

Thiên Đốt Tình Yêu Tấn Công Tổng Giám Đốc Tuyệt Tình

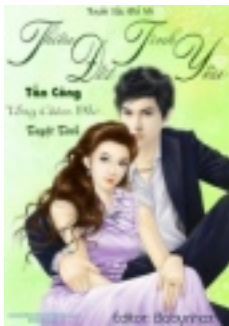
Contents

Thiên Đốt Tình Yêu Tấn Công Tổng Giám Đốc Tuyệt Tình	3
1. Chương 1: Gái Giả Trai (1)	3
2. Chương 2: Gái Giả Trai (2)	4
3. Chương 3: Lấy Một Đánh Mười (1)	5
4. Chương 4: Gặp Gỡ Sát Thủ	8
5. Chương 5: Gặp Lại Nhưng Không Biết Nhau	12
6. Chương 6: Bí Mật Không Thể Nói	14
7. Chương 7: Nghi Ngờ Giới Tính	17
8. Chương 8: Mê Hoặc	20
9. Chương 9: Làm Nhục	23
10. Chương 10: Không Được Yêu Tôi	26
11. Chương 11: Liên Tục Nảy Sinh Ác Cầm (1)	29
12. Chương 12: Liên Tục Nảy Sinh Ác Cầm (2)	32
13. Chương 13: Liên Tục Nảy Sinh Ác Cầm (3)	36
14. Chương 14: Đánh Cuộc	39
15. Chương 15: Bất Ngờ Bị Thương	43
16. Chương 16: Máu Rh Âm Tính	46
17. Chương 17: Đánh Đập Tra Hối Đáng Sợ	51
18. Chương 18: Vết Thương Chồng Chết	54
19. Chương 19: Tình Cảm Đặc Biệt	58
20. Chương 20: Thất Vọng	61
21. Chương 21: Tin Đồn Nổi Lên Bốn Phía	64
22. Chương 22: Muốn Hôn, Ép Hôn	68
23. Chương 23: Cường Bức, Và Bị Cường Bức	73
24. Chương 24: Cường Bức Đàn Ông Nhà Lành.	73
25. Chương 25: Quyên Rũ Và Phản Kháng Quyên Rũ.	75
26. Chương 26: Hiên Hôn Và Hiên Thân	77
27. Chương 27: Một Đêm Tình Dục Triền Miên.	80
28. Chương 28: Bại Lộ Thân Phận	82
29. Chương 29: Mưa Bão Dậy Sóng	84
30. Chương 30: Đê Hèn Thấp Kém	86
31. Chương 31: Em Sẽ Không Yêu Tôi Chứ.	88
32. Chương 32: Mê Mị.	90
33. Chương 33: Mỹ Nam Kế	92
34. Chương 34: Thu Hoạch Kinh Động.	94
35. Chương 35: Tranh Giành Đối Lập.	96
36. Chương 36: Sóng Ngầm Mãnh Liệt	98
37. Chương 37: Chợt Lộ Cảnh Xuân.	100
38. Chương 38: Kề Vai Chiến Đấu	102
39. Chương 39: Bị Thương Nặng	104
40. Chương 40: Dùng Thân Thể Của Em Bồi Thường.	106
41. Chương 41: Thương Tiếc Lẫn Nhau	108

42. Chương 42: Muốn Tôi Dùng Sức Mạnh Sao.	110
43. Chương 43: Không Phải Là Anh Muốn Ăn Đậu Hủ Của Tôi Chứ	113
44. Chương 44: Thật Xin Lỗi, Anh Chưa Thể Yêu Em.	115
45. Chương 45: Đây Là Kết Cục Của Cô.	117
46. Chương 46: Cô Ấy Không Hề Muốn Tĩnh Lại.	119
47. Chương 47: Anh Có Yêu Cô Ấy Không.	121
48. Chương 48: Hạ Độc Chưa Thành.	123
49. Chương 49: Không Sức Đánh Trả.	125
50. Chương 50: Trúng Bẫy.	127
51. Chương 51: Không Chút Ý Thức.	129
52. Chương 52: Đây Là Kết Quả Đụng Tới Người Phụ Nữ Của Tao.	131
53. Chương 53: Không Bao Giờ Buông Ra	134
54. Chương 54: Bảo Vệ Tình Yêu.	135
55. Chương 55: Có Lẽ, Đã Nhanh Đến Tận Cùng Rồi.	138
56. Chương 56: Yêu Hận Đan Xen.	140
57. Chương 57: Cậu Ta Chỉ Là Số Kiếp Của Em.	142
58. Chương 58: Không Ngại Học Hỏi Kẻ Dưới	144
59. Chương 59: Tôi Sẽ Bảo Vệ Cô Ấy.	146
60. Chương 60: Cùng Bị Hủy Diệt.	148
61. Chương 61: Cục Cứng Đã Đến.	151
62. Chương 62: Lặng Lẽ Rời Khỏi.	153
63. Chương 63: Tin Tức Kết Hôn.	155
64. Chương 64: Ai Tính Kế Ai.	157
65. Chương 65: Gặp Nhau Không Bằng Không Gặp.	159
66. Chương 66: Trái Tim Đã Quá Yêu Ót.	161
67. Chương 67: Máu Chảy Đây Đó.	163
68. Chương 68	166
69. Chương 69: Cứ Như Vậy Mà Chấm Dứt.	167
70. Chương 70: Gặp Lại Mà Không Biết Nhau.	168
71. Chương 71: Nhiệm Vụ Thất Bại Còn Thất Thân.	172
72. Chương 72: Có Cảm Giác Giống Như Đã Từng Quen	174
73. Chương 73: Cầu Hôn.	176
74. Chương 74: Để Cho Anh Ôm Là Được.	179
75. Chương 75: Đây Xem Như Là Trừng Phạt Hẳn Sao	180
76. Chương 76: Trí Nhớ Hiện Ra.	182
77. Chương 77: Bực Tức Khó Hiểu.	185
78. Chương 78: Nhanh Mồm Nhanh Miệng.	187
79. Chương 79: Hai Cô Gái Tranh Cãi.	191
80. Chương 80: Anh Có Biết, Anh Làm Như Vậy Sẽ Làm Cho Tôi Thích Anh Hay Không?	193
81. Chương 81: Bày Tỏ Tình Cảm Chân Thật.	195
82. Chương 82: Kết Hôn Nhanh Hơn.	197
83. Chương 83: Vì Sao Phải Trêu Chọc Tôi.	199
84. Chương 84: Đúng, Mình Sẽ Hạnh Phúc	201
85. Chương 85: Thì Ra Số Phận Vẫn Gắn Chặt Bọn Họ Với Nhau.	203
86. Chương 86: Cướp Cô Dâu.	205
87. Chương 87: Có Thể Không Gã Cho Anh Ta Được Không.	207
88. Chương 88: Em Là Của Anh.	209
89. Chương 89: Yêu Em Đã Là Bản Năng Của Anh.	211
90. Chương 90: Chú Rể Đáng Thương Nhất Trong Lịch Sử.	213
91. Chương 91: Vì Em, Tạo Ra Kỳ Tích Cũng Không Sao	215
92. Chương 92: Bông Tuyết Lãng Mạn.	217
93. Chương 93: Đạo Bức Trong Tuyết.	219
94. Chương 94: Sóng Gió Bắt Đầu.	221

95. Chương 95: Rút Kiềm Giương Cung.	223
96. Chương 96: Tính Kế	225
97. Chương 97: Băng Tuyết Ngập Trời.	228
98. Chương 98: Trời Giá Lạnh, Đất Đóng Băng	230
99. Chương 99: Tháo Gỡ Hiểu Lầm.	231
100. Chương 100: Máu Nhuộm Rực Rỡ.	233
101. Chương 101: Nếu Như Anh Chết Em Cũng Sẽ Theo Anh.	235
102. Chương 102: Đại Kết Cục	237

Thieu Dot Tinh Yeu Tan Cong Tong Giam Doc Tuyen Tinh

Giới thiệu

Trong hắc đạo, ba chữ “Ám Dạ Tuyết”, không ai là không biết không ai không hiểu. Ai cũng biết, ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-dot-tinh-yeu-tan-cong-tong-giam-doc-tuyen-tinh>

1. Chương 1: Gái Giả Trai (1)

Năm năm trước. . .

Gió thu bí mật mang theo tiếng rì rào cùng sự lạnh lẽo thấu xương, giống như một thanh đao sắc bén, thổi qua hai má cao gầy của cô gái, khuôn mặt xinh đẹp hoàn mỹ, thật giống như một đóa hoa tường vi xinh đẹp lộng lầy. Nhưng trên mặt lại giống như ngưng tụ lên một tầng băng lạnh lẽo, giống như bị băng sương ức hiếp đánh bại, đau buồn lan ra dần dần, dường như cô vứt bỏ tất cả nguy trang, yếu ớt như vừa đụng vào sẽ vỡ nát, khuôn mặt cô trắng nõn cùng với một đôi mắt to linh động, đang không chớp mắt nhìn về phía trước.

Cô cô tịch đứng giữa rừng cây kín đáo, bóng dáng cô đơn lẻ loi muốn nhảy xuống bên dưới để xóa sạch quang mang tối tăm.

Một hàng hành lan rào sắt ngăn trở cô, khiến cho cô chỉ có thể đứng ở chỗ này, lẳng lặng nhìn về tòa nhà được bao bọc bằng vườn hoa tường vi đỏ tươi phía xa. Mười lăm năm, những bông hoa tường vi kia vẫn tràn đầy sức sống như vậy, đóa hoa đỏ nở rộ, trang trí cho khu vườn nhỏ thành như căn phòng nhỏ trong cổ tích.

Nước mắt trong suốt dần dần chảy xuống, “Mẹ, con nhất định sẽ điều tra nơi ở của hung thủ sát hại mẹ! Ba, con cũng sẽ tìm ra manh mối, tìm được ba!” Nắm chặt bàn tay nhỏ gầy dần dần đứng lên, “Khánh khách” xương ngón tay phát ra một tiếng như tức giận. Trong con người quỳ rũ của cô bắn ra tia sắc bén lạnh lẽo.

Nơi này là tổng bộ của tổ chức bí mật “Ám”, nằm ở Nguyệt Minh Khâu, Ám Dạ Tuyết mua cả Nguyệt Minh Khâu, bày hành lan lưới sắt ở dưới chân núi, để phòng tất cả người lạ tới gần nơi này một bước.

Nguyệt Tiêm Ảnh nhìn về phía xa thở dài một cái, xoay người rời đi, chậm rãi đi trên con đường yên tĩnh rộng rãi. Cô cúi thấp đầu, bị lạnh lẽo bao vây lan ra trên khuôn mặt gọn sóng ưu thương.

Đột nhiên một chiếc MáyBach màu đen giống như tia chớp lướt qua từ bên cạnh cô, kéo theo một cơn gió, cuốn chiếc váy liền áo của Nguyệt Tiêm Ảnh lên, giống như một đóa hoa tường vi nở rộ rực rỡ trong phút chốc, dưới lớp vỏ bề ngoài xinh đẹp là lạnh lẽo băng giá.

Một tay Âm Dạ Tuyệt cầm tay lái, liếc về bóng dáng màu đỏ hồng trong kính chiếu hậu, tầm mắt của hắn không khỏi dừng lại hai giây ở phía trên, lẩm bẩm nói: “Ai mà ti gần đây chứ?”

Ngay sau đó, hắn vẫy vẫy đầu, hôm nay mình sao thế, tại sao phải để ý đến một người đi đường như thế.

“Tiêm Tiêm, ngày hôm qua không phải là con lại đi Nguyệt Minh Khâu chứ?” Mạc Ly đi tới, gương mặt nghiêm túc. Mặc dù bà đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng trên mặt tươi sáng ít có nếp nhăn, trong con người sắc bén luôn xen lẫn nghiêm nghị.

Nguyệt Tiêm Ảnh gật đầu một cái, nhàn nhạt trả lời một câu, “Dạ!” Ngay sau đó cô cầm quần áo che kín thân thể đang lộ ra, “Dì Mạc, dì đi ra ngoài trước đi!” Cô đối diện với gương đem vải trắng quấn lên người.

“Trưởng thành, sẽ xấu hổ! Khi con còn bé, chính là dì Mạc tắm rửa cho con.” Lúc này, nhớ lại mười lăm năm cùng Nguyệt Tiêm Ảnh sống chung, ánh mắt bà dần dần lộ ra nhu hòa.

Nguyệt Tiêm Ảnh buông lỏng quần áo ra, để cho dì Mạc giúp cô lấy vải trắng quấn quanh từng vòng ở trên người của cô.

“Dì Mạc, quá chật rồi!”

“Không chật, ngộ nhờ có chuyện gì thì làm sao bây giờ?”

Nguyệt Tiêm Ảnh liếc mắt nhìn bộ ngực của mình, le lưỡi một cái, gương mặt khổ sở nói “Dì Mạc, dì nói xem con bó chặt như vậy, có thể bị co rút lại hay không?”

2. Chương 2: Gái Giả Trai (2)

“Ba!” Dì Mạc gõ đầu cô một cái, “Không nên nghĩ nhiều, con có biết nhiệm vụ lần này vô cùng nguy hiểm hay không, không cho phép có một chút sai sót nào.”

Nguyệt Tiêm Ảnh lập tức nghiêm mặt, bình tĩnh nói: “Con nhất định sẽ cẩn thận.”

Dì Mạc lấy roi bạc quấn quanh hông cô “Cái này, con mang theo.”

Nguyệt Tiêm Ảnh liếc mắt nhìn bình thủy tinh nhỏ trong tay dì Mạc, bên trong là chất lỏng trong suốt phản chiếu ánh nắng êm dịu.

“Dì Mạc, những việc nhỏ kia vốn cũng không phải là đối thủ của con! Cơ thể của con con biết, không cần phải dùng cái này.” Nguyệt Tiêm Ảnh cắn môi, sắc mặt cứng lại.

“Tiêm Tiêm, bệnh tim của con bị tái phát không phải là việc nhỏ.” Dì Mạc vẫn nhét dịch tiêm vào tay của cô.

Nguyệt Tiêm Ảnh thấy trong mắt Dì Mạc lộ ra quan tâm, không chối mà nhận lấy dịch tiêm.

Ở bên trong một phòng tập thể thao dưới quyền tổ chức “Ám”, đông nghịt người. Từng người đàn ông áo đen, vóc người lực lưỡng, cao to như con ngựa lớn.

Đột nhiên, cửa phòng tập thể thao bị kéo ra, mấy tên áo đen dẫn đầu đi vào, đứng lên hai bên, cung kính cúi người xuống.

Nhân vật linh hồn của tổ chức “Ám” sẽ lộ diện, thoáng chốc không khí tại đây liền bị đè nén đến cực điểm, từng người đều nín thở tập trung tinh thần, cảm như hén mà cúi đầu.

Ám Dạ Tuyết mặc âu phục màu đen tối tằm, mái tóc ngắn cùng hơi thở cứng rắn lãnh khốc. Hai tay hất để vào túi, đi vào phòng tập thể thao, một bước nhảy, hắt vừng vàng đứng ở trên đài quyền kích (đài đánh quyền anh), với một phong thái ngạo nghễ trời sinh liếc nhìn mọi người đứng yên phía dưới.

“Tổ chức ‘Ám’ cần thu nhận là cao thủ, không phải cái đám người ô hợp, dùng võ so cao thấp, người cuối cùng đứng ở nơi này mới có tư cách gia nhập tổ chức ‘Ám.’” Giọng nói chậm rãi vang lên, lộ ra nhàn nhạt lạnh lẽo.

“A? Suy nghĩ cả nửa ngày mới thu một người? Thăm thăm, thế này khẳng định là không có hy vọng.”

“Muốn đánh bại nhiều người như vậy, đoán chừng đời sau cũng không vào được tổ chức ‘Ám.’”

Nhất thời, bốn phía đều là thanh âm than vãn.

Một cái đầu nho nhỏ với mái tóc ngắn dính trên gương mặt trắng nõn, khuôn mặt xinh đẹp không nên có ở một thanh niên khỏe mạnh như vậy, mặc dù vóc người nhỏ nhắn, nhưng phong thái lại vượt bậc. Khóe môi nhếch lên một chút ý cười khinh bạc (không nghiêm túc). Cô lặng lẽ đi tới góc, lấy ống tiêm ra, rút ra chất lỏng di Mạc cho tiêm vào.

Hôm nay phải giải quyết xong những tên đàn ông thối này, đoán chừng tim cô có thể sẽ không chịu nổi, vẫn là sớm một chút sẽ tốt hơn.

Nguyệt Tiêm Ảnh có bệnh tim bẩm sinh, vận động mạnh thì đồng nghĩa với tự sát mãn tính, nhưng mà để mình có đủ thực lực tiếp cận tổ chức ‘Ám’, dưới sự dạy dỗ của di Mạc, mỗi ngày đều tiếp nhận huấn luyện ma quỷ. Trên cổ tay của cô hiện đầy lỗ kim, trái tim yếu ớt đã rất nghiêm trọng rồi, cô cũng không biết mình còn bao nhiêu thời gian, nhưng cô nhất định phải tìm ra sự thật mười lăm năm trước khi cô còn sống, tìm được ba ba không biết là sống hay chết.

Người thứ nhất lên đài nhất định sẽ gặp bất lợi về thể lực, người ở chỗ này xì xào bàn tán, không có một người nào dám xông lên đầu tiên.

Bóng dáng mảnh khảnh xông lên, bước nhảy mạnh mẽ, vừng vàng rơi lên trên đài quyền kích, mắt lạnh quét qua mọi người, “Có thành ý muốn gia nhập tổ chức ‘Ám’, liền lấy một chút thành ý ra đây, không cần phải sợ hãi rụt rè.”

3. Chương 3: Lấy Một Đánh Mười (1)

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn Nguyệt Tiêm Ảnh, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường, một thanh niên nhỏ nhắn như thế, da thịt trắng nõn lộ ra từng tia máu, vừa nhìn thì đã biết không phải là cao thủ lại nói lời ngông cuồng, bày ra một điệu bộ tự mình tài giỏi, liền chọc tức mọi người.

Ám Dạ Tuyết ngồi ở một bên trên ghế dựa, vểnh một chân lên, rất thông thả an nhàn mà xem kịch. Tròng mắt tối tằm sắc bén hơi có chút ánh sáng, khóe miệng nhếch lên một chút ý cười quỷ dị.

“Tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, ở đây nhiều đàn anh như vậy, sẽ dạy ày biết cái gì gọi là khiêm tốn!” Một người đàn ông vạm vỡ có râu quai nón vọt lên.

Tròng mắt quyền rũ của Nguyệt Tiêm Ảnh ngưng tụ lại, cúi người một cái xông về phía hắn, túm lấy một cánh tay cường tráng của hắn, vật một cú qua vai đẹp mắt ——

“Oanh ——” tên đàn ông kia từ trên đài té xuống, bày ra một tư thế khuôn mẫu “Chụp ếch” trên mặt đất, hắn còn liên tục kêu đau.

Nguyệt Tiêm Ảnh lạnh lùng liếc hắn một cái, nói thầm: “Một người ngu ngốc!”

Mọi người thấy Nguyệt Tiêm Ảnh có thân thủ nhanh nhẹn mạnh mẽ cũng không dám tùy tiện đi lên. Nhưng vẫn có mấy người thích ra oai, kết quả là từng người từng người đều bị Nguyệt Tiêm Ảnh đánh rớt xuống đài.

Nguyệt Tiêm Ảnh đảo mắt qua mọi người, than thở một tiếng, mắt hững hờ nói: “Còn tưởng rằng nơi này sẽ có một người có thể cạnh tranh, không nghĩ tới đều là một đám vô dụng.”

Nghe được cô nhục mạ thì trong lòng mọi người rất không phục, nhưng căn bản là đánh không lại cô, chỉ cần cô trừng mắt đã không dám liều lĩnh xông lên đài.

Nguyệt Tiêm Ảnh xoay người, trừng mắt quynh rũ vừa ngẩng lên nhìn thẳng vào Âm Dạ Tuyết, ngả ngón (không nghiêm túc) nói: “Như thế nào? Nơi này không có một người nào là đối thủ của tôi, lần này tôi có thể gia nhập tổ chức ‘Âm’ không?”

Âm Dạ Tuyết hơi nhếch môi mỏng, ý cười trên mặt hần càng lạnh rét hơn, càng quỷ dị hơn! Ánh mắt sắc bén của hần vừa đúng lúc chạm vào ánh mắt của Nguyệt Tiêm Ảnh, không nghĩ tới tên tiểu tử này không có một chút trốn tránh mà nhìn thẳng hần, thật không tệ. Âm Dạ Tuyết đối với “hần” nảy sinh nhiều hứng thú hơn.

“Đánh bại những tên ngu xuẩn kia, là có thể chứng tỏ bản lĩnh của cậu sao?”

Nguyệt Tiêm Ảnh sững sờ nhìn hần, dường như muốn tìm một chút quen thuộc trên khuôn mặt lạnh băng của hần. Nhưng mà, mười lăm năm, dường như những dấu vết quen thuộc kia đã sớm bị thời gian ăn mòn không còn một mảnh, dấu vết gì cũng không lưu lại. Trong lòng của cô dâng lên một chút mất mát, hần không nhớ cô. Hay là, hần chưa từng để cô ở trong lòng.

“Anh đã muốn biết thực lực của tôi, tôi có thể thách đấu với những thuộc hạ bên cạnh anh không?”

“Có thể, cậu muốn thách đấu với người nào?”

Con người của Nguyệt Tiêm Ảnh nghiêm túc lướt qua, thăm đếm một cái, “Nếu ở đây có mười thuộc hạ của anh, vậy thì tất cả đều lên đi!”

Lời của cô vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc.

Mỗi một người trong tổ chức ‘Âm’ đều là tinh anh, mà thuộc hạ bên người Âm Dạ Tuyết lại càng là nhân tài xuất sắc, tên tiểu tử này lại muốn thách đấu mười người cùng lúc, quả thật là không tự lượng sức, nhất định là tự tìm cái chết.

“Cậu ta rất có cá tính, vậy các cậu nên đi lên chơi cùng cậu ta một chút đi!” Lời nói nhẹ nhàng mang chút kinh thường, căn bản là không để cô ở trong mắt.

“Dạ!” Thuộc hạ của hần cùng đồng thanh nói. Sau đó đi lên đài quyền anh, nhún người nhảy một cái, rơi vào trên đài, bao vây lấy Nguyệt Tiêm Ảnh.

Trong mắt một đám người áo đen đều ngưng tụ sát khí nặng nề, vừa nhìn cũng biết là đã trải qua huấn luyện đặc biệt. Bọn họ đều muốn biểu hiện một chút ở trước mặt Âm Dạ Tuyết, hai tay bọn họ kéo căng, xương ngón tay trắng bệch, gân xanh trên tay cũng nổi lên.

“Bắt đầu đi!” Nguyệt Tiêm Ảnh không có thời gian ở đây cùng bọn họ mắt to trừng mắt nhỏ, xoay người lướt nhẹ một cái, bước chân nhanh nhẹn gạt ngã người ngay phía trước, đôi chân thon dài nhỏ nhắn thuận tiện đá một cái, liên đá ngã người đang tấn công từ bên hông. Ngay sau đó, nâng cao khuỷu tay, va đập vào cằm người đột kích, hần nhanh chóng ngã xuống đất.

Tích đùng ba ——

Mọi người thấy trên đài đánh nhau hỗn loạn, con người đều muốn rút ra. Không nghĩ tới tên tiểu tử thoát nhìn nhỏ bé yếu đuối, lại có thể đánh nhau như vậy.

Cô không phải liều mạng cậy mạnh, mà động tác rất khéo léo, không chỉ có nhanh nhẹn né tránh được tập kích của đối thủ, ngay cả trong phút chốc đối thủ đến gần cô, cô cũng phán đoán chuẩn xác, ra chiêu hợp lý, thành công đánh trúng đối thủ. Lại trong quá trình đánh nhau như thế, còn có thể duy trì trạng thái ung dung bình tĩnh, thật không đơn giản.

Nụ cười quỷ dị trên mặt Âm Dạ Tuyết biến mất, liếc về cái gì đó, trừng mắt liền cứng lại, hần xông tới giống như một trận gió.

Tên áo đen cuối cùng cũng bị Nguyệt Tiêm Ảnh quật ngã, đập xuống chân cô, khi trong lòng cô âm thầm thở gấp một hơi, đột nhiên cánh tay bị kéo căng.

Nguyệt Tiêm Ảnh quay đầu lại, giữa con ngươi sâu và đen mâu trung thoáng qua một chút vui mừng, có phải là hắn đã nhớ ra cái gì rồi hay không.

Gương mặt Âm Dạ Tuyết u ám, vén ống tay áo của cô lên, “Nói! Đây là cái gì?”

Trên cổ tay trắng bóng như tuyết, hiện lên đầy những lỗ kim xanh đỏ.

“Không có gì?” Nguyệt Tiêm Ảnh giống như bị người ta bắt được thứ gì đó, run rẩy rút tay về, lập tức kéo ống tay áo xuống, che giấu những dấu vết xấu xí kia.

Thích đẹp là bản tính của phụ nữ, Nguyệt Tiêm Ảnh cũng vậy, dĩ nhiên là không muốn đem cái xấu xí của bản thân phơi bày cho người khác nhìn, đương nhiên thân là đàn ông sẽ không hiểu rõ được tâm tư trong lòng cô.

“Thật không ngờ, cậu vì thắng, cứ lại có thể dùng thủ đoạn như vậy.” Lời nói của Âm Dạ Tuyết để lộ ra chút khôi hài (trêu chọc).

“Anh nói vậy là có ý gì?”

“Thật không ngờ cậu lại dùng thuốc kích thích.” Âm Dạ Tuyết khinh thường thờ ơ quét mắt qua cô một cái, “Thấy cậu ‘dùng tâm lương khổ’ như vậy, tôi sẽ cho cậu một cơ hội nữa, nếu như cậu có thể đánh được tôi một cái, tôi sẽ đồng ý để cậu gia nhập tổ chức ‘Ám’.”

Nguyệt Tiêm Ảnh cau mày, vì mình biện hộ: “Cái gì mà thuốc kích thích, căn bản là anh vu cáo cho tôi, căn bản là tôi không có dùng thuốc kích thích gì.”

Rất rõ ràng, Âm Dạ Tuyết không hề muốn nghe cô giải thích, trong lúc cô giải thích, hắn đã bắt đầu tấn công, một quyền mạnh mẽ, không có chút do dự nào mà nhắm ngay lồng ngực của Nguyệt Tiêm Ảnh

Âm Dạ Tuyết ra tay thật sự là quá nhanh, giống như một trận trận gió mạnh mẽ đột nhiên xông về phía Nguyệt Tiêm Ảnh, cô không có một chút sức chống đỡ nào, thật sự bị Âm Dạ Tuyết đánh một quyền.

“Khụ khụ.” Nguyệt Tiêm Ảnh cảm giác được ngực mình giống như muốn nổ tung, đau nhức không chịu được. Cô lộ ra vẻ mặt đau đớn, hai tay ôm chặt ngực.

Âm Dạ Tuyết cũng không bởi vì nguyên nhân này mà có ý bỏ qua cho cô, hai chân liên tục đá ra, ra chiêu, ngoan, tuyệt, lãnh (tàn nhẫn, tuyệt tình, lãnh khốc), trong con ngươi sâu thẳm lóe lên sắc bén lãnh mị (ma quỷ lạnh lẽo), giống như một thanh đao sắc bén đâm về phía Nguyệt Tiêm Ảnh.

Cô biết mình lúc năm tuổi đã không phải là đối thủ của hắn, hiện tại vẫn không phải là đối thủ của hắn.

Đôi mắt quyến rũ mờ ảo nhìn Âm Dạ Tuyết không chớp mắt, liên tiếp chịu những công kích nặng nề, cô cảm giác được toàn thân mình vô cùng đau nhức, hô hấp nhanh dần, càng trở nên khó khăn.

“Ầm ——” Nguyệt Tiêm Ảnh lại bị đánh ngã trên đất một lần nữa, tiếng va chạm trên nền nhà đến điếc tai.

Người ở đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Âm Dạ Tuyết ra tay, vốn cho rằng danh hiệu “Ám La Sát” của hắn có chút thổi phồng. Thấy được hắn ra tay lòng của bọn họ đều đang run rẩy, hắn ra tay nhanh nhẹn lưu loát, mặc dù không phải mỗi chiêu đều trí mạng (chết người), nhưng mỗi một chiêu đều đánh trúng yếu điểm làm cho người ta đau nhức vô cùng, hơn nữa thần kinh bị mất cảm giác trong một thời gian ngắn, dường như bây giờ Nguyệt Tiêm Ảnh chỉ có thể mặc cho hắn xâu xé.

“Khụ Khụ.” Lại bị đá bay nặng nề một lần nữa, ánh mắt Nguyệt Tiêm Ảnh đóng lại, mặc cho hắn ra tay.

Cô không kháng cự ngược lại làm cho Âm Dạ Tuyết mất hứng, hắn giống như phát tiết xong rồi, đi tới bên cạnh Nguyệt Tiêm Ảnh, tròng mắt lãnh mị miễn cưỡng liếc nhìn cô một cái, “Bây giờ đã biết kết cục giả trò gian trá trước mặt tôi chưa?”

“Tôi không có. Không có, khụ khụ. Ta không dùng!” Mặc dù Nguyệt Tiêm Ảnh vết thương chồng chất, toàn thân truyền tới đau nhức xé rách khiến cho cô hít khí lạnh liên tục, mày nhíu chặt lộ ra mờ mờ quật cường (không chịu khuất phục).

“Chết cũng không thừa nhận!” Dứt lời, Âm Dạ Tuyết hung hăng đập Nguyệt Tiêm Ảnh một cái.

Ma sát đến giây da đen cũng bóng loáng, hiện lên một chút ánh sáng mờ nhạt. Nguyệt Tiêm Ảnh vất vả cố sức chống đỡ vẫn bị đá bay ra ngoài, bóng dáng thon gầy yếu ớt va chạm vào cột đá phía sau, rơi xuống mặt đất.

“Phốc ——” Phun ra một ngụm máu tươi.

Nguyệt Tiêm Ảnh cảm giác trái tim mình rất đau, thật là đau. So với mỗi bệnh tim tái phát còn đau đớn hơn ngàn vạn lần. Giống như bị một thanh đao rỉ sắt xuyên qua xuyên lại trên da thịt, huyết nhục (máu và thịt) mơ hồ, máu tươi đầm đìa, hô hấp dần dần chậm lại. Cô không thể chết, không được! Cô còn rất nhiều chuyện chưa làm xong, cô vẫn không thể chết.

Âm Dạ Tuyết mất lạnh nhạt thờ ơ liếc nhìn cô một cái, môi mỏng giơ lên một chút ý cười tà tứ lạnh nhạt, “Vẫn còn mạnh miệng sao? Tôi nói cậu sai, cho dù là cậu đúng, cũng là sai! Cậu không có tự cách chống lại tôi, hiểu chưa!”

Đúng! Đây chính là Âm Dạ Tuyết, là nhân vật làm mưa làm gió trong giới hắc đạo, sau khi lên làm bang chủ bang Mộ Diễm, hắc bắt đầu mạnh mẽ cải cách chỉnh đốn thành viên trong nội bộ lại lần nữa, xây dựng lại cơ chế luật lệ, thành lập ra tổ chức ‘Ám’ hiện tại. Bây giờ, lời nói của hắc tương đương với thánh chỉ, vĩnh viễn đều đúng, cho dù là sai, cũng là đúng!

Nguyệt Tiêm Ảnh ngẩng đầu, cô cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng nề, lạnh lẽo như băng trên khuôn mặt hắc cũng dần dần mơ hồ. Cảnh tượng trong mắt cô càng ngày càng mơ hồ, xuất hiện hình ảnh hư ảo. Vẫn vẻ mặt lạnh lùng lãnh khốc, một bé trai mười lăm tuổi lạnh lùng liếc nhìn cô, bày ra thái độ xem thường.

Vươn đôi tay run rẩy lên, túm chặt ống tay áo của Âm Dạ Tuyết, “Tuyết ca ca.” Từ từ khê gọi một tiếng, như có như không giống như ruồi.

Nguyệt Tiêm Ảnh nặng nề khép mắt hôn mê bất tỉnh.

Nhưng hắc nghe được.

Tuyết ca ca. Đã bao lâu hắc không có nghe ai gọi hắc như vậy, Âm Dạ Tuyết ngẩn người.

Khuôn mặt một cô bé đáng yêu liền nhảy vào trong đầu hắc. Sắc mặt liền căng thẳng nặng nề tối tăm, hắc cẩn thận đập Nguyệt Tiêm Ảnh một cái, “Này! Cậu tỉnh lại!”

Nguyệt Tiêm Ảnh vẫn không động.

“Ài ——” Âm Dạ Tuyết thở dài một tiếng, quay đầu ra lệnh cho thuộc hạ, “Dẫn cậu ta đi!”

Những người đàn ông áo đen tiến lên, thô lỗ kéo Nguyệt Tiêm Ảnh lên. Cô mềm nhũn như tượng gỗ, mặc cho người ta kéo túm.

Cứ như vậy Nguyệt Tiêm Ảnh gia nhập tổ chức ‘Ám’, nhưng cô vào từ cấp thấp nhất, căn bản là không có cách gì tiếp cận Âm Dạ Tuyết, càng không thể tiếp cận chủ nhân của Nguyệt Minh Khâu.

4. Chương 4: Gặp Gỡ Sát Thủ

Một năm sau.

Trên chiếc giường nước rộng lớn, hai thân thể trần trụi quấn lấy nhau.

Người đàn ông thân thể cứng cáp, da màu đồng cổ khỏe mạnh, phía trên dính một tầng mồ hôi tinh mịn, một giọt một giọt rơi xuống trên người cô gái trắng nõn mềm mại, da thịt ửng đỏ mị hoặc làm say lòng người.

Chẳng qua là, trong con người sắc bén của hắc ngưng tụ một tầng sương mù mờ mịt, làm cho người khác không thể dò xét được tâm tư của hắc.

Hai chân trắng mịn của cô gái giống như rần nước quần quanh trên người hắn, không ngừng ưỡn người tìm kiếm nghênh đón vật nam tính, thanh âm rên rỉ cùng tiếng thở dốc không ngừng vang lên, đan vào nhau thành một khúc nhạc mê đắm.

Hơi nóng không ngừng sôi sục trong không khí, lan tràn ra bầu không khí mập mờ.

Tiếng rên rỉ quặn rũ không ngừng xuyên thấu ra cửa phòng, truyền đến ngoài cửa.

Hai người áo đen yên lặng chờ đợi ở ngoài cửa, một dáng người nhỏ nhắn, vẻ mặt ngưng tụ, trong ánh mắt tối tăm lóe ra chút ánh sáng lạnh băng.

Một người đàn ông có vóc người to lớn khác, khuôn mặt ửng lên đỏ hồng, hô hấp dồn dập, “Ai.” Người đàn ông có thân hình cao lớn nặng nề thở dài một cái.

“Lăng Phong Ngải, anh than thở cái gì?” Trong giọng nói của Nguyệt Tiêm Ảnh lộ ra tức giận. Nếu không phải vì điều tra nguyên nhân cái chết của ba mẹ mười lăm năm trước, Nguyệt Tiêm Ảnh sẽ không nghĩ mọi cách để tiếp cận Âm Dạ Tuyết. Vì thuận tiện, cô phải giả trai, thời gian nửa năm cô dựa vào thân thủ tốt đã lên làm vệ sĩ của Âm Dạ Tuyết. Vốn cho là như vậy sẽ càng thêm dễ dàng đến gần hắn, có lợi cho việc điều tra, không nghĩ tới ngày đầu tiên đảm nhiệm lại là canh giữ ở ngoài cửa phòng nghe âm thanh của hắn cùng phụ nữ khác hoan ái.

Lăng Phong Ngải dùng ánh mắt khác thường quan sát Nguyệt Tiêm Ảnh, “Cậu. cậu không phải là đàn ông, tại sao nghe được tiếng rên rỉ quặn rũ này lại không có phản ứng gì chứ?” Trên mặt của hắn lập tức nổi lên nụ cười rục rịch, khoác tay lên vai cô, “Tôi biết, cậu còn là một xử nam (đàn ông chưa đụng qua phụ nữ) có phải không? Không biết cái loại mùi vị này.”

Nguyệt Tiêm Ảnh chán ghét gạt cánh tay của hắn ra, “Anh nói bậy cái gì đó?”

“Đều là đàn ông, có cái gì mà phải xấu hổ! Lần sau dẫn cậu đi câu lạc bộ ‘Hoàng Đình’ mở mang tầm mắt, phụ nữ ở đó tràn đầy nóng bỏng.”

Nguyệt Tiêm Ảnh lạnh lùng liếc gương mặt ngả ngớn muốn ăn đòn của hắn một cái, vun tay đánh xuống cánh tay đang khoác trên vai cô, “Cám ơn ý tốt của anh, tôi không cần.”

“Cậu. Cậu không phải là BL chứ?” Lăng Phong Ngải run rẩy lui về sau hai bước, hai tay ôm ngực, dáng vẻ nhát gan sợ hãi, “Cậu. cậu sẽ không có ý gì với ta chứ?”

“Nhảm chán!” Nguyệt Tiêm Ảnh lạnh nhạt trừng mắt nhìn hắn.

Thanh âm mềm mại mê hoặc với tiếng thở dốc hỗn loạn không ngừng truyền ra ngoài.

Lăng Phong Ngải nói như đinh đóng cột: “Cậu thật sự không phải là người đàn ông bình thường.”

Nguyệt Tiêm Ảnh lười biếng dời tầm mắt xuống, trông thấy lều nhỏ dưới bụng hắn đã kéo căng, ánh mắt dừng lại ở đó, chế nhạo: “Người đàn ông bình thường phải giống như anh, nghe được hai tiếng thét của phụ nữ, thì.”

Lăng Phong Ngải nhìn theo tầm mắt của cô, liền xấu hổ mà lấy tay che lại, “Đây. Cậu canh giữ ở đây cho tốt!” Hắn lập tức chạy đến toilet.

Lúc này chuông điện thoại di động vang lên, Nguyệt Tiêm Ảnh liền bắt máy ——

Bên kia điện thoại di động truyền đến giọng nói khẩn cấp: “Mau thông báo với Tuyết thiếu, người phụ nữ kia là sát thủ.”

“Àm ——” Nguyệt Tiêm Ảnh xoay người đá một cái, cánh cửa theo tiếng động liền bị đá văng ra.

Bầu không khí bên trong tràn ngập đậm mị, bị quấy nhiễu thành từng đợt từng đợt hơi nóng, trong nháy mắt liền bao vây Nguyệt Tiêm Ảnh, cô vọt vào, hô lớn: “Tuyết thiếu, cẩn thận người phụ nữ kia.”

Hai ngọn đèn ở đầu giường phát ra ánh sáng màu lam u tối, phát ra bóng người lơ mờ.

Tiếng động lớn liền làm cho Âm Dạ Tuyết bình tĩnh lại, đề cao cảnh giác, ôm cô gái phía dưới thật chặt, ngay sau đó lấy súng lục màu bạc từ dưới gối ra ——

“Pằng ——”

Dạn từ họng súng bắn ra, mang theo khí thế ác liệt, mở ra bầu không khí đục ngầu, cùng tia lửa ma sát trong không khí.

“Ách.” Nguyệt Tiêm Ảnh cảm giác bả vai đau xót, một dòng nước ấm từ bả vai quanh co chảy xuống.

Cô gái trên giường thấy kế hoạch của mình bị phá hư, trong ánh mắt ý loạn tình thoảng qua căm hận, nhưng ngay sau đó liền bị sương mù của nước mắt che lại, hai tay ôm Âm Dạ Tuyết, “Tuyết thiếu, em sợ sợ.”

Âm Dạ Tuyết mất hứng, trên mặt nổi lên một tầng tối tăm u ám, tiện tay liền đẩy cô gái trên người ra, không một chút nào là thương xót.

Cô gái kia ngã nhào từ trên giường xuống, ngã ở trên mặt đất.

Hắn lập tức đưa tay bấm công tắc.

Bỗng chốc, mỗi một góc trong phòng liền tràn đầy ánh sáng tinh tế.

Trên giường hỗn độn, da thịt trần trụi trơn bóng đúng lúc được ánh sáng nhẹ nhàng tô điểm thêm.

“A.” Tiếng kêu sợ hãi, trên da thịt trắng như tuyết của cô ta có thêm vài vết đỏ sẫm, có thể tưởng tượng “Chiến hỏa” mới vừa rồi có bao nhiêu kịch liệt, ngay sau đó cô ta ngượng ngùng kéo cái mền bao bọc chặt chẽ thân thể của mình.

“Tuyết thiếu.” Nguyệt Tiêm Ảnh đè lại miệng vết thương, đau đớn dần dần lan ra, cô cắn răng nói: “Cô ta là sát thủ.”

Trong ánh mắt u tối của Âm Dạ Tuyết thoảng qua một tia tà tứ, “Cậu là ai? Làm sao biết cô ta là sát thủ?” Hắn đứng dậy từ từ đến gần Nguyệt Tiêm Ảnh, lúc này toàn thân hắn cũng trần truồng, nhưng vẻ mặt bình tĩnh khí chất vương giả giống như một vị thần, giống như mặc áo đuôi én lông lấy trên người.

Nguyệt Tiêm Ảnh ngượng ngùng cúi đầu, không dám nhìn Âm Dạ Tuyết một cái, lẩm bẩm nói: “Tuyết thiếu, tôi mới vừa nhận được diễn thoại của Hạ Khiêm Dật.” cô đưa di động cho Âm Dạ Tuyết.

Âm Dạ Tuyết liếc nhìn cô một cái, “Cậu là vệ sĩ của tôi, sao tôi lại không biết?”

“Hạ Khiêm Dật vừa mới chuyển tôi đến vào chiều nay.” Vết thương truyền đến đau đớn xé nát làm cho Nguyệt Tiêm Ảnh dần dần trở nên rối loạn yếu ớt.

Sát thủ xinh đẹp vốn là quyết định khi cùng Âm Dạ Tuyết hoan ái đến cao triều của thiên đường, lúc phòng bị của hắn thấp nhất, nhân cơ hội đó giết hắn, không nghĩ tới trong thời gian quan trọng sẽ thất bại trong gang tấc, cô ta thật không cam lòng. Lập tức rút ám châm (ám khí bằng kim) giấu trong người ra phóng tới Âm Dạ Tuyết ——

Giống như một luồng sáng, màu bạc chói mắt.

“Cẩn thận!” Mặc dù Âm Dạ Tuyết quay lưng về cô gái xinh đẹp, nhưng cũng quan sát kỹ tình hình phía sau. Nguyệt Tiêm Ảnh vì xấu hổ mà cúi đầu, căn bản cũng không có phát hiện. Âm Dạ Tuyết kéo ta, ôm cô vào ngực, không tránh không né.

Chỉ thấy, lúc ngàn cân treo sợi tóc, hắn lấy tốc độ như gió bay điện chớp bắt được ba cây độc châm. Khóe miệng nhếch lên, hơi thở quỷ dị nụ cười khinh thường, “Thế nào? Loại thủ đoạn nhỏ này đã muốn giết tôi, là đánh giá thấp tôi, hay là quá đề ỉnh? Không biết tự lượng sức mình!”

Khi nói chuyện, ba cây độc châm mang theo khí thế ác liệt bay thẳng tới cô gái xinh đẹp, cô ta liền trở mình mấy cái liên tục, nhưng vẫn là không tránh thoát được độc châm, một cây trúng vào bụng cô ta.

“A. . . .” Cô gái xinh đẹp đau đớn thét lên chói tai, lập tức ngã xuống đất, thanh âm va chạm cùng sàn nhà đến điếc tai. Trên cây châm bạc có độc đựng phải máu liền nhanh chóng lan ra, sắc mặt của cô ta liền biến thành màu xanh.

“Như thế nào? Mùi vị của độc châm không tệ chứ!” Trong giọng nói của Âm Dạ Tuyết âm u lạnh lẽo lộ ra hơi thở tà mị.

“Hừ ——” Cô gái xinh đẹp hừ nhẹ một tiếng, máu loãng trên bụng nhanh chóng lan ra, làm cho chiếc mền trên người cô ta nhuộm một màu đỏ thẫm, cô ta tức tối trừng mắt nhìn Âm Dạ Tuyết, “Hôm nay tôi không lấy được mạng của anh, một ngày nào đó tôi sẽ chính tay giết anh. . . .”

Nói xong, cô ta nhún người nhảy lên ——

Đụng nát kính cửa sổ, từ lầu hai nhảy xuống.

“Shit!” Âm Dạ Tuyết mắng một tiếng, còn chưa hỏi ra chủ mưu phía sau là ai, lại để cho cô ta chạy thoát. Tay hất buông ra cánh tay Nguyệt Tiêm Ảnh ra, muốn đuổi theo.

Hai chân Nguyệt Tiêm Ảnh phát run, thân thể mềm mại không có Âm Dạ Tuyết chống đỡ, dần dần trượt xuống——

Ngồi liệt trên mặt đất, tầm mắt vừa lúc nhìn đến cái gốc rễ ở chân Âm Dạ Tuyết.

“A. . . .” Giống như gặp quỷ, Nguyệt Tiêm Ảnh tùy tức nhắm mắt lại, hét lên.

“Làm sao vậy, sao lại thế này?” Lăng Phong Ngải sau khi xử lý xong chuyện của mình, nghe được tiếng đánh nhau lập tức chạy tới, thật không ngờ lại thấy được cảnh tượng như vậy, hấn khiếp sợ đến tròng mắt cũng muốn rơi xuống, miệng mở rộng, đôi môi run rẩy không ngừng, “Các người. . . . Các người, biến thái a. . . .” Về mặt của hấn so với khóc còn khó coi hơn.

Âm Dạ Tuyết lạnh lẽo liếc hấn một cái, “Nữ sát thủ đã chạy, còn không mau đuổi theo!”

“A? Sát thủ? Cái gì sát thủ, sát thủ nào?” Về mặt Lăng Phong Ngải mơ hồ không rõ.

Nguyệt Tiêm Ảnh quay đầu nơi khác, suy yếu nói, “Anh muốn hấn đuổi theo, vì sao anh không tự mình đuổi theo?”

“Cậu muốn tôi ra ngoài thế này sao?” Âm Dạ Tuyết dùng giọng mỉa mai nói, hấn cố ý đi đến trước mặt Nguyệt Tiêm Ảnh.

Hai tay của cô lập tức che kín hai mắt, “Cuồng bại lộ, anh mau mặc quần áo vào!”

Âm Dạ Tuyết ngồi chồm hổm xuống, nâng cằm của cô lên, gạt bỏ hai tay của cô xuống, ép buộc cô nhìn mình, “Cậu không phải là đàn ông?”

“Tôi đương nhiên phải!” Cô lập tức trả lời, chợt dạ quay mặt về hướng khác, “Bởi vì. . . . Bởi vì chưa từng gặp qua. . . . lớn như vậy, cho nên có chút. . . . Có chút kinh ngạc, ừ. . . . là kinh ngạc!”

Con người hung ác lạnh lẽo dừng trên người Nguyệt Tiêm Ảnh, dường như đang tìm tòi nghiên cứu lời nói của cô có chân thật không.

“Sao, không tin sao?”

Âm Dạ Tuyết gật gật đầu, “Bị cậu nói đúng rồi, tôi thật sự không tin cậu là đàn ông.”

“Cắt ——” Nguyệt Tiêm Ảnh lạnh lùng liếc hấn một cái, bả vai cô bị thương, không quan tâm tình trạng vết thương, lại ở đây nghiên cứu giới tính của cô, nhằm chán vô vị, “Làm sao mới có thể chứng minh tôi là một người đàn ông thực thụ? Mời anh xem tôi cùng phụ nữ mây mưa lẫn lộn, hay là cũng trần trụi giống như anh.”

Âm Dạ Tuyết giương cao khóe miệng lên cười, “Ý kiến không tệ, chẳng qua là ý thứ hai sẽ dễ dàng hơn. . . .”

“Anh cho là mỗi người đều thích hợp làm thần Cupid giống anh sao!” Nguyệt Tiêm Ảnh tức giận nói.

Thần Cupid? Trong ý nghĩ của Âm Dạ Tuyết hiện lên một hình ảnh trần trụi trên lưng có một đôi cánh trong tay thì cầm cung tiễn, sắc mặt của hắn liền ngưng tụ thành một tầng băng sương lạnh lẽo hung ác.

“Tuyết thiếu, bảo vệ vừa mới đưa tin, có người tới tiếp ứng cho nữ sát thủ, cho nên. Cho nên cô ta vẫn là chạy mất.” Lăng Phong Ngải nghiêm túc nói.

“Vừa nãy cậu đi đâu?”

Nguyệt Tiềm Ảnh chậm rãi phun ra hai chữ: “Tự an ủi.”

5. Chương 5: Gặp Lại Nhưng Không Biết Nhau

Nghe được Nguyệt Tiềm Ảnh phun ra hai chữ, sắc mặt Lăng Phong Ngải liền trở nên trắng bệch, xấu hổ đến mức muốn tìm một cái hang chui vào.

“A... ——” Giọng nói Âm Dạ Tuyết đầy hứng thú hỏi, “ Bao lâu rồi không có chạm vào phụ nữ, nhớ đến tình dục rồi sao?”

Mặt Lăng Phong Ngải đỏ bừng hạ xuống, xấu hổ mà không biết nên nói cái gì cho phải.

Cảm giác đau nhức kịch liệt giống như sóng biển vọt tới phía cô, cuộn cuộn đánh úp ném cô vào giữa vực thẳm vô tận, cô hít vào một hơi lạnh, “Ách.” Tiếng thở dài rên rỉ bật ra khỏi miệng.

“Nguyệt Tiềm Ảnh, cậu làm sao vậy?” Lăng Phong Ngải chú ý tới sự khác thường của cô.

Nguyệt Tiềm Ảnh yếu ớt mở mắt, liếc hắn một cái, “Anh xem tôi như vậy thì có thể như thế nào?”

Lăng Phong Ngải chú ý tới ngón tay của cô đang có máu loang chảy ra, làm nổi bật da thịt trắng mịn có vẻ rất chói mắt, “Cậu bị thương? Bị thương có nghiêm trọng không?”

“Không chết được!” Âm Dạ Tuyết từ phòng thay đồ đi ra lúc này cả người đã mặc vào bộ âu phục được làm thủ công từ Ý, cắt may khéo léo, vừa vặn buộc quanh thân hình cao lớn của hắn.

Ánh mắt lạnh nhạt tối tăm liếc khuôn mặt trắng bệch của Nguyệt Tiềm Ảnh một cái, “Cậu là người đầu tiên sau khi bị súng lục của tôi bắn, còn có thể sống.”

“Ha ha.” Khóe miệng Nguyệt Tiềm Ảnh giơ lên nụ cười châm chọc, tóc ngang mắt che khuất vài tia tiếu nhố trong mắt cô, “Có phải tôi nên cảm động đến rơi nước mắt với anh hay không?”

Tuyết ca ca của cô đã thay đổi, hiện tại đã trở nên lạnh khốc tàn tuyệt (hung ác tuyệt tình), thật giống như Satan từ địa ngục đến đây, bề ngoài âm u lạnh lẽo, trái tim của hắn đã bị đào rỗng, không có một chút độ ấm của máu thịt.

Cách xa 15 năm, lần đầu tiên gặp mặt, hắn có thể đánh cô đến nửa chết nửa sống.

Cách xa 16 năm, lần thứ hai gặp mặt, sau khi hắn bắn cô bị thương một chút cảm giác hổ thẹn cũng không có.

Vì cái gì lại như vậy?

Nguyệt Tiềm Ảnh nhớ rõ trước kia, Âm Dạ Tuyết nâng niu cô ở lòng bàn tay, căn bản là không đành lòng để cho cô chịu một chút tổn thương nào. Nhưng mà hiện tại. Một lần lại một lần tàn nhẫn tổn thương cô.

Vận mệnh mười sáu năm trước của bọn họ đang bị tách ra, sau này nhất định bọn họ sẽ càng lúc càng xa.

“Gọi Hạ Khiêm Dật tới đây.” Âm Dạ Tuyết bị Nguyệt Tiềm Ảnh nhìn với ánh mắt đau thương có hơi phiền lòng, hắn ngồi xổm xuống nâng Nguyệt Tiềm Ảnh lên, một bàn tay phủ lên eo cô, đột nhiên phát hiện bên trong âu phục nhỏ rộng thùng thình này là vòng eo nhỏ nhắn, dường như chỉ cần dùng sức một chút sẽ bể gãy.

Hắn không nhịn được ngẩng mặt, cẩn thận đánh giá khuôn mặt nhỏ gầy của thanh niên trước mắt này. Da thịt trắng nõn mịn màng, lông mi thon dài, đôi môi anh đào vĩnh cao dưới sống mũi nhỏ nhắn.

Trong bụng Âm Dạ Tuyết suy đoán thanh niên thanh tú như vậy, có phải. Còn chưa có phát dục hay không?

Hắn đỡ Nguyệt Tiêm Ảnh đến bên giường mình, để cho cô nằm xuống, cô lại muốn chống thân thể lên. Âm Dạ Tuyết ngạo mạn như thế sao có thể tha thứ cho người chống lại quyền uy của hắn, quát cô: “Cậu muốn làm gì?”

“Anh muốn làm gì?”

“Đây. Đây là giường bần.” Nói lời này, trong lòng cô nổi lên một tầng chua xót, suy nghĩ đến hắn cùng người phụ nữ khác khác triền miên, trong lòng bực tức nói không nên lời.

Khuôn mặt tuấn tú lập tức chuyển hướng giống bão lạnh buốt, “Tốt! Nếu cậu chê giường của tôi bần, vậy cậu liền không cần nằm ——” nói xong, hắn bắt lấy cánh tay Nguyệt Tiêm Ảnh, dùng sức một chút, ném cô từ trên giường rớt xuống đất.

“Ầm ——” Nguyệt Tiêm Ảnh ngã sấp xuống trên sàn nhà lạnh lẽo, lúc va chạm động đến miệng vết thương, cảm giác đau đớn kịch liệt nháy mắt đã tràn tới, cô cuộn tròn mình lại trên sàn nhà hai mắt nhắm lại, há miệng thở dốc.

Giày da sáng bóng của Âm Dạ Tuyết ở ngay trước mắt cô.

“Tự làm tự chịu!” Âm Dạ Tuyết lạnh lùng bỏ lại mấy chữ này, liền xoay người rời khỏi.

Hắn không biết vì cái gì, nhìn về mặt đau đớn của “Hắn”, trong lòng hắn liền nổi lên một hồi co rút đau đớn không hiểu nổi.

Đôi mắt sáng ngời của Nguyệt Tiêm Ảnh dần dần ngưng tụ lên một tầng hơi nước, nước mắt làm mờ nhạt bóng lưng của hắn.

Đoạn ký ức xa xôi như nước lũ tràn tới phía cô.

.

.

Mười sáu năm trước.

“Ông nội, ông nội.” Một cô bé mặc váy công chúa màu hồng chạy vào thư phòng.

Cô bé vừa xuất hiện, lập tức thu hút ánh mắt ba người trong phòng.

Ông lão tóc bạc ngồi trên ghế làm việc là Mộ Ngạo Thiên tiếng tăm lừng lẫy trong giới hắc đạo, bang “Mộ Diễm” chính là do một tay ông gây dựng. Khuôn mặt lạnh lùng vừa nghe tiếng gọi của cháu gái, ánh mắt sắc bén liền thu lại, tươi cười đến ánh mắt híp lại giống như trăng non (hình lưỡi liềm).

Mộ Trần Tuyết bốn tuổi ngẩng mặt ngây ngẩn nhìn hai anh trai có vóc dáng không cao hơn cô bé lắm, “Ông nội, bọn họ là hai anh trai người vừa mang về sao?”

Mộ Ngạo Thiên đã tìm rất lâu, tìm người thừa kế ở cô nhi viện cả nước, mà đối với hai anh em này là ông hài lòng nhất, có phong độ năm đó của ông.

“Ừ” Mộ Ngạo Thiên ôm cháu gái bế lên, “Tuyết Nhi, thích bọn họ không? Sau này con sẽ gả ột trong hai người bọn họ, trở thành chồng của con...!”

“Gả ột trong hai người? Có ý gì ạ?” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập vậy lấy một đôi mắt long lanh, đôi mắt chứa đầy vẻ nghi hoặc.

“Ừ.” Mộ Ngạo Thiên suy nghĩ một chút, “Chính là sau này sẽ cùng chơi với con.”

“A...! Con đã hiểu.” Đôi mắt đen láy của Mộ Trần Tuyết nhìn về phía hai người này, không hổ là huynh đệ, khuôn mặt rất sắc bén bức người, một người lạnh lẽo tối tăm mang theo tà khí (tác phong không đúng đắn), một người lạnh nhạt mang theo mị khí (yêu ma).

Thân hình nhỏ nhắn của Mộ Trần Tuyết nghiêng về hướng thanh niên nhỏ tuổi, “Em là Mộ Trần Tuyết, anh tên là gì?”

“Ám Dạ Tuyết!” Hấn chậm rãi nói, giọng nói lạnh nhạt xa cách.

Mộ Trần Tuyết đột nhiên nhảy lên người hấn, hai tay ôm lấy cổ hấn. May mắn Ám Dạ Tuyết phản ứng nhanh, đỡ lấy cô bé.

“Tuyết ca ca, Sau này anh cùng chơi với em được không? Em muốn anh làm chồng của em.”

Đôi mắt sắc bén tối tăm cũng không có làm cho Mộ Trần Tuyết sợ hãi, ngược lại cô bé còn được voi đòi tiên, đầu kéo dài, “Chụt” nhẹ nhàng hôn xuống mặt hấn một cái vang dội, sau đó lớn tiếng tuyên bố: “Tốt, Tuyết ca ca liền là chồng của em.”

Liếc nhìn tới có ánh mắt sắc bén bên cạnh Ám Dạ Tuyết, giữa đôi mắt tối tăm ngưng tụ một tầng lạnh lẽo, Mộ Trần Tuyết quay đầu nhìn hấn, “Anh là ai?”

Hấn làm ngơ với Mộ Trần Tuyết, quay đầu tới nơi khác, trên mặt lộ ra vẻ mặt không vui.

“Anh ấy là anh của tôi, Ám Dạ Lệ.” Ám Dạ Tuyết nhàn nhạt nói.

“A...!” Cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của Mộ Trần Tuyết nâng lên, cười tít mắt nhìn Ám Dạ Lệ, “Thật vui, sau có Tuyết ca ca và Lệ ca ca chơi với em rồi.”

Xưng hô Lệ ca ca này kích thích lực chú ý của Ám Dạ Lệ, hấn quay đầu, mang theo ánh mắt tìm tòi nghiên cứu liếc nhìn Mộ Trần Tuyết một cái.

.

.

Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, nhất định sau này giữa bọn họ sẽ vĩnh viễn dây dưa, quan hệ dây dưa không rõ.

Đột nhiên cô cảm thấy đầu càng ngày càng khó chịu, mỗi lần nhớ lại chuyện cũ năm năm trước, trái tim đều co rút đau đớn như bị xé nát, giống như có cái gì đó ngăn chặn hô hấp của cô.

Dần dần, đoạn hình ảnh này càng ngày càng mơ hồ.

“Ừ.” Nguyệt Tiềm Ảnh nỉ non một tiếng, ánh sáng chiếu vào đôi mắt cô, chậm rãi mở to mắt.

“Không nên cử động!” Giọng nói xuyên qua một tầng khẩu trang thật dày truyền ra, giống như từ chỗ rất xa đến.

Một đôi mắt sáng rực như vì sao dừng ở trên miệng vết thương của cô, đôi mày nhíu chặt có thể thấy được hấn rất chuyên tâm.

6. Chương 6: Bí Mật Không Thể Nói

“Cần gây tê không?” Giọng nói Hạ Khiêm Dật trong veo mà lạnh lùng không khỏi làm cho người ta có loại cảm giác xa cách.

Nguyệt Tiềm Ảnh hơi sững sờ, nói: “Tôi không cần.”

“Cậu cần chặt cái này đi, mở miệng vết thương lấy đạn sẽ có chút đau.” Hấn đem một miếng băng gạc đặt bên miệng cô.

Cô lắc đầu, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra mạnh mẽ quật cường, “Cám ơn anh, tôi có thể chịu được!” Bản thân từng trải qua cảnh cửa nát nhà tan, từng trải qua những cơn đau đớn kéo dài, cô giỏi nhất chính là —— chịu đựng.

Hạ Khiêm Dật lười biếng nói: “Tôi thu lại lời nói trước, không phải là một chút đau, mà là rất rất đau, nếu cậu lộn xộn, động đến miệng vết thương, tôi sẽ không chịu trách nhiệm.”

Nguyệt Tiêm Ảnh thờ ơ liếc hắt một cái, khẽ mở cánh môi trắng bệch ra, nhàn nhạt phun ra ba chữ, “Thật dài dòng.”

Vừa nói xong, Hạ Khiêm Dật giống như trả thù lúc Nguyệt Tiêm Ảnh còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, dao giải phẫu đã cắt vào thịt của cô, mũi dao sắc bén chạm vào da thịt cô, máu tươi đỏ thắm liền chảy ra.

Nguyệt Tiêm Ảnh cắn chặt răng, tay gắt gao níu chặt ga giường, mu bàn tay gầy gò nổi lên đầy gân xanh.

Cái kẹp gấp đạn dính đầy máu, “Đinh ——” một tiếng, rơi xuống cái mâm gốm sứ.

Cô không một tiếng kêu đau, điều này làm cho Hạ Khiêm Dật nhìn cô với cặp mắt khác xưa, nhanh nhanh băng bó miệng vết thương của cô.

“Tốt.” Một bên Hạ Khiêm Dật thu dọn dụng cụ, một bên hỏi: “Tại sao cô lại giả trai?”

Hai mắt nhắm chặt bỗng dưng mở ra, đôi mắt lập lòe một chút ánh sáng, cô vừa cúi đầu thấy, áo sơ mi bên ngoài đã bị cởi ra, trên người chỉ còn lại vài quần quanh ngực.

Trên gương mặt nhợt nhạt hiện lên chút lung túng, hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: “Việc này. tổ chức ‘Ám’ chỉ nhận đàn ông, còn phụ nữ?”

“Ý của cô chính là vì có thể dễ dàng gia nhập tổ chức ‘Ám’, cho nên mới giả trai.” Biểu hiện trên khuôn mặt Hạ Khiêm Dật, lộ ra một cảm giác thần bí sâu không lường được.

“Ừ!” Nguyệt Tiêm Ảnh gật gật đầu, “Anh có thể giúp tôi giữ bí mật này không? Ngộ nhỡ. Để cho Tuyệt thiếu biết tôi là phụ nữ, thì.” Nguyệt Tiêm Ảnh cũng không thể tưởng tượng ra hậu quả, dựa theo thủ đoạn hung ác tuyệt tình lãnh khốc của Ám Dạ Tuyệt, thì không chỉ là bị đuổi ra tổ chức “Ám” đơn giản như vậy.

Đôi mắt của Hạ Khiêm Dật sáng rực giống như ngôi sao nhìn chăm chăm cô không chớp mắt, muốn thăm dò một chút giả dối của cô, nhưng đôi mắt như nước mùa thu kia giống như có ma lực, hấp thu lấy hồn phách của hắn.

“Được, tôi đồng ý với cô.” Hạ Khiêm Dật trả lời, dùng sự lạnh nhạt che dấu dao động trong lòng hắn, “Vết thương không có gì quan trọng, bị thương ngoài da thịt chỉ cần tĩnh dưỡng một tháng là có thể khỏi hẳn.”

Nguyệt Tiêm Ảnh đỡ lấy cánh tay mình, ngồi dậy, “Cám ơn anh.” Giọng nói của nàng ngữ chân thành tha thiết, không có một chút làm làm ra vẻ mềm mại.

Ánh đèn sáng rực chiếu lên sàn nhà trơn bóng phản chiếu một ánh sáng lạnh rét, bóng dáng tối tăm mang theo hơi thở u ám âm lệ (tàn bạo thâm hiểm), cho dù ở giữa ánh sáng sáng rực, cũng không thể che dấu tối tăm tỏa ra từ trên người hắn.

Sợi tóc đen bóng vừa thô vừa cứng, bên má trái bị chiếc mặt nạ màu bạc che lại, tóc cắt ngang trán rủ xuống trên mặt, nhưng sự sắc bén lạnh như băng mang theo thâm hiểm vẫn tỏa ra từ mặt nạ. Bên phải mặt thật giống như dùng dao khắc lên đường cong cứng nhắc, đường nét sắc bén, giữa thân thể cường tráng lộ ra khí thế tài trí hơn người, lộ ra khuôn mặt giống như nghệ thuật gia tự tay khắc thành, tà ác tàn bạo cùng tồn tại với tàn khốc.

Người đàn ông này làm cho người ta có ấn tượng đầu tiên chính là thần bí.

Cô gái có vẻ mặt xinh đẹp kiều mị, trán dính một tầng mồ hôi mịn, hai tay run rẩy đuổi tới người đàn ông lạnh lẽo hung ác, “Lệ. Em thật sự chỉ thiếu một chút nữa. Một chút.” Cô gái lộ ra vẻ mặt khẩn trương, rất sợ bởi vì không hoàn thành nhiệm vụ lần này, Ám Dạ Lệ sẽ giận lây qua cô ta, sau này sẽ không tin tưởng giao nhiệm vụ cho cô ta nữa. Vì trùng kích độc nghiêm trọng mà khóe miệng Lâm Mỹ Diễm chảy ra bọt trắng, rất nhanh cô ta đã được nhân viên phòng giải phẫu chữa trị và chăm sóc.

Ám Dạ Lệ giống như từ trong bóng tối đi tới, khuôn mặt lãnh khốc từ đầu đến cuối không có bất cứ biểu cảm gì.

Cửa chậm rãi đóng lại, Lâm Mỹ Diễm đứng dậy dò xét, ánh mắt dừng trên cánh cửa cùng Ám Dạ Lệ hợp thành một, ngay cả một khe hở cũng không có, mới nặng nề mà ngã xuống giường.

Đôi mắt tối tăm phụt ra ánh sáng hung ác lạnh buốt, môi mỏng giống như lưỡi đao sắc bén, hé mở thở nhẹ: “Phụ nữ vô dụng.”

“Đường chủ.” Người đàn ông mặc áo khoác trắng đứng bên cạnh, cung kính khẽ gọi Ám Dạ Lệ một tiếng.

“Như thế nào?”

“Bởi vì độc châm đâm vào bụng quá sâu, cho nên độc châm đã cắm vào thai nhi trong bụng cô ấy, đứa nhỏ đã không có nhịp tim rồi.” Bác sĩ nơm nớp lo sợ nói, rất sợ Ám Dạ Lệ mất hứng, khiến cho hắn chịu không nổi.

Mày rậm của Ám Dạ Lệ nhú chặt giống như thanh kiếm, từ từ xoay người, mặt nạ bên trái mặt hiện lên một mảnh sắc bén, “Ông nói trong bụng của Lâm Mỹ Diễm có đứa nhỏ?”

Giọng nói lạnh nhạt vang lên, giọng nói không có một tí nhấp nhô, nghe không ra hắn có cảm xúc gì, nhưng lại mang theo một loại tàn ác lạnh lẽo.

“Dạ. Dạ!” Bị Ám Dạ Lệ hỏi như thế, trán bác sĩ bắt đầu ứa ra mồ hôi lạnh, “Đứa nhỏ đã được sáu tuần rồi.”

Trông mặt hơi híp lại, khẽ cười nói: “Thật tốt, Lâm Mỹ Diễm lại dám gạt tôi giữ lại đứa nhỏ! Trực tiếp cắt đứt tử cung của cô ta đi!”

Đây chính là cái giá phải trả vì dám cả gan giấu giếm Ám Dạ Lệ, Lâm Mỹ Diễm muốn làm mẹ có phải hay không, như thế khiến cho cô ta đời này cũng đừng nghĩ đến có cơ hội làm mẹ.

“Đường chủ, độc trên người Lâm tiểu thư có thể giải, đối với tử cung cũng không có tổn hại gì, nếu cắt đứt tử cung thì đời này cô ấy sẽ không có khả năng sinh con nữa.”

Ám Dạ Lệ không kiên nhẫn nhường đuôi lông mày, “Chẳng lẽ tôi không biết?”

“Nhưng mà, Đường chủ. Đối với một người phụ nữ hai mươi tuổi, cướp đoạt cơ hội làm mẹ cả đời cô ấy không phải là quá tàn khốc sao?”

“Chẳng lẽ tôi làm chuyện gì, cũng cần ông tới chỉ dạy?”

Con người sắc nhọn cùng hơi thở ác liệt của Ám Dạ Lệ bắn ra, mồ hôi lạnh của bác sĩ bắt đầu chảy ròng ròng, “Thật ra, Đường chủ, muốn làm cho Lâm tiểu thư không thể mang thai, ngoại trừ cắt bỏ tử cung, còn có một cách khác, mang vòng là được.”

“Vậy ở đây lại nhả cái gì, còn không mau đi làm!”

Nhìn bóng lưng run rẩy của bác sĩ, đôi mắt tối tăm bắn ra ánh sáng quỷ quyệt, thì thầm nói: “Ám Dạ Tuyết, lần này có phải tôi nên cảm ơn cậu đã giúp tôi giải quyết một tai họa hay không? Xem ra cái mạng nhỏ của cậu đủ vững chắc, lần này xem như cảnh cáo nhỏ, tôi sắp xếp lâu như vậy, trò chơi mới vừa bắt đầu, lần này giúp cậu chơi đùa một chút! Thứ cậu tặng trên người tôi, tôi sẽ từng chút từng chút một trả lại cho cậu!” Ngón tay gầy gò của hắn sờ lên mặt nạ lạnh buốt, đôi mắt lóe ra lửa giận hừng hực.

Lời tác giả: *** Ám Dạ Tuyết cùng Ám Dạ Lệ rõ ràng là hai anh em, vì cái gì lại trở mặt thành thù? Cuối cùng Ám Dạ Lệ có kế hoạch kinh người gì? Tuyết Sắc từ từ sẽ công bố...

Ủng hộ và cổ vũ của bạn là động lực lớn nhất của Tuyết Sắc, hãy nhớ giành một yêu thích...!

7. Chương 7: Nghi Ngờ Giới Tính

Hôm sau.

Ánh mặt trời buổi sáng mùa thu nhẹ nhàng nhợt nhạt, giống như sữa bò pha loãng, mang theo một loại ý cảnh mông lung thơ mộng. Nguyệt Minh Khâu đắm chìm giữa một đám sương mù, làn khói lơ mờ mềm mại thanh thoát trôi nổi ở giữa không trung.

Phòng khách chính Nguyệt Minh Khâu.

Sau khi lấy đạn ra và băng bó vết thương Nguyệt Tiêm Ảnh đã được đưa tới nơi này.

Bóng dáng cao lớn lẳng lặng đứng im bên cạnh giường, hai tay Âm Dạ Tuyết bỏ vào túi quần, trong lòng dương dương tự đắc (vui sướng vênh váo), sợi tóc ướt át hơi hơi dính lại, dính lại trên trán, chứng minh hắn vừa mới từ bên ngoài trở về.

Hắn kéo Đinh Hạo Hiên vào câu lạc bộ “Hoàng Đình” uống rượu cả đêm, thiếu đi Nhâm Mục Diệu, tiểu tử này hiện tại có bà xã, hiện tại đang tranh giành làm ông xã “Nhị thập tứ hiếu”, nếu là anh em tốt, thì nên chấp nhận tính cách khác thường không có nhân tính của hắn. (Câu chuyện của Nhâm Mục Diệu và Kiều Tâm Du [Gặp gỡ tổng giám đốc tuyệt tình tàn khốc]) không hiểu sao tối hôm qua Âm Dạ Tuyết phiền muộn không dứt, trong đầu đều là gương mặt trắng bệch của Nguyệt Tiêm Ảnh, còn có vẻ mặt chịu đựng đau đớn. Hắn là vì lỡ tay bắn cô bị thương cho nên mới cảm thấy áy náy?

Áy náy? Hắn là ai vậy, đường đường là lão đại tổ chức “Ám”, khắp nơi đều nói hắn là người không có tình cảm “Ám La Sát” làm sao có thể có áy náy.

Hắn tự giễu , nét mặt biểu lộ một chút cười nhạt.

Đôi mắt tối tăm nhìn chằm chằm khuôn mặt yên tĩnh ngủ của Nguyệt Tiêm Ảnh, khuôn mặt nhỏ xinh, ngũ quan xinh xắn, da thịt trắng nõn giống như thạch hoa quả mềm mại, dường như thừa ra một lớp nước, chạm vào nhẹ nhàng có thể bật ra nước. Bộ dáng thanh niên đẹp đẽ như vậy, tại sao trên người hắn lại lộ ra một cổ hơi thở nữ giới mềm mại chứ?

Ánh mắt từ từ đi xuống —— dừng lại ở trên cái cổ giống như gôm sứ ——

Liên bình tĩnh hiểu ra.

Ánh mắt Nguyệt Tiêm Ảnh chậm rãi mở ra, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú phóng đại trước mắt , chớp mắt vài cái, khuôn mặt tuần tú không có tan biến, vậy chứng minh, là thật, không phải là ảo giác của cô.

“Tuyệt thiếu!” Nguyệt Tiêm Ảnh liền khó khăn chống đỡ ngồi dậy, chán mềm chảy xuống, cô lập tức kéo lại, chặt chẽ bọc lấy mình, liền lộ ra suy nghĩ, “Tuyệt thiếu, sao anh lại tới đây?”

Âm Dạ Tuyết toàn thân quần áo màu đen, kỹ thuật thủ công khéo tay mặc trên người hắn vừa vặn không có một nếp nhăn, ánh mắt hắn trong veo mà lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, khóe miệng giờ lên một tia chế giễu nhìn cô bối rối.

“Như thế nào, trên địa bàn của tôi, tôi muốn đi đâu còn phải được cậu đồng ý sao?”

“Không, tôi không có ý này.” Nguyệt Tiêm Ảnh cúi đầu.

“Cậu. . . . Vì sao muốn quần chăn thật dày.” Hắn tiến lên, vươn tay, muốn kéo chăn của cô xuống.

Nguyệt Tiêm Ảnh xô dịch bên giường, gắt gao nắm chặt thật chặt, “Bởi vì. . . . Tôi lạnh!”

“Bốp” một tiếng, bởi vì Âm Dạ Tuyết đột nhiên buông lỏng tay, Nguyệt Tiêm Ảnh té lăn trên sàn.

Âm Dạ Tuyết vòng đường bên kia, “Miệng vết thương có nứt ra hay không?”

Nàng lập tức cầm chăn che kín thân thể, “Không có việc gì, một chút cũng không có.” Không có việc gì mới là lạ, cô đã cảm giác được miệng vết thương chảy máu dính như keo.

”Để cho tôi nhìn miệng vết thương của cậu!“ Âm Dạ tuyết dùng giọng điệu ra lệnh nói, không cho cô bất cứ cơ hội phản đối nào.

“Tuyệt thiếu, việc này để tôi làm là được rồi.” Đúng lúc Hạ Khiêm Dật cầm băng gạc thuốc mỡ xuất hiện tại cửa.

Cứu tinh đã tới rồi.

Đột nhiên Nguyệt Tiêm Ảnh cảm thấy Hạ Khiêm Dật giống như thiên sứ toàn thân tỏa ra ánh sáng thần thánh, “Tuyệt thiếu, để bác sĩ Hạ đổi thuốc cho tôi.” Cô có vẻ yên tâm.

Ám Dạ Tuyệt không nói một câu, khó chịu xoay người đi khỏi, cố ý ngừng bên cạnh Hạ Khiêm Dật một chút, ném cho hắn ánh mắt có ý vị thâm sâu.

Nhất thời, trong lòng Hạ Khiêm Dật nổi lên sợ hãi.

“Các người đều rút ngay cho tôi. Rút qua một bên.”

Giọng khóc khàn khàn kiệt sức vừa từ trong phòng bệnh truyền ra, lập tức nghe được âm thanh đập vỡ đồ đạc bình bình bành bành, phá vỡ sự yên tĩnh buổi sáng sớm.

“Ầm!” Một cái cốc nước thủy tinh vỡ bên chân Ám Dạ Lệ, đồ đạc bể vỡ văng khắp nơi. Hắn đứng ở cửa, chân mày ngưng tụ u ám nặng nề, lạnh lùng chất vấn nói: “Sao lại thế này? ! !”

Lâm Mỹ Diễm mặc quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, đầu tóc lộn xộn khoác trên vai, vẻ mặt buồn khổ, hai tròng mắt bập bênh sóng nước, nước mắt loang lổ trên gương mặt trắng bệch. Có vẻ rất suy sụp nhếch nhác.

“Lệ.” Cô buông tay ra, cái gối trong tay rơi xuống mặt đất. Cô bỏ nhào vào lòng Ám Dạ Lệ, khóc nức nở nói: “Lệ. đứa nhỏ không còn, con của chúng ta đã không còn.”

Ám Dạ Lệ liếc mắt một cái, y tá hiểu ý, lập tức đi ra ngoài.

Mái tóc che ngang trán, che khuất nửa bên mặt của hắn, đồng thời cũng che dấu thâm tình trên mặt của hắn, giọng âm u lạnh lẽo hỏi: “Tôi cho phép em có đứa bé sao?”

Lâm Mỹ Diễm hơi sững sờ, ngừng khóc, lạnh lùng nói: “Lệ. Em em là muốn cho anh một kinh ngạc, em không phải làm trái ý của anh.” Giọng nói của cô dứt quãng không che giấu được giả dối trong lòng cô, cô trăm phương nghìn kế muốn có một đứa bé, chính là muốn củng cố địa vị của cô trong lòng Ám Dạ Lệ.

Cô biết tình nhân Ám Dạ Lệ không phải chỉ riêng mình cô, cô phải dùng một chút thủ đoạn mới có thể bên cạnh Ám Dạ Lệ mãi mãi. Thật không ngờ lần này trộm gà không được còn mất nắm gạo, vốn cho rằng giết Ám Dạ Tuyệt thành công, thêm đứa nhỏ trong bụng, cô có khả năng trở thành vợ Ám Dạ Lệ, thật không ngờ, chẳng những không giết chết được Ám Dạ Tuyệt, còn mất đi đứa nhỏ trong bụng cô. Cô rất hận, rất hận.

Ám Dạ Lệ đối với than thở khóc lóc, khóc đến thê lương dịu dàng của Lâm Mỹ Diễm không lộ ra sắc mặt, trên gương mặt lạnh khốc không lộ ra bất cứ biểu cảm gì, “Ài —— em biết , tôi không thích lừa gạt.”

Lâm Mỹ Diễm nghe hiểu ý nghĩa lời nói của hắn, “Phù phù” một tiếng, quỳ gối trước mặt hắn, hai tay ôm lấy chân Ám Dạ Lệ, “Lệ, lần này là em không đúng, lần sau em sẽ không dám nữa.”

“Không có lần sau nữa.” Khóe miệng Ám Dạ Lệ chậm rãi gợn lên, “Sau này em khó có khả năng mang thai rồi.”

Lâm Mỹ Diễm liền ngẩng ra, miệng mở lớn nhưng không thể nói được tiếng nào, hai mắt đại ra.

Ám Dạ Lệ nhìn phản ứng của cô, đột nhiên nở nụ cười lãnh mị, cúi người nắm lấy cằm của cô, nâng mặt cô lên ép cô nhìn hắn, “Phụ nữ thông minh nên hiểu cái gì có thể, cái gì không thể.”

Giữa đôi mắt giống như đêm khuya hiện lên một ánh sáng sắc bén, đập mạnh một cái vào bụng dưới Lâm Mỹ Diễm.

Lâm Mỹ Diễm ngã ở trên mặt đất, trên quần áo màu trắng hiện lên ra một vùng máu đỏ thẫm.

“Đây xem như là trừng phạt em.” Nói xong, hắn liền xoay người rời khỏi.

Không biết làm sao Âm Dạ Tuyết lại hăng hái như vậy, mời thuộc hạ đắc lực của hần uống rượu, đương nhiên là vệ sĩ của Âm Dạ Tuyết, Nguyệt Tiêm Ảnh phải đi theo bên cạnh hần.

Nguyệt Tiêm Ảnh không thể không bội phục y thuật của Hạ Khiêm Dật, đắp thuốc đông y trên vết thương làm iệng vết thương khép lại nhanh hơn, mới hơn mười ngày, t miệng vết thương kết vảy đã bắt đầu từ từ tróc ra, có thể nhìn thấy làn da non mềm màu hồng.

Khách của câu lạc bộ “Hoàng Đình” đều là người có địa vị xã hội, ra vào không phải là nhân vật chính trị thì là thương nhân. Có được thẻ VIP của câu lạc bộ “Hoàng Đình” chính là biểu tượng cho thân phận, cũng không phải có được tài sản lớn đều có thể có, mà sẽ tiến hành suy xét đánh giá tổng hợp đối với khách.

Vị trí câu lạc bộ “Hoàng Đình” nằm ở khu vực vàng, trang hoàng lộng lẫy chứng tỏ đây là một nơi xa xỉ, ở đây chỗ nào cũng tràn ngập không khí xa hoa đòi trụy .

Ánh sáng màu lam đẹp đẽ và tinh mịn chậm rãi phiêu dật, tiếng nhạc êm ái trầm bổng thông thả bay bổng bốn phía, xoay quanh mỗi một góc.

Mùi rượu nhàn nhạt trộn lẫn các loại nước hoa cùng một chỗ, trộn lẫn thành hương vị mê tình bóng đêm.

Trong một góc, ánh đèn màu lam nhàn nhạt chiếu vào trên khuôn tuấn tú lãnh tuyết, một tay nâng ly uống rượu, toàn thân phát ra hơi thở làm cho người ta sợ hãi, làm cho người ta không dám tới gần, ánh mắt hung ác lạnh lẽo của hần trước sau vẫn nhìn chăm chăm Nguyệt Tiêm Ảnh đang bị mọi người trút rượu ở góc khuất.

“Có thể. Tôi thật sự không thể uống rượu. Không thể uống nữa.” Nguyệt Tiêm Ảnh đẩy ly rượu mọi người đưa tới cho cô, cô có chút khó hiểu, người trong bang này có phải từ nhỏ ngâm trong vò rượu hay không, sao lại uống rượu giống như uống nước như vậy.

“Nguyệt Tiêm Ảnh, tới uống một chén nữa!” Lăng Phong Ngải nâng một ly rượu đến trước mặt cô, từ trong ánh mắt lấp lư hư ảo của hần có thể thấy được hần đã có vài phần men say.

“Không được, tôi không thể uống nữa.”

Tay Lăng Phong Ngải khoát lên trên bờ vai cô, choáng váng ngã đầu dựa vào lên vai của cô, ” Uống một chén.”

Bỗng dưng, Âm Dạ Tuyết đứng dậy, đi tới trước mặt Nguyệt Tiêm Ảnh, trong tay cầm một ly rượu trắng uống đưa tới trước mặt cô, “Uống hết nó.” Giọng nói kiên quyết, không cho phép có bất cứ phản kháng gì.

Tiếp theo, mọi người bắt đầu ồn ào, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Âm Dạ Tuyết mời rượu thuộc hạ.

“Đây.” Nguyệt Tiêm Ảnh lộ vẻ mặt khó xử.

“Như thế nào? Không nể mặt tôi?” Âm Dạ Tuyết lên giọng lộ ra nhàn nhạt không vui, đôi mắt sâu đen phun ra ánh sáng sắc nhọn, dường như muốn đâm xuyên qua cô.

Kết quả Nguyệt Tiêm Ảnh cầm ly rượu trắng, hít sâu một hơi, ngửa đầu uống hết ly rượu trắng.

Rượu nồng đậm giống như lưỡi dao xẹt qua cổ họng của cô, Nguyệt Tiêm Ảnh liền cảm giác trong bụng mình giống như có ngọn lửa lớn, bốc cháy hừng hực .

“Khụ, khụ.” Cô cúi người, ho khan mãi liệt.

“Nguyệt Tiêm Ảnh, nhìn cậu xem, uống một chút rượu thì có bộ dáng như thế, thấy thế nào cũng giống một phụ nữ.” Lăng Phong Ngải mang theo vài phần men say nói.

Trong ánh mắt Âm Dạ Tuyết hiện lên một tia sáng lãnh mị, môi mỏng khẽ nhúc nhích, “Nếu như vậy, thì lột quần áo của ‘hần’ nghiệm chứng một chút!”

Vừa nghe cái đề nghị này của Âm Dạ Tuyết, mọi người liền đứng lên, ba người túm lấy Nguyệt Tiêm Ảnh

“Này! Các anh muốn làm gì. Một đám biến thái, mau dừng tay.” Nguyệt Tiêm Ảnh nhanh chóng chụp lấy áo mình, hùng hùng hổ hổ nói, khóe mắt lóe ra một chút nước mắt.

“Này! Lúc nào thì Âm Dạ Tuyết cậu lại có sở thích cổ quái này?” Một dáng người cao to, toàn thân tản ra hơi thở đàn ông nho nhã đi tới.

Âm Dạ Tuyết lạnh lùng ra lệnh: “Dừng tay!”

Ba tên đàn ông liền buông tay, toàn thân Nguyệt Tiêm Ảnh giống như hư thoát (mất máu mất nước), vô lực té trên mặt đất.

“Đinh Hạo Hiên, không phải cậu cùng tiểu minh tinh đang quần nhau kịch liệt sao, sao còn có thời gian gian tới ‘Hoàng Đình’?” Âm Dạ Tuyết lạnh lùng liếc hắt một cái.

Đinh Hạo Hiên dưới khí chất tuần nhã che dấu một cỗ bướng bỉnh cương quyết, hất mang theo vài phần ý cười nhìn Âm Dạ Tuyết, nhìn quanh bốn phía, “Đúng rồi, con gái nuôi nhỏ bé của cậu đâu? Sao lại không có nhìn thấy cô ấy?”

Con gái nuôi? Âm Dạ Tuyết có một cô con gái nuôi, trong lòng Nguyệt Tiêm Ảnh khiếp sợ, sao cô lại không biết?

“Như thế nào? Cậu có ý với cô ấy?”

“Không dám không dám. mình cũng không muốn để cho cậu làm mình thành ông cụ!”

8. Chương 8: Mê Hoặc

Uống rượu vào bụng không có bao lâu, trong bụng Nguyệt Tiêm Ảnh khuấy đảo lật lộn, đôi má nóng lên nhuộm thành một mảnh đỏ hồng, đầu càng ngày càng u tối.

Cô chậm rãi đứng lên, “Tuyết thiếu. Tôi chắc là say, tôi đi về trước.”

Âm Dạ Tuyết thờ ơ nhìn lên gương mặt trắng nõn của cô nổi lên đỏ ửng, thật giống như quả đào mật trong trắng lộ hồng làm động lòng người. Hắn dè dặt giọng nói, nói: “Ừ! Đi đường cẩn thận.”

Tầm mắt của hắn trước sau đều dừng trên bóng lưng nhỏ nhắn mảnh khảnh nghiêng ngả hư phù.

“Được rồi, không nên nhìn, người đã đi rồi!” Giọng nói lười biếng của Đinh Hạo bên tai hắn vang lên, “Âm Dạ Tuyết, hiện tại mình có chút hoài nghi. phòng thủ của cậu có chút vấn đề.”

“Việc này không cần cậu quan tâm!” Âm Dạ Tuyết hậm hực nói.

“Ài ——” Một tay Đinh Hạo khoát lên trên bờ vai hắn, trịnh trọng nói: “Anh bạn, mình cảm thấy được gần đây cậu gặp chuyện không may vẫn nên cẩn thận tốt hơn!”

Đinh Hạo Hiên cảm thấy được bản thân quá thiện lương, không đành lòng nhìn anh em tốt bị “Tính Kế”. Hắn đã có ý cảnh báo, đến lúc con gái nuôi nhỏ bé dự dỗ thành công, hắn liền là bà mai của hai người, ách. Có lẽ là “Ông” mai tốt hơn. Ngộ nhỡ, dự dỗ thất bại, Âm Dạ Tuyết cũng không nên oán trách “Tội Đồng Mưu” của hắn.

Toàn thân Âm Dạ Tuyết đều là mùi rượu trở lại phòng chính Nguyệt Minh Khâu.

Kiểu kiến trúc Châu Âu, thậm chí trang trí cũng chỉ riêng phong cách Bohemia. Điều này làm cho người ta rất khó tưởng tượng trong giang hồ Âm Dạ Tuyết được gọi là “Âm La Sát” nhưng lại ở căn phòng nhu hòa như vậy.

Nguyên nhân chỉ có một —— cô ấy thích.

16 năm, nhìn Mộ Trần Tuyết bị nhốt ngồi trong xe nổ tung trước mặt hắn, từ đó trở đi, trái tim của hắn cũng đã chết theo. Mười mấy năm qua, hắn như cái xác không hồn, dùng thể xác lạnh lẽo bao bọc lấy bản thân mình, lãnh huyết, không có một chút tình cảm.

Mùa thu mang theo không khí buồn tẻ hiu quạnh, băng lãnh pha lẫn giữa hàn sương, cái lạnh lẽo từng chút từng chút xuyên vào xương cốt. Gió nhẹ từ từ thổi qua, thổi vào mỗi một góc trong phòng liền cảm thấy lạnh cả người, nhưng mà không lạnh bằng trái tim của hân.

Thấy Ám Dạ Tuyết đi vào phòng ngủ chính, bóng dáng nhỏ gầy trốn ở phía sau cột đá nhỏ gầy bóng dáng nhảy ra.

Trên người là áo ngủ hơi rộng mở một chút, cô lập tức theo sau, từ trong túi áo lấy ra một mảnh thủy tinh nhỏ, bên trong có chất lỏng trong suốt đang khúc xạ phát sáng lên. Cô nhìn chăm chăm cái bình, thì thào lẩm bẩm: “Một chút như vậy được không?” Giữa đôi mắt lộ ra ánh sáng nghi ngờ, chu mỏ, ”Đinh Hạo Hiên! Nếu anh dám gạt em, em sẽ lột da anh!

Nói xong, cô mở nắp bình ra, “Tí tách, tí tách.” Chất lỏng đều đổ vào chén trà.

Cô vội vàng chỉnh sửa sắc mặt một chút, “Cốc cốc.” Tiếng đập cửa lạnh lạnh đánh nát yên lặng đêm khuya.

Qua một lúc lâu, không thấy bất kỳ đáp trả nào.

“Tuyết, anh đã ngủ chưa?” Giọng nói của cô vừa tinh tế vừa hòa hoãn, nghe ra có một cổ hương vị nhu mì (mềm mại, quyến rũ).

“Xát, kẹt ——” Cửa mở ra rồi.

“Tôi vừa mới tắm.” Lúc này Ám Dạ tuyết vội vã mở cửa ra, bên eo chỉ có khăn tắm bao quanh, ngực màu đồng cổ, da dẻ rõ ràng, phía trên còn có vài giọt nước nhỏ vun, phản chiếu ánh sáng rạng rỡ. Cầm khăn mặt trên tay, tóc ngắn đen tuyền ướt sũng, lọn tóc thỉnh thoảng có giọt nước tí tích rơi xuống.

Lúc này, hân lười biếng tùy ý, lộ ra một cổ hơi thở quyến rũ.

Hai mắt cô nhìn thẳng, nuốt vào từng ngụm nước miếng, trên mặt nổi lên một chút đỏ hồng ngượng ngùng .

Phong cách Bohemia: thường gọi lên một hình ảnh của du khách, nghệ sĩ, người digan và “tinh thần tự do.”

“Mộ Trần Tuyết, đã trẻ thế này còn tìm tôi làm gì?” Cô bé trước mắt này, chính là người hân nhận nuôi để thế chỗ Mộ Trần Tuyết, trấn an những trưởng lão có địa vị trong bang “Mộ Diễm”, có lẽ cũng có một phần là an ủi bản thân hân, nhưng mà. địa vị Mộ Trần Tuyết ở trong lòng hân không gì có thể thay thế. Cô bé chỉ là giữ tên “Mộ Trần Tuyết”, vĩnh viễn không thể chiếm giữ vị trí của cô.

Không ngờ, cô bé dường như đã trưởng thành, nhìn thấy hân lại đỏ mặt rồi.

“Em rót cho anh một ly trà, anh nếm thử xem.”

“Cám ơn!” Giọng điệu khách sáo của Ám Dạ Tuyết khiến cho khoảng cách giữa hai người kéo ra xa, uống nhiều rượu như vậy, hân cũng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cầm lấy ly trà, mở nắp ra, hơi nóng bốc lên, bí mật mang theo một chút mùi thơm ngọt.

Ám Dạ Tuyết không nghĩ nhiều, đã uống vài ngụm, nhíu mày, “Sao mùi vị là lạ ?” Hân đưa ly trà trả lại cho Mộ Trần Tuyết.

“Em bỏ thêm một chút thuốc tỉnh rượu.” Cô thuận miệng kiểm có bịa chuyện, nhìn Ám Dạ Tuyết uống trà của cô, trái tim treo giữa không trung mới chậm rãi hạ xuống.

“Tốt, em có thể đi về, nghỉ ngơi sớm một chút.” Ám Dạ Tuyết không để ý đến cô, trực tiếp mở cửa, sau đó đi vào toilet, sấy khô mái tóc ẩm ướt.

Mộ Trần Tuyết nhìn cửa phòng đóng chặt, lộ ra nét cười tinh ranh quỷ quái, từ trong túi móc chìa khóa dự phòng đã trộm của Thẩm quân gia.

“kẹt, xát ——” Cửa phòng mở ra.

Cô rón ra rón rén đi vào phòng Ám Dạ Tuyết, tò mò nhìn quanh bốn phía, phòng của hân chính là cấm địa từ trên xuống dưới tổ chức “Ám”, không có sự cho phép của hân ai cũng không được đi vào. Đây là lần đầu tiên cô vào, căn phòng trang trí màu đen đơn giản hài hòa ngược lại gần với tính cách của hân.

Nghe được một chút tiếng động từ toilet truyền ra, Mộ Trần Tuyết giật mình, liền nhảy lên chiếc giường lớn màu đen, xốc mền lên, bản thân ẩn nấp bên trong.

Tim cô không khỏi đập nhanh hơn, hít sâu một hơi, trên mền này mang theo hương vị của Ám Dạ Tuyết, một cỗ hương vị nam tính quyến rũ tỏa ra từ trên người hắn.

Ám Dạ Tuyết nhạy cảm quan sát dường như đã nhận ra tiếng động rất nhỏ, không khỏi đề cao cảnh giác, đôi mắt u lãnh nhìn bốn phía, nhìn đến cái mền hơi hơi hở ra, cầm lấy súng lục, chậm rãi đi vào.

“Xoát ——”

Xốc mền lên ——

Ám Dạ Tuyết thu hồi súng lục, tức giận lạnh lùng hỏi: “Em. Em sao có thể ở trên giường tôi?”

Mộ Trần Tuyết bị súng lục nhắm ngay có chút sợ hãi, trợn tròn đôi mắt sợ hãi nhìn Ám Dạ Tuyết, “Tuyết. Em. Rất sợ a!” Hai mắt cô ngấn lệ, bỏ nhào vào lòng Ám Dạ Tuyết.

“Thời gian không còn sớm, em nên trở về nghỉ ngơi đi.” Giọng nói Ám Dạ Tuyết lãnh khốc, không giống khuyến bảo, mà là mệnh lệnh, hắn trực tiếp đẩy cô qua một bên.

“Tuyết.” Giữa đôi mắt trong suốt lấp lờ nước mắt, cô tính toán lâu như vậy, chính là vì hôm nay, bất cứ giá nào “Em thích anh.”

Mộ Trần Tuyết chậm rãi cởi bỏ thắt lưng, bộ đồ ngủ từ từ trút xuống ——

Da thịt trắng nõn mềm mại hiện ra trong không khí lạnh lẽo, phản chiếu ánh sáng nhẹ nhàng. Lọn tóc xoắn bông bồng bênh khoác lên đầu vai cô, hiện lên đường cong duyên dáng của xương quai xanh.

Cô mặc quần lót viền tơ màu đen gợi cảm, ở giữa vải màu đen hơi hé lộ ra nơi mềm mại, dần dần áp ủ nên dục vọng đang căng ra. Vòng eo nhỏ nhắn mềm mại tựa như không đầy một nắm tay, cặp đùi xinh đẹp thon dài mềm mại. Chưa từng phát hiện năm cô bé năm đó đã trưởng thành một người phụ nữ thành thực.

Nếu Tuyết Nhi có thể sống đến bây giờ, có phải cũng đã trưởng thành rồi hay không?

“Em làm cái gì vậy?” Ám Dạ Tuyết tức giận lộ ra tiếng nói trầm thấp.

“Mặc quần áo vào cút cho tôi!” Trong giọng nói lạnh lùng tức giận của hắn lộ ra ẩn nhẫn kiềm nén.

Đột nhiên một loại cảm giác khác thường biến hóa toàn thân của hắn, khiến cho ngọn lửa mãnh liệt dâng lên, hình như ngọn lửa hừng hực đang đốt cháy trong cơ thể hắn, nóng rực khó chịu, tiếng thở dốc của hắn dần dần nặng hơn.

“Tuyết, em. em muốn trở thành người phụ nữ của anh.” Mộ Trần Tuyết chậm rãi đến gần hắn, bàn tay trắng mịn vòng ra phía sau, cởi bỏ khuy áo, chiếc áo viền tơ màu đen từ từ rơi xuống đất. Nơi mềm mại đầy đà nảy lộ trong không khí, cô quyến rũ yêu kiều tới sát Ám Dạ Tuyết, kề sát bên tai hắn, hơi thở như hoa lan: “Tuyết, em đã trưởng thành, không phải là một cô bé nữa. Muốn em đi, em biết bây giờ anh rất khó chịu.”

Mộ Trần Tuyết đã nhận ra sự thay đổi của cơ thể hắn, hai tay ôm lấy cổ của hắn, kiễng chân lên muốn hôn Ám Dạ Tuyết.

Ám Dạ Tuyết ra sức khua tay một cái, “Nói! Có phải em đã bỏ thêm cái gì vào trà?”

“Bỏ thêm một chút xuân dược mà thôi.” Thân thể trắng sáng của Mộ Trần Tuyết ngã xuống sàn nhà lạnh lẽo, lạnh đến phát run, “Tuyết, vì cái gì anh lại đối với em như vậy? Chúng ta không phải còn có hôn ước.”

“Tôi vĩnh viễn cũng sẽ không cưới em, em cút cho tôi!” Ám Dạ Tuyết cảm giác có một quả cầu lửa trong thân thể mình, đang dần dần bành trướng, càng cháy càng lớn.

Sắc mặt Mộ Trần Tuyết thoáng chốc trở nên trắng bệch, nước mắt trong suốt ngưng tụ ở hốc mắt, chậm rãi rơi xuống.

“Vì cái gì, anh không thể yêu em, anh đã không thích em, vậy vì cái gì muốn giữ em bên cạnh anh?” Cô líu ríu tự nói.

Ám Dạ Tuyết cảm thấy khí huyết (hơi thở và máu) toàn thân đang bắt đầu hỗn loạn, giống như máu trong mạch máu đều đã sôi trào lên, chính đang đang dần loạn vào xung quanh. Hắn lắc người một cái, tay vịn vách tường, nhìn cô hét lớn: “Em trưởng thành, lại có thể làm ra chuyện khinh rẻ chính bản thân mình. . .”

“Yêu anh thì có lỗi sao?” Mộ Trần Tuyết khóc la hét, cô làm chuyện khinh rẻ bản thân, còn không phải là vì hắn. Lòng tự trọng bị đá kích rất lớn, nhặt quần áo trên sàn nhà quăng lên thân thể trần trụi, liền xông ra ngoài.

Nguyệt Tiềm Ảnh chưa từng uống rượu mạnh, đêm nay lại uống nhiều như vậy, đầu óc mờ mịt, cảm giác trong bụng có một ngọn lửa đang bốc cháy, đốt cô đến miệng đắng lưỡi khô. Cô đứng dậy, đến phòng bếp dưới lấy rót một ly nước đá.

Ờ? Phòng của cô là phòng nào?

Bên trái hay là bên phải?

Nguyệt Tiềm Ảnh vươn tay gõ đầu cửa mình, nhưng bên trong đã bị cồn khuấy đảo thành hồ dínch, cực kỳ hỗn loạn, bước chân lảo đảo chậm rãi đi tới cửa phòng đang hé mở.

Lúc này Ám Dạ Tuyết đang bị thuốc lật chuyển khuấy đảo rực cháy làm cho toàn thân đau đớn khó chịu nghe được tiếng bước chân, đôi mắt thèm khát nhìn chăm chăm bóng dáng mảnh khảnh dội lên trên cửa. Dưới sự ảnh hưởng của rượu, gương mặt cô nhiễm một mảnh đỏ ửng, giống như hoa anh đào làm cho người ta động lòng.

Oanh —— Ám Dạ Tuyết cảm giác thân thể mình sắp nổ tung, dục hỏa đã cắn nuốt tâm trí hắn.

“Đây hình như không phải phòng của mình.” Giữa bóng đen tối tăm càng làm cho cô có thêm cảm giác bức bách, muốn xoay người rời đi, “A.”

Một sức lực mãnh mẽ, túm chặt cánh tay của cô, khiến cho nàng ngã vào lồng ngực ấm áp.

“Tuyết thiếu? Anh làm gì a?” Cô mang theo vài phần men say nỉ non .

Lúc cô oán trách, Ám Dạ tuyết đã ném cô ngã lên giường lớn đủ cho bốn người, lửa nóng lập tức bao phủ cơ thể cô, “Em tới rất đúng lúc!”

9. Chương 9: Làm Nhục

Suốt cả một buổi tối, hắn chưa từng buông Nguyệt Tiềm Ảnh ra, biến đổi nhiều kiểu hành hạ cô.

Mãi đến tờ mờ sáng, sắc trời dần dần chuyển thành màu xanh mờ mịt, Ám Dạ Tuyết phóng thích toàn bộ lửa nóng vào cơ thể Nguyệt Tiềm Ảnh, kiệt sức ngã xuống một bên, đôi tay vẫn bá đạo mà vòng lên cái eo nhỏ nhắn mềm mại, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Đôi mắt trống rỗng mờ mịt chậm rãi đóng lại, theo khóe mắt một giọt nước mắt trong suốt chậm rãi chảy xuống dưới, rơi xuống cái gối màu đen, trở thành đóa hoa nhỏ.

Đối với Ám Dạ Tuyết điên cuồng đòi hỏi, có lần Nguyệt Tiềm Ảnh cho rằng bản thân sẽ chết đi.

Giờ phút này cô sức cùng lực kiệt, ngay cả sức dơ tay cũng không có, mí mắt càng nặng nề hơn, tùy ý bản thân rơi vào bóng đêm không giới hạn.

“Tuyết thiếu đâu?” Cát Liên Quân giơ tay lên nhìn thoáng qua đồng hồ, phàn nàn nói: “Nhìn xem, bây giờ đã mấy giờ, Tuyết thiếu còn chưa tới, người trẻ tuổi thật là kỳ quái !”

Lãnh đạo tổ chức “Ám” cứ vào mỗi thứ hai hàng tuần sẽ hội nghị một lần, tìm hiểu lựa chọn ra một số hạng mục liên quan đến tình hình tổ chức. Mặc kệ Tuyết thiếu có bao nhiêu việc bận, nhất định phải tham dự đúng giờ, hôm nay thật kỳ quái, một giờ đã trôi qua, vẫn không thấy bóng dáng Tuyết thiếu xuất hiện.

Cát Liên Quân ý vào bản thân trước kia đi theo Mục Ngạo Thiên sáng lập ra “Mộ Diễm bang” —— cũng là đời trước của tổ chức “Ám”, luôn luôn oán hận Ám Dạ Tuyết.

“Ngày hôm qua Tuyết thiếu uống nhiều rượu, có thể còn đang ngủ, bây giờ tôi đi gọi ngài ấy”
Thẩm quân gia không nóng không lạnh nói.

“Không cần!” Giọng nói lạnh như băng vang lên, toàn thân Ám Dạ Tuyết là bộ âu phục màu đen, tinh thần sáng láng xuất hiện ở cửa phòng họp, môi mỏng hé mở, trên gương mặt lạnh khốc thoáng hiện cười như không cười, “Thật ngại đã để cho Cát lão chờ lâu, nếu tuổi Cát lão đã lớn, đợi không được, về sau hội nghị thường kỳ này không cần tới tham dự nữa!”

Lời vừa nói ra, không khí trong phòng họp đột nhiên lạnh lẽo.

“Bốp!” Ông ta vỗ lên bàn, nhảy dựng lên, “Cậu nói như vậy là có ý gì!”

Ám Dạ Tuyết tao nhã bưng một ly cà phê lên, mút nhẹ một ngụm, “Ông nghĩ là ý gì thì chính là ý đó!”

“Cậu. Cậu lại dám đối với tôi như thế, nhớ năm đó lúc tôi cùng Mộ lão đệ vào sanh ra không biết cậu ở nơi này.”

Ám Dạ Tuyết không có ý muốn nghe ông ta tưởng niệm “Nhớ năm đó”, trực tiếp cắt ngang lời ông ta, “Ông có thể ra ngoài chưa? Chúng tôi phải họp rồi!”

“Lý do? Cậu một cước đá tôi ra ngoài, dù sao cũng nên cho tôi một lý do!”

“Muốn ta tôi đem những việc bí mật kia của ông từng việc nói rõ sao? Những số tiền trong tổ chức kia không cánh mà bay sao?”

Trong lòng Cát Liên Quân đầy cảm phẫn lập tức cứng ngắc.

“Ông muốn tự mình đi ra ngoài, hay là muốn tôi gọi người ném ông ra ngoài?”

“Hừ! Ám Dạ Tuyết mày hãy nghe cho kỹ, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày tao kéo mày xuống cái vị trí này!” Nói xong, Cát Liên Quân không cam tâm tình nguyện mà hậm hực hờn dỗi rời khỏi.

Tối hôm say rượu làm cho đầu óc Ám Dạ Tuyết phùng to, hơn nữa phóng túng cả đêm rõ ràng ngủ không đủ, họp xong lập tức trở lại phòng.

Vải vóc bị hắt xé nát từng miếng rơi xuống sàn nhà, hơi thở ái muội bay bổng trong không khí, còn có đệm giường rối loạn đã nói cho hắt biết tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Nếu nói chuyện xảy ra tối hôm qua toàn bộ là bị thuốc khống chế cho nên khao khát thân thể cô, nhưng mà hắt căn bản không phải cái loại người chiều một cách miễn cưỡng. Cũng đúng, đáng người uyển chuyển hoạt bát như vậy, không làm cho đàn ông quên hết tất cả mới là lạ.

Phần trần trụi trơn bóng ở trong không khí, phía trên có nhiều vết bầm đỏ. Chiếc mền màu đen bằng tơ nhung mềm mại càng tôn lên da thịt trong suốt của cô.

Liếc nhìn trên ga trải giường màu đen đọng lại một mảnh màu nâu, đôi mắt băng lãnh bỗng dưng buộc chặt. Đây là lần đầu tiên của cô, mà hắt lại đối với cô như vậy, một cảm giác khác thường xẹt qua đáy lòng hắt.

Dường như Nguyệt Tiêm Ảnh cảm nhận ánh mắt lạnh lẽo đang nhìn cô, yếu ớt tỉnh lại, mở mắt ra vừa lúc va chạm vào đôi mắt tinh lạnh băng lãnh của Ám Dạ Tuyết, giống như bị điện giật, lập tức nhắm mắt lại.

Hành động này làm cho Ám Dạ Tuyết rất không hài lòng, chẳng lẽ ở trong mắt cô, hắt là ác ma sao?

“Mở mắt, nhìn tôi!” Ám Dạ Tuyết nặng nề ra lệnh cô.

Từng cảnh tượng nóng rất tối hôm qua không ngừng hiện lên trong đầu Nguyệt Tiêm Ảnh, cô muốn đem lần đầu tiên của mình cho hắn, nhưng không phải ở tình huống kia.

Ám Dạ Tuyết đi lên phía trước, bắt lấy cằm của cô, “Tôi lệnh cho em nhìn tôi, có nghe hay không!”

Bị Nguyệt Tiêm Ảnh coi nhẹ lửa giận trong lòng bắt đầu nảy sinh, Ám Dạ Tuyết tăng thêm vài phần sức, bóp đến cằm của cô đỏ lên, “Lạt mềm buộc chặt sao! Em thành công, bây giờ tôi rất hứng thú ‘quan hệ’ với em!”

“Bá ——” Ám Dạ Tuyết giương tay xóc mền trên người cô lên, dáng người đầy đủ lung linh bại lộ trong không khí.

Cái gọi là nam nữ vui sướng, trong đầu Nguyệt Tiêm Ảnh lưu lại ấn tượng đau nhức khắc cốt ghi tâm. Thân thể của cô khẽ run lên, mở đôi mắt xinh đẹp đầy nước, bất lực mà nhìn hắn, “Không. Không muốn.”

Giữa đôi mắt đỏ tươi lập lòe chút sợ hãi, Ám Dạ Tuyết buông lỏng cằm cô ra, ngồi xổm người xuống chặn ngang ôm cô lên.

“Tôi không muốn. Van xin anh. Đừng.” Nguyệt Tiêm Ảnh cho rằng hắn vẫn còn khinh bạc cô, kêu la đứt quãng. Cô muốn vùng vẫy thoát khỏi ôm ấp của hắn, nhưng thân thể đau nhức không thôi, thân thể giống như từng phụ kiện gỡ ra sau đó lại ráp lại từng cái một. Chân duỗi ra, nơi ở giữa hai chân lại càng đau nhức lại càng khiến cho cô hít vào một ngụm khí lạnh, khiến cho cô không dám động đậy.

“Câm miệng! Nếu em lại mở miệng nói một câu, tôi không ngại ở trong phòng tắm muốn em thêm một lần!”

Nguyệt Tiêm Ảnh bị hắn đe dọa hù sợ, ngậm miệng lại không dám nói nhiều thêm một câu.

Ám Dạ Tuyết đặt cô giữa bồn tắm lớn đã có sẵn nước ấm. Dòng nước ấm áp đánh vào da thịt trắng mịn của cô, làm giảm bớt cảm giác đau đớn trên thân thể không ít, cô khép mắt, toàn thân buông lỏng xuống.

Đầu vai tròn hoàn mỹ không tỳ vết nhưng lại bị một cái vết sẹo hình tròn vết sẹo phá hủy. Vết sẹo phía dưới có một mảnh đỏ sẫm, thật giống như một đóa hoa tường vi nở rộ, làm lộ ra hơi thở mềm mại quyến rũ.

“Đây là bớt?” Ám Dạ tuyết chỉ chỉ dưới xương quai xanh của cô.

“Hả?” Nguyệt Tiêm Ảnh bỗng dưng mở to mắt, cúi đầu nhìn thoáng qua cái bớt, tiếp theo nâng mắt liếc nhìn Ám Dạ Tuyết một cái, “Anh. Sao anh còn ở đây, sao không ra đi.” Cô lập tức ngượng ngùng dùng hai tay che giấu thân thể.

“Không cần che, toàn thân trên dưới của em có chỗ nào tôi chưa xem qua sao?”

“Anh rút ra ngoài cho tôi!” Nguyệt Tiêm Ảnh buồn bực quát hắn.

“Em là đang ra lệnh cho tôi sao? Người phụ nữ của tôi.”

Hai bên gò má Nguyệt Tiêm Ảnh lộ ra hai mảnh đỏ hồng, vội vàng phủ nhận, “Tôi mới không phải là người phụ nữ của anh!”

“Không phải?” Chân mày như đao chém sắc bén của Ám Dạ Tuyết hơi hơi xếch lên, thoáng hiện một tia nghiến ngấm, “Nếu không phải là người phụ nữ của tôi, vậy chuyện tối hôm qua. Cần tôi giúp em nhớ lại một chút không?”

Nói xong, Ám Dạ Tuyết bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người.

“Anh không cần.” Mặc dù Nguyệt Tiêm Ảnh không cam tâm tình nguyện, nhưng chỉ có thể khuất phục, “Anh muốn thế nào?”

Ám Dạ Tuyết lấy tờ chi phiếu từ trong túi đã chuẩn bị trước đó ra, ném vào trước mặt cô, “Hiện tại đối với —— thân thể em tôi cảm thấy hứng thú, tôi chơi đến lúc chán ghét, em có thể rời khỏi.” Trong lời nói nhẹ nhàng của Ám Dạ Tuyết lộ ra sự hèn mọn cùng khinh thường đối với cô

Hắn coi cô là cái gì, là tình nhân kêu thì tới đuổi thì đi sao?

Nguyệt Tiêm Ảnh cúi đầu, lẳng lặng nhìn tấm chi phiếu mang theo mùi sữ nhục trôi nổi ở trên mặt nước, hốc mắt không biết lúc nào đã đầy nước mắt, “Tôi nghĩ anh đã hiểu lầm, tôi cũng không có ý muốn tiền bạc của anh.”

“Em không muốn tiền bạc, vậy em muốn cái gì? Tình cảm, hay là thân phận? Xem ra lòng tham của cô không phải lớn bình thường.” Âm Dạ tuyết hờn giận trừng mắt nhìn cô, “Nếu em không nhận tấm thẻ này, như vậy thì lập tức rời khỏi tổ chức ‘Ám’.”

Ở trong mắt Âm Dạ Tuyết thì phụ nữ chỉ là con rối, trả tiền là có thể tùy ý chơi đùa. Phần tình cảm nồng nhiệt chân thật ở trong lòng hẳn ngay lúc chiếc xe nổ tung, cũng đã tan thành mây khói theo rồi.

Rời khỏi tổ chức “Ám” ? Không! Cô còn chưa tra ra chân tướng sự tình, cô không rời khỏi.

Nguyệt Tiêm Ảnh cắn chặt môi, vươn cánh tay run rẩy ra vớt tấm thẻ chi phiếu trôi trên mặt nước lên, “Tôi biết phải làm như thế nào rồi.”

“Hôm nay, em nghỉ ngơi một ngày!” Nói xong, Âm Dạ Tuyết xoay người đi ra phòng tắm.

Hơi nước cuộn cuộn không ngừng bốc lên, tràn ngập trong không khí, giống như sương mù.

“Tí tách, tí tách.” Nước mắt trong suốt mang theo mùi vị đau thương rơi xuống.

Bàn tay mềm mại nhỏ nhắn gắt gao nắm chặt chi phiếu, hận không thể bẻ gãy tấm thẻ. Số phận lại cùng cô đùa giỡn cái gì, lúc năm tuổi cô đã nhận định Âm Dạ Tuyết là chồng trong tương lai, sau khi trải qua một loạt biến cố, lại có thể lưu lạc trở thành tình nhân của hắn.

Vì có thể sớm ngày tra ra chân tướng, cô nhất định phải nhẫn nại.

Tắm rửa thật tốt, quần áo của Nguyệt Tiêm Ảnh đã bị hắn xé nát, chỉ có thể mặc quần áo Âm Dạ Tuyết, quần áo của hắn mặc ở trên thân thể cô thật giống như hát kịch. May mắn là, dọc đường cô đi về phòng không có gặp người nào.

Nguyệt Tiêm Ảnh mệt mỏi rã rời, sau khi ăn một chút đồ ăn đơn giản, ngủ mê man suốt cả một ngày.

Âm Dạ Tuyết bận rộn cả ngày trở lại phòng ngủ nhưng không tìm thấy bóng dáng nhỏ nhắn, chân mày hơi nhíu lại, cởi cà vạt ra ném xuống đất, sải bước đi đến hướng phòng khách.

“Ầm ——” một tiếng, cửa bị phá ra rồi.

“Ừm.” Nguyệt Tiêm Ảnh nỉ non một tiếng, cô bị âm thanh dữ dội làm bình tĩnh.

Âm Dạ Tuyết đi lên phía trước lôi cô đứng lên, “Đứng dậy!”

“Chuyện gì xảy ra ?” Nguyệt Tiêm Ảnh ngáp ngừng , vươn tay xoa xoa ánh mắt lim dim, thấy rõ khuôn mặt tuần tú của hắn đầy phần nộ. Trong đầu cô không khỏi dựng thẳng lên một dấu chấm hỏi lớn, cô lại trên chóc hắn chỗ nào sao?

“Tôi cho phép em rời khỏi phòng tôi sao?”

10. Chương 10: Không Được Yêu Tôi

Thì ra là vì chuyện này, hắn giống như ăn thuốc nổ chạy tới chỗ cô.

Về mặt Nguyệt Tiêm Ảnh mê mẩn nhìn Âm Dạ Tuyết ngang ngược, nói: “Anh cũng không có nói tôi không thể rời khỏi phòng của anh?”

Con người rét lạnh của Âm Dạ Tuyết xẹt qua một tia châm chọc lạnh rét, “Cũng đã nhận tiền, em có thể làm đúng nhiệm vụ một chút hay không!”

“Làm đúng nhiệm vụ?” Nguyệt Tiêm Ảnh thì thảo lặp lại lời nói của hắn, mấy chữ này thật giống như lưỡi dao sắc bén đâm vào ngực cô, máu tươi đầm đìa, “Vậy anh cảm thấy tôi nên làm như thế nào mới gọi là ‘làm đúng nhiệm vụ’?”

“A.” Khóe môi Âm Dạ Tuyết hơi hơi gợn lên, nổi lên ý cười mỉa hoặc, thân thể nghiêng một chút, chậm rãi dính sát vào cô, “Cần tôi dạy em sao? Ngược lại tôi rất vui lòng phối hợp!”

Nâng cằm Nguyệt Tiêm Ảnh lên, cúi người chiếm lấy đôi môi của cô. Môi hồng trơn bóng mang lại cảm giác mềm mại mịn màng như tơ, thật giống như đóa hoa non mềm, khiến cho Âm Dạ Tuyết dần dần xâm nhập.

Chiếc lưỡi ẩm áp mà ướt át của hắn chậm rãi tiến vào trong miệng cô, tìm kiếm, lật chuyển khuấy đảo vị ngọt ngào và mềm mại của cô.

Trong lòng Nguyệt Tiêm Ảnh rung động chậm rãi bị kích thích, cô không có một tí kháng cự nào, tùy ý để hắn hôn bừa bãi, cả người kẻ sát vào trên người hắn, đáp lại nhiệt tình của hắn.

Thật lâu sau, mãi đến lúc hai người thở hồng hộc mới buông ra, Nguyệt Tiêm Ảnh ngã vào trong lòng hắn há mồm thở dốc, lắng nghe nhịp tim đột nhiên tăng nhanh của hắn.

Đột nhiên Âm Dạ Tuyết cảm thấy giống như mình đã trở về lúc trưởng thành, tràn đầy kích động.

“Em không thể yêu tôi.” Âm Dạ Tuyết ôm chầm cô, chậm rãi để nằm ngang, nhìn xuống khuôn mặt đỏ ửng của Nguyệt Tiêm Ảnh, giữa đôi mắt thâm thúy nổi lên ngọn lửa dục vọng.

Đúng! Âm Dạ Tuyết vẫn cho rằng bản thân là một người không may mắn, hắn luôn mang đến tổn thương cho những người hắn yêu thương. Ba mẹ cũng vậy, Mộ Trần Tuyết của hắn cũng vậy.

Nguyệt Tiêm Ảnh nghe được hắn nói, trong lòng nổi lên một vương mắc.

Trong lòng thầm cười nhạo, ở trong mắt Âm Dạ Tuyết cô chỉ là một tình nhân hèn mọn thấp kém, muốn chỉ là thân thể, tác dụng duy nhất chính là dùng để phát tiết dục vọng, có cái gì là yêu, thật sự là buồn cười, hắn khinh thường cùng tình nhân cuốn vào thứ trò chơi tình cảm nhảm chán này.

“Anh là thuốc độc chết người, yêu anh có ý nghĩa vạn kiếp bất phục, yên tâm, tôi cực kỳ tự trọng, sẽ không yêu tên ác ma như anh!” Nguyệt Tiêm Ảnh lừa mình dối người nói.

“Em thật sự là người phụ nữ thông minh!” Âm Dạ Tuyết giống như biểu dương nàng một dạng, khẽ chạm một cái vào bên môi cô.

Nụ hôn tỉ mỉ mà hỗn độn rơi vào bên tai của cô, cái cổ gổm sứ, trước ngực. Một đường nhu mì đi xuống.

Cùng với sức lực nụ hôn tăng thêm, mang theo tiếng thở dốc trầm trọng, một cánh tay Âm Dạ Tuyết nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt mềm mại đang nóng lên, thuận thế hướng về phía cái cổ trắng nõn duyên dáng, vai tròn. Ngón tay từ từ di chuyển xuống dạo chơi trên vòng eo mảnh khảnh, Nguyệt Tiêm Ảnh bởi vì hắn đụng chạm mà thân thể vận vẹo một chút.

Âm Dạ Tuyết cực kỳ hài lòng với phản ứng như vậy của cô, bàn tay lớn dọc theo đường cong lưng linh bao trùm lên nơi đầy đặn mềm mại của cô.

“Ừm.” Đột nhiên đụng đến chỗ nhạy cảm khiến cho Nguyệt Tiêm Ảnh nhin không được muốn phát ra âm thanh, thân thể liền run lên, nghĩ lại đau đớn tối hôm qua, “Không cần. Không thể được.”

“Em không có quyền lợi phản kháng!” Hơi thở nóng bỏng chạy vào bên tai cô, giọng nói thô ráp ngưng tụ thành dục vọng nồng đậm, lập tức hôn lên môi cô, đem tất cả tiếng phản kháng đều chôn giữa nụ hôn nồng nhiệt.

Đôi tay không yên phận của hắn một đường đi xuống phía dưới tìm kiếm, thân thể nhỏ xinh của Nguyệt Tiêm Ảnh giống như lá phong thỏa thích nhảy múa ở trong tay hắn.

Ở trong bàn tay có sức quyến rũ kỳ lạ của Âm Dạ Tuyết, Nguyệt Tiêm Ảnh cảm giác được thân thể đang dần dần nóng lên, một dòng nước ấm đang làm loạn ở bên trong thân thể, “Ừm.” Tiếng rên mềm mại quyến rũ bật ra khỏi miệng.

Cô hoảng sợ, bản thân lại kêu lên tiếng dâm mỹ như vậy, lập tức cắn chặt môi.

Tiếng rên như vậy chắc chắn là kích thích đến thần kinh cảm xúc nhạy cảm của Âm Dạ Tuyết, hai mắt tràn đầy tình dục nhìn chăm chăm cô, giống như một con sói đang đói khát, hình như muốn đem Nguyệt Tiêm Ảnh đang ý loạn tình mê trước mắt một ngụm nuốt vào trong bụng, “Không cần tự cắn mình, tôi thích nghe tiếng rên của em.”

Giọng nói của hắn mê hoặc lòng người, Nguyệt Tiêm Ảnh dần dần cởi bỏ gánh nặng trong lòng, khát vọng trong thân thể bùng lên, tay trắng mềm mại ôm lấy hắn.

Nguyệt Tiêm Ảnh chủ động chắc chắn khiến cho Âm Dạ Tuyết phóng túng một chút, bày ra ma thuật ở trên người cô.

Tiếng thở dốc nặng nề cùng tiếng thở gấp mềm mại quyến rũ hòa hợp thành một khúc giao hưởng tuyệt mỹ, ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên vào cửa sổ kính chiếu vào bóng dáng của hai người đang liên tục đè lên nhau, một bức tranh nguyên thủy hoàn mỹ xinh đẹp ẩn ẩn giữa ánh sáng như vậy hiện ra trước mắt.

Tình dục nồng đậm cùng với nhiệt độ nóng rực tăng cao, giống như thế giới này chỉ có bọn họ không còn bất cứ ai khác.

Ngày hôm sau, Nguyệt Tiêm Ảnh đau nhức toàn thân yếu ớt tỉnh lại, bàn tay sờ vào bên cạnh, đã hơi lạnh.

Hắn đi rồi? Âm Dạ Tuyết rời khỏi, Nguyệt Tiêm Ảnh một chút cũng không biết. Không có để lại quần áo, thật giống như chưa từng xuất hiện, nhưng mà trong không khí vẫn còn lưu lại hơi thở của hắn.

Nguyệt Tiêm Ảnh ôm lấy cái gối của hắn, mặt trên vẫn còn lưu lại của mùi hương của hắn, thật giống như đang ôm hắn. Cho dù cùng hắn có thân thiết da thịt, cho dù cùng hắn nằm trên một cái giường, nhưng mà Nguyệt Tiêm Ảnh lại cảm thấy cô và hắn cách xa cả một đại dương, khoảng cách xa xôi này không cách nào phá tan.

Nước mắt lăn lăn rơi xuống, lướt qua khuôn mặt xinh đẹp. Nguyệt Tiêm Ảnh hận bản thân mình không chịu thua kém, cuối cùng lại là rơi vào giữa hoan ái; cuối cùng hận bản thân mình bất tài, không cách nào cự tuyệt hắn.

Hắn đã không phải là Tuyết ca ca mười sáu năm trước của cô nữa, người đàn ông lãnh khốc khát máu như vậy khiến cho lòng Nguyệt Tiêm Ảnh cảm thấy sợ hãi và không quen.

Hai mắt ướt đẫm nước mắt nhìn qua một chiếc chìa khóa được đặt trên tủ đầu giường, đè lên một tờ giấy

“Buổi tối, mười giờ đến phòng tôi.”

Nét chữ rồng bay mang theo sức lực mạnh mẽ, thật giống tính cách của hắn.

Nguyệt Tiêm Ảnh đương nhiên hiểu ý của Âm Dạ Tuyết, ý này rất giống bảo cô đi “Tiếp khách”. Bây giờ, vì ở lại chỗ này mà cô phải bán thân nghiêm, giá rẻ đến mức bị hắn chà đạp.

Nguyệt Tiêm Ảnh vẫn giữ nguyên bộ âu phục nam ngắn gọn, Âm Dạ Tuyết cũng không có công khai cô là gái giả trai, cho nên Nguyệt Tiêm Ảnh chỉ có thể tiếp tục giả trang.

Ban ngày cô mang danh nghĩa là một vệ sĩ bình thường, mang theo vẻ mặt nghề nghiệp cứng nhắc theo sát bên cạnh Âm Dạ Tuyết. Mà buổi tối, cô lại hóa thân thành tình nhân của Âm Dạ Tuyết, mười giờ, chính là thời gian bọn họ hẹn sẵn. Mỗi đêm Nguyệt Tiêm Ảnh sẽ tắm gội sạch sẽ, đi tới phòng ngủ của hắn, ngủ trên giường lớn mềm mại mà lại lạnh buốt, thật giống như đang chờ đợi để được hắn cưng chiều.

Có khi hắn đã ở sẵn đó, có khi phải đợi một hai tiếng đồng hồ, cũng có khi cả đêm đó hắn cũng sẽ không tới. Nguyệt Tiêm Ảnh liền trợn tròn mắt nhìn trần nhà tối đen cho đến trời sáng, mãi đến khi trời vừa sáng, thừa dịp mọi người còn không có thức dậy liền vội vàng trở lại phòng khách.

11. Chương 11: Liên Tục Nảy Sinh Ác Cảm (1)

Mỗi lần sau khi xong việc, Âm Dạ Tuyết lật người, mang theo giọng nói khàn đục mà lạnh lẽo hung ác ra lệnh cho Nguyệt Tiêm Ảnh rời khỏi. Hắn lại tiến vào phòng tắm tắm rửa, thật giống như không cho phép mùi hương của cô dính trên người, phải lập tức rửa sạch. Nguyệt Tiêm Ảnh kéo thân thể mệt mỏi rời khỏi căn phòng băng lạnh, cô đã bị hắn dùng xong, hắn không cho phép cô ở lại thêm một phút nào.

“Gần đây thời tiết chuyển lạnh, bà vai của cô có xuất hiện tình trạng đau nhức hay không?”

Hạ Khiêm Dật là viện trưởng bệnh viện “Mộ Ái”, rất ít xuất hiện ở Nguyệt Minh Khâu, tổng bộ tổ chức “Ám”. Bởi vì mỗi tuần có cuộc họp thường kỳ, cho nên hắn đều chọn thời gian đó để trở lại tổ chức “Ám”.

Hạ Khiêm Dật mới vừa họp xong ra khỏi phòng họp, thấy Nguyệt Tiêm Ảnh đang đứng ngăn người giữa vườn hoa, dưới nền các loại hoa thưa thớt đều hiu hắt càng làm cho người ta khó phát hiện thương cảm trên mặt hắn.

Trước kia không biết cô là con gái, chỉ cảm thấy cô là một nam sinh nhỏ bé nhu nhược. Nhưng mà hiện tại, hắn không cách nào xem cô là một nam sinh để đối đãi nữa.

Không gặp một thời gian, thấy cô mắt ngọc mày ngài càng thêm tràn ngập tư vị phụ nữ rồi.

Hạ Khiêm Dật cũng không biết là cái gì đã thúc giục hắn đi về phía cô.

“Ừm.” Nguyệt Tiêm Ảnh nghe được có giọng nói bên tai liền khôi phục, lúc này mới phát hiện Hạ Khiêm Dật ở phía sau.

“Anh nói bà vai tôi? Không có gì. Khá tốt!” Mỗi ngày đều bị Âm Dạ Tuyết hành hạ đến toàn thân đau nhức, cô cũng không biết bà vai đau nhức là vì nguyên nhân nào nữa.

Hạ Khiêm Dật nhìn phản ứng mơ hồ trên gương mặt cô, vốn cho rằng cô là một cô gái rất cứng rắn, thật không ngờ còn có bộ mặt ngơ ngẩn đáng yêu như vậy. Như thế này không khỏi kích thích Hạ Khiêm Dật đối với cô có hứng thú, rất muốn khai thác ra từng bộ mặt của cô, rất có ý nghĩa.

Gần đây Nguyệt Tiêm Ảnh đều buồn bực không vui, gia nhập tổ chức “Ám” đã một thời gian, nhưng cô không điều tra được tài liệu gì. Khoảng quá khứ này giống như bị người ta cố ý xóa đi, thật giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Khiến cho Nguyệt Tiêm Ảnh càng u buồn, là hàng đêm phải tiếp nhận hoan ái, cô sợ nếu tiếp tục thì trái tim của bản thân sẽ dần dần bị trầm luân.

Bất quá, còn có một phiền toái ngay trước mắt. Lúc cô cùng Âm Dạ Tuyết hoan ái, chưa từng làm biện pháp phòng bị nào, mà mỗi lần hắn đều có thói quen phát tiết lửa nóng cuối cùng trong thân thể cô, Nguyệt Tiêm Ảnh rất lo lắng, tiếp tục như vậy cô sẽ mang thai.

“Anh có thể giúp tôi một việc hay không?” Tuy khó có thể mở miệng, nhưng trước mắt cô không có cách nào rời khỏi Nguyệt Minh Khâu, đành phải thỉnh cầu Hạ Khiêm Dật rồi.

Trên dáng người thon dài của Hạ Khiêm Dật phát ra loại khí chất nho nhã, thật giống như một người anh trai văn vẻ lịch sự, làm cho Nguyệt Tiêm Ảnh hoàn toàn tháo gỡ phòng bị đối với hắn.

“Rất nguyện ý vì người đẹp cống hiến sức lực, cô cần giúp cái gì?”

Nguyệt Tiêm Ảnh hít sâu một hơi, quắc quắc miệng nói: “Tôi cần một ít thuốc tránh thai.”

“Thuốc tránh thai? Cô muốn cái này để làm gì?” Đôi mắt Hạ Khiêm Dật nhìn xuống.

Nguyệt Tiêm Ảnh bị ánh mắt của hắn làm xấu hổ, vội vàng lấy cớ, “Tôi. Tôi cùng một đám đàn ông sinh hoạt, bất tiện. Cho nên cần.” Nguyệt Tiêm Ảnh bản tính thành thật rất khó nói dối, mới mở miệng liền chỉ chỉ ô ô, vừa nghe là có thể nghe ra lòng của cô.

“Tôi hiểu rồi! Hôm nay tôi nghĩ phép, đi đến bệnh viện sẽ đem qua cho cô.” Hạ Khiêm Dật lộ ra mỉm cười sáng lạn để trấn an cô.

“Cám ơn anh.” Nguyệt Tiêm Ảnh cảm kích nói.

“Nói cám ơn rất không quen.” Hạ Khiêm Dật nhin không được vươn tay ra xoa nhẹ mái tóc ngắn nhỏ vun của cô một cái, “Cô gái nhỏ!”

Xưng hô thân mật như vậy, thật giống như đối mặt với anh trai, khiến cho tâm trạng của Nguyệt Tiêm Ảnh lập tức thoải mái, “Đừng xoa, tóc của tôi đều bị anh phá hư rồi.”

“Kiểu tóc này của cô kêu là gì?” Hạ Khiêm Dật cúi đầu nhìn đôi gò má tinh xảo, trong suy nghĩ tưởng tượng thấy bộ dáng của cô với mái tóc dài tung bay.

“Cái gì! Tóc của tôi cũng ra hình dáng hơn so với anh.” Nguyệt Tiêm Ảnh nhảy dựng lên quấy nhiễu tóc của hắn.

.....

Lúc hai người trêu chọc cười vui vẻ, cũng không có phát hiện một đôi mắt lạnh lẽo hung ác trên ban công lầu hai đang nhìn bọn họ, giữa đôi mắt sâu thẳm là ngọn lửa màu xanh đang hừng hực bốc cháy.

Một tay bưng ly cà phê, hơi nóng và mùi thơm tùy ý lượn lơ bay ra.

“Bóp ——” Quay tay một cái, đập vỡ ly cà phê ở trên sàn, những mảnh vỡ vụn nát đang nằm giữa cà phê thơm nồng tinh khiết.

Hai tay Ám Dạ Tuyết gắt gao quắp lấy lan can, ‘khánh khách’ xương ngón tay rung động, xương ngón tay nổi lên, gân xanh trên mu bàn tay bùng lên.

Khoảnh khắc đứng chung với Hạ Khiêm Dật, Nguyệt Tiêm Ảnh bớt được không ít u buồn, cô mang theo tâm trạng sung sướng trở về phòng lớn.

“Vừa mới đi đâu hả ?” Giọng nói nhàn nhạt vang lên, dường như quỷ mị trôi bồng bềnh trong không khí, loại cảm giác âm u.

Thân thể Nguyệt Tiêm Ảnh khẽ run lên, theo tiếng nhìn lại, thấy Ám Dạ Tuyết ngồi ở trên sofa, hai chân nhếch lên, đặt ở trên bàn trà, hiện ra một dáng vẻ lười biếng, nhưng trong mắt lại ngưng tụ thâm độc tàn ác.

“Tôi vừa mới ra ngoài một chút.” Nghe hắn dùng giọng điệu xét hỏi tội phạm để tra xét cô, trong lòng Nguyệt Tiêm Ảnh cực kỳ khó chịu, nhưng mà không muốn kích động hắn, cô vẫn trả lời câu hỏi của hắn.

“Đi đâu? Gặp ai?”

Nguyệt Tiêm Ảnh bực bội, hắn đem sự ngoan ngoãn của cô trở thành mềm yếu bất lực, “Tôi nghĩ cái này không cần thiết phải báo cáo cho anh!”

“Đúng vậy, thủ đoạn dụ dỗ đàn ông càng ngày càng cao, quả thật không cần khoe thành tích vĩ đại của em với tôi!” Đột nhiên hôm nay Ám Dạ Tuyết cảm thấy bản thân mình bất thường, hắn quản cô nhiều như vậy làm gì, cô không phải là người phụ nữ hắn dùng tiền mua thôi sao, cô không biết điều thức thời, đuổi cô đi là được, hắn lại hờn dỗi cái gì. Đây không phải là tỏ rõ quá để ý cô rồi sao?

Để ý một người phụ nữ? Điều này sao có thể.

Ám Dạ Tuyết không thể không thừa nhận bị thân thể mềm mại của cô cuốn hút, nhưng chỉ là thân thể của cô mà thôi.

“An phận một chút!” Ném lại mấy chữ này, Ám Dạ Tuyết xoay người rời đi.

Nguyệt Tiêm Ảnh bị lời nói của hắn khiến cho cô như lọt vào trong sương mù, không hiểu được chút nào ý của hắn.

Theo lý, thời kỳ trưởng thành của hắn đã qua, thời kỳ mãn kinh còn chưa tới, không hiểu phát hỏa lớn cái gì. Chẳng lẽ thời kỳ trưởng thành của hắn kéo dài, thời kỳ mãn kinh sớm, cho nên mỗi ngày đều giống như ăn thuốc nổ, nhìn người nào không vừa mắt liền phát nổ.

Không bao lâu, thì chuông điện thoại di động vang lên, Nguyệt Tiêm Ảnh bắt máy.

“Tiêm Tiêm, bây giờ có thể đi ra ngoài không? Tôi đang ở dưới chân núi Nguyệt Minh Khâu.”

Nguyệt Tiêm Ảnh lập tức nói Hạ Khiêm Dật cẩn thận, nếu bị người khác nhìn thấy Hạ Khiêm Dật đem thuốc tránh thai cho cô, vậy sẽ gặp phiền phức không cần thiết.

“Được! Anh Khiêm Dật, tôi lập tức tới.”

Một chiếc mô tô màu đen hạng nặng gào thét lên, lấy tốc độ nhanh như điện chớp chạy tới dưới chân núi Nguyệt Minh Khâu.

Nhìn thấy Hạ Khiêm Dật đang dựa vào bên cạnh một chiếc xe thể thao màu xám bạc.

Dừng chân chống xe, Nguyệt Tiêm Ảnh từ trên mô tô nhảy xuống, “Anh Khiêm Dật, để anh đợi lâu.”

“Đợi chưa lâu.” Hạ Khiêm Dật lấy một gói thuốc từ trong xe ra, “Ở đây ngoài thuốc tránh thai ra, còn có một chút thuốc mỡ, lúc thời tiết không tốt thì bôi lên vết thương, có thể giảm bớt đau nhức.”

Đột nhiên có một người quan tâm, giúp đỡ cô như vậy, làm cho trong lòng Nguyệt Tiêm Ảnh nổi lên dòng nước ấm, “Cám ơn anh Hạ Khiêm Dật.” Nụ cười yếu ớt trên mặt cô có vẻ đẹp ngọt ngào cùng chân thành.

Hạ Khiêm Dật nhìn đôi mắt ngập nước vây quanh khuôn mặt gầy yếu, bên trong lóe lên một chút ánh sáng, dường như loáng thoáng che dấu rất nhiều bí mật.

Hắn có thể đoán được trên đôi vai gầy yếu này phải vác gánh nặng rất lớn.

“Tiêm Tiêm, nhớ rõ là gặp bất cứ chuyện cũng phải tìm anh, anh Khiêm Dật vì em không tiếc cả mạng sống!” Hạ Khiêm Dật vươn tay, vỗ vỗ đầu cô.

Đáy lòng Nguyệt Tiêm Ảnh tràn đầy cảm kích, gật gật đầu, “Ừ!”

Dù sao đây cũng là con đường duy nhất lên Nguyệt Minh Khâu, vì tránh gặp được người nào, hai người không có trò chuyện nhiều.

Nhìn chiếc xe thể thao của Hạ Khiêm Dật dần dần đi xa, trong lòng Nguyệt Tiêm Ảnh ảm áp dập dờn, tràn ngập cảm kích.

Bọn họ đều không có phát hiện, ở con đường giao nhau, một chiếc Maybach màu bạc ẩn nấp giữa bụi cây xanh tươi. Đôi mắt chim ưng nhìn chằm chằm Nguyệt Tiêm Ảnh.

Đôi chân thon dài xẹt qua không trung một độ cong hoàn mỹ, ngồi trên chiếc mô tô hạng nặng, Nguyệt Tiêm Ảnh nhanh chóng khởi động mô tô.

Nguyệt Minh Khâu, trước kia là địa bàn của bang “Mộ Diễm”, hiện tại là tổng bộ của tổ chức “Ám”.

Tuy Nguyệt Tiêm Ảnh đã gia nhập tổ chức “Ám” gần một năm, nhưng mà trước kia ở cấp thấp nhất, căn bản là không cách nào tiếp cận Nguyệt Minh Khâu, lên làm vệ sĩ của Âm Dạ Tuyệt mới bước vào nơi này, gần đây đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô còn không có thời gian đi thăm lại Nguyệt Minh Khâu một chút.

16 năm, rời khỏi nơi này lâu như vậy, nhưng dường như nơi này cũng không có xảy ra biến hóa lớn gì, mỗi cành cây ngọn cỏ đều thân thiết như vậy.

Giữa gió thu xào xạc, cây ngô đồng hai bên đường không ngừng có lá khô vàng bay xuống, bay lả tả, giống như một màn nhảy múa long trọng.

Nguyệt Tiêm Ảnh cười mô tô, nhin không được thả chậm tốc độ, nhìn quanh bốn phía.

Đôi mắt Nguyệt Tiêm Ảnh kích động nổi lên một tầng hơi nước, mỗi một nơi đều có kỷ ức lúc nhỏ của cô. Cô nhớ rõ ở dưới bóng cây sau mùa thu, ở trên con đường này Tuyết ca ca cười xe đạp chở cô, cô ngồi trước mặt hắn, hơi thở nóng rức của hắn phủ lên trên đầu cô, cô chỉ cần thoáng dựa vào phía sau, là có thể cảm giác được nhịp tim của hắn. Kỷ ức lúc đó tốt đẹp như vậy, mà lúc này. Đã là cảnh còn người mất.

Hắn đã không phải Tuyết ca ca của cô, mà là kẻ chủ mưu hại cô nhà tan cửa nát mất đi người thân.

Nguyệt Tiêm Ảnh yên lặng trong mạch suy nghĩ của mình, căn bản là không phát hiện thân chiếc xe Maybach màu bạc đang chậm rãi tiếp cận cô.

Một bàn tay của Âm Dạ Tuyết giữ vô lăng xe, ngón tay giữa kẹp một điếu thuốc, khói trắng lượn lờ chậm rãi bốc lên. Chiếc Maybach chậm rãi, không nhanh không chậm theo sát phía sau Nguyệt Tiêm Ảnh.

Bỗng dưng, đôi mắt tối đen hiện lên ánh sáng sắc bén, khóe miệng giương nhẹ thoáng hiện lên ý cười tà tử. Hắn mạnh mẽ đổi chân, đạp chân ga xuống đâm xe vào hướng Nguyệt Tiêm Ảnh.

Tốc độ chiếc Maybach tăng nhanh giống như là cầm phanh, liều lĩnh xông về trước.

Đột nhiên, hơi thở mạnh mẽ đánh tới khiến cho Nguyệt Tiêm Ảnh khiếp sợ, hai tay cô nhanh chóng chộp lấy tay lái, quay đầu mạnh một cái, nháy mắt chiếc xe Maybach dựa sát vào mô tô, Nguyệt Tiêm Ảnh quay đầu chạy vào một mảnh cánh rừng ngô đồng nước pháp.

Khóe môi Âm Dạ Tuyết nhếch lên cười nhẹ, một tay nhanh chóng chuyển động tay lái tiếp tục truy đuổi Nguyệt Tiêm Ảnh.

12. Chương 12: Liên Tục Nảy Sinh Ác Cầm (2)

Trong nháy mắt tiếng mô tô gào thét phá vỡ sự vắng lặng trong rừng, từng mảnh lá bay lả tả xuống, tăng thêm ý cảnh thơ mộng, nhưng tiếng mô tô cùng tiếng thắng xe lại lại phá hủy.

Trên mặt đất trải dài một lớp lá khô héo của cây ngô đồng, mềm mại.

Nguyệt Tiêm Ảnh nhanh chóng tập trung tinh thần xuyên qua cây ngô đồng, kỹ thuật lái xe tốt, làm cho cô trong lúc chạy qua những cây này tự nhiên sẽ linh hoạt, với lại những thân cây cứng cáp còn có thể trở thành bình phong che chở cho cô.

Tuy chiếc Maybach của Âm Dạ Tuyết lớn gấp vài lần so với xe của Nguyệt Tiêm Ảnh, nhưng ở giữa những cây ngô đồng mọc san sát nhau, chạy tự nhiên. Nhanh chóng đánh tay lái, dừng ngay, nhấn ga, đổi chân. Động tác lưu loát, hoàn thành hoàn mỹ một loạt động tác. Hắn gắt gao theo sát phía sau Nguyệt Tiêm Ảnh.

Hai tay Nguyệt Tiêm Ảnh cầm chặt tay lái, cau mày, cắn cánh môi. Cái người đàn ông này nổi điên cái gì, giống như chó điên cắn chặt cô không tha, có biết như vậy rất nguy hiểm hay không, chỉ cần cô có một chút không chú ý, sẽ bỏ mạng dưới bánh xe của hắn.

Tốc độ truy đuổi của hai chiếc xe như gió bay điện chớp, cuốn sạch một tầng lá ngô đồng thật dày trên mặt đất.

Đôi mắt u lãnh hung ác buộc chặt, phun ra ánh sáng sắc bén, dơ tay cầm thuốc lá đang bốc khói trắng ngậm vào trong miệng, hai tay điều khiển nhanh nhẹn ăn khớp, di chuyển một cái hắn vọt đến một bên khác.

Nguyệt Tiêm Ảnh có chút mừng thầm, coi kính chiếu hậu không nhìn thấy chiếc Maybach, đúng lúc này, đột nhiên từ bên cạnh có bóng dáng chiếc xe nhảy tốt lên.

Ngay trong nháy mắt ——

“Xuy ——” Tiếng thắng xe mãnh liệt thấu cả trời cao.

Nguyệt Tiêm Ảnh dựa vào một thân cây, sau đó ngã xuống, mà chiếc mô tô bị áp ở dưới bánh xe chiếc Maybach. Nếu cô không kịp nhảy ra, hiện tại thịt nát xương tan dưới bánh xe chính là cô.

“Khụ, khụ.” Đột nhiên Nguyệt Tiêm Ảnh ho khan dữ dội, bàn tay mảnh khảnh ôm chặt lồng ngực, từng đợt từng đợt đau nhức đánh vào trái tim cô. Cô há miệng lớn thở phì phò, gương mặt trắng bệch đã không có huyết khí.

Ám Dạ Tuyết đi xuống xe, cầm đầu mẩu thuốc lá ném xuống đất, giẫm lên dập tắt, thờ ơ liếc cô một cái, nhìn đến tình trạng đau đớn của cô, khóe miệng thoáng nổi lên ý cười tà tếu, “Thân thủ, không tệ.” Giống như khen ngợi giống như chê bai, làm cho người ta suy nghĩ không ra.

Nguyệt Tiêm Ảnh đột nhiên ngẩng đầu, chất vấn hần, “Anh có biết vừa rồi rất nguy hiểm hay không, ngộ nhỡ.”

“Là em nguy hiểm, không phải tôi.” Ám Dạ Tuyết thoáng khêu đôi mày tuấn tú, “Gia nhập tổ chức ‘Ám’ sẽ luôn luôn gặp phải nguy hiểm, ngay cả một chút nguy hiểm ấy em đã nhút nhát sợ hãi rồi sao?” Giữa đôi mắt lạnh lẽo hung ác lộ ra ánh sáng khinh thường, ánh mắt liếc nhìn đến vài cây khô héo và thuốc trong tay cô.

Khom lưng, nhặt một hộp thuốc lên, đôi mắt bỗng dừng buộc chặt, “Thuốc tránh thai. Đây là Hạ Khiên Dật đưa cho em?”

“Là tôi hỏi xin anh ta.”

Về mặt Ám Dạ Tuyết cứng ngắc, thâm thúy nhếch đôi mày tuấn tú, hỏi: “Hạ Khiên Dật biết em là phụ nữ rồi?”

Nguyệt Tiêm Ảnh gật gật đầu, khó chịu liếc hần một cái, “Lần trước lúc băng bó miệng vết thương bị trúng đạn.”

Sắc mặt u ám nặng nề ngưng đọng lại, nghĩ đến cô vừa nói chuyện vui vẻ với Hạ Khiên Dật như vậy, tức giận giẫm nát tất cả thuốc.

“Em muốn thuốc tránh thai, không cần phải hỏi Hạ Khiên Dật, em muốn bao nhiêu, tôi liền cho em bấy nhiêu!” Ám Dạ Tuyết lạnh lùng nhìn cô một cái, xoay người đi vào trong xe, nghênh ngang mà đi.

Nguyệt Tiêm Ảnh ôm chặt ngực, gian nan chống đỡ để đứng lên.

Nguyệt Tiêm Ảnh nhìn xe máy đã trở thành một đồng sắt vụn, thở dài một hơi thật sâu. Trái tim truyền đến đau nhức như bị kim đâm, xem ra bệnh tim lại phát tác, từ trong túi cô lấy ra một cái hộp sắt nhỏ tinh xảo, nuốt vào viên thuốc hai đầu màu trắng. Chống lên thân cây điều chỉnh nhịp tim hỗn loạn một chút, khó khăn mà di chuyển bước chân yếu ớt.

Một lớp lá khô rụng rải đầy đất, giống như bày ra một tấm thảm, mềm mại.

Đôi mắt tối tăm của Ám Dạ Tuyết thoáng nhìn, từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé, con người thoáng chớp động, ngừng xe lại, quay trở lại.

Đột nhiên truyền đến tiếng động cơ xe, chiếc Maybach vững vàng đứng ở bên người Nguyệt Tiêm Ảnh.

Ám Dạ Tuyết kéo kính cửa xe xuống, lạnh lùng ra lệnh: “Lên xe!”

Trong một lúc Nguyệt Tiêm Ảnh còn chưa kịp phản ứng hơi hơi ngẩn ra, sững sờ nhìn hần.

“Tôi không muốn nói lần thứ hai!”

Nguyệt Tiêm Ảnh nghe ra được trong lời nói hần không vui, lập tức mở cửa xe.

Trong lòng cô thầm cười trộm, 15 năm , hần không có thay đổi, tuy so với trước kia càng tuyệt tình lạnh lùng tàn khốc hơn, nhưng mà trái tim vẫn giống trước kia, bề ngoài lãnh khốc, bao bọc trái tim lương thiện.

Cũng giống như ngày thường, Nguyệt Tiêm Ảnh tắm rửa sạch sẽ lên lút vào phòng Ám Dạ Tuyết, cũng như dự liệu, Ám Dạ Tuyết không có trở lại. Nguyệt Tiêm Ảnh bò lên giường đã từng cùng hần trải qua mây mưa vu sơn, lúi vào ổ chăn,

Cô mờ mịt mà mở to mắt, nhìn lên trần nhà.

Trần nhà thượng hạng màu đen giống như mây đen nghìn nghịt, mặt trên tô vẽ một ngọn đèn, thật giống như tô vẽ ngôi sao lên màn trời màu đen.

“Kẹt xoa xát!” Đột nhiên cửa mở ra.

Tiếng giầy da cùng sàn nhà va chạm rõ ràng từng tiếng từng tiếng một, cũng giống như trái tim Nguyệt Tiêm Ảnh càng lúc càng đập nhanh.

Nguyệt Tiêm Ảnh khép mắt lại giả bộ đi ngủ, không hề muốn phải để ý đến hắn.

“Ngồi dậy!” Âm Dạ Tuyệt lạnh lẽo hung ác ra lệnh cho cô, “Không cần giả bộ ngủ.”

Nguyệt Tiêm Ảnh cắn cắn môi, ngồi ngay ngắn, nhìn tới một hộp thuốc ở trước mặt.

“Không phải em cần thuốc tránh thai sao! Trước, sau Em thích dùng loại nào thì dùng loại đó!”

Nguyệt Tiêm Ảnh đưa tay ngăn Âm Dạ Tuyệt ném thuốc về phía cô, buồn bực nói: “Anh đang làm cái gì!” Cô đem tất cả thuốc ném trên sàn.

“Thực nhìn không ra, thì ra em như vậy, chê tôi cho tiền em không đủ dùng sao? Lòng tham của em thật đúng là đủ lớn. Nhanh như vậy liền vội vả tìm người khác rồi.”

Mỗi một câu, mỗi một chữ của Âm Dạ Tuyệt giống như đâm vào ngực Nguyệt Tiêm Ảnh, cô đè nén hô hấp, nhịp tim của mình.

“Đủ rồi! Không cần nói nữa!” Nguyệt Tiêm Ảnh hét lớn với hắn.

Âm Dạ Tuyệt nghiêng người áp chế cô, “Như thế nào, làm được ra loại chuyện này, còn sợ người khác nói đến?”

“Anh cho tôi xuống.” Nguyệt Tiêm Ảnh đẩy hắn, nhưng sức lực chênh lệch giữa nam nữ, vẫn không mấy may di chuyển được hắn. Nguyệt Tiêm Ảnh thở dài một hơi, từ bỏ vùng vẫy, nháy mắt với hắn mấy cái, “Nghe giọng điệu của anh hình như là. Ghen.”

“Ghen. Ha ha. Em nói tôi đang ghen.” Âm Dạ Tuyệt tùy ý cười rộ lên, cười đến ngửa tới ngửa lui, “Chưa thấy qua người phụ nữ không biết xấu hổ, nhưng vẫn là lần đầu tiên gặp được người không tự biết bản thân mình như em. Nói tôi ‘ghen’, chỉ bằng em, em có tư cách sao!” Âm Dạ Tuyệt chậm chạp nói.

“Vậy có phải là Tuyệt thiếu đã quản nhiều quá rồi hay không?”

Giữa đôi mắt tối tăm phụt ra mùi nguy hiểm, ôm ngang Nguyệt Tiêm Ảnh lên, “Bây giờ em là người phụ nữ của tôi, tôi vẫn chưa chơi chán ghét, nhớ kỹ! Trước khi em rút khỏi đây, em phải giữ mình trong sạch một chút cho tôi, tôi không thích chơi đùa người phụ nữ dơ bẩn.” Âm Dạ Tuyệt ôm cô đi vào phòng tắm.

“Oành ——” bọt nước văng khắp nơi.

Nguyệt Tiêm Ảnh bị hắn ném ở giữa bồn nước ấm áp, cái bồn tắm này không bình thường, thật giống như một cái hồ bơi nhỏ.

“Em cần phải tắm rửa thật tốt!”

“Âm Dạ Tuyệt, anh không cần cố tình gây sự!” Nguyệt Tiêm Ảnh từ trong nước chui ra.

Chiếc áo sơ mi rộng thùng thình xuyên thấu qua thân thể cô, phía trên còn có ký hiệu dấu ấn HelloKitty đáng yêu. Sau khi ướt đầm, chất vải dẹt thuần khiết thấm đầy nước, gắt gao dính vào thân thể cô, buộc vòng quanh đường cong duyên dáng của cô. Sau khi ướt chiếc áo sơ mi hơi mờ, làm nổi bật lên nội y màu tím bên trong.

Giống như hoa sen đơn thuần, khuôn mặt trắng nõn không trang điểm của Nguyệt Tiêm Ảnh dính đầy nước, uồn lượn chảy xuôi xuống.

Âm Dạ Tuyệt cảm thấy trong cơ thể có một ngọn lửa nhỏ đang dẫn đốt bốc cháy, hầu kết (trái cổ) của hắn xoay động một cái, nuốt một ngụm nước miếng, bắt đầu vội vã cởi quần áo trên người ra.

“Anh. . . . Anh muốn làm gì?” Giọng nói Nguyệt Tiêm Ảnh sợ hãi run nhè nhẹ.

“Chỗ nào của em để Hạ Khiêm Dật chạm hả? Tôi giúp em tẩy sạch!” Rất nhanh, hắn đã cởi bỏ tất cả quần áo, đôi chân cao to cùng đường cong da thịt tuyệt mỹ.

Thấy hắn bước vào bồn tắm, Nguyệt Tiêm Ảnh nhanh nhanh nhảy ra ngoài. Đột nhiên bên eo có một sức mạnh ngang ngược, Nguyệt Tiêm Ảnh bị hắn túm lại.

“Anh buông. . . .” Cô ra sức vùng vẫy, hai chân đá loạn tóe lên ngàn vạn bọt nước.

“Câm miệng!” Âm Dạ Tuyệt gầm nhẹ một tiếng, âm u nói: “Muốn dùng tiếng giết heo kêu của em dẫn mọi người đến vậy xem sao?”

Một chiều này xác thực rất hữu dụng, Nguyệt Tiêm Ảnh ngoan ngoãn khép lại miệng, nhưng cũng không có ngừng phản kháng.

Nguyệt Tiêm Ảnh quật cường không khuất phục ngược lại kích thích dục vọng chinh phục của Âm Dạ Tuyệt hơn, một tay hắn bắt lấy hai tay cô, một tay kia đè đầu cô lại, đem cô ấn vào trong nước.

Cho dù Nguyệt Tiêm Ảnh liều mạng vùng vẫy như thế nào, cũng không thoát khỏi trói buộc của Âm Dạ Tuyệt, ngay lúc cô cho rằng bản thân bị ngạt thở, Âm Dạ Tuyệt xách cô lên.

“Khụ, khụ. . . .” Nguyệt Tiêm Ảnh cảm thấy cổ họng như bị lấp kính, bắt đầu ho khan mãnh liệt.

Toàn thân như nhũn ra, vì cô không có ở trượt xuống, chỉ có thể dùng hai tay ôm lấy Âm Dạ Tuyệt, đầu dán vào ngực hắn há mồm thở dốc. Bên tai vang lên tiếng cảnh cáo lạnh lùng: “Đây hậu quả của người phụ nữ không nghe lời, đã hiểu chưa?”

Đối mặt với người đàn ông cường thế thô bạo như vậy, Nguyệt Tiêm Ảnh tâm phục khẩu phục, nhưng vẫn không gờ cờ đầu hàng.

Thân thể mềm mại trong ngực, Âm Dạ Tuyệt huyết khí sôi trào làm sao thân thể lại không nảy sinh phản ứng. Thân Thể Nguyệt Tiêm Ảnh kề sát hắn cũng có thể cảm nhận được lửa nóng dưới than hắn, cô nâng mắt, đang muốn nhìn lên ánh mắt Âm Dạ Tuyệt, đôi mắt thâm thúy của hắn đã cháy sáng ngọn lửa dục vọng nồng đậm,

“Anh sẽ không phải muốn ở trong này.....” Nguyệt Tiêm Ảnh ngượng ngùng mà đôi má đã nhiễm một mảnh đỏ hồng.

Bàn tay to vòng qua thăm dò vào áo sơ mi ướt đầm của cô, dạo chơi trên sống lưng bóng loáng. . . .

Nhiệt độ trong phòng tắm không những tăng lên, khí nóng dày cuộn cuộn, mang đến một phần cảm giác mờ mịt, giống như lấp kín một tầng kính mờ. Hơi nóng trên mặt nước lơ lửng lượn lờ, hai người càng không ngừng quấn vào một chỗ.

Tiếng ngâm mềm mại quyến rũ hòa vào tiếng thở dốc nặng nề, tấu vang khúc nhạc nguyên thủy nhất.

Sự thật gì đó, tình nhân gì đó. . . . Tất cả áp lực gánh nặng trong ngực Nguyệt Tiêm Ảnh vào giờ phút này đều đồng loạt tháo xuống.

Trong mắt cô chỉ có hắn. . . .

“Cốc cốc. . . .” Thẩm quán gia gõ cửa phòng hai lần, đứng ở cửa hỏi: “Tuyệt thiếu, Nhâm tổng có việc tìm người.”

Dường như hôm nay Âm Dạ Tuyệt có quá nhiều tinh lực cần phát tiết, giao chiến ở phòng tắm xong, liên tục chiến đấu ở trên giường, lại muốn cô một hồi.

Giờ phút này, hắn ghét nhất bị người khác cắt ngang, nhưng người tới là anh em tốt. Bây giờ đêm hôm khuya khoắc, hắn là Nhâm Mục Diệu có việc gấp.

13. Chương 13: Liên Tục Nảy Sinh Ác Cảm (3)

“Để cậu ta chờ một lát!” Âm Dạ Tuyết tức giận quát, giọng nói khàn đục, đè nén dục vọng nồng đậm.

Nguyệt Tiềm Ảnh cảm thấy tim mình đang dần dần dâng lên cảm giác đau đớn, trên mặt ửng hồng, ánh mắt sương mù nhìn Âm Dạ Tuyết.

Hắn thở dài một tiếng, hôn nhanh lên cánh môi vừa sưng vừa đỏ vì bị hôn của cô, “Chờ tôi trở lại!” Nói xong, hắn xoay người xuống, nhanh chóng mặc quần áo ngủ đi ra phòng.

“Nhâm tiên sinh, một lúc nữa Tuyết thiếu sẽ xuống.” Thảm Quân gia đưa nước trà lên, cung kính nói.

Con người Nhâm Mục Diệu chuyển động, tức giận nói: “Tôi tới đây không phải để uống trà, cái tên Âm Dạ Tuyết kia nếu là theo đang trên người phụ nữ, tôi không ngại đi lôi cậu ta.”

“Nửa đêm, cậu không triền miên với mềm mại thơm mát của cậu mà chạy tới chỗ của mình làm gì?” Trên người Âm Dạ Tuyết khoác áo ngủ màu đen, khô ngoắt tút, lập thể khuôn mặt lãnh khốc, sắc bén giống như dao chém gọt. Toàn thân bao phủ một tầng hơi thở âm u hung ác, hắn thật giống như là tồn tại ở địa ngục hắc ám đầm máu.

“Buông thả dục vọng quá độ không tốt.” Nhâm Mục Diệu uống một ngụm trà Long Tĩnh, lười biếng nói.

“Mình chưa có nghe nói cậu muốn làm thái giám?” Âm Dạ Tuyết đi xuống lầu, ngồi ở bên cạnh hắn. Ngoài miệng nói trêu chọc, nhưng là vẻ mặt không có một chút thoải mái.

Nhâm Mục Diệu không chút do dự lấy tay đâm vào ngực hắn một cái, “Không có tâm trạng nói đùa với cậu.” Hắn nghiêm mặt nói: “Có chuyện này muốn cậu giúp đỡ.” Cũng đã quen thuộc như vậy, Nhâm Mục Diệu cũng không vòng vo, nói thẳng ra mục đích đến đây.

“Nói.”

“Điều tra hôm qua Kiều Tâm Du đã gặp ai!”

“Cái gì?” Mày kiếm của Âm Dạ Tuyết thâm thúy nhếch lên, “Cậu đem tổ chức ‘Ám’ của mình trở thành đội chó săn, để cậu điều tra người phụ nữ của cậu có ở ngoài....”

“Cô ấy bị người khác đánh.” Nhâm Mục Diệu nhàn nhạt nói, trong giọng nói đè nén một cỗ lửa giận đang muốn bạo phát.

“Chúc mừng! Có người giúp cậu trút giận rồi. Nếu hắn muốn làm anh hùng vô danh, cậu cần gì trăm cay nghìn đắng tìm ra hắn để giáp mặt tạ ơn chứ.” Âm Dạ Tuyết đương nhiên biết kế hoạch trả thù Kiều Tâm Du của hắn, hơn nữa còn cung cấp tài liệu cá nhân của Kiều Tâm Du cho hắn, bày mưu tính kế vì kế hoạch trả thù.

“Tên tiểu tử cậu nói nhiều như vậy làm gì! Mình bảo tra thì cậu tra!” Nhâm Mục Diệu bị người khác vạch trần hành vi không bình thường, giống như tâm sự của mình bị người khác nhìn thấu, liền khiến cho hắn khai hỏa.

Âm Dạ Tuyết vỗ vỗ vai của hắn, “Chuyện nhỏ như vậy, mình lập tức phái người đi thăm dò.” Hắn than nhẹ một câu, “Mình cảm thấy cậu không cần dồn ép cô ấy căng như vậy, vừa khống chế vừa buông thả như vậy sẽ chơi đùa càng hay.” Giữa đôi mắt tối đen xẹt qua một tia sáng ranh mãnh.

“Có ý gì?” Nhâm Mục Diệu nhướng mày nhìn hắn.

“Trò chơi quá đơn giản, chơi không bao lâu sẽ mất hứng, không bằng biến đổi nhiều kiểu, để cho cô ấy yêu cậu, sau đó cậu vô tình vứt bỏ cô ấy. Từ thân thể đến linh hồn đều bị hành hạ sâu sắc, cái này có lẽ càng thêm khắc sâu trong lòng cô ấy, đau triệt nội tâm. . . .” Không hổ là làm cho người ta nghe tiếng đã sợ mất mật “Dạ La Sát”, nghĩ đến thủ đoạn tuyệt diệu như vậy để đối phó với một người phụ nữ.

Nhâm Mục Diệu cẩn thận nghe hẳn nói, khóe miệng không tự giác câu lên, hai tay ôm ngực, hơi hơi gật gật đầu, “Có thể suy nghĩ một chút.” Đứng dậy, xoay người đi đến hướng cửa, “Đã làm phiền cậu cùng phụ nữ vượt ve an ủi rồi.”

Ám Dạ Tuyết ranh mãnh nhìn bóng lưng cao lớn của hẳn, trên mặt hiện vẻ mặt cười như không cười, “Có lẽ. . . . Cũng có thể dùng thủ đoạn này cùng cô gái nhỏ kia chơi đùa.”

Trái tim giống như đao cắt, truyền đến từng đợt từng đợt co rút đau đớn, hơn nữa càng ngày càng kịch liệt.

“Ừm. . . .” Nguyệt Tiêm Ảnh đánh mạnh vào ngực, đau đớn mà ưm ra tiếng, bây giờ bệnh tim của cô tái phát càng ngày càng nhiều, bây giờ mỗi tuần đều phải tiêm một lần, hôm nay cô lại có thể quên.

Bất chấp toàn thân đau nhức, cô đứng dậy trở lại phòng khách, cầm lấy ống chích từ trong ngăn tủ khóa ra.

“Ầm ——” cửa phòng chịu không được va đập mạnh, theo tiếng bị đá văng ra. Ám Dạ Tuyết trở lại phòng ngủ, lại không nhìn cô gái nhỏ kia, lửa giận cùng lửa dục vọng cùng tấn công hẳn, hẳn đá cửa văng ra, trực tiếp xông vào.

Nguyệt Tiêm Ảnh bị tiếng vang đột ngột dọa, tay run rẩy, kim nhọn xẹt qua da thịt, nổi lên một vết máu.

“Em đang làm cái gì?” Ám Dạ Tuyết nhú chặt lông mày, thật không ngờ đi vào lại thấy được cảnh này. Hẳn nhớ lại, hình như đây là lần thứ hai thấy cô tiêm dịch.

Hẳn bắt lấy cổ tay Nguyệt Tiêm Ảnh, “Em lại có thể hút thuốc phiện?”

Lần đầu tiên là hiểu lầm cô tiêm thuốc kích thích, bây giờ lại hiểu lầm cô hút thuốc phiện. Nguyệt Tiêm Ảnh cười nhẹ hai tiếng, không thể không bội phục sức tưởng tượng của hẳn.

Sức lực trên tay Ám Dạ Tuyết giống như muốn bẻ gãy xương cốt mảnh khảnh của cô, Nguyệt Tiêm Ảnh bị đau nói: “Đây không phải là thuốc phiện, rất đau nha, anh buông tay của tôi ra có được hay không!”

“Không phải thuốc, vậy em tiêm cái gì?”

Nguyệt Tiêm Ảnh chột dạ quay mặt, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt chim ưng của hẳn, lạnh nhạt nói: “Insulin, tôi có bệnh tiểu đường.”

“Bệnh tiểu đường?” Ám Dạ Tuyết kinh ngạc đánh giá thân hình nhỏ gầy của cô, vẻ mặt nghi ngờ.

Nguyệt Tiêm Ảnh biết hẳn thật sự hoài nghi cô, hờn hển nói: “Bệnh bẩm sinh không được sao, di truyền từ gia đình.”

Ám Dạ Tuyết buông lỏng tay ra, dụng rượu sát trùng lau hết vết máu trên cánh tay cô, cầm lấy ống tiêm giúp cô.

Nguyệt Tiêm Ảnh nhìn động tác mềm nhẹ của hẳn, không khỏi ngạc nhiên sợ hãi.

“Tốt.” Ám Dạ Tuyết cởi áo ngủ ra nằm ở trên giường cô, “Tới đây!”

Hẳn cứ như thế chặn ngang eo Nguyệt Tiêm Ảnh ôm vào trong lòng, “Mau ngủ đi!”

Không lâu, tiếng hít thở đều đều truyền đến.

Đôi mắt sáng trong của Nguyệt Tiêm Ảnh không hiểu gì mà trợn to lên, đây là Ám Dạ Tuyết sao? Đột nhiên lại dịu dàng như vậy khiến cho cô vô vùng lúng túng, cảm giác không chân thật như là đang nằm mơ vậy.

Cứ không chân thật như thế, có lẽ sẽ vấy lên sóng gợn trong trái tim Nguyệt Tiêm Ảnh.

Sáng sớm, ánh sáng mặt trời xuyên qua kính thủy tinh vào nhà ăn.

Ám Dạ Tuyết một bên lật báo chí xem một bên dùng bữa sáng đã thành thói quen của hẳn. Thân là vệ sĩ của Ám Dạ Tuyết, đương nhiên Nguyệt Tiêm Ảnh một tác cũng không rời.

“Toàn bộ cái này đều là bánh mì lúa mạch không chứa đường?” Ám Dạ Tuyết khép báo chí lại, đột nhiên hỏi.

Nữ giúp việc đứng ở một bên nơm nớp lo sợ, “Bẩm Tuyết thiếu, bánh mì lúa mạch là bánh mì chứa lượng đường thấp nhất.”

“Ngồi” Ám Dạ Tuyết kéo ghế dựa, mệnh lệnh Nguyệt Tiêm Ảnh đang đứng bên cạnh, đem bánh mì cùng trứng luộc để lên trước mặt cô, “Ăn.”

“Nhưng, nhưng mà. . . .” Cô cũng giống như đám người hầu sau khi Ám Dạ Tuyết ăn xong bữa sáng mới cùng nhau ăn, làm sao có thể ngồi cùng bàn với hắn?

Đôi mắt tối tăm lạnh lùng liếc cô một cái, “Nghe không hiểu lời nói của tôi, hay là muốn tôi nói lần thứ hai?”

Ám Dạ Tuyết bưng ly cà phê đen lên uống một ngụm, nghiêng đầu nói với nữ giúp việc: “Một ly sữa nóng, không thêm đường.”

Nguyệt Tiêm Ảnh cảm thấy kinh ngạc đối với hành động quái dị hôm nay của hắn, thì ra bởi vì ngày hôm qua hắn biết cô có “bệnh tiểu đường”.

Hiện tại trong lòng cô hình như là bình gia vị bị đánh đổ, ngũ vị hỗn tạp. Cô nói dối một câu, ngộ nhờ hắn biết sự thật có thể giận dữ hay không. Đối với hắn đột nhiên quan tâm, trong lòng cô cảm động xúc động đồng thời cũng mang theo một chút áy náy.

“Lệ. . . .” Tiếng gọi mềm mại quyến rũ từ cửa truyền đến.

Lãnh Mỹ Diễm không để ý vẻ thờ ơ trong mắt Ám Dạ Lệ, lắc lắc vòng eo mảnh khảnh đi đến gần hắn.

Ám Dạ Lệ nhìn chằm chằm văn kiện trong tay, không có nâng mắt liếc nhìn cô, “Từ khi nào tôi cho cô quyền lợi xông thẳng vào văn phòng của tôi rồi hả?”

“Lệ, đã lâu rồi người ta không có nhìn thấy anh, người ta nhớ anh thôi. . . .” Giọng điệu làm nũng hoàn toàn kích thích toàn thân người khác nổi da gà.

“Tốt! Cô đã nhìn thấy tôi, bây giờ có thể đi!” Ám Dạ Lệ trực tiếp ra lệnh đuổi khách.

Lãnh Mỹ Diễm không chịu buông tha, vòng qua bàn, đi đến bên người Ám Dạ Lệ, thân thể nghiêng tới trước dán vào trên thân hắn, “Lệ, chẳng lẽ anh không muốn người ta sao?”

Một mùi nước hoa nồng đậm xông vào mũi, Ám Dạ Lệ kéo căng mày kiếm, lộ ra vẻ phiền chán, “Cút ngay!”

“Anh làm gì mà hung dữ với người ta như thế!” Trên mặt Lãnh Mỹ Diễm bật ra tươi cười xinh tươi, “Nghe nói gần đây Ám Dạ đặt mua kiểu súng lục ATZ-7310 mới nhất ở nhà máy bên Đức, kiểu súng lục này nhẹ nhàng khéo léo, có vẻ thích hợp cho phụ nữ dùng. . . .”

Ám Dạ Lệ đột nhiên quay đầu nhìn cô, “Nguồn gốc tin tức của cô đáng tin cậy?”

Lãnh Mỹ Diễm liền biết chỉ cần nhắc tới Ám Dạ Tuyết, khẳng định hắn sẽ cảm thấy hứng thú. Cô vịn eo nhỏ, ôm lấy cổ Ám Dạ Lệ, ngồi ở trên bắp đùi hắn, dùng nơi mềm mại đầy đặn cọ sát vào trong ngực hắn, “Lệ, em biết anh muốn báo thù, em sẽ dốc hết toàn lực giúp anh.”

Từ cái bao nhỏ cô đưa ra một khẩu súng lục màu bạc, “Ám Dạ Tuyết đặt hàng chính là kiểu súng lục này.”

Đôi mắt âm lệ của Ám Dạ Lệ lóe sáng nhìn quét qua súng lục, đôi mắt bỗng dưng buộc chặt, xẹt qua một ánh sáng tuyệt lạnh, “Lần này cô làm không tệ!” Đường như khen thưởng, tìm tòi xé nát quần áo bó chặt trên thân thể cô.

“Lệ. . . . Em muốn, bây giờ liền cho em, có được không?” Lãnh Mỹ Diễm cười quyến rũ.

Nguyệt Tiêm Ảnh bưng một ly trà nóng tỏa ra hơi nước đứng ở trong sân, mặt đất khô héo tiêu điều. Tầm mắt không khỏi hướng tới vườn hoa tường vi phía đông — một gian phòng nhỏ được hoa tường vi bao bọc, mặt tường màu trắng ngà đắm chìm trong giữa ánh nắng lạnh nhạt, thật giống như phòng nhỏ trong truyện thiếu nhi.

Một bụi hoa tường vi tươi tốt đua tranh nở rộ, mùi hương nhàn nhạt chậm rãi tỏa ra khắp nơi, màu sắc kiêu diễm ướt át ở mùa thu có vẻ dịu hiu. Hoa tường vi tựa hồ mang theo ma lực, mê hoặc Nguyệt Tiêm ảnh dần dần đi tới gần.

Nhìn căn phòng nhỏ quen thuộc ngay tại trước mắt, cái mũi Nguyệt Tiêm Ảnh cái mũi dần dần chua xót, nước mắt che khuất tầm mắt. Đường như cô thấy bóng dáng Tuyết ca ca cùng Lê ca ca bận rộn dưới hàng rào sắt

Hồi ức tốt đẹp từng màn hiện lên ngay trước mắt, thoáng như ngày hôm qua.

Bọn hấn vi cô gieo trồng hoa tường vi hiện tại lại được dồi dào như vậy, chỉ là cảnh còn người mất. Cô không phải là cô gái không lo không nghĩ như trước kia, được hưởng đủ ngàn vạn cưng chiều Mộ Trần Tuyết nữa rồi. Mà hấn, cũng không phải Tuyết ca ca nguyện ý vì cô bất chấp gian nguy rồi.

Nguyệt Tiêm Ảnh tiến lên một bước muốn đến thưởng thức hoa tường vi, đột nhiên cánh tay truyền đến một sức lực.

“Em muốn đi đâu hả ?”

14. Chương 14: Đánh Cuộc

Ám Dạ Tuyết, sao hấn lại ở đây?

Nguyệt Tiêm Ảnh quay người lại, đúng lúc đối diện với đôi mắt băng sương của hấn.

Hấn trực tiếp quát lớn cô nói: “Em có biết ‘vườn hoa tường vi’ là cấm địa hay không, bất luận kẻ nào cũng không thể đến gần nơi này!”

“Tôi. Tôi chỉ là.” Bị Ám Dạ Tuyết rống như vậy, cô bắt đầu ấp úng, “Xem những cây hoa tường vi này rất đẹp.”

“Lần sau đừng để cho tôi lại thấy em xuất hiện ở nơi này! Nếu không.” Con ngươi sắc bén tấn công lướt qua Nguyệt Tiêm Ảnh.

Một chuỗi tiếng chuông điện thoại di động vang lên, ngắt lời Ám Dạ Tuyết, nhận điện thoại, sắc mặt của hấn dần dần trở nên căng thẳng u ám.

Lúc Ám Dạ Tuyết và Nguyệt Tiêm Ảnh vào phòng chính, nhân vật quan trọng trong tổ chức “Ám” đều đã đã đến. Bọn họ ngồi ở phòng khách, thưởng thức mùi vị cà phê.

“Đến phòng họp đi!” Ám Dạ Tuyết đi thẳng hướng phòng họp.

Nguyệt Tiêm Ảnh nghe được hấn nói, phục hồi tinh thần lại, yên lặng theo sát phía sau hấn.

Cô nhìn không được mắt quét nhìn chung quanh, cách thức trang trí vẫn là phong cách Châu Âu , phòng họp giống như mười sáu năm trước, một chút thay đổi cũng không có, trên sàn nhà gỗ thô xây một lớp sập đen thật dày, dường như có thể tìm ra bóng người, trang trí trên vách tường là các loại đao kiếm. Nguyệt Tiêm Ảnh biết rõ rằng những đao kiếm này, từng cái đều là ông nội thu gom, cô cực kỳ vui mừng vì mấy thứ này vẫn còn ở nơi này.

Đôi mắt lạnh lẽo của Quỷ Tứ liếc nhìn Nguyệt Tiêm Ảnh một cái, “Chúng tôi đang họp không hy vọng có người quấy rầy, cậu ra ngoài đi!”

“Không cần!” Ám Dạ Tuyết cũng không có nâng mắt lên, nhàn nhạt nói: “Bây giờ cậu ta là vệ sĩ ‘ bên người ’ của tôi, cậu ta có thể ở lại.”

Từ lúc nào thì vệ sĩ có thể tham dự cuộc họp rồi?

Lãnh Trạch cùng Lăng Phong Ngải dồn dập ném ánh mắt nghi ngờ tới.

Hạ Khiêm Dật cười cười với Nguyệt Tiêm Ảnh, truyền đến nụ cười thiện ý.

Nguyệt Tiêm Ảnh đứng ở phía sau Âm Dạ Tuyết, trái tim cô phù phù phù phù mà nhảy dựng hỗn loạn, cô biết không phải là phát bệnh, mà là khẩn trương. Đối mặt với ba ánh mắt nghi ngờ, không khỏi có chút chột dạ.

“Được, nói một chút về Ứng bang gần đây luôn luôn đối nghịch với tổ chức ‘Ám’ đi!” Âm Dạ Tuyết không muốn nghe đến thanh âm nghi ngờ của bọn họ, lập tức nói sang chuyện khác.

Âm Dạ Tuyết xoay chuyển đôi mắt lãnh mị, “Dạ Mị đâu? Cô ta còn đang ở Hồng Kông, nhiệm vụ nhỏ như vậy lại phải cần thời gian dài như vậy?”

“Có thể cô ấy điên cuồng mua sắm ở đó!” Hạ Khiêm Dật thì thào nói.

Ngón tay Quỷ Tứ bay lượn rất nhanh trên bàn phím máy tính, “Ứng bang trong thời gian một tháng, cướp đoạt một phần ba chuyện làm ăn của chúng ta, phá bỏ bảy tám cái sân bãi.”

Lăng Phong Ngải tính tình nóng nảy vỗ bàn đứng lên, “Ứng bang có ý gì, lại dám chèn ép đến trên đầu tổ chức ‘Ám’, tôi đi phá bỏ hang ổ bọn chúng.”

Trên khuôn mặt tuyết lạnh của Âm Dạ Tuyết nổi lên hơi thở băng lãnh, chậm rì rì nói: “Vậy cần phải đi gặp Ân lão đại!” Hắn quay đầu liếc nhìn Nguyệt Tiêm Ảnh một cái, “Tôi cùng cậu ta đi là được.”

“Cái gì?” Hạ Khiêm Dật kinh ngạc nói, nhất thời cảm thấy bản thân phản ứng có phần quá mức, giọng điệu chậm lại, nói: “Tuyết thiếu, ngài cùng Nguyệt Tiêm Ảnh đi, có quá nguy hiểm rồi hay không?”

“Cậu là đang nghi ngờ khả năng của tôi?” Âm Dạ Tuyết trầm tĩnh nhàn nhạt đứng lên, “Cậu cho là đi hát kịch, cần mang theo các cậu tới để trang trí thêm bề ngoài sao?” Nói xong, hắn đi thẳng ra cổng.

Nguyệt Tiêm Ảnh theo sát phía sau hắn.

Tiếng người ồn ào trong sông bạc xa xỉ, có rất nhiều loại người lui tới.

Âm Dạ Tuyết vừa mới đi vào, bảo vệ áo đen bên cạnh liền nơm nớp lo sợ, dùng ánh mắt run rẩy nhìn chằm chằm Âm Dạ Tuyết, vừa không dám táo bạo nhìn hắn, lại không thể không để ý đến từng hành động của hắn.

“Tôi đếm tới ba, lập tức sẽ có người đến tiếp đãi chúng ta, en tin không?” Khóe mắt u lãnh của Âm Dạ Tuyết cong lên ý cười, liếc nhìn Nguyệt Tiêm Ảnh bên cạnh.

Nguyệt Tiêm Ảnh thấy rõ mọi thứ xung quanh, thở dài một hơi, “Tôi có linh cảm, không đánh một trận lớn, đoán chừng sẽ không đi ra được, anh tin không?”

Cô vừa nói xong, phía trước đã có một đám người đi tới, người đàn ông đi ở hàng trước gần năm mươi tuổi, tóc bạc xen lẫn sợi tóc đen, bay nhập tóc mai lộ ra một cổ hơi thở quỷ quái.

“Hôm nay không biết là ngọn gió nào, lại có thể thổi Tuyết thiếu tới đây.” Trên mặt Ân lão đại tích tụ ý cười giả dối ngoài cười nhưng trong không cười, ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp điệu xì gà đặc biệt.

Dáng người cao ngất của Âm Dạ Tuyết cùng dáng vẻ ngạo nghễ, “Nhàm chán, muốn tìm Ân lão đại đánh bạc.”

“Nếu Tuyết thiếu có hứng thú, dĩ nhiên lão già này sẽ hầu.”

Lúc Nguyệt Tiêm Ảnh nhìn thấy Ân lão đại mang theo một đám người tới liền nghĩ sẽ đánh một trận lớn, thật không ngờ hai người đàn ông này lại học theo cô gái nhỏ đánh thái cực, thực không hiểu Âm Dạ Tuyết đang chơi trò gì, cô thả lỏng quả đấm đang xiết chặt.

Trong một gian phòng mấy trăm m², sàn nhà trải thảm hoa hồng rực rỡ. Hơn mười cô gái mặc quần áo thổ màu đen, còn có tóc củ tam thất phát ra tiếng phức vụ, thêm một gian phòng rượu sâm banh ngon nữa.

Ánh mắt Ân lão đại gian xảo, trở mình chuyển hướng đối diện người đàn ông.

Một bộ bài xì phé được xếp thành hình quạt đặt trên cái bàn trải khăn màu xanh lá cây.

Nguyệt Tiêm Ảnh đứng ở phía sau Ám Dạ Tuyết, luôn quan sát bốn phía, mấy chục người ở đây trừ cô và Ám Dạ Tuyết một phe, còn lại đều là thuộc hạ của Ân lão đại, nếu ác chiến bằng hỏa lực, bọn họ liền rơi vào hoàn cảnh xấu, thật không hiểu, tại sao Ám Dạ Tuyết muốn một mình xông vào hang hổ, không đúng! Không phải “Một”, hẳn còn dẫn theo cô. Làm vệ sĩ của hắn chưa bao lâu, hắn liền vội vả thử thách cô như vậy, không có phiền phức, lại đến đây tìm một chút phiền phức.

Hơn mười ván qua đi.

Ám Dạ Tuyết mất hứng thú một tay chống cằm, đôi mắt tối đen như mực lóe ra vài tia không kiên nhẫn, tiện tay ném bài xuống, “Ván này không xong rồi.”

Khuôn mặt bóng loáng của Ân lão đại chùng chất ý cười, đưa tay gom lấy tiền trên bàn về, “Tuyết thiếu, cậu tới chơi, còn tặng quà cho tôi.”

Nguyệt Tiêm Ảnh có chút nghi hoặc, lúc trong tay có bài tốt, hẳn không chơi, lúc trong tay có bài xấu, lại đặt cược lớn, chơi tới cùng. Chơi như vậy, không thua nhiều lắm.

Trôi qua nửa tiếng ngắn ngủi, Ám Dạ Tuyết chưa từng thắng một ván.

Ám Dạ Tuyết treo trên mặt nụ cười nhẹ như có như không, “Hai ba trăm vạn mà thôi, coi như đưa cho Ân lão đại làm quà gặp mặt thì có sao đâu.”

“Tuyết thiếu thật sự là khách sáo!”

Ám Dạ Tuyết bất mãn ngáp một cái, “Tiền đặt cược quá ít, giống như đang chơi trong nhà thông thường, thật không phần khởi thú vị.”

Còn ít? Một ván hơn vài chục vạn, quá nhiều với một học sinh nghèo đi học, hẳn lại chê tiền đặt cược ít, thật là tiêu tiền như nước, ở trong lòng Nguyệt Tiêm Ảnh rất rất khinh bỉ hắn.

Nghe Ám Dạ Tuyết nói như vậy, đột nhiên con mắt Ân lão đại sáng lên, hỏi: “Không biết Tuyết thiếu cho rằng chơi như thế nào mới thú vị?”

“Kích thích một chút!” Ám Dạ Tuyết giương cánh môi mỏng lên, khoe miệng thoáng hiện ý cười tà tứ, “Tiền đặt cược lớn một chút, như thế nào?”

Một tay Ân lão đại kẹp một cây xì gà tinh chế, hít một hơi, phun ra một đám khói trắng, “Được! Nếu Tuyết thiếu có hứng thú, tôi đây liền chơi đùa với cậu thật tốt, Tuyết thiếu muốn nhiều bao nhiêu?”

“Chúng ta liền đặt sòng bài này, như thế nào?” Giọng nói của Ám Dạ Tuyết nhẹ nhàng, mang theo một chút nghiền ngẫm, làm cho người ta nghĩ không ra, đúng vào lúc này mới làm người ta cảm thấy khủng bố.

Ân lão đại biết một mình Ám Dạ Tuyết nhất định sẽ không dễ đối phó như vậy, thật không ngờ hắn lại mở rộng miệng như vậy. Đã biết gian sòng bạc này độc quyền tất cả việc làm ăn bên ngoài, là nơi kinh tế chủ yếu của Ung bang. Ám Dạ Tuyết không quan tâm đến làm ăn của sòng bạc này, cho nên chưa bao giờ đặt chân đến, thật không ngờ mục tiêu lần này của hắn là sòng bạc này.

“Ha ha.” Ân lão đại giả tạo cười gượng hai tiếng, “Tuyết thiếu chơi như vậy có phải là quá lớn hay không?”

Bỗng dưng Ám Dạ Tuyết ngẩng đầu, khí lạnh bắn ra bốn phía, trêu tức nói: “Thế nào? Ân lão đại không dám chơi? Cứ tưởng rằng Ân lão đại rất gan dạ sáng suốt chứ, thật không ngờ. Ài.”

Phép khích tướng của hắn xem ra có tác dụng, Ân lão đại nghiêm mặt, “Cậu chuẩn bị cái gì đặt cược với tôi?”

“Thị trường thuốc phiện Âu Mỹ, như thế nào?” Ám Dạ Tuyết ngả gối nói.

Hai mắt Ân lão đại liền tỏa sáng, thị trường thuốc phiện Âu Mỹ, đó là một khối thịt mỡ lớn, ông có thể không động lòng mới là lạ!

“Được! Tôi chơi cùng cậu!”

Nhân viên bắt đầu chia bài.

Quân bài tẩy đầu tiên không có mở ra, mà bài tẩy thứ hai, của Âm Dạ Tuyết là “mười bích”, Ân lão đại là “át cơ”.

Ân lão đại hít một hơi xì gà, cười đến hai mắt đều đã híp thành khe hở, “Tuyệt thiếu, xem ra hôm nay nữ thần may mắn vẫn quan tâm tôi.”

“Ván bài còn chưa kết thúc, làm sao ông biết kết quả?” Khóe miệng Âm Dạ Tuyết treo lên nụ cười ung dung.

Phát xuống mấy lá bài, bài của Ân lão đại chiếm hết át cơ, át rô cùng át chuồn, rõ ràng là so J bích, Q bích và 10 bích của Âm Dạ Tuyết thì tốt hơn nhiều. Hắn cảm thấy nắm chắc thắng lợi trong tay, bắt đầu đắc ý vênh váo, “Tuyệt thiếu, xem tình hình bây giờ, phần thắng của cậu cực kỳ nhỏ, nếu cậu cưới con gái của tôi, đánh cuộc này liền không tính.”

Ân lão đại thật đúng là biết suy nghĩ, biết thế lực Ứng bang kém tổ chức “Âm”, thay vì tranh đấu làm tổn hại hai bên, ngược lại không bằng lui một bước.

Khóe miệng Âm Dạ Tuyết chứa ý cười khinh thường, “Ân lão đại thật đúng là mở rộng tiêu thụ, chẳng lẽ đã quên sao? Tôi đã sớm có hôn ước với cháu gái Mộ lão đại.”

Lúc trước khi đại thọ 60 của Mộ Ngạo Thiên, tuyên bố người nối nghiệp của ông là Âm Dạ Tuyết, hơn nữa đồng thời tuyên bố cháu gái của ông sau khi lớn lên sẽ gả cho Âm Dạ Tuyết. Lúc ấy Ân lão đại cũng ở đó, chỉ là thật không ngờ mới qua vài ngày, Mộ gia liền xảy ra chuyện lớn như vậy, “Mộ Trần Tuyết không phải đã chết sao? Cô bé không phải bị bắt cóc, bị giết con tin sao?” Ân lão đại buột miệng nói ra

Nguyệt Tiềm Ảnh nghe được cái tên đã bị phủ bụi của mình được người khác nhắc tới, trong lòng khiếp sợ, cái gì mà bắt cóc, cái gì mà giết con tin? Sao trong đầu cô một chút ấn tượng cũng không có.

Cô nhớ rõ lúc cô sáu tuổi, một trận hỏa hoạn giống như ngôi nổ, đã xảy ra liên tiếp nhiều việc, phá vỡ toàn bộ bình yên. Không hiểu sau ở trong trận hỏa hoạn kia, Âm Dạ Lệ bị bỏng nghiêm trọng đến hủy dung. Trong yến thọ của Mộ Ngạo Thiên lại tuyên bố Âm Dạ Tuyết là người nối nghiệp của ông, mới qua hai ngày Mộ Ngạo Thiên lại đột nhiên lại bị bệnh tim chết bất đắc kỳ tử, tiếp theo chiếc xe của mẹ ngồi bị lật đổ vào sơn cốc, sau đó đến ba cô mất tích. Di Mặc nói đây toàn bộ đều là Âm Dạ Tuyết làm, từng bước một bố trí thật tốt ván cờ, chính vì tranh đoạt bang “Mộ Diễm”. Hắn vì bịt đầu mối, thậm chí không tiếc sẽ dùng thủ đoạn hiểm độc với cô, là di Mặc đưa cô chạy ra khỏi Nguyệt Minh Khâu.

Nguyệt Tiềm Ảnh vẫn không thể tin được tất cả đều là Âm Dạ Tuyết làm, nhưng trên thực tế hẳn chính là người thắng sau cùng. Nếu nói bây giờ cô đối với Âm Dạ Tuyết có cái cảm tình gì, đó chính là hận, hận ác ma giết người này đã khiến cho cô nhà tan cửa nát.

“Rất cảm ơn Ân lão đại quan tâm, Tuyết Nhi rất tốt.” Âm Dạ Tuyết nhạy cảm cảm thấy được có một đôi mắt sắc bén đang theo dõi hắn ở đâu đó.

Giữa đôi mắt lạnh lẽo hung ác không mang theo một tia cảm xúc, hắn lạnh lùng nhìn lướt qua nhân viên phục vụ, “Tiếp tục chia bài đi!”

Nhân viên phục vụ liền bị ánh mắt lạnh lẽo hung ác làm ồ hôi chảy ròng ròng, tay hắn có hơi hơi run rẩy lên, cầm lá bài cuối cùng chia ra cho hai bên.

Ân lão đại nhận được bài, nhanh chóng mở ra con bài chưa lật, trên mặt tràn đầy ý cười, “Cậu xem, hai lá K, ba lá Ách, Tuyệt thiếu, thua tâm phục khẩu phục chứ?”

Âm Dạ Tuyết bình tĩnh hơi thở ổn định nhìn ông ta, “Ông thắng sao?” Ngón tay thon dài cầm lá bài chưa lật mở ra, “Lần lượt là 10, J, Q, K, Ách! Cảm ơn sòng bài của Ân lão đại!”

“Cậu. Cậu.” Ân lão đại thật không ngờ kết cục lại xoay ngược lớn như vậy, trong lúc này chưa thể tiếp nhận, tức giận đến nói lắp bắp không ra lời.

“Ân lão đại khách sáo như vậy, đưa tiểu bối phần quà lớn như vậy” Trên mặt Âm Dạ Tuyết thoáng hiện ý cười tà mị như có như không.

“Tuyệt thiếu.” Mờ trên khuôn mặt Ân lão đại xếp đồng cùng chỗ, “Cậu sẽ không nghĩ là thấy chứ?”

Đôi mắt lạnh lẽo hung ác của Âm Dạ Tuyết liền ngưng lại, phun ra ra 2 tia sáng sắc bén giống như lưỡi dao, khóe miệng chứa tươi cười quỷ mị, “Sao? Ân lão đại xem như chúng ta là đang đùa ở trong nhà sao? Ha ha.” Hai tiếng cười cười, “Nếu không có can đảm này, thì không nên tùy tiện khoe khoang khoác lác!”

“Ầm ——” Ân lão đại vỗ bàn tay thô kệch lên bàn, đột nhiên đứng lên, tức giận trừng mắt nhìn Âm Dạ Tuyết, đôi mắt dường như muốn vỡ tung ra, “Tiểu tử, mày mới bao lớn, không cần ày thể diện, mày không cần! Hôm nay cùng mày chơi một chút xem như là coi trọng mày rồi!”

Mấy người đàn ông theo sát phía sau Ân lão đại sồn dập trợn mắt, móc súng lục ra hướng về phía Âm Dạ Tuyết.

Giữa đôi mắt lãnh mị của Âm Dạ Tuyết chợt hiện mùi nguy hiểm, hai hàng lông mày đen đậm giống như nhuộm mực, khinh thường cười nói: “Thì ra, lão đại của Ứng bang còn có thể lật lọng.”

“Thì thì sao? Vài năm gần đây tổ chức ‘Ám’, hoành hành ngang ngược, chiếm giữ nhiều làm ăn của chúng tao như vậy.”

“Dựa vào bản lĩnh riêng, không có năng lực này thì không nên ăn chén cơm này.”

Đôi mắt hai người đối diện, lửa điện liền bắn tung tóe, chỉ một thoáng không khí đông lạnh đã đóng băng tới cực điểm.

“Hô hô. Mày cho rằng mang theo một đứa trẻ con héo teo là có thể ra ngoài sao?”

Đứa trẻ héo teo? Là đang miêu tả cô sao? Nguyệt Tiêm Ảnh cúi đầu nhìn bản thân mình, nhiều lắm thì là nhỏ gầy, chỗ nào héo teo hả?

15. Chương 15: Bất Ngờ Bị Thương

Thân thể Âm Dạ Tuyết một bên, kẻ sát Nguyệt Tiêm Ảnh, “Có ăn bữa sáng hay không?”

Nguyệt Tiêm Ảnh sửng sốt, thời điểm máu chốt này, hần lại hỏi vấn đề khó hiểu như vậy, cô liền ngơ ngẩn gật gật đầu, “Ừm !” Ngay lúc đó, cô cảm giác được trong lòng bàn tay chợt lạnh, cúi đầu nhìn thấy, hần đưa qua một khẩu súng lục màu bạc ATZ-7310.

“Sau này là của em.” Nói xong, Âm Dạ Tuyết phóng lên một cái, chân thon dài đá lên súng lục của hai tên đàn ông áo đen, thân thể bay lộn trên không——“Thình thịch —— thình thịch ——” hai tiếng tiếng súng nói liên, hai tên đàn ông áo đen liền ngã xuống đất.

“A ——” tiếng kêu sợ hãi từ cô gái thổ đen bên cạnh hô lên, bọn họ ôm đầu, run rẩy ngồi xổm trên mặt đất, chui xuống dưới cái bàn.

Một lúc thì Nguyệt Tiêm Ảnh phản ứng kịp, nhanh nhẹn xoay người một cái, hai viên đạn ma sát qua bên người cô. Nhanh nhẹn xoay người, ngón tay mảnh khảnh bóp cò súng.

“Thình thịch ——” đạn từ giữa súng lục bắn ra, mang theo tốc độ mạnh mẽ, chôn vào trong ngực người đàn ông phía trước, máu tươi liền phun ra, sau đó thân thể cao lớn mềm nhũn ngã ở trên mặt đất.

Thân thủ Âm Dạ Tuyết nhạy bén mạnh mẽ, ra tay nhanh, tàn nhẫn, chính xác, mỗi chiêu đều trí mệnh. Đôi mắt u ám giống như khát máu đầy mùi tàn bạo thâm độc, giờ phút này hần giống như thay đổi thành một người khác, dường như là la sát lãnh tuyệt từ địa ngục tới.

Thân hình nhỏ gầy của Nguyệt Tiêm Ảnh nhanh nhẹn xuyên qua mưa bom bão đạn, cô không có một chút sợ hãi, ra tay quyết đoán, súng lục mang theo hơi thở tàn ác tuyệt sát, mỗi một viên đạn đều bắn trúng.

Trong không khí không ngừng mang theo mùi khói thuốc súng nồng đậm, nhiệt độ không khí lên đến âm độ. Mùi khói thuốc súng pha trộn với mùi máu tươi nồng đậm

Chất lỏng đậm đặc của máu lan tràn, làm cho gạch men sứ màu trắng nhuộm thành một đóa đóa hoa đỏ mị, mùi thối nát dần dần lan tỏa ra.

Ám Dạ Tuyết rất giống như giết người đồ cả mắt, hoàn toàn mất đi lý trí, chiêu thức độc ác tuyệt tình tàn nhẫn, không có một chút do dự nào, ra một chiêu, đối thủ liền suy sụp ngã xuống.

Trong một góc vắng vẻ, thoáng hiện bóng đen đang lảng lạng đứng im, lặng lẽ quan sát trước tình cảnh hỗn loạn.

Trên cái trán béo mập của Ân lão đại đã thấm một tầng mồ hôi lạnh dày đặc, nét mặt làm cho người ta sợ hãi, ở giữa hai người bảo vệ áo đen, chậm rãi lui về phía sau.

Bỗng dưng một tên áo đen nhảy đến trước mặt Nguyệt Tiêm Ảnh, lúc hắn đang vận cò súng bắn vô số viên đạn lên người cô, Ám Dạ Tuyết nhìn thấy chỗ của cô nguy hiểm, mũi chân hắn chĩa xuống đất, lập tức xoay người, nhắm ngay đạn của tên áo đen kia, khẽ cắn môi mỏng, “Đi chết đi!”

“Thình thịch ——” một phát súng, từng giọt máu văng khắp nơi, tên áo đen nằm ngã trên đất cách Nguyệt Tiêm Ảnh không xa.

Nguyệt Tiêm Ảnh quay đầu, nhìn thấy Ân lão đại đang giơ súng nhắm ngay Ám Dạ Tuyết, giờ phút này hắn đang chăm chú nhìn tình hình bên căn bản là không có thời gian chú ý đến bên kia.

“Cẩn thận ——” Nguyệt Tiêm Ảnh không có nghĩ nhiều, phóng người bỏ nhào về phía hắn.

Đạn mang theo sức lực mạnh mẽ, cắt qua không khí cứng ngắc, cùng mùi khói thuốc súng nồng đậm nhẹ nhàng ma sát ra lửa nóng ——

Ám Dạ Tuyết lập tức phản ứng kịp, dường như là phản xạ có điều kiện, thuận tay đẩy Nguyệt Tiêm Ảnh ra, hắn cũng lập tức lắc mình, nhưng vẫn không né tránh kịp, đạn vẫn biến nhập vào cánh tay hắn.

“Tuyệt ca ca.” Nguyệt Tiêm Ảnh hoảng sợ gọi lớn một tiếng, nhìn thấy Ân lão đại lại ra tay, nhanh như điện chớp, cô quyết đoán vươn tay bóp cò súng, túm cánh tay Ám Dạ Tuyết lắc mình trốn phía sau cột đá.

Phía sau truyền đến tiếng động nặng nề của thân thể rơi xuống trên sàn, lập tức có từng tiếng tiếng kêu sợ hãi, “Ân lão đại, Ân lão đại.”

“Tuyệt thiếu, anh có nghiêm trọng lắm không?” Trong con ngươi lóe ra một chút ánh sáng nhạt, Nguyệt Tiêm Ảnh không cách nào che giấu quan tâm hắn.

Màu đồng cổ trên mặt Ám Dạ Tuyết dần dần trở nên trắng bệch, hắn cắn chặt môi, khó khăn nói: “Bây giờ đi ngay!” Cho dù hắn muốn cố gắng che giấu đau khổ, nhưng giọng nói run rẩy tiết lộ hắn thật sự đang chịu đựng đau đớn.

Mở cửa sổ ra, Nguyệt Tiêm Ảnh đỡ hắn nhảy xuống từ lầu hai ——

Trong góc phòng u ám, một đôi mắt lạnh tuyết hiện ra ánh sáng sắc bén, lạnh lùng nhìn hai bóng dáng đang dần dần biến mất, khẽ miệng chậm rãi giơ lên, thoáng gợi lên cười lạnh tà nịnh, mày kiếm nhíu lên, “Ha ha. Ám Dạ Tuyết, trò chơi mới vừa bắt đầu, chúng ta từ từ chơi!”

Từng tia nắng lạnh nhạt đi vào theo khe hở giữa bức màn, tà tà chiếu vào trên mặt của hắn, một vết sẹo lõm có vẻ quỷ dị khác thường, dường như bất cứ thứ gì cũng không thể che giấu vẻ mặt có phần hung ác khủng bố này.

“Tuyệt thiếu, anh có sao không?”

Trên mặt lạnh buốt của Ám Dạ Tuyết dường như tụ thành một tầng băng cứng, không chứa một chút biểu cảm nào, tay trái hắn che miệng vết thương trên cánh tay phải, bước chân vẫn rất nhanh, thật giống như hắn chưa từng bị thương, “Tôi không sao.”

Máu loãng từ từ trào ra, nhanh chóng làm ẩm ướt bộ âu phục màu đen, nhuộm mảy đen càng thêm sâu thẳm. Máu loãng đỏ tươi chậm rãi chảy từng dòng xuống, cánh tay, cổ tay, mu bàn tay, đầu ngón tay. . . .

Ở đỉnh ngón tay thon dài ngón tay tụ thành từng giọt máu, nhỏ giọt xuống dưới.

Máu giống như vòi nước nổ tung, lấp kín cũng không ngăn được, tay trái của hắn bị nhuộm đỏ, máu loãng tươi đẹp từ trong tay chảy ra.

Phổ xá sầm uất, người đến người đi, người đi đường rộn ràng ma sát gót chân, người xung quanh thấy Âm Dạ Tuyết, liền rối rít nhường đường. Ánh mắt nghi ngờ còn có một phần sợ hãi, ý nghĩ thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, vì vậy những người đứng xem đều trầm lặng.

“Bây giờ đi vào trong đó?” Nguyệt Tiêm Ảnh theo thật sát phía sau hắn, hiểu rõ thân phận địa vị của mình, Âm Dạ Tuyết muốn làm như thế nào, căn bản là cô không thể ngăn cản không. Từ sông bạc trốn tới đây, cô vốn cho rằng sẽ trực tiếp về Nguyệt Minh Khâu, thật không ngờ, lại đi tới nơi dành riêng cho người đi bộ sầm uất này, đám đông chen chúc ngược lại trở thành bức tường che chở cho bọn họ, làm cho thuộc hạ của Ân lão dai chôn vui giữa biển người.

Người từng trải đúng là người từng trải, từ đáy lòng Nguyệt Tiêm Ảnh khâm phục thái độ xử lý việc loạn không sợ hãi của hắn, chẳng trách lúc trước ông nội coi trọng hắn như vậy. Suy nghĩ đến ông nội, lòng Nguyệt Tiêm Ảnh lộp bộp một cái, giống như bị ong mật cắn một cái, tuy không đến mức đau thấu trái tim, nhưng cái loại đau đốn hung ác này, đè nén hơi thở của cô — lại một lần nữa nhắc nhở bản thân, Âm Dạ Tuyết là kẻ thù của cô, cô không thể động lòng với hắn!

“Bệnh viện.” Giọng nói trầm thấp, có vẻ thiếu chút hơi thở.

Bệnh viện? Bị thương như vậy còn dám công khai hiện ngang đi vào bệnh viện, không sợ cảnh sát lập tức tìm đến nói chuyện với hắn sao?

Trong lòng Tiêm Ảnh liên tiếp bốc lên nhiều dấu chấm hỏi, nhưng ngoài miệng vẫn lại cung kính hỏi: “Tuyết thiếu, đi bệnh viện nào?”

“Bệnh viện ‘Mộ Ái.’” Sắc mặt trắng bệch của Âm Dạ Tuyết làm nền lên mảy kiếm đen đậm có vẻ càng thêm sâu và đen, cánh môi dần dần trở nên trắng bệch.

Nguyệt Tiêm Ảnh cũng có nghe thấy qua tên bệnh viện này, là bệnh viện lớn có tính năng tổng hợp, ở đây giỏi về khoa ngoại. Di Mặc có nói qua cho cô nghe, bệnh viện này là tổ chức “Ám” bỏ vốn xây dựng, lấy tên “Mộ ái” thật ra chỉ là vì trấn an thuộc hạ cũ của ông nội, làm cho bọn họ biết Âm Dạ Tuyết nhớ tình nghĩa cũ, để bọn họ phục tùng hắn.

Bệnh viện “Mộ Ái” cách đây cũng không xa, nhìn thấy bệnh viện ngay phía trước, Âm Dạ Tuyết lại túm chặt cánh tay Nguyệt Tiêm Ảnh, “Không nên đi cửa chính!”

Cô lập tức hiểu ý, biết rõ Âm Dạ Tuyết bị thương, nhất định sẽ đến đây, cho nên nhất định sẽ ở chỗ này “Đợi” .

“Đi bên này.” Âm Dạ Tuyết đưa cô vào một tiệm bán thức ăn nhanh không hề gây chú ý, không có dùng bữa, đi tới hướng nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh nam? Mấy chữ to này làm ánh mắt của Nguyệt Tiêm Ảnh chấn động, theo bản năng cô dừng bước, “Không thể, không thể vào nhà vệ sinh nam?”

Đôi mày của Âm Dạ Tuyết kéo căng gay gắt, “Tại sao không?”

Nguyệt Tiêm Ảnh hồi hận phản ứng vừa rồi của mình, hiện tại Âm Dạ Tuyết cũng đã bị thương rất nặng, cô còn để ý đến việc nhỏ này.

Cô đi vào nhà vệ nam, cúi đầu thấp đến không thể thấp hơn, rất sợ nhìn thấy cái gì không nên thấy, cảm giác xấu hổ không khỏi làm cho khuôn mặt cô bắt đầu đỏ bừng, “Tuyết thiếu, lúc này, anh còn có lòng dạ muốn đi vệ sinh sao?” Giọng nói Nguyệt Tiêm Ảnh mang theo vài mùi vị oán trách. Cô nghĩ lại, “Ách. . . .Thật ra anh cũng là người, tôi cũng không nói anh không thể.”

Ám Dạ Tuyết không rảnh rỗi quan tâm Nguyệt Tiêm Ảnh, hần đi tới đường kẻ của cái nhà vệ sinh cuối cùng, vốn là một bức tường, nhưng hần nhẹ nhàng đẩy ra thì thực sự hiện ra một cánh cửa. Xoay người, lãnh mị nói: "Nhà vệ sinh gạch men sứ rất đẹp sao? Có thể suy xét sử dụng cho phòng ngủ của em. . . ."

"Phòng ngủ của anh mới trang trí giống nhà vệ sinh đó!" Nguyệt Tiêm Ảnh ngẩng đầu, bỗng nhiên trợn mắt nhìn hần. Đột nhiên có ánh sáng sáng ngời trước mắt cô, "Đây là đâu?"

Một đường hành lang trắng như tuyết, trên gạch men trơn bóng khúc xạ ra một chút ánh sáng bạc.

"Bệnh viện."

Nguyệt Tiêm Ảnh theo sát bước chân Ám Dạ Tuyết, dường như đây là một đường hầm bí mật, rất nhanh đã tới văn phòng viện trưởng.

Trợ lý của Hạ Khiêm Dật là một y tá nổi tiếng trẻ tuổi, nhìn thấy Ám Dạ Tuyết bị thương, lập tức đứng dậy, cung kính hành lễ với hần, "Tuyệt thiếu, Hạ viện trưởng đang phẫu thuật, tôi lập tức thông báo ánh ấy trở lại."

Nguyệt Tiêm Ảnh nhìn bóng lưng dần dần đi xa, khẳng định nói: "Cô ấy cũng trong tổ chức 'Ám'?"

Ánh mắt Ám Dạ Tuyết dần dần trở nên trống rỗng, trên trán hiện lên một tầng mồ hôi lạnh, hần ngã ngồi trên ghế làm việc của Hạ Khiêm Dật, khép mắt lại. Gân xanh bung nổ từ trên trán hần, còn có dòng máu từ từ chảy xuống có thể nhìn thấy giờ phút này hần phải chịu đựng đau nhức rất nhiều.

Không hiểu sao trái tim Nguyệt Tiêm Ảnh bắt đầu co rút đau đớn, cô tìm một chút băng gạc, ngồi xổm xuống, "Tuyệt thiếu, để cho tôi nhìn miệng vết thương có được hay không?" Cô cẩn thận mà đụng vào tay hần.

"Không có gì để xem." Giọng nói của Nguyệt Tiêm Ảnh mỏng manh, trầm thấp mang theo chút tiếng thở dốc. Hần cố ý dùng tay trái che miệng vết thương, không cho cô xem.

Không muốn làm cho người ta nhận thấy được yếu đuối của hần, điểm này không có khác trước kia một chút nào.

"Hạ Khiêm Dật còn chưa tới, tôi băng bó đơn giản cho anh trước, anh chảy nhiều máu như vậy, rất nguy hiểm."

Nguyệt Tiêm Ảnh cũng bất chấp phản kháng của hần, tách tay trái của hần ra. Thành thạo cắt sạch ống tay áo của hần, một viên đạn nhỏ chôn sâu giữa máu thịt của hần, lưu lại trên miệng vết thương một hình tròn.

"Oh my god!" Hạ Khiêm Dật vừa xuất hiện, liền lấy về mặt kính ngực bày tỏ, lắc đầu, "Chắc chắc chắc, kỳ quái, kỳ quái! Sao chổi Halley sắp va chạm trái đất sao? Tuyệt thiếu cũng có thể bị thương, thật sự là hiếm lạ." Giọng nói có chút vui sướng thích thú khi người gặp họa. Cơ hội ngàn năm có một như vậy, đương nhiên nắm chắc thật tốt cơ hội này, trêu chọc hần một lần.

16. Chương 16: Máu Rh Âm Tính

Ám Dạ Tuyết chậm rãi ngẩng đầu, lạnh lùng quét mắt nhìn hần một cái, "Ít nói lời châm chọc, không ai xem cậu như câm điếc."

"Ừm! Sức lực rất dồi dào, hần là bị thương không nghiêm trọng." Hạ Khiêm Dật không nhìn Ám Dạ Tuyết nhiều mà chỉ liếc mắt một cái, quay đầu nhìn Nguyệt Tiêm Ảnh, "Em bị thương?"

Nguyệt Tiêm Ảnh lắc đầu, "Em không có, là Tuyệt thiếu bị thương. . . ."

"Vậy sao trên người em lại nhiều máu như vậy?"

Nguyệt Tiêm Ảnh cởi áo phục màu đen ra, trên áo sơmi màu trắng nhuộm lên một mảng máu lớn, thật giống như từng đóa hoa hồng rực rỡ nở rộ.

“Cái này, cũng không phải là máu của em, đều là của Tuyết thiếu.” Nguyệt Tiêm Ảnh đang dùng băng gạc băng bó miệng vết thương của hắn, nhưng vẫn hăng hái chăm chỉ nói không biết mệt mỏi, băng gạc màu trắng chớp mắt liền nhuộm đỏ, Nguyệt Tiêm Ảnh sợ hãi, “Anh Khiêm Dật, làm sao bây giờ? Không cầm máu được.”

Anh Khiêm Dật, người phụ nữ này khi nào thì thân thiết gọi hắn ta như vậy. Lúc này Ám Dạ Tuyết suy yếu còn có tâm trạng so đo cái này, hắn liền gắt gao túm chặt tay Nguyệt Tiêm Ảnh, “Người phụ nữ này, ai cho phép em thân mật với người đàn ông khác như vậy?” Giọng nói như muỗi kêu, Nguyệt Tiêm Ảnh lòng nóng như lửa đốt cũng không nghe rõ hắn nói cái gì.

Cánh tay Nguyệt Tiêm Ảnh bị hắn nắm chặt đến đau, dùng sức vùng lên, tránh thoát, nhưng không nghĩ tới đánh trúng lên miệng vết thương trên cánh tay hắn.

Thoáng chốc, đau nhức kéo đến, Ám Dạ Tuyết đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, gần như muốn ngất đi.

Hạ Khiêm Dật liền biến sắc, “Đáng chết!” Hắn thấp giọng mắng một tiếng, “Tuyết thiếu, bị thương gì?” Hắn ta vốn cho rằng chỉ là một vết thương nhỏ, nắm lấy cơ hội ngàn năm có một, trêu chọc hắn một chút thật tốt, thật không ngờ Ám Dạ Tuyết lại bị thương nghiêm trọng như vậy.

“Cánh tay bị bắn trúng, đạn còn đang ở bên trong.”

Hạ Khiêm Dật nghiêm mặt, cau mày, “Nếu máu chảy không ngừng, có khả năng động mạch chủ đã vỡ.” Lập tức quay đầu nói với y tá: “Liên lạc với kho máu, có máu RH âm tính hay không? Càng nhiều càng tốt!”

Bỗng dưng Nguyệt Tiêm Ảnh giật mình, nhớ tới, Ám Dạ Tuyết và Ám Dạ Lệ còn có cô là máu RH âm tính rất khan hiếm.

Y tá gọi điện nội bộ, lắc đầu với Hạ Khiêm Dật, “Kho máu máu RH âm tính đã dùng hết rồi, cần lập tức điều tra tư liệu, để người có máu RH âm tính đến hiến máu không?”

“Không cần!” Nguyệt Tiêm Ảnh không kịp suy xét, nói thẳng: “Tôi là máu RH âm tính, lấy máu của tôi!”

“Dùng một lượng máu rất lớn, một mình em không đủ.”

“Tuyết thiếu không phải cần mổ ngay sao?” Nguyệt Tiêm Ảnh chậm rãi nháy mắt một cái, kiên định nói: “Muốn bao nhiêu máu cũng không sao.”

“Nhưng mà.”

“Các người ầm ĩ cái gì mà ầm ĩ, có phải muốn tôi đau chết hay không!” Ám Dạ Tuyết buồn bực rống về phía bọn họ.

Ám Dạ Tuyết ra hiệu cho y tá, “Cô đưa Nguyệt Tiêm Ảnh đi lấy máu, lấy ra trước 800CC.”

800CC? Lấy máu gấp hai người trưởng thành, phỏng chừng sau khi lấy ra xong, cô cũng cần phải nhanh đi cấp cứu.

Sau khi Nguyệt Tiêm Ảnh đi theo y tá rời khỏi, Hạ Khiêm Dật lo lắng nói: “800CC, đối với một phụ nữ, không phải là anh quá nhẫn tâm rồi sao?”

“Có phải một câu ‘anh Khiêm Dật’ liền làm cho cậu không thể phân rõ phương hướng, chẳng lẽ cậu không có một chút nghi ngờ cô ấy.” Trên mặt ranh ma của Dạ Tuyết hiện ra nụ cười lạnh bí mật mang theo một chút hờn giận.

Hạ Khiêm Dật chậm rãi cởi bỏ băng gạc quấn quanh trên tay hắn, “Thế nào, bị thương có nặng không? Muốn thử dò xét một người như vậy, anh phải bán đứng thân thể.”

“Ai bán đứng thân thể hả?” Ám Dạ Tuyết lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn ta một cái.

“Dùng khổ nhục kế, không phải là đang bán đứng thân thể? Chẳng lẽ vết thương kia không phải ở trên người anh?” Nói xong, Hạ Khiêm Dật chụp vỗ lên bờ vai của hắn.

Ám Dạ Tuyết hít một ngụm khí lạnh, cảm giác đau đớn kịch liệt nhanh chóng lan tỏa tới, thân thể nhịn không được run rẩy lên.

“Bị thương cực kỳ nghiêm trọng sao?”

Ánh mắt sắc bén của Âm Dạ Tuyết nhìn qua hắn, “Cậu cảm thấy tôi đang nói đùa với cậu sao?”

Hạ Khiêm Dật mở ra một tầng băng gác cuối cùng, miệng vết thương máu chảy đầm đìa hiện ra trước mắt hắn, ánh mắt liền ngưng lại, “Xem ra anh thật sự không nói đùa với tôi, đoán chừng chút máu đó của Nguyệt Tiêm Ảnh còn chưa đủ cho anh dùng, lập tức mổ đi!” Hắn trầm trầm thở dài một tiếng, không nói không vui, “Tuyết thiếu, có lẽ cô ấy giả trai cũng không có ác ý, mà là Bức tường ngăn cách trong tim anh quá cao rồi.”

Một cái kim nhỏ giống như cây đinh to ghim vào tĩnh mạch của cô, dòng máu đậm đặc chậm rãi chảy theo cái ống mềm mại chảy ra.

Hắn, hiện tại là lão đại hắc bang nghe tiếng đã sợ vỡ mật, mà cô, không thể không giấu họ tên Mộ Trần Tuyết. Vốn là bạn bè, không biết đã xảy ra vấn đề gì ở đâu, bọn họ dần dần lệch khỏi quỹ đạo cuộc đời, càng lúc càng xa. Mà hiện tại, bọn họ chỉ là người xa lạ. Càng sâu hơn, hiện tại hắn là kẻ thù của cô.

Vì sao lại như vậy?

Vì sao muốn bọn họ trở thành kẻ thù, nếu thật sự có một ngày muốn cô chính tay giết chết Âm Dạ Tuyết, cô nhất định sẽ không ra tay được, cô tình nguyện giết mình, cũng không muốn làm tổn hại đến hắn.

Nguyệt Tiêm Ảnh cảm thấy đầu hoa mắt choáng, cô nằm ở trên giường bên khép mắt lại.

Lấy ra 800CC xong rồi, y tá lo lắng thân thể của cô quá mức suy yếu, tiêm truyền cho cô một chút đường glu-cô cùng a xít amin bổ sung năng lượng.

“Nguyệt tiên sinh, hiện tại thân thể anh cực kỳ suy yếu, cần nghỉ ngơi thật tốt.”

“Tiên sinh” loại danh hiệu này đội lên đầu Nguyệt Tiêm Ảnh, cảm giác rất quái dị.

“Tuyết thiếu, vết thương của anh ta như thế nào rồi?” Hiện tại Nguyệt Tiêm Ảnh rất hận bản thân, hắn rõ ràng là kẻ thù của cô, cô vẫn lại không yên lòng hắn, vẫn còn không đành lòng.

Y tá bình tĩnh nói: “Viện trưởng Hạ đã mổ cho Tuyết thiếu, lấy đạn ra, máu này cần lập tức đưa vào phòng giải phẫu.”

“Vậy cô mau đi đi!”

Y tá cầm túi máu nặng trĩu, nhanh chân rời khỏi.

“Này! Anh không được ngăn cản tôi.” Ngoài phòng bệnh truyền đến tiếng ồn ào hỗn loạn lẫn tiếng bước chân.

“Ầm ——” một tiếng, cửa phòng bệnh bị phá ra, bóng dáng nhỏ xinh xông vào, trực tiếp mắng Nguyệt Tiêm Ảnh: “Chính là anh đi theo Tuyết thiếu? Anh bảo vệ anh ấy tốt như thế nào, sao anh lại để cho anh ấy bị thương, đồ vô dụng.” Cô gái này đuổi tay ra, dùng sức vung xuống ——

Nguyệt Tiêm Ảnh đang nhắm mắt, dựa nghiêng ở trên tường chớp mắt, không kịp phản ứng đối với tiếng chửi mắng trách móc, cô kinh ngạc một chút, mãi đến khi trên mặt cảm nhận được sức lực mạnh mẽ ác liệt, nhưng lúc ấy đã muộn, mặt cô vẫn bị cô ta đánh một bạt tay.

“Bốp ——” Tiếng vang thanh thúy như thuốc nổ nổ tung trong không khí, mọi người liền kinh ngạc.

Nguyệt Tiêm Ảnh bị rút nhiều như vậy máu, toàn thân mềm mại không có sức, gặp phải chấn động lớn như vậy liền ngã xuống.

“Mộ Trần Tuyết, đủ rồi!” Lãnh Trạch Lạp giữ chặt cô gái muốn tiếp tục tiến lên đánh Nguyệt Tiêm Ảnh, hắn chưa từng nặng lời trách mắng cô ta, đây xem như là lần đầu tiên, hắn tức giận rồi.

Mộ Trần Tuyết? Nghe ba chữ này từ miệng của người khác khiến cho Nguyệt Tiêm Ảnh kinh hãi trợn to mắt, cô lập tức đứng dậy, “Mộ Trần Tuyết.” Giọng của cô không nhịn được mà run rẩy, lúc này đầu óc của cô toàn một mảnh hỗn loạn.

“Tôi cho phép anh gọi tên tôi sao?” Khuôn mặt mập mạp kiêu ngạo có chút trẻ con dương lên, “Đúng! Tôi chính là Mộ Trần Tuyết vị hôn thê của Tuyết, cho nên tốt nhất là anh thức thời một chút cho tôi.”

Tin tức kinh người như vậy, giống như năm tiếng sét gài vang. Giữa đôi mắt đờ đẫn lộ ra vẻ nghi ngờ, đôi má trắng bệch cứng ngắc.

Cô ta là Mộ Trần Tuyết? Vậy cô là ai? Vì sao Âm Dạ Tuyết sắp xếp một người giả mạo cô. Trong lòng Nguyệt Tiêm Ảnh tràn ngập nghi hoặc.

Cô chậm rãi ngừng đầu, tập trung ánh mắt nhìn cô ta, thì thào hỏi han: “Nhóm máu của Âm Dạ Tuyết là máu RH âm tính, rất trùng hợp Mộ Trần Tuyết cũng là máu RH âm tính hiếm có, cô thì sao?”

Lời nói của Nguyệt Tiêm Ảnh làm cho Quỷ Tứ có mặt ở đây kinh sợ, đôi mắt hấn bỗng dưng khiếp sợ, ánh mắt dính sát trên thân thể cô, mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Con người của Quỷ Tứ cùng Lăng Phong Ngải suy nghĩ sâu xa, liền rơi vào một vùng yên lặng quái dị.

“Ha ha. Anh nói giỡn cái gì, ai nói nhóm máu của tôi là RH âm tính?” Mộ Trần Tuyết lạnh lùng liếc cô một cái.

Khóe miệng Nguyệt Tiêm Ảnh thoáng hiện nụ cười chế nhạo, “Nguyên lão trong bang ‘Mộ Diễm’ đều biết cháu gái của Mộ Ngạo Thiên có nhóm máu RH âm tính hiếm có, cô có thể đi hỏi bọn họ.”

Cô tỏ ra bình tĩnh ung dung, trong giọng nói nhàn nhạt lộ ra vài phần oán hận cô gái nhỏ trước mắt này.

Mộ Trần Tuyết giả mạo nhú mày, quay đầu, “Là thật vậy sao? Mộ Trần Tuyết phải là máu RH âm tính.” Cô ép hỏi ba người phía sau.

Bọn họ cũng không biết trả lời như thế nào, tránh né ánh mắt truy hỏi của Mộ Trần Tuyết, duy trì im lặng không nói một lời.

“Không có chuyện này!” Âm Dạ Tuyết đứng ở cửa, giọng nói sắc bén có lực xuyên thủng, liền đánh nát không khí ngưng trệ.

Thân thể hấn có chút đông đờ, một tay vịn ở trên khung cửa, một cánh tay kia đã băng bó bị treo lên, trên áo sơ mi rách nát lộ dính một chút vết máu đỏ sẫm, hấn lúc này một chút vẻ thảm hại cũng không có, ngược lại làm cho người ta cảm thấy hấn cuồng ngạo không kèm chế được.

“Tuyết!” Hai mắt Mộ Trần Tuyết liền tỏa sáng, tiến lên đỡ Âm Dạ Tuyết, “Anh có sao không? Có nặng lắm không.”

Giữa đôi mắt sâu thẳm của Âm Dạ Tuyết có một đám sương mù dày đặc, làm cho người ta không dò xét ra. Lạnh nhạt liếc nhìn Nguyệt Tiêm Ảnh một cái, hấn lập tức phủ lên bả vai Mộ Trần Tuyết, hỏi han thân thiết: “Như thế nào? Bây giờ không phải là thời gian lên lớp sao, em không đi học, sao lại chạy tới đây?”

“Em lo lắng cho anh.” Cô ta quay ngược từ ngang ngược kiêu ngạo lúc này trở thành bộ dáng nhỏ xinh khôn khéo động lòng người, rúc vào bên người Âm Dạ Tuyết.

Âm Dạ Tuyết chậm rãi bước vào phòng bệnh, con người lạnh lẽo hung ác bắn về phía Nguyệt Tiêm Ảnh trên giường bệnh, “Ai cho cậu ở đây tung tin đồn nhảm?”

Cô gái Mộ Trần Tuyết giả mạo kia đẩy Nguyệt Tiêm Ảnh, “Anh mau xuống, Tuyết muốn nằm.”

“Bốp ——” Lúc này toàn thân Nguyệt Tiêm Ảnh mềm mại không có sức, đối với Mộ Trần Tuyết ngang ngược thô bạo, cô không có sức ngăn cản, yếu ớt ngã nhào lên trên sàn lạnh lẽo.

Ổng truyền dịch không có dài như thế, bởi vậy tuột ra khỏi mu bàn tay của cô, tia máu đỏ sẫm chậm rãi tràn ra, mắt trên kim tiêm nhọn lộ dính máu, từng giọt chất lỏng truyền dịch chậm rãi chảy xuống theo dòng.

Ám Dạ Tuyết nằm ở trên giường bệnh, giữa giường và gối đầu vẫn còn độ ấm của cô. Hấn liếc nhìn Nguyệt Tiêm Ảnh trên sàn, “Nói! Ai nói với cậu Mộ Trần Tuyết có nhóm máu RH âm tính?”

Ai? Việc này còn cần người khác nói cho cô biết sao? Nhóm máu của chính cô chẳng lẽ cô không biết.

Trên khuôn mặt trắng bệch như tuyết của Nguyệt Tiêm Ảnh không có một chút biểu cảm, tự trách mình quá mức cầu thả, nhanh như vậy đã làm cho hấn nảy sinh nghi ngờ. Cô không biết trả lời như thế nào, nói càng nhiều ngược lại sai càng nhiều, nói không chừng giữa lúc hỗn loạn lại tiết lộ thêm, cô lựa chọn duy trì im lặng.

“Không nói sao!” Khóe miệng Ám Dạ Tuyết thoáng hiện nụ cười quỷ dị, “Tôi có cách để cho cậu phải mở miệng!”

Một đôi giày cao gót nhọn CHANEL hung ác đập Nguyệt Tiêm Ảnh một cái, “Tuyết bảo anh mở miệng, anh có nghe hay không!”

“Ừm” Nguyệt Tiêm Ảnh bị cô ta đá trúng một cái thật mạnh, cắn chặt đôi môi cố gắng không bật tiếng rên ra miệng.

Một đôi mắt lãnh lẽo xẹt qua, Ám Dạ Tuyết xoay người ra lệnh: “Bây giờ trở về Nguyệt Minh Khâu, dẫn người đi!” Nói xong, hấn liền chậm rãi đứng lên.

Lãnh Trạch chặn ngang túm Nguyệt Tiêm Ảnh dậy, mày hơi hơi nhăn lại, phát hiện người thanh niên này nhỏ gầy như vậy, cánh tay giống như cán chổi, hấn cảm giác chỉ cần mình thoáng dùng sức, sẽ bẻ gãy.

Đột nhiên bị động tác đưa lên cao khiến cho cô hoa mắt, trước mắt bị một mảnh đen tối che khuất rồi.

“Tuyết thiếu, cậu ta còn chưa tỉnh lại.”

Lúc này Ám Dạ Tuyết đã đổi bộ quần áo sạch sẽ, áo sơ mi màu đen làm nổi bật lên khí chất của hấn, đôi mắt làm người khiếp sợ hồn vía phụt ra một chút lạnh lẽo, thuận miệng nói: “Lấy nước dội tỉnh!” Giọng điệu lạnh như mây nhẹ như gió, giống như lưỡi biếng cùng thoải mái ngồi dưới ánh nắng chiều thưởng thức trà.

“Thành thích ——” một thùng nước lạnh lẽo đến thấu xương đổ xuống từ đỉnh đầu Nguyệt Tiêm Ảnh.

Nguyệt Tiêm Ảnh liền cảm giác được bản thân giống như lọt vào giữa biển cả, nước trong suốt lạnh lẽo từ bốn phía tám hướng chặt chẽ bao trùm lấy cô, cái lạnh lẽo xâm nhập da thịt của cô chính đang tràn tràn ra khắp máu thịt, xương tủy, dọc theo mạch lan tràn đến toàn thân.

Cô chợt tỉnh, mở mắt ra kinh ngạc nhìn chung quanh, dường như là một căn hầm giam bỏ hoang đã lâu. Nguyệt Tiêm Ảnh biết chỗ này, đây là hầm giam ở Nguyệt Minh Khâu, khi đó, thường giam giữ một số phản đồ bán đứng ban phái, cô đã từng len lén đi theo ông nội đi tới hầm giam này, trốn ở trong góc xem bọn họ dùng hình phạt nào để đối phó với những phản đồ này.

Thật không ngờ lúc này chính mình đã bị cột vào cột đá.

Trên mặt đất ẩm ướt tích tụ thành một tầng bụi đất thật dày, trên vách tường tối đen, vẫn có thể thấy được những vết máu loang lổ. Gió lạnh thổi vào từ cửa sổ trên vách tường, quá nhiều môi trường ở đây, trong không khí cũng có một chút mùi hôi thối.

Nguyệt Tiêm Ảnh hơi giương mắt, vừa lúc đối mắt với Ám Dạ Tuyết, cô không trốn không né, nói thẳng: “Tại sao anh lại nhốt tôi ở trong này?”

Ám Dạ Tuyết dựa nghiêng vào ghế ngồi mềm mại, nheo mắt khinh thường nhìn Nguyệt Tiêm Ảnh, tuy tay của hấn bị thương bị treo trước ngực, nhưng cũng không làm trở ngại hơi thở bật ra từ trên người hấn, “Vậy em cảm thấy vì sao tôi lại cột em ở đây?”

Nguyệt Tiêm Ảnh ngo ngoay một cái, nhưng hai tay vẫn bị trói buộc chặt chẽ, toàn thân cô trơn ướt, từng giọt nước lóng lánh từ từ nhỏ giọt xuống. Cô trợn mắt nhìn Ám Dạ Tuyết, “Thả tôi ra!”

“Dựa vào cái gì?” Ám Dạ Tuyết khẽ nâng đôi mắt lạnh lẽo, vừa đúng lúc nhìn thấy trên eo cô, bởi vì áo sơ mi trắng đã trơn ướt, dính sát vào thân thể nhỏ gầy của cô, nhưng bên eo lại nhô ra.

17. Chương 17: Đánh Đập Tra Hối Đáng Sợ

“Nhìn xem có vật gì ở bên eo cậu ta!”

“Không. Không có gì!” Nguyệt Tiềm Ảnh liếc mạng giầy dựa, giọng nói có chút chột dạ.

Người đàn ông áo đen bên cạnh Ám Dạ Tuyết tiến lên, vén áo sơ mi trắng của cô lên, lấy xuống một cái roi bạc quấn vòng quanh ở bên trong, cung kính đưa cho hắn, “Tuyết thiếu!”

Giữa con người sâu đang che giấu lửa băng, liền phóng ra tia lửa điện hung ác lạnh lẽo, càng có một ngọn lửa âm u liên tục nhảy ra. Đôi tay thon dài của Ám Dạ Tuyết vuốt ve hoa văn trên mũi nhọn roi bạc, hắn sẽ không quên, chính là sợi roi bạc này đã hành hạ mẹ hắn như thế nào, đã cướp đi mạng sống của bà như thế nào.

“Làm sao em có sợi roi này?”

Giọng nói âm u mang theo sắc bén bắn về phía Nguyệt Tiềm Ảnh, cô gục mặt, cúi đầu, không dám nhìn thẳng đôi mắt khát máu của Ám Dạ Tuyết, cắn chặt cánh môi, duy trì im lặng không nói một câu.

Gió lạnh cuối mùa thu từ cửa sổ trên mái nhà thổi quét vào, tiêu tan vào không trung dần dần ngưng tụ không khí căng thẳng.

“Nói! Sợi roi bạc này là ai đưa cho em!” Khi nói chuyện, tay trái của Ám Dạ Tuyết cầm roi vung lên đánh——

“Bốp ——” Roi bạc thật giống như một lời nói ác độc, mang theo sức lực mạnh mẽ, nhanh chóng vọt tới bên người Nguyệt Tiềm Ảnh.

Vải vóc quần áo rạn nứt, lưu lại một vết máu hẹp dài ở trên người cô, liền bật ra từng giọt máu.

“Rốt cuộc có nói hay không!” Ám Dạ Tuyết nhảy lên, phất chốc đi đến bên người Nguyệt Tiềm Ảnh, tay trái nắm chặt cầm cô, “Rốt cuộc em nói hay là không nói!”

Thân thể Nguyệt Tiềm Ảnh vốn đang thiếu máu quá nhiều mà rất suy yếu, xối quần áo dính trên thân thể cô, giống như bị một tầng băng bao vây, toàn thân đông lạnh đã tê liệt rồi, mất đi cảm giác, roi vung xuống, da thịt nổ tung, ngược lại có loại cảm giác nóng. Cô quật cường ngẩng đầu, hé mở cánh môi trắng bệch, ngậm ngẫn hỏi: “Anh muốn tôi nói cái gì?”

“Là ai cho em roi bạc? ! !” Tay hắn không khỏi gia tăng sức lực, khách khách xương ngón tay rung động.

Nguyệt Tiềm Ảnh cảm thấy cầm của mình sắp bị hắn bóp nát, nhưng vẫn không khuất phục nói: “Đây là của tôi, như thế nào? Chẳng lẽ tổ chức ‘Ám’ có quy định, không cho phép mang theo roi bạc sao?”

Cô không khuất phục thực chính là khiêu chiến uy nghiêm của Ám Dạ Tuyết, bỗng dừng hắn vung roi bạc lên, “Bốp —— bốp —— bốp ——”, Ám Dạ Tuyết giống như đang phát tiết lửa giận tích tụ trong lòng, xuống tay độc ác tuyệt tình, không mang theo một đường sống cứu vãn nào.

Roi bạc bay lượn, màu bạc lập lòe.

Roi xẹt qua, Nguyệt Tiềm Ảnh liền bị da tróc thịt bong. Máu loãng từ từ trào ra theo vết thương nứt vỡ, một dòng máu tươi tràn ra từ miệng trong cô.

“Em nói không, roi bạc là ai đưa cho em?” Ám Dạ Tuyết rất giống một con mãnh thú phát điên, lý trí bình tĩnh đã sớm bị cắn nuốt sạch sẽ, hắn khàn giọng gào thét, gầm gừ, ra sức vung roi bạc, dường như muốn đẩy cô vào chỗ chết.

Nguyệt Tiềm Ảnh chỉ cảm thấy toàn thân đều đã nóng lên, không có chút cảm giác đau đớn nào, “Phốc.” Phun một ngụm máu tươi ra từ trong miệng, chất lỏng đỏ tươi khúc xạ ánh sáng mờ nhạt, tung tóe ở trên người Ám Dạ Tuyết.

Bỗngưng, cô cảm giác trước mặt tối sầm, rơi vào bóng tối tịch mịch vô hạn.

“Tuyệt. Tuyệt thiếu, cậu ta hôn mê rồi.” Người áo đen bên cạnh nhìn thấy Âm Dạ Tuyệt hành động hung ác thô bạo như vậy, không khỏi làm cho hắn nơm nớp lo sợ.

Mặc dù như thế, Âm Dạ Tuyệt vẫn không buông tay, ngược lại, “Bốp ——” Dùng sức vung mạnh roi bạc đánh vào trên người Nguyệt Tiêm Ảnh, phút chốc, trên thân thể cô lại có thêm một vết máu đỏ tươi thật dài.

Mà như thế, Nguyệt Tiêm Ảnh vẫn không tỉnh lại.

“Giội nước làm cậu ta tỉnh!” Giữa đôi mắt u lạnh của Âm Dạ Tuyệt vẫn lóe lên một chút không vui.

Rào rào ——” một thùng nước lạnh leo giới xuống từ đỉnh đầu Nguyệt Tiêm Ảnh, quần áo vốn ẩm ướt biến thành cang ướt đầm đìa.

“Ừm.” Nguyệt Tiêm Ảnh đau đớn khê rên một tiếng, giọng nói mỏng manh thật giống như là ruồi muỗi. Đầu cô không có sức cúi xuống một bên, thật giống như lúa mạch non trải qua sự chèn ép của mùa thu. Lúc này áo sơ mi trắng đã bị nhuộm thành màu đỏ sẫm, màu sắc mực nát thối rửa làm cho lòng người khiếp sợ. Từng giọt nước từ trên quần áo cô nhỏ giọt xuống, giữa giọt nước trong suốt ửng lên màu đỏ nhạt nhay.

Âm Dạ Tuyệt vươn ra tay phải nâng cằm cô lên, khuôn mặt trắng bệch không có một chút máu, thật giống như một búp bê gốm sứ không có mạng sống, hô hấp dưới sống mũi vĩnh viễn cao có vẻ nhẹ mà chậm, lông mày nhíu chặt dường như đang khốn khổ đấu tranh ở giữa ác mộng.

“Lấy muối tới!” Âm Dạ Tuyệt lạnh lẽo hung ác mà ra lệnh, giữa đôi mắt lạnh tuyệt tình phụt ra nguy hiểm .

Tay trái cầm một chút muối ăn nhẵn nhụi, vung lên —— muối giống cát mềm bắn lên trên người Nguyệt Tiêm Ảnh, muối trắng sáng tràn ra da thịt ở trên miệng vết thương.

“A.” Bỗngưng truyền đến đau đớn làm cho Nguyệt Tiêm Ảnh bừng tỉnh, cô hít vào một hơi lạnh.

“Tỉnh dậy, đúng chứ!” Tay trái Âm Dạ Tuyệt chơi đùa muối ăn nhẵn nhụi, chậm rì rì hỏi: “Bây giờ đã nhớ ra là ai đưa roi bạc cho em chưa?”

Nguyệt Tiêm Ảnh bất mãn ngẩng đầu, ánh mắt suy yếu không có chút hơi sức nào, “Cần nói. Tôi đều đã nói hết rồi.” Giờ phút này cô không có một chút hơi sức, giọng nói giống như muỗi kêu.

“Chết cũng không thừa nhận đúng không!” Giọng nói khàn khàn của Âm Dạ Tuyệt mang theo mùi khát máu, hắn cầm một chút muối ăn lên bịt lên trên miệng vết thương ở vai của cô, bịt chặt nặng nề, hận không thể khảm nhập muối vào máu thịt của cô, “Ngược lại, tôi muốn nhìn xem em có thừa nhận hay không!”

Máu tươi từ đầu vai cô nhỏ giọt chảy ra, nháy mắt, làm ẩm ướt đôi tay Âm Dạ Tuyệt.

Ngọn đèn mờ nhạt trên nóc nhà u tối lung lay thoáng động trong gió, ánh sáng cũng lay động theo, thật giống như vẩn nước, từng lớp từng lớp sóng.

Âm Dạ Tuyệt lại cầm lấy roi bạc, màu bạc lượn vòng, mỗi một roi giống như cây búa nặng nề bổ vào trên thân thể cô, dường như muốn chém cô ra thành hai khúc.

Nguyệt Tiêm Ảnh cảm giác toàn thân mình lúc lạnh lúc nóng, hai tầng lửa và băng hành hạ quấy nhiễu cô. Cô cảm thấy đầu mình càng ngày càng nặng.

Đôi mắt dần dần khép lại, cô thật giống như xác chết để Âm Dạ Tuyệt tùy ý đánh đập.

Thuộc hạ đứng bên cạnh đã theo Âm Dạ Tuyệt lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hắn nổi giận như vậy. Tuyệt thiếu trước kia trầm ổn bình tĩnh đến mức không người nào có thể nhìn thấu đáy lòng của hắn, dường như luôn có một tầng sương mù dày ngăn cách, không cách nào nhìn thấu tâm tư của hắn.

“Tuyệt. Tuyệt thiếu, việc kia. Nguyệt Tiêm Ảnh lại ngất rồi.” Thuộc hạ thật cẩn thận mà nhắc nhở.

Ám Dạ Tuyết dừng lại, ném roi bạc xuống, mặt trên roi đầy móc nhỏ, mỗi một lần đánh xuống, đều nổi lên khắp da thịt trên người cô, cho nên giờ phút này roi bạc đã nhuộm thành đỏ như máu, từng đốm máu nhỏ khảm vào trong đường rãnh, máu đỏ tươi chảy xuôi xuống từ trên roi bạc.

Hắn lạnh nhạt liếc nhìn Nguyệt Tiêm Ảnh một cái, tiện tay nắm lên một chút muối, rắc lên trên vết thương của cô.

Nguyệt Tiêm Ảnh không có chút phản ứng nào, dường như búp bê bị hút mất linh hồn.

Mày hơi vắn lên, Ám Dạ Tuyết lạnh lẽo tuyệt tình nói: “Dùng nước gội lên thân thể cô ấy!”

Người đàn ông áo đen sợ hãi, một thanh niên gầy yếu như vậy làm sao chịu được đánh đập tàn nhẫn đáng sợ như vậy, bây giờ còn muốn. Hắn cũng có chút không đành lòng, nhưng Tuyết thiếu đã ra lệnh, hắn chỉ có vâng theo.

Thuộc hạ bỏ muối vào trong nước, một thùng nước lớn đều đổ lên thân thể cô.

“Rào rào ——” Quần áo trên người Nguyệt Tiêm Ảnh đã hút nước đến no rồi, nước gội lên thân thể cô, nước nhiễm máu đỏ chảy dọc xuống từ trên quần áo cô.

Dưới chân Nguyệt Tiêm Ảnh là một vùng máu loãng đỏ sẫm.

“Tuyết thiếu, cậu ấy vẫn không có phản ứng, ngài nói là có thể đã. hay không?”

Bỗng dưng giữa đôi mắt âm u lạnh lẽo của Ám Dạ Tuyết hiện lên một chút gấp gáp, hắn nhanh chóng đưa tay ra, bắt lấy cằm cô nâng mặt cô lên, khuôn mặt bị nước lạnh đông lạnh đến tím. Bỗng dưng tay hắn buông lỏng, đầu của cô không có sức mà cúi xuống.

“Không chết được! Chờ tỉnh dậy, tiếp tục hỏi!” Đôi mày vắn lại suy nghĩ xa xa chốc lát, xoay người rời đi.

“Tuyết thiếu, hiện tại xử lý Nguyệt Tiêm Ảnh thế nào.” Thuộc hạ đứng phía sau hắn hỏi.

“Chờ cậu ấy thức dậy hỏi tiếp.” Sau đó, Ám Dạ Tuyết bước ra khỏi hầm giam u ám ẩm ướt.

Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu la hỗn loạn ——

“Tôi muốn đi vào! Để tôi đi vào!” Hạ Khiêm Dật bắt đầu đánh nhau với bảo vệ ở ngoài cửa.

Bóng dáng cao to của Ám Dạ Tuyết bao phủ một tầng bóng tối, chậm rãi đi ra từ bóng tối. Lạnh lùng quát lớn: “Các người đang làm cái gì!”

Vừa nghe đến giọng Ám Dạ Tuyết, Hạ Khiêm Dật lập tức buông lỏng tay ra, lo lắng hỏi: “Tuyết thiếu, bây giờ cô ấy như thế nào?”

Bởi vì Tuyết thiếu có lệnh, không có mệnh lệnh của hắn, không thể bước vào hầm giam một bước, cho nên trợ thủ đắc lực của hắn là Quỷ Tứ và Lăng Trạch đều đứng canh ở ngoài cửa phòng.

“Dường như cậu rất lo lắng cho cô ta?” Ám Dạ Tuyết liếc xéo hắn, khó chịu hỏi.

“Cô ấy vừa ở bệnh viện rút 800CC máu cho anh.”

Chân mày Ám Dạ Tuyết hơi nhíu lại, “Vậy thì sao? Tôi nên cảm động đến rơi nước mắt sau đó tha cho cô ta một lần?”

Hạ Khiêm Dật gật gật đầu, “Cô ấy rút máu gấp hai người bình thường, hơn nữa bình thường cô ấy bị thiếu máu, hiện tại thân thể của cô ấy rất suy yếu.”

Ám Dạ Tuyết lạnh nhạt tùy tiện nói: “Cậu quản nhiều rồi!” Mặt lạnh như tảng băng ngàn năm, xoay người nói với bốn thủ hạ to lớn: “Không cho phép bất cứ ai bước vào một bước!”

Tuy đang nói với thuộc hạ, nhưng ánh mắt lạnh lẽo hung ác lại bắn về phía Hạ Khiêm Dật.

Hạ Khiêm Dật nhíu chặt mày, nhưng e ngại Ám Dạ Tuyết chỉ có thể chứa đầy lo âu mà rời khỏi.

Ánh đèn đèn mờ nhạt yếu ớt như vậy, xua tan căn phòng tối đen dày đặc, Âm Dạ Tuyết tắm rửa xong, nằm ở trên giường lớn màu đen bằng nhung tơ mềm mại, mùi hương thoang thoảng nhàn nhạt quanh quanh chớp mũi, như có như không, lướt nhẹ qua khứu giác của hắn. Mùi thơm ngát trang nhã này là trên người cô, giống như mùi hương hoa cỏ tự nhiên, làm cho trong lòng người nghĩ cảm thấy thoải mái.

Theo thói quen đưa tay ra, ôm vào lòng không phải là thân thể yếu đuối, mà là không khí trong veo lạnh lùng.

Âm Dạ Tuyết nặng nề mà thở dài một hơi, khép lại đôi mắt chìm ưng khát máu. Nhưng mà trong lòng hắn không yên, trần trở, không cách nào đi vào giấc ngủ.

Bỗng dưng, Âm Dạ Tuyết xóc hết chăn lên, nhanh chóng đứng dậy thay quần áo.

Lại đi vào hầm giam, chỗ trước mắt chính là môi trường vừa ẩm ướt vừa lạnh lẽo, pha lẫn mùi máu tươi nồng đậm.

“Nguyệt Tiêm Ảnh, em mau tỉnh lại!” Âm Dạ Tuyết nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt trắng như gốm sứ của cô, “Tôi lệnh cho em, mau tỉnh lại!”

18. Chương 18: Vết Thương Chồng Chết

Nhưng Nguyệt Tiêm Ảnh không có chút phản ứng nào, khuôn mặt xinh đẹp giống như một pho tượng không có tiếng động, dường như linh hồn đã tách ra khỏi thân thể cô. Âm Dạ Tuyết cúi lỏng dây trói cho cô, sợi dây buộc chặt làm cổ tay cô có một vòng vết máu.

Không có dây thừng trói buộc, thân thể cô mềm nhũn trượt xuống.

Âm Dạ Tuyết nhanh chóng tiếp được, ôm cô đứng dậy, lúc này mới cảm giác được toàn thân cô lạnh như băng, thật giống như xác chết.

Trên mặt đất âm u quỷ dị tràn đầy máu còn có vết máu trên người Nguyệt Tiêm Ảnh nữa, trái tim không nhận được nhịp đập một tiếng.

Có phải Âm Dạ Tuyết đã ra tay quá độc ác hay không, ra tay nặng nề đối với một cô gái như vậy.

Âm Dạ Tuyết trực tiếp ôm cô đi vào phòng ngủ của mình.

Không gian trang hoàng to mà giản dị rõ ràng như vậy, nhưng từng góc nhỏ đều đã hiển thị rõ ràng nó rất xa xỉ. Đá cẩm thạch nhập khẩu tứ Ý, thảm Ba Tư, còn có đèn treo thủy tinh của Bỉ. Ở trong phòng lấy màu đen làm màu sắc chủ đạo, trong không khí tràn ngập hơi thở của chủ nhân, dưới không khí u ám còn bao bọc cảm giác lạnh lẽo thần bí.

Thân thể nhỏ gầy của Nguyệt Tiêm Ảnh chôn ở giữa cái đệm màu đen bằng nhung tơ mềm mại, dường như cũng không nhận ra.

Âm Dạ Tuyết lấy hộp cấp cứu ra, nhìn khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch ở trên giường thì đôi mày đen đậm hơi hơi nhăn lại, trước tiên cởi bỏ áo phục ướm sưng và rách nát trên người cô ra. Đột nhiên đôi mắt hắn liền cứng lại, trong lòng đau như kim châm.

Áo sơ mi vốn màu trắng bây giờ đã bị máu nhuộm thành màu đỏ tươi, dưới tấm trải giường màu đen làm nền, giống như một đóa hoa tường vi lộng lẫy nở rộ vào ban đêm, dưới sự rực rỡ là mờ mịt yếu ớt và đau buồn.

Tay Dạ Tuyết khẽ run, hít một hơi, cởi áo sơ mi trên người cô ra —— Da thịt trắng sáng mềm mịn giống như đóa hoa, nhưng mà mặt trên da thịt là từng vết từng vết vết thương phá hủy phần da thịt hoàn mỹ này. Chỗ sâu, gần như có thể nhìn thấy xương quai xanh trắng sáng.

Trước ngực Nguyệt Tiêm Ảnh được băng bó bằng một khối vải trắng, nhưng không chịu nổi phá hủy của roi, rơi xuống từng lớp vải rách nát.

Bàn tay Âm Dạ Tuyết run rẩy kéo vải trước ngực cô xuống, hai khối đầy đà trắng nõn óng ánh liền hiện ra. Thân thể lung linh dịu dàng mềm mại có lỗi có lỗm, phía trên có vài giọt nước nhỏ đọng lại, phát ra ánh sáng rạng rỡ dưới phản xạ của ánh đèn, thật giống như giọt sương buổi sáng trên đóa hoa tường vi.

Chính là mê người như vậy. Nhưng mà, những vết sẹo dữ tợn này làm đau đớn lòng người. Miệng vết thương rải rác khắp nơi trên da thịt trắng mịn của cô, toàn thân cô không có một chỗ nào là toàn vẹn.

Nhiều miệng vết thương như vậy, lại bị muối kích thích thì có bao nhiêu đau đớn, hẳn không khỏi tò mò cái cô gái này làm sao có thể chịu được, lại không la hét một tiếng, không chảy một giọt nước mắt. Cho dù là người đàn ông cũng không nhìn được hình phạt đánh đập tàn nhẫn như vậy.

Đôi mắt sâu thẳm liền cứng lại, kiềm chế bên trong thân dưới không nên tỏa ra dục vọng, cầm lấy một cái khăn lông màu trắng mịn màng lau hết những giọt nước trên người cô.

Sợi tóc cô ướt sũng làm tấm trải đệm màu đen ẩm ướt, Âm Dạ Tuyết vén sợi tóc cô lên dùng khăn lông cẩn thận lau chùi từng chút một. Không cần thân chạm vào gương mặt của cô, trên khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, như lửa nóng rực cháy.

“Đáng chết!” Âm Dạ Tuyết khẽ chửi một tiếng, giữa đôi mắt tối tăm nhanh chóng xẹt qua một chút ánh sáng, bàn tay thon dài vuốt ve gương mặt cô.

Hắn vốn cho rằng mười lăm năm trước khi biết tin Mộ Trần Tuyết chết, trái tim của hắn cũng đã chết rồi. Nhưng mà. Cô gái không rõ lai lịch trước mắt này lại có thể dễ dàng khơi lên trái tim đóng băng của hắn.

Âm Dạ Tuyết mở lớn máy sưởi trong phòng, từng luồng hơi ấm lan ra, đồng thời cũng mang đến cảm giác khiến người ta hít thở không thông.

“Em.” Lông mày giống như thanh kiếm hơi hơi nhếch lên, “Rất cuộc vì cái gì mà em tiếp cận tôi?”

“Ừm.” Nguyệt Tiêm Ảnh đau đớn rên rỉ một tiếng, lông mày nhíu lại thật chặt, môi mỏng trắng bệch hơi hơi mở ra, “Đau.” Bật ra giọng nói mỏng manh, hơi thở nóng bỏng phả vào trên mu bàn tay Âm Dạ Tuyết.

“Nhiều miệng vết thương như vậy, làm sao có thể không đau, phải chịu đựng một chút!” Hắn không khỏi khẩn trương quát lớn giọng.

Nguyệt Tiêm Ảnh đau đớn ngo ngoay, vặn vẹo thân thể mềm mại xinh đẹp, động tác này lại tác động lên miệng vết thương trên người, phía trên liền có máu loãng chậm rãi chảy ra.

“Làm sao bây giờ?” Âm Dạ Tuyết nhíu chặt lông mày, phải ngăn cản cô tác động lên miệng vết thương mới được, thở dài một hơi, nghiêng người áp sát thân thể của cô.

Nhiệt độ trên người Nguyệt Tiêm Ảnh nóng bỏng, xuyên thấu qua áo sơ mi mỏng truyền tới trên người Âm Dạ Tuyết. Vị chất và mùi máu tươi quanh quẩn ở chóp mũi, có thể ngửi được một chút mùi hương thanh nhã phát ra từ trên người cô.

Âm Dạ Tuyết rất giống bị mê hoặc, cúi đầu chiếm lấy cánh môi đang nhàn nhạt bật ra tiếng rên rỉ. Cảm xúc mềm mại trơn bóng thật giống như đóa hoa tường vi, mang theo mùi hương mê người, làm động lòng người, đoạt cả hồn phách. Hắn vốn chỉ muốn hôn nhẹ một ngụm nhỏ, thật không ngờ cô ăn ngon như vậy, hẳn không khỏi dần dần tiến sâu hơn.

Xoay chuyển, mút vào, liếm láp. Chạm rãi cạy mở hàm răng của cô, trượt vào cái miệng đàn hương, tìm kiếm đầu lưỡi của cô, khiêu khích chơi đùa, một lần lại một lần xoay chuyển quấy nhiễu giấc ngủ của cô.

“Ừm.” Trong miệng Nguyệt Tiêm Ảnh bật ra tiếng rên nhẹ, lúc này cô đang khát nước lại va chạm vào chiếc lưỡi ẩm ướt mát lạnh, không kiềm lòng nổi di chuyển đầu lưỡi nhảy múa cùng hắn.

Oanh, trong cơ thể Âm Dạ Tuyết bốc lên ngọn lửa nồng đậm, ngọn lửa dục vọng bốc cháy hừng hực, nuốt sạch lý trí của hắn, giữa đôi mắt tối tăm nảy lên một mảnh tình dục dày đặc. Hai tay mạnh mẽ dạo chơi

trên da thịt trắng lạnh của cô, nhiệt độ nóng bỏng và lạnh băng cùng hình thành trên người của Nguyệt Tiêm Ảnh, đồng thời cũng kích thích đến hai người.

Dưới tay ẩm ướt, cảm giác dính như keo. Âm Dạ Tuyết mở lòng bàn tay ra, thấy trong lòng bàn tay đã bị máu tươi nhuộm đỏ. Bởi vì mạnh mẽ kiềm chế không cho cô vận vẹo, ngược lại làm vỡ tung miệng vết thương trên người cô, máu loãng không ngừng tuôn ra.

“Đáng chết!” Âm Dạ Tuyết thấp giọng chửi một câu, dưới tình hình này, hẳn lại còn bị kích thích muốn ăn luôn cô, không khỏi cảm thấy giận dữ xấu hổ vì hành động vừa rồi của mình.

“Đau. . . .” Nguyệt Tiêm Ảnh nhanh chóng đóng hai mắt lại, tiếng thì thào rên rỉ nhẹ nhàng không có sức.

Âm Dạ Tuyết chạm tới trên trán cô nóng rực, lông mày đen đậm cau lại, cầm lấy di động trên tủ đầu giường, lập tức gọi một dãy số điện thoại.

Không bao lâu liền nối được máy, hắn liền trực tiếp ra lệnh: “Cho cậu năm phút chạy tới đây!”

Đầu dây điện thoại bên kia truyền tới giọng nói lười biếng, “Tuyệt thiếu, anh xem bây giờ là mấy giờ, anh không ngủ, chẳng lẽ không cho tôi ngủ sao?”

“Nếu trong vòng năm phút cậu không chạy tới được đây, vậy sau này cậu sẽ luôn được ngủ, bảo đảm cho cậu ngủ một lần là đủ!” Tức giận nói xong câu đó, Âm Dạ Tuyết cúp điện thoại, tiện tay ném điện thoại đi, quăng ngã trên mặt đất.

Hạ Khiêm Dật xoa xoa đôi mắt lim dim, nhìn đã iện thoại bị cúp, hắn còn tưởng mình chỉ là nằm mơ. Ài — bắt đắ dĩ thở dài một tiếng, vẫn là nhận lệnh ngoan ngoãn tắt máy tính. Thật ra hắn còn đang lo lắng cho Nguyệt Tiêm Ảnh, không cách nào ngủ được, đành dán mắt vào máy tin xem ca nhạc.

Âm Dạ Tuyết đốt một điếu thuốc, đốm lửa lúc sáng lúc tối dần dập tắt. Hắn bực dọc hút một hơi lớn, chậm rãi phun ra, khói trắng nhẹ nhàng lướt lơ trong không trung rồi dần dần bay theo gió.

Ánh mắt thâm thúy tối tăm nhìn thoáng qua thân thể trắng nõn trong suốt, đôi mắt liền bị ứ đọng, ngàn vạn lần không thể để cho Hạ Khiêm Dật nhìn thấy cô như thế này. Âm Dạ Tuyết cũng không biết vì cái gì mà trong đầu mình đột nhiên nảy lên ý nghĩ này, giống như vật sở hữu của mình không thể bị những người khác nhòm ngó. Hắn lập tức cầm lấy áo ngủ của mình mặc vào cho Nguyệt Tiêm Ảnh, bao bọc thân thể gây yếu trong áo ngủ khổng lồ, thật giống như mặc đồ hóa trang hài hước lớn vậy.

Tóc ngắn nhỏ vụn nằm hỗn độn rời rạc trên gối đầu và tấm trải giường màu đen bằng vải tơ lụa, giống như mực nhuộm hòa hợp thành một với màu sắc của gối đầu. Âm Dạ Tuyết không khỏi tò mò, co tóc dài sẽ như thế nào. Tóc dài tung bay trên khuôn mặt xinh đẹp còn có dáng người mềm mại của cô, sẽ là một tiểu yêu tình làm cho tất cả đàn ông say mê.

Hơi thở tỏa ra từ trên người cô không phải là yêu tinh quyến rũ, mà dường như là một đóa hoa tường vi nở rộ vào ban đêm, trong đêm đen yên lặng tịch mịch lộ ra sự duyên dáng, cô độc mà đau thương.

“Cốc cốc. . . .” Tiếng đập cửa vang lên.

“Đi vào!” Âm Dạ Tuyết vội vàng đi tới kéo cánh tay Hạ Khiêm Dật vào phòng.

Đây là lần đầu tiên Hạ Khiêm Dật bước vào phòng ngủ của Âm Dạ Tuyết, phong cách trang trí căn phòng thật giống như tính cách của hắn, lộ ra cảm giác thần bí, làm cho người ta đoán không ra.

“Tuyệt thiếu, hơn nửa đêm anh kêu tôi đến đây. . . .” Hạ Khiêm Dật vừa nói lời oán trách ra miệng, liếc nhìn qua Nguyệt Tiêm Ảnh trên giường.

Chôn sâu giữa đệm giường mềm mại, trên người là cái chăn tơ tằm mềm mại, nếu không so sánh đôi má trắng bệch cùng gối đầu màu đen xuất hiện rõ ràng, thì thật sự không phát hiện được còn có một người nằm trên giường. Trên hai gò má trắng xanh có chút ửng hồng, xomj đẹp trong sáng giống như đóa hoa tường vi đỏ.

Về mặt của hắn dần dần đóng băng, chau mày, “Tuyệt thiếu, có phải là anh đã ra tay quá nặng rồi không?”

Ám Dạ Tuyết trầm lặng liếc mắt nhìn hắn, “Có bao nhiêu nghiêm trọng?”

“Ài ——” Hạ Khiêm Dật làm vẻ mặt tiếc nuối mà lắc đầu, cố ý thở ngắn thở dài.

“Rốt cuộc là như thế nào?” Ám Dạ Tuyết nóng nảy, rống to.

Hạ Khiêm Dật vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tuyết thiếu có phản ứng không khống chế được như vậy, cơ hội ngàn năm có một, trêu chọc nói: “Như thế nào? Bây giờ hối hận làm cô ấy bị thương rồi sao?”

“Làm sao có thể? Tôi không muốn trên giường của mình xuất hiện một người chết.”

“Vậy đưa Nguyệt Tiêm Ảnh chuyển tới chỗ của tôi đi, tôi rất vui khi trên giường của mình xuất hiện ‘người chết’ xinh đẹp.”

“Đủ rồi!” Trong nói âm u của Ám Dạ Tuyết lộ ra nhàn nhạt bất mãn, “Nhanh chữa thương cho cô ấy đi!”

Hạ Khiêm Dật thu lại khuôn mặt tươi cười, nghiêm mặt nói: “Nếu tối nay nàng cô ấy sốt cao không giảm, sẽ rất nguy hiểm.”

“Có ý gì?”

“Hôm nay cô ấy mất nhiều máu như vậy, thân thể vốn suy yếu, lại bị anh đánh đập tàn nhẫn, làm cho cô ấy mất rất nhiều máu. Bây giờ cô ấy không chỉ bị phát sốt, mà miệng vết thương còn đang nhiễm trùng, tình hình không lạc quan.”

Đôi mắt thâm thúy của Ám Dạ Tuyết bỗng dưng buộc chặt, “Vậy cậu còn không mau chữa cho cô ấy!”

Hạ Khiêm Dật thở dài một tiếng, “Ài —— bây giờ cô ấy mất máu quá nhiều, cần có máu RH âm tính.”

“Dùng của tôi.” Ám Dạ Tuyết khẳng định nói.

Hạ Khiêm Dật quay đầu, ánh mắt bắn về phía Ám Dạ Tuyết, trong lòng cực kỳ chắc chắn, Tuyết thiếu để ý cô gái có tính tình cương quyết này.

Con người lạnh lẽo của Ám Dạ Tuyết ngưng đọng lại, giống như bị người ta nhìn thấu suy nghĩ của mình, ngưng tụ thành một cổ tức giận, trên trán nổi đầy gân xanh. Lạnh mị hỏi: “Cậu đang thăm dò tôi sao, chẳng lẽ tôi làm chuyện gì cũng phải ra hiệu cho cậu? Hạ Khiêm Dật.Cậu quản quá nhiều rồi.”

Hạ Khiêm Dật ở cùng hắn mười mấy năm, là lần đầu tiên nhìn thấy hắn có thái độ cư xử nhàn nhạt lãnh mị như vậy, hắn ta tự biết việc làm hôm nay là quá phạm rồi. Trước kia hắn có thể không kiêng nể gì trêu chọc phụ nữ bên cạnh Ám Dạ Tuyết, nhưng mà Nguyệt Tiêm Ảnh không được, bởi vì ở trong lòng Tuyết thiếu cô chiếm giữ một vị trí rất quan trọng.

“Tuyết thiếu, thật xin lỗi!” Hạ Khiêm Dật vuốt cằm chân thành nói xin lỗi.

Ám Dạ Tuyết liếc mắt nhìn Nguyệt Tiêm Ảnh ở trên giường, vươn tay, “Lấy máu đi!”

Hạ Khiêm Dật lắc đầu, “Đã liên hệ với kho máu bên bệnh viện ‘Phương thị’, ở đó có máu RH âm tính.” Hắn lập tức bấm một số điện thoại, gọi y tá trực ban bệnh viện “Mộ Ái” đem thiết bị điều trị và thuốc tới.

Chất lỏng màu đỏ dọc theo cái ống mềm mại chậm rãi chảy xuống theo dòng, dần dần đi vào tĩnh mạch của Nguyệt Tiêm Ảnh. Một cánh tay kia của cô, thì có từng giọt từng giọt chất lỏng trong suốt chậm chậm nhỏ giọt xuống, dọc theo cái ống nhỏ chảy vào thân thể của cô.

Hạ Khiêm Dật mở một lọ thuốc mỡ ra, đang muốn vén ống tay áo của Nguyệt Tiêm Ảnh lên.

Liên bị Ám Dạ Tuyết ngăn lại, đề phòng hỏi: “Cậu muốn làm gì?”

“Bôi thuốc cho cô ấy.” Hạ Khiêm Dật đưa đưa lọ thuốc mỡ trong tay, “Bị anh đánh nặng như thế này, những miệng vết thương này không cần băng bó sao?”

“Tôi có thể làm.” Ám Dạ Tuyết đoạt lấy thuốc mỡ trong tay hắn ta.

Hạ Khiêm Dật nhìn chăm chú vào cánh tay phải đang bị băng bó chặt chẽ, “Anh. . . . Khẳng định có thể giúp cô ấy bôi thuốc băng bó?”

Y tá bên cạnh tươi cười nhẹ tiến lên, “Nếu hai vị không để ý, có thể để tôi bôi thuốc cho vị tiểu thư này.”

“Tôi để ý!” Âm Dạ Tuyết tức giận nói ra giọng điệu bá đạo.

Nụ cười trên mặt ý ta nhanh chóng biến mất, bị hơi thở hung ác trên người hấn làm cho sợ hãi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng lui qua một bên.

“Ngoài bôi thuốc trên miệng vết thương của cô ấy, còn cần làm gì nữa?”

“Cách một tiếng đo nhiệt độ cơ thể một lần.”

Âm Dạ Tuyết nâng con ngươi lên, “Tốt, Thẩm quản gia sẽ sắp xếp cho các người tạm nghỉ ngơi ở phòng khách, cách một tiếng thì tới đây đo nhiệt độ cơ thể cho cô ấy.” Giọng nói mạnh mẽ kiên định, căn bản là không cho ai từ chối, “Tốt, bây giờ các người có thể đi.”

Khi Hạ Khiêm Dật đi tới gần Âm Dạ Tuyết, không khỏi dừng lại một chút, vẫn không nhận được nhắc nhở: “Tuyết thiếu, lần này anh đã mất lý trí rồi.”

“Đi điều tra tư liệu của cô ấy, ngày mai phải có!” Thật sự hôm nay Hạ Khiêm Dật đã xen vào quá nhiều chuyện, xem ra là quá rảnh rồi, cần cho hấn ta một việc để làm.

Hạ Khiêm Dật chau mày, “Tuyết thiếu, anh bắt đầu nghi ngờ mục đích của cô ấy, vậy vì sao vẫn để người nguy hiểm này giấu bên cạnh mình?”

“Trò chơi, từ từ chơi sẽ kích thích hơn.” Trong giọng nói sâu xa như vậy thừa ra một phần lười biếng, phần còn lại chắc chắn là không kiên nhẫn.

Hạ Khiêm Dật biết điều liền đi ra phòng ngủ của hấn, “Tiểu Văn, có gì muốn hỏi cô cứ hỏi đi.” Thở dài nói, giọng nói giống như từ xa bay tới, xa xôi mà sâu lắng.

Hấn đã sớm để ý đến y tá bên cạnh hấn, miệng đóng đóng mở mở, rất nhiều lần muốn nói lại thôi.

19. Chương 19: Tình Cảm Đặc Biệt

Giương khuôn mặt có chút trẻ con lên, “Viện trưởng Hạ nói Tuyết thiếu quá để ý Nguyệt Tiêm Ảnh, vậy còn ngài? Không phải ngài cũng rất để ý cô ấy sao?”

Đôi mắt Hạ Khiêm Dật bỗng dưng u ám, ngọn đèn rơi vào khuôn mặt u tối hấn, vòng quanh đường nét cứng ngắc trên mặt hấn.

Âm Dạ Tuyết thật cẩn thận vén áo ngủ rộng rãi trên người Nguyệt Tiêm Ảnh lên, tay trái cầm bông băng thấm nước trong suốt ngưng tụ thành thuốc mỡ, tỉ mỉ mà bôi lên những miệng vết thương vô cùng thâm kia.

Thuốc mỡ trong suốt óng ánh giống như nước, làm ầu sác trên miệng vết thương của cô càng thêm tinh khiết.

Âm Dạ Tuyết dùng từng cái băng gạc mềm mại băng bó miệng vết thương của cô, bỗng chốc đôi mắt Âm Dạ Tuyết buộc chặt.

Da thịt trắng sáng giống như ngọc thạch, non mềm tinh mịn, phía dưới xương quai xanh bên phải lại có cái nốt đỏ sẫm, giống như một đóa hoa tường vi xinh tươi ướn ắt.

Âm Dạ Tuyết vốn tưởng đó là màu đỏ của miệng vết thương, thật không ngờ là cái nốt, hoa văn yêu mị như vậy làm cho cô tăng thêm mùi vị phụ nữ.

“Tuyệt ca ca. . . .” Ưm Giọng nói nhỏ bật ra từ cánh môi trắng bệch.

“Em nói cái gì? Khó chịu chỗ nào sao?” Âm Dạ Tuyết cúi đầu, để sát vào bên miệng cô.

Giọng nói mỏng manh đứt quãng giống như muỗi kêu, “Tuyệt ca ca, đừng bỏ em.”

Trái tim Âm Dạ Tuyết run rẩy kịch liệt, sương lạnh đóng băng trên mặt từ từ hòa tan. Trong đôi mắt sâu thẳm ngưng tụ nghi ngờ.

Rốt cuộc là ai đã phái cô tới?

Mục đích là gì?

“Tuyệt ca ca” Ba chữ kia vì sao lại từ trong miệng cô bật ra?

Trải qua một đêm Âm Dạ Tuyết chăm sóc, Nguyệt Tiềm Ảnh bị sốt cao cũng dần dần giảm xuống.

Sáng sớm, ánh sáng êm dịu xuyên thấu thúy tinh chiếu vào phòng ngủ, làm êm dịu cảm phần của màu đen u ám.

“Ừm.”

Nguyệt Tiềm Ảnh chậm rãi mở đôi mắt sương mù ra, trần nhà đầy bóng đèn nhỏ, hoàn cảnh thật xa lạ. Nguyệt Tiềm Ảnh liền phản ứng kịp, cô không ở địa lao?

Quan sát bốn phía đều trang trí màu đen, cảm giác có ánh mắt đang ngưng đọng nhìn chằm chằm vào cô, cô quay đầu —— ánh mặt trời chiếu vào một bên khuôn mặt Âm Dạ Tuyết, ẩn hiện giữa ánh sáng, vòng quanh khuôn mặt tuần tú lạnh lẽo giống như được đao khắc.

“ Tỉnh dậy?” Giọng nói lạnh lùng, giống như đối xử với một người xa lạ. Trên mặt Âm Dạ Tuyết lộ ra vẻ lười biếng, dùng tay trái bưng một ly trà xanh uống một hớp.

“Tôi. Tôi làm sao có thể ở trong này?” Nguyệt Tiềm Ảnh muốn đứng dậy, nhưng thân thể toàn thân không có sức, làm cho cô ngã xuống giường.

Âm Dạ Tuyết lạnh lùng liếc cô một cái, “Nói! Làm sao em có cái roi bạc kia?”

Ánh mắt yếu ớt lạnh nhạt liếc hẩn một cái, “Vì sao anh muốn biết tôi có cái roi bạc kia từ đâu?” Giọng nói của cô tức cười, giữa cổ họng của cô giống như có cát mịn, mới mở miệng, liền có cảm giác ngứa ngứa đau đớn dần dần lan tỏa tới.

“Em có quyền hỏi tôi tại sao sao?” Giữa đôi mắt lạnh lùng tuyệt tình lóe ra ánh sáng bức tức, giường như hẩn không có kiên nhẫn tiếp tục quanh co với cô.

Nguyệt Tiềm Ảnh nhắm mắt muốn mở cánh môi nói, nhưng cuối cùng lại gắt gao cắn cánh môi, tơ máu hiện ra, vị tanh trong miệng liền lan ra.

Cô không thể nói cho Âm Dạ Tuyết biết, có mối chính là Mộ Trần Tuyết. Di Mặc nói với cô, năm đó chính là hẩn đã giết hại người nhà cô, nếu thật là như vậy, bây giờ người đàn ông có nội tâm vững vàng lộ ra hơi thở tà mị này càng không bỏ qua cho cô, càng không thể điều tra ra sự thật mọi chuyện, cô không thể mạo hiểm.

“Cốc cốc ——” hai tiếng đập cửa phá phá vỡ yên lặng cứng ngắt.

“Tuyệt thiếu, bữa sáng đã chuẩn bị tốt.” Ngoài cửa truyền vào giọng nói trầm ổn của người đàn ông trung niên.

“Thẩm quản gia, vào đi.”

Được Âm Dạ Tuyết cho phép, cửa từ từ mở ra, một người đàn ông trung niên mặc âu phục chỉnh tề đẩy xe thức ăn chậm rãi đi vào phòng, mái tóc có vài phần bạc trắng được ông chải chuốt cẩn thận.

“Uống đi, có sức, mới có thể nhớ ra cái roi bạc kia có từ đâu.”

Đưa một ly sữa nóng tới trước mặt Nguyệt Tiềm Ảnh, che khuất tầm mắt của cô đang nhìn Thẩm quản gia.

“Tuyệt thiếu!” Mặt Lăng Phong Ngải lộ vẻ hoảng hốt, không gõ cửa trực tiếp xông vào phòng ngủ của Âm Dạ Tuyết.

“Chuyện gì?” Ánh mắt Ám Dạ Tuyết nhanh chóng liền ngưng lại.

Lăng Phong Ngải lên liếc nhìn Nguyệt Tiêm Ảnh, thấp giọng nói: “Ân lão đại, đã chết.”

Nguyệt Tiêm Ảnh liền trợn to đôi mắt trong suốt, trong lòng hoảng sợ, “Sẽ không phải vì hôm qua. . . .”

“Gọi Hạ Khiêm Dật, Quỷ Tứ và Lãnh Trạch tới đây.” Ám Dạ Tuyết bình tĩnh nói, khuôn mặt lạnh lùng trước sau vẫn không một chút thay đổi, giống như mang mặt nạ, sẽ không dễ dàng lộ ra cảm xúc của hắn, khiến cho kẻ thù không yên lòng, vô hình trung bao phủ cho hắn một hơi thở thần bí u ám.

“Bọn họ đã ở phòng họp chờ, Dạ Mị cũng trở về.”

Ám Dạ Tuyết gật gật đầu, nhàn nhạt liếc nhìn Nguyệt Tiêm Ảnh một cái, “Đợi ở đây, chỗ nào cũng không được đi!” Nói xong, liền rời khỏi.

Lúc Ám Dạ Tuyết đi vào phòng họp, truyền đến một loạt tiếng động hỗn loạn.

“Ân lão đại vừa chết như vậy, tất cả manh mối đều chỉa hướng vào tổ chức ‘Ám.’” Hạ Khiêm Dật dùng chống cằm, vẻ mặt ủ rũ, ngáp liên tục, xung quanh viên mắt thoáng hiện lên vầng đen.

Quỷ Tứ âm trầm không thay đổi, khuôn mặt lạnh lùng nhưng miệng lại ngậm một cây kẹo que, “Có cơ hội vận động tay chân rồi.”

“” Lãnh Trạch vẫn duy trì im lặng, cúi đầu, ngủ mà không ngủ.

Dạ Mị mặc áo da màu đen bó sát người, hai chân vênh lên ở trên bàn, trên chân là một đôi giày cao gót nhọn bầy tặc, ánh sáng của lớp sơn trên mặt chột ẩn chột hiện, Dáng vẻ cô lười biếng đang nhàn nhã tô sơn móng tay màu đen, “Lão già kia, đáng chết, Ưng bang ở trên tay ông ta ngày càng xuống”

“Khụ, khụ ——”

Ám Dạ Tuyết ho khan hai tiếng, khí thế sắc bén lập tức khiến ọi người chú ý, ồn ào liền calm下来, ánh mắt nhìn về phía hắn.

“Nói đi, hiện tại là tình hình gì?” Giữa đôi mắt u ám yêu mị của Ám Dạ Tuyết hiện ra lạnh lẽo hung ác, ngồi xuống.

Dạ Mị để hai chân mình xuống, con ngươi kiêu mị nhìn chằm chằm Ám Dạ Tuyết, một cái chớp mắt cũng không chớp. Trong đầu nổi lên mất mát, vì sao từ lúc hắn vào cửa không nhìn qua cô, liếc mắt một cái cũng không có.

“Tuyệt thiếu, bây giờ Ưng bang cùng chung mối thù, còn liên kết với rất nhiều bang phái phân tán, muốn đối phó tổ chức ‘Ám.’” Tư liệu trong tay Quỷ Tứ luôn luôn đầy đủ nhất, nắm giữ nhiều cơ cấu nội bộ. Hơn nữa, hắn còn là một hacker hạng nhất, xâm nhập vào hệ thống máy tính cục điều tra liên bang của Mỹ đối với hắn mà nói chính là loại trò chơi cấp thấp super mario, qua lại tự nhiên không nói, mà tuyệt đối sẽ không để lại bất cứ dấu vết nào đã từng xem qua.

Cánh môi Ám Dạ Tuyết hơi hơi nhếch lên, thoáng hiện lên chế nhạo, “Hừ! Muốn đối phó tổ chức ‘Ám’, vậy cũng phải xem đám ô hợp kia có bản lĩnh hay không?”

“Tuyệt thiếu, Ưng bang vừa đập phá ba cái quán bar của chúng ta.” Hạ Khiêm Dật nói bổ sung. Một đêm không ngủ, trên dưới mí mắt của hắn đã bắt đầu đánh nhau, uống vào ba ly cà phê vẫn buồn ngủ liên tục, Ám Dạ Tuyết cũng một đêm không ngủ, sao vẫn tỏ ra được vẻ mặt hồng hào như vậy.

Nghe hắn ta nói xong, con ngươi lạnh lẽo của Ám Dạ Tuyết liền xuất hiện một dòng lửa điện.

Trước khi hắn bạo phát, Lăng Phong Ngải lập tức mở miệng nói: “Ưng bang nói nếu chúng ta đồng ý giao hung thủ đã giết Ân lão đại cho bọn họ xử lý, như thế, việc này sẽ xóa bỏ, không nhắc chuyện cũ.”

“Lại có chuyện tốt như vậy?” Ám Dạ Tuyết nhíu mày.

“Tuyệt, Ân lão đại không phải anh giết, vậy là ai? Ai có thể có bản lĩnh như vậy, ngược lại tôi muốn mở mang hiểu biết thật tốt.” Trên mặt Dạ Mị hiện lên ý cười, lộ ra mềm mại đáng yêu của phụ nữ.

“Nguyệt Tiêm Ảnh, vừa mới gia nhập tổ chức ‘Ám’ không bao lâu.” Hiếm thấy hiếm thấy, Lãnh Trạch lại mở miệng nói.

“Ha ha. Lợi hại, thật lợi hại! Liên kích thích mâu thuẫn giữa Ứng bang và tổ chức ‘Ám’ đến cao nhất, anh ta thật sự có bản lĩnh!” Lời nói của Dạ Mị chứa đầy hàm ý, ở chỗ nào không ai nghe mà không hiểu.

“Ừm.” Nguyệt Tiêm Ảnh đau đớn khê rên ra miệng, mày cô nhíu chặt lại. Trong ngực liên truyền đến cảm giác đau đớn dữ dội giống như lửa thiêu, trái tim cô giống như bị ngọn lửa nóng rực nướng, đau đến sắp xé rách cô ra thành từng mảnh nhỏ. Hai tay Nguyệt Tiêm Ảnh ôm chặt ngực, trên trán trơn bóng ứa ra một tầng mồ hôi dày đặc, khuôn mặt tái nhợt trắng bệch càng thêm tinh khiết, giống như gốm sứ bằng, nhẹ nhàng va chạm vào, sẽ vỡ nát.

Loại đau đớn này cô cảm thấy rất quen thuộc, mỗi lần phát bệnh cô sẽ ném loại đau khổ này.

Nguyệt Tiêm Ảnh cắn chặt răng chịu đựng đau đớn, gân xanh bung nổ trên trán, đôi mắt sâu sắc hiện ra sóng nước xao động

Tiếng rên rỉ dần dần xuống thấp, trở thành tiếng thở dốc nặng nề. Cô khốn khổ thăm dò thân thể, bàn tay mảnh khảnh lần tìm cái tử ở đầu giường. Sao lại quên, đây không phải phòng cô, làm sao có thể có thuốc.

Làm sao bây giờ?

Cô đứng lên, lúc này mới phát hiện trên người đang mặc áo ngủ rộng rãi.

Là ai thay quần áo cho cô?

Bây giờ không có thời gian nghiên cứu vấn đề này, cô vội vàng khoác áo âu phục lên, lảo đảo bước ra khỏi phòng. Trở lại chính phòng ngủ của mình, mở ngăn kéo tủ đầu giường ra, mới phát hiện thuốc tiêm mà dì Mặc chuẩn bị cho cô đã dùng hết rồi.

Lửa đốt ngực cô, đau đớn rạn nứt thật giống như nước biển vọt tới người cô, hơi thở dồn dập, nhịp tim nhanh hơn, khiến cho cô mỗi một lần hít thở đều giống như phải chịu đựng đau đớn vạn tên xuyên tim.

Thân thể yếu ớt mềm mại tê liệt ngã xuống mặt đất ——

“Cô nói vậy là ý gì?” Đôi mắt lãnh mị của Ám Dạ mang theo mấy phần lười biếng liếc nhìn Dạ Mị.

“Dùng đầu ngón chân là có thể đoán ra!” Dạ Mị cúi đầu nhìn móng tay chưa khô, “Nguyệt Tiêm Ảnh kia rõ ràng chính là do Ứng bang sắp đặt vào, cứ như vậy, mượn tay anh ta, đem tội danh giết Ân lão đại để lên lưng tổ chức ‘Ám’.”

Lăng Phong Ngải cau chặt mày, Dạ Mị nói làm cho hắn không hiểu gì, “Ứng bang phái người giết Ân lão đại, đây là cái logic gì?”

20. Chương 20: Thất Vọng

“Hiện giờ Ứng bang chia năm xẻ bảy, quyền hành lại ở trong tay bốn đường chủ. Ân lão đại vừa chết, đúng lúc lực lượng của Ứng bang ngưng tụ lại, cùng chung mối thù. Hơn nữa, tôi nghĩ, phái Nguyệt Tiêm Ảnh kia là Lệ đường chủ thuộc hạ của Ân lão đại, người này rất thần bí, thủ đoạn độc ác tàn nhẫn, là người có thực lực mạnh nhất trong bốn đường chủ, cũng là có khả năng trở thành người thừa kế Ân lão đại nhất. Nếu nói hắn không đợi được nữa, bố trí kế hoạch một đá ném hai chim như vậy cũng không phải là không thể.”

Giọng nói của Dạ Mị mềm mại bình tĩnh phân tích vấn đề này, thứ tự rõ ràng, rất có sức thuyết phục.

Ám Dạ Tuyết hơi hơi gật gật đầu, “Việc này. . . . Chúng ta có thể kiểm tra một chút.” Trên khuôn mặt tuần tú giống như chạm khắc lộ ra ý tà mị lạnh lẽo.

Ám Dạ Tuyết xử lý công việc xong, lúc trở lại phòng ngủ lại phát hiện trên giường trống không.

Hắn nhớ rõ trước khi đi đã có cảnh cáo cô, kêu cô đợi ở đây, không được đi đâu. Cô làm như vậy rõ ràng là đang khiêu chiến quyền uy của hắn, Lửa giận trong lòng Ám Dạ Tuyết lại bốc lên, trong lòng âm thầm đoán, chẳng lẽ cô đã thành công giết được Ân lão đại, vội vã đi giành công?

“Người đâu? Cô ấy đi đâu, lập tức phái người đi tìm, cho dù là đã chết, tôi cũng phải nhìn thấy xác của cô ta!” Trong mắt Ám Dạ Tuyết tràn đầy ngọn lửa hung ác.

Thẩm quản gia vuốt cằm, “Tuyết thiếu, ta vừa mới hỏi qua, không có ai rời khỏi căn nhà, tôi nghĩ Nguyệt tiểu thư nên còn đang ở trong nhà.”

“Hừ!” Ám Dạ Tuyết hừ lạnh một tiếng, “Muốn chơi trò trốn tìm với tôi sao, vậy phải giá rất lớn !”

Nói xong, Ám Dạ Tuyết xoay người rời khỏi.

“Âm ——” một cái vun chân đá văng cánh cửa phòng khách.

“Nguyệt Tiêm Ảnh, em lặn ra đây cho tôi!” Tiếng nói kích động tức giận giống như tiếng sét rung động. Đôi mắt chim ưng sắc bén nhìn qua sàn nhà thoáng hiện bóng dáng mềm mại nhỏ nhắn. Đi tới phía trước, không lưu tình chút nào giơ chân đá cô một cái, “Đứng lên cho tôi!” Thân thể nhỏ bé yếu ớt của cô hơi hơi động, nhưng vẫn duy trì từ thể bất động, “Người phụ nữ kia, chẳng lẽ em nghe không hiểu lời tôi nói sao? Em không cần thử thách kiên nhẫn của tôi, nếu không, tôi nhất định làm cho em sống không bằng chết. . .”

Ám Dạ Tuyết cảm giác có chút bất thường, ở trong không khí không cảm nhận được bất cứ hơi thở gì giống như nước đọng yên lặng.

“Nguyệt Tiêm Ảnh, em làm sao vậy, không cần giả chết!” Ám Dạ Tuyết dùng chân xoay chuyển thân thể của cô qua.

Sợi tóc hỗn độn rơi rụng trên khuôn mặt trắng xanh không có chút máu nào, cánh môi vốn trắng mịn bây giờ lại nhuộm thành một tầng màu tím. Áo ngủ màu trắng trên người lại dính vài vết máu, phía trên giống như hoa văn làm đẹp.

Ám Dạ Tuyết cau chặt mày, cúi người ôm cô lên giường.

Sau đó, gọi điện thoại gọi Hạ Khiêm Dật tới.

Một ngón tay thon dài vuốt sợi tóc trên trán cô ra sau tai, giữa đôi mắt tối tăm hiện lên khuôn mặt trắng xanh, chiếc mũi xinh xắn, lỗ tai trắng mịn tinh tế, hàng lông mi dài giống như cánh bướm, khuôn mặt xinh đẹp cũng không vì bị bệnh mà kém đi chút nào, vẫn xinh đẹp đến động lòng người.

Lúc này, Ám Dạ Tuyết quan sát cô cẩn thận như vậy. Hắn mới phát hiện không thể quan sát cô cẩn thận, nếu không sẽ bị vẽ ngoài của cô mê hoặc. Nếu là một đầu tóc dài tung bay, cô hoàn toàn có đủ sức quyến rũ làm cho đàn ông chết mê chết mệt.

Hơi hơi mở miệng, “Nguyệt Tiêm Ảnh, rốt cuộc em là ai?” Con ngươi đen dần dần buộc chặt.

Một tiếng thở dài biến thành một tiếng gió văng vể giữa mùa thu, dần dần bay theo không khí lạnh lẽo. . .

“Tuyết thiếu!” Hạ Khiêm Dật nhận được điện thoại, liền nửa đường quay về.

“Cô ấy lại ngắt, cậu xem vết thương của cô ấy đi!”

Ánh mắt Hạ Khiêm Dật rơi vào cánh môi tím ngắt của Nguyệt Tiêm Ảnh, vẻ mặt dần dần cứng lại, “Đây tám chín phần là tim của cô ấy có vấn đề rồi.”

“Tim?” Rõ ràng là một chút vết thương ngoài da, hơn nữa là mất máu và chịu lạnh, làm sao có thể liên quan đến tim .

“Bây giờ còn chưa khẳng định, cần làm thêm một kiểm tra.”

Ám Dạ Tuyết xoay người, ánh mắt sắc bén tập trung nhìn Hạ Khiêm Dật, “Bây giờ đưa cô ấy tới bệnh viện ‘Mô Ái ’ làm kiểm tra kỹ càng, nhưng phải lập tức đưa về!”

“Tuyết thiếu, cần bản không điều tra được tư liệu Nguyệt Tiêm Ảnh.” Đôi mắt lạnh lùng của Quỷ Tứ lộ ra chút không yên.

“Cả cậu cũng không điều tra được?” Ám Dạ Tuyết từ ghế làm việc đứng lên, đi tới quầy bar rót một ly rượu đưa cho Quỷ Tứ, “Điều tra không được tư liệu, là không điều tra đúng tư liệu thôi! Không có tư liệu của cậu ấy chỉ có một nguyên nhân, chính là đã có người động tay động chân, muốn như vậy, chỉ có một khả năng.”

Quỷ Tứ uống cạn một ngụm Whisky, “Tuyết thiếu, anh sẽ xử lý tên nhóc này như thế nào?”

“” Giữa đôi mắt thâm thúy của Ám Dạ Tuyết nhấp nháy dòng ánh sáng, sâu xa cười nhạt.

Lăng Phong Ngải ngồi trên sofa vẫn duy trì im lặng, ngắm nghía roi bạc đã bị nhuộm máu đỏ tươi trong tay, ánh mắt chuyên chú nhìn thật lâu, nói: ” Sợi roi này không phải là ‘roi Ngân Tuyết’”

“Không phải?” Lăng Phong Ngải nói một câu, lập khiến cho hai người chú ý.

“Đúng!” Lăng Phong Ngải ném roi xuống đất, va chạm với sàn nhà đá cẩm thạch phát ra tiếng giòn tan, “Các tiếng này có thể phát hiện độ cứng của sợi roi này không đủ, ‘roi Ngân Tuyết ’ thật đánh một cái, đoán rằng cánh tay của Nguyệt Tiêm Ảnh liền bị phế.”

Ám Dạ Tuyết khẽ nhú mày, nhin không được hỏi: “Vậy làm sao mà sợi roi này có thể giống y như đúc ‘roi Ngân Tuyết’ ?”

“Nữ sát thủ Molly dựa vào sợi roi này đi lại trong hắc đạo, chính là một cái Truyền Kỳ, cho nên thương nghiệp sản xuất vũ khí chế tạo ‘hàng nhái ‘roi Ngân Tuyết’”

“Đáng chết!” Đôi mắt tuyết tình lạnh lẽo của Ám Dạ Tuyết phun ra sắc bén lạnh buốt, “Người phụ nữ kia. Thật là.”

Ám Dạ Tuyết xoay người rời đi, bỏ lại đám người không hiểu gì cả.

“Phụ nữ? Vì sao miệng Tuyết thiếu gọi nữ nhân?” Lăng Phong Ngải lẩm bẩm nói.

Quỷ Tứ sờ sờ cằm, giống như đang suy nghĩ, “Có lẽ anh ta muốn tình dục thôi, nghe nói từ khi Tuyết thiếu đụng vào người nữ sát thủ quả thực là không có bạn giường mới.”

“Xem ra, Tuyết thiếu cần phải làm dịu ảm ướt rồi.”

Sao có thể có loại phụ nữ này, chẳng lẽ giải thích cho bản thân cũng không, bướng bỉnh giống như đầu bò, để mặc cho hấn hiểu lầm, mặc cho hấn đánh đập tàn nhẫn, cũng không kêu lên một tiếng.

Nguyệt Tiêm Ảnh, rốt cuộc em là người như thế nào?

Ám Dạ Tuyết đẩy cửa ra, bước nhanh vào phòng khách, thấy Hạ Khiêm Dật đang canh giữ ở bên giường cô, chuyện chú nhìn cô, không hiểu sao trong lòng hấn cực kỳ khó chịu

“Cô ấy như thế nào?”

Đột nhiên có tiếng nói làm cho Hạ Khiêm Dật hoàn hồn, “Tuyết thiếu!” Hấn ta miễn cưỡng buông lỏng tay cô ra, đứng lên.

“Bước đầu kiểm tra kết quả là tim bị suy kiệt, còn nguyên nhân làm tim suy kiệt, còn chưa tìm ra nguyên nhân.”

21. Chương 21: Tin Đồn Nổi Lên Bốn Phía

Bình minh dần dần tỏa sáng, mặt trời phía đông nổi lên. Vầng sáng bầu trời màu xanh nhàn nhạt giống như mực tàu, ung dung, thanh nhã, tươi mát.

“Ừm.” Nguyệt Tiêm Ảnh cảm giác bên eo bị cái gì đó đè nặng, làm cho cô đau nhức mãi. Cô đau đón than nhẹ một tiếng, ngoay ngoay người một cái. Nhưng không có tránh thoát trối buộc, hai tay giống như rắn gắt ga quấn quanh người cô.

“Đừng nhúc nhích!”

Phía sau lưng truyền đến tiếng tức giận nặng nề, Nguyệt Tiêm Ảnh lập tức tỉnh táo.

Là Âm Dạ Tuyệt, sao hắn lại ở trong này? Nguyệt Tiêm Ảnh nhớ rõ mỗi đêm sau khi quan hệ xong, hắn sẽ lặng lẽ rời khỏi. Nhưng mà. Sao Âm Dạ Tuyệt lại ở trên giường cô?

Nguyệt Tiêm Ảnh hít sâu một hơi lạnh, duy trì im lặng không nhúc nhích, rất sợ quấy nhiễu con mãnh thú đang ngủ say. Nhưng mà, cô ngủ nhiều như vậy, hiện tại không hề buồn ngủ, mở to ánh mắt mờ mịt, không hề có tiêu cự.

Trong đầu cô vẫn còn hiện lên vẻ mặt hung ác của Âm Dạ Tuyệt khi vùng roi đánh đập cô, khi đó hắn giống như hoàn toàn thay đổi thành một người khác, lãnh huyết vô tình. Hắn như vậy, khiến cho Nguyệt Tiêm Ảnh cảm thấy thật xa lạ.

Tuyệt ca ca, anh thật sự thay đổi rồi sao?

Việc kia cũng là anh làm sao.

Âm Dạ Tuyệt hơi hơi nhú mày, cảm thân thể nhỏ nhắn mềm mại trong lòng càng ngày càng cứng nhắc.

“Sao vậy? Khó chịu sao?”

Nguyệt Tiêm Ảnh hơi sững sờ một chút, “Là tôi làm ồn ào anh sao?” Cô thật cẩn thận hỏi, rất sợ lại không cẩn thận đụng vào sợi dây thuốc nổ của hắn.

Âm Dạ Tuyệt cảm giác được cô đối với hắn cẩn thận, tay liền dùng sức, xoay người đè cô xuống, ánh mắt tối tăm bắn thẳng vào trong đôi mắt cô, “Sao vậy, muốn tránh né tôi sao?”

Nguyệt Tiêm Ảnh bị động tác mờ ám như vậy làm cho xấu hổ đến đôi má ửng đỏ, “Không có! Anh.
. . . Đi xuống có được hay không? Không cần như vậy.”

“Như thế nào?” Âm Dạ Tuyệt cúi đầu phủ lên môi của cô, “Em không muốn như vậy sao? Tôi lại càng muốn!”

Hai tay kiềm chế thân thể gầy yếu đang giãy dụa của Nguyệt Tiêm Ảnh, xoay khuôn mặt xinh đẹp khéo léo của cô qua, hung hăng che kín môi của cô, một tay khác luồn sâu vào tóc dài như mây đen của cô. Nụ hôn của hắn bá đạo mãnh liệt, hút đi hết tiếng kêu còn lại của cô. Cắn nát môi của cô, hấp thụ cái lưỡi của cô, hắn giống như phát điên, trong lúc đó từ trong miệng trong miệng dần dần lan tới một mùi máu tươi tanh.
.

Âm Dạ Tuyệt vẫn cho là từ trước đến giờ bản thân mình đối với phụ nữ chỉ có khát vọng sinh lý, nhưng người phụ nữ này chỉ là một nụ hôn liền khơi lên ngọn lửa dục vọng của hắn, hạ thể dần dần cứng rắn lên, chống đỡ ở bụng dưới của Nguyệt Tiêm Ảnh.

“Bây giờ tôi nói cho em biết, rốt cuộc tôi có thể hay không.” Giọng Âm Dạ Tuyệt khàn khàn giống như khiêu khích, bây giờ hắn đang đẩy lên hứng thú chinh phục người phụ nữ này, không chỉ thân thể của cô, còn có lòng của cô.

Đôi mắt sáng ngời thoảng chốc trừng lớn, hai bàn tay nhỏ của Nguyệt Tiêm Ảnh che ở trước ngực, “Không được!” Cô mỉm cười giả dối với hắn, “Bây giờ toàn thân tôi đều đau.”

“Vậy thì càng cần tôi giúp em giảm đau hơn!” Bàn tay to kéo áo ngủ cô ra ——

Nguyệt Tiêm Ảnh bối rối không thôi, cắn răng một cái, cong chân lại, đầu gối dùng sức đá hắn một cái.

“Ách. . . .” Ám Dạ Tuyết bị đau rên rĩ một tiếng, lập tức xoay người xuống, đứng lên, hai tay che phần thân của hân. Vẻ mặt trắng bệch, trên trán nổi đầy gân xanh.

Nguyệt Tiêm Ảnh nhìn thấy vẻ mặt của hân, bắt đầu khẩn trương, cô đương nhiên biết chỗ vừa đá trúng đối với đàn ông mà nói là có bao nhiêu quan trọng, vội vàng ngồi xổm xuống, “Rất đau sao? Bị thương có nghiêm trọng không, muốn tôi giúp anh vù vù hay không. . . .” Cô vội vàng hỏi.

“Tuyệt thiếu!” Lăng Phong Ngải ở ngoài cửa đột nhiên nghe tiếng động lớn truyền ra, cho rằng lại có sát thủ lén vào, cho nên trực tiếp phá cửa mà vào, kết quả —

Ám Dạ Tuyết đứng thẳng, hai tay che phần háng, mà Nguyệt Tiêm Ảnh lại nửa ngồi trên mặt đất, ánh mắt vừa đúng song song với vị trí quan trọng của hân.

Một cảnh kinh sợ như vậy, khơi lên YY vô hạn.

Lăng Phong Ngải giống như bị sét đánh trúng, trên mặt không hề che dấu của vẻ mặt hoảng sợ, lập tức rời khỏi phòng, ngoài miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại, “Tôi không nhìn thấy cái gì, Tôi không nhìn thấy cái gì, các người tiếp tục, tiếp tục. . . .”

Cửa đóng lại lần nữa.

Nguyệt Tiêm Ảnh sững sờ nhìn lướt qua cửa, quay đầu thì ánh mắt vừa lúc rơi vào phần háng của hân, lập tức xấu hổ ngẩng đầu, lại thấy được vẻ mặt lạnh nhạt tức giận của Ám Dạ Tuyết.

“Tiếp tục. . . .” Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng nhắc nhở.

“Tiếp tục cái gì?”

Ám Dạ Tuyết bĩu môi, “Vừa rồi không phải em đã nói giúp tôi vù vù sao!”

“Vù vù cái gì a?”

“Em nói đi? Em đá vào chỗ nào của tôi?” Ánh mắt thâm thúy tập trung nhìn cô.

“A?” khuôn mặt trắng nõn của Nguyệt Tiêm Ảnh liền bị nhuộm đỏ, xấu hổ tề trên mặt đất, “Thật ra. . . . Lỡ lời, lỡ lời. . . .” Cô tìm cách nói nhưng lại không ăn khớp với nhau.

“Bị hù chết, bị hù chết rồi. . . .” Lăng Phong Ngải vừa vuốt ngực, miệng vừa nói lải nhải không ngừng.

“Lăng Phong Ngải, anh nhìn thấy quỷ sao? Sao sắc mặt kém như vậy?” Quỷ Tứ thấy vẻ mặt mất hồn mất vía của Lăng Phong Ngải trêu ghẹo nói.

Lăng Phong Ngải làm vẻ mặt khoa trương, “Cũng giống như nhìn thấy quỷ!” Hân lập tức kéo Quỷ Tứ qua, nói nhỏ ở bên tai hân ta: “Anh có biết hay không, thì ra Tuyệt thiếu là. . . .” Hân nặng nề mà nuốt xuống một ngụm nước miếng, “Là một tên GAY!”

Quỷ Tứ cười nhạt một tiếng, vẻ mặt không tin, “Làm sao có thể? Tuyệt thiếu so đàn ông bình thường còn bình thường hơn.”

“Chuyện này tuyệt đối là ngàn vạn lần chính xác! Tôi vừa mới bắt gặp Tuyệt thiếu và Nguyệt Tiêm Ảnh đang XXOO. . . .”

“Vậy những phụ nữ Tuyệt thiếu chơi đùa thì giải thích thế nào?”

Lăng Phong Ngải phát huy suy nghĩ vô tận, “Nói không chừng những người phụ nữ này chỉ để che giấu thân phận GAY của anh ấy, hoặc là, anh ấy hai giới tính, nam nữ đều ăn. . . .” Hân càng nghĩ càng sợ hãi, “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Bộ dáng tôi đẹp trai như vậy, ngộ nhỡ có một ngày Tuyệt thiếu nhìn trúng tôi, bị anh ấy cưỡng ép thì làm sao bây giờ?”

Quỷ Tứ lạnh lùng liếc mắt nhìn hân, “Vì đề phòng khả năng này, bây giờ anh liền đi hủy dung đi! Hoặc là chỉnh sửa thành người khác.”

“Đúng rồi!” Lăng Phong Ngải nhìn Quỷ Tứ, vui sướng nói: “Nhìn anh da mịn thịt mềm, nói không chừng Tuyết thiếu càng thích anh hơn, hệ số nguy hiểm của anh cao hơn tôi.”

“Nhàm chán!”

“Anh vẫn không tin tôi? Nếu không, chúng ta đánh cuộc!”

Nguyệt Tiêm Ảnh nằm lâu nên cảm thấy toàn thân đều muốn rời ra từng mảnh, ra khỏi phòng hít thở không khí.

Cô vừa tới phòng khách đã cảm thấy không khí khác thường, nữ giúp việc thì thầm to nhỏ, ánh mắt luôn liếc nhìn về phía cô.

Nguyệt Tiêm Ảnh cúi đầu nhìn bản thân mình, vải quần trước ngực vẫn rất tốt, toàn bộ đều cực kỳ bình thường, là chỗ nào không đúng sao?

“Nguyệt Tiêm Ảnh!” Phía sau truyền đến giọng quát lớn, “Sao em lại ra đây, sao không nghỉ ngơi thật tốt?”

Nguyệt Tiêm Ảnh liền quay đầu, ánh mắt vừa lúc va chạm vào ánh mắt lạnh như băng của Âm Dạ Tuyết. Theo sát phía sau hần là những nhân vật quan trọng của tổ chức “Ám”.

Lăng Phong Ngải cố ý dùng tay đụng đụng vào Quỷ Tứ, ý bảo hần hãy xem vở kịch này cho thật tốt.

Phòng khách liền rơi vào giữa yên lặng khác thường, trong lúc đó ánh mắt mọi người càng không ngừng quanh co qua lại giữa Nguyệt Tiêm Ảnh và Âm Dạ Tuyết, giữa ánh mắt sáng ngời phát ra kích động, căng thẳng, cảm giác hưng phấn, dường như đang mong chờ màn kịch tiếp theo của hai người bọn họ.

“Tôi muốn ra ngoài hít thở không khí.” Nguyệt Tiêm Ảnh yên lặng biến thành hoảng hốt, cẩn thận nói từng chữ.

“Miệng vết thương của em vẫn chưa tốt, ngộ nhỡ lại bị cắn, tôi cũng không muốn không công nuôi một người nửa sống nửa chết.” Trong lời nói buồn bực của Âm Dạ Tuyết phụt ra ngọn lửa mùi thuốc nổ.

Hần chưa bao giờ bày tỏ ra ngoài, liền vụng về dùng cách thức của mình, dường như, hiệu quả hoàn toàn ngược lại rồi.

Lời Âm Dạ Tuyết vừa nói ra, người xung quanh nhao nhao hít vào ngậm khí lạnh.

Có thể nghĩ sai, liền cố sức nghĩ sai, có thể YY, liền hết sức phát huy sở trường, cố sức YY.

Vì sao Âm Dạ Tuyết đối với miệng vết thương của cậu ta lại rõ như lòng bàn tay như vậy, khẳng định là mỗi ngày đều có thể nhìn thấy, va chạm, sờ mó.

“Nuôi”? Một chữ rõ ràng biết bao.

Thì ra Nguyệt Tiêm Ảnh là tình nhân Âm Dạ Tuyết —— nuôi.

Có mấy nữ giúp việc hâm mộ Âm Dạ Tuyết nghe thấy chính miệng hần nói ra “sự thật”, đôi mắt trợn ngược, yếu ớt ngã xuống đất. Hai mắt của Quỷ Tứ trợn tròn tròn mắt giường như muốn rớt ra. Miệng của Lãnh Trạch mở to, cằm sắp rớt xuống đất rồi.

Nguyệt Tiêm Ảnh sững sờ nhìn về mặt mọi người xung quanh, về mặt nghi ngờ, hơi hơi nhú mày, kiễng chân lại gần Âm Dạ Tuyết, “Anh cho cảm thấy hôm nay bọn họ rất kỳ lạ hay không?”

Nghe Nguyệt Tiêm Ảnh vừa nói như vậy, Âm Dạ Tuyết cũng nhận ra khác thường, đôi mắt sắc bén nhìn thoáng xung quanh, “Các người nhìn cái gì! Còn không nhanh đi làm việc!”

Bị Âm Dạ Tuyết quát như vậy, mọi người lập tức giải tán.

Lăng Phong Ngải đi tới cửa, đột nhiên xoay người, “Tuyết thiếu, tối nay chín giờ, câu lạc bộ ‘Hoàng Đình’ không gặp không về...”

“Chuyện gì?” Sao hần không nhớ là có cuộc hẹn này.

“Ách. . . .” Lăng Phong Ngải không tiện trực tiếp nói thẳng ra là đánh cuộc thắng tiền của Quý Tứ nên mời khách, tùy tiện tìm một cái cớ, “Bởi vì. . . . Hôm nay là sinh nhật của tôi.”

“Hôm nay?” Ám Dạ Tuyết hơi nhíu mày, “Tôi sẽ không phải là bị bệnh già mất trí chứ, tôi nhớ rõ sinh nhật của cậu là tháng trước.”

“Trước đó là âm lịch, hiện tại là dương lịch.” Lăng Phong Ngải chính mình vui mừng vì mình lanh trí.

Gió lạnh kêu gào xào xạc, cuốn sạch lá cây trải trên mặt đất.

Đèn đường mờ nhạt chiếu xuống mặt đất một mảnh u ám, sáng rực xa xôi, khuấy động cái lạnh đầu mùa đông.

Một chiếc Maybach màu bạc lao nhanh qua, xuyên thấu lớp sương sáng mỏng manh.

Ám Dạ Tuyết bước vào câu lạc bộ “Hoàng Đình”, đập vào mặt là hơi nóng cuộn cuộn, trong đó pha trộn giữa mùi rượu và các loại mùi nước hoa.

Ngọn đèn rực rỡ bay lượn, âm nhạc sôi nổi xoay tròn. Một đám nam nữ thỏa thích nhảy múa ở trong sàn nhảy, cô gái không đủ quần áo phơi bày nóng bỏng ra ngoài, cổ sức khiêu khích đùa giỡn vụng về thân thể mềm mại.

Ám Dạ Tuyết đẩy cửa phòng ra, tiếng nhạc ồn ào và mùi rượu nồng đậm đập vào mặt.

“Tuyết thiếu tới!”

Mọi người vốn đang vui đùa âm ỉ khi nhìn thấy hắn, liền vụt tắt.

Lăng Phong Ngải đặt ly rượu xuống, đẩy vài người ngồi bên cạnh Nguyệt Tiêm Ảnh ra, nhường một chỗ ngồi, “Tuyết thiếu, tới ngồi bên này.”

Ám Dạ Tuyết thoáng nhìn ánh sáng u ám bao phủ Nguyệt Tiêm Ảnh, mày rậm giống như thanh kiếm hơi nhíu lại, đi tới, lạnh lùng hỏi: “Sao em lại tới đây?”

“Anh có thể tới đây, vì sao tôi không thể?” Nguyệt Tiêm Ảnh hỏi lại một câu, tay nâng lên một ly rượu cốc tai màu cam, khẽ nhấp một ngụm.

Ám Dạ Tuyết vừa vào cửa, mọi người đang ồn ào đã dừng lại, ánh mắt càng không ngừng quanh co giữa bọn họ, trên mặt mang theo vài phần mong đợi, dường như đang tha thiết chờ đợi họ có thể trình diễn một vở kịch hay.

Không khí dần dần động lại theo dòng, chỉ còn lại nhịp điệu tươi sáng của âm nhạc.

“Vết thương của em còn chưa khỏi hẳn, em cần nghỉ ngơi!” Ám Dạ Tuyết đoạt lấy ly rượu trên tay cô, “Không cho phép uống rượu!”

Nguyệt Tiêm Ảnh lợi dụng vài phần men say, ngây ngô quát Ám Dạ Tuyết: “Thế này cũng không cho, thế kia cũng không cho, anh là gì của tôi, anh dựa vào gì mà quản tôi! Hơn nữa, tôi cũng không phải là uống rượu, là trà.”

“Trà?” Người phụ nữ này chẳng lẽ uống trà cũng có thể say hay sao?

“Đây là trà gì?”

Trên khuôn mặt trắng nõn mịn màng của Nguyệt Tiêm Ảnh nhuộm hai mảnh đỏ hồng, giữa đôi mắt đầy men say nổi lên một lớp sương mù mờ mịt. Cô chỉ chỉ Lăng Phong Ngải bên cạnh, “Anh ta nói là uống trà ở đảo Băng Trà là tốt nhất.” Cô ợ một hơi rượu, “Chỉ là uống rất ngon...tôi còn muốn uống——”

Ánh mắt hung ác lạnh nhạt của Ám Dạ Tuyết chuyển hướng sang Lăng Phong Ngải, “Từ lúc thì cậu học được lừa gạt trẻ con rồi hả?” Đảo Băng Trà là nơi dự trữ rượu mạnh thuần chất.

Thảm rồi ! Lăng Phong Ngải lại dám cả gan lừa gạt “Tình Nhân” mới của Ám Dạ Tuyết, xem ra hắn muốn ăn đòn rồi . Mọi người dồn dập hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng âm thầm cầu phúc cho hắn.

“Cái này.” Lăng Phong Ngải lóng ngóng không biết nói gì cho phải, “Rượu có thể giúp hưng phấn mà! Nếu không, chúng ta đi chơi trò chơi!”

“Tốt! Chơi trò chơi!” Nguyệt Tiêm Ảnh vừa nghe đến chơi trò chơi, đôi mắt sương mù liền sáng lên, nhảy dựng lên, “Chúng ta chơi trò nói thật, mạo hiểm lớn!”

Vì giảm bớt không khí rơi xuống đến đóng băng, cô đề nghị, mọi người liền nhao nhao hưởng ứng.

Thân thể mềm mại yếu ớt của Nguyệt Tiêm Ảnh dần dần dựa vào trên người Ám Dạ Tuyết, vui tươi hơn hẳn nói: “Tôi hôm nay. Hôm nay nhất định phải đào ra bí mật của anh.”

Ván thứ nhất, cực kỳ trùng chính là Nguyệt Tiêm Ảnh rút được bài quý.

Rượu đã dần dần xông vào đầu cô, tinh thần trở nên mơ hồ, hưng phấn mà nhảy lên trên ghế sofa, hô to nói: “Tôi chọn số 2!”

“May mắn may mắn tôi không phải số 2.” Yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

“Số 2 là ai?”

Gương mặt Ám Dạ Tuyết lạnh lùng u ám, chậm rãi lật lá bài cầm trong tay qua—— 2 bích.

“Ha ha. Anh chọn nói thật lòng hay là mạo hiểm lớn?”

“Mạo hiểm lớn!” Ám Dạ Tuyết hé mở cánh môi, đôi mắt âm u mang theo cảnh cáo nhìn cô.

Nguyệt Tiêm Ảnh trực tiếp bỏ qua ánh mắt của hắn, rất hào hứng mà tuyên bố: “Tôi muốn anh và người số 5 hôn lưỡi trong một phút!”

Nụ hôn lưỡi một phút? Ở đây ngoài Nguyệt Tiêm Ảnh thì tất cả đều là đàn ông, đây chẳng phải là muốn làm cho Ám Dạ Tuyết và đàn ông KISS mãnh liệt sao?

Trên trán của mọi người xung quanh đều đầy hắc tuyến còn toát ra mồ hôi lạnh.

22. Chương 22: Muốn Hôn, Ép Hôn

“Ai thâm rút phải lá số 5 hả?” Giọng nói nhỏ vun không ngừng truyền tới, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

“Ai là số 5 hả? Là đàn ông liền đứng lên!” Nguyệt Tiêm Ảnh mang theo vài phần men say, đầu đông đưa một cái.

Đột nhiên Lăng Phong Ngải đứng lên, “Ài ——” thở dài một hơi thật sâu, “Tôi chính là số 5!”

“Hôn lưỡi! Hôn lưỡi! Hôn lưỡi.”

Mọi người liền kích thích đến hào hứng, cũng không quản không để ý đến khuôn mặt lạnh lẽo của Ám Dạ Tuyết dưới ánh đèn u ám.

Ám Dạ Tuyết quơ lấy ly rượu đầy trên bàn, ngửa đầu uống hết một hơi, “Phạt rượu là được!”

“Không được!” Nguyệt Tiêm Ảnh chớp chớp ánh mắt mơ màng, cầm lấy một chai rượu ở bên cạnh bàn, “Sai rồi! Không hôn lưỡi, không phải là phạt uống một ly, mà là uống một chai Vodka.”

“Em.” Mày của Ám Dạ Tuyết dần dần nhíu chặt lại, đôi mắt sâu thẳm phóng ra tia sắc bén về phía Nguyệt Tiêm Ảnh, không nói gì nhưng lại tản ra tức giận căm phẫn.

Hai bên gò má Nguyệt Tiêm Ảnh đỏ hồng phản chiếu ra ánh sáng mập mờ ở dưới ánh đèn mờ nhạt, cô cúi người dựa sát vào người Ám Dạ Tuyết, “Không uống được nhiều rượu sao? Vậy thì hôn lưỡi một phút với Lăng Phong Ngải đi, không phải chỉ là hôn lưỡi đụng chạm đầu lưỡi thôi sao, có cái gì khó, hơn nữa, một phút đồng hồ cũng không phải rất dài, mở mắt khép mắt một cái, không phải đã qua rồi sao.”

Sau khi say rượu Nguyệt Tiêm Ảnh liền nhắm mắt làm ngơ ánh mắt tàn ác nguy hiểm của hắn, có lẽ đây là loại trạng thái quen thuộc của cô, buông gánh nặng trên vai xuống, thì ra cô có thể cười thoải mái như vậy, rục rịch như vậy.

Ám Dạ Tuyệt khẽ rên một tiếng, liếc nhìn Nguyệt Tiêm Ảnh một cái, trực tiếp cầm lấy chai rượu điên cuồng uống.

“Ha ha ha.” Nguyệt Tiêm Ảnh không kiên nhẫn gì mang theo tiếng cười vui sướng thích thú khi người gặp họa, trong nháy mắt liền thấy Ám Dạ Tuyệt uống hết toàn bộ chai rượu, cô không khỏi có chút tò mò, “Rượu này có phải bị đổi thành nước hay không? Ai lại mở quán cướp này, bán rượu giả!”

Nguyệt Tiêm Ảnh trực tiếp đoạt lấy chai rượu trong tay Ám Dạ Tuyệt, trực tiếp để lên miệng uống một ngụm lớn.

“Khụ khụ. Sao lại cay như thế!” Nguyệt Tiêm Ảnh làm một cái mặt quỷ, thè lưỡi, “Cái này. Hay là anh uống đi!”

Bây giờ vẻ mặt của Ám Dạ Tuyệt đã giống như than đen, lạnh lùng nói: “Cái quán cướp này chính là tôi mở.”

“A?” Nguyệt Tiêm Ảnh dùng ánh mắt mê muội sững sờ mà nhìn hắn, “Chẳng trách vẻ mặt của anh lại đen như thế!”

Lăng Phong Ngải thấy không khí bây giờ càng ngày càng căng thẳng, vội vàng hoà giải, “Nếu mọi người đến chơi đùa, nên thả lỏng một chút, chúng ta tiếp tục đi.”

Ván mới lại bắt đầu. Trong tay mỗi người đều đã cầm một lá bài.

“Hô hô. Cuối cùng cũng tới lượt tôi rồi.” Lăng Phong Ngải cười đến như khùng như điên, “Tôi chọn. số 5.”

Giữa một mảnh hơi thở, phát ra một giọng nói ——

“Thật tốt..., đúng lúc tôi là số 5.” Nguyệt Tiêm Ảnh nâng lên đôi con ngươi như nước mùa thu, “Tôi chọn mạo hiểm lớn.” Cô có nhiều bí mật như vậy, không thể chọn nói thật.

Lăng Phong Ngải có ý tốt nhắc nhở: “Cậu khẳng định chắc chắn chọn mạo hiểm lớn? Cậu không sợ tôi giống như cậu. Cũng biến thái?”

“Không phải chỉ là hôn lưỡi thôi sao, tôi mới không sợ.” Nguyệt Tiêm Ảnh khinh thường liếc mắt nhìn hắn một cái.

“Tốt lắm! Tôi muốn cậu và người số 6 hôn lưỡi một phút!” Lăng Phong Ngải lập tức nói ra.

Vẫn là chơi trò này?

Tim của mọi người lại tăng nhanh, hào hứng lại dâng lên.

Nguyệt Tiêm Ảnh nhìn qua mọi người, “Các người ai là số 6 ? Thật ngại...cần phải cùng tôi hôn một chút.”

Lúc Quỷ Tứ nhìn thấy ánh mắt Nguyệt Tiêm Ảnh liếc về phía hắn, hắn liền cảm thấy lạnh run, hai tay đóng đũa.

Nguyệt Tiêm Ảnh liếc mắt nhìn qua một lượt, phát hiện mỗi đều xua tay với cô, vẻ mặt vận vẹo giống như Nguyệt Tiêm Ảnh là ác ma muốn nuốt bọn họ vào bụng vậy.

Cuối cùng ánh mắt dừng lại trên vẻ mặt đóng băng của Ám Dạ Tuyệt, “Anh sẽ không phải là người số 6 xui xẻo kia chứ?”

“Bị em nói trung, tôi chính là người số 6 xui xẻo!” Ám Dạ Tuyệt lạnh nhạt liếc cô một cái, vẻ mặt nặng nề u ám có dấu hiệu cơn bão sắp kéo tới.

Lăng Phong Ngải thật không ngờ mình lại trêu chọc đến Tuyệt thiếu, nhưng mà. Đây cũng là cho đôi “Tình nhân bí mật” này có cơ hội thân mật.

Ám Dạ Tuyết ngẩng đầu lên, nheo mắt nhìn cô, “Em khẳng định. . . . Không uống rượu?”

Nguyệt Tiêm Ảnh lắc đầu, “Uống xong chai đặc biệt này tôi còn có mạng sao? Hôn một chút cũng sẽ không mất mạng.”

“Trò chơi nhảm chán.” Ám Dạ Tuyết đứng dậy, “Chơi đủ rồi, trở lại công việc chính, gần đây hành động của Ung bang càng nhiệt tình hơn.”

“Keo kiệt, không phải là hôn chút thôi sao, anh cũng không thể phối hợp chút sao!” Nguyệt Tiêm Ảnh lôi kéo bàn tay của hắn, dùng giọng nói nũng nịu nói: “Nói có thể. . . .”

“Hôn một cái, hôn một cái!” Mọi người nhao nhao ồn ào.

Trước kia nếu nói Ám Dạ Tuyết và Nguyệt Tiêm Ảnh có khuynh hướng BL là vô căn cứ, vậy bây giờ bọn họ có thể khẳng định lão đại của bọn họ thật sự thích —— đồng tính.

Giữa men say mờ mịt đôi mắt của Nguyệt Tiêm Ảnh sáng ngời giống như ánh sáng của ngôi sao, mỗi cái nhàn mày mỗi một nụ cười đều lộ ra vài phần trẻ con, vài phần đáng yêu. Nhìn kỹ, khuôn mặt góc cạnh xinh xắn coi hoàn mỹ như pho tượng, lúc ánh mắt lưu chuyển thì bắt được ánh mắt mọi người, bề ngoài bao bọc vẻ mặt xinh đẹp khiến người động lòng còn có sức tỏa ra từ bên trong.

Cũng khó trách Tuyết thiếu bị cậu ta mê hoặc đến tinh thần điên đảo.

Đoán rằng nếu bọn họ thật sự gặp phải cậu ta cũng sẽ bị sức hấp dẫn của cậu ta bắt làm tù binh.

Phụ nữ thật phiền phức!

Ám Dạ Tuyết bày ra mặt lạnh, cánh tay dùng sức kéo lên, mặc kệ tay của cô.

Nguyệt Tiêm Ảnh vươn người một cái, nhảy đến trước mặt hắn kiễng chân lên, hai tay ôm lấy cổ của hắn, thành công chiếm lấy môi mỏng lạnh như băng của hắn.

“Em. . . .” Ám Dạ Tuyết hơi sững sờ, buồn bực muốn đẩy cô ra.

“Chuyên nghiệp một chút có được hay không, nhắm mắt lại.” Mang theo trừng phạt, Nguyệt Tiêm Ảnh cố ý cắn nhẹ cánh môi của hắn.

Oa ——

Mọi người nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh, một đám người khiếp sợ đến cầm cũng sắp rớt xuống đất, trong đầu báo cáo ra bảy chữ to.

Tuyết thiếu bị người ta ép hôn.

Chấn động, chấn động, tin tức này thật sự là quá chấn động rồi.

Cho dù Ám Dạ Tuyết “không chuyên nghiệp”, nhưng mà Nguyệt Tiêm Ảnh đúng là khá “chuyên nghiệp”. Cái lưỡi thơm tho chui vào trong miệng của hắn, chậm rãi tìm kiếm đầu lưỡi của hắn. Cánh môi trắng mịn, đầu lưỡi mềm mại trơn bóng giống như giống như mật đường thơm ngọt, Ám Dạ Tuyết giống như bị mê hoặc, hai tay dần dần nâng lên, ôm cô vào trong ngực, gắt gao quấn lấy.

Rất nhanh quyền chủ động đã bị Ám Dạ Tuyết nắm giữ.

Hai người không coi ai ra gì vẫn hôn nhau mãnh liệt, mỗi người ở đây nhìn thấy đều đã mặt đỏ tim đập.

Đột nhiên cửa phòng mở ra ——

“Ám Dạ Tuyết, sao hôm nay lại có thời gian. . . .”

Đinh Hạo Hiên vừa nói một nửa liền ngừng lại, khẽ nhếch miệng, ánh mắt dờ dẩn, thật giống nhìn thấy sét điện. Hắn chậm rãi vươn tay ra, ngón tay không ngừng run rẩy chỉ về phía Ám Dạ Tuyết, “Cậu. cậu thì ra là.”

Nhậm Mịch Diệu ở bên cạnh Đinh Hạo Hiên tỏ ra khá bình tĩnh, nhàn nhạt vỗ vỗ bả vai hắn, thở dài nói: “Cậu ấy có khẩu vị này, sau này cậu có nguy hiểm rồi.”

Từ phía sau hai người bọn họ thoáng hiện bóng đen, giống như ánh sáng, phút chốc liền xông tới đẩy hai người đang dây dưa một chỗ ra.

“Hạ Khiêm Dật!” Giọng nói Âm Dạ Tuyết nặng nề lộ ra rất không vui.

Đột nhiên xảy ra cảnh này khiến ọi người trợn tròn mắt, đây là chuyện gì?

Tình tam giác! Tuồng kịch này càng ngày càng biến đổi dữ dội, vốn cho rằng Âm Dạ Tuyết và tình nhân GAY xinh đẹp thân mật đã đủ nóng bỏng rồi, kết quả đột nhiên lại xuất hiện thêm kẻ thứ ba.

Nguyệt Tiêm Ảnh ngã vào trên sô pha, ợ một hơi rượu, mơ hồ nói: “Ừm. Đã đủ một phút chưa?” Cánh tay duỗi thẳng sờ soạng, “Nguyệt Tiêm Ảnh tôi luôn luôn nói được làm được, nói một phút, thì sẽ không 59 giây, nếu không đủ chúng ta cứ tiếp tục!”

Rượu đã ăn mòn lý trí của cô, giờ phút này cô không chút nào nhận ra không khí đang rất quái dị, còn có hai người đàn ông đang vì cô mà trợn mắt lẫn nhau.

Đinh Hạo Hiên đung đung Nhậm Mục Diệu một cái,: “Hình như chúng ta tới không quá muộn, kịch hay vừa mới bắt đầu.”

Nguyệt Tiêm Ảnh lão đảo đứng lên, đã say, yếu ớt lung lay hai lần.

Hạ Khiêm Dật liền đỡ lấy thân thể cô ngã xuống.

“Ha ha.” Tiếng cười mềm mại đáng yêu mang theo ngớ ngẩn, cô ra sức nháy mắt mấy cái, nhưng vẫn chỉ có một cái bóng mơ hồ, “Nụ hôn lúc này chưa tới một phút, chúng ta làm lại!” Nói xong, cô kiễng chân lên với tới cổ hần mà hôn ——

“A ——” Nguyệt Tiêm Ảnh cảm giác phía sau truyền đến sức mạnh.

Âm Dạ Tuyết túm lấy cổ áo của cô, ôm cô đến phía trước, hai tay siết chặt bờ vai cô, “Nguyệt Tiêm Ảnh, tỉnh tỉnh! Không nên ở đây làm cho tôi mất mặt.”

Đinh Hạo Hiên nghi ngờ nói: “Có phải sau khi uống rượu, đều có thể khá chủ động hay không?”

“Trở về mình sẽ thử !” Trên mặt Nhậm Mục Diệu thoáng hiện ý cười gian xảo, làm như có thật gật gật đầu

“Cậu không phải là muốn chuốc say tiểu Du Du chứ?”

Nhậm Mục Diệu quay đầu, thoáng hiện nụ cười tà, “Chẳng lẽ còn có người tốt hơn sao?”

Âm Dạ Tuyết muốn làm cô tỉnh rượu, càng không ngừng lay động cô, “Rượu là thứ thối nát, còn uống nhiều rượu như vậy.”

“Buông.” Nguyệt Tiêm Ảnh khê nhúc nhích mí mắt, miệng hu hu nỉ non , “Anh không buông tôi ra, anh sẽ hối hận .”

“Em đang ra lệnh cho tôi sao? Tôi Âm Dạ Tuyết từ trước đến nay chưa bao giờ hối hận.”

Âm Dạ Tuyết còn chưa nói hết, Nguyệt Tiêm Ảnh đã không ngăn được quần quai trong bụng mà phun ra

“Nôn.” Màu trắng ngà tỏa ra mùi hôi chua ghê tởm từ trong miệng cô phun thẳng ra phía trước, không nghiêng lệch, vừa lúc rơi vào trên âu phục màu đen của Âm Dạ Tuyết.

“A!” Mọi người nhao nhao hít vào một hơi lạnh.

Đêm nay rất không yên ổn, trái tim yếu ớt của bọn họ lại gặp đả kích lần nữa, trái tim giống như chống đỡ không nổi, nói không chừng sẽ bị nhồi máu cơ tim.

Đinh Hạo Hiên vui sướng khi người gặp họa mà lắc đầu, “Nhậm Mục Diệu, mình thấy cậu về nhà không nên thử, Âm Dạ Tuyết đã chứng minh chiều này có hệ số nguy hiểm rất cao.”

“Nguyệt Tiêm Ảnh!” Âm Dạ Tuyết kéo giọng rống to, giữa đôi mắt tàn bạo hung ác có ngọn lửa đang bốc cháy mãnh liệt.

“Nôn —— nôn ——” nôn khan hai lần, phát hiện dạ dày đã trống trơn, đã không nôn ra được gì nữa.

Hai tay Ám Dạ Tuyết vẫn giữ chặt hai vai cô, cô đưa tay kéo ông tay áo của hắn, lau miệng sạch sẽ, “Hô. Cuối cùng cũng thoải mái.” Ngã vào trên sofa, khẽ khép mắt lại, lập tức không có tiếng động, ngủ thiếp đi.

“Nguyệt Tiêm Ảnh!” Ám Dạ Tuyết nghiêng rặng nghiêng lợi mà quát, khuôn mặt xám xanh ngưng đọng một tầng sương lạnh, ánh mắt tối tăm mang theo hơi thở khát máu, hận không thể ăn tươi nuốt sống cô.

Lăng Phong Ngải không tự nhiên mà bĩu môi, cố gắng nén cười, khom lưng nhìn nhìn Nguyệt Tiêm Ảnh nằm trên đệm, “Bảo cáo Tuyết thiếu, cậu ấy đã ngủ.”

“Ừm.” Một tiếng ưm nặng nề vang lên, “Đau quá.” Hai tay nhỏ nhắn mềm mại gõ gõ đầu, cảm giác có ngàn vạn con sâu nhỏ đang ăn mòn trong đầu cô.

Nguyệt Tiêm Ảnh cố gắng mở đôi mắt mơ màng ra, ánh sáng chói mắt làm cho cô không thể mở mắt ra ngay.

“Đáng đời!” Ám Dạ Tuyết vừa chạy bộ buổi sáng về trên người vẫn còn mặc quần áo thể thao, có cảm giác ác nghiệt tàn bạo trên người hắn đã giảm bớt, trở thành hơi thở ánh mặt trời tươi đẹp.

Sợi tóc nhỏ vun đen tuyền bởi vì sương mà chia làm từng sợi, rơi ở trên trán, chỗ lộn tóc tích tụ nước nhỏ xuống từng giọt từng giọt, mũi cao ngay thẳng chiếu ra màu sắc sáng bóng. Hắn đang cầm cái khăn trắng lau những giọt mồ hôi trên trán.

“Thật là, sao anh lại không có chút thông cảm chứ?” Nguyệt Tiêm Ảnh ra sức gõ đầu của mình, hi vọng có thể giảm bớt một chút cảm giác đau đớn.

Mặt Ám Dạ Tuyết cứng ngắc, bày ra gương mặt xấu xa, hừ lạnh nói: “Biết rõ mình không thể uống rượu, còn uống nhiều, không say rượu mới là lạ!”

“Uống rượu?” Nguyệt Tiêm Ảnh lắc đầu, vẻ mặt oan uổng, “Hôm qua tôi có uống rượu sao? Sao một chút ấn tượng tôi cũng không có?”

Nghe xong lời nói này, Ám Dạ Tuyết thật muốn bóp chết người phụ nữ trước mắt này.

Cô lại quên sạch sẽ chuyện ngày hôm qua, nhưng mà. Ám Dạ Tuyết lại ghi lòng tạc dạ, cả đời cũng sẽ không quên! Đoán chừng tất cả điều xấu hổ của cuộc đời hắn, tối qua đều đã vượt ra hết rồi.

Ám Dạ Tuyết đến gần cô, cúi người, mặt dần dần dựa sát cô, đôi mắt thâm thúy đang khuấy động khác thường, “Cô gái, em thật sự không nhớ rõ hôm qua đã làm chuyện tốt gì sao?”

Khuôn mặt tuấn tú lãnh khốc dần dần phóng lớn trước mặt Nguyệt Tiêm Ảnh, mắt thấy cánh môi mỏng kia sắp đụng môi cô, cô lập tức quay đầu, “Tối qua tôi đã làm chuyện tốt gì?”

Ám Dạ Tuyết thờ ơ cười nói: “Nếu không, tôi giúp em nhớ lại!” Ngón tay thon dài bắt lấy cằm của cô, nâng lên, nhắm ngay cánh môi hồng rơi xuống.

“Ừm. Buông, đàn ông thôi!” Giọng nói nát vụn từ trong răng môi bật ra.

Chữ “thôi” này giống như ma quỷ phóng lớn vô hạn trong đầu Ám Dạ Tuyết, mây hơi hơi xiết chặt, đẩy Nguyệt Tiêm Ảnh ra, ngửi ngửi mùi trên người mình, “Chẳng lẽ còn có mùi?”

Cả đêm này không hắn đã phải tắm rửa bao nhiêu lần, dùng bao nhiêu loại sữa tắm, nhưng vẫn cảm thấy có mùi hôi chua ghê tởm quanh quần trên người hắn.

Ám Dạ Tuyết thì thào tự nói, xoay người đi vào phòng tắm. Bên trong phòng tắm nhanh chóng truyền ra tiếng nước ào ào.

Đôi mắt Nguyệt Tiêm Ảnh sáng ngời giống như ngôi sao rực rỡ, ngây ngẩn nhìn theo hướng phòng tắm, dựa vào trước kia tuyệt đối không có khả năng hắn sẽ dễ dàng buông tha cô như vậy, nhưng mà lần này.

Không bình thường, rất không bình thường!

23. Chương 23: Cường Bức, Và Bị Cường Bức

Nguyệt Tiêm Ảnh ra khỏi phòng, tiếp tục gõ vào đầu đang đau không dứt của mình.

“Nguyệt tiên sinh!”

Lúc cô đi ngang qua phòng khách, Thẩm quản gia lập tức gọi cô lại. Nhưng mà đối với cái tên gọi “Nguyệt tiên sinh” này, Nguyệt Tiêm Ảnh rất không quen, cứ thế tiếp tục đi về phía trước, cũng không dừng lại.

Thẩm quản gia đuổi theo, “Nguyệt tiên sinh, đây là trà giải rượu Tuyệt thiếu dặn người hầu nấu.” Một ly có màu nâu đang phả ra hơi nóng.

“Ám Dạ Tuyệt, anh ấy lại tốt bụng như thế?” Nguyệt Tiêm Ảnh có chút nghi ngờ.

“Ài. Tuyệt thiếu thật sự đối người tri kỷ cậu rất tốt!” Lăng Phong Ngải cảm khái nói, một tay khoát lên trên vai Nguyệt Tiêm Ảnh, “Sau này cậu sẽ lên như điều gặp gió, đừng quên quan tâm tôi nhiều một chút a.”

Lăng Phong Ngải nhìn cô nháy mắt mấy cái, len lén đưa cho cô một cái hộp sắt bằng kim loại.

“Cái gì vậy?” Nguyệt Tiêm Ảnh cầm lên cẩn thận, cái hộp tiếng Nhật miễn cưỡng có thể thấy rõ mấy chữ, “Nhuận. Hoạt.”

Lăng Phong Ngải lập tức xấu hổ dè tay cô xuống, “Cái này. Cậu không cần đọc ra. Cậu và Tuyệt thiếu nên thường sử dụng mới đúng, đây là hàng Nhật Bản, nghe nói có hiệu quả rất tốt.”

Nguyệt Tiêm Ảnh coi nó thành kem dưỡng da, các loại kem bảo vệ ẩm ướt, nhét hộp sắt về trong tay Lăng Phong Ngải, “Tôi trời sinh mộc mạc, không cần bôi những thứ này, anh nên giữ lại ỉnh dùng đi.”

“A? Lúc cậu và Tuyệt thiếu làm cái kia không cần đến cái này. Ngưu! Ngưu!” Lăng Phong Ngải đưa hộp sắt lại cho cô, giống như đây là củ khoai lang phồng tay, rất sợ bị người khác hiểu lầm hấn cũng không bình thường, “Cái này, tôi không cần dùng.”

“Sao lại không dùng? Chăm sóc tốt khuôn mặt này của anh, như vậy có thể càng trơn bóng mềm mại hơn con gái.”

Lăng Phong Ngải có loại cảm giác muốn tự sát, thì ra nói lâu như vậy, mà cô còn không biết thứ này dùng để làm gì, hấn thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Đây là kem bôi trơn, chính là dùng lúc làm việc kia.” Cuối cùng hấn không thể không thể trắng ra.

“Bốp ——” Tay Nguyệt Tiêm Ảnh run lên, hộp sắt rơi xuống trên mặt đất.

“Anh biến thái!” Lần này Nguyệt Tiêm Ảnh hoàn toàn tỉnh ngộ, tuy cô không hiểu biết nhiều về tình yêu đồng tính, nhưng có xem qua một vài tiểu thuyết đam mỹ thì ít nhiều cũng có chút hiểu kem bôi trơn dùng để làm gì.

Bây giờ thân phận của cô là đàn ông, Ám Dạ Tuyệt cũng là đàn ông. Trong lòng Nguyệt Tiêm Ảnh dâng lên một ý nghĩ không tốt, “Cậu sẽ không nghĩ tôi và Ám Dạ Tuyệt là cái kia chứ?” Cô thật cẩn thận hỏi.

24. Chương 24: Cường Bức Đàn Ông Nhà Lành.

“Chẳng lẽ các người không phải sao?” Lăng Phong Ngải kéo cô tới một góc vắng vẻ trong vườn hoa, “Ở đây không có ai, cậu liền thành thật nói cho tôi biết đi!”

Gió tgy thổi quét lá khô vàng trên mặt đất, giống như một tấm thảm dày bằng nhung che kín màu sắc của mặt đất.

Trong không khí ẩm ướt trong veo mà lạnh lạnh bay tới mùi hoa cúc thanh nhã, như có như không, gợi lên khứu giác người ta. Giống như tin đồn, càng giấu đầu thì càng hở đuôi, lại càng có thể kích thích hứng thú người khác.

Nguyệt Tiêm Ảnh cực kỳ thận trọng nói: “Thành thật nói cho anh biết, không có! Tôi nhìn tới tên ác ma kia mới là lạ!”

“Vậy ngày hôm qua sao cậu lại có thể tỏ ra như thế. Cái kia.” Lăng Phong Ngải nói chuyện đến mơ hồ.

“Cái gì mà cái kia cái này?” Nguyệt Tiêm Ảnh gõ gõ trán, “Rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì?” Vì cái gì cả đêm qua, biểu hiện của Âm Dạ Tuyết là lạ, việc làm của Lăng Phong Ngải cũng không bình thường.

“Cậu đã quên chuyện xảy ra tối qua?” Âm lượng của hắn đề cao vài phần dB, chẳng trách hắn cảm thấy bây giờ mình là ông nói gà bà nói vịt, thì ra cô không nhớ chuyện đã xảy ra tối qua.

Nhìn đến thấy phản ứng của Lăng Phong Ngải trong lòng cô càng thêm sợ hãi, “Rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì chứ?”

“Cậu không nên biết thì tốt hơn.”

Lá cây màu nâu từ trên cành cây hợp hoan rơi xuống, vừa lúc rơi lên tóc ngắn nhỏ vun của Nguyệt Tiêm Ảnh, thật giống như một cái kẹp tóc bướm bướm, trang sức nho nhỏ bỗng nhiên làm cho cô tăng thêm vài phần mùi vị phụ nữ.

“Ài. Nếu cậu muốn biết thì tôi sẽ thành thật nói cho cậu biết!” Lăng Phong cắt tương đối giống như khó xử nói: “Tối hôm qua, cậu cưỡng ép Tuyết thiếu cái kia.”

Hai mắt sáng trong của Nguyệt Tiêm Ảnh chậm rãi tròn tròn, ghen hòng nhìn trần trối mà lắc đầu, “Tuyết đối không thể!”

“Có câu nói, say rượu loạn tính, cậu cưỡng ép hắn cái kia cũng không phải là chuyện rất mất mặt, hơn nữa, mất mặt cũng không phải một mình cậu, người bị cưỡng ép cái kia càng mất mặt hơn.”

Nguyệt Tiêm Ảnh buồn rầu dùng hai tay nắm chặt tóc, ngồi xổm trên mặt đất, “Thảm , thảm rồi.”

Liên tiếp gặp nạn là chuyện Lăng Phong Ngải thích làm nhất, “Không chỉ như vậy, tối qua cậu còn ỏi lên người Tuyết thiếu. Kỹ thuật ỏi của cậu thật sự rất cao siêu, không bỏ sót giọt nào toàn bộ đều phun lên người anh ấy.”

Nguyệt Tiêm Ảnh đang ở cánh cửa sổ còn, Lăng Phong Ngải còn có tâm trạng trêu chọc cô.

Vốn say rượu đã làm cho Nguyệt Tiêm đau đầu đến muốn nứt ra, lại biết được chuyện xảy ra tối qua, khiến cho đầu cô sắp nổ tung rồi.

“Người đời đều biết làm mất lòng Tuyết thiếu sẽ không có kết quả tốt, vì tránh cho đầu thân hai nơi, tôi cho rằng cậu nên thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị, hãy nhận lỗi với Tuyết thiếu thật tốt đi, hối lỗi sửa sai, làm lại người mới.”

Lăng Phong Ngải nói nghiêm trọng, giống như cô đã phạm phải tội ác tày trời gì đó.

Một bóng dáng mảnh khảnh thoáng hiện đứng yên ở trước cánh cửa gỗ màu hồng đậm, trong nháy mắt bàn tay nâng lên giống như bị điện giật lập tức thu về, tới tới lui lui vài lần.

“Ài, chết sớm đầu thai sớm!” Nguyệt Tiêm Ảnh hít sâu một hơi, cổ vũ tinh thần.

“Gõ, gõ.” Gõ cửa hai lần.

Bên trong truyền đến tiếng nói nặng nề, tiếng nói nồng đậm giống như mùi thơm của rượu ngon làm cho người ta mất hồn, “Vào đi!”

Nguyệt Tiêm Ảnh ngừng thở, trái tim căng thẳng muốn nhảy vọt lên cổ họng, nhắm mắt theo đuôi thật cẩn thận đi vào phòng làm việc của Âm Dạ Tuyết.

Thân phận của Âm Dạ Tuyết không chỉ lão đại của tổ chức “Ám”, mấy năm gần đây hắn cố gắng tẩy trắng tổ chức “Ám”, thành lập rồi tập đoàn Kim Khổng ” Mộ Thị“, tất cả tập đoàn do ngân hàng, quỹ còn có bảo hiểm ba bộ phận hợp thành, thực lực tài chính hùng hậu đã sớm bước vào mười xí nghiệp mạnh nhất toàn

thế giới. Nhưng mà đối với vị tổng giám đốc thần bí của tập đoàn Kim Khổng "Mộ thị", vẫn là một nhân vật bí ẩn. Âm Dạ Tuyết ở tổng bộ tổ chức "Ám" thông qua chat webcam họp với các nơi quản lý cao cấp toàn cầu, truyền đạt mệnh lệnh.

Rất nhiều kế hoạch về màn trường quân đội, quyết định thắng bại ở ngoài ngàn dặm là trí tuệ.

Phòng làm việc của Âm Dạ Tuyết rất tối tăm, bức màn bị kéo nghiêm nghiêm thật thật, không một tia ánh sáng nào xuyên qua, phía trước tường là một màn hình LED có độ phân giải cao, đang hiển thị hình ảnh hội nghị cao cấp với các công ty Châu Âu.

Âm Dạ Tuyết cũng không trả lời lại Nguyệt Tiêm Ảnh, dường như xem cô là không khí, hần tiếp tục triển khai hội nghị. Lười biếng nghiêng người dựa vào sofa, hai chân để vênh lên trên bàn trà, nhàn nhã uống cà phê, thường thường sẽ nêu ra quan điểm và nghi ngờ của hần đối với cấp dưới đang báo cáo kế hoạch hàng năm, tiếng nói nồng đậm lưu loát nói ra một hơi tiếng anh thật giống như một khúc nhạc kinh điển êm tai vậy.

Nguyệt Tiêm Ảnh không dám quấy rầy công việc của hần len lén đi tới một góc khuất.

Lúc cô đợi đến ngáp liên tục, hai mắt sắp khép lại đi tìm Chu Công, "Bốp!" Một tiếng, lập tức, toàn bộ văn phòng đều sáng lên, ánh sáng chói mắt lập tức chiếu vào mắt cô, làm cho cô không thích ứng được không mở mắt ra được ngay.

"Em tìm tôi có chuyện gì?" Giọng nói buồn bực từ đỉnh đầu cô truyền tới.

Nguyệt Tiêm Ảnh giống như đứa trẻ làm sai, cúi đầu, trong tay cầm một cái chén trà đưa cho hần, "Tôi tới nhận lỗi!"

"Nói như vậy, em đã nhớ ra chuyện xảy ra tối qua rồi?" Âm Dạ Tuyết lạnh nhạt liếc nhìn chén trà trong tay cô, cũng không tiếp nhận, một ly trà muốn hần tha cho cô, làm sao có chuyện dễ dàng như vậy, hơn nữa, điểm này cũng không giống tác phong của Âm Dạ Tuyết.

"Đều là rượu gây ra họa, tôi, tôi cũng không biết sau khi mình uống rượu sẽ biến thái như thế, sẽ. Tôi thật sự không phải cố ý muốn cưỡng ép anh cái kia."

Vừa nghe Nguyệt Tiêm Ảnh nói như vậy, từng hình ảnh tối qua nhanh chóng xẹt qua trong đầu hần, vẻ mặt càng cứng lại hơn. Nhưng mà nhìn thấy trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ áy náy, thật giống như nàng cô đã cưỡng bức đàn ông nhà lành vậy, tự trách sâu sắc. Khóe miệng hần gợn lên, thoáng hiện ý cười tà mị, "Vậy em cảm thấy nên làm thế nào để bồi thường cho tôi?"

Nguyệt Tiêm Ảnh ngẩng đầu, vừa lúc va chạm vào ánh mắt của hần, lúc này cảm giác mình thật giống như một con thỏ nhỏ trong mắt hần vậy, dâng ly trà lên, "Đây là tôi đặc biệt pha cho anh!"

"Chỉ một ly trà, chẳng lẽ lại xóa bỏ toàn bộ sao?" Âm Dạ Tuyết cảm giác bản thân giống như bị xâm phạm, lại cò kè mặc cả lấy lại công bằng ình.

"Đây không phải trà, là tôi đặc biệt ngâm cho anh."

Âm Dạ Tuyết hơi nhướng mày, kết quả vừa thấy ly trà trong tay cô ——

Một mùi vị chua xót đập vào mặt, còn có thứ gì đó màu trắng sền sệt giống như hồ dính, đột nhiên Âm Dạ Tuyết nghĩ đến kẻ đầu sỏ quấy rầy hần cả đêm hôm qua —— nôn.

25. Chương 25: Quyển Rũ Và Phẫn Kháng Quyển Rũ.

Âm Dạ Tuyết sa sầm mặt, trong ánh mắt sâu thẳm phụt ra ánh sáng, không chút khách khí mà ném về hướng Nguyệt Tiêm Ảnh. Toàn bộ chất lỏng sền sệt đổ lên bộ âu phục nhỏ màu đen của cô, gồm sứ trắng bóng rơi xuống, "Bành—" va chạm trên đá cẩm thạch màu đen phát ra tiếng động thanh thúy. Chất lỏng màu trắng ngà chảy xuống theo dòng, nổi bật trên vải dệt màu đen, có vẻ vô cùng đột ngột, thật giống như một bãi nôn ghê tởm.

Nguyệt Tiêm Ảnh hơi sững sờ, lớn tiếng quát hấn: “Anh làm gì vậy? Anh không nhận lời xin lỗi của tôi, không nhận tình cảm tốt đẹp, còn chưa tính, nhưng cũng không cần thiết phải đổ cháo yến mạch sữa chua lên trên người tôi!”

Khóe miệng hấn gợi lên cười lạnh, “Gậy ông đập lưng ông. Cái này là yến mạch sữa chua gì, thật sự rất giống thứ mà ngày hôm qua em nôn ra.”

“Tôi có ý tốt, chứa đầy thành ý xin lỗi anh, kết quả thì sao? Anh. . . .” Nguyệt Tiêm Ảnh tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, giọng điệu bắt đầu mãnh liệt, “Anh có ý gì, cho dù là tôi cưỡng ép anh, cũng không thể xem tôi như là tội phạm có tội ác tày trời, ai bảo anh yếu đuối như vậy, tôi thấy tám phần là anh chuốc say tôi, cố ý quyến rũ tôi, hơn nữa tôi cũng không phải là không muốn chịu trách nhiệm. . . .”

“Em nói cái gì? Em cưỡng ép tôi?” Âm Dạ Tuyết càng nghe càng cảm thấy được không thích hợp, nhin không được cất ngang lời cô, đoán rằng nếu cô còn tiếp tục nói, Âm Dạ Tuyết sẽ nhanh chóng biến thành cô gái yếu đuối tay trái gà không chặt, “Em cưỡng ép tôi lúc nào hả?”

Không đúng! Câu hỏi như thế dường như biến thành thật sự có chuyện như vậy, Âm Dạ Tuyết lập tức sửa lại, “Em có bản lĩnh đó sao?”

“Là Lăng Phong Ngải nói, nói đêm qua tôi say rượu loạn tính cưỡng ép anh làm cái kia.” Nguyệt Tiêm Ảnh dùng vẻ mặt mờ mịt hỏi: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Nhìn hấn buổi sáng bày ra gương mặt thối, cô cảm thấy cái khả năng này rất lớn.

Âm Dạ Tuyết quay đầu thở dài một hơi sâu, áp chế kích động muốn bóp chết người phụ nữ trước mắt này, bước đến trước mặt cô, trực tiếp nói: “Nghe đây! Tối qua em không có cưỡng ép tôi cái kia, là em chủ động hôn tôi một cái!”

Đôi mắt sáng trong của Nguyệt Tiêm Ảnh tròn to, ngơ ngẩn mà ngẩng đầu nhìn về mặt tức giận của Âm Dạ Tuyết, “A...”

thì ra là như vậy a, tôi không phải cưỡng ép anh cái kia, mà là ép hôn anh. . . .” Về mặt cô buông lỏng một tí, thở dài vỗ ngực, “Không tệ, không tệ. . . . Không cần chịu trách nhiệm rồi.”

Tay vỗ vỗ vào ngực, tay cô lập tức dính chất lỏng như keo.

“Chịu trách nhiệm? Em định chịu trách nhiệm như thế nào?” Âm Dạ Tuyết thật không biết trong đầu của cô gái nhỏ này đang suy nghĩ cái gì.

“Nếu tôi cưỡng ép anh, đương nhiên phải chịu trách nhiệm cưới anh, trên tivi đều diễn như vậy mà?” Nguyệt Tiêm Ảnh vui sướng nói, nhìn hai tay dính như keo, đi đến bên cạnh Âm Dạ Tuyết, một tay khoát lên đầu vai hấn, chà sát chất nhầy trên bàn tay mềm mại vào trên người hấn. Để phân tán lực chú ý của hấn, nói: “Không phải là anh cảm thấy có phần đáng tiếc chứ? Ngược lại bây giờ hi vọng lúc đó tôi cưỡng ép anh.”

“Em. . . .” Âm Dạ Tuyết xoay người, nhìn cô, “Như thế nào? Làm tình nhân của tôi còn chưa hài lòng? Tối hôm qua là em cố ý, thủ đoạn quyến rũ rất thông minh!”

Đối diện với hấn, sao Nguyệt Tiêm Ảnh có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này, nhào vào trong lòng hấn, “Nhưng không phải là anh bị tôi quyến rũ rồi sao.” Dán lồng ngực rắn chắc của hấn, còn cố ý cọ sát vào bộ ngực hấn, ra sức bôi trét cháo yến mạch sền sệt vào quần áo trên người hấn.

Trên thân thể cô nhàn nhạt bay ra mùi sữa thơm, hương vị ngọt ngào như vậy đã ăn mòn lý trí của hấn, không kìm lòng được đưa tay vòng quanh thân hình nhỏ nhắn mềm mại của cô. Gắt gao dính sát vào nhau, cho dù có từng lớp vải ngăn cách, nhưng hấn vẫn có thể cảm giác được nơi đây da mềm mại của Nguyệt Tiêm Ảnh.

“Cô gái, em đang làm cái gì?” Một cảm giác mát lạnh xuyên thấu qua âu phục và lớp áo sơ mi truyền tới da thịt của hấn.

Mạnh mẽ đẩy Nguyệt Tiêm Ảnh ra, cúi đầu nhìn thấy một mảnh lớn chất lỏng sền sệt ngay trước ngực, lửa giận tùy ý bốc cháy, “Người phụ nữ kia! Tôi thật muốn giết em!”

Sức mạnh đột ngột làm cho Nguyệt Tiêm Ảnh trở tay không kịp, lão đảo một cái, ngã ngổ ở trên mặt đất, cảm giác cái móng như đã rạn nứt, đau đến nhe răng trợn mắt, hung tợn trừng mắt nhìn Âm Dạ Tuyết một cái, tuyết đối không khuất phục mà kêu gào nói: “Tuyết thiếu, tôi thật muốn cưỡng ép anh!”

Đạt được hiệu quả mong muốn, khuôn mặt Âm Dạ Tuyết vốn đỏ lên vì lửa giận nhưng thoáng cái toàn bộ đều đen thui. Ai nói phụ nữ có sở trường trở mặt còn nhanh hơn lật sách, nhìn xem người đàn ông này, bản lĩnh thay đổi về mặt lại càng tuyết vời nhất.

Chất lỏng dính như keo bao bọc ở trên người thực không dễ chịu, Âm Dạ Tuyết cởi âu phục và áo sơ mi ra, lộ ra rõ ràng da thịt trong ngực, đường vân sáu múi rõ ràng ở bụng, da thịt màu đồng cổ ửng lên màu sáng khỏe mạnh.

Nguyệt Tiêm Ảnh sửng sờ nhìn Âm Dạ Tuyết, hai mắt sáng rạng rỡ, giống như bị hấn mê hoặc, quan sát hấn không hề chớp mắt, lại quên mất từ sân nhà đứng lên.

“Tuyết ——” cửa không khóa lại đột nhiên bị đá văng.

Mộ Trần Tuyết ăn mặc tỉ mỉ xông vào, mặc bộ lễ phục dạ hội thấp ngực lộ lưng bằng nhung lụa màu đen, trên mặt trang điểm dày đậm.

Sợi tóc được thiết kế tỉ mỉ tỏa sáng, một sợi dây cổ điển mang theo chút hoạt bát quấn ở trên tóc.

Gần đây, Nguyệt Minh Khâu dồn dãi chuyện nhằm không ngừng. Từ lần quyến rũ Âm Dạ Tuyết thất bại, cô ta một là sợ Âm Dạ Tuyết truy cứu chuyện cô ta bỏ thuốc hấn, hai là kế hoạch quyến rũ Âm Dạ Tuyết thất bại làm cho cô ta không có mặt mũi nào đối diện với hấn, cho nên trong khoảng thời gian này bọn họ ít gặp nhau. Nhưng mà, đối với những tin đồn cô ta đã không chịu được nữa rồi. Cô ta không tin Âm Dạ Tuyết mà mình vẫn luôn thích là đồng tính, cho nên lần này cô ta quyết định chiến đấu đến cùng, đặc biệt trang điểm một chút đến xem xét Âm Dạ Tuyết có thật là không có hứng thú với phụ nữ hay không.

Mộ Trần Tuyết thấy Âm Dạ Tuyết trần trụi nửa người trên, ánh mắt ngu ngơ chậm rãi dời xuống, nhìn thấy Nguyệt Tiêm Ảnh đang nằm ở trên sàn.

Tình cảnh này, động tác này —— rất khó làm cho người ta tin giữa bọn họ không có gì.

“Sao anh lại ở trong này?” Mộ Trần Tuyết bày ra tư thế nữ chủ nhân nơi này, mở miệng liền hỏi Nguyệt Tiêm Ảnh.

Sau lần ly gián trước, Mộ Trần Tuyết vẫn còn hận Nguyệt Tiêm Ảnh thấu xương, hận không thể nhanh chóng đuổi cô ra tổ chức “Ám”.

“Vậy sao cô có thể ở trong này?” Nguyệt Tiêm Ảnh hỏi lại cô ta.

“Anh, anh. Tôi xuất hiện ở đâu cần thông báo cho anh biết sao?” Mộ Trần Tuyết tức giận đến trước ngực cao ngất lên lên xuống xuống, dường như muốn nhảy ra khỏi trời buộc bằng tơ lụa màu đen, khe rãnh thật sâu rõ ràng trước mắt.

“Cũng vậy.” Nguyệt Tiêm Ảnh khéo léo chệch hướng, nói vài ba câu liền trả lại cho cô ta mấy câu lấy lệ.

Phụ nữ thật sự là phiền toái, nhất là lúc hai người phụ nữ tranh giành với nhau.

“Em đến tìm tôi có việc gì?” Âm Dạ Tuyết nhú mày hỏi cô ra, trong giọng nói rõ ràng mang theo vài phần qua loa và không kiên nhẫn.

26. Chương 26: Hiến Hôn Và Hiến Thân

Bị Âm Dạ Tuyết nói lấy lệ như vậy, Mộ Trần Tuyết lại không biết trả lời lại như thế nào, dù sao cũng không thể trực tiếp nói là tới quyến rũ hấn.

“Em, Em đến gặp anh. Đã lâu em không gặp anh rồi.” Mộ Trần Tuyết chi chi ô ô ngay cả cô ta cũng không biết mình đang nói cái gì.

Không khí trong phòng càng ngày càng ngưng đọng, không khí ẩm áp dần dần chuyển sang rất nóng, dường như khí oxy càng ngày càng mỏng, làm cho người ta cảm thấy hít thở không thông.

Ám Dạ Tuyết kéo Nguyệt Tiêm Ảnh lên từ sàn nhà, cô dựa sát vào bên tai của Ám Dạ Tuyết, nói: “Cô ta tới đây tuyệt đối không chỉ là để gặp anh, anh có tin hay không?”

Nói nhỏ ở bên tóc mai lỗ tai, Mộ Trần Tuyết nhìn thấy động tác vô cùng thân thiết như vậy. Nhìn thấy hình ảnh bọn họ thân mật chới mắt như vậy, hận không thể lập tức kéo hai người bọn họ ra.

Lần này Ám Dạ Tuyết đề cao cảnh giác, nghĩ đến trên quần áo của cô dính yếm mạch, lập tức lui về phía sau hai bước.

“Anh không tin, vậy thử đi!” Hai tay của Nguyệt Tiêm Ảnh vòng quanh người Ám Dạ Tuyết, kiễng chân lên, đưa môi thơm lên.

Động tác tự nhiên, trôi chảy, không có một chút do dự.

“Anh chuyên nghiệp một chút có được hay không? Nhắm mắt lại!” Giọng nói trầm thấp bật ra từ kẽ răng.

Ám Dạ Tuyết tức giận đến hai mắt trắng dã, nếu lần đầu tiên bị người phụ nữ này ép hôn là hẳn không đủ lòng phòng bị, chỉ là ngoài ý muốn, thì lần thứ hai đại diện cho cái gì chứ?

Là kỹ thuật ép hôn của cô tiến bộ, hay là hẳn có thói quen luôn để cô đánh lén?

Mùi hương thơm mát thanh nhã trên người cô quanh quẩn ở chóp mũi của hắn, lôi kéo lý trí của hắn. . . .

Nguyệt Tiêm Ảnh thật không ngờ Ám Dạ Tuyết sẽ phối hợp với cô, triền miên mà ôm hôn cô, đi sâu vào từng chút từng chút một.

Mộ Trần Tuyết trợn mắt há mồm mà nhìn “người yêu” trước mắt này không xem ai ra gì mà ôm hôn mãnh liệt, cắn cắn cánh môi, kìm nén nước mắt sắp trút xuống như mưa, “Hai người. . . .” Bỗng chốc nghẹn lời, “Biến thái!” Chà lau nước mắt xoa người chạy mất.

Lần này tốt rồi, Ám Dạ Tuyết và bốn chữ “đồng tính luyến ái” kia không phân chia quan hệ rồi.

Nếu mưu kế đã thực hiện được, liền không cần phải tiếp tục diễn “hôn”, cô quay đầu một cái, đẩy Ám Dạ Tuyết ra.

Thịt béo đã tới miệng, sao lại có lý do nhả ra. Một tay Ám Dạ Tuyết giữ ngược tay cô lên trước, khiến cho cô dán sát vào trong ngực dày rộng của mình. Đầu lưỡi tham lam, xẹt qua mũi của cô, liếm qua môi của cô. Liếm cắn cái cổ trắng tuyết của cô, Ám Dạ Tuyết cố ý lưu lại vết ẩm ướt trơn bóng. Không ngừng nâng đầu cô ngửa ra sau, hắn cũng không ngừng nghiêng người về phía trước, lấy đầu lưỡi quấn lấy vành tai nhạy cảm của cô, khiêu khích từng đợt cảm giác yếu mềm tê dại của Nguyệt Tiêm Ảnh.

“Khốn kiếp. . . . Anh mau thả tôi ra. . . .”

Nguyệt Tiêm Ảnh mới vừa mở miệng, vừa lúc cho Ám Dạ Tuyết một cơ hội, hắn nhanh chóng duỗi lưỡi chui vào quần lấy chiếc lưỡi đàn hương của cô. Không ngừng mút vào mật ngọt trong lưỡi của cô, ngang ngạnh muốn cô đáp lại hơn nữa.

“Làm sao bây giờ. . . . Bây giờ muốn tôi buông ra, đã quá muộn rồi. . . .” Ám Dạ Tuyết thở ra hơi thở nóng bỏng, giống như lửa nóng đốt cháy da thịt của cô.

Nguyệt Tiêm Ảnh biết rõ hơi thở nguy hiểm đang phát ra từ trên người hắn, cô chỉ muốn đùa giỡn hắn một chút, nhưng lại không nghĩ đến bản thân cũng bị cuốn vào trong đó.

“Miệng vết thương em còn đau không?” Nụ hôn ẩm ướt rơi vào bên tai của cô.

Đối với việc Ám Dạ Tuyết bỗng nhiên dịu dàng, mặc dù Nguyệt Tiêm Ảnh có chút khó hiểu, lại mệt mỏi suy nghĩ sâu xa, một dòng nước ẩm xẹt qua thân thể, cô giống như bị mê hoặc mà lắc đầu.

Ở dưới kề nhau chặt chẽ không rời, cô rõ ràng cảm nhận được cứng rắn giữa hai chân Âm Dạ Tuyết, trong khoảng thời gian ngắn từng đợt xấu hổ lan rộng toàn thân. Nguyệt Tiêm Ảnh biết bản thân không có cách nào ngăn hấn lại, nhắm chặt hai mắt để tùy ý Âm Dạ Tuyết đòi hỏi.

Tiếp nhận ngọn lửa mạnh cuộn cuộn của hấn, cả người Nguyệt Tiêm Ảnh mềm nhũn, đưa đôi tay không có sức bấu víu vào cổ của hấn, sau đó thân thể mềm mại rơi vào lửa nóng không ngừng lắc lư. Cô van cầu có thể có chút không gian mát lạnh, nhưng mà, cơ thể này đã bị ngọn lửa đốt cháy toàn thân và đang chờ đợi nóng bỏng dưới thân hấn dâng trào độ nóng thân mật.

Nguyệt Tiêm Ảnh đã bị dục vọng mãnh liệt trong lòng bao phủ, chỉ có thể thuận theo hấn. Cô cảm thấy toàn thân không ngừng nóng lên, mà tay hấn rất lạnh, như là xuyên qua làm lạnh lòng.

Bắt lấy tay của hấn, Nguyệt Tiêm Ảnh để bàn tay lạnh lẽo của hấn lên xoa mặt cô, ma sát cảm giác mát lạnh trong tay hấn. Cô muốn hai tay mát lạnh của hấn xua đuổi đi khô nóng trên người cô.

Vỗ về gương mặt cô, cảm xúc mềm mại trơn bóng trong tay này khiến cho trái tim của Âm Dạ Tuyết không kìm được mà đập thình thịch. Trong đầu thoáng hiện lên bóng dáng tươi sáng đáng yêu vẫn giấu sâu trong lòng hấn.

Vì sao lúc này lại nghĩ đến Tuyết nhi?

Nhìn khuôn mặt trắng mịn của Nguyệt Tiêm Ảnh, giữa đôi mắt thâm thúy của Âm Dạ Tuyết nổi lên một tầng lửa dục dày đặc.

Hấn, thật sự muốn có được cô!

Nâng mặt cô lên, Âm Dạ Tuyết lại nhẹ nhàng hôn lên môi cô, đáy mắt hiện ra một chút dịu dàng.

Nguyệt Tiêm Ảnh làm cho hấn hành động dịu dàng, vì sao? Ác ma tuyết tình tàn bạo hung ác sẽ đột nhiên dịu dàng như vậy?

Mở mắt ra, cô nhìn thấy đáy mắt của hấn có chút tình cảm dịu dàng không rõ. Lòng của cô say.

Âm Dạ Tuyết vốn chỉ muốn ném một chút ngọt ngào trong miệng cô, không nghĩ tới sau khi hấn dính vào đôi môi đỏ mọng nở nang của cô, một cổ tình dục mãnh liệt nhanh chóng bao phủ lấy hấn. Chỉ đơn giản ôm hôn nồng nhiệt, không thể nào dập tắt ngọn lửa dục vọng đang tăng vọt trong cơ thể hấn, hấn càng muốn nhiều hơn. Cô khiêu khích thừa số mê loạn trong cơ thể hấn không thể nói rõ được, hấn cũng đã không có cách làm cho bản thân bình tĩnh lại, cũng đã không thể khống chế mình, hấn muốn —— đoạt lấy xâm nhập cấm địa ẩn mật riêng tư của cô. Trên môi hấn chậm rãi gợi lên một chút ý cười quý dị.

Lúc này Âm Dạ Tuyết rất muốn kết hợp cô vào trong thân thể mình, muốn hút lấy hương thơm trên người cô, muốn cuốn lấy cô. Hấn lại thành thạo đưa lưỡi vào trong miệng cô, không ngừng đi sâu vào tìm kiếm ngọt ngào trong miệng cô. Hấn hôn cô say mê, cũng ngừng liếm cánh môi đỏ mọng của cô.

Một bầu không khí ấm áp mập mờ của tình yêu tràn ngập bốn phía.

Âm Dạ Tuyết đưa tay vén áo cô lên, tay chạm vào yếm mạch ghê tởm trên quần áo cô. Lòng mảy của hấn hơi nhú lại, khó chịu nhìn bốn phía, Âm Dạ Tuyết thoáng nhìn qua cửa hông đang mở rộng, con người đen liên nổi lên ý cười xấu xa.

Hấn vừa triển miên hôn môi Nguyệt Tiêm Ảnh, vừa làm cho cô không ngừng tiến về phía trước, hai người ôm nhau ngổn ngang nghiêng ngả bước vào phòng tắm.

Ngọn đèn sáng ngời chiếu vào mặt của cô càng làm nổi bật đỏ hồng trên mặt cô, giống như một đóa tường vi xinh tươi ướt át đã nở rộ, làm cho người ta muốn hái ngay.

Nguyệt Tiêm Ảnh quay đầu, mắt vừa lúc nhìn vào trên gương, tuy mặt trên có một tầng hơi nước, giống như kính mờ, nhưng vẫn có thể thấy rõ hai người thân mật dựa sát vào nhau.

“Tôi. Tôi muốn ra ngoài.”

“Bẩn chết, hay là tắm sạch sẽ trước! Chờ một lát chúng ta ra ngoài, bàn học, sàn nhà, sofa hay là giường, đều tùy em!” Âm Dạ Tuyết ấn cái nút xuống.

“Rào. rào.” Chảy ra nước ấm tỏa hơi khói lượn lờ—

Bàn tay dày rộng dùng sức kéo, “Tê ——” trực tiếp xé rách quần áo của cô.

Từng mảnh vải vụn giống như lá cây suy yếu bay loạn khắp nơi ——

27. Chương 27: Một Đêm Tình Dục Triền Miên.

Da thịt trong suốt mềm mại hiện ra, toàn bộ những vết thương trước kia đã hoàn toàn khép lại, không biết là thuốc mỡ của Hạ Khiêm Dật có hiệu quả, hay là làn da của cô có khả năng lành tốt, mà còn không lưu lại vết sẹo. Nhưng cái vết thương xấu xí kia vẫn còn tồn tại, vết sẹo nhận lại nổi bật rõ ràng trên làn da trơn bóng, giống như từng vết tì hiện lên trên bức tranh thiên nhiên hoàn mỹ không khuyết điểm.

Da thịt mềm mịn trắng nõn giống như thạch hoa quả trơn mềm, giống như một lớp nước đầy, chỉ cần dùng sức nhẹ là có thể làm nước chảy ra ngoài. Nhưng mà ở trước ngực cô có một vòng vải băng rất chướng mắt, che giấu thân thể mềm mại xinh đẹp của cô.

Cởi ra từng vòng từng vòng mảnh vải.

Ánh mắt chim ưng sắc bén của Ám Dạ Tuyết không cách nào rời khỏi thân thể của cô được, nhìn không sót chút gì trên dáng người uyển chuyển của cô, đường cong cổ mềm mại xinh đẹp, đường cong xương quai xanh rõ ràng, bộ ngực sữa trắng nõn, chiếc eo mảnh khảnh. Đột nhiên hắn cảm thấy hô hấp của mình bắt đầu dồn dập, máu trong thân thể đang bốc cháy điên cuồng, toàn thân cũng bắt đầu nóng lên.

Xoa nhẹ hai vai mềm mại trơn bóng của cô, cảm xúc trơn mềm khiến cho hắn không ngừng đè nén hơi thở khàn khàn.

Nước trút xuống ào ào, toàn thân hai người nhanh chóng ướt đầm, giọt nước tinh mịn cũng giội lên ngọn lửa đang bốc cháy trong cơ thể hắn.

Hơi nóng bốc hơi làm toàn thân Nguyệt Tiêm Ảnh đều nhuộm thành một lớp đỏ hồng, Ám Dạ Tuyết đưa một tay kéo cô vào trong lòng, vội vàng hôn lên cánh môi đỏ sẫm của cô, gặm mút từng chút nhỏ.

“Không. Anh. Buông ra.” Lại rơi vào nụ hôn của hắn, giọng nói của Nguyệt Tiêm Ảnh bị ngắt đứt quãng. Cô vùng vẫy lui hai bước về sau.

Mây rậm giống như lưỡi kiếm của Ám Dạ Tuyết nhúu chặt, nhìn vào đôi mắt lửa dục đang bốc cháy của cô, lửa giận và lửa dục đan vào nhau, hai tay mạnh mẽ nắm lấy chiếc eo nhỏ nhắn không để cho cô rút lui. Mang theo chút trừng phạt, hơi dùng sức, đè cô ở trên giá rửa mặt. Đá cẩm thạch lạnh buốt liền truyền đến độ lạnh.

“Sao hả? Muốn chạy?” Ám Dạ Tuyết nghiêng người che lưng cô lại, ngăn cô vùng vẫy, “Có phải vài ngày gần đây không chạm vào em, em liền quên nhiệm vụ của mình rồi không? Đã đồng ý làm tình nhân của tôi, sao, bây giờ muốn thể hiện đạo đức trong trắng của em sao? Đáng tiếc đáng tiếc, biểu hiện dâm dăng của em tôi đã biết từ lâu.”

“Anh.” Lời nói sỉ nhục giống như băng nhọn đâm vào trong lòng Nguyệt Tiêm Ảnh, thoáng chốc lạnh lẽo liền lan ra đến khắp cơ thể.

“Không cần. A a.” Nguyệt Tiêm Ảnh nghiêng ngã thân thể qua hai bên, lại không thoát được trói buộc trong hai cánh tay mạnh mẽ của hắn.

Hai tay hắn xoa nhẹ, di chuyển cọ sát một loạt cảm giác khác thường trong cơ thể cô, cô lắc đầu, không cam lòng mình cứ sa đọa ở trong tay hắn như vậy.

Mắt hơi hơi nâng lên, vừa lúc đối diện với mặt gương.

Giữa gương chiếu rõ ràng hai thân thể quấn đê lên nhau giống như ruột già, làn da màu đồng cổ khỏe mạnh của hắn, làm nổi bật da thịt trắng tuyết ngọc thạch của cô, bao nhiêu thị giác đều đập vào một hình ảnh, thật giống như dòng nước sạch quấn quanh chơi đùa hòn đá, một cứng rắn một mềm mỏng hợp thành hoàn mỹ.

Nguyệt Tiêm Ảnh xấu hổ đến hai gò má đỏ ửng càng thêm đỏ hơn, cô nhanh chóng cúi đầu, không dám ngẩng lên.

“Vì sao không nhìn?”

“Không. Không nên nhìn, rất xấu hổ.”

“Xấu hổ cái gì?” Bên môi thoáng hiện ý xấu, “Tới đây, nói cho tôi biết cảm giác chân thật của em. Càng dùng động tác chống cự đón nhận, sẽ làm cho người ta cảm thấy phiền chán!” Âm Dạ Tuyết để sát vào môi đỏ mọng của cô, giọng nói thô ráp nói: “Thân thể của em thành thật hơn em, cô gái dâm dăng!” Cúi đầu, liếm láp đôi môi nở nang, Âm Dạ Tuyết cắn ngậm bày tỏ ngọn lửa trong lòng mình lúc này.

Nguyệt Tiêm Ảnh biết hôm nay không thoát khỏi , khép mắt lại, lặng lẽ bày tỏ tiếp nhận.

Có lẽ hẳn nói không sai, thân thể của cô thành thật hơn cô. Quyến luyến cái ôm ấp dày rộng trong thân thể hẳn, một bên tàu có thể mang lại cho cô cảm giác an toàn. Mà lòng của cô, phải bao bọc che giấu để bảo vệ chính mình, không thể dễ dàng biểu lộ cách nghĩ chân thật của mình.

Cô gái dâm dăng? Thì ra ở trong mắt hẳn cô chính là kinh khủng như thế.

Bàn tay dao động trên thân thể Nguyệt Tiêm Ảnh nhanh chóng dẫn đốt ngọn lửa trong người cô, ngay lúc giữ lấy cô, bên tai Âm Dạ Tuyết hình như nghe được tiếng kêu to của Tuyết nhi —— Tuyết ca ca. Tiếng nói trong trẻo như chuông bạc sạch sẽ thuần khiết là nốt nhạc hay nhất trên thế giới.

Tiếng thở dốc và tiếng thở hỗn hển của Nguyệt Tiêm Ảnh hợp thành một bản hòa âm tuyệt vời, ánh sáng mềm mại chiếu vào bóng dáng không ngừng dây dưa của hai người, một bức tranh hoàn mỹ với hình thức nguyên thủy hiện ra trước mắt.

Lúc hai người nặng nề thở dốc không quy luật, từng đợt hơi nóng không ngừng quán lấy họ.

“Tuyết Nhi.” Trong đôi mắt Âm Dạ Tuyết đầy sương mù tình dục , thâm tình kêu gọi .

Một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt Nguyệt Tiêm Ảnh rơi xuống, nhàn nhạt ả ả ánh sáng bi thương, nhẹ giọng thì thào: “Tuyết ca ca.”

Cái tên này mỗi đêm cô đều kêu gọi mấy trăm lần trong lòng, đối với cô mà nói quen thuộc như thế, lại xa lạ như. Cô chỉ có thể lặng lẽ mà gọi ở trong lòng, không thể lớn tiếng kêu ra.

“Ào ào ——” tiếng nước xen lẫn tiếng thở dốc nặng nề còn có tiếng ngâm rên rỉ mềm mại.

Cột nước dày ẩm áp trong suốt bốc lên hơi nước mờ mịt, quanh quẩn hai thân thể.

Nước và lửa dung hòa, kích thích va chạm tia lửa tình yêu tinh khiết chân thành nhất.

Giờ phút này ——

Họ chính là Tuyết nhi và Tuyết ca ca.

Cô chính là Mộ Trần Tuyết hàng thật giá thật.

Không có trở ngại kiên cố, không có chướng ngại vật.

Cùng một chỗ, chính là dùng sức ôm đối phương, chỉ đơn giản như vậy.

Một tia sáng xuyên thấu qua khe hở bức màn len lén tiến vào, một chùm tia sáng dài nhỏ nhanh nhẹn chiếu lên trên giường.

Trên giường lớn màu trắng, hai người gắt gao quẩn quanh một chỗ, dường như trải qua một trận mây mưa vẫn không rời xa.

Một đôi mắt trong trẻo, giữa ánh sáng mờ mịt giống ngôi sao rực rỡ. Trải qua một đêm hân hoan đòi hỏi vui sướng dục vọng vô độ, theo đạo lý cô phải rất mệt mỏi mới đúng, nhưng giờ phút này một chút buồn ngủ cô cũng không có. Có lẽ tối hôm qua Âm Dạ Tuyết biểu hiện dịu dàng khiến cho cô không biết nguyên do thôi.

Nguyệt Tiêm Ảnh chống tay lên, nghiêng người tỉ mỉ đánh giá hấn ——

28. Chương 28: Bại Lộ Thân Phận

Mây kiếm đen đặc, trên trán tràn ngập bá khí vương giả, mũi cao thẳng, cánh môi mỏng hơi hơi nhếch lên, mang chút cười khê trẻ con. Trên cằm có một tầng râu ria nhạt, cô chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng mà đụng vào một chút, đảm tay có chút thô ráp.

“Tuyệt nhi.” Âm Dạ Tuyết đột nhiên khê mở môi mỏng.

Nguyệt Tiêm Ảnh cho rằng hấn đã thức dậy, nhanh chóng thu tay về, lúc này mới phát hiện hấn không có động tĩnh gì.

Không phải là hấn đang mơ thấy cô chứ?

Đôi mắt trong suốt sáng rõ của Nguyệt Tiêm Ảnh hiện lên chút đau buồn, “Anh đã không thể buông em ra như vậy, vì sao còn làm những chuyện kia? Vì sao.” Muốn chia rẽ hạnh phúc gia đình cô.

Nếu không phát hiện những chuyện này, đoán chừng hiện bọn họ đã sắp kết hôn hoặc là cô đã trở thành vợ của hấn. Mỗi ngày có thể ôm nhau hạnh phúc thế này, mỗi sáng sớm khi tỉnh lại có thể nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của hấn.

Nhớ rõ trước đây, có chính là thích thừa dịp hấn đi ngủ, lén lén vào phòng hấn, nhìn bộ dáng ngủ của hấn, thường thường sẽ làm một ít trò đùa quái đản nhỏ. Về mặt hấn thành diễn viên kịch, tô sơn lên móng tay hấn, kẹp cái kẹp tóc bướm bướm lên mái tóc ngắn của hấn.

Mỗi lần Âm Dạ Tuyết đều rất tức giận, muốn đánh cô, nhưng là mỗi lần đuổi kịp cô, cho rằng bàn tay quá lớn, đánh xuống cũng không quá mạnh, trừng phạt hơi hột như vậy làm cho tiểu Mộ Trần Tuyết càng thêm can rở.

“Hi hi.” Kỷ niệm tuổi thơ tốt đẹp như thế, khiến cho khuôn mặt xinh đẹp tươi tắn của Nguyệt Tiêm Ảnh hiện lên tươi cười chói lọi. Đôi mắt sáng ngời liền chuyển, xẹt qua chút ánh sáng tinh ranh.

Tay mềm mại nhẹ nhàng điểm một cái lên mũi hấn, “Nhìn xem hôm nay em sẽ chinh anh thật tốt!”

Toàn bộ chuẩn bị xong, Nguyệt Tiêm Ảnh bò lên giường quỳ gối bên người Âm Dạ Tuyết, vén một lọn tóc ngắn nhỏ vụn của mình, đầu để sát vào hấn, sợi tóc đùa nghịch nguẩy trong mũi hấn.

Âm Dạ Tuyết ngủ say cảm giác được cái mũi ngứa, không kiên nhẫn mà vươn tay xoa nhẹ cái mũi một cái, trở mình một cái, giống như đã thành thói quen, đưa tay tìm kiếm bên cạnh hấn.

Tay trống không, giường lộ ra hơi lạnh băng giá.

“Người phụ nữ kia.” Âm Dạ Tuyết bỗng dưng ngồi dậy.

Vốn cho rằng Nguyệt Tiêm Ảnh bên cạnh sẽ len lén chuồn mất, thật không ngờ lần này cô không có rời khỏi, ngược lại ngồi ở bên cạnh hấn.

Trước kia Âm Dạ Tuyết không hề thiếu phụ nữ, vì giải quyết sinh lý cần mà thôi, mỗi lần xong việc, hấn sẽ đuổi những người phụ nữ kia đi, lập tức tẩy sạch mùi bọn họ lưu lại trên người. Nhưng mà, lần này ngoài ý muốn rồi. Ôm người phụ nữ này đi ngủ, hấn phát hiện mình ngủ được rất ngon, mỗi lần cùng đi vào giấc ngủ với cô, hấn đều có thể mơ thấy Tuyệt nhi.

Dần dần phát hiện một sự thật đáng sợ, hấn dường như càng ngày càng không thể tách rời cô, không đúng! Nói chính xác một chút, là thân thể của hấn không thể tách rời cô.

Dù sao bây giờ cô là tình nhân của hấn, tiêu tiền mua thân thể vì sao lại không hưởng dụng.

“Anh thức dậy?” Nguyệt Tiêm Ảnh nghiêm mặt hỏi, đôi mắt sáng trong lấp lánh có thần thoáng hiện chút gian xảo.

Nhìn thấy có không có lặng lẽ rời đi, Âm Dạ Tuyết an tâm nằm xuống, lạnh lùng hỏi: “Bây giờ là mấy giờ hả?” Ánh mắt chim ưng sắc bén rơi vào trên thân thể cô.

Nguyệt Tiêm Ảnh mặc áo sơ mi của hắn, áo sơ mi trắng rộng rãi bao vây thân hình gầy yếu của cô, làm nổi bật tia sáng, có thể thấy được đường cong uyển chuyển tươi mát bên trong, loại mờ mờ ảo ảo này, loáng thoáng, càng thêm gợi cảm, châm ngòi giác quan người ta.

Âm Dạ Tuyết nhú nhú mày, “Sao hả, muốn quyến rũ tôi?”

Nguyệt Tiêm Ảnh nhảy xuống giường, theo động tác khom lưng của cô, cổ áo rộng rãi làm cho nơi đầy đặn trước ngực cô hiện ra, chiều dài áo sơ mi vừa miễn cưỡng che đậy cái mông của cô, nhưng quần lót màu đen ở bên trong có thể lơ lơ thấy được.

“Thật nhỏ mọn, không phải chỉ là mặc một cái áo sơ mi thôi sao! Quần áo của tôi đều bị anh xé nát, anh muốn tôi mặc cái gì?” Nguyệt Tiêm Ảnh cầm lấy cái đồng hồ khắc hình rồng số lượng có hạn trên đầu giường, giơ lên trước mặt hắn, “Bây giờ đã mười giờ rồi.”

“Sao lại trễ thế này.” Âm Dạ Tuyết vẫn là lần đầu tiên ngủ trễ như vậy, hôm nay còn có hội nghị, hắn lập tức xốc chân lên, bước chân xuống, liền phát hiện không thích hợp.

Đường kẻ quần của hắn, đã bị cắt nát thành từng đường từng đường lộn xộn, thật giống một chiếc váy rơm.

“Nguyệt Tiêm Ảnh, sao lại thế này?” Dùng đầu ngón chân để suy nghĩ liền biết đây là cô gái nhỏ to gan lớn mặt ở trước mắt này làm.

Nguyệt Tiêm Ảnh đã nghĩ thấy mùi nguy hiểm, lập tức lui về sau vài bước, “Cái này gọi là ‘có qua có lại’, ngày hôm qua anh xé nát quần áo của tôi, hôm nay tôi liền cắt hư quần của anh a. Ta vì anh mà đặc chế váy rơm Hawai, sao hả?”

Vẻ mặt không vui dần dần cứng ngắc đen đặc, trên trán hắn nổi đầy gân xanh, con ngươi đen tức giận bùng bùng hơi hơi nheo lại, nâng mắt nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm phụt ra ánh sáng sắc bén, “Cô gái, em có phải là muốn chết hay không!”

Hắn đứng dậy, “Càng ngày càng vô pháp vô thiên, xem tôi hôm nay sẽ dạy bảo em thật tốt.”

Mất thấy Âm Dạ Tuyết muốn tới bắt cô, Nguyệt Tiêm Ảnh co chân chạy. Cô chân trần, nhảy nhót lung tung, một lát đứng giường, một lát nhảy tới trên sofa, còn trốn tới phòng tắm đi bộ vài vòng.

“A. Cứu mạng.” Trong tiếng kêu la lộ ra hưng phấn, gần như chìm đắm trong loại trò chơi này.

“Em đứng lại đó cho tôi!” Âm Dạ Tuyết theo thật sát phía sau cô, bởi vì trước đó Nguyệt Tiêm Ảnh làm tốt nhiệm vụ, vẽ loạn một lớp dầu trên lòng bàn chân hắn, để cho hắn va chạm vào sàn nhà sơn bóng liền trượt, tự nhiên tốc độ sẽ không nhanh.

“Tôi không. Tôi dừng lại, bị anh bắt chẳng phải là mông sẽ nở hoa sao?”

Lại vài vòng, hai người đều đã thở hồng hộc, trán ứa ra mồ hôi lạnh.

“Anh nhanh một chút, tới nhanh bắt tôi a.”

Cửa phòng đột nhiên mở ra ——

Nguyệt Tiêm Ảnh đang quay đầu nhìn Âm Dạ Tuyết ở phía sau, không có nhìn thấy cửa đột nhiên xuất hiện thêm người, đầu đụng vào.

“Đau quá.” Giống như đụng vào vách tường cứng, cô lau trán, ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lăng Phong Ngải, “Anh không phải người a, không có việc luyện tập cơ bắp cứng như vậy làm gì? Làm bao cát thịt người sao?”

Lăng Phong Ngải cúi đầu, khiếp sợ nhìn Nguyệt Tiêm Ảnh một chút, lại nhìn Âm Dạ Tuyết cách đó không xa. Giống như gặp sét đánh, đã không có phản ứng.

Phía sau Lăng Phong Ngải là Hạ Khiêm Dật, Lãnh Trạch và Quỷ Tứ nhìn thấy Âm Dạ Tuyết quần ngang hông cái “váy rơm Hawaii” màu đen liền muốn cười, nhưng ngại vẻ mặt lãnh khốc của Âm Dạ Tuyết, chỉ có thể kìm nén, nhưng ở trong lòng đã cười đến ngứa tới ngứa lui rồi.

“Sao các người vào được?” Âm Dạ Tuyết tức giận căn môi, mày kiếm kéo căng tháo bỏ cái “váy rơm Hawaii” chẳng ra sao kia ra.

29. Chương 29: Mưa Bão Dậy Sóng

“Chúng tôi tới không đúng lúc, các người tiếp tục tiếp tục đi. . . .” Lăng Phong Ngải gãi gãi cái ót, vẻ mặt xấu hổ.

Hắn ta cúi đầu, sững sờ nhìn ngực Nguyệt Tiêm Ảnh.

Cô nhìn theo tầm mắt của Lăng Phong Ngải, hai tay liền ôm ngực, tức giận nói: “Anh nhìn cái gì!”

“Nguyệt Tiêm Ảnh, sao ngực của cậu lại sưng lên vậy?” Hắn ta sững sờ quay đầu nhìn Âm Dạ Tuyết, “Có phải bị anh ấy đánh sưng hay không?” Nói xong, hắn ta muốn đưa tay chạm vào để “Kiểm rõ vết thương” .

Bàn tay heo của Lăng Phong Ngải bị Âm Dạ Tuyết bắt lấy, giọng nói lạnh lẽo âm u lộ ra vài phần không kiên nhẫn, “Em thật ngớ ngẩn!”

Nguyệt Tiêm Ảnh cúi đầu nhìn mình, một mình chiếc áo sơ mi mỏng, “A. . . .” Dù sao cũng là một cô gái, bị nhiều đàn ông nhìn thấy bộ dáng quần áo không ngay ngắn của cô như vậy, không sợ hãi mới là lạ!

Cô nhảy trở lại lên giường, lấy chăn bao bọc mình lại thật chặt.

“Nguyệt Tiêm Ảnh là con gái?” Sau đó Lăng Phong Ngải mới phản ứng lại.

“Nếu không phải vậy?” Quỷ Tứ một tay khoát lên trên vai của hắn ta, trêu ghẹo nói: “Nếu bộ ngực thật sự có thể bị đánh đến sưng như thế, Tuyết thiếu có thể đi mở bệnh viện chỉnh hình làm đẹp , hàng ngày làm cho ngực người ta to lên.”

Lăng Phong Ngải nghe được câu trả lời kích động không thôi, kích động mà cầm thật chặt hai tay Âm Dạ Tuyết, “Âm Dạ Tuyết, anh bình thường , không phải là đồng tính.”

Về mặt Âm Dạ Tuyết càng ngày càng u ám, rất có điềm báo sắp có cơn bão, mày nhíu chặt, “Đồng tính?”

“Đúng vậy! Gần đây tất cả mọi người đều đồn tôi và anh là một đôi GAY!” Nguyệt Tiêm Ảnh nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, trong lòng cô rất sáng khoái .

“Dường như em rất thích?” Đôi mắt tối tăm vừa chuyển, bắn ra ánh sáng sắc bén, bên miệng thoáng hiện nụ cười tà mị.

Nguyệt Tiêm Ảnh vui cười một tiếng, “Dù sao thì anh cũng mắt mặt hơn tôi, tôi không hề chịu thiệt.”

“Tuyết thiếu! Có chuyện quan trọng.” Hạ Khiêm Dật dùng vẻ mặt nặng nề mở miệng, ngắt lời đối thoại của hai người bọn họ.

“Một phút!” Âm Dạ Tuyết xoay người trừng mắt nhìn Nguyệt Tiêm Ảnh một cái, rất có ý sẽ tính sổ sau. Hắn liền đi vào phòng thay đồ, nói là một phút liền là một phút, hắn đã mặc chỉnh tề đi ra.

“Có chuyện gì quan trọng?” Âm Dạ Tuyết một khi làm việc thì rất chuyên tâm, trên khuôn mặt lạnh lẽo không dư thừa một chút biểu cảm nào.

Hạ Khiêm Dật ở cạnh nói: “Hoạt động gần đây của Ứng bang càng ngày càng nhiều, trước đây là chiêu binh mãi mã, ngày hôm qua còn mua một lượng lớn vũ khí”

Tiếng rên rỉ phóng dăng của phụ nữ và tiếng thở dốc nặng nề của đàn ông không dứt, bay lượn thành từng vòng lốc xoáy mập mờ, làm cho bọn họ rơi vào thật sâu, không cách nào tự thoát khỏi.

Trong phòng to âm u như vậy tản ra nhàn nhạt màu hồng quả quýt, màu sáng ấm cũng nhuộm lên một tầng ánh sáng màu tình dục. Trên chiếc giường nước rộng rãi, hai thân thể trần truồng dây dưa đè lên nhau.

Thuận theo động tác mãnh liệt của Âm Dạ Lệ, thân hình uyển chuyển trắng sáng của cô gái lắc lư dữ dội, trên khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng lên, má hồng ửng ửng, sợi tóc thấm ướt, vẻ mặt giống như vui thích, giống như đau đớn, giống như mơ màng. Một đôi mắt đẹp trầm mê giữa tình dục, không cách nào tự thoát khỏi.

Lãnh Mỹ Diễm phát ra rên nũng nịu, hao mòn tiêu hồn giống như thuốc kích thích, cùng với mùi thơm đặc trưng của cơ thể cô ta, cũng đã làm cho đàn ông say mê thật sâu.

Mỗi lần ấn chạy nước rút, mặt nạ màu bạc đi theo hiện lên ánh sáng lạnh nhạt, đôi mắt thâm thúy âm u giống như vực sâu không đáy, mang cảm giác mơ màng thần bí quý dị, làm cho người ta không dám nhìn trộm, không dám tìm tòi.

Cô ta vô ý thức đáp lại, toàn thân rã rời, không có chút hơi sức, chỉ có thể bám chặt cái cổ khỏe mạnh của hắn, mỗi một lần vật cứng rắn to lớn va chạm ma sát đều làm cho cô ta rên rĩ

Lần lượt tích lũy vui thích, cô ta khó chịu tìm kiếm, cảm nhận của hắn đi vào sâu rất thích thú —— khoái cảm ngưng tụ, mạnh mẽ giống như khối lửa bùng lên, chỉ nghe thấy Âm Dạ Lệ gầm nhẹ một tiếng, toàn bộ dục vọng căng đầy nóng bỏng tinh túy trong thân thể hắn, phóng thích ra ngoài.

Mồ hôi ẫm ướt, vật nam tính cụt hứng dề xuống.

Lãnh Mỹ Diễm hừ nhẹ một tiếng, trở mình đi, nằm sấp trên ngực hắn thở hổn hển.

Giọng nói thô ráp vang lên, trong giọng nói còn lộ ra tình dục sót lại, “Có phải động tác của chúng ta chậm một chút hay không?”

“Làm sao có thể?” Móng tay đỏ tươi của Lãnh Mỹ Diễm nhẹ nhàng vẽ vài vòng trên ngực to lớn của hắn, mềm mại đáng yêu nói: “Chúng ta phối hợp ở trên giường không chê vào đâu được.”

“Bốp!” Âm Dạ Lệ không chút lưu tình vung tay gạt đôi tay không an phận của cô ta, “Nghiêm chỉnh mà nói!”

Giọng nói âm u lạnh lẽo làm cho Lãnh Mỹ Diễm liền nghiêm mặt, theo thời gian lâu như vậy, cô ta đã nhìn quen Âm Dạ Lệ vui buồn thất thường, coi như cô ta cũng hiểu rõ hắn, lúc này cô ta liền không dám làm càn nữa. Treu chọc mãnh thú hung tàn thì kết cục chính là chết không toàn thây.

“Nói không chừng Tuyệt thiếu thấy chúng ta không có động tĩnh gì nên đã buông lơ cảnh giác, cứ như vậy, ngược lại bây giờ chúng ta ra tay có thể làm cho anh ta trở tay không kịp.”

“Hừ ——” Môi mỏng sắc bén hơi hơi giơ lên, thoáng hiện cười lạnh khinh thường, “Em cho là Âm Dạ Tuyệt là hạng người qua loa, dễ dàng đối phó vậy sao!”

Lãnh Mỹ Diễm cúi đầu hôn môi lên trong ngực hắn, “Em chỉ biết người đàn ông của em không phải là người qua loa.”

“A.” Giữa tiếng sợ hãi của Lãnh Mỹ Diễm, Âm Dạ Lệ vòng tay ôm lấy eo của cô ta, một cái xoay người, đè cô ta ở dưới thân thể, “Cô gái, đừng quá tự tình là đúng. Em nên biết rõ hậu quả.”

“Hô hô.” Lãnh Mỹ Diễm cười yêu mị ra tiếng, đôi mắt yêu mị nhếch lên, ngón tay đụng vào trong ngực hắn, “Em biết mọi việc anh đã tính toán thật tốt ở trong lòng rồi.”

Ánh mắt sâu thẳm của Âm Dạ Lệ trầm xuống, “Ngày mai sẽ đưa cho Âm Dạ Tuyệt một phần quà lớn!”

“Tuyệt thiếu, không xong rồi!”

Sự việc khẩn cấp Lăng Phong Ngải cũng bất chấp Âm Dạ Tuyệt không tiện, trực tiếp vọt vào phòng ngủ của hắn, đúng ngay loại tình huống này hắn ta cũng không phải phạm lần đầu, trước lạ, sau quen, đã nhìn quen đến vô cảm rồi, luyện thành thói quen rồi.

Không như hình ảnh đã dự đoán, trong phòng ngủ một mảnh yên lặng.

Nguyệt Tiêm Ảnh vươn cánh tay nhỏ nhắn từ trong chăn ra, chìa chìa vào phòng tắm, mơ mơ màng màng nói: “Anh ấy đang tắm, tự anh đi tìm anh ấy đi.”

Tuyệt thiếu thật là, mỗi ngày làm cho Nguyệt Tiêm Ảnh biến thành một mỗi như thế.

Lăng Phong Ngải cũng không có đam mê rình coi, đặc biệt là cùng giới, liền đứng ở cửa chờ hắt ra.

30. Chương 30: Đê Hèn Thấp Kém

“Sao lại thế này?”

“Một lượng lớn hàng hóa của chúng ta bị cảnh sát thu rồi.”

Trên mặt của Âm Dạ Tuyết cũng không có lộ ra vẻ mặt chăm chú, căn bản là không để trong lòng đồng hàng bị tổn thất này. Khuôn mặt tuấn tú giống như đao khắc thoáng hiện chút mỉa mai, “Anh ta thiếu kiên nhẫn, bắt đầu hành động rồi.”

“Tuyệt thiếu, bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Nhàn nhạt mà phun ra bốn chữ: “Yên lặng xem xét.”

“Yên lặng xem xét? Vậy chẳng phải là cái gì cũng không làm, như vậy có vẻ như chúng ta quá hèn nhát rồi không?” Trong lòng Lăng Phong Ngải tràn đầy lửa giận, đương nhiên là thiếu kiên nhẫn.

“Yên tâm ——” Âm Dạ Tuyết vỗ vỗ bờ vai của hắn ta, đôi mắt hàm chứa ý cười thoáng hiện ánh sáng tà mị, “Muốn đấu với tôi chỉ có một kết cục —— tự tìm cái chết!”

“Người phụ nữ kia, cô đứng lên cho tôi!” Mộ Trần Tuyết vọt vào phòng, xốc hết chăn của Nguyệt Tiêm Ảnh lên.

Nguyệt Tiêm Ảnh vốn đang ngủ say đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh, xoa xoa đôi mắt lim dim đứng lên, nhìn thấy một hình dáng mơ hồ, trên mặt trang điểm đậm tở ra hận ý và khinh thường.

“Có chuyện gì sao? Tôi muốn ngủ, có thể chờ tôi tỉnh lại hay không.”

“Bốp ——” không đợi Nguyệt Tiêm Ảnh nói hết lời, Mộ Trần Tuyết trợn mắt đang bốc lửa, cánh tay mảnh khảnh ra sức vung lên, bàn tay vung lên nặng nề đánh vào trên gương mặt Nguyệt Tiêm Ảnh.

Đột nhiên có sức đánh mạnh mẽ làm cho Nguyệt Tiêm Ảnh trở tay không kịp, cô bị đánh cho té ngã ở trên giường, bên tai truyền đến một trận ù ù, trên gương mặt liền có cảm giác đau đớn.

“Cô Cô lại dám đánh tôi?” Nguyệt Tiêm Ảnh khó có thể tin mà nhìn vẻ mặt cao ngạo ngang tàn của Mộ Trần Tuyết giả.

Nguyệt Tiêm Ảnh từ nhỏ đến lớn, tuy trải qua rất nhiều khó khăn, nhưng từ trước tới nay cũng chưa từng bị ai đánh, hôm nay là lần đầu tiên. Cô gái trước mắt này, chiếm lấy tên của cô cũng không nói, lại còn dám đánh cô, sao Nguyệt Tiêm Ảnh có thể chịu được uất ức như vậy. Cô nhảy dựng lên, đánh về phía cô ta.

Rất nhanh, hai nữ nhân xoắn xuýt quẩn quanh nhau. Động tác của phụ nữ đơn giản là dùng tay cào nắm, dùng chân đá, còn lại chính là liều mạng túm tóc đối phương.

“Đúng! Tôi đánh cô, ai kêu cô quyến rũ Tuyết của tôi ——” Mộ Trần Tuyết muốn túm tóc của cô, lại phát hiện tóc của Nguyệt Tiêm Ảnh quá ngắn, liền đổi chiêu dùng tay cào, cô ta thật hối hận không cắt móng tay thật thô, một cái cào có thể ra rất nhiều máu.

Nguyệt Tiêm Ảnh cũng không nhún nhường, mỉm cười nói: “Từ khi nào Tuyệt thiếu là của cô, thật là buồn cười, chính bản thân cô còn là đồ giả mạo, Mộ Trần Tuyết giả ——”

Tóc của cô ta rất dài, vừa vặn để Nguyệt Tiêm Ảnh nắm trong tay, nắm chặt đến cô ta kêu la oa oa.

“Cô nói bậy, tôi là vị hôn thê của Tuyết, còn cô nhiều nhất chỉ là tình nhân của hắn!” Mộ Trần Tuyết hỗn hển mà quát Nguyệt Tiêm Ảnh.

“Cô có biết đầu năm nay thê không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm hay không. Nói như thế nào, thì ở trong lòng Âm Dạ Tuyết tôi cũng quan trọng hơn so với cô!”

“Dừng tay!” Ở cửa bỗng dưng truyền đến một tiếng quát lớn.

Giống như một tiếng sét kinh trời động đất rất có sức uy hiếp, Nguyệt Tiêm Ảnh và Mộ Trần Tuyết chợt ngẩn ra, tuy không cam lòng, nhưng vẫn buông lỏng tay ra.

Giờ phút này, quần áo của Nguyệt Tiêm Ảnh hỗn độn, áo ngủ bị kéo xuống lộn xộn, rất miễn cưỡng ở trên thân thể cô, che khuất những vị trí quan trọng. Tóc rối tung giống như rơm rạ, bên phải gò má vừa đỏ vừa sưng, khóe miệng bật ra tơ máu đỏ sẫm.

Đương nhiên, Mộ Trần Tuyết cũng không tốt hơn bao nhiêu, đầu tóc dài rối loạn thật giống như bị điện giật, quần áo trên người vừa bị kéo cúc áo xuống, vừa bị xé rách một mảnh vải.

“Các người đang làm cái gì?” Đôi mắt thâm thúy phụt ra ngọn lửa phần nộ lạnh rét.

Nguyệt Tiêm Ảnh lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái, chu mỏ nhẹ giọng nói thầm: “Hai người phụ nữ vì anh mà đánh nhau thì nên cảm thấy vinh dự mới đúng, thật là, tức giận cái gì?”

“Hu oa hu oa.” Mộ Trần Tuyết kéo khóe miệng, bắt đầu gào khóc, đương nhiên là cái loại khóc này rõ ràng là có tiếng sấm không có hạt mưa, cô ta di chuyển bước nhỏ hoa sen tới cạnh Âm Dạ Tuyết, hai tay mở ra, một nắm tóc màu này, “Tuyết, anh xem, đây đều là cái người phụ nữ chanh chua kia lôi xuống, cô ta còn đánh em.”

Mộ Trần Tuyết quyết định kẻ ác cáo trạng trước, khóc la kể rõ tội ác của Nguyệt Tiêm Ảnh.

“Đủ rồi!” Âm Dạ Tuyết không có tâm tư nghe cái này, trừng mắt nhìn Nguyệt Tiêm Ảnh một cái, đôi mắt sắc bén chuyển hướng nhìn Mộ Trần Tuyết, “Sao em ở trong này?”

“Em.” Bị Âm Dạ Tuyết hù dọa như vậy, cô ta ngừng khóc, “Em.” Em một hồi lâu cũng không nói ra một câu lấy cớ.

“Không phải tôi đã nói, không cho phép ai bước vào phòng tôi!” Đôi mắt lạnh lẽo phóng túng của Âm Dạ Tuyết dừng trên người cô ta, chậm chậm gần từng tiếng nói.

“Vậy vì sao cô ta có thể?” Mộ Trần Tuyết chỉ ngón tay màu xanh nhạt về phía Nguyệt Tiêm Ảnh.

Trước kia cho rằng Âm Dạ Tuyết là đồng tính, cô ta thua tâm phục khẩu phục. Nhưng Nguyệt Tiêm Ảnh là con gái, vậy chẳng phải là Âm Dạ Tuyết trắng trợn nuôi phụ nữ dưới mắt cô ta sao!

Vậy sau này cô ta còn có địa vị gì đáng nói chứ?

Không được! Cô ta rất bức bối, cho nên mới kích động mà xông tới muốn cho Nguyệt Tiêm Ảnh biết tay, nhưng mà người phụ nữ này không hề đơn giản, không hề giống như bên ngoài của cô .

“Cô ấy và em khác nhau!”

“Có cái gì khác nhau? Không phải cô ta là tình nhân của anh, công cụ phát tiết của anh sao, người đê hèn thấp kém như vậy có thể vào phòng của anh, em đây vị hôn thê của anh vì sao lại không được?” Mộ Trần Tuyết cũng bất chấp Âm Dạ Tuyết sẽ tức giận hay không, nói ra toàn bộ những gì ở trong lòng, “Nếu anh cần phụ nữ, em cũng có thể a, Tuyết, em đã trưởng thành, không phải trẻ con nữa.”

Chứa đầy uất uất đến mức cái mũi của Mộ Trần Tuyết chua xót, nước mắt tuôn rơi xuống.

Âm Dạ Tuyết đưa tay kéo cô ta lại, lau chùi hết nước mắt trên mặt cô ta, “Chính là vì em không đê hèn thấp kém, cho nên tôi không thể thương tổn em, muốn bảo vệ em thật tốt.”

Mộ Trần Tuyết ghen ngào hỏi: “Anh sẽ lấy em, không phải cô ta có phải không, sẽ không thay đổi?”

“Đương nhiên!” Âm Dạ Tuyết không suy nghĩ, nói ra.

“Đứa nhỏ ngọc, trong đầu của em suy nghĩ cái gì? Căn bản cô ta không là cái gì, cảm giác tươi mới qua đi, tự nhiên sẽ không có vị trí cho cô ta nữa. Em là vợ mà tôi chọn, trước sau cũng là em.”

Xưng hô đứa nhỏ ngọc vô cùng thân thiết như vậy, lần đầu tiên Âm Dạ Tuyết dịu dàng với cô ta như vậy.

Mộ Trần Tuyết đạt được mục đích, lập tức vui vẻ ra mặt, chu miệng lên, “Nhưng mà. Cô ta ỨC HIẾP EM!”

31. Chương 31: Em Sẽ Không Yêu Tôi Chứ.

“Đó là do cô ta chưa được thuần phục!” Ánh sáng u ám lạnh lẽo chiếu về phía Nguyệt Tiềm Ảnh.

Trong mắt Âm Dạ Tuyết, cô thật giống như một con nhím mọc đầy mũi nhọn sắc bén, luôn đâm vào trong người, không đến mức quá đau nhưng làm cho người ta ngọt ngào. Âm Dạ Tuyết càng ngày càng cảm thấy thú vị khi thuần phục con nhím nhỏ bướng bỉnh lý lợm này, nhờ từng cái gai của cô, xem cô làm sao có thể lại nhe nanh múa vuốt.

Hắn cố ý nói như vậy, ánh mắt luôn liếc về phía Nguyệt Tiềm Ảnh nhìn xem phản ứng của cô.

Nhìn thấy đôi mắt trong trẻo của cô nổi lên một tầng hơi nước, khuôn mặt giống búp bê gốm sứ tinh xảo lại rất dễ vỡ vụn hiện lên chút ráo rắt thảm thiết, tâm trạng Âm Dạ Tuyết bắt đầu sung sướng, cảm giác thỏa mãn chinh phục đạt được chưa từng có.

Nguyệt Tiềm Ảnh ngu ngơ mà nhìn bóng lưng hai người sóng vai rời khỏi, có một lưỡi dao sắc bén đâm chọc vào trái tim cô, lưỡi dao vừa mỏng vừa bén đâm vào chưa đến nỗi chảy máu, nhưng cảm giác đau đớn thì cực kỳ rõ ràng. Trái tim nhìn như hoàn mỹ không khuyết điểm, thật ra đã dính đầy vết thương.

Thì ra ở trong mắt hắn, cô chỉ là một người dê hèn thấp kém, vì tiền bạc bán đứng thân thể làm tình nhân, cảm giác tươi mới của hắn qua đi, là có thể lập tức ném cô đi.

“Ừm.” Ngực truyền đến một trận đau đớn, Nguyệt Tiềm Ảnh cúi người, ôm ngực, miệng mở lớn thở phì phò.

Từ khi dùng thuốc của Hạ Khiêm Dật, bệnh tim của cô giảm bớt rất nhiều. Bàn tay run rẩy dữ dội hoảng loạn mở ngăn kéo ra, khó khăn lấy viên thuốc bên trong ra, trực tiếp nuốt vào.

Dường như cô đã dùng hết toàn bộ hơi sức, xụi lơ mà nằm ngã trên đất

Cuộn thân thể lạnh run lại, mắt trong veo nhìn lên trần nhà, không hề chớp mắt, làn nước trong xuống chảy xuống——

“Ông nội, bây giờ Tuyết nhi đau quá, đau quá. Ngay cả hít thở cũng đau. Con nên làm cái gì bây giờ?” Một giọt nước mắt sáng trong nhỏ giọt từ khóe mắt cô xuống, như nước thủy sinh trong suốt, “Tuyết ca ca, đã không phải là Tuyết ca ca của con, anh ấy đã thay đổi, không phải là Tuyết ca ca bảo hộ con cả đời rồi bỏ nửa rồi. Anh ấy đã có người muốn bảo hộ rồi. Không phải Mộ Trần Tuyết, con cái gì cũng không phải.”

“Tuyết thiếu, anh thật sự muốn đi? Đây rõ ràng là Hồng Môn Yến!” Hạ Khiêm Dật lo lắng nói.

Lúc này, không khí trong văn phòng rất bức bách, chính là bởi vì nhận được thiệp mời của Lệ đường chủ Chu Tước đường của Ứng bang.

Âm Dạ Tuyết đứng ở trước cửa sổ, ánh mắt trống rỗng nhìn ra ngoài cửa sổ, không có bất cứ trọng tâm nào, lúc đó giữa ngón trỏ và ngón giữa của hắn kẹp một miếng thuốc lá, hắn cũng không gạt xuống, đầu mẫu thuốc lá đã gộp lại một đoạn rất dài chưa rút xuống.

Trời chiều như lửa, tà tà chiếu rọi vào trên khuôn mặt tuần tú lạnh lùng như đao khắc, càng thêm sáng rõ đường nét thân thể khỏe mạnh của hắn.

Thân hình tách rời ra một cái bóng thật dài ở trong nhà, tổ hợp sáng và tối, làm cho hắn giống như vị thần phát ra hào quang, lại giống như ác ma bước ra từ bóng tối—— tràn ngập thần bí, làm cho người ta không thể nhìn thấu được, cho dù phần thần bí này làm cho người ta nảy sinh cảm giác hắn rất đáng sợ.

Lăng Phong Ngải thiếu kiên nhẫn nhảy dựng lên, “Cái tên Lệ đường chủ kỳ quái kia có ý gì, tôi sẽ đem mấy trái bom làm nổ tung hang ổ của anh ta.”

“Tôi không tán thành đi.” Lãnh Trạch luôn ít nói cũng phát biểu quan điểm của mình, “Từ lâu Lệ đã bố trí bàn cờ này, chính là đang đợi anh ‘nhảy vào’”

“Đúng!” Lăng Phong Ngải kích động nói: “Cái tên Lệ gì đó, bây giờ chính là dùng ‘gây ông đập lưng ông’, sau đó lại đến chiêu ‘bắt ba ba trong vò để như trở bàn tay’”

“So sánh Tuyệt thiếu với ba ba có phải là có phần.” Hạ Khiêm Dật buồn cười.

“Đi!” Trải qua một lúc suy nghĩ cặn kẽ, Âm Dạ Tuyệt đưa ra quyết định này.

Lăng Phong Ngải đã lâu không có đánh một trận vui sướng, đã ngứa ngáy tay chân rồi, nếu Âm Dạ Tuyệt đã đưa ra quyết định, hắn ta đương nhiên tích cực hưởng ứng, “Được! Chúng ta cùng đi, khuấy đảo Ứng bang đến trời long đất lở, mang ‘vò’ đập cho tan nát!”

“Không cần, các người canh giữ ở cửa là được, đến lúc đó tiếp ứng cho chúng tôi.” Trong lòng Âm Dạ Tuyệt đã có kế hoạch hoàn chỉnh.

“Chúng tôi?” Hạ Khiêm Dật nắm được mấy chữ này, “Tuyệt thiếu quyết định đưa ai theo?”

“Nguyệt Tiêm Ảnh!” Hắn hơi hơi nhú mày, “Sao hả, cô ấy không được sao?”

“Tuyệt thiếu, cô ấy bệnh nặng mới khỏi.”

Âm Dạ Tuyệt lộ ra vẻ mặt phiền chán, trực tiếp ngắt lời hắn ta, “Có phải là cậu đã quá quan tâm cô ấy rồi không?”

Hạ Khiêm Dật đang muốn nói cái gì, nhưng bị Lăng Phong Ngải nói trước.

“Yên tâm, yên tâm! Có Tuyệt thiếu ở đây, bảo đảm đưa em gái Tiêm Ảnh trở về nguyên vẹn không mất một sợi lông nào.”

Âm Dạ Tuyệt đi vào phòng ngủ, phát hiện trên giường không có người, ánh mắt dần dần dời xuống, phát hiện Nguyệt Tiêm Ảnh đang nằm ở trên sàn nhà lạnh lẽo.

“Sao thế? Có giường không nằm, nằm sàn nhà.”

Thật ra khi Âm Dạ Tuyệt bước vào phòng cô cũng đã biết là hắn vào. Trên người hắn có mùi thuốc lá nhàn nhạt, hòa lẫn vào hơi thở tự nhiên trên người hắn, thành hương vị độc nhất, nhàn nhạt sâu xa, so với nước hoa nam tính còn dễ ngửi hơn.

“Tôi thích nằm ở đâu, cũng là tự do của tôi!” Cô tức giận nói.

“Bốp ——” một cái hộp tinh xảo mặt trên quần quanh tơ lụa, ném ở trước mặt Nguyệt Tiêm Ảnh.

“Em thích nằm ở đâu tôi không xen vào! Nhưng mà nhanh đi thay cái này cho tôi, lập tức có nhiệm vụ!”

Nguyệt Tiêm Ảnh dường như cố ý đối địch với hắn, liền nằm nghiêng ở trên mặt đất, không hề động đậy.

“Không phải là em muốn tôi giúp em mặc quần áo chứ.” Nói xong, Âm Dạ Tuyệt chặn ngang lời cô lên.

Nước mắt sáng trong chói mắt ở khóe mắt, Âm Dạ Tuyệt giật mình, lập tức hiện nét chế giễu, “Cô gái, em sẽ không yêu tôi chứ? Nhưng mà tôi đã cảnh cáo em, ngàn vạn lần không được yêu tôi, nếu không, hậu quả chỉ có một, đau khổ chỉ một mình em!”

Nguyệt Tiêm Ảnh qua loa lau hết nước mắt trên mặt, cực lực bác bỏ, “Anh ít tự đa tình đi, người bị mù mới yêu anh! Tôi nhớ ông nội.”

“Tốt nhất là không có!” Âm Dạ Tuyết nhặt cái hộp lên đưa tới trên tay cô, “Thay nhanh lên, tôi không có thời gian mè nheo với em.”

Nguyệt Tiêm Ảnh kéo tơ lụa ra, tiếp theo nói lỏng nơ buộc con bướm, mở cái nắp ra—— một bộ lễ phục dạ hội màu đen rực rỡ.

Cô quay đầu nhìn Âm Dạ Tuyết, “Sao anh còn không đi?”

“Vì sao tôi phải đi?” Âm Dạ Tuyết hỏi lại cô.

“Anh không đi làm sao tôi thay quần áo?”

32. Chương 32: Mê Mị.

Nghe Nguyệt Tiêm Ảnh nói như vậy, Âm Dạ Tuyết càng không có ý muốn rời khỏi, ngược lại ngồi ở trên giường, bắt chéo chân, “Có cái gì xấu hổ, chỗ nào của em mà tôi chưa từng thấy qua, sờ qua. Ở đây thay cũng như nhau.”

Nguyệt Tiêm Ảnh buồn rầu nhú chặt hai hàng lông mày, hung tợn mà trợn mắt nhìn hắn, thì thầm một câu: “Biến thái cuồng rình mò!” Cô ôm lấy quần áo đi vào phòng thay đồ, kéo cửa gỗ khắc hoa lại, nghĩ đến căn bản cửa này không có khóa, lập tức quay đầu vọt vào phòng tắm khóa chặt cửa lại

Giữa con người đen Âm Dạ Tuyết thoáng hiện chút nghiến ngấm, môi mỏng của hắn giương lên một chút cười lạnh, cô gái phóng đảng như vậy còn có thể có mặt ngây thơ xấu hổ?

Hừ! Hắn nghĩ, ở trên thế giới, sẽ không còn cô gái nào diễn trò hay hơn cô. Rõ ràng chính là thủ đoạn quyến rũ trên đũa ham muốn, tìm đủ mọi cách quyến rũ hắn, lại còn giả thành bộ dáng băng thanh ngọc khiết.

Trong phòng tắm, Nguyệt Tiêm Ảnh buồn phiền với bộ lễ phục dạ hội tơ lụa mỏng này, thở dài một cái, sao lại bó sát người như thế, Tì Tì từng sợi tơ đều dính sát vào da thịt. Hơn nữa, quần áo đáng ghét này còn lộ lưng, sao không trực tiếp để cho cô đến quán bar cởi sạch bên trong không còn một mảnh lông đi.

Lúc cô thở dài không dứt, tiếng của tên ác ma kia đã vang ở ngoài cửa “Em ở trong căn nhà cái gì, có phải không mặc được, muốn mời tôi vào giúp em mặc hay không?”

Nguyệt Tiêm Ảnh lập tức bối rối nói: “Ngần vạ lần anh đừng vào, quần áo này không thích hợp với tôi, có thể đổi bộ khác được hay không?”

“Sao lại không thích hợp hả? Nếu không, tôi vào nhìn xem.” Âm Dạ Tuyết có thể tưởng tượng lúc này trên mặt cô gái nhỏ bên trong kia có bao nhiêu đỏ hồng, hắn chọn quần áo hở lộ dữ dội như vậy chính là muốn nhìn thấy bộ dáng quần bách của cô.

“Tôi khóa lại rồi !” Nguyệt Tiêm Ảnh nói.

Con người đen của Âm Dạ Tuyết ngưng đọng ý cười, “Em cảm thấy một cánh cửa nhỏ nhỏ như vậy có thể ngăn cản tôi?”

“Anh không được vào!” Nguyệt Tiêm Ảnh sợ hãi kêu một tiếng, sau đó ấp a ấp úng nói: “Bộ quần áo này lộ lưng Sẽ nhìn thấy. đồ lót của tôi.” Nói cái này với một người đàn ông, cho dù từng có tiếp xúc thân mật cũng có thể làm cho trên mặt Nguyệt Tiêm Ảnh bốc cháy rồi.

“Mở cửa!” Một tiếng trầm thấp từ tính vang lên, cũng không phải là giọng điệu mệnh lệnh, mà là điều đương nhiên.

Nguyệt Tiêm Ảnh cũng không muốn đứng mãi trong phòng tắm, mở khóa ra, nhanh chóng cầm lấy quần áo của mình che ở trước ngực, lúng túng nói: “Anh không cần vào.” Giọng nói này giống như Âm Dạ Tuyết muốn tà ác mà vô lễ với cô, mà cô là vô tội cầu xin tha thứ.

Âm Dạ Tuyết không để ý cô phản đối, tùy tiện mà đi tới, “Đừng che, cũng đã nhìn qua nhiều lần rồi.” Đưa cho cô một cái túi lớn, Âm Dạ Tuyết kêu rên một câu: “Lấy nhanh!”

Nguyệt Tiêm Ảnh nhanh chóng cầm lấy túi lớn, lui về phía sau hai bước mở ra đã thấy —— là một chiếc quần lót chữ T . Thoáng chốc huyết khí dâng lên, cuộn cuộn bốc cháy trên mặt , ngay cả lỗ tai cũng nóng lên, nhanh chóng biến thành thịt heo kho tàu rồi.

Trong lòng cô đã hiểu rõ, rõ ràng là hấn cố ý chọn loại đồ lót mát mẻ này, tìm cách đùa giỡn cô.

Ám Dạ Tuyết nhìn về mặt kính ngực của cô nhìn chằm chằm thứ trong tay, hỏi: “Sao? Có phải không biết mặc mấy thứ này hay không. Nếu không tôi giúp em mặc vào.”

“Tên biến thái chết tiệt anh cút ra ngoài cho tôi.” Nguyệt Tiêm Ảnh quay đầu lại nhìn, buông lỏng quần áo che ở ở trước ngực, dùng cả tay chân đẩy hấn ra ngoài.

Thật lâu sau.

Bên trong không có chút động tĩnh nào, Ám Dạ Tuyết đợi có chút mất kiên nhẫn, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, đã là màn đêm, trên tấm màn đen lộng lẫy tô vẽ thêm những ngôi sao rực rỡ.

“Còn chưa xong sao? Có phải cần vào giúp đỡ không?”

“Ài!” Nguyệt Tiêm Ảnh nhìn mình ở trong gương thở dài một hơi thật sâu, không có cách nào, chỉ có thể đi ra từ bên trong ——

Tơ lụa màu đen nhánh gắt gao ôm sát thân thể cô, dính sát đến không một khe hở, buộc quanh toàn bộ dáng người lung linh của cô. Đường cong xương quai xanh duyên dáng, bộ ngực đầy đặn đánh thức dục vọng, cái mông vung cao và đôi chân xinh đẹp thon dài mảnh khảnh như ẩn như hiện dưới lớp vải đen không đồng đều, cô gái xinh đẹp gợi cảm như vậy, chính là báu vật quyến rũ đàn ông.

Cô đã quyến rũ bao nhiêu đàn ông, có bao nhiêu đàn ông đã nhìn qua thân thể của cô? Nghĩ đến đây, ánh sáng trong mắt không khỏi có thêm vài phần sắc bén.

Cô gái dám đăng chính là dựa vào thân thể để chinh phục đàn ông.

Nguyệt Tiêm Ảnh bị hấn nhìn trắng trợn, khiến cho cô lúng túng mãi, không biết để hai tay vào đâu, ngượng ngùng hỏi: “Cái kia. Tôi cảm thấy quần áo này quá hở hang, tôi không mặc cái này được không!” Hai tay cô đề phòng ôm ngực, xoay người đi tới phòng tắm.

Ám Dạ Tuyết bắt được cánh tay của cô, dùng sức kéo lại, thuận thế kéo vào trong lòng mình, hai tay siết chặt bờ vai cô, “Không được thay, em có ‘vốn’ hương vị để mặc bộ quần áo này.” Bàn tay hấn vừa lúc rơi vào sau lưng trần trụi lạnh băng của cô, cảm xúc mềm mại nhũn nhụi như là một tấm tơ lụa tốt nhất, hấn không nhịn được mà nhẹ nhàng vuốt ve.

Vốn, vốn cái gì chứ? Nguyệt Tiêm Ảnh oán giận hấn nói chuyện một nửa không rõ ràng, vừa cúi đầu nhìn theo ánh mắt của hấn đã thấy bộ ngực của mình, thoáng chốc mặt liền đỏ lên.

Với góc độ mắt của Ám Dạ Tuyết, nhìn thấy rõ ràng hiện ra ngay trước mắt, hơn phân nửa nơi tròn trịa lộ ra trước mắt hấn. Đôi má xinh đẹp khéo léo của cô vì vậy mà đỏ bừng quyến rũ động lòng người.

Thoáng chốc Ám Dạ Tuyết cảm giác mạch máu của mình đều giãn nở ra, lửa nóng lao nhanh vào mạch máu đập loạn khắp nơi. Chết tiệt, hấn mắng một tiếng ở trong lòng, dường như hấn càng ngày càng không kìm lòng nổi với thân thể của cô gái này, càng ngày càng dễ dàng không khống chế được.

Nguyệt Tiêm Ảnh run rẩy mà vươn tay kéo quần áo lên một chút, “Buông!” Muốn đẩy hấn ra, còn muốn dùng thêm vài phần sức, ai ngờ bàn tay trên lưng đã tăng sức, hai tay giữ chặt lấy cô, làm cho cô càng dính chặt vào thân thể hấn.

Hiện tại hấn muốn vuốt ve, hấn lấy đầu ngón tay xẹt qua môi hồng như cánh hoa của cô, lạnh mị nói: “Làm sao bây giờ? Tôi đối với em không thể kìm lòng nổi.” Nói xong, lúc Nguyệt Tiêm Ảnh còn chưa kịp tiêu hóa những lời này, hấn chậm rãi cúi đầu, mềm nhẹ mà chiếm lấy môi của cô, nháy mắt cảm giác được thân thể của hấn như tảng đá cứng ngắc, trong đôi mắt hấn xẹt qua một chút gian xảo. Hấn dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng vẽ quanh môi cô, hai tay vuốt ve ở sau lưng cô.

33. Chương 33: Mỹ Nam Kế

Đây là đang làm cái gì? Đánh lén?

Thoảng chốc trong đầu của Nguyệt Tiêm Ảnh trống rỗng, trái tim căng thẳng mà đập như sấm.

Ám Dạ Tuyết đột nhiên càng muốn hút thêm nữa, bàn tay chậm rãi dao động đi xuống, trượt vào cái váy của cô, chạm vào cái mông tròn của cô. Bởi vì bên trong mặc chiếc quần chữ T, xúc cảm đáng sợ như thế, khiến cho Nguyệt Tiêm Ảnh không khỏi hít vào một hơi lạnh, lưỡi của hắn nhân cơ hội trượt vào, dùng đầu lưỡi khiêu khích cô từng chút một, mời cô cùng nhảy múa. Nụ hôn trơn ướt này, nóng bỏng mà có tính xâm lược.

“Tuyệt thiếu! Đã xong chưa!” Ngoài cửa vang lên tiếng kêu của Lăng Phong Ngải.

Hắn ta sợ mình xem xong cảnh này sẽ đau mắt hột, lần này không có lỗ măng mà xông vào.

Mây rậm của Ám Dạ Tuyết hơi nhúu chặt lại, điều chỉnh hơi thở hỗn loạn lại một chút, môi mỏng kề sát lỗ tai trắng mịn của cô, “Cô gái, tôi thật muốn chiếm đoạt em ngay bây giờ, em thật sự là báu vật gọi cảm, em nói xem một lát sẽ có bao nhiêu đàn ông mê chết em hả?”

Thân thể gầy yếu của Nguyệt Tiêm Ảnh khẽ run lên, không hiểu sao trong đáy lòng dâng lên cảm giác không yên. Hắn thật giống như con báo săn trong bóng đêm, đôi mắt rạng rỡ sáng láng nhìn chăm chú động vật nhỏ như cô, dường như đã trở thành vật trong bàn tay của hắn, mỗi một bước đều trong kế hoạch tính toán của hắn.

“Chúng ta đi đâu?” Nguyệt Tiêm Ảnh cụp đôi mắt sương mù lại, đáy lòng cô biết rõ, Ám Dạ Tuyết là đang lợi dụng cô, cụ thể làm gì việc gì thì cô không biết, nếu hắn không nói rõ, vậy cô hỏi cũng uổng công.

Nhưng mà, nếu muốn đẩy cô tình thế nguy hiểm, dù sao cũng phải cho cô biết một chút nữa hắn sẽ đẩy cô vào hố lửa hay là địa ngục .

Ám Dạ Tuyết lấy áo choàng lông chồn từ trong tủ ra choàng lên thân thể cô, che phủ da thịt ngọc thạch trơn bóng sau lưng lại, “Việc này đến lúc đó em tự nhiên sẽ biết.”

Giọng nói hắn qua loa, dường như chỉ đơn giản xem cô như công cụ, công cụ chỉ cần nghe lời là được, không cần phải giải thích nhiều với cô.

Ám Dạ Tuyết dắt Nguyệt Tiêm Ảnh ra khỏi phòng.

Mắt Hạ Khiêm Dật liền sáng lên, hai mắt nhìn chăm chăm Nguyệt Tiêm Ảnh, huyết sáo một cái, “Quá đẹp! Hiện tại đã biết rõ vì cái gì Tuyết thiếu muốn em giả trai rồi, bộ dáng giống yêu tinh như vậy, muốn có bao nhiêu đàn ông say mê, muốn có bao nhiêu đàn ông ra tay đánh nhau tranh giành vì em a.”

Hắn ta còn chưa nói xong lời ca ngợi, Ám Dạ Tuyết gõ vào đầu hắn ta một cái, “Nghiêm chỉnh một chút!”

Suy nghĩ đến một chút sẽ có một “trận đánh ác liệt” , vẻ mặt Ám Dạ Tuyết ngưng trọng, đường nét trên khuôn mặt lẽ ra như được điêu khắc nhưng bây giờ có vẻ càng thêm cứng nhắc rồi.

Ngôi nhà ở Vịnh Thanh Thủy có người đến người đi, vôi vàng thành một mảnh.

Hồ nước xanh biếc bị một ngọn đèn dầu chói lọi quay quanh, thật giống như ánh sáng rực rỡ của dây ngân hà.

Nhân viên sắp xếp dàn cảnh đang điều chỉnh thử độ sáng ngọn đèn, nhân viên tạp vụ lui tới bày đặt thức ăn và rượu.

Ở một góc tối tăm, một người đàn ông mặc âu phục màu bạc lẳng lặng đứng bên cạnh bể bơi, quần áo trên người cùng với mặt nạ màu bạc làm nổi bật lẫn nhau, đồng thời hiện ra ánh sáng óng ánh tinh mịn, toàn thân tỏa ra hơi thở quý mị nham hiểm tàn bạo, làm cho người ta không dám tới gần.

Bóng lưng cao lớn cô đơn, ẩn hiện giữa bóng tối, dường như hẳn chính là đi tới từ trong bóng tối, thế giới của hẳn chưa từng có ánh sáng. Cô đơn tịch mịch, làm cho người ta sợ hãi, không hiểu sao muốn tới gần hẳn, sưởi ấm cho hẳn.

“Lệ đường chủ, tất cả đều chuẩn bị sắp xếp xong rồi.” Thuộc hạ của hẳn cung kính báo cáo với hẳn.

Ám Dạ Lệ hơi hơi gật đầu, đôi mắt sắc bén giống như đêm khuya thoáng hiện chút tàn nhẫn

“Ám Dạ Lệ, sao anh còn ở đây, hôm nay là ngày sinh nhật của anh, phải đi nghênh đón khách.” Người đàn ông đầu tóc đỏ như lửa, dáng người cao to, nhưng mà trên mặt vẫn vui cười như trẻ con, hẳn chính là Hạ Xích Lan đường chủ Huyền Vũ đường của Ứng bang, là một tay Ám Dạ Lệ nâng đỡ hẳn ngồi trên cái này vị trí, hiện giờ là trợ thủ đắc lực của Ám Dạ Lệ.

Hôm nay cũng không phải là sinh nhật của Ám Dạ Lệ nhưng vì mở tiệc chiêu đãi Ám Dạ Tuyết, liền tùy tiện lấy cớ này, vì làm giảm lòng đề phòng của Ám Dạ Tuyết, hẳn đã phát thiệp mời rộng rãi, mời những nhân vật thương nhân nổi tiếng trong xã hội tham dự, những thương nhân này chưa từng có bất cứ liên lạc gì, nhưng ngại thế lực hắc đạo của Ám Dạ Lệ, cũng nhìn nét mặt của hẳn, mà tham gia bữa tiệc này.

“Không vội! Cá lớn thật sự còn chưa xuất hiện!” Môi mỏng giống như kiếm sắc bén hơi hơi giơ lên, thoáng hiện ý cười tà tử.

“Ám Dạ Lệ, gần đây tôi nghe nói Ám Dạ Tuyết là GAY, cho nên Mỹ Diễm không thể quyến rũ hẳn thành công, anh nói xem bộ dáng tôi hoàn mỹ không khuyết điểm như vậy, có phải có phần nguy hiểm hay không?” Hạ Lan Xích tiện tay lấy cái gương nhỏ từ trong túi ra, đùa nghịch sợi tóc đỏ của hẳn ta.

Ám Dạ Lệ lạnh lùng liếc hẳn ta một cái, lưỡi biếng nói: “Chính xác, nên phái cậu đi quyến rũ cậu ta.”

“Làm trò, anh xem tôi là Ngưu Lang à!” Hạ Lan Xích dùng vẻ mặt hưng phấn nói: “Nếu anh ta thích đàn ông, chúng ta dùng chiêu ‘mỹ nam kế’, anh xem, tôi đã chuẩn bị ‘hàng’ tốt rồi.”

Hạ Lan Xích liền vỗ tay hai tiếng, mười hai tên đàn ông có dáng người khác nhau đi về phía Ám Dạ Lệ, hợp thành một chữ.

Hạ Lan Xích thích thú giới thiệu nói: “Anh xem, những tên đàn ông này đều là cực phẩm, cái dạng gì loại gì đều có, đây là thân hình có bắp thịt thô kệch, đây là thân hình nam sinh bơ sữa, đây là thân hình hào hoa phong nhã. Nếu Ám Dạ Tuyết vẫn không thích, không có vấn đề gì chúng ta còn có thân hình ông chú có mùi vị thô tục. Mục tiêu của chúng ta là —— mê hoặc Ám Dạ Tuyết!”

Hạ Lan Xích thật giống như nhân viên hàng hoa đang chào hàng sản phẩm của mình.

Ám Dạ Lệ khẽ nâng đôi mắt lạnh lẽo, nhìn không ra cái gì trong mắt, “Những người này ở đâu tới?”

“Tôi ở Chu Tước đường và Huyền Vũ đường tổ chức ‘tuyển chọn người đẹp giải lớn’ lần thứ nhất, những người này đều là người nổi bật, trải qua tuyển chọn, đấu vòng loại, đấu loại, trận chung kết, sau cùng tuyển ra 12 người, tên gọi tắt ‘12 kim thoa Ứng bang’. Hơn nữa bọn họ đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, khai thông tâm lý, bọn họ không hề bài xích đồng tính, tuyệt đối có thể đảm nhiệm nhiệm vụ lần này.”

Hạ Lan Xích lại lén gạt hẳn đi làm nhiều chuyện như vậy, hẳn lại không biết chút nào, cao giọng hỏi: “Chơi vui không?” Hẳn ta thật giống như một đứa nhỏ ngây thơ.

“Tôi chỉ muốn giúp anh.”

“Không cần gây thêm phiền phức cho tôi thì sẽ không sai!” Ám Dạ Lệ vừa định răn dạy hẳn ta, tiếng chuông điện thoại di động ngắt lời hẳn.

Nhận điện thoại ——

“Lệ đường chủ, Tuyết thiếu đã lên xe xuất phát, anh ta không đưa theo đám trợ thủ đắc lực, chỉ dẫn theo một bạn gái.” Hẳn sắp xếp người trong tối báo cáo tình huống đúng lúc cho hẳn.

34. Chương 34: Thu Hoạch Kinh Động.

“Bạn gái?” Chân mày sắc bén của Âm Dạ Lệ hơi hơi dưng lên, mang theo vài phần nghi ngờ.

“Nghe nói gần đây Tuyết thiếu rất cưng chiều đồ chơi.”

“Được, đã biết!” Trong giọng nói nhàn nhạt không hiện lên một chút cảm xúc, đáy lòng sâu không lường được của hắn làm người ta sợ hãi.

Cúp điện thoại, Âm Dạ Lệ đưa mắt nhìn ra bầu trời ngoài xa, ánh trăng nhạt nhẽo theo gió mát trong suốt, chiếu vào đôi mắt thâm thúy không đáy của hắn, lộ ra ánh sáng tùy tiện quý dị, môi mỏng hé mở, “Đường như trò chơi mới bắt đầu.”

Chiếc xe màu bạc chạy vút trên đường lớn, vượt qua mấy chiếc xe, thân xe phát ra ánh sáng màu bạc rực rỡ, khiến cho tài xế lái xe xung quanh cũng nhìn không được nghiêng đầu.

Thương hiệu xe nữ thần Rolls-Royce, dung hợp giữa phong cách cổ điển tao nhã, và đường cong tươi đẹp thời thượng.

Bên trong xe một mảnh yên lặng.

Vẻ mặt Âm Dạ Tuyết ngưng trọng, đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mờ mịt nhìn lướt qua dãy đường hoa bên đường .

Nguyệt Tiêm Ảnh mặc lễ phục dạ hội mỏng như vậy cảm thấy cả người không được tự nhiên, thường kéo bên này một chút, kéo bên kia một chút, nhăn nhăn nhí nhí, tức giận bĩu môi.

“Sao? Em không đồng ý theo tôi tham gia tiệc tối?” Giữa trán Âm Dạ Tuyết lộ ra nhàn nhạt không vui.

Nguyệt Tiêm Ảnh chỉ chỉ quần áo trên người mình, “Chẳng lẽ anh không cảm thấy bộ quần áo này quá thiếu vải sao, quá sát người sao?” Làm cho bây giờ Nguyệt Tiêm Ảnh đứng ngồi không yên, rất sợ không để ý một chút liên lộ sạch.

“Bộ quần áo này làm theo số đo của em, làm sao có thể không vừa người.”

“Làm sao anh có số đo của tôi?”

Âm Dạ Tuyết thở dài một tiếng, “Mỗi đêm đều ôm em, ngay cả cái này tôi cũng không biết sao?”

Hắn luôn luôn thích trêu chọc cô, nói những lời này bên miệng, Nguyệt Tiêm Ảnh xấu hổ đến khuôn trắng nõn nổi lên hai mảnh đỏ ửng. Buồn bực nhẹ giọng mắng: “Đàn ông không ai tốt! Đều là quỷ háo sắc.”

Nhìn thấy khuôn mặt xinh tươi của cô, dáng người uyển chuyển có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn ngoài Liễu Hạ Huệ thì chỉ có một khả năng, chính là hắn thích đàn ông.

“Tối đây!”

Nguyệt Tiêm Ảnh ngược lại dịch qua bên kia, cảnh giác hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Âm Dạ Tuyết lấy ra một cái hộp gấm bọc nhung màu tím từ trong túi, mở ra, bên trong lóe sáng ánh sáng vòng cổ kim cương.

“Đây là.”

“Đạo cụ!” Âm Dạ Tuyết kéo cô qua, giúp cô đeo vòng cổ, tay chạm vào gáy cổ gồm sứ trơn bóng mềm mại của cô, hận không thể lập tức hôn một cái, nhưng là ý chí của hắn rất tốt, tuyệt đối không cho phép mình làm ra chuyện thiếu suy nghĩ như vậy.

“Nếu đêm nay em biểu hiện tốt, cái này chính là của em.”

“Thì ra vẫn có điều kiện.” Nguyệt Tiêm Ảnh có thể cảm giác được tối nay Âm Dạ Tuyết khác thường, tuy hắn đang cố gắng che dấu.

Vừa thấy xe tới, nhân viên bảo vệ nhanh chóng đề một nút áo xuống, mở cửa lớn ra, chiếc xe Rolls-Royce màu bạc chạy vào biệt thự.

Lúc này xe dừng ở bãi đỗ xe, Ferrari số lượng, Benz Lamborghini, Bugatti Veyron. Làm loạn ánh mắt người ta, có thể tưởng tượng những người tham dự tiệc tối này có thân phận địa vị thế nào.

Người ở bãi đỗ xe mặc áo trắng sạch sẽ tiến lên mở cửa xe giúp họ.

Nguyệt Tiêm Ảnh vừa đi tới đã bị ngọn đèn sáng lạng lách làm cho chấn động.

Ngàn vạn ngọn đèn chiếu sáng mỗi một góc trong vườn hoa, giống như ban ngày. Ngọn đèn mờ mờ biến hóa tô thêm màu sắc, như nước xanh yên tĩnh, màu tím lãng mạn mê ly, ánh sáng màu bạc loá mắt.

“Thật đẹp.” Nguyệt Tiêm Ảnh quên mất sự tồn tại của Âm Dạ Tuyết, trái lại tự đi nhanh đi về phía trước.

“Trở lại cho tôi!” Cô vừa mới bước ra hai bước, đã bị Âm Dạ Tuyết kéo trở về.

Nguyệt Tiêm Ảnh tức giận trừng mắt nhìn hấn, “Anh làm gì!”

“Cởi áo !”

Cô nhanh chóng quấn chặt áo choàng, hai tay gắt gao nắm lấy cổ áo, “Anh có biết, bây giờ sắp mùa đông, rất lạnh hay không.”

“Cởi nhanh!” Âm Dạ Tuyết không có cái thời gian ở đây nói chuyện tào lao với cô, một tay nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, một tay kéo áo choàng của cô xuống.

“Anh. Anh động tay động chân, tôi liền kêu to vô lễ.” Nguyệt Tiêm Ảnh uy hiếp hấn.

Âm Dạ Tuyết đem cổ áo khoác ra trực tiếp ném cho người ở bãi đỗ xe, ôm vào cô vào trong lòng, kề sát bên tai cô nói: “Sau khi vào, toàn bộ mọi chuyện đều nghe tôi, nếu không lỗ trốn không thoát, đừng trách tôi.”

Nguyệt Tiêm Ảnh hơi sững sờ, “Cái gì?” Thì ra hấn đưa cô tới chính là Hồng Môn Yến, người này thật sự là quá xấu xa, mỗi lần có nhiệm vụ nguy hiểm đều đã đưa cô đi, lần trước ở sông bạc cũng vậy, lần này cũng vậy. Sắp chết cũng cần phải kéo một cái đệm lưng, thật là bị thương, cô lại trở thành cái đệm lưng kia.

Gió đêm cuối thu cuốn sạch hơi lạnh, lạnh đến thấu xương.

Nguyệt Tiêm Ảnh lạnh run một cái, Âm Dạ Tuyết lập tức ôm cô vào trong ngực, bàn tay ấm áp cầm lấy cánh tay mảnh khảnh lạnh lẽo.

Tiếng nhạc du dương như nước chảy núi cao, chảy theo dòng vào mỗi một góc trong vườn hoa.

Ngọn đèn nhỏ vụn chiếu trên mặt hồ, gió thu từ từ thổi qua, vén lên gợn sóng trong hồ, ánh sáng bị đánh tan, hóa thành một ngôi sao trong hồ.

Ăn uống linh đình, hình ảnh chuyện trò vui vẻ. Đây là biểu tượng hài hòa, một phần tốt đẹp đang ẩn hiện trong bóng tối rợn rạo.

Lúc Âm Dạ Tuyết ôm Nguyệt Tiêm Ảnh lên sân khấu, một đôi người đẹp mặc quần áo màu đen lập tức hấp dẫn ánh mắt.

Cô gái tóc đen tuyền bôi lên đơn giản, buộc ở một bên, được một cái kẹp tóc hình bướm bướm cố định, giữa hàm xúc uyển chuyển cổ điển không thiếu đáng yêu hoạt bát. Không có sợi tóc che, lộ ra cổ gáy gồ sứt trơn bóng, còn có ngọc thạch trước ngực, phía sau lưng lộ ra, đường cong mềm dịu, da thịt vô cùng mịn màng. Khuôn mặt xinh đẹp, dáng người uyển chuyển, thật giống như một búp bê gồ sứt trên trời tạo thành, đẹp đến không chân thực như thế.

Bộ quần áo tơ lụa đen càng làm nổi bật làn da trắng sáng của cô, cô thật giống như một đóa tường vi màu trắng nở rộ ban đêm, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, xinh đẹp rực rỡ lộng lẫy nhưng không xông xáo, thu lại bên trong một phần.

Tươi đẹp yêu dã —— trong sáng tươi mát.

Lộng lẫy —— hàm súc.

Có lẽ chính là phần mâu thuẫn này, càng khiến cho sức quyến rũ người đẹp lóa mắt, làm cho người ta thần phục, không thể di chuyển ánh mắt đi được.

35. Chương 35: Tranh Giành Đồi Lập.

Có người đàn ông hai mắt đăm đăm, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm Nguyệt Tiêm Ảnh; có phục vụ rót rượu, rượu tràn ra cũng không phát hiện. Nếu nói trong mắt đàn ông tất cả đều là kinh động, thì trong mắt phụ nữ chính là đầy hâm mộ và ghen ghét.

Đôi mắt trong suốt long lanh chú ý tới ánh mắt xung quanh, cô hít sâu một hơi, căng thẳng mà kéo kéo ống tay áo của Âm Dạ Tuyết, nhẹ giọng hỏi: “Có phải tôi có chỗ nào không thích hợp không? Ánh mắt bọn họ nhìn tôi rất lạ.”

“Ai nói bọn họ nhìn em? Bọn họ nhìn chính là tôi!” Giọng nói của Âm Dạ Tuyết lạnh nhạt, không nghe ra chút giả dối nào trong đó.

Một câu nói qua loa làm Nguyệt Tiêm Ảnh nghi ngờ.

“Âm Dạ Tuyết, tiểu tử cậu có cô bé xinh đẹp như vậy lại lén lút che giấu.” Tuy Đinh Hạo Hiên nói chuyện với Âm Dạ Tuyết, nhưng ánh mắt luôn dừng trên người Nguyệt Tiêm Ảnh.

Đinh Hạo Hiên đi theo phía sau Âm Dạ Tuyết, đôi mắt chim ưng sắc bén thường để ý bốn phía. Nhìn thấy Nguyệt Tiêm Ảnh xinh đẹp không gì sánh được, trong đầu hắn đều là Kiều Tâm Du, hắn càng cố gắng quên đi, lại phát hiện lòng mình càng là để ý cô ấy, cô ấy thật giống như một gốc cây liễu, trồng ở trong lòng hắn, dần dần bén rễ, nảy mầm, lan ra từng sợi rễ, kéo dài.

“Người đẹp, xin chào, tôi ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, tài trí hơn người tổng giám đốc ‘tập đoàn Đinh thị’ Đinh Hạo Hiên.”

Đinh Hạo Hiên rất không biết xấu hổ mà giới thiệu bản thân khoa trương như vậy.

Trên mặt Nguyệt Tiêm Ảnh diên cuồng đỏ mề hời, thấy hắn ta đã vươn tay ra, cô lễ phép đưa tay lên. Ai ngờ Đinh Hạo Hiên nắm tay cô, nhanh chóng hôn xuống một nụ hôn, “Hôm nay rất vinh hạnh được biết em.” Hắn ta buông tay Nguyệt Tiêm Ảnh ra, “Đây là quà gặp mặt, nếu không chúng ta tiếp tục một cách thức tiêu chuẩn?”

Đinh Hạo Hiên mặc kệ Nguyệt Tiêm Ảnh không vừa ý, cong miệng đi tới gần cô ——

Âm Dạ Tuyết tiện tay kéo Nguyệt Tiêm Ảnh qua một bên, khiến cho Đinh Hạo Hiên chụp hụt, may mắn Đinh Hạo Hiên phản ứng nhanh, ngừng lại đúng lúc, bằng không liền hôn Âm Dạ Tuyết rồi.

“Không phải là hôn một cái thôi sao! Cậu thật nhỏ mọn.”

“Sao các cậu có thể tới đây?” Âm Dạ Tuyết có chút khó hiểu, trước kia không có nghe qua hai người bọn họ cũng sẽ tham gia.

“Bữa tiệc tối nay rõ ràng là Lễ đường chủ bố trí vì cậu, chúng mình là tới châm dầu cổ động cho cậu! Hơn nữa nhiều người dễ làm việc, thân thủ của mình và Nhậm Mục Diệu cũng không tệ, đúng không!” Cánh tay Đinh Hạo Hiên đưa về phía sau, vừa lúc đánh vào trên ngực Nhậm Mục Diệu, “Cậu xem, tiểu Du Du không ở cạnh cậu ấy, cậu ấy bắt đầu mất hồn mất vía, à ~ nên một mình mình phải làm hai việc!”

Ẩn núp trong bóng tối có một đôi con người sáng ngời, giờ phút này Âm Dạ Lệ thật giống như báo săn giữa rừng cây hoang dã, đã ngửi được mùi thức ăn, chực chờ mà theo dõi hắn, dường như hận không thể lập tức ăn tươi nuốt sống hắn.

15 năm, tay hắn chậm rãi nâng lên, chạm vào mặt nạ màu bạc lạnh lẽo, giống như bị vật nhọn đâm, nhanh chóng thu tay trở về.

Cái vết sẹo này đã theo hấn 15 năm, thời gian có khi sẽ giống nước chảy, toàn bộ rời ra rơi xuống, nhưng lại không tiêu tan hận thù trong lòng hấn.

Người đó là người thân cùng dòng máu trên người hấn, hừ. Người thân buồn cười biết bao, sẽ đẩy hấn vào đám cháy, để lửa lớn thiêu hủy nửa mặt bên phải của hấn.

“Ám Dạ Lệ, cô gái kia chính là bạn gái Ám Dạ Tuyệt sao? Thật đẹp. Chỉ là, ài ~ Ám Dạ Tuyệt là một tên GAY thật sự là quá đáng tiếc rồi.” Miệng của Hạ Lan Xích thật giống như súng máy, không ngừng nói nhỏ ở bên tai Ám Dạ Lệ.

“Đi!” Quay người lại, đáy mắt Ám Dạ Lệ đã thu lại phần nộ, đôi mắt tối tăm giống như vực sâu, sâu lắng, đen tối, làm cho người ta nhìn không ra, “Chúng ta sẽ đi gặp cậu ta.”

Bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại trốn trong bóng đêm, khuôn mặt xinh đẹp hiện ra oán giận.

Bởi vì lần trước Ám Dạ Tuyệt nhìn thấy cô ta, cho nên lần này Lãnh Mỹ Diễm chỉ có thể lặng lẽ ẩn nấp, không thể công khai rõ ràng đứng ở bên cạnh Ám Dạ Lệ, trở thành bạn gái của hấn.

Hừ! Nếu cô ta có thể xuất hiện, cũng không tới lượt Ám Dạ Tuyệt đưa cô gái kia đến để nổi bật.

“Tuyệt thiếu, rất cảm ơn cậu có thể sắp xếp thời gian quý giá để đến đây!”

Phía sau Ám Dạ Lệ theo sát hai thuộc hạ áo đen, quần áo màu bạc của hấn được làm bằng tay có vẽ rất nổi bật, giữa ung dung tàn bạo lộ ra hơi thở vương giả cao quý, làm nổi bật mặt nạ màu bạc trên mặt hấn, tăng thêm khí chất xinh đẹp.

“Lệ đường chủ, khách sáo!”

Ám Dạ Tuyệt duỗi tay bắt tay với Ám Dạ Lệ, trong lúc tay của hai người chạm vào nhau, đồng thời ánh mắt hai người cũng đang va chạm, trong lúc này nhiệt độ không khí đột nhiên giảm xuống, hiện lên tia lửa điện, ánh mắt sắc bén nếu biến ảo thành đao kiếm, mặt của đối phương đã vỡ nát rồi.

Hai cặp mắt tối tăm rất giống nhau, giống như khắc ra từ một khuôn mẫu.

“Ha ha. Hoan nghênh Tuyệt thiếu đại giá quang lâm, thật vinh hạnh cho kẻ hèn này.” Hạ Lan Xích gượng gạo cười to hai tiếng, tách hai bàn tay đang nắm chặt ra.

Đáy lòng Hạ Lan Xích nói thầm: Thật là, chỉ một chút Ám Dạ Lệ đã thiếu kiên nhẫn, “tình cảm nồng nàn” với đối phương như vậy, cũng không sợ bị đồn hấn là BL giống Ám Dạ Tuyệt sao, hơn nữa còn là loạn luân anh em — thật sự là chấn động rồi. Hạ Lan Xích lắc đầu, ài đã là lúc nào, mà trong lòng hấn ta lại còn suy nghĩ vớ vẩn.

Ám Dạ Lệ nhận ly Whisky phục vụ đưa tới, đưa một ly cho Ám Dạ Tuyệt, giả vờ vô ý nói: “Tuyệt thiếu, dường như đối với chuyện Ân lão đại chết, cậu vẫn thiếu Ứng bang một câu nói.”

Ám Dạ Lệ không hề muốn vòng vo, trực tiếp liền đi thẳng vào vấn đề.

“Thật có lỗi, gần đây công việc quá bận.” Khóe miệng Ám Dạ Tuyệt thoáng hiện cười nhạt như có như không, “Tối nay là bữa tiệc sinh nhật của Lệ đường chủ, không thích hợp bàn công việc.”

“Tuyệt thiếu là người bận rộn, không biết lần sau lúc nào thì ‘nhàn rỗi’, đúng lúc, đêm nay chúng ta đều có thời gian, hay là nên công khai giải quyết chuyện chưa quyết xong đi!”

Thật không ngờ hai nhân vật oai phong một cõi trong hắc đạo, lại nói lời nói khách sáo dàng hoàng như vậy. Anh một câu, tôi một câu, không nhanh không chậm đánh vỡ giới hạn cân bằng, Nguyệt Tiêm Ảnh đứng bên cạnh có chút buồn ngủ. Cô có cảm giác tác dụng của mình giống như một cái bình hoa, đặt ở bên cạnh hấn, làm vật trang trí.

36. Chương 36: Sóng Ngâm Mãnh Liệt

Nguyệt Tiêm Ảnh nhàm chán mà ngáp một cái, anh mắt nhìn phía bốn phía, tìm kiếm có chỗ nào thú vị . Bất mãn nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi vào mặt nạ màu bạc trên mặt Âm Dạ Lệ.

Cô nghiêng đầu nhìn kỹ, “Đây là hóa trang sao? Mặt nạ của anh thật đẹp.” Nói xong, cô giơ tay lên, tay mềm trắng mịn dần dần tiếp sát mặt nạ.

“Bóp ——” Âm Dạ Lệ không chút khách khí gạt tay cô ra, con ngươi lạnh lẽo lườm cô một cái.

Sức của hắn rất lớn, Nguyệt Tiêm Ảnh cảm thấy mu bàn tay nóng rát đau đớn, rất nhanh liền nổi lên một mảnh đỏ bầm, “Không phải là xem mặt nạ của anh một chút thôi sao, thật nhỏ mọn!” Nguyệt Tiêm Ảnh chu miệng lên nói thầm .

“Em quá vô lễ rồi.” Âm Dạ Tuyệt nâng tay cô lên, đặt ở miệng nhẹ nhàng thổi, “Lần sau không thể lỗ mãng như vậy, có biết hay không?”

Giữa đôi mắt tối tăm của Âm Dạ Tuyệt tràn đầy cương chiều, điều này làm cho Nguyệt Tiêm Ảnh ngẩn ra, cả kinh khẽ nhếch miệng nhưng không nói ra tiếng nào. Thực hoài nghi lỗi tai của mình có phải có vấn đề rồi hay không ? Từ khi nào thì Âm Dạ Tuyệt diu dàng như nước vậy, điều này làm cho Nguyệt Tiêm Ảnh vừa ngạc nhiên vừa sợ, cô biết nếu không có mục đích, Âm Dạ Tuyệt tuyệt đối sẽ không làm như vậy, hiện tại cô thật giống như là một quân cờ trong tay hắn, hoàn toàn không có quyền tự chủ.

Bởi vì Âm Dạ Tuyệt xuất hiện, làm cho toàn bộ chú ý của Âm Dạ Lệ đều trút vào trên người hắn, ánh mắt cũng không nhìn qua bạn gái bên người hắn. Hiện tại bình tĩnh đánh giá kỹ một chút, không thể không nói ánh mắt Âm Dạ Tuyệt không tệ, báu vật gối cảm như vậy, có thể dễ dàng chinh phục đàn ông.

Người phụ nữ này có địa vị không thấp trong lòng Âm Dạ Tuyệt.

“Không biết có vinh hạnh mời người đẹp nhảy một điệu nhảy hay không?” Âm Dạ Lệ thân sĩ mà khom lưng.

Nguyệt Tiêm Ảnh hơi chút do dự nhìn Âm Dạ Tuyệt một chút, lần đầu tiên tham dự tiệc tối như vậy mà nơi này đều là người xa lạ, khó tránh khỏi sẽ có chút căng thẳng. Hiện tại muốn cô ăn mặc hở hang như vậy khiêu vũ với đàn ông, rõ ràng chính là cho hắn cơ hội ăn đậu hủ của mình. Nhưng mà, lại ngại từ chối trực tiếp với anh đẹp trai chân thành, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu cứu Âm Dạ Tuyệt.

“Nếu Lệ đường chủ mời, thế thì không thể từ chối tấm lòng rồi?”

Cái gì? Âm Dạ Tuyệt không những không giúp cô, lại còn đẩy cô cho Âm Dạ Lệ. Sao Nguyệt Tiêm Ảnh lại cảm thấy, Âm Dạ Tuyệt giống như má mị kiếm khách cho cô chứ?

Nguyệt Tiêm Ảnh tức giận trợn mắt nhìn hắn, “Cực kỳ vinh hạnh!” Đưa bàn tay ngọc thon dài ra, để lên tay Âm Dạ Lệ.

Tiếng nhạc trong veo uyển chuyển hàm xúc giống như dòng nước trong lặng lặng chảy theo dòng, thay đổi trong không khí, kích thích mỗi vòng sông nước

Tuy là lần đầu tiên gặp mặt người lạ, nhưng là hai người lại phối hợp khiêu vũ không chê vào đâu được, xoay tròn, từng tí. Cô giống như một đóa tường vi nở rộ, xinh đẹp lại mang theo hơi thở thần bí.

Ánh sáng nước hồ sáng lạn, phản chiếu trên mặt Nguyệt Tiêm Ảnh, che đầy xinh đẹp hàm xúc uyển chuyển mênh mông, thật giống như tiên tử dưới ánh trăng, xinh đẹp đến không chân thực như thế.

Âm Dạ Lệ không kiêng nể gì mà đánh giá cô, luôn luôn có loại cảm giác quen thuộc giống như đã từng quen biết quanh quẩn trong lòng hắn.

“Chúng ta, có phải hay đã từng gặp qua hay không?” Hắn vẫn không nhận được mà hỏi.

“Đây là cách tán gái của anh sao? Có cảm thấy rất cũ hay không.” Về mặt Nguyệt Tiêm Ảnh khinh thường, cô cảm thấy hứng thú hơn với mặt nạ màu bạc trên mặt hắn, “Cái mặt nạ này rất có cá tính, anh mua ở đâu? Đúng rồi, vì sao anh muốn đeo mặt nạ, đơn giản là để khóc sao ? Hơn nữa, mang mặt nạ như vậy, có

thể làm làn da bên phải của anh trắng hay không, nếu không ra gió, có thể mọc mụn cơm nhỏ hay không.”

Nửa mặt bên phải chính là cấm kỵ của Âm Dạ Lệ, sắc mặt của hắn càng ngày càng đen, con ngươi u ám càng ngày càng tối tăm, nhuộm ánh sáng khát máu, giống như con báo đen hung ác, vung mạnh tay, đẩy Nguyệt Tiêm Ảnh ra.

Đột nhiên có sức mạnh đẩy Nguyệt Tiêm Ảnh không hề phòng bị, trên chân là đôi giày cao gót bẫy phân làm cho cô không cách nào giữ thăng bằng, lao đảo một cái, thân thể ngã về sau——

“Phù phù ——” Đóa hoa tuyết lớn bắn tung tóe.

Nguyệt Tiêm Ảnh thật không ngờ phía sau lại là bể bơi.

Cuối mùa thu nhiệt độ không khí thấp, nước lạnh đến thấu xương, nháy mắt, một chút lạnh rét thấm vào máu thịt cô, dọc theo máu lan ra.

“Tôi, tôi không biết bơi. Cứu mạng. Cứu mạng a.” Lúc Nguyệt Tiêm Ảnh kêu la đã uống vài ngụm nước, khát vọng muốn sống làm cho cô vùng vẫy trên mặt nước, hai chân đạp loạn, nhưng mặc kệ là cô cố gắng thế nào, cũng không ngăn cản được thân thể từ từ chìm xuống.

“Có người rơi xuống nước rồi !” Hội trường loạn thành một mảnh.

Giờ phút này Âm Dạ Tuyết còn có tâm trạng nhàn nhã gọi điện thoại, Đinh Hạo Hiên đi qua, rống lớn nói với hắn: “Nguyệt Tiêm Ảnh rơi xuống hồ bơi, cô ấy không biết bơi!”

“Mình có ánh mắt.” Âm Dạ Tuyết lạnh lùng trả lời hắn ta một câu, tiếp tục nghe điện thoại.

“Ài ~ thật là vô tình, cậu không đi cứu cô ấy, tôi đi!” Đinh Hạo Hiên đi về phía trước, lại bị một tay Âm Dạ Tuyết ngăn lại.

Hắn cúp điện thoại, “Không cần cậu đi cứu, sẽ có người đi cứu.” Trên mặt của hắn thoáng hiện cười nhạt thích thú.

Quả nhiên, Âm Dạ Lệ đứng ở cạnh bể bơi, không nhanh không chậm mà cởi âu phục màu bạc, tiện tay ném xuống.

Nhảy xuống——

“Phù phù ——”

Bọt nước văng khắp nơi, bắn lên bên bờ hồ.

“Cứu, cứu mạng.” Nguyệt Tiêm Ảnh dần dần không có hơi sức, cả giống như ruột bút chì, làm cho cô không thể đứng dậy, thân thể lạnh lẽo vẫn dần dần chìm xuống.

Đột nhiên một bàn tay to túm chặt cô, Âm Dạ Lệ bơi tới cạnh cô, thấy ý thức của cô mơ hồ, trực tiếp phủ lên môi cô, cạy mở cánh môi mềm mịn của cô, thổi vào một hơi thở cho cô.

Nguyệt Tiêm Ảnh hút dưỡng khí chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy gương mặt mơ hồ người trước mắt một cái, “Cứu, cứu tôi.” Giống như thấy được rơm ra cứu mạng, liều mạng muốn túm chặt hắn.

“Cô gái! Không được túm tóc của tôi! Em đừng vào đâu đó.” Hiện tại Âm Dạ Lệ hối hận không kịp, lúc ấy cần cốt của mình bắt thường, mạng sống luôn là chuyện nhỏ với hắn, lại xúc động nhảy xuống hồ lạnh như vậy, cứu cô gái không thân cũng chẳng quen biết hắn.

Cô gái ngoan một chút cũng được, đáng chết chính là, lại túm tóc hắn chết cũng không buông, còn đang “động tay động chân” trên người hắn.

Âm Dạ Lệ hao phí sức của chín trâu hai hổ mới kéo cô lên bờ.

Hạ Lan Xích lập tức phủ một cái khăn tắm màu trắng cho Âm Dạ Lệ.

Người chung quanh nhao nhao hít vào một hơi lạnh, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Âm Dạ Lệ.

Không có tiếng kinh hô, không có tiếng nước, âm nhạc cũng ngừng. Giờ phút này rơi vào một khoảng yên lặng khác thường.

37. Chương 37: Chợt Lộ Cảnh Xuân.

Đôi con ngươi sâu thẳm của Âm Dạ Lệ liền cứng lại, đưa tay đụng vào má phải, phát hiện mặt nạ màu bạc đã rơi xuống, chạm vết thương gỗ ghề trên mặt, thô ráp giống như vỏ cây quýt, ngón tay thon dài của hắn hơi hơi run.

Hắn không phải lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt hèn mọn người khác nhìn hắn, gương mặt này không chỉ bọn họ sợ hãi, cho dù là Âm Dạ Lệ, buổi sáng rời giường đột nhiên nhìn thấy, cũng sẽ giật mình.

Vẩy vẩy tóc ướt đầm, nước chảy thon dài xuống che một vùng vết sẹo lại.

“Khụ, khụ.” Bởi vì lồng ngực bị tích nước, Nguyệt Tiêm Ảnh vừa lên bờ liền họ mạnh không ngừng.

Âm Dạ Lệ thờ ơ liếc nhìn cô một cái ——

Bộ quần áo của Nguyệt Tiêm Ảnh vốn mỏng manh, hơn nữa bây giờ cả người bị ướt đầm, dính sát vào thân thể, bọc quanh đường cong thân thể. Hơn nữa sau khi vải ướt càng nhìn rõ hơn, thân thể đẹp đẽ mềm mại như ẩn như hiện, Nước hồ mùa thu lạnh thấu xương, lúc này, gió nhẹ thổi qua, kích thích toàn thân Nguyệt Tiêm Ảnh run rẩy.

May mắn ánh mắt mọi người ngừng trên mặt Âm Dạ Lệ, còn chưa phát hiện bên cạnh có “bức ảnh cảnh xuân”. Giữa đôi mắt Âm Dạ Lệ thoáng hiện nhanh ánh sáng khác thường, hắn lấy khăn tắm choàng trên người mình ném trên thân thể cô, dấn dò người hầu, “Đưa cô ấy đổi bộ quần áo khác.”

Lúc này, Âm Dạ Tuyệt đã đi tới, mượn cơ hội nâng Nguyệt Tiêm Ảnh dậy, nhanh chóng thấp giọng nói bên tai cô: “Chờ một lát, phóng hỏa!”

Cái gì? Ánh mắt suy yếu của Nguyệt Tiêm Ảnh bỗng bừng trợn lên, nhìn thẳng Âm Dạ Tuyệt.

Thì ra nhiệm vụ của cô là phóng hỏa, có phải là đã dùng dao mổ trâu giết lợn rồi hay không.

Âm Dạ Tuyệt sợ bị Âm Dạ Lệ nhìn ra cái gì khác thường, lập tức vuốt ve sau lưng Nguyệt Tiêm Ảnh, làm bộ như là ở trấn an cô, “Không sợ, không sợ, bây giờ đã không có việc gì rồi.”

Nguyệt Tiêm Ảnh muốn mở miệng hỏi cũng thu trở lại, bị hai nữ giúp việc đưa đi thay quần áo.

“Âm Dạ Lệ, bây giờ làm sao?” Hạ Lan Xích thật không ngờ người phụ nữ kia xuất hiện sẽ làm rối loạn kế hoạch ban đầu.

Âm Dạ Lệ tắm nước nóng xong, giờ phút này toàn thân nhẹ nhàng thoải mái, áo sơ mi trắng mặc trên người, chưa thắt vào một cúc áo, áo sơ mi hơi mở rộng, có thể nhìn thấy đường cong bắp thịt cứng rắn chắc nịch, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, nhưng mà mặt trên lại phủ kín từng đường vết sẹo, có vết đao, có vết súng, có vết thương do gậy.

Hắn từ một tên lâu la không có tiếng tăm gì trở thành đường chủ đứng đầu Chu Tước đường của ứng bang, hắn đã trả giá bao nhiêu, sống dưới mũi đao, giống như uống máu. Nếu hắn không tàn nhẫn tuyệt tình một chút, không hung tàn một chút, như thế hắn sẽ trở thành người vong hồn dưới đao của người khác.

“Kế hoạch cũng không có thay đổi.” Âm Dạ Lệ đeo mặt nạ màu bạc lên, che kín vùng xấu xí, tội ác. Hắn xoay người hỏi: “Những người khách kia đi chưa?”

“Đúng vậy!” Hạ Lan Xích bổ sung nói: “Lúc đầu tổng giám đốc ‘tập đoàn Nhậm thị’ Nhậm Mục Diệu và tổng giám đốc ‘tập đoàn Đinh thị’ Đinh Hạo Hiền chuẩn bị ở lại, nhưng cuối cùng bị Âm Dạ Tuyệt khuyên đi. Âm Dạ Lệ, tôi điều tra qua hai người kia và Âm Dạ rất thân thiết, anh nói, hai người bọn họ có thể trở ngại kế hoạch trả thù Âm Dạ Tuyệt của chúng ta hay không?”

Âm Dạ Lệ nhăn mày lại, giữa trán lộ ra vài tia lo lắng, “Trước tiên cậu phải người âm thầm theo hai người kia, thế lực bọn họ cũng không thể khinh thường.”

“Bây giờ còn tiến hành theo kế hoạch không?”

Môi mỏng hơi hơi gợn lên, thoáng hiện ý cười lạnh lẽo tà mị, “Bây giờ chúng ta nhàn nhã mà xem kịch vui! Không cần chúng ta ra tay, thuộc hạ liền chết của Ân lão đại cũng sẽ tìm cậu ta báo thù, chúng ta chỉ là sắp xếp cho họ một sân chơi mà thôi.”

Ám Dạ Lệ dùng chiêu này đủ tuyệt tình, mượn dao giết người, nếu thất bại, Ám Dạ Lệ cũng không có chút tổn thất nào, còn có thể phủ sạch cho bản thân. Nếu thành công, nhìn thấy Ám Dạ Tuyệt đau khổ, hẳn sẽ là người vui vẻ hơn ai khác.

“Ha ha. . . .” Hạ Lan Xích cười ngây ngô, “Ám Dạ Lệ, sao anh lại đưa người đẹp nhỏ bé kia đến phòng của mình chứ? Anh có phải muốn buổi tối. . . .” Hắn ta tắc tặc lưỡi cười ra tiếng.

Về mặt Ám Dạ Lệ liền cứng lại, “Cô ta sẽ trở thành một quân cờ không tệ trong tay chúng ta. Có phải cậu đã phái người canh giữ chặt chẽ hay không?”

“Cái này anh cứ yên tâm đi, cô ấy trốn không thoát.”

Phòng ai vậy?

Trang trí màu tối tăm, lộ ra hơi thở trầm ổn thần bí, thật giống như người đàn ông kia.

Thân hình cao ngất, khuôn mặt tuấn mỹ, khí chất thâm trầm, mặt đen trầm sáng, sống mũi cao thẳng giống như điêu khắc mà thành, cánh môi mỏng lạnh. Khuôn mặt tuấn tú như vậy lại dùng mặt nạ che nửa mặt bên phải, là cảm thấy bộ dáng của mình quá yêu nghiệt, khuôn mặt như vậy sẽ kích thích những sinh linh khác? Hay bên má phải của hắn có cái bớt hay tỳ vết nào cần che giấu?

Bởi vì nữ giúp việc đi lấy quần áo sạch sẽ, cho nên Nguyệt Tiêm Ảnh chỉ có thể ở đây chờ. Giờ phút này trên thân thể chỉ quấn một cái khăn tắm, lộ ra đùi đẹp thon dài, chân trần trắng mịn dẫm lên trên sàn lạnh băng.

Sao còn chưa tới? Nguyệt Tiêm Ảnh đợi có chút không kiên nhẫn rồi.

Gắt gao túm chặt khăn tắm, thật cẩn thận mở cửa phòng ——

“Rắc rắc!” Tiếng vang rất nhỏ, lập tức hấp dẫn mấy chục ánh mắt, ánh mắt vốn cảnh giác khi thấy một cô gái quấn khăn tắm, hai mắt bỗng nhiên phát sáng, chỉ ngay ngốc mà nhìn cô.

Nguyệt Tiêm Ảnh bị hai hàng vệ sĩ đen ngịt dọa hoảng sợ, lập tức đóng cửa lại, sao lại thế này? Cảm giác bọn họ xem cô như phạm nhân mà canh giữ.

Hiện tại phải làm sao? Đôi mắt trong trẻo chuyển động, nhớ tới Ám Dạ Tuyệt ghé vào lỗ tai cô nói một câu ——“Chờ một lát, phóng hỏa!”

Chẳng lẽ nói hắn đã đoán được người đàn ông mặt nạ kia sẽ giam lỏng cô sao? Không nghĩ được nhiều như vậy, chạy trước nói sau.

Quấn khăn tắm hành động không tiện, cô đi vào phòng thay đồ, chọn một cái áo sơ mi đen, mặc ở trên thân thể cô vừa lúc có thể che mờ đi.

Ở trong túi áo phục tìm được cái bật lửa Zippo, “Ừm. . . . Đốt cái gì đây?” Nguyệt Tiêm Ảnh cầm cái bật lửa đi loạn ở trong phòng.

Hay là ra tay với vật dễ cháy!

Đốt màn, còn có chăn, cô bối rối kêu to lên, “Người đâu tới nhanh, cháy a!”

Đám giữ cửa bên ngoài chen nhau mà vào, lửa cháy hừng hực, khói đặc cuộn cuộn lan tràn. . . .

Có thể là bởi vì Nguyệt Tiêm Ảnh cũng là áo đen, những người đó vội vàng cứu hỏa không để ý cô, cô liền thừa cơ hội lặng lẽ chuồn mất.

38. Chương 38: Kề Vai Chiến Đấu

Đột nhiên một người đàn ông có vẻ mặt kích động đi vào văn phòng của Âm Dạ Lệ, nói thầm vài câu ở bên tai Hạ Lan Xích.

“Sao vậy?” Âm Dạ Lệ cao giọng hỏi.

” Cô gái kia đã chạy mất.” Thuộc hạ cung kính cúi đầu, không dám liếc nhìn Âm Dạ Lệ một cái.

Mày kiếm của Âm Dạ Lệ hơi nhếch lên, châm chọc nói: “Các người nhiều đàn ông như vậy, ngay cả một cô gái tay trái gà không chặt cũng không canh giữ được sao?”

“Là thuộc hạ vô dụng!” Theo Âm Dạ Lệ nhiều năm, đều biết chỉ cần hơi thở hắt bắt đầu nặng nề, đã nói lên hắt rất không vui. Thuộc hạ đã sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hai chân khẽ run.

Lúc Âm Dạ Lệ nổi giận chỉ có một mình Hạ Lan Xích dám mở miệng, hắt ta đưa một điều thuốc cho Âm Dạ Lệ, “Việc này không thể trách bọn họ, ai biết cô gái kia sẽ phóng hỏa ở trong phòng, thừa dịp tất cả mọi người dập lửa mà trốn đi.”

“Cái cô gái kia phóng hỏa phòng của tôi? ! !” Âm Dạ Lệ có chút khó tin, lại có can đảm dám động lên trên đầu hắt, hắt đã lâu không gặp được loại khiêu chiến này rồi.

Cô gái kia, rất thú vị!

“Lệ đường chủ, tôi lập tức phái người bắt cô ta lại.” Thuộc hạ muốn lấy công chuộc tội.

“Không cần!” Trong mắt Âm Dạ Lệ thoáng hiện nghiền ngẫm, tà mị nói: “Mèo vờn chuột, cái trò chơi lạc thú này không có ở mèo, mà là không chế Tom & Jerry. . . .”

Hạ Lan Xích cảm thấy Âm Dạ Lệ càng ngày càng sâu không lường được, “Vây bây giờ chúng ta phải làm như thế nào?”

“Mở hệ thống dò xét ra! Nhìn xem con chuột kia đang núp ở đâu?”

Dãy biệt thự lớn này giống như mê cung, Nguyệt Tiêm Ảnh nhanh chóng bị lạc đường.

Ở góc tường Nguyệt Tiêm Ảnh lén lút đưa đầu ra thăm dò, phát hiện không ai, thở phào nhẹ nhõm, mới dám đi tới.

Đêm nay thật sự là quá chán động lòng người rồi, vốn là rơi xuống nước, bị đông lạnh, lại vừa mới phóng hỏa, vừa lạnh vừa nóng.

“Sao lại có cảm giác quay về chỗ cũ nhỉ?” Nguyệt Tiêm Ảnh mờ mịt nhìn một bức sơn thủy vẽ bằng mực nước trên hành lang, lòng nóng như lửa đốt, cô gấp đến trán toát ra một lớp mồ hôi mịn.

Đột nhiên, bên kia truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Nguyệt Tiêm Ảnh lập tức mở cửa bên cạnh ra, trốn vào.

Đây là một căn phòng cất giữ mấy thứ đồ linh tinh, bên trong phủ kín tro bụi, trong không khí lơ lửng một hương vị ghê tởm.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng. Trong đó còn có hai người đang nói chuyện——

“Phi! Cái tên Lệ kia thật hèn nhất, hắt không dám giết Âm Dạ Tuyệt báo thù cho Ân lão đại, chúng ta đi!” Đây là một giọng nói khàn đục, cảm giác cổ họng đã trải qua khói hun lửa cháy một thời gian dài mà bị tổn thương. Có thể tưởng tượng ra là một người đàn ông lực lưỡng, miệng đầy răng vàng.

Một mệnh lệnh của hắt ta, lập tức có một đám người hưởng ứng.

“Bà nội nó, Âm Dạ Tuyệt là cái thá gì, bây giờ tôi liền bắn tên đó một cái, cũng không cần Lệ hèn nhất kia nhúng tay vào.”

“Đúng! Bây giờ có cơ hội tốt như vậy, Âm Dạ Tuyết tự đưa tới cửa, sao chúng ta có thể buông tha, đêm nay chính là ngày giỗ của tên đó!”

.

Nói từng câu nói đồng dục, cảm thấy đã cổ động được nhiều khí thế, cái người đàn ông kia nói một câu tổng kết, “Bây giờ chúng ta liền đi!”

Một loạt tiếng bước chân dồn dập giống như nhịp trống càng lúc càng xa.

Nghe xong đoạn đối thoại như thế, Nguyệt Tiêm Ảnh tổng kết lại chính là sáu chữ —— Âm Dạ Tuyết gặp nguy hiểm!

Bất chấp bên ngoài có nguy hiểm hay không, Nguyệt Tiêm Ảnh lén lút theo sát phía sau đám người kia, như vậy là có thể tìm thấy Âm Dạ Tuyết.

Âm Dạ Tuyết đứng ở gần phòng khách sạch sẽ sáng sủa, dựa vào cửa sổ, mờ mịt mà nhìn cảnh đêm đêm chìm vô hạn trong bóng tối ngoài cửa sổ.

Đối với bóng tối, hần quen thuộc thân thiết như vậy, bởi vì thế giới của hần chưa từng có ánh sáng. Cho dù có, cũng chỉ là ngăn ngủ một cái chớp mắt, khoảng ánh sáng từ trên trời rơi xuống giống như một chút thương hại, ánh sáng của hần liền nhanh chóng bị đoạt lấy, thu lại. Cô giống như sao băng trong thế giới của hần, dường như đã định trước chỉ có thể gặp nhau một cái chớp mắt, chỉ chớp mắt, liền tan biến không thấy nữa.

Thân hình cao to bao phủ một tầng ảm đạm, không khí như vậy làm cho người ta không dám tới gần, hai hàng lông mày cau chặt thể hiện giờ phút này hần lo lắng.

Lúc này chuộng điện thoại vang lên ——

“Tuyết thiếu! Tôi nhìn thấy rất nhiều khách đều đã rời khỏi biệt thự, sao anh vẫn còn.” Nghe ra trong giọng nói của Lăng Phong Ngải có chút vội vàng.

Âm Dạ Tuyết cười thầm ra tiếng, “Muốn ra ngoài, dường như không có đơn giản như vậy. Bên kia cậu xử lý thế nào rồi?”

“OK! Đều đã đối phó xong!”

“Đoán chừng, bọn họ sắp ra tay rồi!” Giọng nói Âm Dạ Tuyết trầm ổn giống như toàn bộ đều nằm trong dự đoán của hần.

“Tuyết thiếu, cẩn thận một chút.”

Ngay lúc Âm Dạ Tuyết gọi điện thoại, những người đó cầm súng trong tay lén lút tới gần Âm Dạ Tuyết.

Làm sao bây giờ? Lòng Nguyệt Tiêm Ảnh nóng như lửa đốt.

Có nhiều người muốn lấy mạng hần như vậy, Âm Dạ Tuyết còn nhàn hạ thoải mái gọi điện thoại nói chuyện phiếm. Hiện tại là hần cũng không biết nguy hiểm đang tới gần hần, hay là thế nào để cô biết rõ?

Nguyệt Tiêm Ảnh thấy người kia trốn sau ghế sofa cầm súng nhắm ngay Âm Dạ Tuyết, trái tim lập tức nhảy vọt lên cổ họng, nhìn thấy bình gốm sứ trắng men tinh xảo đặt trên cái giá. Không nghĩ nhiều như vậy, cô cầm lấy bình, ném qua đầu người đàn ông kia ——

“Ầm ——” Bình hoa vỡ nát cùng tiếng vang thanh thúy.

“A nha ——” Trên đầu người đàn ông kia máu chảy như nước tuôn chảy, phát ra tiếng gào thê thảm.

Âm Dạ Tuyết nghe được tiếng động phản liên ứng nhanh nhẹn, lập tức xoay người một cái, trốn vào mặt sau cây cột, cùng lúc đó lấy súng ra bắn liên tục hai phát vào mấy cái bóng trong góc.

“Âm Dạ Tuyết! Hôm nay chính là ngày chết của mày, bọn tao phải lấy máu của mày đi tế Ân lão đại!”

Một trận ác chiến hỏa lực bắt đầu mở ra.

“Bình bình bâng bâng ——” đạn bay loạn, khói thuốc súng tràn ngập, tia lửa văng khắp nơi——

Nguyệt Tiêm Ảnh cúi người, xuyên qua bom mưa lửa đạn, may mắn cô phản ứng nhanh, động tác nhanh nhẹn, nhiều lần đạn bắn tới cô, cô đều tránh thoát.

Một tay Âm Dạ Tuyết cầm súng, ném về phía cô, “Đón lấy!”

Không trung vẽ ra một vòng cung màu bầu, Nguyệt Tiêm Ảnh duỗi tay ra vừa lúc rơi vào tay —— súng lục ATZ-7310 của cô, xem ra hẳn đã chuẩn bị từ trước, súng của cô cũng có mang đến.

Thời gian không cho phép Nguyệt Tiêm Ảnh nghĩ nhiều, cô lập tức giơ súng lục lên gia nhập cuộc chiến chết sống.

39. Chương 39: Bị Thương Nặng

Lầu hai.

Một đôi mắt tối đen như đêm khuya giống như vương giả liếc nhìn trận tranh đấu giữa mèo và chuột, cánh môi mỏng hơi hơi giơ lên, khóe miệng thoáng hiện ý cười tà tứ quỷ dị.

Thấy có người cầm súng lục nhắm thẳng Nguyệt Tiêm Ảnh, Âm Dạ Lệ lập tức lấy súng ra, không cần nghĩ ngợi bắn thẳng về phía người đàn ông kia.

“Thình thịch ——” Một phát súng ở giữa trán hắn, máu tươi chảy ra như gió bão, người đàn ông kia suy sụp ngã xuống đất.

“Âm Dạ Lệ?” Hạ Lan Xích có chút khó hiểu, Nguyệt Tiêm Ảnh rõ ràng là người của Âm Dạ Tuyết, vì sao còn cứu cô chứ?

Ánh mắt Âm Dạ Lệ ngừng trên người Nguyệt Tiêm Ảnh, nhìn như một cô gái yếu đuối, xem ra thân thủ cũng không tệ.

Áo sơ mi của hắn bọc trên thân thể cô thật giống như chiếc áo ngủ rộng rãi, đây là lần đầu tiên Âm Dạ Lệ nhìn thấy bộ dáng một cô gái mặc quần áo của hắn. Cũng không buồn cười như trông tưởng tượng, ngược lại là giữa xinh đẹp lại tăng thêm phần quyến rũ.

Trong lúc lơ đãng Âm Dạ Lệ hiện ra tươi cười dịu dàng, “Cậu không cảm thấy đùa giỡn cô ấy rất tốt sao? Tôi còn chưa chơi đùa, đã chết thì rất đáng tiếc. Nếu không. . . . Đưa cô ấy từ bên người Âm Dạ Tuyết qua đây!” Giọng nói nhàn nhạt chậm rãi, mặt nạ màu bạc hiện lên một ánh sáng sắc bén, giữa đôi mắt hiện lên hơi thở khát máu, hắn giơ súng lục lên, nhắm thẳng về phía Âm Dạ Tuyết, “Lần trước là cánh tay bị thương, lần này bị thương ở đâu nhỉ?”

Mùi máu tươi nồng đậm hòa vào không khí ẩm ướt lạnh lẽo mùa thu, làm cho người ta ghê tởm muốn nôn.

Nguyệt Tiêm Ảnh trốn ở phía sau một cột đá, bắn loạn xạ trên không trung, phô trương thanh thế một chút, nhân cơ hội hướng ẩn nấp chạy qua chỗ Âm Dạ Tuyết.

Vừa nhìn thấy Âm Dạ Tuyết, Nguyệt Tiêm Ảnh liền oán trách hắn nói: “Này! Dự tiệc đến mức này à? Uống vào một đồng nước hồ không nói, còn phải đối mặt với mưa bom bão đạn. . . .”

Lúc Nguyệt Tiêm Ảnh đang nói chuyện, một viên đạn có tốc độ nhanh bay tới, Âm Dạ Tuyết chột om eo nhỏ nhắn của cô tránh né.

“Nước hồ là tôi cho em uống sao?” Lúc này vẻ mặt Âm Dạ Tuyết chăm chú nghiêm trọng, cau mày, đôi mắt sắc bén nhìn rõ toàn bộ động tĩnh ở bốn phía.

“Có phải anh dẫn tôi tới cái hang sói này hay không?” Nguyệt Tiêm Ảnh thở phì phì chất vấn hắn.

“Em là thuộc hạ của tôi, đây là nhiệm vụ của em!” Giọng nói này, rõ ràng là chuyện để cô gái rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm là theo lý thường.

Hắn rõ ràng là sắp chết còn muốn kéo theo cái đẽm lưng.

Nguyệt Tiêm Ảnh căm giận nói: “Anh không có tính người!”

Hắn buồn bực mà quát cô: “Lăng Phong Ngải đã tới đón chúng ta, không cần giở trò cáu kỉnh, nếu không tôi vút em ở đây!” Âm Dạ Tuyết tức giận không khỏi tăng thêm giọng điệu.

Phụ nữ chính là phiền phức, trong lúc nguy hiểm này, vẫn còn so đo lý luận với hắn.

Nguyệt Tiêm Ảnh đẩy hắn ra, “Anh đã chuẩn bị đầy đủ, có phải cũng chuẩn bị tốt để hy sinh tôi hay không?”

Âm Dạ Tuyết bị cô đẩy như thế, lui về phía sau hai bước, vừa lúc làm cho hắn lộ ra họng súng của đối phương.

“Thành thịch —— thành thịch ——” Liên tục phát ra hai viên đạn.

Hai viên đạn từ hướng đối phương bay thẳng về phía hắn, trong lúc sấm vang chớp giạt, Âm Dạ Tuyết chỉ có thể tránh né một viên đạn, vậy viên kia làm sao bây giờ?

Hắn tiện tay kéo Nguyệt Tiêm Ảnh qua ——

Thời gian như dòng nước chảy bị ứ đọng, không khí ngừng di động.

Đạn biến mất vào ngực của cô, một dòng máu đỏ tươi chảy ra.

Máu loãng nồng đậm, nhỏ giọt trên gạch men trắng tinh, giống như từng đóa nở rộ rực rỡ, giống như hoa đỏ mi đang bốc cháy.

Đôi mắt sáng trong của Nguyệt Tiêm Ảnh trừng lớn, bỗng dưng thân thể truyền đến đau nhức xé rách, nhanh chóng lan ra toàn thân, không dám tin mà nhìn về phía Âm Dạ Tuyết.

Âm Dạ Tuyết đỡ thân thể cô dần dần trượt xuống, con người đen nặng nề hiện lên một chút áy náy, “Nguyệt Tiêm Ảnh.”

Giữa đôi mắt sáng ngời của Nguyệt Tiêm Ảnh lóe ra nước mắt trong suốt, vươn tay, gắt gao nắm chặt ống tay áo của hắn, dùng hết toàn bộ hơi sức, hỏi hắn: “Đây. Đây là, nhiệm vụ. của tôi sao.”

Máu loãng không ngừng chảy ra từ miệng vết thương của cô.

Hắn thật sự không phải Tuyết ca ca, nói sẽ bảo vệ cô cả đời cái gì, nói là sẽ không để cho cô chịu một chút tổn thương gì, nói cái gì. Đều là gạt người , gạt người !

Trái tim của Nguyệt Tiêm Ảnh đau nhức quá , giống như đang bị người hung bạo xé rách từng chút từng chút một.

“Thực xin lỗi.” Đường như ngoại trừ câu này, hắn không biết còn có thể nói cái gì, dường như toàn bộ lời nói đều phí công.

Đột nhiên, ngoài cửa sổ có ánh lửa bốc cháy, ánh sáng lửa đỏ, dường như đốt sáng đến trời đêm.

“Lăng Phong Ngải đã không chế được tình hình bên ngoài, đi ra ngoài đi!”

Âm Dạ Tuyết cúi người ôm ngang cô lên, Nguyệt Tiêm Ảnh ngăn cản hắn, suy yếu nói: “Đưa theo tôi. . . . Anh sẽ trốn, trốn không thoát. . . . Anh đã sớm lập kế hoạch. Kế hoạch tốt, muốn. muốn hy sinh tôi. Đúng không?”

Giọng nói của cô giống như tơ nhện, mỗi một câu tiêu phí rất nhiều sức lực.

“Anh đi đi.” Nguyệt Tiêm Ảnh đẩy hắn ra, “Tôi không muốn lại. nhìn thấy anh.” Khép mắt lại, bởi vì đau nhức mà không ngừng hít hơi lạnh.

“Bang bang bang bang ——” tiếng súng không ngừng.

Ám Dạ Tuyệt xoay người nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, cắn môi, nói nhanh: “Em còn giá trị đối với bọn họ, bọn họ sẽ không làm gì em. Yên tâm, qua vài ngày tôi sẽ tới đón em!”

Nói xong, hạ xuống một nụ hôn trên trán Nguyệt Tiêm Ảnh.

Vươn người nhảy lên ——

Kính thủy tinh vỡ thành mảnh nhỏ.

Nguyệt Tiêm Ảnh dựa vào góc tường, mở mắt ra, mờ mịt nhìn bóng dáng ngoài cửa sổ dần dần bị bóng tối bao quanh.

Nếu, chưa bao giờ gặp anh, thật tốt; nếu, trong lòng chưa từng có anh, thật tốt.

Ám Dạ Lệ giống như nổi điên, đôi mắt khát máu lộ ra ánh sáng hung ác, đi xuống tầng dưới bắn loạn những người này, từng người từng người ngã xuống đất.

“Ám Dạ Lệ, những người này đều là người nhà!” Hạ Lan Xích bị hành động của Ám Dạ Lệ làm sợ ngây người.

“Đối với những người ngoài mặt phục nhưng lòng không phục là người nhà sao?” Ám Dạ Lệ giết xong người cuối cùng, thu súng lục lại, “Mau gọi bác sĩ! Đúng rồi, tìm người thu dọn những thi thể này!”

Vừa mới nói xong, Ám Dạ Lệ trực tiếp nhảy qua lan can, nhảy xuống từ lầu hai, chạy về hướng Nguyệt Tiêm Ảnh.

“Này!Em có sao không.” Ám Dạ Lệ ngồi xổm người xuống.

Ánh mắt suy yếu chuyển hướng nhìn hấn, hơi thở giống như ruồi muỗi, “VẬY anh nói xem tôi có chuyện gì không.” Thay đổi một hơi, “Chẳng lẽ. Chẳng lẽ những thứ màu đỏ này. là thuốc đỏ sao?”

“Còn có thể khua môi múa mép, chắc là không bị thương nặng lắm!”

40. Chương 40: Dừng Thân Thể Của Em Bồi Thường.

Máu chảy theo dòng , nhuộm đỏ bàn tay đang che miệng vết thương, máu loãng nồng đậm chảy theo dòng đi ra từ giữa kẽ tay.

Nguyệt Tiêm Ảnh suy yếu hít một hơi lạnh, cô cảm thấy thân thể càng ngày càng lạnh, còn muốn phản bác hấn cái gì đó, nhưng hé miệng, không phát ra được một tiếng nào, bóng tối kéo tới, ý thức dần dần mơ hồ, khép mắt lại.

Đáy mắt tối đen của Ám Dạ Lệ hiện lên một chút khản trương, “Này! Em tỉnh tỉnh.”

Thấy cô không có phản ứng, lập tức khom lưng ôm cô lên, hét lớn với Hạ Lan Xích: “Bác sĩ đâu? Tôi bảo cậu tìm bác sĩ đâu?”

Hạ Lan Xích bị Ám Dạ Lệ hét lớn có chút không hiểu, “Bác sĩ Mã đang trên đường đi đến, ông ta cũng không phải siêu nhân, một cuộc gọi, có thể lập tức xuất hiện ở đây.”

“Bảo cho ông ta biết trong 3 phút phải tới đây, nếu không tới, tôi lập tức cho ông ta xuống địa ngục đưa tin!” Ánh mắt tàn ác ngoan độc làm cho người ta tuyệt đối tin tưởng, hấn nói được thì nhất định làm được.

Hạ Lan Xích vì cứu một mạng người, lập tức lấy điện thoại ra gọi.

Trên trần nhà có mấy ngọn đèn đang phát ra ánh sáng nhàn nhạt, chiếu vào trên khuôn mặt xinh đẹp yếu ớt, ánh sáng giống như phấn hồng, trên da thịt trắng nõn của cô tỏa ra ánh sáng mềm mại.

Lông mi dài nhỏ giống như cánh ve, chiếu xuống một bóng râm trên mí mắt.

Ám Dạ Lệ dựa lưng vào giường, ngồi ở bên cạnh Nguyệt Tiêm Ảnh, liếc mắt nhìn cô.

Đây là một cô gái thế nào?

Lúc thì quyến rũ giống như đóa hoa tường vi toàn thân mọc gai, lúc thì xinh đẹp giống như một đóa hoa hướng dương tươi đẹp.

Cô gái thú vị như vậy, làm cho Ám Dạ Lệ nổi lên hứng thú.

Hắn chậm rãi vươn tay, đụng vào đôi má trắng mềm của cô, cảm giác khi sờ vào còn mềm mịn hơn trong tưởng tượng, trái tim Ám Dạ Lệ đập mạnh, giống như bị mê hoặc chậm rãi tới gần cô.

Nguyệt Tiêm Ảnh cảm giác được một hơi thở ấm áp quay quanh cô, cô bỗng dưng mở mắt, đáy mắt như ngôi sao lưu chuyển, trước mắt cô là gương mặt phóng đại của người đàn ông.

Ám Dạ Lệ cũng không vội rời khỏi, mà vẫn tiếp tục duy trì hơi thở đối với cô, môi mỏng thoáng hiện ý cười nghiền ngẫm.

Nguyệt Tiêm Ảnh chớp chớp mắt nhập nhèm, nói thầm nho nhỏ: “Thật sự là âm hồn không tan, nằm mơ cũng còn mơ thấy khuôn mặt gian xảo này.”

Nghe được lời của cô, vẻ mặt Ám Dạ Lệ ngưng đọng, mặt đối với hắn mà nói là một vấn đề nhạy cảm, trong đôi mắt tối tăm hiện lên một ánh sáng sắc bén, bóp chặt cổ của cô “Nói! Mặt của tôi như thế nào?”

“Khụ, khụ ——” Lần này Nguyệt Tiêm Ảnh hoàn toàn tỉnh táo, cô ho khan dữ dội.

Đáy mắt lạnh lẽo hung ác, làm cho toàn thân Nguyệt Tiêm Ảnh run lên, người đàn ông này thật là vui buồn thất thường.

“Buông.” Bởi vì cô vùng vẫy, miệng vết thương lại nứt ra, nhuộm đỏ áo ngủ của cô.

Màu máu đỏ tươi chiếu thẳng vào đôi mắt Ám Dạ Lệ, hắn hơi hơi ngẩn ra, lập tức buông lỏng ra. Giống như cảnh cáo nói: “Sau này không được nói tới mặt của tôi!”

Không phải là trên mặt đeo một cái mặt nạ thôi sao, có gì đặc biệt hơn người.

Nguyệt Tiêm Ảnh thở ra một hơi, khép mắt lại, “Sao anh không dứt khoát một chút giết ta đi?”

Ám Dạ Lệ nhẹ cười ra tiếng, hỏi: “Phòng do thiết kế sư nổi tiếng thiết kế của ta là ai đốt?”

Nghe cái giọng nói hình như là muốn tính sổ với Nguyệt Tiêm Ảnh, cô quay đầu nhìn hắn, “A? Cái phòng âm u đó mà là thiết kế sư nổi tiếng thiết kế sao, anh dọa ai chứ? Tôi dùng một thùng nước mực tùy tiện giội, cũng có thể có hiệu quả này.”

“Cuối cùng là ai đốt ?” Ám Dạ Lệ hỏi tới cùng.

Không phải biết rõ sao còn cố ý hỏi!

Nguyệt Tiêm Ảnh bĩu môi, lẩm bẩm nói: “Là tôi”

“Bình men sứ trắng thời Càn Long của ta là ai đập nát?”

“Cái gì? Anh bày đặt bình hoa quý giá như vậy ở phòng khách, không phải là đang kiêu gọi trộm sao!” Nguyệt Tiêm Ảnh nói thầm nhỏ nhỏ.

“Cuối cùng là ai đập bể ?”

“Là tôi.”

Cái cô gái này thật là được, xuất hiện một thời gian ngắn, đốt phòng của hắn còn đập bể đồ cổ sưu tầm của hắn.

Ám Dạ Lệ nhận được đáp án vừa lòng, gật gật đầu, “Tổn thất của tôi năm trăm vạn, em tính bồi thường cho tôi thế nào?”

Nguyệt Tiêm Ảnh vốn cho rằng hắn có lương tâm, thật không ngờ hắn giúp cô mời bác sĩ xem vết thương, không cho cô chết chính là muốn cô bồi thường tiền cho hắn.

“Muốn tiền không có, muốn mạng có một!” Lời nói của Nguyệt Tiêm Ảnh rất có khí thế, cô biết Âm Dạ Lệ sẽ không yêu thích cái mạng này đâu.

Âm Dạ Lệ thờ ơ cười, ngón tay thon dài chậm rãi lướt qua hai gò má của cô, tà mị nói: “Mạng của em, tôi không cần. Nếu không? Liên dùng thân thể của em bồi thường là được.”

“Anh vô sỉ!” Nguyệt Tiêm Ảnh vung tay gạt bàn tay không an phận kia ra, “Thật có lỗi, anh tìm lầm đối tượng, tôi không phải gái gọi, thân thể của tôi không phải dùng để bán.”

Âm Dạ Lệ cũng không có tức giận, ngược lại càng “Vô sỉ” hơn, kề sát bên tai của cô, “Năm trăm vạn, vậy em định dùng cái gì để trả?”

“Ngu ngốc! Tôi có thể kêu Âm Dạ Tuyệt thanh toán.” Hơi thở ấm áp của hắn phun lên đầu vai Nguyệt Tiêm Ảnh, làm cho cô ngứa ngứa, đẩy hắn ra, “Anh rút qua một bên có được hay không?”

“Vì sao?”

“Cái gì mà vì sao chứ? Nam nữ thụ thụ bất thân, anh không được dựa sát tôi như vậy!” Nguyệt Tiêm Ảnh di chuyển ra tới cạnh giường, nhưng hắn lập tức bắt kịp, ép cô đến cạnh giường.

Đôi mắt trong trẻo của Nguyệt Tiêm Ảnh trừng mắt nhìn Âm Dạ Lệ, cũng không phát hiện đã đến cạnh giường. Mắt thấy cô sắp té xuống, Âm Dạ Lệ liền chặn ngang, ôm cô vào trong lòng.

“Anh buông ra, tôi cáo anh vô lễ.” Nguyệt Tiêm Ảnh vùng vẫy, kêu la .

Âm Dạ Lệ thấy cái miệng nhỏ của cô chu ra đóng lại, không có chiều hướng dừng lại, vì để cho lỗ tai yên tĩnh, cúi đầu, chiếm lấy môi hồng của cô ——

“Ừm.” Tất cả lời nói của cô đều bị ép về, giữa đôi mắt sáng ngời lóe sáng tức giận.

Cảm giác tơ lụa ngọt ngào làm cho lòng Âm Dạ Lệ không khỏi chấn động, vốn chỉ muốn chặn miệng cô lại, nhưng mà hiện tại, hắn muốn đi sâu vào.

Thừa dịp cô oán giận há mồm, lưỡi linh hoạt chui vào cái miệng đàn hương của cô, khiêu khích đầu lưỡi của cô, lật chuyển khuấy đảo thơm ngọt của cô.

Bị người trêu chọc Nguyệt Tiêm Ảnh vừa giận vừa tức, lòng hung ác, cắn xuống thật mạnh. Một mùi máu tươi từ trong khoang miệng tràn ra.

“Ách.” Âm Dạ Lệ bị đau lòng mảy mặt lại, đẩy cô ra, ngón tay lau chùi tơ máu bật ra từ miệng, “Em cầm tinh con chó à?”

“Anh ăn đậu hủ của tôi!” Nguyệt Tiêm Ảnh bửu môi, đáy mắt che đầy ủy khuất.

Thấy thế, Âm Dạ Lệ cũng không nhẫn tâm trách mắng cô, cười lạnh một tiếng, “Nếu ăn đậu hủ của em, vậy tôi cho em ăn lại đậu hủ là được!” Hắn còn chủ động đưa mặt tới gần cô.

Nguyệt Tiêm Ảnh lạnh lùng liếc trắng mắt, “Đậu hủ của anh ăn không ngon!”

“Đúng! Đậu hủ của em mới là món ngon!”

Còn đùa cợt cô như vậy. Nguyệt Tiêm Ảnh hậm hực hờn dỗi kéo chăn che kín đầu mình, “Tôi mệt mỏi, muốn ngủ, anh đi đi!”

41. Chương 41: Thương Tiếc Lẫn Nhau

Chờ giây lát, không có chút tiếng động nào.

Nguyệt Tiêm Ảnh tức giận, cuộn người một cái, hỏi: “Sao anh còn không đi?”

Thế nào cô cũng không nghĩ đến người đàn ông này lại cởi quần áo ra nằm ngủ bên cạnh cô, da mặt đỏ bừng là rất dày.

“Anh.” Nguyệt Tiêm Ảnh tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Mau rút về phòng của anh đi!”

“Đừng âm ỉ!” Âm Dạ Lệ vẫn nhắm chặt mắt, môi mỏng hé mở, tiếng nói vang lên giống như tiếng nhạc trầm lắng của đàn violon, “Phòng của tôi bị em đốt.” Âm Dạ Lệ lại nhắc đến tội ác của cô.

Ách. Hình như là không thể khiến hắn trở về phòng mình rồi.

“Ở đây có nhiều phòng như vậy, tại sao anh muốn.”

Âm Dạ Lệ nghiêng người một cái, cánh tay cứng rắn khoát lên ngang hông cô, trực tiếp ngắt lời cô, “Đề phòng em chạy trốn.”

Xem cô như phạm nhân mà đối đãi, lại còn tự mình trông coi, biến Nguyệt Tiêm Ảnh thành giống như một người tội ác tày trời khôn nạn đến cực điểm vậy.

Nguyệt Tiêm Ảnh thật cẩn thận dời cánh tay hắn khoát trên người cô ra, kinh ngạc phát hiện hắn lại trần như nhộng, cô bày ra khuôn mặt khóc than, buồn khổ hỏi: “Tại sao anh không quần áo đi ngủ chứ?” Giọng nói của cô run nhè nhẹ, dường như đang khóc .

Âm Dạ Lệ trả lời rất kiên quyết, “Quần áo bị em đốt.”

Ách.

Nguyệt Tiêm Ảnh lại không nói gì, sớm biết đốt nhà cửa, đập bể bình hoa sẽ có “hậu quả” nghiêm trọng như vậy, đánh chết cô cũng không dám làm như vậy, biết vậy chẳng làm.

Nguyệt Tiêm Ảnh tự nhiên mà nói: “Tôi thấy là anh có thói quen ngủ như vậy! Âm Dạ Tuyệt cũng.”

Sao đột nhiên lại nghĩ đến hắn? Trong phút chốc tia lửa chớp kia, cô vĩnh viễn cũng sẽ không quên. Hắn vì an toàn của mình, lại lấy cô ra làm lá chắn.

Có lẽ, ở trong mắt hắn cô chính là một cô gái ham tiền nình nọt bán thân thể, dung tục, hèn mọn, thấp hèn. Có thể chắn đạn cho hắn, chính là hắn đã ban cho cô ơn lớn.

Đáy mắt trong tròng hiện ánh sáng u ám chậm rãi sụp xuống.

Âm Dạ Lệ nghe được cái kia tên, trái tim giống như bị moi ra, bỗng dưng mở mắt, con ngươi đen như mực buộc chặt, “Đừng để cho tôi nghe ba chữ đó!”

Phần nộ dưới đáy mắt của hắn bị khóe mắt đầy nước mắt của Nguyệt Tiêm Ảnh dập tắt, một tiếng thở dài như có như không bật ra miệng, hắn vươn tay ôm cô vào trong ngực, gắt gao ôm cô, “Nhanh ngủ đi, chờ một lát hết thuốc tê miệng vết thương sẽ rất đau.”

Không hiểu sao trong lòng Âm Dạ Lệ có một hồi lo lắng, vì sao nhìn thấy cô gái nhỏ này bất lực, ủy khuất, đau thương. Trái tim của hắn cũng sẽ xoắn lại theo, giống như nâng cô ở lòng bàn tay, cứng chiều cô, say đắm cô.

Mở to ánh mắt trong veo chứa nước mắt trơn ướt, Nguyệt Tiêm Ảnh rất sợ mình vừa mới khép mắt lại, nước mắt liền chảy xuống. Cô không thể ở trước mặt người khác thể hiện bản thân yếu đuối, một khi để lộ nhược điểm của mình, sẽ chỉ làm cho cô càng thêm nguy hiểm, cô nhất định phải bảo vệ tốt bản thân mình.

Nhưng mà, cô chịu đựng như vậy, lại làm cho người ta thấy đau lòng lạ thường.

Cô gái nhỏ nhắn mỏng manh như vậy, ở cái tuổi này của cô nên hư hỏng trước mặt ba mẹ, ở trong lòng bạn trai làm nũng. Hiện tại, lại phải bao bọc bản thân mình thật chặt chẽ, luôn luôn phòng bị, mỗi ngày đều thấp tha thấp thỏm.

Nghiêng người trong bóng đêm, đôi mắt hiện ra ánh sáng u ám thâm trầm giống như biển lớn, đang nhìn cô không chớp mắt.

Ánh mắt hai người gặp nhau, sửng sờ nhìn đối phương, dường như không hề xa lạ.

Bởi vì, bọn họ đều là người cô đơn hiu quạnh.

Trong phòng âm u, không khí lạnh lẽo ẩm ướt lặng lẽ chảy theo dòng, tràn đầy mùi rượu nồng đặc.

Đôi mắt thâm sâu tối tăm lóe lên ánh sáng tinh mịn, Âm Dạ Tuyết lặng lẽ không nói gì, một mình uống điên cuồng, bên cạnh đã chất đầy hơn mười vỏ chai rượu.

Rượu mạnh Whisky chảy qua cổ họng hắn, không cảm thấy một chút chua cay nào, giống như nước nhạt.

Âm Dạ Tuyết vẫn cảm thấy trên người Nguyệt Tiêm Ảnh có bí mật, hao tổn công sức giả trai một năm, mục đích chỉ vì tiếp cận hắn, khi làm tình nhân của hắn, lúc này cũng không thể nào nói nổi. Hắn vẫn cho là cô do Lệ phái đến bên cạnh hắn, cho nên hắn ra sức nói những lời cay độc và hành hạ cô, muốn ép cô lộ ra chút manh mối. Nhưng mà. Không biết là cô gái này có thủ đoạn cao, hay là cô thật sự không phải. Khoảng thời gian ở chung dài như thế, hắn lại không tìm ra chút manh mối nào. Cho nên, lần này hắn mới bí quá hoá liều, bảo Nguyệt Tiêm Ảnh làm bạn gái đi dự tiệc với hắn.

Khảnh khắc viên đạn bay về phía hắn, cái kia là hắn phản ứng theo bản năng, cuộc sống ăn tươi nuốt sống, khiến cho hắn bảo vệ chính mình thành một loại phản xạ có điều kiện. Nhưng mà, khi thấy viên đạn bay vào thân thể cô, lòng của hắn lại liên tiếp đau nhức, giống như viên đạn kia bay vào chính thân thể của hắn vậy.

Áy náy, ảo não, hối hận. Cảm xúc phức tạp đan xen trong lòng hắn, từng chút từng chút xé nát trái tim hắn.

Hai người Lăng Phong Ngải và Hạ Khiêm Dật đã ở ngoài cửa lương lự rất lâu, vẫn không thấy Âm Dạ Tuyết đi ra, cực kỳ lo lắng.

Do dự một hồi, Lăng Phong Ngải đá văng cửa phòng, một cổ mùi rượu gay mũi từ bên trong truyền ra.

“Bốp ——” Hạ Khiêm Dật dè chót mở xuống.

Nháy mắt, đèn thủy tinh trên trần nhà bật ra ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng mỗi một góc.

Ánh sáng đột ngột làm ất Âm Dạ Tuyết nhói nhói, hắn dùng tay che ánh sáng lại, tức giận quát: “Các người đang làm cái gì?”

Lăng Phong Ngải ôm ngực nhìn hắn, đung đung Hạ Khiêm Dật bên cạnh, “Anh ta thể này gọi là—— sống mơ mơ màng màng?”

Hạ Khiêm Dật tràn đầy đồng cảm gật đầu, “Ừm! Đang mượn rượu giải sầu.”

“Các người đều cút cho tôi!” Giữa đôi mắt tối tăm của Âm Dạ Tuyết dày đặc tức giận.

“Tuyệt thiếu!” Hạ Khiêm Dật thở dài một hơi, “Bây giờ Nguyệt Tiêm Ảnh còn đang ở trong tay Ứng bang, chẳng lẽ anh lại cứ ở đây uống rượu?”

Bây giờ hắn ta cực kỳ lo lắng an nguy của Nguyệt Tiêm Ảnh, mọi người đều biết Lệ đường chủ kia có lòng dạ độc ác, Nguyệt Tiêm Ảnh ở trong tay hắn, ngộ nhờ. Hắn ta nghĩ cũng không dám nghĩ.

Âm Dạ Tuyết liếc mắt nhìn hắn một cái, “Chuyện của cô ấy không cần cậu quan tâm! Tôi sẽ đưa cô ấy về.” Hắn lấy lại lạnh lùng ngày xưa, “Phái người luôn chú ý đến động tĩnh của Ứng bang!”

“Ừm.” Nguyệt Tiêm Ảnh không có một chút buồn ngủ, có thể là đã không có lồng ngực ấm áp kia. Dần dần, thuốc tê giảm, miệng vết thương càng ngày càng đau đớn, từng chút từng chút giống như đao chém.

Bởi vì Âm Dạ Lệ vẫn nằm ở bên cạnh, cho nên cô không dám động đậy, chỉ có thể hít hơi lạnh, cắn chặt môi đỏ mọng.

42. Chương 42: Muốn Tôi Dùng Sức Mạnh Sao.

Đèn đêm tản ra ánh sáng màu lam mờ nhạt, uốn cong vào đôi mắt phát sáng long lanh.

Từng đợt cảm giác đau đớn kéo tới, làm cho cô không cách nào ngủ yên. Đôi mắt trống rỗng nhìn về khoảng u tối, mặc cho đôi con người mở to trong bóng đêm vô hạn

Trong đầu suy nghĩ lung tung, một vài hình ảnh nhanh chóng xẹt qua trong đầu, cứ như vậy. Nước mắt vô tình chảy xuống theo dòng.

Bóng tối là lá chắn tốt nhất, ở trong bóng tối đen cô không cần vất vả nguy trang giả bản thân, ra vẻ kiên cường.

Nước mắt lẳng lẳng chảy xuống theo dòng, cảm giác đau đớn từ miệng vết thương tăng lên, giống như xương bị đục đến rạn nứt ra, vì không để tiếng kêu rên rỉ đau đớn bật ra, cô cắn nát môi, từng giọt máu bật ra. Nước mắt pha trộn với máu loãng, cô lúc này, dường như đã hiểu được cái gì gọi là —— tàn nhẫn, tuyệt tình.

Một đám mây chậm rãi di chuyển, hiện ra ánh trăng xuyên thấu giữa đám mây thật dày.

Trăng sáng như lụa, xuyên qua cửa sổ chiếu vào, ánh sáng nhu hòa giống như thủy ngân nhẵn nhụi.

Một vật kim loại mang theo thâm độc lạnh lẽo hấp dẫn ánh mắt Nguyệt Tiêm Ảnh——

Mặt nạ màu bạc bên má phải của Ám Dạ Lệ nổi bật ở dưới ánh trăng, có vẻ như quý dị, tản ra hơi thở thần bí.

Sao hắn đi ngủ cũng không lấy mặt nạ ra?

Càng muốn che giấu thứ gì đó càng có thể kích thích tăng thêm hứng thú của con người, Nguyệt Tiêm Ảnh vươn tay, chậm rãi tới gần hắn, thật cẩn thận đụng vào mặt nạ của hắn, vừa mới đụng vào, lập tức bị một bàn tay to bắt lấy.

Ám Dạ Lệ ngủ rất cạn, tiếng động thật nhỏ cũng có thể đánh thức hắn. Lúc cô đau đớn hít hơi lạnh hắn cũng đã thức dậy, nghe được tiếng nghẹn ngào mỏng manh của cô, biết cô đang đè nén đau khổ của mình, nên cứ tiếp tục giả bộ ngủ. Nhưng mà, cô gái này lại muốn đụng vào mặt nạ của hắn, cái này, hắn không thể thờ ơ, tiếp tục giả bộ ngủ nữa.

“Em muốn làm gì?” Một tay Ám Dạ Lệ gắt gao nắm chặt cô, một cánh tay kia thì mở đèn.

Chớp mắt ánh sáng liền đuổi bóng tối đi, cho dù bốn phía đều đã sáng, nhưng ở trong lòng bọn họ vẫn là bóng tối.

“Anh buông tay. Anh làm tôi đau.”

Sức lực to lớn của Ám Dạ Lệ, dường như muốn bẻ gãy tay của cô rồi.

Hắn bày ra mặt lạnh, nhưng nghe thấy cô kêu đau, vẫn buông lỏng tay ra.

Cổ tay mảnh khảnh của Nguyệt Tiêm Ảnh đã đỡ ửng, cô xoa cổ tay, buồn bực mà trừng mắt nhìn Ám Dạ Lệ một cái, “Mặt nạ của anh là làm từ vàng hay là gạch đá? Không thể chạm vào sao? Thật nhỏ mọn!”

“Em có biết dưới mặt nạ là cái gì không?”

“Nói thôi!” Nguyệt Tiêm Ảnh cười mỉa nói: “Không phải mặt người, chẳng lẽ là đầu heo hay sao?”

Ánh mắt Ám Dạ Lệ dần dần mềm mỏng, “Em có dám xem không? Không sợ bị dọa.”

Ám Dạ Lệ chưa bao giờ muốn để cho người khác nhìn thấy khuôn mặt xấu xí bên phải của mình, hôm nay có chút khác thường, hắn lại không muốn giấu diếm cô chỗ thiếu sót của hắn.

Đôi mắt sáng trong nhìn hắn, trong ánh mắt cô tràn ngập chắc chắn, “Ừm!”

Bàn tay thon dài trắng xanh chậm rãi tới gần má phải của hắn, lúc chạm vào mặt nạ lạnh lẽo, tay run nhẹ một chút. Giống như động tác chậm trong phim, cô chậm rãi dời mặt nạ xuống ——

Vết sẹo che kín bên má phải gương mặt, không có một vùng da nào là toàn vẹn. Tay Nguyệt Tiêm Ảnh run lên, mặt nạ màu bạc rơi xuống.

Trong phút chốc nhìn thấy má phải Âm Dạ Lệ, hiện lên đáy mắt cô chính là hoảng sợ, thương tiếc. Sau đó gần như là bình tĩnh, thật giống như đối đãi với người bình thường.

Âm Dạ Lệ đã thấy qua phản ứng của rất nhiều người khi nhìn thấy vết sẹo trên mặt hấn, có sợ hãi, có xem thường, có châm chọc, đương nhiên cũng có tiếc hận, đồng tình. Chỉ có cô là có phản ứng khác biệt với những người kia.

Phần bình tĩnh này, dường như không xem hấn là người xa lạ mà đối đãi, cô đã quen với sự tồn tại của vết sẹo này.

Tay mềm của Nguyệt Tiêm Ảnh nhẹ nhàng chạm vào vết sẹo của hấn, cảm giác được gồ ghề ở mặt trên, “Có phải rất đau hay không?”

Âm Dạ Lệ cầm tay cô, áp vào trên mặt mình, cảm giác được ấm áp trên bàn tay cô.

“Đây là bị bỏng nặng, đã cháy đến tầng thứ ba của làn da, lỗ chân lông đều đã chết, làn da không cách nào có sức sống. Những thứ này đều chết !”

“Không phải! Tôi có thể cảm giác mạng sống nó.”

Nguyệt Tiêm Ảnh thoáng cười nhạt giống như ánh mặt trời chiếu vào đáy lòng Âm Dạ Lệ, núi băng đã bị ánh sáng này làm tan chảy rồi.

“Thật ra tôi cảm thấy anh cũng không cần dùng mặt nạ che vết sẹo này, anh càng để ý, vậy nó càng có thể thao túng tâm trạng của anh, nếu anh không thêm để ý, như thế, trên mặt có vết sẹo này hay cũng không còn quan trọng.” Trong giọng nói nhàn nhạt lộ ra chân thành tha thiết.

“Sau này trước mặt em tôi sẽ không đeo mặt nạ nữa.” Âm Dạ Lệ tiện tay ném mặt nạ đi.

Ánh mắt quay lại, nhìn đến áo ngủ màu trắng của cô đã bị nhuộm thành hoa văn đỏ sẫm, giống như vừa mới nhuộm lên thuốc nhuộm bóng sáng tươi đẹp, hỏi: “Có phải miệng vết thương nứt ra rồi không?”

Lúc này, Nguyệt Tiêm Ảnh mới cúi đầu, phát hiện máu đã nhuộm ra ngoài.

“Đều tại anh a, đột nhiên bóp chặt tay tôi.” Hiện tại cảm giác đau đớn càng nghiêm trọng hơn, vẻ mặt của cô càng ngày càng trắng, hít vào từng ngụm hơi lạnh, “Có thuốc giảm đau hay không? Chính là cái loại giảm đau bụng kinh nguyệt.”

Về mặt Âm Dạ Lệ liền đen lại, hỏi ngược lại: “Em cảm thấy tôi có sao?”

“Đúng a...! Anh không có bà dì cả nên không cần. Vậy có morphine, pethidine. cocaine hay không.” Ung bang có làm mấy buồn bán thuốc phiện, mấy thứ này nên có chứ.

“Không được! Mấy thứ này sẽ nghiện !” Đột nhiên Âm Dạ Lệ vén chăn xuống giường.

Hấn có biết cả người mình trần như nhộng hay không, ở đây còn có một cô gái a?

Nguyệt Tiêm Ảnh lập tức nhắm chặt mắt lại, rất sợ thấy cái gì không nên thấy, khiến hấn muốn cô “chịu trách nhiệm” .

“Anh có thể mặc quần áo vào hay không?”

“Sao hả? Dáng người của tôi không đẹp sao?”

“Dáng người của anh đẹp hay không mặc mớ gì tới tôi? Tôi chỉ sợ anh bị cảm, lây bệnh độc cho tôi thôi.”

Âm Dạ Lệ lấy cái hòm thuốc ra, dùng chăn che khuất bộ vị quan trọng, “Yên tâm đi, tôi là bác độc bất xâm, tôi thay băng miệng vết thương cho em trước.”

Nói xong, tay hấn dần dần tới gần ngực của Nguyệt Tiêm Ảnh.

Cô lập tức co rụt lại, hai tay che đầy trước ngực, làm ra bộ dáng ngăn chặn phi lễ, sợ hãi hỏi: “Anh. Anh muốn làm gì?”

“Thay băng miệng vết thương cho em.” Tay của Âm Dạ Lệ dừng ở giữa không trung, rút lại cũng không phải, tiến lên cũng không phải.

Ánh mắt Nguyệt Tiêm Ảnh dời xuống, liếc mắt nhìn miệng vết thương của mình một cái, vị trí tốt biết bao, ngay phía trên ngực, để cho hắc băng bó chẳng phải là trao quyền để cho hắc nhìn sạch bách, mờ mẫn trông trơn sao. Cô mới không chịu thiệt thòi như vậy.

“Miệng vết thương không có gì, không cần băng bó.”

“Không có gì?” Ám Dạ Lệ nhếch lông mày anh tuấn lên, “Nếu không có gì, sẽ chảy máu sao? Nếu không có gì, vừa rồi em sẽ kêu la muốn thuốc giảm đau sao?”

“Tôi. Tôi lo lắng kỹ thuật băng bó của anh a! Nói không chừng cho anh băng bó ngược lại làm miệng vết thương của tôi biến thành càng hồng bết hơn thì sao?”

Ám Dạ Lệ đợi có chút không kiên nhẫn, con người nghiêm túc sắc bén lóe lên, “Em muốn ngoan ngoãn để cho tôi băng bó, hay là muốn tôi dùng sức mạnh.”

43. Chương 43: Không Phải Là Anh Muốn Ăn Đậu Hủ Của Tôi Chứ

“Không phải là anh muốn ăn đậu hủ của tôi chứ!” Nguyệt Tiêm Ảnh tức giận nói.

Ám Dạ Lệ bị nàng lời nói bứt rứt này, môi mỏng gờ lên, thoáng hiện ý cười tà mị, “Bây giờ trên người em có thương tích, đậu hủ ăn không ngon.”

Từng cơn cảm giác đau đớn tăng lên, trán của cô đã thấm một lớp mồ hôi mỏng, “Anh đưa thuốc cho tôi, tự tôi có thể thay.”

“Em khẳng định có thể?” Mày rậm của Ám Dạ Lệ hơi nhếch lên, “Tôi thấy bây giờ ngay cả băng gạc em cũng không cầm được.”

Nguyệt Tiêm Ảnh hậm hực hờn dỗi trợn mắt nhìn hắc, suy nghĩ một chút, cô cũng cảm thấy không muốn để bản thân mình đau đớn, dù sao để cho hắc nhìn một chút cũng không mất miếng thịt nào.

Cô nhẹ nhàng vén áo ngủ lên, lộ ra đầu vai rất tròn, da thịt trắng sáng ——

Đôi mắt chậm chạp sáng lên, ánh mắt bị một cái bớt hình dóa hoa đỏ bồng ở phía dưới xương quai xanh hấp dẫn, tán thưởng nói: “Thật xinh đẹp.” Ánh mắt dời xuống, rơi vào trên vết sẹo hình tròn, “Sao ở đây có thể có cái này.”

Nguyệt Tiêm Ảnh dời ánh mắt nhìn vết sẹo kia, vết đạn này là hắc bắn, một vết đạn là đủ rồi, có thể để cho cô hoàn toàn nhận rõ bộ mặt thật của hắc, vì sao cô vẫn ngây ngốc không buông xuống được, còn hy vọng xa vời Tuyệt ca ca yêu thương cô trước kia có thể trở về sao? Đã hai viên đạn, nếu nói viên đạn thứ nhất chính là cắt đứt tình cảm, như thế, một viên đạn thứ hai chính là từ đây về sau cắt đứt mọi liên hệ.

Tuy đạn vẫn cách trái tim một chút, nhưng cảm giác giống như bị xỏ xuyên qua trái tim, đau quá, đau quá. Mỗi lần hít thở thì tim đều co rút đau đớn theo.

“Là bản thân bị coi thường!” Nguyệt Tiêm Ảnh thản nhiên nói, nhếch cánh môi trắng bệch, không cho tiếng kêu đau đớn bật ra trong lúc lơ đãng.

“Vậy em nên bảo vệ bản thân thật tốt.” Ám Dạ Lệ thấm ướt một chút nước thuốc, cố gắng nhẹ nhàng bôi thuốc cho cô.

“Ừ.” Nguyệt Tiêm Ảnh đau đến miệng mở to thở dốc, ánh mắt lắc lư trống rỗng.

Đau, thì đau đi!

Nếu đau đến mất cảm giác, như thế thì sau này sẽ không đau nữa rồi.

“Nguyệt Tiêm Ảnh, tỉnh tỉnh.” Một đôi tay lạnh băng nhẹ vỗ về hai gò má của cô.

Tối hôm qua Ám Dạ Lệ bôi thuốc cho cô, giữa cơn đau đớn dữ dội dần dần ngủ thiếp đi.

Là ai đang kêu cô?

Nguyệt Tiêm Ảnh chậm rãi chống đỡ mí mắt nặng nề, ánh mắt từ mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng.

Một đôi mắt che kín tơ máu đang nhìn cô không chớp mắt, đáy mắt hiện lên ánh sáng âm u tối tăm, tóc cứng rắn đen tuyền có chút hỗn độn, giống như bị nước dội vào, sợi tóc túm dính lại cùng một chỗ.

Sao Âm Dạ Tuyết có thể xuất hiện ở đây?

Là nằm mơ sao?

Mở đôi mắt long lanh không thể tin mà ngó nhìn hắn, đáy mắt thoáng hiện kinh ngạc, vui sướng. Nhưng lập tức bị thất vọng nồng đậm cùng cảm hận thay thế.

Cánh môi Âm Dạ Tuyết khẽ nhếch, khẽ gọi một tiếng, “Nguyệt Tiêm Ảnh.” Dường như muốn nói cái gì, nhưng lại không biết nói từ đâu.

Nguyệt Tiêm Ảnh khép mắt, lạnh lùng nói: “Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.”

“Nguyệt Tiêm Ảnh, ngươi phải biết rằng tình hình lúc đó ép tôi không thể không làm như vậy.”

Cô không muốn nghe giải thích cái gì cả, bởi vì những thứ gọi là giải thích chỉ là để lấy cớ yên ổn cho lương tâm của hắn mà thôi, “Đúng! Cho nên có thể trở thành tấm bia cho Tuyết thiếu là vinh dự cao nhất của tôi, có cần tôi cảm động đến rơi nước mắt không?” Trong lời nói của Nguyệt Tiêm Ảnh tràn ngập mùi vị châm chọc, đôi mắt trong trẻo dần dần nhòe ra một tầng hơi nước.

Âm Dạ Tuyết tránh né ánh mắt của cô, hắn biết bất kể nói cái gì, làm cái gì, ở trong mắt cô cũng thành uống công, tổn thương đã tạo ra.

Ngoài cửa sổ từng hạt mưa tí tách bay tán loạn, gió lạnh thổi qua, vài miếng lá cây cuối cùng mang quyền luyến với thân cây, lưu luyến bay lượn.

Ngoài phòng là một mảnh lạnh lẽo hiu quạnh.

Trong phòng là không khí lạnh lẽo buồn tẻ tĩnh mịch.

Thật lâu sau, Âm Dạ Tuyết mở miệng hỏi: “Vết thương của em sao rồi?”

Hắn liêu lĩnh mạo hiểm lớn như vậy để vào đây, không phải là vì muốn biết tình hình thân thể của cô chứ.

“Yên tâm, không chết được!” Nguyệt Tiêm Ảnh không nề nang đáp lại hắn một câu.

“Tốt lắm!” Âm Dạ Tuyết đứng dậy, “Em đừng thương thật tốt, chờ miệng vết thương của em khép lại, tôi sẽ cứu em ra ngoài!”

Ánh mắt Nguyệt Tiêm Ảnh vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như nhìn chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, cũng làm nhục đôi mắt, “Tùy anh.” Giọng nói của cô lạnh nhạt giống như là đang nói chuyện với người qua đường.

Âm Dạ Tuyết thở dài một tiếng, bàn tay dày rộng nâng mặt cô lên, ép cô nhìn thẳng vào hai mắt của mình, “Tình hình lúc đó, không phải em bị thương, thì chính là tôi bị thương. Tôi bị thương thì hậu quả của hai chúng ta chính là không ai ra được, mà em bị thương, tôi còn có thể nghĩ mọi cách để cứu ra ngoài.” Âm Dạ Tuyết nhanh chóng hôn xuống bờ môi của cô, “Nghĩ ngơi thật tốt đi!”

Nói xong, hắn lập tức xoay người, ngoài cửa sổ sát đất là cái ban công, hắn đi vào màn mưa, vươn người nhảy lên, vượt qua lan can.

Nguyệt Tiêm Ảnh chậm rãi đứng dậy, đứng ở trước cửa sổ sát đất, ánh mắt nhìn theo hướng hắn đi, trống rỗng mà không có trọng tâm.

Cửa sổ không có kéo lên, gió thổi qua màn che cửa sổ, càng không ngừng bay lượn trên không, bay lượn giống như tay áo của tiên nữ.

Mưa bụi tà tà tạt vào, thổi nhẹ lên thân thể cô, cảm giác mát lạnh xuyên qua quần áo mỏng manh, tràn ra làn da của cô, dần dần xâm nhập vào xương tủy.

Mưa bụi chi chít luân phiên nghiêng vào màn che, làm cho cô ở đó, không có chỗ lánh mình.

“Nguyệt Tiêm Ảnh, uống thuốc chưa?”

Ám Dạ Lệ đẩy cửa phòng ra thấy bóng dáng mảnh khảnh cô đơn đứng trước cửa sổ, cảnh nền vắng vẻ đau buồn, nhỏ nhắn mềm mại yếu đuối như vậy, hần có loại xúc động muốn xông lên phía trước ôm cô vào trong lòng.

Một dòng gió lạnh thổi tới trước mặt, đôi mắt Ám Dạ Lệ liền ngưng tụ, giận dữ nói: “Thời tiết lạnh như thế sao còn mở cửa sổ.”

Hần đi lên phía trước, kéo cửa sổ thủy tinh lên.

“Em phải nghỉ ngơi nhiều, về giường nằm.” Chạm vào cánh tay của cô. Phát hiện toàn bộ áo ngủ của cô đều ướt đầm.

Không chỉ có như vậy, lọn tóc ướt sũng nhỏ nước. Trên mặt trắng bệch là một lớp nước, nhưng không biết là nước mưa, hay là nước mắt.

Nguyệt Tiêm Ảnh chuyển ánh mắt suy yếu nhìn hần, “Đau quá, thật sự đau quá.”

Ảnh mắt vừa khép, thân thể mềm mại ngã về sau.

Đây đã là cực hạn của cô, cô không còn nhiều hơi sức để chống đỡ nữa.

Ám Dạ Lệ hoảng sợ, lập tức đỡ lấy thân thể cô trượt xuống, hần biết lần này cô bị tổn thương không phải là thân thể, mà là trái tim.

Hành hạ bản thân, để tha thứ cho hành vi ngu xuẩn mình phạm phải ——

Bởi vì, cô đã yêu Ám Dạ Tuyệt.

44. Chương 44: Thật Xin Lỗi, Anh Chưa Thể Yêu Em.

Mưa mùa thu kéo dài, tí tách từng giọt không ngừng, một lớp mây đen dày đặc che khuất bầu trời, bao bọc bầu trời kín không kẽ hở. Một mảnh đen ngịt, đồng thời cũng áp chế người ta không thở nổi.

Thân thể gầy yếu mỏng manh nằm thẳng trên giường to, uốn lại trong chăn tơ tằm, dường như không cảm giác được sự tồn tại của cô.

Nguyệt Tiêm Ảnh dầm trận mưa này, miệng vết thương đã bắt đầu nhiễm trùng, cô liên sốt cao không lùi. Tình hình như vậy đã liên tục hai ngày, điều này làm cho trong lòng Ám Dạ Lệ lo lắng, canh giữ bên cạnh cô một tác cũng không rời, tất cả công việc đều chuyển qua phòng này làm.

“Ừm. Tuyệt ca ca, em không muốn đi. Em muốn mẹ.” Cánh môi trắng bệch hơi hơi mở ra, càng không ngừng thì thảo tự nói. Gương mặt trắng nõn vì sốt à ửng đỏ, giữa trán ứa ra một lớp mồ hôi mỏng tinh mịn.

Ám Dạ Lệ nằm nghiêng ở bên giường ngủ bị tiếng nỉ non đứt quãng của cô đánh thức, hần cho rằng Nguyệt Tiêm Ảnh đã thức dậy, khi nâng mắt, đôi mắt thoáng hiện một tia vui sướng.

“Tuyệt ca ca, anh không cần Tuyệt nhi sao. Vì sao muốn đưa em đi Mỹ. Tuyệt nhi không đi.” Giọng nói của cô tuy khàn khàn, nhưng từng chữ đều rõ ràng.

Mỗi một chữ giống như quả bom ném vào mặt hồ trong tim Ám Dạ Lệ, hần sững sờ.

Dần dần, một vài hình ảnh đầy bụi trong trí nhớ sâu thẳm dần dần hiện ra.

Cô chính là Mộ Trần Tuyết!

Trong lòng Ám Dạ Lệ cực kỳ khẳng định.

Bây giờ cô nằm mơ là lúc ông nội Mộ và ba mẹ Tuyết nhi lần lượt gặp chuyện không may, lo lắng Tuyết nhi bị nguy hiểm nên đưa cô ra nước ngoài, mặc cho cô khóc rống như thế nào nhưng mọi người vì an toàn của cô không ai mềm lòng, cuối cùng phải cho cô uống thuốc ngủ mới đưa cô lên xe đi ra sân bay. . . . Kết quả, vẫn không thoát được thủ đoạn hiểm độc, chiếc xe chở Tuyết nhi trên giữa đường lại nổ tung.

Có phải trong đó đã xuất hiện vấn đề gì hay không, cho nên Tuyết nhi mới không chết.

Điểm này cần phải điều tra thật kỹ.

Ám Dạ Lệ khom lưng, nhẹ vỗ về hai gò má nóng bỏng của cô, đáy mắt nhòe ra ánh sáng nhu hòa, “Tuyết nhi, Tuyết nhi của anh, em đã trở lại. . . .”

Lông mày đang nhíu chặt của cô bỗng buông lỏng, vươn tay nắm lấy bàn tay hắn, “Tuyệt ca ca. . . . Em biết anh vẫn còn muốn Tuyết nhi, anh sẽ không mặc kệ bỏ lại Tuyết nhi. . . .”

Ngón tay lạnh lẽo chạm vào khuôn mặt nóng của cô, rất thoải mái, Nguyệt Tiêm Ảnh không ngừng dùng bàn tay hắn vuốt ve mặt cô.

Nghe được lời của cô, đáy lòng Ám Dạ Lệ nguội lạnh, ngón tay trở nên cứng ngắt, “Vì sao, từ trước đến bây giờ, ở trong mắt em vĩnh viễn chỉ có thể nhìn thấy cậu ta, mà không phải là anh. . . .” Giọng nói trầm thấp của hắn giống như một tiếng thở dài, dày đặc mà không tan ra được.

Không được! Lần này hắn sẽ không nhường cho cậu ta nữa, sẽ không buông tay nữa.

Hắn muốn đoạt lại toàn bộ trong tay Ám Dạ Tuyết, bây giờ càng bao gồm cả Tuyết nhi.

Giữa đôi mắt tối tăm của Ám Dạ Lệ hiện lên mùi khát máu, phụt ra ánh sáng sắc bén.

Hắn cầm lấy khăn nóng, tỉ mỉ lau mồ hôi trên trán cô, môi mỏng hé mở, “Thật xin lỗi, bây giờ anh còn chưa thể yêu em, đây là vì sau này có thể vĩnh viễn ở cùng với em, Tuyết nhi, em là của anh. . . .”

Hắn vuốt ve hai gò má trắng mịn của cô, dường như muốn khắc in cô thật sâu vào trong lòng.

“Sắp xếp như thế nào?” Một tiếng nặng nề vang vọng trong văn phòng vắng vẻ.

Hạ Lan Xích vừa mới đi nhanh trở về, không cho phép hắn ta ngồi xuống uống một ngụm trà, Ám Dạ Lệ lập tức muốn biết diễn biến của kế hoạch.

“Tất cả đều đã sắp xếp ổn thỏa, đã tung tin ra ngoài nói bản thân cô ấy bị thương nặng, hấp hối sắp không được, bây giờ bị ném ở phòng cũ tự sinh tự diệt. Đoán chừng bây giờ đã truyền đến tai của tên Ám Dạ Tuyết kia, bây giờ chắc hắn đã đứng ngồi không yên.”

Ám Dạ Lệ hài lòng liền gật gật đầu, tiếp tục hỏi, “Vậy có thông báo xuống trong bang hay không?”

“OK! Đã truyền lệnh của anh xuống dưới, trong bang nhìn thấy người ngoài sẽ làm bộ như không nhìn thấy cái gì. Tuy bọn họ có chút nghi ngờ, nhưng cũng không dám hỏi cái gì, dù mệnh lệnh của anh như thế nào, bọn họ cũng sẽ làm như thế đấy.” Hạ Lan Xích uống một ngụm trà, tiếp tục nói: “Không chỉ là bọn họ có nghi ngờ, tôi cũng có nghi ngờ. Bọn họ không dám hỏi, nhưng mà tôi dám. Ám Dạ Lệ, tôi có chút không rõ, không phải anh có ý với cô bé sao, sao không giữa cô ấy ở bên cạnh, ngược lại nhọc lòng sắp xếp như vậy, để cho Ám Dạ Tuyết tới đón cô ấy đi.”

“Việc này. . . . Cậu không cần biết rõ, chết, quá tiện cho cậu ta, lần này tôi muốn để cho Ám Dạ Tuyết nếm thử mùi vị sống không bằng chết. . . .” Trong đôi mắt âm u lộ ra sắc bén lạnh thấu xương.

Ánh sáng lạnh trong mắt liền ngưng lại, xoay người hỏi: “Đã đưa Tuyết. . . . Nguyệt Tiêm Ảnh vút vào phòng chưa?”

“Ừm! Không biết khi nào thì Ám Dạ Tuyết ra tay, để giảm lộ ra sơ hở, cho nên đã đưa cô ấy qua đó.”

Ánh mắt Ám Dạ Lệ nhìn ra phía ngoài cửa sổ, mưa thu còn chưa ngừng lại, một đợt mưa thu một đợt lạnh, nhiệt độ không khí bắt đầu giảm xuống, hơn nữa bây giờ cô sốt cao không ngừng, lông mày thoáng hiện lo lắng, hỏi: “Có cho cô ấy một cái chăn tơ tằm hay không. . . .”

“Bây giờ cô ấy mang danh là người chết bị vứt bỏ, lại còn có chấn, toàn thân che kín chặt chẽ, không sợ tâm tư thấu đáo của Âm Dạ Tuyết nhìn ra sơ hở gì sao?”

Mây kiếm đen đặc bắt đầu nhú chặt, suy nghĩ sâu xa thật lâu, Âm Dạ Lệ bỗng đứng dậy, chạy ra ngoài cửa ——

Trên Nguyệt Minh Khâu cũng bị mưa dầm bao quanh, mưa thu lạnh lẽo nhỏ giọt theo mái hiên, phát ra tiếng nhạc leng keng thùng thùng êm tai, nhưng bị một trận tiếng ồn trong thư phòng phá vỡ tiết tấu.

“Tuyệt thiếu, anh không thể đi!” Lăng Phong Ngải vượt chân qua, ngăn chặn Âm Dạ Tuyết ở cửa, “Nói không chừng đây là một cái bẫy, Lệ đường chủ bày ra tấm lưới lớn chờ anh xông tới.”

Hạ Khiêm Dật bước tới, tiếp tục khuyên bảo: “Tuyệt thiếu, tôi cũng nghĩ anh không nên đi, không phải lần trước anh đi Nguyệt Tiêm Ảnh, thân thể của cô ấy không tệ sao, sao có thể đột nhiên bệnh tình nguy kịch được? Nếu muốn đi, bốn người chúng ta cùng đi.”

“Hai người cũng không tán thành tôi đi cứu Nguyệt Tiêm Ảnh?” Âm Dạ Tuyết nhìn Quỷ Tứ ngậm kẹo que, còn có người có vẻ bề ngoài như đi vào cõi thần tiên Lãnh Trạch.

Hai người bọn họ cũng kiên định gật đầu.

“Các người đã xem trọng tôi như vậy, không muốn tôi gặp nguy hiểm, như vậy chúng ta cùng đi đi!” Âm Dạ Tuyết kéo Lăng Phong Ngải đang chặn ở cửa qua một bên, nhanh chóng đi ra ngoài.

45. Chương 45: Đây Là Kết Cục Của Cô.

Âm Dạ Tuyết không đợi nổi một phút nào nữa, hần chỉ nghĩ đến hình ảnh Nguyệt Tiêm Ảnh bị thương nặng phát sốt lại bị vứt ở trong phòng nhỏ dơ dáy bẩn thỉu kia, trái tim lưỡi dao cùn gỉ sắt hung hăng xẹt qua, máu loãng đang tràn ra chảy theo dòng.

“Được! Tôi cùng đi với anh!” Hạ Khiêm Dật lập tức theo kịp.

Quỷ Tứ và Lãnh Trạch cũng rảnh rỗi không việc làm, coi như là đi xem náo nhiệt, xem một màn cũ rích “anh hùng cứu mỹ”.

Giữa màn mưa tinh mịn, thoáng hiện bóng đen xẹt qua nhanh.

Lãnh Mỹ Diễm đi vào phòng hoang cũ nát, một mùi hôi thối ẩm ướt truyền đến, cô ta dùng vớ mặt chán ghét bịt kín cái mũi.

Trước kia Âm Dạ Lệ bảo vệ chặt chẽ người phụ nữ này, ngoài cửa đứng đầy người canh giữ cô, căn bản là cô ta không có cơ hội tiếp cận người phụ nữ này. Thật không ngờ là, cô đã bị Âm Dạ Lệ vứt bỏ nhanh như vậy, đúng thật là, thân thể bệnh tật tiêu tụy như vậy khẳng định sẽ không thỏa mãn được Âm Dạ Lệ. Hừ! Đến bây giờ, bạn gái bên người Âm Dạ Lệ, chỉ có một mình cô ta, đương nhiên cũng vĩnh viễn chỉ có một mình cô. Chỉ cần xuất hiện một chút mầm mống, cô ta sẽ nghĩ tất cả các cách bắt lấy phụ nữ bên cạnh Âm Dạ Tuyết đi, cô tuyệt đối không dễ dàng để tồn tại một chút uy hiếp.

Hơi nhếch mắt lên, cuối cùng nhìn thấy người phụ nữ kia trong góc tối ẩm ướt.

Trên thân thể cô khoác chiếc áo ngủ mỏng manh, đang cuộn mình ở trong góc run rẩy. Cửa kính thủy tinh trong căn phòng này đã bị vỡ nát từ lâu, vù vù gió lạnh mang theo không khí ẩm ướt thổi vào.

Âm Dạ Lệ cũng thật là tuyệt tình, một phút trước còn coi cô như bảo bối, cẩn thận che chở, ngay sau đó, cũng có thể không chút thương tiếc ném cô đi giống như là ném rác, để cô tự sinh tự diệt.

“Này!” Lãnh Mỹ Diễm dùng chân đạp cô.

Thân thể Nguyệt Tiêm Ảnh hơi hơi run lên một chút, giờ phút này cô đã rơi vào hôn mê, mất đi ý thức.

Thấy cô cũng không có phản ứng, Lãnh Mỹ Diễm lấy một con dao gọt trái cây từ trong túi ra, sâu trong đôi mắt xéch xệch qua tia hung ác, cánh môi đỏ sẫm kề sát lỗ tai của cô, “Dù sao với thân thể bây giờ của cô, chết là chuyện sớm hay muộn, nếu bây giờ bị ốm đau hành hạ đau đớn như vậy, vậy còn không bằng tôi cho cô chết một cách thoải mái! Cô cũng sẽ đồng ý cách làm này của tôi phải không?”

“Đây là kết cục cướp đoạt đàn ông với tôi!”

Giơ dao lên, lưỡi dao sắc bén chuyển động, màu bạc chói mắt ——

Ám Dạ Lệ cầm chân tơ tằm trên tay trốn ở ngoài phòng, giữa đôi mắt tối đen đông lại sương lạnh.

Thực ra là hần đi theo Lãnh Mỹ Diễm đi vào phòng nhỏ cũ, bởi vì hần muốn biết người phụ nữ này muốn làm gì, cho nên vẫn trốn ở ngoài phòng không lên tiếng.

Nhưng mà, nhìn thấy Tuyết nhi gặp nguy hiểm, àm sao hần có thể tiếp tục bình tĩnh, khi hần muốn móc súng lục ra, Hạ Lan Xích ngăn hần lại.

Ánh mắt ra hiệu ở cửa ——

Ám Dạ Tuyết đã đến nơi, thật không ngờ tốc độ của hần nhanh như vậy.

“Thình thịch ——” không hề do dự, Ám Dạ Tuyết lấy súng ra, nhắm ngay cổ tay Lãnh Mỹ Diễm mà bắn.

“A.” Cùng với một tiếng thét chói tai, là tiếng con dao rơi xuống đến trên mặt đất.

Ám Dạ Tuyết dầm mưa thu, sợi tóc ướt át dính sát bên má, đôi mắt lạnh kéo hung ác tản ra hơi thở khát máu, Ám Dạ Tuyết ướt sũng thật giống như hung thần ác sát đến từ địa ngục.

Khi hần nhìn thấy lưỡi dao sắc bén nhắm ngay Nguyệt Tiêm Ảnh, lúc ấy nhịp đập trái tim của hần cũng ngừng theo. Giờ phút này trái tim vẫn còn sợ hãi không thôi, nhắm ngay cổ tay Lãnh Mỹ Diễm bắn một phát súng.

“Thình thịch ——” Máu tươi tuôn ra, hai viên đạn cắt đứt cân tay của cô ta, liền tương đương với phé đi hai tay của cô ta, đoán rằng khả năng sinh hoạt cũng khó có thể tự lo inh.

“Tiêm Ảnh!” Ám Dạ tuyết cúi người khê gọi một tiếng, chạm vào cánh tay lạnh buốt của cô, lông mày đen đặc nhanh chóng nhú chặt, lập tức ôm cô lên.

“Tuyết thiếu! Mọi người trong Ứng bang đều là người mù sao? Vừa rồi rõ ràng có hai người chạm mặt tôi, lại ngẩng đầu nhìn đỉnh ô dù, xem tôi như không tồn tại.”

Đáy mắt Ám Dạ Tuyết xẹt qua một ý nghĩ sâu xa, nói với Lăng Phong Ngải: “Cậu tới vừa đúng lúc, đưa người phụ nữ này theo!”

“Tuyết thiếu, chúng ta đưa một người đi, còn trộm đi một người, có phải là có chút không thể nào nói nổi hay không?” Lăng Phong Ngải nhìn cô gái đau đớn đến lăn lộn trên mặt đất đầy bùn, bắn như thế, hần nhìn cũng đã cảm thấy ô nhiễm mắt.

“Người phụ nữ này là sát thủ ám sát tôi lần trước!” Ám Dạ Tuyết cởi áo choàng màu đen khoác lên trên người Nguyệt Tiêm Ảnh, đi ra ngoài.

Lăng Phong Ngải đương nhiên biết giá trị người phụ nữ này, cho dù cô ta bắn như một tên ăn mày, nhưng vẫn phải làm, lời cô ta dậy, sợ tiếng thét chói tai của cô ta làm Ứng bang chú ý, cởi giày da trên chân cô ta, dùng vớ của cô ta nhét vào miệng cô ta.

Lúc này hai tay Lãnh Mỹ Diễm không còn sức lực, đau đến thần trí có chút hoảng hốt, căn bản không có cách nào phản kháng.

Lăng Phong Ngải vác cô ta giống như vác bao tải, “Người phụ nữ dơ bẩn! Cô nặng chết, giống như lợn chết!”

“Ám Dạ Lệ, Lãnh Mỹ Diễm bị bắt đi, vậy.” Hạ Lan Xích nhìn bóng lưng Lăng Phong Ngải rời đi, có chút lo lắng.

Chấn trên tay Ám Dạ Lệ dần dần bị ướt, chấn thấm ướt nước mưa trở nên rất nặng, nhưng giờ phút này trong lòng hắn còn nặng nề hơn.

“Đây là chuyện cô ta nên chịu!” Con người đen lạnh lẽo tàn ác hiện lên ngoan độc tuyệt tình, Ám Dạ Tuyệt còn quá nhân từ, người đối với Tuyệt nhi như vậy, phải chết không có chỗ chôn.

“Anh không lo Lãnh Mỹ Diễm bị bọn họ ép hỏi ra anh chính là Ám Dạ Lệ sao?”

Trên gương mặt tàn khốc giống như đao khắc thoảng cười nhẹ, “Là lúc để cậu ta biết.”

Bây giờ hắn muốn biết Ám Dạ Tuyệt biết hắn là Ám Dạ Lệ, thì sẽ có nét mặt nào?

Kinh ngạc, hối hận, hổ thẹn. Bất luận là như thế nào, hắn ta đều sẽ không thay đổi lòng báo thù của mình, mười mấy năm chịu mọi gian nan vất vả, giấu tài, chính là vì giờ phút này, hắn ta bò lên trên từng chút từng chút một, có được đủ lực lượng chống đối với Ám Dạ Tuyệt, chính tay đưa hắn vào địa ngục!

“Độ sức đã chính thức bắt đầu.” Đôi mắt lạnh mị lóe ra ánh sáng u ám.

46. Chương 46: Cô Ấy Không Hề Muốn Tĩnh Lại.

“Ừm.” Nguyệt Tiêm Ảnh đau đớn khẽ ngậm ra tiếng, trong cơ thể cô có một ngọn lửa nóng rực đang hùng hực bốc cháy, mỗi một tế bào đều thổi phồng, xé rách , toàn thân không có chỗ nào là không đau.

Nguyệt Tiêm Ảnh hôn mê bất tỉnh ngủ rất không yên, lông mày nhíu chặt, cánh môi trở nên khô cạn khẽ nhếch, miệng chi chi ô ô đang nói gì đó, giọng nói giống như muỗi kêu, không nghe rõ cô đang thì thầm cái gì.

Bởi vì sốt cao không ngừng, trên gương mặt cô ửng lên hai đóa đỏ hồng, dường như toàn thân bị lửa nóng thiêu nướng, ngay cả hơi thở cũng nóng rực .

Ám Dạ Tuyệt canh giữ bên cạnh cô không rời một tấc, cẩn thận lau mồ hôi trên trán cô.

Nhìn cô chịu đủ ốm đau hành hạ, đôi mắt nặng nề u ám của hắn dần dần trơn như nước, con người tối tăm lấp lánh giống như ngọc lưu ly.

Vô tình, ba chữ “Nguyệt Tiêm Ảnh” kia dần dần đi vào tim của hắn, ảnh hưởng đến suy nghĩ của hắn.

Ám Dạ Tuyệt lắc đầu, không thể! Trái tim của hắn vào mười mấy năm trước, đồng thời cùng nổ mạnh với chiếc xe kia, bị nghiền nát thành mảnh nhỏ rồi, làm sao có thể vì cô gái trước mắt chỉ mới ở chung mấy tháng, mà trái tim lại nhảy lên chứ?

Không có khả năng!

Đêm yên tĩnh như vậy, yên tĩnh đến có thể nghe thấy tiếng hít thở.

Của hắn, vững vàng mà giấu đi, luôn luôn bao bọc bản thân thật chặt chẽ, bảo vệ chính mình.

Của cô, mỏng manh mà ngăn ngừa, dường như đang đắm chìm ở giữa bóng tối vĩnh viễn không có ánh sáng.

Bọn họ là cùng loại, rõ ràng trái tim rất mềm yếu, lại muốn ra vẻ kiên cường, bố trí một tầng bụi cây gai ở trên trái tim yếu ớt, dùng nó làm lá chắn bảo vệ bản thân, hai người muốn ôm sưởi ấm lẫn nhau, nào ngờ lại chỉ biết tổn thương lẫn nhau.

“Gồ, gồ.” Hạ Khiêm Dật đứng ở cửa, gồ gồ cửa tượng trưng.

Thật ra hắn ta vẫn đứng ở ngoài cửa, phát hiện mỗi một biến đổi nét mặt trên mặt Ám Dạ Tuyệt, hắn ta chắc chắn hắn đã yêu cô, mà ngạo mạn như hắn, ở trong lòng luôn luôn không thừa nhận loại cảm giác này.

Ám Dạ Tuyết ngửa đầu liếc nhìn một cái bình truyền dịch gần hết, nặng nề nói: “Vào đi!” Lòng mảy của hần nhúu chặt thành một đường, “Đã một ngày một đêm, sao cô ấy vẫn sốt cao không ngừng?”

Hạ Khiêm Dật thuần thực đối bình truyền dịch, ánh mắt rơi vào khuôn mặt ốm của Nguyệt Tiêm Ảnh, đáy mắt lóe ra ánh sáng nhu hòa, “Có lẽ, cô ấy không hề muốn tỉnh lại!” Giọng nói của hần ta nặng nề giống như một tiếng cảm thán không phát ra hơi thở.

Đáy mắt Ám Dạ Tuyết tối sầm lại, duy trì im lặng.

Sáng sớm hôm sau.

Mưa thu kéo mấy ngày đã ngừng, mây đen tản ra, bầu trời trong, được mưa thu rửa sạch đặc biệt có vẻ trong xanh, mặt trời tản ra ánh sáng nhu hòa, giống như được cái rây lọc qua.

Truyền dịch cả đêm, Nguyệt Tiêm Ảnh đã hạ sốt, nhưng là sắc mặt lại càng lúc càng trắng bệch.

“Ừm. . . .” Bật ra một tiếng đau đớn khàn khàn, Nguyệt Tiêm Ảnh cảm thấy cổ họng mình bị hạt cát lấp kín, mới mở miệng đã có hạt cọ sát, đau quá.

Cô chậm rãi mở to mắt, đôi mắt nhập nhèm sương mù nhìn lên trần nhà, nơi này trang trí quen thuộc.

“Em tỉnh dậy!” Bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc.

Ám Dạ Tuyết đang đứng ở trước cửa sổ nhìn ra ngoài, vừa nghe thấy tiếng động, lập tức vui sướng bỏ nhào tới bên giường cô.

Nguyệt Tiêm Ảnh lại chỉ liếc mắt nhìn hần một cái, rồi nhắm chặt hai mắt lại.

Phản ứng theo bản năng này, giống như cái búa nặng, đập vào trong lòng Ám Dạ Tuyết.

Cô hận hần!

Đối với điểm này Ám Dạ Tuyết rất chắc chắn.

Nhưng mà, cô không hận hần, Ám Dạ Tuyết cũng hận chính mình.

“Mở mắt ra nhìn tôi!” Ám Dạ Tuyết ra lệnh. Hần cường thế, bá đạo, quyền uy, tuyệt đối không cho phép có một chút phản kháng.

Mí mắt Nguyệt Tiêm Ảnh run nhè nhẹ, nhưng đôi mắt vẫn nhắm chặt.

“Tôi lệnh cho em mở mắt ra nhìn tôi, có nghe hay không!” Lần này, không hài lòng của Ám Dạ Tuyết biến thành chứa đầy lửa giận rống to .

Nguyệt Tiêm Ảnh quay đầu, mở mắt ra nhìn về mặt ủ dột của Ám Dạ Tuyết, nhưng mà đôi mắt cô, trống rỗng, không có tinh thần. Ở trước mặt hần, cô giống như một cái thể xác, linh hồn đã rời đi từ lâu.

Phản ứng của cô chọc giận Ám Dạ Tuyết, hần nắm chặt hai đấm, kiềm chế lửa giận sốt ruột trong lòng ngực, hần sợ phần nộ ăn mòn lý trí hần, lại làm ra chuyện tổn thương cô.

“Ài ——” Ám Dạ Tuyết thở dài một tiếng, xoay người rời đi.

Nguyệt Tiêm Ảnh vẫn duy trì tư thế, đôi mắt trống rỗng nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, cho dù ánh mặt trời rất ấm áp, nhưng mà không đi vào ánh mắt cô, đồng thời, cũng không làm lòng cô ấm lên.

Hầm giam lạnh lẽo ẩm ướt không ngừng truyền đến tiếng thét chói tai.

“Đau. Van xin các người, thả tôi có được hay không. Tay của tôi bị phế rồi.” Lãnh Mỹ Diễm bị treo trên cột đá Nguyệt Tiêm Ảnh từng bị cột, máu vẫn từ trên miệng vết thương ở cổ tay chảy xuống theo dòng.

Cô ta lúc này, chật vật không chịu nổi, tóc hỗn độn, quần áo không ngay ngắn, khuôn mặt vốn trang điểm tỉ mỉ lúc này đã bị nước mắt tẩy rửa, bị hôn mê, ánh mắt tối đen, giống như quỷ.

“Đã phé rồi.” Hạ Khiêm Dật nhàn nhạt nói.

Đối với sát thủ mà nói, đôi ta không thể giết người, thì tương đương với bị tàn phế.

“Nói! Là ai phái cô giết Tuyệt thiếu!” Lăng Phong Ngải bắt đầu đánh đập tra hỏi.

Lãnh Mỹ Diễm lập tức lắc đầu, “Tôi không nói, các người đánh chết tôi tôi cũng sẽ không nói!” Thái độ của cô ta rất kiên quyết.

“Cô.” Quỷ Tứ khinh thường liếc cô ta một cái, “Cô còn chưa đủ tư cách để cho chúng tôi ra tay! Có lẽ, cô sẽ thích cái này.” Hắn ta lấy một bình acid sulfuric ra, từ từ tới gần Lãnh Mỹ Diễm.

“Cái này. Chỉ cần đổ xuống một cái, cả khuôn mặt của cô liền bị hủy, không phân biệt được đâu là cái mũi, đâu nào là đôi mắt. Giống như yêu quái!”

“Không cần. Tôi không muốn.” Nước mắt tuôn rơi xuống, Lãnh Mỹ Diễm ra sức vùng vẫy, “Các người cứ dứt khoát giết tôi đi!”

Ám Dạ Tuyệt ở trong bóng tối chậm rãi mở miệng, “Cô đã xuất hiện trong biệt thự Lệ đường chủ, như thế. Sẽ không thoát khỏi liên quan đến hắn.” Hắn vừa nói xong, lập tức xoay người, “Cô ta không có giá trị lợi dụng, hủy mặt cô ta, đánh gãy gân tay gân chân của cô ta, cắt đầu lưỡi của cô ta, rồi vứt đi!”

Đây là hậu quả dám động tới người phụ nữ của hắn!

“Không cần. Ám Dạ Tuyệt, các người không thể đối với tôi như vậy.” Lãnh Mỹ Diễm sợ hãi mà toàn thân phát run, hoảng loạn hét lớn: “Tôi là người phụ nữ của anh hai anh. Anh không thể tuyệt tình như vậy.”

Ám Dạ Tuyệt bỗng dừng bước lại, xoay người: “Cô nói cái gì? Ám Dạ Lệ. Cô biết anh ta ở đâu?”

47. Chương 47: Anh Có Yêu Cô Ấy Không.

Lãnh Mỹ Diễm thấy dường như có hi vọng, bây giờ bảo vệ sinh mạng quan trọng hơn, cũng không nghĩ đến nhiều như vậy, “Lệ đường chủ hình là Ám Dạ Lệ, tôi là người phụ nữ của anh ấy, anh nên nể mặt anh ấy, đừng giết tôi có được không.”

Ánh mắt tối tăm ngơ ngác một chút, liền có sóng ngầm cuộn cuộn, lóe ra ánh sáng âm u.

Suy nghĩ chốc lát, yếu ớt nói: “Thả cô ta!”

“Nhưng mà. Tuyệt thiếu, cô ta là.” Lăng Phong Ngải cảm thấy việc làm lần này có chút không ổn.

“Xem như tặng cho anh của tôi một món quà gặp mặt!” Khóe môi Ám Dạ Tuyệt thoáng hiện tươi cười tà tếu, “Giúp tôi nói với anh ta một câu—— tôi vẫn luôn là em trai của anh ta.”

Thời gian Nguyệt Tiêm Ảnh dưỡng thương, cô vẫn luôn duy trì thái độ hờ hững không để ý đến Ám Dạ Tuyệt, tuy miệng vết thương được Hạ Khiêm Dật cẩn thận xem xét cũng dần dần khép lại, nhưng cuối cùng thì vết thương trong lòng kia vẫn không khép lại được.

Vỡ, chính là vỡ, cuối cùng cũng sẽ không dính lại, cho dù đền bù thật tốt lại, phía trên vẫn tồn tại vết sẹo.

Trên ghế trúc trong vườn hoa thoáng hiện bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại, ánh mắt trống rỗng nhìn xa tới vườn hoa tường vi.

Những đóa hoa tường vi này vẫn đẹp mắt như cũ, nở rộ rực rỡ, màu sắc xinh tươi ướt át làm người ta chói mắt.

“Trời lạnh, sao lại mặc ít áo như vậy.” Một chiếc áo khoác màu đen choàng lên trên thân thể cô.

Ám Dạ Tuyết vừa mới xử lý xong công việc, đứng ở trước cửa sổ nghỉ ngơi một chút, liền nhìn thấy cô ngồi ở đây một mình, thân thể mỏng manh, dường như chỉ cần một cơn gió nhẹ khẽ thổi lên sẽ ngã xuống đất.

Dường như trong mắt cô, hắc chính là không khí, ngay cả một ánh mắt Nguyệt Tiềm Ảnh cũng keo kiệt không cho hắc.

Ám Dạ Tuyết có chút quen với thái độ lạnh lùng của cô, tiếp tục nói: “Ở đây gió lớn, chúng ta vào nhà có được hay không?”

“” Vẫn không có bất cứ phản ứng gì.

Thái độ lạnh lùng của cô cũng không có ảnh hưởng đến Ám Dạ Tuyết, hắc ngồi xuống bên cạnh Nguyệt Tiềm Ảnh, nhìn theo tầm nhìn của cô ——

Căn phòng màu trắng sữa thật giống như phòng nhỏ trong truyện cổ tích, ngói lưu ly màu đỏ lộ ra ánh sáng giữa ánh mặt trời rạng rỡ, một vòng hàng rào sắt quấn quanh cành lá xanh, tô vẽ thêm cho từng đóa hoa tường vi tươi đẹp, tỏa ra mùi hương nhàn nhạt.

“Những bông hoa này là tôi cũng anh trai cùng gieo trồng vì một bé gái, vì có thể để trong một năm bốn mùa hoa tường vi đều có thể nở rộ, chúng tôi đặc biệt đi tìm hạt giống chịu lạnh, cho dù qua tháng chín thời kỳ hoa nở, những bông hoa chịu lạnh này vẫn có thể nở rộ.”

Giọng nói Ám Dạ Tuyết trầm thấp, xa xưa, dường như đang nói một câu chuyện rất xa rất lâu, câu chuyện lay đến mức làm cho người ta cũng nghi ngờ tính chân thật của câu chuyện.

Dần dần, đôi mắt mê mẩn của Nguyệt Tiềm Ảnh sáng rõ, cô quay đầu, mở miệng hỏi: “Anh có yêu cô ấy không?”

Trong mấy ngày này, đây là lần đầu tiên cô mở miệng nói chuyện với hắc, giọng nói thanh nhã êm tai giống như tiếng chim hoàng anh.

Ám Dạ Tuyết không suy nghĩ nói: “Từ đầu cho tới bây giờ chưa bao giờ ngừng lại, cũng sẽ không ngừng lại.”

Nếu nói lúc còn là trẻ con ngây ngô gọi là —— thích, như thế bây giờ nhớ nhung đã xâm nhập vào xương cốt nên gọi là —— yêu. Cho dù biết cô đã lên thiên đường, nhưng mà yêu cô, thật giống như đã thành một thói quen, một bản năng, thật giống như hơi thở của hắc, không thời gian không mất đi, có lẽ, khi hắc không còn hơi thở, mới có thể ngừng yêu thích cô.

Đáy mắt sáng ngời của Nguyệt Tiềm Ảnh dao động nhẹ, miệng hé mở, lại khép lại, vẫn để câu nói “Anh đã yêu cô ấy, vì sao vẫn còn tổn thương cô ấy.” nuốt vào trong bụng.

Trong đôi mắt thoáng dao động, nàng bỗng đứng lên, “Có lẽ cô ấy không hề hay biết tình yêu của anh!”

Từ động tác của cô, áo choàng màu đen trên người cô cũng rơi xuống, mặc dù như thế, hương vị trên người hắc, mùi thuốc lá nhàn nhạt vẫn quanh quẩn trên thân thể cô.

Một cơn gió lạnh thấu xương thổi qua, Nguyệt Tiềm Ảnh run nhẹ nhẹ, “Ngày mai, tôi muốn ra ngoài một chút.”

“Đi đâu?” Đột nhiên Ám Dạ Tuyết cảm thấy hơi như vậy có chút trói buộc cô, “Có thể! Bây giờ nhiệt độ thấp, mặc nhiều quần áo một chút.”

Đối với việc Ám Dạ Tuyết quan tâm từng li từng tí, cô sẽ không cảm kích, giả bộ không có nghe được gì, xoay người rời đi.

Mặt nạ màu bạc hiện lên ánh sáng sắc bén lạnh lẽo u ám, đôi mắt hung ác nhếch nhếch đang nhìn chằm chằm Lãnh Mỹ Diễm.

“Hu hu.” Lãnh Mỹ Diễm nằm trên giường bệnh khóc đến mưa dầm hoa tàn, vừa gào khóc, vừa không quen lén liếc nhìn Ám Dạ Tuyết vài lần, chú ý đến vẻ mặt của hắc.

Ám Dạ Lệ không kiên nhẫn hơi nhí mày, “Cô đã nói gì với cậu ta rồi?”

Giọng nói lạnh lẽo âm u giống như gió lạnh thấu xương, trực tiếp thổi qua người Lãnh Mỹ Diễm, cô ta liền chấn động, sợ tới mức dừng tiếng khóc, “Em. Em.”

“Nói mau!” Con người sắc bén phụt ra tàn bạo.

“Em nói cho Ám Dạ Tuyết biết anh.Chính là Ám Dạ Lệ rồi.” Lãnh Mỹ Diễm lập tức cầu xin tha thứ, “Lệ, em cũng không muốn nói, bọn họ sẽ dùng hình với em, bọn họ muốn dùng acid sulfuric hủy gương mặt của em, còn đánh gãy gân tay gân chân của em, cắt đứt đầu lưỡi của em. Lệ, em không phải vì bản thân em, là em không thể mất anh. Em bị hủy gương mặt, anh sẽ ghét bỏ em, gân tay gân chân của em đều bị chặt đứt làm sao hầu hạ anh, không có đầu lưỡi sao kêu ra tiếng kêu mà anh thích, cho anh.”

“Thì ra cô thích hầu hạ đàn ông như thế.” Ám Dạ Lệ thờ ơ cười, “Vậy đưa cô đi làm gái bao đi!”

Lãnh Mỹ Diễm trợn to mắt sợ hãi, cô ta đã nghe nói qua những chỗ đó, phụ nữ bị bán vào, giống như công cụ một ngày phải tiếp rất nhiều khách, chỉ cần có tiền là có thể tùy ý hành hạ bọn họ. Một khi đi vào, trừ khi là chết, tuyệt đối không có một ai có thể sống sót trốn đi.

“Lệ. Không cần, em không muốn làm gái bao.” Cô ta gục xuống đất, quỳ gối trước mặt Ám Dạ Lệ, khóc đến cạn kiệt hơi thở.

Ám Dạ Lệ khom lưng, đưa tay nâng cằm cô ta lên, nhìn khuôn mặt yêu mị của cô: “Không phải là cô thích lên giường với đàn ông sao, cho cô cả đời hầu hạ đàn ông không tốt sao?” Đáy mắt mù mịt lộ ra ý cười lạnh lẽo.

“Lệ, không cần. Anh bán em vào đi chẳng phải là muốn em chết sao!”

“Hô hô.” Trên khuôn mặt tuấn tú như đao khắc lộ ra nụ cười tà mị, “Cô đoán đúng rồi, tôi chính là muốn cô chết, hơn nữa còn là sống không bằng chết!”

Nói xong, Ám Dạ Lệ xoay người, xoắn bước rời đi.

Lãnh Mỹ Diễm hết bất ngờ, hai tay ôm chặt hai chân của hắn, “Lệ, em theo anh thời gian lâu như vậy, vẫn không làm sai việc gì, bây giờ, anh cho em một cơ hội lấy công chuộc tội có được hay không.”

“Biết cô làm sai cái gì, làm cho tôi không thể tha thứ cho cô hay không? Cô không nên dùng dao với cô ấy!” Tàn nhẫn tuyệt tình giờ chân đá cô ta ra.

48. Chương 48: Hạ Độc Chưa Thành.

Lãnh Mỹ Diễm bị đá nặng nề ngã xuống đất, theo bản năng vươn hai tay ra chống trên đất, kết quả — miệng vết thương rạn nứt, máu loãng nhanh chóng nhuộm đỏ bằng gạc.

Đáy mắt cô ta hiện ra thê lương, “Vì sao.” Trong giọng nói nghẹn ngào, nước mắt của cô ta tuôn rơi chảy xuống theo dòng.

Vì sao, cô ta ở bên cạnh Ám Dạ Lệ thời gian dài như thế, vẫn kém hơn người phụ nữ chỉ gặp qua một lần, ở chung mới vài ngày kia, cô ta thật không cam lòng.

“Di Mạc.” Nguyệt Tiêm Ảnh nhìn người phụ nữ trước mắt không nói gì, run rẩy thấp giọng gọi.

Một người phụ nữ trung niên mặt lạnh lão luyện, giữa đôi mắt hẹp dài lóe ra ánh sáng nhạt, tinh thần rời rạc dường hồ đang tính toán cái gì. Bị Nguyệt Tiêm Ảnh kêu to như vậy, phục hồi tinh thần lại, “Tiêm Ảnh, vết thương bây giờ thế nào rồi?”

Nguyệt Tiêm Ảnh lắc đầu, cô vốn cho rằng không gặp di Mạc thời gian dài như vậy, bà sẽ có rất nhiều lời muốn nói với mình, ai ngờ bà hỏi Nguyệt Tiêm Ảnh những việc gần đây, ngược lại rơi vào im lặng.

“Dì Mạc, thực xin lỗi. Đã lãng phí thời gian dài như vậy, con còn chưa tìm ra chứng cứ Ám Dạ Tuyệt giết hại cả nhà con.”

Dì Mạc bỗng đứng đứng dậy, còn đi vào phòng của mình, bà lấy ra một lọ thuốc. Đặt ở trước mặt Nguyệt Tiêm Ảnh, “Tìm không ra chứng cứ, chính là không có chứng cứ! Cậu ta là người tàn khốc độc ác tuyệt tình như thế, làm sao có thể giữ lại những sơ hở để cho con đến tìm ra chứ?”

“Dì Mạc. Đây là.” Ánh mắt Nguyệt Tiêm Ảnh rơi vào lọ thuốc màu trắng trước mặt cô.

“Cái này chính là công cụ báo thù! Loại thuốc độc này không màu không mùi, bây giờ con rất dễ tiếp cận được cậu ta, thừa dịp cậu ta không chú ý bỏ vào cà phê để cậu ta uống, mỗi lần chỉ cần một chút, đây là độc mạn tính, sẽ không phát hiện ra.”

Thuốc độc! Nguyệt Tiêm Ảnh hoảng sợ trái tim run rẩy vài cái ” Dì Mạc, dì muốn con hạ độc anh ta?”

“Sao? Con không ra tay được, không phải là con đã yêu cậu ta rồi chứ”

“Không có!” Nguyệt Tiêm Ảnh không cần nghĩ ngợi lập tức nói, nhưng mà phản ứng của cô qua nhanh càng biết đã nói trúng tim đen của cô.

“Mộ Trần Tuyết.” Lần đầu tiên Dì Mạc gọi cả họ lẫn tên thật của cô ra như thế, vì không muốn trêu chọc đến kẻ thù, cô liền đổi họ tên, “Nguyệt Tiêm Ảnh” Thấm thoát cái tên này đã theo cô mười mấy năm rồi.

Dì Mạc bắt đầu từng bước một thúc ép cô, “Ông nội của con là ai hại chết! Ba mẹ của con là ai hại chết ! Còn có, là ai muốn đuổi cùng giết tận, cho nổ bom ở trên xe của con!” Ánh mắt sắc bén từng chút một ép sát tới Nguyệt Tiêm Ảnh.

“Là anh ta! Toàn bộ đều là Ám Dạ Tuyệt làm! Cho nên con sẽ không yêu anh, con nhất định phải chính tay giết anh ta!”

Nghe được câu trả lời này của cô, Dì Mạc mới nguôi giận, thở dài một tiếng, hỏi: “Đã lâu con không có về lấy thuốc, bệnh tim của con không tái phát sao?”

“A?” Nghe dì Mạc nhắc cô mới nhớ tới, từ khi cô uống vài lần thuốc của Hạ Khiêm Dật, bệnh tim không còn tái phát nữa “Dì Mạc, con cảm thấy tim của con đã hết bệnh rồi.”

“Cái gì!” Giọng nói của dì Mạc tăng nhanh, đưa một bao thuốc cho cô, “Thuốc trong này đủ cho con dùng nửa năm, thuốc mỗi tuần dì đều chuẩn bị sắp xếp xong cho con, uống đúng giờ! Không được lấy thân thể của mình ra nói đùa.”

Dì Mạc nghiêm khắc với cô như vậy, cũng là quan tâm thân thể của cô, Nguyệt Tiêm Ảnh cười nhạt bên ngoài, vì không để dì Mạc lo lắng, cô vẫn nhận.

Vì sao mới mấy tháng không gặp, Nguyệt Tiêm Ảnh đã cảm nhận được rõ ràng, quan hệ giữa cô và dì Mạc, rõ ràng đã trở nên không quen rồi.

Đêm đã khuya.

Hơi lạnh dần dần lan tràn.

Nguyệt Tiêm Ảnh ngồi ngay ngắn ở trước cửa sổ chờ người kia, hôm nay rất kỳ quái, rõ ràng mỗi ngày lúc này hắn đã trở về.

Cho dù thái độ của Nguyệt Tiêm Ảnh đối với hắn vẫn rất xa cách, nhưng mà Ám Dạ Tuyệt vẫn đưa cô ngủ ở phòng ngủ chính của hắn, mỗi đêm, chờ cô ngủ thiếp đi, hắn sẽ lén lút đi vào phòng, mặc kệ cô có kháng cự hay không, cũng sẽ ôm cô đi vào giấc ngủ, cô giống như đã trở thành gối ôm của hắn.

Nguyệt Tiêm Ảnh quay đầu nhìn đồng hồ treo trên vách tường, kim đồng hồ đã chỉ cùng một hướng rồi.

Đã trễ thế này, sao hắn vẫn chưa trở lại?

Bỗng dưng Nguyệt Tiêm Ảnh đứng lên, đi ra cửa phòng, hỏi bốn tên bảo vệ ở cửa đối diện: “Tuyệt thiếu ở đâu?”

“Tuyệt thiếu còn đang ở phòng sách.” Bốn hắc đầu là Ám Dạ Tuyệt cẩn thận lựa chọn ra từ tổ chức ‘Ám’, chuyên môn bảo vệ cô gái xinh đẹp trước mắt này. Lần đầu tiên Tuyệt thiếu đau lòng đối với phụ nữ như vậy, nói vậy ở trong lòng của Tuyệt thiếu cô có địa vị không bình thường, cho nên thái độ của bọn đối với Nguyệt Tiêm Ảnh rất cung kính.

“Đã trễ thế này, còn đang làm việc?” Sau khi cô nói ra mới phát hiện, lời nói như vậy có vẻ là cô đang quan tâm hắc đầu.

Nguyệt Tiêm Ảnh đến phòng bếp pha một ly cà phê đen, mà đám bảo vệ một tác không rời kia đang đứng ở ngoài cửa, cô dùng thân thể khẽ ngăn, lấy túi giấy nhỏ ra, lập tức đổ thuốc bột vào ly.

Thuốc bột màu trắng như muối, khẽ chạm vào cà phê, thật giống như bông tuyết đọng phải lửa mạnh hừng hực, biến mất trong giây lát.

Nguyệt Tiêm Ảnh bưng cà phê bốc hơi nóng lên đi tới phòng sách lầu hai.

“Gõ, gõ ——” Gõ nhẹ cửa hai lần.

“Là ai?” Bên trong truyền đến giọng nói từ tính mang theo chút ử rử.

“Là tôi.” Nguyệt Tiêm Ảnh trả lời đơn giản với hắc đầu.

Lập tức có tiếng bước chân dồn dập, từ xa lại gần ——

“Rắc rắc” một tiếng, cửa được mở ra.

Lập tức truyền đến giọng nói tức giận của Ám Dạ Tuyệt, “Đã trễ thế này, sao em còn không đi ngủ. Sao em lại mặc ít như vậy, có biết bây giờ là buổi tối rất ẩm ướt hay không?”

Nguyệt Tiêm Ảnh sững sờ nhìn khuôn mặt tuần tú lộ vẻ khấn trương này, phản ứng của hắc đầu giống như một người chồng cẩn thận quan tâm vợ của mình vậy. Mặt hồ giữa lòng cô có gió thổi qua, nổi lên vài con sóng lăn tăn.

“Tôi.” Nguyệt Tiêm Ảnh bưng ly cà phê trên tay, “Tôi thấy anh làm việc trễ như vậy có thể sẽ mệt mỏi, cho nên pha một ly cà phê cho anh.”

Đột nhiên Nguyệt Tiêm thay đổi thái độ với hắc đầu Ám Dạ Tuyệt có chút vui mừng, trong lòng kiềm nén kích động, lập tức bưng ly cà phê lên muốn uống hết.

Cánh môi dần dần tiếp cận miệng ly, trong phút chốc chạm vào ——

“Chờ một chút!” Nguyệt Tiêm Ảnh lúng túng kêu lên.

49. Chương 49: Không Sức Đánh Trả.

“Sao vậy?” Ám Dạ Tuyệt ngẩng đầu lên, nhìn cô.

Nét mặt mất tự nhiên của cô lập tức được che giấu bằng nụ cười nhạt, “Chắc là có chút nóng.”

Khói trắng bốc lên, hương vị cà phê nguyên chất bay bốn phía, từ từ xuôi theo trong không khí lạnh lẽo.

“Không sao.” Ám Dạ Tuyệt nhẹ cười ra tiếng, nói xong, Ám Dạ Tuyệt lại bưng cà phê lên ——

Đôi mắt sáng ngời của Nguyệt Tiêm Ảnh không hề chớp mà theo dõi hắc đầu, tuy bên ngoài bình tĩnh như nước, nhưng đáy lòng cũng đã nổi lên sóng lớn cao ngất.

“Ừng ục ——” Phía dưới cổ họng hắc đầu di chuyển một chút.

“Không được uống!” Nguyệt Tiêm Ảnh giật lấy ly cà phê trong tay hắc đầu, có vài giọt văng lên, rơi xuống trên tay cô và Ám Dạ Tuyệt.

Cuối cùng, lòng của cô vẫn không đủ tàn nhẫn.

Xem như kiếp trước thiếu nợ hần, đã định trước kiếp này đến trả nợ. Đã định trước sẽ bị hần hung hăng tổn thương, lòng của cô còn bị hần ăn đến gắt gao, không sức đánh trả.

Nguyệt Tiêm Ảnh cắn răng một cái, ngẩng đầu uống vào từng ngụm một.

Đôi mắt tối tăm kinh ngạc nhìn hành động khác thường của Nguyệt Tiêm Ảnh, Âm Dạ Tuyết vẫn không nhìn được thân thiết hỏi: “Tiêm Ảnh, làm sao vậy?”

Một hơi uống hết ly cà phê, Nguyệt Tiêm Ảnh thở hổn hển một hơi, ánh mắt giờ lên vừa lúc đụng vào ánh mắt không hiểu của Âm Dạ Tuyết, cô lập tức lấy cớ, “Tôi. Tôi rất khát nước.”

Bởi vì cô uống quá mau, trên bờ môi còn lưu lại vết cà phê, nửa vòng tròn màu nâu, giống như râu dài rất buồn cười.

Âm Dạ Tuyết đưa tay kéo, nháy mắt đã kéo Nguyệt Tiêm Ảnh vào trong lòng, phủ lên cánh môi mềm mại trắng mịn của cô —

“Ừm.” Nguyệt Tiêm Ảnh rên lên một tiếng, lúc này đáy lòng cô lạnh như băng, lạnh đến toàn thân phát run, thật cần lồng ngực ấm áp đến an ủi cô. Cô không biết bọn họ có thể ở chung giống như bây giờ đến bao lâu, có lẽ sau khi da cô vỡ nứt, giữa bọn họ cũng đã đến tận cùng rồi. Đêm nay cứ để bản thân mình phòng túng đi!

Cô chậm rãi khép mắt lại, đắm chìm giữa nụ hôn nóng bỏng.

Âm Dạ Tuyết vươn đầu lưỡi ẩm ướt nóng bỏng ra, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp sạch sẽ vết cà phê còn sót lại, trong đó còn lưu lại mùi thơm cà phê nguyên chất.

Đầu lưỡi nhẹ thăm dò vào môi của cô, cô lập tức chủ động mở miệng, cô thuận theo khiến cho Âm Dạ Tuyết cảm thấy mừng rỡ như điên cái lưỡi ẩm ướt nóng bỏng khéo léo đánh thẳng một mạch, lật chuyển khuấy đảo thưởng thức thơm ngọt của cô.

Hai người say sưa ôm hôn đều không để ý đến bóng dáng đang dần dần tới gần.

“Tuyệt!” Một tiếng gọi chói tai vang lên.

Âm Dạ Tuyết nghe tiếng, không lập tức buông Nguyệt Tiêm Ảnh ra, lưỡi vẫn tiếp tục triển miên đốt cháy nụ hôn, chỉ có lông mày của hần nhíu lại.

“Tuyệt — Sao anh lại đối với em như vậy!” Mộ Trần Tuyết dậm chân một cái, lên cơn tính tình tùy hứng của đại tiểu thư, đi lên chặn ngang đẩy hai người bọn họ ra

“Người phụ nữ này, thật không biết xấu hổ!” Mộ Trần Tuyết giơ tay lên, nhưng liền bị Âm Dạ Tuyết bắt lấy cổ tay.

Nguyệt Tiêm Ảnh thông thả, thở dài một hơi, khinh thường liếc nhìn Mộ Trần Tuyết giả một cái, “Nhìn dáng vẻ của cô giống như khởi binh hỏi tội vợ bé và chồng vậy. Đáng tiếc đáng tiếc. Âm Dạ Tuyết cũng không phải chồng của cô, tôi sẽ càng không trở thành vợ bé. Cho nên, muốn diễn trò, cũng chờ cô có tư cách này rồi lại nói. Bằng không, ở trong mắt chúng tôi hành động bây giờ của cô giống như con khỉ trong đoàn xiếc thú, làm cho người ta cảm thấy buồn cười.”

“Nguyệt Tiêm Ảnh, cô.” Mộ Trần Tuyết tức giận đến không nói ra lời, hai quả bóng lớn trước ngực run rẩy theo hơi thở kịch liệt của cô ta. “Cô chỉ là tình nhân thấp hèn ở trên giường của Tuyết mà thôi, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày anh ấy chán ghét cô. Mà tôi, đã định trước sẽ trở thành vợ của Tuyết!”

“Vậy cô ‘người vợ chính’ này, sao lại ăn dấm với tôi tình nhân thấp hèn trên giường làm gì? Chẳng lẽ cô ganh tỵ tôi có thể ở dưới người Tuyết tùy ý vui vẻ yêu thương, mà cô trăm phương ngàn kế quyến rũ anh ấy, anh ấy lại không liếc nhìn cô một cái. Nếu cô có thái độ tốt một chút, nói không chừng tôi có thể truyền cho cô một chút kinh nghiệm, nói cho cô biết vị trí nhạy cảm của Tuyết, lúc yêu thương vui vẻ thích vị trí nào.”

Nguyệt Tiêm Ảnh buồn bực cô gái này chiếm lấy thân phận của mình còn cao ngạo với cô, cô ý nói những lời này tới chọc giận cô ta.

“Cô.” Mộ Trần Tuyết xoay người nhìn Ám Dạ Tuyết, làm nũng nói: “Tuyết, anh xem, cô ấy lại khi dễ em!”

Cả đêm vội vàng xử lý công việc đã rất nặng nề rồi, bây giờ còn muốn hân đối mặt với hai người phụ nữ, đầu của hân thật sự như muốn nổ tung, xoa xoa mi tâm, mệt mỏi chống đỡ đôi mắt ửng hồng, tức giận lạnh lùng nói: “Về phòng của mình đi!”

“Nhưng mà. Tuyết, em.”

“Còn không mau cút đi! Chẳng lẽ muốn tôi đưa em đến Mĩ sao?” Ám Dạ Tuyết bắt đầu phun lửa giận.

Mộ Trần Tuyết ngẩn ra, nước mắt trong sáng tràn ra hốc mắt, “Các người đều khi dễ tôi.” Vừa lớn tiếng khóc la, vừa chạy ra ngoài.

“Dường như. Bây giờ em đã thích ứng với thân phận này rồi.” Ám Dạ Tuyết tới gần cô, tiếng nói trầm thấp như tiếng đang violon quanh quẩn bên tai Nguyệt Tiêm Ảnh.

Đương nhiên Nguyệt Tiêm Ảnh hiểu rõ ‘thân phận’ trong miệng của Ám Dạ Tuyết nói là cái gì.

Tình nhân. Ngay từ đầu, hân liền đội lên cho cô cái nhãn thấp hèn như vậy.

Trong lòng Nguyệt Tiêm Ảnh hơi hơi co rút đau đớn, vên ngoài ra vẻ bình tĩnh, lạnh nhạt như mây nhẹ nhàng như gió nói: “Làm tình nhân của anh cũng thật khó, phải đối mặt với đánh lén của ‘vợ chính tương lai’ của anh. Không kiên cường một chút để chống trả, chẳng phải là sẽ tử trận từ lâu rồi sao?”

Ám Dạ Tuyết ôm chặt cô, cầm để trên bờ vai cô, bàn tay to thăm dò vào quần áo của cô, vuốt ve da thịt trơn bóng mềm mịn của cô, phun hơi thở hỗn loạn vào bên tai cô, “Vậy em nói cho tôi biết, vị trí nào của tôi nhạy cảm nhất, thích tư thế gì.”

Về mặt Nguyệt Tiêm Ảnh bị ứ đọng, lạnh nhạt nói: “Hôm nay tôi có chút mệt, bây giờ mệt mỏi quá.” Nói xong, cô khéo đôi mắt trống rỗng lại.

Ám Dạ Tuyết thấy cô như vậy, ôm ngang cô lên, đi vào phòng ngủ, đặt cô ở trên giường lớn, đắp chăn thật tốt cho cô, động tác rất mềm nhẹ.

“Vậy em nghỉ ngơi cho tốt đi!” Ám Dạ Tuyết hôn xuống cái trán trơn bóng của cô.

Bây giờ, Ám Dạ Tuyết không muốn bắt buộc cô.

Nhìn khuôn mặt ngủ yên tĩnh của cô rất lâu, chờ hân xoay người đã là lúc trời rạng sáng, ở Mĩ còn có một hội nghị bằng video đang đợi hân, hân xoay người rời đi, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Ám Dạ Tuyết vừa đi, đôi mắt đen lầy lập tức mở ra.

Mờ mịt mà nhìn căn phòng lờ mờ, thời gian mất đi hân, cô ở trong bóng đêm; bây giờ, hằng ngày làm bạn với hân, tình yêu của cô vẫn như cũ.

Cô thật hận mình, vì sao cô lại không đủ nhẫn tâm! Dường như ly thuốc độc đang trừng phạt cô yếu đuối, từng chút từng chút ăn mòn trái tim cô, cảm giác đau đớn lan tràn khắp tim.

Nguyệt Tiêm Ảnh bị từng đợt đau quặn đánh úp tới khó tránh tìm cách xoay chuyển, cả người lật chuyển, cái gối bên cạnh mắt đã ướt một mảng. Yêu hân, chỉ làm cho tim cô bị tê cứng, đau đến ghi lòng tạc dạ.

Khiến cho cô càng không có cách quên đi, không cách làm cho nhạt đi.

50. Chương 50: Trúng Bẫy.

Nén chịu đau nhức cô cũng đã tiêu hao rất nhiều hơi sức, ý thức dần dần mơ hồ, hai mắt cô khép lại, bóng tối bao phủ cô.

Dường như, sinh mạng cô vĩnh viễn gắn liền với đau đớn và bóng tối.

“Tít, tít.” Trên đầu truyền đến tiếng chuông điện thoại.

Rất lâu mới nổi máy được, truyền đến một giọng nói khàn khàn, “Này! Ai vậy, có biết bây giờ là mấy giờ rồi hay không, đêm hôm khuya khoắc còn gọi điện thoại tới.”

Vừa bắt máy trực tiếp mắng một trận.

Khỏe miệng Mộ Trần Tuyết mang theo chút quỷ quái, ngắt lời của ông nói, “Lão Cát, tôi có một việc làm ăn, ông tuyết đối cảm thấy hứng thú.”

Đúng! Đối phương chính là Cát Liên Quân, lúc trước bị Âm Dạ Tuyết đá ra khỏi tổ chức “Ám”, bây giờ tự mình thành lập một bang phái nhỏ, làm một số nghề loại tình dục, còn kiếm được một số tiền lớn.

Bên kia điện thoại lập tức ngừng hùng hùng hổ hổ, nghi ngờ hỏi: “Cô biết tôi cảm thấy hứng thú với thứ gì sao?”

“Ám Dạ Tuyết.” Đôi môi đỏ sẫm khẽ mở, cô ta chậm rãi phun ra ba chữ này.

Đối phương lập tức tiếp lời, nhìn ông ta phản ứng nhanh như vậy, xem ra Mộ Trần Tuyết đã “lấy thuốc đúng bệnh”, cô ta càng không nhanh không chậm nói: “Tôi biết ông đối với chuyện Âm Dạ Tuyết đuổi ông ra khỏi tổ chức ‘Ám’ vẫn ghi hận trong lòng, bây giờ tôi cho ông một cơ hội để trả thù anh ấy, để cho anh ấy không còn mặt mũi, như thế nào?”

“Cô tính làm như thế nào?”

“Nghe nói gần đây ông quay phim chụp ảnh mấy bộ AV đều bán giá không tệ, bây giờ tìm cho ông một người phụ nữ xinh đẹp như hoa mẫu đơn làm nữ chính, sao hả? Bảo đảm ông có thể bán ra giá không tệ!”

“Nghe giọng nói của cô sao lại giống Mộ Trần Tuyết như vậy.” Cát Liên Quân dù sao cũng là người từng trải, cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, hẳn ở tổ chức “Ám” lâu như vậy, đương nhiên có thể nhận ra giọng nói của cô ta.

Lòng cô ta hoảng sợ, cũng vì mình trong lúc tức giận, khinh địch như vậy liền làm lộ ra thân phận của mình, cô ta chỉ có thể giả bộ bình tĩnh, “Bác Cát, cháu cũng phải là không thừa nước đục thả câu bác, đều là tên Âm Dạ Tuyết kia a, bây giờ rất cần chiều tình nhân của anh ấy, người phụ nữ kia kiêu ngạo hung hãn đánh đập cháu, cháu rất tức giận, cho nên muốn trừng trị làm cô ta ô uế một chút. Thật, chúng ta hợp tác, bác Cát cũng sẽ không chịu thiệt a, tìm một người đàn ông có hình dáng giống Âm Dạ Tuyết làm nam chính, đến lúc lan truyền ra ngoài, bảo đảm tiền sẽ vào như nước.”

“Ha ha. Chiều này của cô đúng là rất tốt!” Cát Liên Quân dừng lại một chút, “Nhưng mà. Nếu chuyện này chọc giận Âm Dạ Tuyết, tôi không thể chịu nổi đâu.”

Ông ta đi theo Âm Dạ Tuyết nhiều năm như vậy, nhìn thấy thiếu niên mười sáu tuổi năm đó xử lý tất cả mọi việc trong bang, một lần nữa chính đồn bang hội lại thật tốt, đi vào quỹ đạo. Dần dần phát triển đến bang hội lớn có quy mô khổng lồ như bây giờ, hẳn có thủ đoạn tàn khốc dứt khoát, tất cả mọi người biết, gặp phải Âm Dạ Tuyết chỉ có hai kết quả: một là chết —— chết không toàn thân, hai là sống —— sống không bằng chết.

Hắn cũng không muốn đụng chạm vào quả bom này, tự nhóm lửa đốt mình.

“Bác Cát, việc này bác đã lo nhiều rồi! Bác cũng không phải ngày đầu biết Âm Dạ Tuyết, phụ nữ ở trong mắt anh ấy chỉ là công cụ phát tiết, trước sau hẳn đã thay đổi rất nhiều bạn giường như vậy rồi, ai không phải là khi chán ghét, lập tức bị vứt bỏ. Nếu để cho anh ấy biết người phụ nữ này vì tiền chủ động đi chụp hình, đoán rằng sẽ lập tức đá bay người phụ nữ này.”

“Cũng đúng.” Cát Quân Liên gật đầu.

Vừa nghe ra ông có ý, Mộ Trần Tuyết thừa thắng xông lên, “Chúng ta cứ theo kế hoạch thế này là tốt.”

Sáng sớm, thoáng hiện ánh mặt trời nhạt dần dần chiếu vào trong.

Ở phòng bếp truyền đến tiếng va chạm của nồi chén chảo, trong sáng sớm yên tĩnh như vậy, có vẻ đặc biệt. “Tiểu thư!” Nữ giúp việc nhìn thấy Mộ Trần Tuyết tự mình xuống phòng bếp, lo sợ không thôi. Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy cô ta xuống bếp, ngoài hoảng loạn bọn họ cũng không biết mình nên làm gì.

Cô ta nhanh chóng khuấy cháo tổ yến, hận không thể khuấy nó thành tương.

Cảm giác đã tốt rồi, tắt lửa, sau đó ra lệnh cho nữ giúp việc bên cạnh: “Đưa cái này lên cho người phụ nữ kia uống!” Cô ta đã bỏ vào đó thuốc ngủ và thuốc kích thích, uống hết, để cho cô không biết không hiểu mà trình diễn một vở kịch nóng bỏng!

“Cái này.” Hình như nữ giúp việc có chút khó xử

“Sao vậy?” Trong giọng nói lộ ra bất mãn.

“Tuyệt thiếu có dặn dò, buổi sáng Nguyệt tiểu thư thích uống sữa nóng, ăn trứng gà và sandwich, không cần chuẩn bị tổ yến cho cô ấy, loại đồ ăn này cô ấy không thích.” Nữ giúp việc nhìn gương mặt Mộ Trần Tuyết càng lúc càng xanh, nơm nớp lo sợ nói.

Hắn lại quan tâm cô đến mức độ này, ngay cả cô thích ăn gì, không thích ăn gì đều rõ như lòng bàn tay. Nhưng mà, trước giờ hắn cũng không biết cô ta thích cái gì, không thích cái gì. Đến ngày cả sinh nhật của cô ta, mười mấy năm như một ngày, đều đưa cho cô kẹp tóc, tuy những thứ đó đều là hắn mời nhà thiết kế chuyên môn thiết kế ra, từng cái đều rất nổi tiếng và quý giá, nhưng những thứ này không phải là những thứ cô ta thích.

Mộ Trần Tuyết giấu đi ánh mắt bi thương, “Sữa nóng, đúng không!” Cô ta xoay người mở tủ lạnh ra, cửa có thể ngăn cản tầm mắt của bọn họ, may mắn còn có thuốc dự bị, cô ta nhanh chóng đổ vào ly sữa.

Đưa ly sữa ột nữ giúp việc trong đó, “Cô đem ly sữa nóng này cho cô ấy uống mau đi!” Nói xong, cô ta xoay người thông thả rời đi.

Ngủ một giấc, ngực của Nguyệt Tiêm Ảnh ngực không đau đớn nữa, nhưng mà sau khi dùng bữa sáng, lại cảm thấy cả người không có sức, bước chân yếu ớt. Có thể là tối hôm qua ngủ không ngon, bây giờ lại mệt thôi, cô có chút lơ đãng. Trở lại trên giường lần nữa, nằm xuống tiếp tục ngủ.

“Gõ, gõ.” tiếng đập cửa rất nhỏ vang lên, một lát sau, truyền đến tiếng động mở khóa, tay cầm cửa chuyển động.

Mộ Trần Tuyết dẫn hai người đàn ông đi vào.

Thấy Nguyệt Tiêm Ảnh đã ngủ say, xốc chăn của cô lên, “Nhanh dẫn cô ta đi!”

Muốn giữ bốn tên bảo vệ ngoài cửa thật không phải là một chuyện dễ dàng, nhưng mà, cô ta ở trong nhà này cũng coi như có chút địa vị, dùng một chút kế nhỏ, bốn người đã bị gạt đi.

Hai người đàn ông này là thuộc hạ bên cạnh Cát Liên Quân, tuy ông ta đi, nhưng vẫn để hai người này ở lại tổ chức “Ám”, coi như là ông ta sắp xếp người nằm vùng ở trong này.

51. Chương 51: Không Chút Ý Thức.

Một chiếc xe thể thao màu đỏ tươi giống như một tia chớp nhanh chóng xẹt qua Nguyệt Minh Khâu, chạy xuống chân núi ——

Xe chạy tới vùng ngoại ô “làng du lịch Ngân Nguyệt”, xung quanh non xanh nước biếc, cảnh vật hợp lòng người.

Bãi đỗ xe to như vậy được dây leo cây tử đằng chia nhỏ ra thành từng khoảng nhỏ, lộ ra không khí nông thôn nồng đặc. Tuy nhiên dây leo tử đằng trơ trụi, hoa và lá cây đều đã tàn lụi, nhưng cành cây to nhỏ đan chéo ngang dọc vào nhau giống như thêu dệt ra một tấm lưới, có hiểu quả ngăn chặn thị giác.

Một đôi giày da cao gót bước ra từ trong xe, Mộ Trần Tuyết nhìn Cát Liên Quân nói cười, “Bác Cát, người ở phía sau.”

“Hành động của cô thật đúng là đủ nhanh!” Cát liên Quân nháy mắt ra hiệu, hai thuộc hạ bên cạnh hẩn, lập tức kéo Nguyệt Tiêm Ảnh ngồi ở ghế sau ra.

Hai mắt cô nhắm chặt, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo giống như búp bê gốm sứ, sống mũi thanh tú ngay thẳng, môi đỏ mọng mềm mại hơi hơi hé mở giống như đóa hoa mềm mại. Da thịt trắng nõn mịn màng, cảm dỗ tất cả ánh mắt.

Ánh mắt thâm tà của Cát Liên Quân vẫn luôn ở trên người Nguyệt Tiêm Ảnh, hẩn luôn biết năng lực thẩm mỹ của Âm Dạ Tuyết không kém, tình nhân của hẩn người sau còn xinh đẹp hơn, nhưng xem ra bây giờ, những người trước kia đều kém hơn người ở trước mắt này.

“Không sai không sai.” Cát Liên Quân dừng lại một chút, “Bây giờ cô ấy ngủ như heo chết, không có phản ứng gì, một lát làm sao quay chụp được?”

Khóe miệng Mộ Trần Tuyết thoáng hiện lên ý cười tà nịnh, “Chuyện này bác Cát yên tâm, cháu đã bỏ thuốc cô ta, đợi thuốc có công hiệu, muốn cô ta phóng túng như thế nào, thì cô ta sẽ phóng túng thế đó!”

Âm Dạ Tuyết xử lý xong công việc, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, đã mười hai giờ rồi.

Tối hôm qua, nước mắt dề nén trong đáy mắt cô giống cây gai, nằm ở trong ngực Âm Dạ Tuyết, so với một lần không có nhịp tim, còn đau đớn hơn.

Lúc làm việc trong đầu đều là cô, bây giờ ngừng lại, vẫn suy nghĩ đến cô.

Bỗng dưng hẩn đứng lên, nếu như nhớ cô như vậy tại sao không trực tiếp đi tới gặp cô! Bây giờ đúng lúc có thể tìm cô cùng đi ăn cơm.

Nghĩ như vậy, Âm Dạ Tuyết lập tức bước chân thon dài ra.

Hẩn đi đến ngoài phòng ngủ, lại ngừng lại, hỏi bốn tên bảo vệ: “Buổi sáng cô ấy cũng không ra ngoài sao?” Âm Dạ Tuyết rất quan tâm đến sinh hoạt và muốn nắm giữ tất cả hành tung của.

“Dạ!” Một bảo vệ áo đen gật gật đầu.

Lông mày Âm Dạ Tuyết liền ngưng lại, dường như cảm thấy đã có chút không ổn, như là đang nhót cô.

“Gõ, gõ.”

Một lát sau, bên trong không có tiếng động nào, chẳng lẽ là ngủ thiếp đi, không nghe thấy tiếng đập cửa?

“Gõ, gõ!” Âm Dạ Tuyết tăng thêm sức gõ cửa.

Vẫn không có tiếng động gì.

Âm Dạ Tuyết có chút lo lắng, có phải cô đã xảy ra chuyện gì hay không, không kịp chờ để đi lấy chìa khóa dự phòng, lập tức xoay người đá cửa một cái——

“Thành thạch ——” Kèm theo tiếng động là cửa bị đá văng.

“Tiêm Ảnh ——” bên trong không có chút động tĩnh gì.

Âm Dạ Tuyết nhìn thoáng qua giường bị xô lên, sau đó đi vào phòng thay đồ, phòng tắm. Không nhìn thấy một người nào.

“Nói! Các người nói cô ấy bên trong? Vậy cô ấy đâu?” Con người đen của Âm Dạ Tuyết không khỏi nhíu lại nhìn về phía bốn tên bảo vệ, vẻ mặt đột biến, trong con người đen chớp động ánh sáng nguy hiểm, giống như lửa nóng, giống như băng lạnh, lửa và băng chạm vào là nổ ngay không thể ức chế nổi giận. Ngay cả không khí quanh mình, hình như cũng trở nên lạnh lẽo.

Lần đầu tiên mấy tên bảo vệ nhìn thấy Âm Dạ Tuyết lãnh tuyết như vậy, mồ hôi ở phía sau lưng của bọn họ đã chảy ròng ròng, “Tuyết thiếu, là thuộc hạ không tròn bổn phận. Sáng nay nghe được có người thét chói tai, nói thấy có người lén lút ở trước sân, cho nên bốn người chúng tôi rời khỏi chỗ lát.”

Lông mày thâm thúy giống như thanh kiếm sắc bén hơi nhếch lên, “Nếu không tìm thấy Tiêm Ảnh, các người chờ chịu phạt đi!” Nhìn bốn tên này vẫn không nhúc nhích, hét lớn: “Các người còn không mau đi tìm!”

Một người đàn ông dáng người cao lớn tiêu chuẩn người mẫu gần gần tới chiếc giường tròn của Nguyệt Tiêm Ảnh, đôi mắt đào hoa hiện lên chút ánh sáng, đi trở lại bên cạnh Cát Liên Quân, “Lão Cát, ông càng già thì ánh mắt của ông càng tốt, lần này tìm về một nữ chính thật xinh đẹp!”

“Tiểu Trần, cậu có muốn chuẩn bị một chút không?” Về mặt Cát Liên Quân phiền chán, nặng nề hít khói.

Bộ dáng của cô gái này rất xinh đẹp, nhưng vẫn đang ngủ, có phải Mộ Trần Tuyết đã gây mê quá liều rồi hay không. Bối cảnh, ánh đèn, máy ảnh tất cả đều đã chuẩn bị sắp xếp xong, nhưng mà vị nữ chính này lại chậm chạp không thấy tỉnh lại, hay là có bất cứ phản ứng nào.

Rõ ràng là, bọn họ đợi đã mất kiên nhẫn, vài người tu hợp xốc lại bằng hiệu.

“Tôi cần chuẩn bị sao?” Người đàn ông này, đã quay chụp cho Cát Liên Quân hơn mười bộ AV, đương nhiên quen tay. Hắn ta hít một hơi khói, phun ra một cái, “Còn bao lâu nữa cô ta mới có thể tỉnh lại?”

Cát Liên Quân cau chặt lông mày, “Không đợi, bây giờ chúng ta bắt đầu!”

“Bây giờ bắt đầu?” Giọng nói của hắn ta thoáng nâng cao, “Bây giờ cô ta ngủ như heo chết, vậy cùng xác chết có cảm giác gì khác?”

“Lão Cát, hay là dùng nước lạnh? Không thể làm cô ta tỉnh, trạng thái mơ hồ cũng được!” Người đàn ông tai nhọn ngồi chồm hổm bên cạnh đề nghị.

Cát Liên Quân dập tắt khói, gật gật đầu, “Vậy thì làm theo lời đạo diễn nói đi!”

“Việc này, tôi đi làm.” Người đàn ông kia đi tới diu Nguyệt Tiêm Ảnh vào trong lòng, đi vào phòng tắm.

“Rào —— rào ——” Nước lạnh giống như thủy tinh trong sáng chảy ra từ vòi sen.

Nguyệt Tiêm Ảnh nằm ở giữa bồn nước, trên người cô chỉ mặc bộ đồ ngủ mỏng manh, nước lạnh lập tức rơi vào trên thân thể cô, nháy mắt đã kích thích nổi lên một mảng da gà.

“Ừm.” Nguyệt Tiêm Ảnh không chút ý thức mà ngâm ra tiếng, giống như là bất mãn, giống như là thoải mái, giống như là khó chịu.

Nguyệt Tiêm Ảnh cũng không biết sao lại thế này, hình như trong cơ thể cô có ngọn lửa đang bốc cháy loạn, lửa không đủ mạnh, thật giống như là ngứa ngáy ở dưới da, làm cho cô khó chịu, mà bây giờ nước lạnh đang muốn đè nén lửa loạn xuống.

Hai mắt nhắm chặt run nhè nhẹ, lông mi dài nhỏ bị nước làm ẩm ướt giống như cánh ve bay lượn, da thịt trơn bóng trắng nõn giống như chứa đầy nước vậy.

Áo ngủ thấm nước dính sát vào trên người Nguyệt Tiêm Ảnh, vòng quanh dáng người lung linh uyển chuyển của cô.

52. Chương 52: Đây Là Kết Quả Đụng Tới Người Phụ Nữ Của Tao.

Tay trắng mảnh khảnh, bộ ngực cao ngất đầy đặn, vòng eo nhỏ không đầy nắm tay, còn có đôi chân thon dài nhỏ nhắn mềm mại. Những nguyên tố này tạo thành dáng người đầy khiêu khích của cô.

Ánh mắt tiểu Trần hơi hơi nheo lại, hắn ta đã cùng hợp tác với nhiều nữ chính như vậy, cũng không có cảm giác nồng đậm hơn như cô gái trước mắt này, chỉ là nhìn, mà bụng dưới của hắn ta liền bắt đầu căng lên.

Không được! Hắn ta không thể đợi thêm nữa rồi.

Tắt vòi sen, hắn ta khom lưng ôm ngang cả người của Nguyệt Tiêm Ảnh đi ra ngoài, đặt trên giường hình tròn màu đỏ tươi.

Đứng dậy nói với đạo diễn , “Bây giờ có thể quay rồi!”

Vừa nghe, người ở hiện trường lập tức thu bài, đề đầu thuốc lá xuống, bắt đầu bận rộn.

“Soàn soạt ——” Kéo bức màn lên, trong phòng liền u ám , mấy chén ngọn đèn màu da cam tản ra không khí mờ ám.

Nhân viên đạo cụ để cánh hoa hồng lên trên giường đỏ tươi.

Sau khi chuẩn bị công cụ xong, đạo diễn ra lệnh một tiếng, người xung quanh ngừng hô hấp nhìn chăm chăm màn hình ——

Trên người người đàn ông là chiếc áo sơ mi trắng, có thể nhìn xuyên thấu thấy đường cong thân thể cường tráng bên trong. Ánh mắt đen hoa đào của hắn ta nhuộm chút mờ ám, ánh mắt rơi vào trên người cô gái trên giường kia.

Hắn ta không nhanh không chậm cởi bỏ từng chiếc cúc áo, cởi áo sơ mi ra, lộ ra vai rộng, eo hẹp, phía sau lưngi màn ảnh, vừa lúc vẽ nên màu da khỏe mạnh sáng bóng .

Tiếng động nhỏ đụng chạm kim loại vang lên, hắn ta cởi dây nịt ra, cởi quần dài, lộ ra quần lót màu đen bao chặt ở trên người.

Một chân cường tráng bước dài ra, trèo lên trên giường, ôm cô gái trên giường vào trong lòng, vùi đầu vào giữa cổ của cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm cổ cô.

Khuôn mặt Nguyệt Tiêm Ảnh đỏ hồng khó chịu ngứa đầu ngấm khê ra tiếng, “Ừm.”

Tiếng rên mềm mại đáng yêu giống như loại thuốc kích thích tình dục, làm cho tay của người đàn ông kia không tự chủ được mà kéo quần áo cô cao hơn, dò xét vào nơi đầy đặn mềm mại.

Đang lúc mọi người nín thở tập trung tinh thần nhìn hình ảnh xinh đẹp có một trên đó, bỗng dưng, “Thình thịch” một tiếng vang kinh động, sau đó, mấy chục người mặc áo đen xông vào.

“Các người là ai, sao có thể tùy tiện xông vào.” Đạo diễn chi chi ô ô nói, lão Cát đã rời khỏi, bây giờ ở đây chỉ có thể do ông ta đứng ra nói chuyện.

Tiểu Trần bị tình huống này làm hoảng sợ, lần đầu tiên gặp được loại tình huống này trong lúc quay phim, hắn ta dừng tất cả động tác, vẫn duy trì tư thế như vậy.

Mấy chục người đàn ông áo đen đứng thẳng hai bên, giữa lúc yên tĩnh một người đàn ông có khuôn mặt âm trầm chậm rãi đi vào.

Một đôi mắt nâu sắc lạnh, tối tăm như ngoài khói mù ngày mưa ngoài cửa sổ. Hình dáng khuôn mặt giống như băng khắc, vô tình kéo ra khoảng cách giữa hắn và người khác, môi mỏng khê nhếch, nhưng lại nói ra sự vô tình và lạnh lùng của hắn. Thân hình người đàn ông cao lớn ngay thẳng, toàn thân mặc bộ âu phục màu đen, tôn lên khí thế cao quý của hắn, đồng thời hơi thở của hắn cũng giống như Satan đến từ địa ngục.

Khí thế như vậy, làm cho đám người này cảm như hèn, thở cũng không dám thở mạnh.

Đôi mắt báo hoang hung tàn đảo quanh, ánh mắt lập tức rơi Nguyệt Tiêm Ảnh nằm trên giường tròn màu đỏ tươi, nhìn sau lưng cô có người đàn ông đang ôm chặt cô.

“Muốn chết” Rống một tiếng, trong mắt hắn luôn lên ngọn lửa. Hắn đi nhanh tới, “Khách khách” xương ngón tay nắm chặt quả đấm rung động, gân xanh nổi lên, xách người đàn ông kia lên liền đánh mạnh một quyền.

Người đàn ông kia mất trọng tâm ngã nhào trên đất trên sàn, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, rung xuống một cái răng, máu loãng dọc theo khóe miệng chảy xuống theo dòng.

“Tay nào của mày đụng vào cô ấy?” Âm Dạ Tuyết khom lưng, lửa trong mắt cháy mạnh bí mật mang theo mùi thuốc nổ nguy hiểm.

Người đàn ông kia hoảng sợ lắc đầu, “Tôi chỉ lấy tiền làm việc.”

Giày da thủ công đen bóng hiện lên ánh sáng bóng loáng, Âm Dạ Tuyết dẫm lên ngón tay phải của hắn ta, vằn vệt thật mạnh —

“Khách khách.” Tiếng xương cốt rung động cùng tiếng kêu thảm thiết .

Máu tươi nồng đậm dần dần chảy xuống từ bề mặt bàn tay người đàn ông kia, lúc Âm Dạ Tuyết chuyển chân, ngón tay hắn ta đã vô cùng thâm thối, có thể nhìn thấy xương trắng bên trong.

Khóe miệng hắn chứa tươi cười lãnh tút, “Đây là kết quả đụng vào người phụ nữ của tao!”

“Ừm.” Thuốc mê đã dần dần hết tác dụng, ý thức của Nguyệt Tiêm Ảnh càng ngày càng rõ ràng, mà ngọn lửa nóng trong cơ thể này cũng dần dần thức tỉnh.

Một tiếng than nhẹ của cô gọi lý trí của Âm Dạ Tuyết về, hắn cởi quần áo trên người ra, bao trùm toàn thân ướt đẫm, ôm ngang thân thể cô lên.

Lúc đi tới cửa, hắn ngừng một chút, “Thay tôi chuyển lời Cát Liên Quân, món nợ này tôi sẽ nhớ kỹ!”

Âm Dạ Tuyết vừa rời khỏi, mấy chục người áo đen cũng đi theo sau hắn ra ngoài.

Những người trong phòng như bị hư thoát, thở mạnh ra một hơi, hôm nay gặp được Âm Dạ Tuyết, hung ác tàn khốc giống như trong lời đồn đại.

Âm Dạ Tuyết ôm Nguyệt Tiêm Ảnh đi vào xe Lincoln dài hơn xe có rèm che.

Hắn chạm vào tay Nguyệt Tiêm Ảnh, rất lạnh. Sợ lần này cô lại bị cảm lạnh, lập tức mở máy ấm điều hòa trong xe đến số lớn nhấtthổi thổi vào tay Nguyệt Tiêm Ảnh. Hắn ôm cô vào trong lòng, hai tay gao bó chặt.

Cho dù bây giờ cô đã an toàn trở về trong lòng hắn, nhưng chỉ cần nghĩ đến cô bị người khác bắt đi, ép cô đi quay chụp AV, trong lòng vẫn còn sợ hãi. May mắn hắn đến đúng lúc, ngộ nhờ.Ngộ nhờ hắn đi trễ một bước, hậu quả hắn không dám tưởng tượng, đoán chừng hắn sẽ khoét hết tròng mắt của đám người đó.

“Ừm.” Nguyệt Tiêm Ảnh ngửi được hơi thở quen thuộc. Hơi thở này giống như ngòi nổ, nháy mắt châm ngòi lên thuốc nổ trong cơ thể Nguyệt Tiêm Ảnh. Lửa nóng và khó chịu đến từ trong cơ thể này, làm cho cô đau đớn khê ngấm ra tiếng.

Mở đôi mắt mơ màng ra, nhìn gương mặt nghiêm nghị này, “Tuyết.” Nhẹ thở ra hơi thở nóng bỏng.

“Tiêm Ảnh?” Âm Dạ Tuyết thấy gò má cô đỏ hồng, hơi thở không đều, hô hấp càng ngày càng dồn dập, lại thở ra hơi thở nóng bỏng. Hắn đã nhận ra cái gì, “Bọn họ dùng thuốc với em sao?”

“Đáng chết!” Âm Dạ Tuyết mắng một tiếng, phải biết rằng bọn họ dám can đảm dùng thuốc với Nguyệt Tiêm Ảnh, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy.

“Hu. Nóng quá, nóng quá.” Nguyệt Tiêm Ảnh cảm thấy thân thể của mình như bị lửa nướng, nóng đến sắp nổ tung, vùng tay cởi khóa áo khoác trên người, bắt đầu đưa tay cởi bỏ áo ngủ của mình.

Âm Dạ Tuyết lập tức bắt lấy hai tay của cô, “Nguyệt Tiêm Ảnh, chịu đựng, đây là trong xe.” Giọng nói của hắn mềm mại, lần đầu tiên hắn kiên nhẫn an ủi cô như vậy.

Trong hốc mắt Nguyệt Tiêm Ảnh ửng đỏ, lóe ra nước mắt sáng trong, chu miệng lên, giống như một bé cưng chịu uất ức, “Nhưng mà. Nóng quá, em nóng đến sắp chết rồi.”

53. Chương 53: Không Bao Giờ Buông Ra

Nguyệt Tiêm Ảnh cảm thấy có vô số sâu nhỏ đang bò sát trong thân thể mình, khó nhin mà cọ sát vào người Âm Dạ Tuyết, “Em thật là khó chịu.”

Âm Dạ Tuyết hít một hơi lạnh, bóng dáng uyển chuyển đang cọ sát loạn xạ trên người hắn như vậy, cho dù có mấy lớp vải ngăn cách, nhưng cuối cùng cũng khiêu khích đến hắn.

Hắn vặn chặt thân thể Nguyệt Tiêm Ảnh, “Tiêm Ảnh, em chịu đựng một chút, sẽ có người nhanh chóng đưa thuốc giải cho em.”

“Hu hu. Em không muốn chờ.” Nguyệt Tiêm Ảnh nhẹ giọng nức nở, cảm giác bàn tay lạnh đang nắm lấy hai vai cô, lập tức nắm bàn tay Âm Dạ Tuyết lên, khẽ sát vào đôi má.

Trời ạ! Đáy lòng Âm Dạ Tuyết kinh động hô lớn một tiếng, mặt cô rất nóng, hình như là hơn một ngàn độ.

Dường như làm như thế Nguyệt Tiêm Ảnh cũng không thỏa mãn nhiều, để bàn tay hắn vào trong quần áo mình, “Ừm.” Miệng bật ra tiếng ngâm mềm mại. Giống như thổi dài giống như vui thích.

Ngón tay Âm Dạ Tuyết vừa chạm vào mềm mại trước ngực cô, thật giống như chạm vào dòng điện, nhanh chóng rút tay về.

Lúc này, Nguyệt Tiêm Ảnh đã bị thuốc khống chế mất đi lý trí, hắn không thể giấu đồ bìm leo ép buộc cô.

Đột nhiên, xe ngừng lại.

Bên trong xe có kính thủy tinh cách âm, tài xế không nghe được tiếng ở phía sau. Lúc này giọng nói truyền đến từ cái loa nhỏ: “Tuyết thiếu, đã đến.”

Âm Dạ Tuyết cảm lấy áo khoác quần chặt thân thể Nguyệt Tiêm Ảnh bế cô ra xe.

Âm Dạ Tuyết đặt cô ở trên giường, lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho Hạ Khiêm Dật, nói tình hình cơ bản một chút, để cho hắn ta lập tức đưa thuốc giải tới.

Lúc hắn tắt điện thoại xoay người, đôi mắt tối tăm nhíu lại ——

Quần áo hỗn độn rải ở trên mặt đất, không biết từ khi nào Nguyệt Tiêm Ảnh đã cởi hết quần áo trên người mình xuống, thân thể trần trụi mềm mại nằm trên giường màu đen đang vặn vẹo không yên, sợi tóc đen bóng trải dài, giống như đóa hoa mạn châu sa nở rộ trong bóng đêm, phóng thích ra cảm dỗ và yêu mị trí mạng.

Da thịt trơn bóng, tơ lụa màu đen, so sánh màu sắc mang đến cảm giác xung động thị giác mãnh liệt.

Âm Dạ Tuyết vẫy vẫy đầu, hít sâu một hơi lạnh, đè nén nửa thân dưới đang nóng bỏng không yên. Hắn đi lên phía trước, đắp kín chăn cho cô.

“Tuyết.” Nguyệt Tiêm Ảnh bắt lấy tay hắn, thật giống như bắt được rơm rạ cứu mạng, hơi nước tràn ra giữa đôi mắt trong suốt, chiếu ngược bộ dáng của hắn.

Âm Dạ Tuyết giống như không chịu được mê hoặc, cúi đầu mềm nhẹ hôn lên nước mắt trong khóe mắt Nguyệt Tiêm Ảnh, “Chịu một chút nữa, Hạ Khiêm Dật sẽ đem thuốc giải tới đây.”

“Tuyết.” Cho dù không có lời ngon tiếng ngọt, một cái động tác dịu dàng cũng làm cho Nguyệt Tiêm Ảnh rất cảm động. Cô đưa tay vòng quanh cổ hắn, chủ động dâng lên nụ hôn của mình.

Đột nhiên cô hành động thân mật như vậy, khiến Âm Dạ Tuyết cảm thấy được thương mà sợ, mặc dù biết rất có khả năng là tác dụng do thuốc khống chế.

Hắn gặm cắn môi của cô, hút lưỡi của cô, tay trái để ở cái gáy của cô, tay phải xoa eo nhỏ nhắn của cô, muốn cô dựa sát vào giữa dục vọng của mình vì cô mà nóng bỏng không yên.

Bỗng dưng, hấn đẩy Nguyệt Tiêm Ảnh ra, hấn không thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn làm loại chuyện này.

Ánh mắt lóe sáng bọt nước nhìn hấn, “Tuyệt. Sao anh đẩy em ra, sao phải một lần rồi một lần đẩy em ra.” Giống như lên án, oán hận sự lạnh lùng tuyệt tình của hấn.

“Em xác định? Đây là em muốn, mà không phải bởi vì.”

Mặt Nguyệt Tiêm Ảnh đỏ lên, dùng sức gật đầu. Chủ động tiến lên ôm hấn, đưa môi thơm lên.

Cùng với sức hôn tăng thêm, mang theo tiếng thở dốc nặng nề, Một cánh tay của Âm Dạ Tuyệt nhẹ vỗ về khuôn mặt khéo léo của cô, thuận thế trượt xuống cái cổ gồm sứ trắng nõn duyên dáng, vai rất tròn, bàn tay to từ từ di chuyển dạo chơi dưới vòng eo mảnh khảnh của cô, thân thể Nguyệt Tiêm Ảnh vì hấn đụng chạm mà hơi vắn vẹo, ngọn lửa cháy trong cơ thể càng ngày càng cháy mạnh.

Âm Dạ Tuyệt rất hài lòng phản ứng như vậy của cô.

“Ừm.” Đột nhiên đụng đến chỗ mẫn cảm làm Nguyệt Tiêm Ảnh không nhịn được phát ra tiếng ngâm, lại bởi vì nụ hôn của hấn mà chôn toàn bộ tiếng ngâm trong giữa nụ hôn nồng nhiệt, mà đôi tay kia của hấn đi thẳng một đường xuống dưới tìm kiếm, thân thể nhỏ xinh của Nguyệt Tiêm Ảnh giống như lá phong đang mặc sức nhảy múa trong tay hấn.

Chứa một chút tươi cười quý dị, hai tay Âm Dạ Tuyệt đỡ vòng eo mảnh khảnh của cô lên.

Hơi thở hỗn loạn, nhịp điệu cuồng loạn, đôi mắt mê loạn, mạch máu giãn nở, lại lần nữa phóng thích tình cảm nóng cháy hấn chịu đựng nhiều ngày.

“Tiêm Ảnh, gọi tên anh.” Hơi thở nóng bỏng pha trộn với lời nói mê hoặc.

“Tuyệt. Tuyệt.” Cô nhìn không được mà gọi tên hấn, dường như muốn để cái tên này thật sâu trong ngực mình.

“Tuyệt. Sau này không đẩy em ra nữa, có được hay không.” Đôi mắt mơ màng ngưng lại trên ánh mắt màu đen như vực sâu của hấn.

Ký ức lúc nhỏ vẫn giống như bóng đè vướng mắc trong đầu cô, cô khóc kêu, cô cầu xin, cô không muốn rời khỏi hấn, nhưng mà hấn vẫn đẩy cô ra, kiên quyết nhét cô vào trong xe. Nếu không phải trên đường xảy ra tai nạn xe, tài xế đụng bị thương một cô bé nhỏ, đoán chừng cô cũng đã.

“Nắm chặt.” Giọng nói của hấn thô dát, nhưng kiên định. Hấn và cô đan xen mười ngón tay lại, dính sát vào một chỗ, “Sẽ không buông lỏng ra nữa.”

Tiếng thở dốc nặng nề cùng tiếng ngâm khê mềm mại phối hợp thành một khúc nhạc tươi đẹp nhất.
. Mà, khúc nhạc này vừa mới trình diễn.

Ánh trắng sáng bên ngoài xuyên thấu vào cửa kính, chiếu vào bóng dáng hai người không ngừng chùng chéo. Thân thể mềm mại cùng thân thể cứng rắn to lớn, một cương một nhu, phối hợp hoàn mỹ như vậy, làm ra một bức ảnh nguyên thủy xinh đẹp.

Tình yêu nồng nhiệt, làm cho nhiệt độ trong không khí nhanh chóng tăng lên, giống như thế giới này chỉ còn có bọn họ.

Hạ Khiêm Dật đứng trước cửa phòng lo lắng đi qua đi lại.

Lăng Phong Ngải nhìn thoáng qua đồng hồ, “Đã mười một giờ rồi.” Hấn ta làm ra nét mặt khoa trương, “Bọn họ ở trong đó không có việc gì chứ?”

54. Chương 54: Bảo Vệ Tình Yêu.

“Nếu bọn họ ‘có việc’, đã sớm đi ra rồi.” Quỷ Tứ ngậm kẹo que nói.

Lãnh Trạch duy trì im lặng giống như thường ngày.

Đang lúc bốn người này nhìn nhau chán chết, đột nhiên cửa truyền đến tiếng ” Rắc rắc”, theo tiếng động thì mở ra.

Thân hình Âm Dạ Tuyết cao ngất, mặc bộ âu phục màu đen, hình dáng đường nét cứng rắn, khí chất lạnh lùng, mắt đen trầm tĩnh, sống mũi cao thẳng giống như điêu khắc thành, dưới sống mũi là môi mỏng.

So với dáng vẻ tinh thần phần chấn của hần, thì bốn người ngoài cửa chính là vẻ uể oải không hăng hái.

Âm Dạ Tuyết lập tức đóng cửa phòng phía sau lại, đề giọng hỏi: “Mới sáng sớm bốn người các cậu đứng ở đây làm gì?”

“Sáng sớm?” Lăng Phong Ngải hét to một tiếng, đưa đồng hồ đeo tay lên trước mặt Âm Dạ Tuyết, “Anh xem, bây giờ đã hơn mười một giờ rồi, vẫn còn là buổi sáng sao?”

Âm Dạ Tuyết quay đầu, nhìn về mặt nghiêm túc của ba người, lông mày hơi hơi nhíu lại, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Hạ Khiêm Dật đưa một tờ báo, “Một lượng hàng lớn của chúng ta lúc đến cảng đã bị tra xét.”

Về mặt Âm Dạ Tuyết bình tĩnh, môi mỏng khẽ nhếch, lộ ra một chút tươi cười bình tĩnh tự nhiên, “Tôi biết Âm Dạ Lệ sẽ không ngồi chờ chết, khẳng định sẽ động tay chân, cho nên đồng hàng này tôi đã đổi thành con đường đúng. Nhưng mà, trước tiên cứ để cho anh ta đặc ý vênh vào một chút đi.”

“Tuyết thiếu, vì sao chúng ta phải nhường hần ở khắp nơi.” Lăng Phong Ngải không hiểu rõ, gần đây Ứng bang đoạt quá nhiều việc làm ăn của bọn họ, nhưng Âm Dạ Tuyết lại ngoảnh mặt làm ngơ.

“Tài chính tích lũy của tập đoàn Kim Khổng ‘Mộ thị’ cũng không tệ lắm, sang năm bắt tiến hành tẩy trắng tổ chức ‘Âm’, cho nên bây giờ cũng không muốn mở rộng địa bàn.” Trong giọng nói trầm thấp của Âm Dạ Tuyết lộ ra một phần kiên định.

“Tẩy trắng?” Bốn người cùng lúc nói ra.

Bọn họ biết trong tay của Âm Dạ Tuyết có tập đoàn Kim Khổng tài chính hùng hậu, nhưng thật không ngờ, mục đích Âm Dạ Tuyết thành lập cái tập đoàn này là vì tẩy trắng tổ chức “Âm”.

Tẩy trắng tổ chức “Âm”, chẳng phải nghĩa là hần muốn vứt bỏ toàn bộ thành quả mười mấy năm cố gắng xây dựng địa bàn trong hắc đạo.

Bốn người nghe tin tức này, đơn giản là một tiếng sấm lớn, làm bọn họ kinh hãi không tiêu hóa được ngay.

Âm Dạ Tuyết đối với phản ứng của họ rõ như lòng bàn tay, dường như đã biết trước bọn họ sẽ không cách nào tiếp nhận được ngay. Đối với bọn họ mà nói, là cô nhi đã từng bị vứt bỏ, sớm đã thích loại sinh hoạt trên mũi dao này, trong lúc này muốn bọn họ thay đổi, thật đúng là có chút khó khăn.

“Đến lúc các cậu có người mình muốn bảo vệ, sẽ hiểu được cách làm bây giờ của tôi.” Giữa đôi mắt tối tăm của Âm Dạ Tuyết lóe ra đốm lửa nhỏ nhất, lập tức, xẹt qua sắc bén lạnh lẽo hung ác, giọng nói u ám vang lên: “Mộ Trần Tuyết ở đâu?”

Tối hôm qua, nếu hần không đến xem băng ghi hình quay được, tìm kiếm ép hỏi hai người ra chỗ Nguyệt Tiềm Ảnh, bằng không. Hậu quả thật sự không cách nào tưởng tượng.

Nếu tối hôm qua Nguyệt Tiềm Ảnh không bị bỏ thuốc, thì Âm Dạ Tuyết đã tìm Mộ Trần Tuyết tính sổ rồi.

“Cô ấy? Tối hôm qua liền lên máy bay đi Mỹ rồi, đoán chừng bây giờ cô ấy đã tới Mỹ rồi.”

“Lập tức phái người đi đưa cô ta trở về!” Mày rậm lạnh lẽo của hần nhíu chặt, trong con ngươi u tối phụt ra đốm lửa.

Mùi sữa thơm tinh khiết dần dần lan tỏa trong không khí lạnh băng, dần dần bay vào xoang mũi Nguyệt Tiềm Ảnh.

Mệt mỏi không thôi, cánh môi đỏ sẫm hơi bủ ra một chút, xoa xoa đôi mắt sưng mù buồn ngủ. Mở mắt liền nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Ám Dạ Tuyết, tuy tối hôm qua cô bị bỏ thuốc, ý thức có chút mơ hồ, nhưng trí nhớ rất rõ ràng, từng hình ảnh nóng bỏng giống như đoạn phim nhanh chóng xẹt qua trong đầu cô.

Cô nhiệt tình đáp trả đòi hỏi của hắn, thả lỏng đắm chìm bản thân giữa lửa nóng của hắn. Mỗi một lần đòi hỏi hắn lại càng ôm chặt cô hơn

Xấu hổ muốn chết!

Lập tức, trên khuôn mặt xinh đẹp của cô liền hiện lên hai đóa đỏ hồng, cô lập tức vùi đầu vào ổ chăn.

“Ra đi, không nên làm mình ngạt. Đến bây giờ em còn chưa ăn cái gì, mau uống hết ly sữa nóng này.” Ám Dạ Tuyết kéo kéo chăn của cô.

“Anh để ở đó, chờ một lát em sẽ uống.” Từ trong chăn truyền ra giọng nói rầu rĩ.

“Không cần ngượng ngùng, muốn ngượng ngùng, tối hôm qua cũng không biết đã cho em bao nhiêu.”

Soàn soạt— Nguyệt Tiêm Ảnh chui ra từ ổ chăn, đoạt lấy sữa nóng trên tay hắn, một hơi uống hết, đưa ly không hắn, “Tốt, em uống xong rồi.”

Đôi mắt tối tăm của Ám Dạ Tuyết rơi vào cái cổ bóng loáng trắng nõn của cô, phía trên chỉ chút vết hôn ngân ửng hồng, theo một mặt khác nhìn ra “cuộc chiến nóng bỏng” ngày hôm qua có bao nhiêu kịch liệt.

Lòng bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vùi vào xoa nhẹ vết hôn ngân trên cổ gồm sù, “Có đau hay không?”

“Không sao!” Nguyệt Tiêm Ảnh thuận tay vén sợi tóc trên vai xuống, “Coi như là bị chó liếm thôi.”

Con người đen căng thẳng, tức giận mà khiển trách: “Cái gì? Dám nói anh thành chó?” Ám Dạ Tuyết bước một bước lên giường, “Xem anh có trừng phạt em thật tốt hay không.”

Hắn vươn hai tay ra, nhanh chóng quấy nhiễu nách và cổ làm cho cô ngứa ngáy.

“Hô hô.” Nguyệt Tiêm Ảnh cười đến khóe mắt thấm ra nước mắt, “Anh không phải chó, hô hô. Bỏ qua cho em có được hay không.”

“Anh xem em lần sau có dám nữa hay không!” Ám Dạ Tuyết buông tay, nhìn xuống — sợi tóc của cô hỗn độn tùy ý trải tán ở trên đệm giường, áo ngủ lộn xộn, trong lúc không ý thức kéo ra một cái miệng, có thể nhìn thoáng qua hình ảnh mềm mại bên trong.

Con người đen càng ngày càng nặng nề, dường như Nguyệt Tiêm Ảnh đã nhận ra đáy mắt hắn có dòng lửa tối đang xoay động, vẻ mặt tươi cười liền biến mất, đẩy đẩy hắn, “Được rồi, em muốn rời giường.”

“Tối hôm qua mệt như thế, em vẫn nên tiếp tục nghỉ ngơi tốt hơn.” Ám Dạ Tuyết cúi người hôn cô, mềm nhẹ mà nghiền chuyển phần mềm mại này. Dường như hắn đã lọt vào cạm bẫy mềm mại này, không cách nào tự thoát khỏi, từng ngày từng ngày trầm luân vào.

Thích bản lĩnh nhanh nhẹn mạnh mẽ của cô, tư thế oai hùng mạnh mẽ; thích lúc cô mềm mại yếu ớt kiềm nén nước mắt; thích miệng cô cười khê đáng yêu, thích cô quật cường. Cô giống như tinh linh nhiều mặt, có phải mang đến ngạc nhiên vui mừng cho hắn hay không, bởi vì cô xuất hiện mà hồ nước yên tĩnh của hắn lại nổi lên sóng gợn.

Lần này, Ám Dạ Tuyết sẽ không do dự, hắn không chần chờ, là tình yêu của hắn, hắn sẽ dùng hết toàn bộ sức lực để canh giữ bảo vệ.

Giữa nụ hôn mãnh liệt, hô hấp của Nguyệt Tiêm Ảnh càng ngày càng dồn dập, mảy dần dần cau chặt lại.

“Ách.” Ở giữa môi răng, bật ra một tiếng ngâm đau đớn.

Ám Dạ Tuyết cảm giác thân thể cô càng ngày càng căng cứng, lập tức buông lỏng cô ra, “Tiêm Ảnh? Em làm sao vậy?”

55. Chương 55: Có Lẽ, Đã Nhanh Đến Tận Cùng Rồi.

Ngực truyền đến từng cơn quặn đau, giống như muốn cứng rắn xé tan trái tim của Nguyệt Tiêm Ảnh. Cô cắn chặt đôi môi, không cho tiếng rên đau đớn bật ra miệng, trên trán đã thấm ra một lớp mồ hôi mỏng, thân thể không nhìn được phát ra từng đợt run rẩy.

“Không phải là bệnh tim của em tái phát chứ?” Âm Dạ Tuyết có vẻ sợ hãi không thôi, nói: “Anh đi tìm Hạ Khiêm Dật.”

Nguyệt Tiêm Ảnh cuộn chặt thân thể nhỏ nhắn mềm mại lại thành vòng tròn, làm cho không thể nào run rẩy.

Đã lâu cô không có đau đớn như vậy, nhưng sau khi bắt đầu dùng thuốc của dì Mạc đưa cho cô, bệnh tim cô lại bắt đầu tái phát, cách thời gian sẽ đau một lần.

Vì sao lại như vậy?

Dần dần, bóng tối mãnh liệt đáp úp về phía cô, cô chậm rãi khép mắt lại, cho dù ngắt, cô vẫn cảm nhận sâu sắc được dày vò như nước sôi lửa bỏng.

Lúc Âm Dạ Tuyết trở lại phòng ngủ, Nguyệt Tiêm Ảnh đã ngã xuống giường, đã ngắt đi. Nước mắt trong suốt ngưng tụ trên khóe mắt, dính vào khóe mắt, giống như hạt sương xinh đẹp. Ôm lấy thân thể mềm mại, “Tiêm Ảnh, tỉnh tỉnh!”

Theo sát là Hạ Khiêm Dật, đôi mắt hấn bỗng nặng nề, “Tuyết thiếu, nhanh đưa đi bệnh viện!”

Âm Dạ Tuyết ôm ngang cô lên, chạy như điên thẳng đến phòng đỗ xe.

Hắn rất không dễ dàng mới tìm được, muốn gắt gao nắm giữ hạnh phúc, vì sao bây giờ lại muốn phá hoại chứ?

Chẳng lẽ, hắn thật sự không xứng có được hạnh phúc sao?

Nhìn khuôn mặt cô trắng bệch, trái tim Âm Dạ Tuyết như bị đâm một đao hung ác. Vì sao trong lòng hắn có loại cảm giác vô lực, đối với hắn mà nói, hạnh phúc giống như cát chảy trên ngón tay, hắn càng muốn nắm chặt, nó trốn càng nhanh.

“Tiêm Ảnh, em không thể có chuyện.” Trong lòng Âm Dạ Tuyết thầm lẩm bẩm.

Một mùi rượu nồng đặc đang lảng lạng lan tỏa ở trong không khí.

Ánh sáng màu bạc phản chiếu lên màu cam của Whisky, Âm Dạ Lệ điên cuồng uống từng ly từng ly, thật giống như uống nước. Đôi mắt màu máu nổi đầy tơ máu, dưới cảm bao bọc một lớp râu ria tinh mịn. Sợi tóc hỗn độn, miệng cổ áo rộng mở, toàn thân bao phủ một hơi thở màu đen tối tăm, giữa phần nộ chính là bất đắc dĩ.

Hạ Lan Xích biết hôm nay tâm trạng hắn không tốt. Sắp xếp người ngầm ở tổ chức “Ám” mỗi ngày sẽ báo cáo tình hình của Âm Dạ Tuyết, nhưng mà, từ khi nhận biết Nguyệt Tiêm Ảnh, còn cần phải báo tình hình của cô nữa.

Ngày hôm qua biết được chuyện này, Âm Dạ Lệ hận không thể lập tức vọt vào Nguyệt Minh Khâu cứu Nguyệt Tiêm Ảnh ra, nhưng mà bị Hạ Lan Xích ngăn cản, hắn ta biết đây là trong một lúc mà Âm Dạ Lệ bị tình cảm làm cho hồ đồ, mới có thể phải làm ra chuyện không tính toán hậu quả như vậy, báo thù mới đúng chuyện lớn nhất của hắn. Âm Dạ Lệ bị Hạ Lan Xích mắng tỉnh mà bắt đầu điên cuồng uống rượu, từ tối hôm qua, uống đến bây giờ, vì phát tiết phần hận, hắn cung cấp manh mối cho cảnh sát, để cho tổ chức “Ám” bị tổn thất lớn.

“Tuyệt nhi. Tuyệt nhi.” Uống đến say như nhưng trong miệng Âm Dạ Lệ vẫn không ngừng nỉ non cái tên này.

“Lệ!” Hạ Lan Xích thấy hân hân mơn mớn mơn mơn vì một cô gái, mơn nhũn chặt, đoạt lấy ly rượu trong tay hân, hét lớn, “Không cần uống nữa!”

Đây là lần đầu tiên Hạ Lan Xích nhìn thấy một mặt suy sụp của hân, cho dù đối mặt với tình cảnh nguy hiểm, hân cũng chưa từng nản lòng như vậy. Lần này lại vì một cô gái.

Chẳng trách đều nói hồng nhan họa thủy.

“Rượu. Đem rượu của trả lại cho tôi.”

“Lệ! Anh tỉnh táo một chút có được hay không!” Hạ Lan Xích hận không thể hùng hăng đánh cho hân một trận, “Anh không phải là hận Ám Dạ Tuyệt sao, vậy anh nên nghĩ tất cả mọi cách không từ thủ đoạn đoạt hết tất cả những thứ của cậu ta, tổ chức ‘Ám’ còn cô gái kia nữa. Bộ đáng uể oải không phấn chấn này của anh càng giống một kẻ yếu hơn.”

Trong đôi mắt rơi rạc của Ám Dạ Lệ phụt ra sắc bén, “Tuyệt nhiên là của tôi, lần này nhất định tôi sẽ không để cậu ta cướp Tuyệt nhiên của tôi.”

“Tuyệt nhiên của anh vào bệnh viện rồi.” Hạ Lan Xích buột miệng nói.

“Cái gì?” Ám Dạ Lệ nhảy qua, nắm chặt áo Hạ Lan Xích, “Vào bệnh viện? Tại sao Tuyệt nhiên vào bệnh viện, cô ấy làm sao vậy?”

Hạ Lan Xích từ từ mà thở dài một hơi, “Nếu thân thể của cô ấy tốt, cần vào bệnh viện sao?”

Thân thể khỏe lung lay một cái, Ám Dạ Lệ buông lỏng áo hân ta ra, liền nhanh chóng quơ lấy áo khoác trên sofa, đi ra bên ngoài.

“Ám Dạ Lệ, anh muốn đi đâu?” Hạ Lan Xích ở phía sau gọi hân, biết bây giờ hân đã say đến mơ hồ, đi theo hân.

“Bệnh viện!”

Trên giường bệnh, Nguyệt Tiêm Ảnh nặng nề mà ngủ, một tia sáng mặt trời nghiêng nghiêng vào, đúng lúc chiếu vào trên mặt cô, giống như cho cô một lớp ánh sáng nhu hòa, khuôn mặt thanh nhã giống như búp bê gốm sứ tinh xảo, làm cho người ta quên mất hô hấp.

Nhưng mơn lại nhũn chặt, giống như ngủ không yên, giống như có cái bóng đang quần quanh đè cô.

Con người u ám nhìn một tia sáng nhu hòa chiếu vào cô, “Bây giờ cô ấy thế nào?”

Một bàn tay dầu rộng phủ lên bàn tay lạnh băng của cô, dường như như vậy, mới có thể làm cho hân an tâm.

“Tim của cô ấy bây giờ gần giống như tim của một cụ già 80 tuổi.”

Nét mặt Ám Dạ Tuyệt cứng đờ, “Cậu nói vậy là có ý gì?”

“Tim của cô ấy đã vào giai đoạn già yếu, cơ tim co rút và máu truyền đều xuất hiện trạng ứ đọng, hơn nữa, bây giờ cần làm thêm một bước kiểm tra, mới có thể tìm ra nguyên nhân bệnh của cô.”

Con người đen thâm u nhòe ra một bóng râm, trong lòng cảm nhận được sâu sắc nó đang lan ra từng chút, “Trong khoảng thời gian này cô ấy liền ở đây chữa trị đi!” Hân lại nhìn thoáng qua đồng hồ, “Khoảng bao lâu nữa thì cô ấy tỉnh?”

Hạ Khiêm Dật nhìn lướt qua Nguyệt Tiêm ảnh, “Còn khoảng ba bốn tiếng nữa.”

“Tập đoàn Kim Khổng còn có hội nghị, cậu ở đây chăm sóc cô ấy!”

Cùng tiếng bước chân càng ngày càng xa của Ám Dạ Tuyệt, Nguyệt Tiêm Ảnh bỗng dưng mở to mắt.

Hạ Khiêm Dật đối với việc cô đột nhiên đã tỉnh lại không hề cảm thấy kỳ quái, hỏi: “Vì sao em muốn giả bộ ngủ?”

“Bởi vì có một số việc tôi không muốn để anh ấy biết.” Nguyệt Tiêm Ảnh hé miệng, thoáng hiện tươi cười nhàn nhạt, trực tiếp hỏi: “Tôi còn bao nhiêu thời gian? Trái tim 80 tuổi có thể kiên trì được bao lâu?”

“Nguyệt Tiêm Ảnh.” Vấn đề này làm cho Hạ Khiêm Dật có chút khó xử, “Em yên tâm, tôi nhất định sẽ dùng hết sức để cứu em.”

Nguyệt Tiêm Ảnh khép ánh mắt suy yếu lại, “Có lẽ, đã nhanh đến tận cùng rồi.” Giọng nói như có như không thật giống như một tiếng thở dài, dần dần tan ra trong không khí, dần dần biến mất.

56. Chương 56: Yêu Hận Đan Xen.

Ngoài cửa, thoáng hiện bóng người màu đen ẩn giữa một nơi u tối ẩm đậm.

Giữa đôi mắt tối tăm, sóng nước mệnh mông có chút đau buồn.

Dường như hẳn không thể nghe được nữa, xoay người nặng nề bước đi, từng bước một, chậm rãi đi xa. . . .

Bóng dáng cô đơn tịch mịch, giống như đứa trẻ bị toàn bộ thế giới bỏ rơi.

“Em không nên suy nghĩ bấy bọ, nhưng mà. Bệnh của em bắt đầu từ khi nào?” Hạ Khiêm Dật thoáng nhăn mày, nhìn phản ứng tình hình bệnh của cô có chút khó giải quyết.

Đôi mắt suy yếu của Nguyệt Tiêm Ảnh bỗng dưng mở to, “Tôi muốn hỏi anh, có phải bệnh của tôi có liên quan tới thuốc uống trước kia hay không? Mỗi lần phát bệnh, tôi đều uống. Nhưng tôi đã ngừng rất lâu,, cũng không tái phát lại.”

“Thuốc ở đâu? Cần nghiên cứu thành phần của nó một chút.”

“Phòng ngủ, trong ngăn kéo trong tủ đầu giường.”

“Tốt lắm, bây giờ tôi liền đi lấy tới nghiên cứu.” Nói xong, hẳn ta xoay người rời khỏi.

Đôi mắt trong suốt nổi lên chút đau thương mờ mịt, trong lòng đã sáng tỏ, muốn để cho Hạ Khiêm Dật chứng thật một chút là vì để thuyết phục bản thân tiếp nhận sự thật này.

Cô và dì Mạc đã ở chung mười mấy năm, coi bà như người thân nhất, nhưng mà. Vì sao bà phải làm như thế, vì sao lại cho cô thuốc độc chứ?

Vì sao người mà cô tin tưởng, tất cả đều muốn bán đứng cô, vứt bỏ cô. Vì sao. Là cô quá ngốc quá ngu xuẩn sao? Chỉ đơn giản là thật tình liền phải trả giá, kết quả bị trúng tên lần nữa, người đây thương tích.

Đau đớn trên thân thể thua xa với đau đớn ở trong lòng, trong lòng truyền đến từng đợt cảm giác mát.

Một giọt nước mắt sáng trong mang theo nhiệt độ lạnh lẽo, chậm rãi chảy xuống theo khóe mắt.

Đột nhiên trên mặt truyền đến ấm áp, “Tuyệt nhi, muốn khóc, thì khóc đi, không nên đè nén bản thân.”

Nâng mắt, một tia ánh sáng mặt nạ màu bạc, bay vào trong mắt cô, xua tan khói mù trong đáy mắt cô. Đáy mắt hẳn hiện lên một màu máu, hung ác ứ đọng trong đáy mắt trong nháy mắt liền hóa thành nước, lóe ra ánh sáng nhu hòa. Sợi tóc đen bóng có chút hỗn độn, một túm dính trên mắt nạ của hẳn, ngăn cản rét lạnh phóng tới từ mặt nạ lạnh lẽo.

Nguyệt Tiêm Ảnh sưng sờ nhìn hẳn, trong mắt chứa một tầng hơi nước nhìn hẳn không hề chớp mắt.

Lòng ngón tay to vuốt ve hai gò má trắng mịn của cô, “Bây giờ còn đau không?”

Một tiếng thân thiết, thật giống như một tảng đá quăng vào hồ nước trong lòng cô, nháy mắt kích thích sóng lớn. Nước mắt đè nén đã lâu cũng phun trào ra, “Hu hu.”

Nước mắt trong suốt lóe ra đau buồn.

Cô giống như đứa trẻ chịu đựng oan ức, nghe thấy được một câu an ủi của người thân, nháy mắt nơi mềm mại trong đáy lòng đã bị kích thích, bùng nổ.

Nguyệt Tiêm Ảnh ôm lấy thân thể hắn, “Hu hu. Bọn họ. Bọn họ đều không cần tôi, vì sao đều phải gạt tôi. Vì sao.”

Cô khóc đến rất buồn thả, dường như muốn đem tất cả đau đớn đè nén trong lòng nhiều năm qua một lần phóng thích ra hết.

Thân thể nhỏ nhắn mềm mại ở giữa đau đớn run rẩy không ngừng.

Tay nâng ở giữa trên không ngừng lại một chút, đôi mắt tối đen của Âm Dạ Lệ có ánh sáng dao động, xẹt qua hơi lạnh. Làm sao hắn lại không, bị người mình tin tưởng nhất bán đứng, rồi bị hủy cả gương mặt.

Bàn tay dày rộng nhẹ nhàng vuốt sau lưng Nguyệt Tiêm Ảnh, Âm Dạ Lệ lặng im không nói, vẫn duy trì im lặng.

Bỗng dưng, một cơn gió lạnh thổi qua.

“Các người đang làm cái gì!” Giọng nói thô bạo giống như một tiếng sấm lớn xẹt qua.

Nguyệt Tiêm Ảnh hoảng sợ, sợ tới mức lập tức dừng tiếng khóc, hai tay buông ra, muốn nghiêng đầu nhìn Âm Dạ Tuyệt, nhưng lại sợ nhìn thấy vẻ mặt âm u hung ác của hắn.

So với thái độ của Nguyệt Tiêm Ảnh, Âm Dạ Lệ có vẻ bình tĩnh hơn, hai tay hắn ta ôm cô, quay đầu che giấu nước mắt, phụt ra nụ cười chế nhạo, “Sao? Chúng tôi đang làm cái gì, chẳng lẽ Tuyệt thiếu không nhìn ra sao?”

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi! Không cho phép anh đụng vào cô ấy!” Hai tay Âm Dạ Tuyệt siết chặt lại, gân xanh nổi lên, xương ngón tay kêu khách khách, trong lồng ngực chứa đầy lửa giận, dường như một giây sau sẽ bùng nổ. Vẻ mặt hờn giận không vui của hắn giống như vật sở hữu của mình bị cướp đi, tư thế muốn bảo vệ cô.

“Của cậu?” Âm Dạ Lệ nhíu mi lại, “Ha ha. Nói không chừng ngày mai liền không còn của cậu nữa, hơn nữa, tôi đã sớm chạm qua rồi đụng nhiều hơn vài cái cũng không sao cả!” Nói xong, Âm Dạ Lệ nâng cằm Nguyệt Tiêm Ảnh, dần dần cúi đầu xuống.

Khoảnh khắc cánh môi sắp tiếp cận cánh môi của cô, một sức lực xách hắn ta lên, đánh xuống một quyền mang theo sức lực mãnh mẽ ——

“Ầm——” Mặt nạ màu bạc rơi xuống đất, tiếng rơi kim loại cùng tiếng va chạm mặt đất cùng vang lên.

Âm Dạ Lệ quay đầu, khóe miệng bật ra tơ máu đỏ tươi. Hắn ngẩng đầu, lấy mu bàn tay lau lau khóe miệng, “Hừ! Sức lực bây giờ lớn hơn so với trước kia.”

Mặc dù có mấy sợi tóc che lại, nhưng vết sẹo xấu xí vẫn lộ ra trong không khí.

“Mặt của anh.” Giọng nói Âm Dạ Tuyệt không kiềm nổi run rẩy .

“Đây là tác phẩm của cậu, sao hả? Còn không biết sao, muốn thưởng thức một chút hay không!” Âm Dạ Lệ vén sợi tóc bên má phải lên, vì để cho Âm Dạ Tuyệt càng thấy rõ ràng, tiến lên hai bước, “Đây là đau đớn cậu mang đến cả đời tôi!”

“Anh hai, lần đó là ngoài ý muốn, bởi vì phía sau có.” Tuy vẻ mặt Âm Dạ Tuyệt không đổi, nhưng giờ phút này, trái tim của hắn đang kịch liệt run rẩy .

Hắn ta là Âm Dạ Lệ! Nguyệt Tiêm ảnh còn tưởng rằng hắn ta đã. Chỉ là, hắn ta nhìn Âm Dạ Tuyệt có oán hận, dường như muốn xé tan hắn ra, rốt cuộc giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

“Anh hai? Ha ha.” Âm Dạ Lệ chế giễu ra tiếng, tươi cười tác động đến bắp thịt bên phải của hắn ta, làm cho vẻ mặt của hắn ta càng thêm vẻ hung dữ, “Tôi không phải là anh hai của cậu! Lúc cậu đẩy tôi vào biển lửa, chúng ta cũng đã thành kẻ thù! Chắc cậu không dự đoán được, mạng của tôi sẽ cứng rắn như vậy, còn chưa chết! Bây giờ, hắn là cuộc sống mỗi ngày đều khó khăn!”

Mày rậm của Âm Dạ Tuyết nhú chặt quần quanh hỗn loạn ưu sầu, “Thật sự không phải như anh tưởng tượng như vậy, lúc trước nếu em không làm như vậy, anh”

“Không cần giải thích hành vi đê tiện của chính mình!”

“Tốt lắm!” Con người đen nặng nề, “Anh muốn em bồi thường cho anh thế nào?”

Âm Dạ Lệ khẽ cười, từng bước một tới gần hắn, “Tôi muốn cậu bồi thường gấp đôi nhục nhã mà tôi đã chịu mấy năm nay, cậu hủy nửa bên mặt tôi, tôi muốn hủy cả khuôn mặt cậu, tới ném thử cuộc sống hèn mọn cùng châm biếm mà tôi đã chịu mấy năm nay. Sao hả, bỏ được sao?” Âm Dạ Lệ nhìn thấy nét mặt hắn hơi sững sờ, ý cười trong mắt càng thêm dày đặc, “Thoải mái chút đi, nói đùa mà thôi. Muốn một khuôn mặt của cậu, dường như quá dễ dàng cho cậu rồi.”

“Vậy tổ chức ‘Ám’ thì sao?” Âm Dạ Tuyết dừng một chút, nói: “Em giao tổ chức ‘Ám’ cho anh, vậy có thể dập tắt lửa giận trong lòng anh không?”

“Đó là thiên hạ một tay cậu xây dựng, cậu không tiếc chấp tay tặng người khác?”

57. Chương 57: Cậu Ta Chỉ Là Số Kiếp Của Em.

“Chỉ cần anh muốn, em liền cho!” Giữa con người hắn lóe lên ánh sáng kiên định, anh em tình thâm, hắn không hề muốn làm cho quan hệ của hai người tiếp tục tồi tệ như vậy.

“Chỉ cần tôi muốn, cậu thật sự sẽ cho sao?” Trên mặt đầy vết sẹo thoảng hiện tia gian trá, ánh mắt chuyển hướng nhìn Nguyệt Tiềm Ảnh, đưa tay chỉ vào cô, “Nếu tôi nói với cậu, tôi muốn chính là cô ấy, cậu sẽ cho sao?”

Âm Dạ Tuyết nghĩ có thể hắn ta sẽ đưa ra yêu cầu quá đáng, nhưng chỉ riêng việc này hắn không hề trong dự đoán của hắn.

Nguyệt Tiềm Ảnh vốn chỉ là một người im lặng đứng xem, Âm Dạ Lệ vừa nói như vậy, lập tức đẩy nàng lên trên đầu ngọn gió.

Cô nhìn thấy trong đáy mắt Âm Dạ Tuyết thoảng qua chút do dự, trái tim giống như bị băng nhọn sắc bén đâm vào, cảm giác đau đớn còn chưa kịp lan tràn đã bị đóng băng rồi.

Hắn do dự, nói rõ hắn đã từng nghĩ qua, nhưng mà vừa mới một ngày trước, hắn bảo đảm với cô —— nắm chặt tay cô, sẽ không buông ra. Nhưng mà, chưa tới 24 giờ, lời bảo đảm của hắn cũng đã không còn. Dường như, việc kia chỉ là nói đùa cho cô vui vẻ thôi.

Mất mát và thất vọng lan tràn đan xen vào lòng tạo thành hồ nước lạnh lẽo, dần dần tràn qua hơi thở của cô.

“Sao, không nữa sao? Tổ chức ‘Ám’ có quan hệ duy nhất với Tuyết nhi, cậu cũng có thể dễ dàng vứt bỏ, mà cô gái này cậu không vứt bỏ được sao?” Dường như Âm Dạ Lệ đoán được phản ứng của hắn, ép hỏi hắn.

Âm Dạ Tuyết tiếp tục duy trì im lặng, chỉ có con người đen đang có sóng gợn cuộn cuộn tiết lộ suy nghĩ của hắn.

“Tôi không phải đồ vật, không phải hàng hóa, có thể tùy ý các người muốn vứt thì vứt!” Nguyệt Tiềm Ảnh quát hai anh em họ.

Không biết là trái tim của cô quá mức yếu ớt, hay là đau đớn trong lòng mãi không tiêu tan, sau khi cô quát một hơi này, ngực truyền đến đau nóng.

“Khụ, khụ.” Cô ôm chặt ngực, thở gấp ngán ngùi.

“Tiềm Ảnh.” Trên khuôn mặt bình tĩnh như nước của Âm Dạ Tuyết cuối cùng cũng dao động nổi lên sóng gợn, thoảng hiện chút hoang mang.

Nhưng mà Âm Dạ Lệ đi trước hắn một bước đến bên cạnh Nguyệt Tiềm Ảnh, ôm cô vào trong lòng, vỗ nhẹ phía sau lưng cô. Kề sát vào lỗ tai cô, “Anh vừa mới giúp em thử cậu ta, sự thật chứng minh trong lòng

cậu ta vẫn không có em, Tuyết nhi. Hay là buông tay đi! Cậu ta chỉ là số kiếp của em, vĩnh viễn cũng sẽ không cho em hạnh phúc .”

Cậu ta là số kiếp của em, vĩnh viễn cũng sẽ không cho em hạnh phúc .

Một câu nói này giống như lời nguyên rủa ở trong lòng Nguyệt Tiêm Ảnh. Gánh vác mối thù của gia đình lại yêu hấn, vô hình đã tạo cho cô một xiềng xích—— tội ác.

“Khụ, khụ.” Cảm giác ngực đau rát đang lan tràn giống như bị đốt cháy. Bỗng dưng, miệng tràn ra mùi vị ngai ngái.

Máu đỏ sẫm bật ra từ khoe miệng, chảy theo đường cong uốn lượn mềm mọng của cái cằm, nhỏ giọt trên chần tuyết trắng, thật giống như tại hồng mai mờ mịn nhuộm lên trên tuyết, giữa ánh mắt lạnh im đau đớn.
.

Ám Dạ Tuyết nhìn thấy hấn ta khoác tay trên người Nguyệt Tiêm Ảnh rất chói mắt, muốn đi lên kéo hấn ta ra, nhưng lại sợ làm Nguyệt Tiêm Ảnh bị thương. Bây giờ thân thể của cô yếu ớt như vậy, không chịu đựng nổi chấn động.

Hấn đề chuông gọi trên giường bệnh xuống, rót một ly nước đưa tới trước mặt Nguyệt Tiêm Ảnh , “Súc miệng một chút.”

Ám Dạ Lệ thấy thế, hấn ta cũng rót một ly, “Tối, uống của ta.”

Hai người thể hiện rất ấu trĩ, giống như hai đứa trẻ tranh thủ tình cảm trước mặt cô giáo.

“Đủ rồi!” Nguyệt Tiêm Ảnh vung tay lên, lập tức gạt đi hai cái ly nước trước mặt, “Các anh đừng tới phiền tôi, để cho tôi một mình yên tĩnh có được?”

Cô kéo chăn lên, co rụt thân thể vào.

“Được! Một lúc nữa anh sẽ trở lại thăm em.” Ám Dạ Lệ bỏ ly nước xuống, mềm nhẹ nâng chăn lên cho cô thật tốt, “Nghỉ ngơi thật tốt.”

Ám Dạ Lệ đứng dậy, nhặt mặt nạ màu bạc đeo lên lại, lúc đi qua người Ám Dạ Tuyết , ngừng lại, “Đề nghị của tôi cậu hãy suy nghĩ lại thật tốt!”

“Không cần suy nghĩ, ngoài cô ấy ra, những thứ em có, anh thù thích.” Lần này Ám Dạ Tuyết cực kỳ xác định, không chút ngập ngừng. Bởi vì hấn biết trong lúc mình do dự không quyết đoán, cũng sẽ tổn thương trái tim mãi cảm yếu ớt này.

Cô không tự tin như vậy, có lẽ vì hấn vừa hứa hẹn với cô, nhưng còn chưa có hành động thay đổi gì.

“Nhưng mà ngoại trừ cô ấy, cái gì tôi cũng không cần! Hơn nữa, cô ấy nhất định sẽ trở thành của tôi!” Lúc này thái độ của Ám Dạ Lệ mang theo chút mùi lưu manh, mặc kệ hấn đồng ý hay không, cũng phải đoạt lấy Nguyệt Tiêm Ảnh.

Thái độ của Ám Dạ Tuyết bắt đầu lạnh thấu xương, “Tuyệt đối không thể!”

“Hô hô.” Ám Dạ Lệ điên cuồng cười ra tiếng, “Chúng ta chờ xem!”

Tiếng cười âm u hung ác thỏa sức dần dần nhỏ lại, Ám Dạ Lệ đã đi xa.

Đôi mắt thăm thẳm chuyển hướng nhìn bóng lưng nhỏ nhắn mềm mại này, trong lạnh nhạt mang theo oán hận, bật ra một tiếng thở dài, dần dần phóng thích vào không khí lạnh lẽo, quyến luyến thành phiên muộn.

Hấn đối mặt với tranh đấu, sống dưới lửa đạn, cho dù giữa tình huống tàn khốc, cũng sẽ không giống lúc này, có vẻ bất lực như thế, không biết biểu đạt như thế nào, an ủi cô như thế nào. Hấn lúc này, giống như một thiếu niên ngây ngô vừa mới rơi vào lưới tình, đối mặt với tính cách âm ỉ của bạn gái, tay chân luống cuống, không biết dùng cách gì mới có thể lấy lòng cô?

Cái này. Cần tìm người để tham khảo thật tốt.

Ám Dạ Tuyết cực kỳ hứng thú rời đi, vừa đi vừa suy nghĩ tìm lý do gì đến thỉnh giáo hai vị cao thủ tình trường.

“Kết quả đã điều tra ra rồi.” Hạ Khiêm Dật mặc áo trắng, vẻ mặt cứng lại.

“Là những thứ thuốc này làm tim của tôi bị suy yếu!” Trong giọng nói nhàn nhạt của Nguyệt Tiêm Ảnh từ từ lộ ra một chút chua xót.

“Ừm!” Hạ Khiêm Dật tạm ngừng một chút, tiếp tục nói: “Những viên thuốc có chứa thành phần lớn kích thích tới tim, còn có lương thuốc giảm đau nhất định, cho nên mỗi lần ngực em đau, uống thuốc này vào, giảm bớt cảm giác đau đớn, cũng đồng thời chôn vùi hạt giống để em tái phát cơn đau tim lần sau. Hơn nữa, chính là rất có tính toán, lượng được chất mỗi một viên thuốc đều không quá lớn, thời gian dài như vậy, bỏ từng chút từng chút, dường như không hề muốn em chết, mà chỉ muốn hành hạ em.” Hạ Khiêm Dật nói không nổi nữa, việc này quá tàn nhẫn.

Một tầng hơi nước tràn ra mắt cô, “Hành hạ tôi từng chút từng chút một. Bà ấy hận tôi như thế sao?”

“Nguyệt Tiêm Ảnh, những thứ thuốc là ai đưa cho em?” Vẻ mặt Hạ Khiêm Dật liền nặng nề, lập tức thu lại vẻ nho nhã, nét mặt có vẻ khát máu tàn khốc.

Nếu để cho hắn ta biết cái người độc ác kia là ai, hắn ta nhất định sẽ lột da người kia.

Nguyệt Tiêm Ảnh lắc đầu, “Đây là chuyện của tôi.” Cô không muốn liên lụy đến những người khác.

Biết cô có kiên trì của mình, Hạ Khiêm Dật không bắt buộc, “Đã biết là do thuốc làm tim em suy yếu, bây giờ bắt đầu dùng các vị thuốc điều trị giải độc cho em, thời gian có thể lâu một chút.”

58. Chương 58: Không Ngại Học Hỏi Kẻ Dưới

Câu lạc bộ Hoàng Đình.

Tiếng nhạc trong veo đang chậm rãi từ từ bay bổng trong không khí ấm áp, bay lượn, bay lượn.

Ám Dạ Tuyết bày ra khuôn mặt lạnh lẽo, cứ thế tự uống rượu.

Đình Hạo Hiên thiếu kiên nhẫn nói, “Ám Dạ Tuyết, cậu gọi chúng mình đến sẽ không phải là nhìn cậu biểu diễn uống rượu chứ? Dù mình là một người cô đơn không có vấn đề gì. Nhưng mà Nhậm Mục Diệu còn có vợ yêu, để cậu ấy ở đây tốn thời gian với cậu sao?”

Ám Dạ Tuyết ngẩng đầu, do dự một chút, khó khăn mở miệng ra, “Các cậu nói.” Rất không dễ dàng nói ra được hai chữ, hắn lại không nói nổi nữa, lại dồn sức uống một ly.

“Chúng mình nói? Rốt cuộc là cậu muốn chúng mình nói gì? Áp a áp ứng cũng không giống tính cách của cậu.” Đình Hạo Hiên nói.

“Nếu, mình nói chính là nếu.” Ám Dạ Tuyết lại nhấn mạnh điều kiện một chút, “Nếu bạn gái của các cậu tức giận, phải làm như thế nào để nhận lỗi?”

Ám Dạ Tuyết vừa nói xong, trong lòng hai người Đình Hạo Hiên và Nhậm Mục Diệu liền hiểu mà không nói chỉ nhìn nhau cười, trực tiếp gạt bỏ điều kiện mang tính giả thiết của hắn.

“Tiểu tử, cậu rơi vào lưới tình rồi!” Nhậm Mục Diệu chế nhạo hắn, “Là thần thánh nơi nào thu phục cậu vậy?”

Mặt Ám Dạ Tuyết bỗng ửng hồng, “Ai nói mình rơi vào lưới tình hả?”

Hắn cũng có thể có một mặt này, giống như thiếu niên ngây ngô trong mối tình đầu. Ám Dạ Tuyết người đứng đầu hắc đạo lãnh khốc tuyệt tình tàn ác lại sẽ vì tình cảm mà xấu hổ, đỏ mặt, thật là tin tức lớn chấn động.

“Được rồi, không cần phủ nhận, đã quen cậu lâu như vậy, chúng mình còn không hiểu rõ cậu sao?” Đình Hạo Hiên vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Nói đến tán gái, cậu hỏi tới mình, xem như hỏi đúng người! Phụ nữ thôi, đều là sinh vật đơn tế bào, tư tưởng siêu cấp đơn giản, chỉ cần dụ dỗ một chút, lừa gạt một chút. Lấy sức

hấp dẫn của cậu, đoán chừng hai ba câu lời ngon tiếng ngọt liền làm cho phụ nữ mê muội lạc hướng, ngoan ngoãn quỳ gối dưới quần tây của cậu.”

“Cậu cho là ai cũng giống cậu, vì đạt được mà nói lời buồn nôn như vậy!” Âm Dạ Tuyết nghiêng nghiêng liếc hắt ta một cái.

“Đây là một trong những thứ cần thiết để tán gái, có hiểu hay không!”

Âm Dạ Tuyết phát huy tinh thần không ngại học hỏi kẻ dưới, tiếp tục xin chỉ dạy, “Một trong những thứ tán gái, vậy không phải còn có hai chứ?”

“Hai chính là dùng tiền khiến cho phụ nữ vui, tặng chút gì đó mà bọn họ thích.”

“Thứ gì đó bọn họ thích?” Âm Dạ Tuyết chưa từng theo đuổi người khác, những người phụ nữ trước kia quay quanh hần đều là chủ động đưa lên cửa, xong việc trực tiếp dùng tiền đuổi đi. Cho nên da mặt chỉ có thể thật dày tiếp tục xin chỉ bảo của Đinh Hạo Hiên cái tên cao thủ tình trường này.

Đinh Hạo Hiên uống một ngụm Whisky, thấm cuống họng, tiếp tục nói: “Không phải phụ nữ đều thích hoa cỏ, vàng bạc châu báu sao.”

Âm Dạ Tuyết không cùng “học” xong với Đinh Hạo Hiên, bỗng dưng đứng lên, cực kỳ hứng thú mà đi ra ngoài.

“Này! Mười tám chiêu tán gái của mình vẫn còn chưa dạy cho cậu.” Đinh Hạo Hiên hô to với bóng lưng nhanh chóng xa dần của hần.

“Ài ——” Nhậm Mục Diệu giống như cảm khái thấm thiết mà lắc đầu, “Mỗi người ở giữa tình yêu đều có chút không bình thường.”

Đinh Hạo Hiên liếc mắt nhìn hần ta một cái, cười đùa nói: “Không phải là cậu đang nói mình đó chứ!”

Trắng sáng như lụa, sáng trong trong suốt như nước mưa thu, lén lút len vào phòng bệnh.

Thoáng hiện bóng đen giữa màn đèn mờ mịt——

Ánh trắng sáng như vậy chiếu lên gương mặt cô, da thịt trắng nõn giống như lớp nước trong suốt trên cánh hoa. Lông mi dài dài trên mí mắt hiện lên một bóng đen, nhíu mày lại, nhìn ra cô ngủ được không được yên ổn.

“Tuyệt nhi.” Bóng đen đứng lặng bên cạnh giường thấp giọng gọi một tiếng.

Âm Dạ Lệ không khống chế nổi chính mình, ở trên giường lăn qua lộn lại vẫn ngủ không yên, liền bị kích thích đi tới bệnh viện lần nữa.

Thấy cô không có bất cứ phản ứng gì, dường như Âm Dạ Lệ có chút lờn mặt, lòng bàn tay mềm nhẹ vuốt ve đôi má trắng hồng của cô. Cúi đầu, nụ hôn mềm nhẹ rơi vào bên tai của cô, “Tuyệt nhi, em biết không? Anh thích em. Từ khi bắt đầu gặp em lúc mười bảy tuổi, anh liền thích em. Nhưng mà vì sao trong mắt em chỉ có Âm Dạ Tuyết chứ?”

Hơi thở ấm áp rơi vào tai cô, nụ hôn mềm mại tiếp tục, từ từ lan rộng ra, trán, mí mắt, mũi. Sau cùng chiếm lấy cánh môi của cô. Động tác của hần lập tức nhẹ chậm chạp lại, giống như chạm vào một sợi bông, rất sợ vừa dùng sức, sau đó liền vỡ nát.

“Tuyệt nhi.”

Trong cơn ngủ mơ sâu lắng, Âm Dạ Tuyết không ngừng gọi tên cô. Ánh mắt thâm tình như vậy, động tác mềm nhẹ như vậy, coi cô như bảo vật hiếm có.

Hương vị mềm mại thơm ngọt càng ngon ngọt hơn so với trong tưởng tượng, vốn hần chỉ muốn lướt qua, nhưng bây giờ lý trí của hần đã bị ăn mòn, lại không muốn buông tay ra. Hơn nữa Nguyệt Tiêm Ảnh cũng không có kháng cự nụ hôn của hần, cô thuận theo kích thích lớn tới bóng đen tiếp tục hôn xuống.

Hắn nhanh chóng cởi áo sơ mi trên người ra, đặt thân thể mềm mại của cô dưới người, nụ hôn nóng bỏng dần dần dọc theo cái cổ gổm sứ trơn bóng. . . . Dừng lại ở trước ngực, tràn đầy dấu hôn ngân giống như từng cái gai đâm vào mắt hắn.

Lúc hắn sững sờ——

Ánh đèn chói mắt bỗng tràn ngập mỗi một góc trong phòng.

“Bốp ——” Tiếng đồ vật mỏng manh va chạm rơi xuống sàn nhà ở trong đêm yên tĩnh như vậy, lại làm trái tim run sợ.

Ám Dạ Lệ tiếp tục duy trì động tác ban đầu, từ từ quay đầu nhìn Ám Dạ Tuyết, đôi mắt tối đen như đêm khuya, khiêu khích nói: “Cậu không đồng ý buông tay, nhưng tôi sẽ cưỡng đoạt.”

“Anh!” Đôi mắt tối đen lạnh lẽo của Ám Dạ Tuyết phụt ra lửa điện, xông lên trước, kéo Ám Dạ Lệ lên, “Tôi nhiều lần nhường nhịn anh, là vì tôi còn xem anh là anh của tôi, nhưng anh muốn đùa giỡn người phụ nữ của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không nhường nhịn nữa phần!” Ám Dạ Tuyết kéo áo hắn ta, đẩy hắn ta lên vách tường.

“Ừm. . . .” Trong không khí đột nhiên phát ra tiếng rống giận làm Nguyệt Tiêm Ảnh giật mình, mở mắt ra, đứng dậy nhìn hai người xuất hiện ở giữa phòng bệnh, vẻ mặt kinh ngạc. Chẳng lẽ còn tiếp tục diễn trò lúc ban ngày sao? Vì sao hai người bọn họ tranh đấu đều biểu diễn trước mặt cô.

“Các người đang làm cái gì?”

“Dâm phụ em cầm miệng cho tôi!” Ám Dạ Tuyết chặn đầu một tấn công nặng nề.

Vẻ mặt Nguyệt Tiêm Ảnh liền tái mét, đôi mắt trong trẻo liền ngưng tụ một tầng hơi nước, cúi đầu không cho hắn thấy đáy mắt ướt át của cô. Lập tức thấy quần áo trên người mình rất hỗn độn, cổ áo cũng hơi mở rộng.

Thoáng chốc, trong đầu cô trống rỗng.

Ám Dạ Lệ tức giận, gạt tay đang trói buộc hắn ta của Ám Dạ Tuyết ra, dùng sức mạnh mẽ đánh hắn một quyền, “Cậu dựa vào cái gì nói cô ấy như vậy!”

59. Chương 59: Tôi Sẽ Bảo Vệ Cô Ấy.

“Dựa vào cái gì?” Ám Dạ Tuyết nghiêng người, tránh thoát tấn công của hắn ta, khóe miệng hắn gợi lên cười lạnh tà tử, “Cô ta nằm ở dưới người anh, không phải là dâm phụ, vậy là cái gì?”

Hai người xoắn xuýt một chỗ, vung tay.

“Đủ rồi!” Nguyệt Tiêm Ảnh nhắm chặt con ngươi, giọng khàn khàn kiệt sức quát nói.

Lời nói của Ám Dạ Tuyết thật giống như roi, hung hăng quất vào trên người cô, toàn thân cô sợ run, sau đó là đau đớn lan ra từng chút một trong cơ thể.

“Các người đều rút cho tôi!” Nguyệt Tiêm Ảnh chỉ hướng ngoài cửa, “Tôi không muốn nhìn thấy các người!”

Hai người cùng ngừng đánh nhau, hơi giật mình nhìn Nguyệt Tiêm Ảnh đã bị bọn họ ép đến bên cạnh vách núi đen.

“Được! Các người không đi!” Nguyệt Tiêm Ảnh xóc cằm lên, “Tôi đi!” Hai chân trực tiếp dẫm nát trên sàn nhà lạnh lẽo.

Trên sàn là đóa hoa hồng xinh tươi cùng hộp gấm tinh xảo, đây là Ám Dạ Tuyết đặc biệt mua đến để giải thích với cô, nhưng mà thật không ngờ hắn nhìn thấy hình ảnh cô đang ở trong lòng người đàn ông khác.

Bước chân hỗn độn lảo đảo, trực tiếp theo giẫm lên hoa hồng đi qua, gai hoa hồng trực tiếp đâm vào chân cô. Cô cũng không dừng lại, giống như chạy trốn, thoáng dừng lại một chút, sẽ làm cho cô nghẹt thở.

Từng vết máu đỏ bừng nhuộm trên gạch men trắng, giống như từng mảnh hoa hồng rơi rụng.

“Tiêm Ảnh!” Âm Dạ Lệ muốn đuổi theo, nhưng lập tức bị Âm Dạ Tuyết nắm chặt cánh tay, “Cô ấy là người phụ nữ của tôi, mời anh không cần quan tâm.”

“Được! Các người không đi!” Nguyệt Tiêm Ảnh xốc chân lên, “Tôi đi!” Hai chân trực tiếp dẫm nát trên sàn lạnh lẽo.

Trên sàn là một bó hoa hồng xinh tươi cùng cái hộp gấm tinh xảo, đây là Âm Dạ Tuyết đặc biệt mua đến để giải thích với cô, nhưng mà thật không ngờ hần nhìn thấy hình ảnh cô đang nằm trong lòng người đàn ông khác.

Bước chân hỗn độn lão đảo, trực tiếp giẫm lên hoa hồng mà đi, gai trên hoa trực tiếp đâm vào chân của cô. Cô cũng không có dừng lại, giống như chạy, thoáng dừng lại một chút, sẽ làm cho cô nghẹt thở.

Từng vết máu đỏ bầm nhuộm trên gạch men trắng, giống như từng mảnh hoa hồng rơi rụng.

“Tiêm Ảnh!” Âm Dạ Lệ muốn đuổi theo, nhưng lập tức bị Âm Dạ Tuyết nắm chặt cánh tay, “Cô ấy là người phụ nữ của tôi, mời anh không cần quan tâm.”

“Cô ấy không phải là của cậu!” Âm Dạ Lệ bất chấp tất cả găm thét với hần, “Trước kia không, hiện tại không, tương lai lại càng không! Cậu đã không thể bảo vệ cô ấy thật tốt, vì sao không buông tay, nắm chặt ở trong tay một lần lại một lần làm tổn thương cô ấy, lãng phí lòng của cô ấy chứ? Cậu đã không thể bảo vệ cô ấy, vậy thì để tôi!” Âm Dạ Lệ đẩy hần ra, liền xông ra ngoài.

Con người đen của Âm Dạ Tuyết che kín một tầng mây đen, ánh mắt dần dần dời xuống hộp gấm màu tím tinh xảo ở cửa.

Lúc rơi xuống, nắp hộp mở ra, bên trong một chiếc nhẫn kim cương lóe ra ánh sáng chói mắt. Có bao nhiêu chiêm chọc, trước một phút, lúc hần xúc động, còn muốn cầu hôn cô; nhưng mà, sau một phút, lại là một kết cục khác.

Đóa hoa hồng thừa thốt, rơi rụng trên đất, nhưng là lại vẫn nở rộ sáng lạn sắc thái, hồng được như thế chói mắt, đau đớn Âm Dạ tuyết ánh mắt.

Không được! Không thể để cho Âm Dạ Lệ tìm thấy cô!

Âm Dạ Tuyết lập tức đuổi theo.

Nguyệt Tiêm Ảnh chỉ mặc bộ quần áo bệnh nhân mỏng bước đi không có mục đích, xuyên qua hành lang im ắng vắng vẻ của bệnh viện. Giống như là búp bê gôm sứ tinh xảo bị mất hồn phách, mặt không một chút biểu cảm.

Là nhiệt độ xuống thấp sao? Nói cách khác, vì sao cô lại cảm thấy mình trở nên rất lạnh rất lạnh, lạnh đến ngực cũng nứt vỡ rồi?

Đột nhiên cô nghĩ tới cái gì nhanh chóng chạy như điên ra khỏi cổng bệnh viện.

Âm Dạ Tuyết đuổi dọc theo vết máu đến cửa bệnh viện, nhưng chỉ nhìn thấy Âm Dạ Lệ mà không nhìn thấy bóng dáng Nguyệt Tiêm Ảnh. Hần không biết mình nên cảm thấy may mắn hay là lo lắng, may mắn chính là Âm Dạ Lệ không đi trước hần một bước đuổi kịp Nguyệt Tiêm Ảnh, lo lắng chính là hần không biết Nguyệt Tiêm Ảnh đi về đâu.

“Ầm, ầm ——” Tiếng phá cửa kịch liệt không ngừng lọt vào tai.

“Ai vậy, không nên ầm ĩ, tôi lập tức đến mở cửa.” Bên trong truyền đến giọng nói nhập nhèm.

Nguyệt Tiêm Ảnh cầm một khối gạch trong tay, hai mắt đỏ đẫm, càng không ngừng đập cửa, giống như máy móc.

Tiếng động lớn làm hàng xóm hai bên thức giấc, có người mặc áo ngủ cuộn chăn, đứng ở trong cửa sát, kêu la nói: “Thăm giấc nửa đêm, ầm ĩ cái gì mà ầm ĩ! Người khác không cần ngủ sao?”

Nguyệt Tiêm Ảnh mắt đẫm tai ngơ đối với lời nói của những người đó, tiếp tục đập cửa.

“Rắc rắc” một tiếng, cửa mở ra rồi.

Dì Mạc nhàn nhạt liếc Nguyệt Tiêm Ảnh một cái, “Đã trễ thế này, sao con còn trở về?”

Nguyệt Tiêm Ảnh bước vào căn phòng mà cô và dì Mạc đã sống nương tựa nhau hơn mười năm, ánh mắt đảo qua, từng nơi trang trí đều không thay đổi, mỗi một góc đều lưu giữ lại kỷ niệm.

Dì Mạc nhìn thấy trên người cô chỉ mặc quần áo bệnh nhân mỏng, hơn nửa trên chân cũng không có giày, ngón chân đã đông lạnh đến sưng tím. Mà trên hai gò má trắng nõn cùng đôi môi cũng đã đông lạnh phát tím rồi.

“Con từ đâu tới đây, sao lại biến thành như vậy!” Dì Mạc oán trách nói.

Nguyệt Tiêm Ảnh vẫn tiếp tục giữ im lặng, rét lạnh trong lòng đã lan tràn đến ánh mắt, nước mắt ngưng kết trong đáy mắt sắp tuôn rơi mà ra.

Bà nhìn thấy vết máu trên sàn nhà, mày hơi hơi nhăn lại, “Chân con bị thương?” Lấy hộp thuốc ra, “Ngồi xuống đi.”

Nguyệt Tiêm Ảnh ngồi ở trên sofa, hai chân nhếch lên, để cho dì Mạc bôi thuốc. Ánh mắt cô mang theo tìm tòi nghiên cứu vẫn luôn nhìn vào bà.

Bỗng dưng, Nguyệt Tiêm Ảnh mở miệng hỏi: “Vì sao dì lại đối với con như vậy?” Giọng nói nhẹ nhàng như gió thổi mây bay, không sóng không gió.

Dì Mạc cũng không có ngần ngại nhìn cô, tiếp tục thấm đắp thuốc khử trùng vào bông băng rồi bôi lên trên miệng vết thương, “Vì sao dì lại đối với con như vậy, con nói đi? Dì cực khổ vất vả nuôi con khôn lớn như vậy, là vì cái gì?”

Lúc thuốc khử trùng chạm vào miệng vết thương, Nguyệt Tiêm Ảnh không hề nhăn mày một cái, phần đau đớn này so với đau xót trong ngực, có vẻ là quá nhỏ không đáng nói đến.

“Ngộ nhỡ, ngày mai con chết, dì làm sao bây giờ?” Nguyệt Tiêm Ảnh tiếp tục thử thăm dò bà.

Dì Mạc có tâm tư thấu đáo cũng đã nhận ra cô khác thường, ngần ngại, hỏi: “Hôm nay con làm sao vậy, gặp phải chuyện gì sao?”

“Bệnh tim của con tái phát, kiểm tra ra là trái tim đã suy kiệt, đoán chừng không còn sống được bao lâu nữa.” Lời nói bình tĩnh không một tia gợn sóng, giống như tinh thần đều đã xa cách.

Dì Mạc nghe được lời này của cô, tay ngừng lại, ánh mắt bà chứa đầy kinh ngạc, “Tiêm Tiêm, điều đó không có khả năng, con vẫn uống thuốc, bệnh tình được khống chế rất tốt.”

Nguyệt Tiêm Ảnh lạnh nhạt liếc nhìn bà một cái, thông thả nói: “Đây không phải là kết quả mà dì muốn sao?”

“Con nói lời này là có ý gì?” Dì Mạc ngần ngại, trên mặt tràn ngập kinh ngạc.

“Được rồi, không cần giả bộ nữa, dì đã lừa con mười mấy năm, con cũng đã là người sắp chết, chẳng lẽ còn cần tiếp tục lừa gạt sao?” Nguyệt Tiêm Ảnh trực tiếp làm rõ với bà.

Nếu như vậy, bà cảm thấy mình không cần tiếp tục diễn nữa, cởi bỏ bộ mặt giả dối, giữa đôi mắt dì Mạc liền ngưng tụ một tầng băng lạnh, khóe mắt cong xuống, “Ngày chờ mong đã đến, thật không ngờ nhanh như vậy!”

60. Chương 60: Cùng Bị Hủy Diệt.

“Vì sao dì lại đối với tôi như vậy?” Đây là điều mà Nguyệt Tiêm Ảnh không hiểu nhất, “Vì sao dì lại muốn hành hạ tôi như vậy?” Phần đau thương trong đáy lòng Nguyệt Tiêm Ảnh đã bùng nổ, giống như người bệnh tâm thần lớn tiếng gầm thét.

Trên mặt dì Mạc thoáng hiện chút mỉm cười, “Hừ!” Hừ nhẹ một tiếng, nói: “Ai bảo cô là con gái của Mộ Uyển Doanh.”

“Dì hận mẹ tôi? Vì sao?”

“Vì sao?” Dì Mạc hỏi lại một câu, “Một người phụ nữ đoạt tình yêu của tôi, cô nói có nên hận cô ta hay không! Tôi và Dương Quân Phong vốn yêu thương vui vẻ với nhau, nếu mẹ của cô không ngang ngược đoạt tình yêu, sao anh ấy có thể vứt bỏ tôi, cưới mẹ của cô chứ?”

Thì ra còn có đoạn chuyện cũ năm xưa như vậy, trong lòng Nguyệt Tiêm Ảnh khiếp sợ, khiếp sợ đến tròn tròn mắt, “Dì đem mối hận của mẹ đổ lên trên người tôi. Cho nên sắp xếp xe nổ mạnh, làm cho bọn họ tin chắc tôi đã chết, sau đó dì có thể giữ tôi ở bên người, hành hạ từng chút từng chút một, trong lòng dì chỉ có hận.”

“Con gái của Mộ Uyển Doanh ngu xuẩn nhiều như vậy năm, cuối cùng bây giờ cũng có chút thông hiểu, đáng tiếc đã là người sắp chết rồi.”

Cánh môi trắng bệch khẽ run lên, “Tôi chết, dì sẽ vui vẻ sao? Mẹ cũng đã. Đã qua đời, vì sao dì còn không thể buông bỏ thù hận chứ?”

“Cô ta chết quá thoải mái, mối hận trong lòng tôi khó mà tách rời!” Đôi mắt hiện lên mùi khát máu, “Hành hạ cô làm cho Mộ Uyển Doanh chết cũng cảm thấy lo lắng!”

“Dì thật ác độc!” Nguyệt Tiêm Ảnh nghiêng răng nghiêng lợi nói, chợt, miệng cô cong lên, tươi cười yếu ớt bí mật mang theo lạnh lẽo, “Dù sao tôi cũng không sống bao lâu nữa, có thể cùng hủy diệt với dì, dì nói, là dì có lời, hay là tôi?”

“Cô” Ánh mắt dì Mạc bắt đầu căng thẳng, lập tức đề cao phòng bị, ánh mắt lạnh nhạt đảo qua, muốn chạy tới lấy “roi Ngân Tuyết” giấu dưới ghế sofa, nhưng Nguyệt Tiêm Ảnh đã vọt lên, Nguyệt Tiêm Ảnh không để ý đến sống chết của mình tiến lên đẩy bà tới ban công hàng rào sắt ——

Nửa thân thể của bà ta treo ở trên lan can, bà ta gắt gao nắm chặt song sắt, vẫn không buông tay, “Cô mau buông tha cho tôi, tốt xấu gì tôi cũng nuôi dưỡng cô mười mấy năm.”

“Nuôi dưỡng tôi? Mỗi ngày cho tôi uống từng chút thuốc độc coi như là nuôi dưỡng tôi sao?” Nguyệt Tiêm Ảnh không để ý đến nguy hiểm, giẫm lên chỗ mặt trên lưới sắt lan can lại muốn bước tiếp một bước .

“Ầm ——” đột nhiên, cửa bị đá văng ra.

Ám Dạ Lệ điều tra tài liệu của cô, biết cô còn có chỗ này, lập tức chạy đến, nhưng thật không ngờ nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

“Tuyệt nhi, nguy hiểm!” Ám Dạ Lệ tiến lên ôm Nguyệt Tiêm Ảnh xuống, giận dữ nói: “Em đang làm cái gì? Có biết hay mặt trên rất nguy hiểm không.”

Dì Mạc chưa hết hoảng sợ, tay vẫn nắm chặt lan can không rời, ngồi chồm hổ xuống há mồm thở dốc.

Ánh mắt lạnh nhạt của Nguyệt Tiêm Ảnh va chạm vào đôi mắt như hồ sâu của Ám Dạ Lệ, hư ảo cười, giống như một làn khói mềm mại thanh thoát, lập tức tỏa ra.

Thân thể mềm nhũn, ngã vào trong lòng Ám Dạ Lệ.

“Tiêm Ảnh!”

Trước khi rơi vào hôn mê liền nghe thấy một tiếng thét kinh hãi.

Tuyết rơi.

Trời đầy bông tuyết bay lượn, thật giống như bông liễu mùa xuân bay tán loạn. Chỉ là tuyết rơi như lông ngỗng càng dày đặc hơn, dương dương rơi vãi, giống như tế điện tổ chức một màn long trọng.

Trên khuôn mặt trắng xanh không có một chút cảm xúc, giống như búp bê gốm sứ tinh xảo dễ vỡ, chỉ có thể nhìn từ xa không thể tiu6 gần ngắm nhìn. Khuôn mặt không chút phấn son lộ ra như hoa sen trong suốt tươi mát thanh nhã, chỉ là phần thanh nhã này lộ ra như hoa tuyết lạnh lẽo.

Trên người mặc áo ngủ trắng mỏng, bao trùm thân thể nhỏ nhắn gầy yếu, nhỏ gầy như vậy, dường như chỉ cần một trận gió là có thể thổi cô ngã rồi.

Cửa sổ sát đất hơi hơi mở ra, gió lạnh mạnh mẽ len vào, vén lên tóc ngắn trên vai cô, tóc lại dài không ít, chỉ là. Về u sâu trong lòng cũng như tơ phiền não cùng tăng lên.

Cô chậm rãi vươn tay, bông tuyết sáng trong trắng tinh rơi xuống lòng bàn tay cô, nhưng trong giây lát, lại tan biến.

.

Ám Dạ Lệ nhẹ nhàng mở cửa phòng, cũng không có quấy rầy đến cô.

Tuyết trắng nhẹ nhàng bay lượn theo gió lạnh, da thịt trắng nõn gần như trong suốt. Cô liền giống như bông tuyết từ trên trời bay xuống, thuần khiết sáng trong, đồng thời mang theo xa cách cùng lạnh lùng. Ám Dạ Lệ ngừng thở, rất sợ quấy rầy đến cô, sẽ tan biến không thấy.

“Trời rất lạnh, không nên mặc ít như vậy.” Tiếng nói trầm thấp cùng chiếc áo phủ lên trên vai cô.

Ám Dạ Lệ đóng cửa sổ lại, ánh mắt dời xuống, khi thấy hai chân cô không có mang giày, chỉ quấn một lớp băng vải, mày của hắn hơi hơi kéo căng, “Sao em.” Vốn muốn nói cô vài câu, nhưng hắn quá cứng chiều cô, cứng chiều đến không nhẫn tâm nói cô một câu.

Thở dài một tiếng, ôm ngang cô lên, thả xuống trên giường, lập tức dùng chăn lông thật dày bao trùm thân thể nhỏ gầy của cô lại.

“Nếu thích tuyết, có muốn anh cùng em đi trên tuyết một chút không?” Giọng điệu của Ám Dạ Lệ gần như là lấy lòng cô nói.

Con mắt sáng trống rỗng, lặng lẽ chốc lát, dường như cô do dự xong, không có mở miệng mà chỉ lắc đầu với Ám Dạ Lệ.

Đã một tháng , Nguyệt Tiêm Ảnh vẫn nhốt mình ở trong phòng, không ra cổng trước không bước cổng trong, dường như muốn đóng chặt trái tim mình lại. Không phải ánh mắt mờ mịt nhìn bầu trời ngẩn người, thì chính là nằm ngủ say trên giường không dậy nổi. Cô trở nên im lặng, trên mặt không còn bất cứ nét mặt nào, tựa hồ trái tim đã chết, đã không còn cách gì tác động cảm xúc nữa rồi.

Chỉ là, một tháng này, cô trở nên gầy hơn, trên mặt tiêu tụy, ánh mắt lờ mờ, càng làm nổi bật ánh mắt sáng ngời, mà phần đau thương trong đáy mắt cô cũng càng ngày càng rõ ràng.

“Tuyết Nhi, em không nên hành hạ bản thân mình như vậy, có được hay không, em như vậy Lệ ca ca sẽ rất đau lòng.” Ám Dạ Lệ cầm chặt bàn tay lạnh băng của cô, hi vọng có thể đem tất cả nhiệt độ của mình sưởi ấm cho cô.

Giống như thường ngày, cô không có một chút phản ứng.

Dường như Ám Dạ Lệ đã quen cô im lặng như vậy, tiếp tục tự nói: “Nhìn xem tay em lạnh như vậy, uống một ly sữa ấm có được hay không?”

Hắn nhớ rõ trước đây Mộ Trần Tuyết thích nhất là uống sữa tươi.

Một ly sữa nóng đưa vào trong tay Nguyệt Tiêm Ảnh , cô máy móc đưa tay lên, thông thả uống.

Khoảng thời gian này, chỉ cần cho cô cái gì, cô liền ăn cái đó, cũng không quan tâm những thứ thức ăn này mình có thích hay không.

Uống sữa xong, Ám Dạ Lệ lấy cái ly, “Ngủ một giấc thật ngon?” Hắn muốn đỡ Nguyệt Tiêm Ảnh nằm thẳng xuống.

Nhưng, bỗng dưng cô lại xốc chăn xuống giường, bịt miệng chạy vào nhà vệ sinh.

Ám Dạ Lệ kinh hãi, lập tức đi theo.

“Nôn, nôn ——” Bả vai gầy yếu của Nguyệt Tiêm Ảnh gầy yếu run rẩy dữ dội.

Ám Dạ Lệ tiến lên, không quan tâm mùi hôi thối chua xót cô nôn ra, vỗ vỗ phía sau lưng của cô.

61. Chương 61: Cục Cứng Đã Đến.

Nguyệt Tiêm Ảnh cảm giác ngũ tạng của mình đều bị lật chuyển khuấy đảo, trong bụng cuộn cuộn từng cơn . Nôn hết thức ăn chưa tiêu hóa từ trong bụng ra, bắt đầu nôn dịch dạ dày.

Nguyệt Tiêm Ảnh nôn xong rồi giống như trải qua cơn bệnh nặng, toàn thân hư thoát, hai chân mềm yếu run rẩy, trước mặt bỗng tối sầm.

Thân thể mềm mại trượt xuống, Ám Dạ Lệ bên cạnh lập tức đỡ lấy cô.

Bốn người ngồi ở trên sô pha đưa mắt nhìn nhau, trao đổi ánh mắt thật lâu, vẫn không ai dám mở miệng nói chuyện trước.

Không khí trong phòng giống như bị đóng băng, đình chỉ di động, đè nén hô hấp.

Ám Dạ Tuyết vùi đầu vào phê duyệt tài liệu, trong mắt tối tăm ngưng tụ thành một lớp sương lạnh, đường nét trên mặt cứng ngắc giống như đao chạm khắc, vô hình lan ra hơi thở lạnh lẽo làm người ta khiếp sợ, làm cho người ta không dám tới gần một bước.

Thêm một ngày không tìm thấy Nguyệt Tiêm Ảnh, tính tình Ám Dạ Tuyết càng ngày càng nóng nảy, động một tí núi lửa liền phun trào. Đáng thương cho bốn vị thuộc hạ đắc lực của hắn, trực tiếp trở thành đối tượng trước nòng pháo của hắn.

Nhưng mà, bây giờ có tin tức của Nguyệt Tiêm Ảnh, bọn họ càng nơm nớp lo sợ hơn. Nếu trước kia là bão táp, lần này nghe được tin tức có thể là mưa đá hay không, từng viên đá băng lớn bay về phía bọn họ, kết cục chính là —— không chết cũng bị thương.

“Mấy người còn muốn đấm đuổi liếc mắt đưa tình bao lâu nữa?” Đột nhiên, Ám Dạ Tuyết mở miệng.

Còn có thể nói đùa, nói rõ tâm trạng hôm nay của hắn không tồi, bốn người không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Các cậu có chuyện gì thì mau nói, có rắc rối mau thả, không nói không thả liền cút cho tôi!”

Xem ra tâm trạng tốt chỉ là biểu hiện giả dối, tính cách vui buồn thất thường như vậy càng làm cho trong lòng người ta run sợ.

Ánh mắt ba người cùng nhìn Hạ Khiêm Dật, ánh mắt hắn ta u oán mà trừng mắt ba người này, oán giận mỗi lần đấu tranh anh dừng đều là hắn ta.

Hạ Khiêm Dật hít sâu một hơi, phát ra can đảm nói: “Tuyệt thiếu, chúng tôi đã tra được tung tích của Nguyệt Tiêm Ảnh rồi.”

Nghe được ba chữ Nguyệt Tiêm Ảnh, Ám Dạ Tuyết lập tức để cây viết trong tay xuống, nâng mắt, “Một tháng các cậu mới tra ra tung tích của cô ấy, có phải đã trải qua những ngày nhàn hạ, cho nên năng lực làm việc của các cậu bị yếu đi rồi không?”

“Bốp! Bốp!” Quăng hai chồng tài liệu thật dày trên bàn làm việc, “Hạn cho các cậu phải làm xong mấy vụ làm ăn này trong vòng một tuần!”

Nét mặt bốn người nặng nề, nhìn độ dày tài liệu, thăm tính ở trong lòng trong một tuần còn có bao nhiêu thời gian để nghỉ ngơi . Tình cảm của hắn không như ý, cần phát tiết ngay, giống một người sắt không ngủ không nghỉ liều mạng làm việc, đáng thương cho bốn người bọn họ, cũng phải đi theo bỏ “ngủ” hầu vua.

“Cô ấy ở đâu?” Lúc hỏi tới Nguyệt Tiêm Ảnh, Âm Dạ Tuyết khó có thể che dấu lửa giận trong lòng, giọng nói rõ ràng lạnh lẽo.

Vì che dấu hấn không phải là rất để ý đến người phũ nữ kia, Âm Dạ Tuyết bưng ly cà phê lên, nhàn nhả mút nhẹ một ngụm.

“Nguyệt Tiêm Ảnh ở.” Hạ Khiêm Dật nuốt một ngụm nước miếng, “Cô ấy ở Ứng bang.”

Hai chữ Ứng bang cuối cùng nhỏ như tiếng ruồi muỗi, nhưng mà Âm Dạ Tuyết vẫn nghe được.

“Bốp ——” Ly cà phê va chạm sàn nhà tạo ra tiếng động dữ dội, theo tiếng động là ly cà phê bể thành mảnh nhỏ, giống như trái tim của hấn lúc này.

“Ha ha.” Âm Dạ Tuyết nhẹ cười ra tiếng, cười đến tà tứ, cười đến lãnh khốc, “Thật tốt! Thật không ngờ đôi cầu nam nữ này lại ở cùng nhau.”

“Tuyệt thiếu!” Nói Nguyệt Tiêm Ảnh như vậy làm cho lòng Hạ Khiêm Dật rất không thoải mái.

“Cô ta dám ở sau lưng tôi cùng người đàn ông khác làm loạn, tôi nhất định phải để cho cô ta trả giá thật nhiều!” Khuôn mặt cứng ngắc lạnh lẽo nghiêm nghị như đá cẩm thạch, hai tròng mắt đen che dấu bằng lạnh đang nhảy động.

“Tuyệt nhi, rốt cuộc cô ấy bị sao, vì sao đột nhiên lại nôn dữ dội như vậy.” Âm Dạ Lệ lo lắng hỏi bác sĩ riêng.

Bác sĩ Mã lộ ý cười, “Chúc mừng Lệ đường chủ, tiểu thư đã có thai một tháng rồi.”

“Ông nói cái gì? Tuyệt nhi mang thai rồi sao?” Chắc chắn tin tức này đối với Âm Dạ Lệ là một cái sét đánh kinh động, chấn động một hồi lâu hấn cũng không thể tiêu hóa được

Bác sĩ Mã gật gật đầu, “Bây giờ hơi thở của cô ấy rất không ổn định, thân thể quá mức suy yếu, nếu không tính dưỡng thật tốt, tỷ lệ sinh non sẽ rất lớn.”

Đôi mày đen của Âm Dạ Lệ vì lo âu mà nhíu chặt, giữa đôi mắt sâu đen là từng con sóng lớn quay cuồng, hấn hít sâu một hơi lạnh, che dấu đau đớn xuống đáy lòng, “Ông đi chuẩn bị một ít thuốc dưỡng thai, thông báo một chút mấy nữ giúp việc quan tâm chú ý đến vài việc.”

Bác sĩ Mã nhận lệnh xong liền rời khỏi phòng.

Ánh mắt Âm Dạ Lệ vẫn luôn dừng trên người Nguyệt Tiêm Ảnh, thật lâu, không hề chớp mắt, đau đớn trong lòng cũng giống như ngọn lửa đang từng chút từng chút lan tỏa ra.

Hấn ngồi ở bên giường, phủ lên bụng dưới bằng phẳng của cô, rất khó tưởng tượng bên trong đã có một cái sinh mệnh nhỏ bé. Nhưng mà, là kết tinh của người mình hận nhất và người phụ nữ mình yêu nhất, loại kết này làm sao hấn chịu nổi.

Bỗng dưng, Nguyệt Tiêm Ảnh mở mắt một cái, một đôi mắt trong suốt liền chạm vào mắt hấn, rơi vào giữa con ngươi tối đen lạnh lẽo.

Cô chậm rãi mở miệng, nói: “Có phải đứa nhỏ này tới không đúng lúc hay không?” Thì ra cô đã nghe được toàn bộ. Cô đã rất lâu không có mở miệng nói chuyện, giọng nói có vẻ mỏng manh run rẩy, dường như chỉ cần gió nhẹ nhàng thổi qua, là có thể mạnh mẽ làm tan giọng nói của cô.

Về u sầu lập tức thay thế bằng mừng như điên, “Tuyệt nhi, cuối cùng em cũng đồng ý mở miệng nói chuyện, em có biết hay không, bộ dáng em tự khép kín, làm cho anh rất lo lắng.” Âm Dạ Lệ kích động không gất gao ôm cô vào trong lòng.

Nguyệt Tiêm Ảnh vẫn không nhúc nhích, vẫn để hấn ôm chặt. Đột nhiên hỏi: “Anh sẽ làm hại đứa nhỏ này sao?”

Nguyệt Tiêm Ảnh bây giờ, có lòng đề phòng mạnh mẽ. Một người nuôi dưỡng cô mười mấy năm cũng có thể như mọi người lừa gạt cô, như thế, trên thế giới này cô còn có thể tin tưởng ai chứ?

Ám Dạ Lệ tránh né vấn đề này, trái lại hỏi cô: “Đứa nhỏ này là của cậu ta”

Nguyệt Tiêm Ảnh nháy mắt một cái, gật gật đầu, “Anh hận Ám Dạ Tuyệt, cho nên trong lòng nhất định sẽ không dung nạp được đứa nhỏ này!” Ngón tay mảnh khảnh chỉ vào trái tim hắn, giọng điệu của cô lạnh nhạt, chắc chắn, dường như đã nhìn thấu trái tim của hắn.

“Không cần đứa nhỏ này có được hay không? Cậu ta vứt bỏ em, vì sao em còn muốn giữ lại trời buộc này chứ? Mỗi ngày em nhìn thấy đứa nhỏ này, không phải là đang nhắc nhở em, cậu ta vô tình với em sao.”

Đúng vậy, trái tim đã có vết thương chồng chất, vì sao vẫn còn một lần lại một lần lắng trì cô chứ?

Nhưng mà, “Đây là một sinh mệnh.”

62. Chương 62: Lặng Lẽ Rời Khỏi.

Nguyệt Tiêm Ảnh chậm rãi vươn tay, xoa cái bụng bằng phẳng của mình, “Vì sao không ai chào đón con đến đây chứ?” Ánh mắt cô trống rỗng, ngưng tụ thành bông tuyết không có sự sống, không còn độ ấm. . . .

“Tuyệt nhi. . . .” Ám Dạ Lệ nhìn thấy Nguyệt Tiêm Ảnh yếu ớt cô độc như vậy, trong ngực có cảm giác bị dao đâm một nhát, đau đến không cách nào hít thở.

Nguyệt Tiêm Ảnh nghiêng người, quay lưng về phía hắn, “Thực xin lỗi, tôi muốn ngủ.”

“Được!” Ám Dạ Lệ giúp cô kéo chăn lên, “Em không cần nghĩ nhiều, nghỉ ngơi thật tốt.”

Nguyệt Tiêm Ảnh nghe tiếng bước chân dần dần đi xa, cô vẫn không khép mắt, lông mi cuộn tròn dày rậm dần dần thấm ướt, từng giọt nước mắt chứa đau thương dần dần rơi xuống.

“Cục cưng. Làm sao bây giờ, dường như không ai muốn con. Yên tâm, mẹ nhất định sẽ bảo vệ con.” Cô càng không ngừng thì thảo tự nói, chậm rãi đứng dậy, nhìn thoáng qua căn phòng đã ở một tháng này, phát hiện không có thứ gì của cô. Như vậy cũng tốt, lúc đến không có gì, lúc rời khỏi cũng không cần mang theo cái gì.

Một tiếng thở dài mỏng manh chậm rãi phát ra trong không khí, bây giờ cô một thân một mình, cục cưng trong bụng là chỗ dựa duy nhất của cô.

Vuốt cằm, không cần nhìn nơi này thêm một cái, Nguyệt Tiêm Ảnh dứt khoát bước ra khỏi căn phòng này.

Ánh mặt trời ấm áp nghiêng vẩy xuống, chiếu vào trên đất tuyết trắng sáng mềm mại, giống như một lớp phấn sáng trên tuyết trắng sáng, nhẵn nhụi, trơn mềm.

“Gõ, gõ.” Ám Dạ Lệ đứng ở cửa, tay trái bưng khay thức ăn, bên trên là bữa sáng tinh xảo, ngón tay thon dài nhẹ gõ cửa.

Chờ chốc lát, bên trong vẫn không có tiếng động gì, Ám Dạ Lệ hỏi một câu: “Tuyệt nhi? Em thức dậy chưa?”

Vẫn không có phản ứng.

Ám Dạ Lệ nhíu mày, bây giờ thời gian đã không còn sớm, đổi lại là trước kia, cô đã sớm mở cửa rồi. Trong lòng Ám Dạ Lệ có loại cảm giác lo lắng không yên, hắn nắm tay cầm cửa, đè xuống dưới, “Rắc rắc” một tiếng, thật không ngờ cửa cứ như vậy mở ra.

“Tuyệt nhi?” Ngoài một cơn gió lạnh tạt vào mặt, không còn gì khác.

“Bóp ——” Bữa sáng ấm áp trên tay rơi xuống trên mặt đất.

Ám Dạ Lệ vào nhà vệ sinh, phòng thay đồ tìm một lần, hơi thở trên thân thể cô vẫn còn quanh quẩn ở đây, nhưng người của cô không còn nữa.

Hắn thật hối hận, ngày hôm qua rõ ràng phát hiện cô khác thường, nhưng vẫn không ở bên cạnh cô. Không được, hắn phải nhanh chóng tìm cô, bây giờ thân thể Nguyệt Tiêm Ảnh suy yếu như vậy, lại còn có thai, một mình cô ở bên ngoài. . . . Nghĩ đến đây, ngực hắn đau nhức giống như bị khoét một miếng thịt.

Trong đại sảnh truyền đến tiếng nói ——

“Tuyệt thiếu, tuyệt thiếu. . . . Tôi đi thông báo với Lệ đường chủ một tiếng trước, mời anh không được vào bên trong, xin ở đây chờ một chút.” Người hầu ở đây dùng vẻ mặt khó xử khuyên.

Trên khuôn mặt u ám của Âm Dạ Tuyệt như ngưng tụ một lớp sương lạnh, con ngươi sâu đen lan tràn tức giận. Toàn thân bao phủ một hơi thở hung ác, hơi thở như vậy làm cho người ta sợ hãi, làm cho người ta không dám tới gần.

Phía sau hắn là bốn người đàn ông dáng người cao to, dáng vẻ mỗi người đều không tầm thường, chỉ cần thoáng liếc mắt có thể nhìn ra bọn họ đều không phải là người bình thường.

“Cậu tới đây làm gì?” Nếu hắn ta đã cùng Âm Dạ Tuyệt trở mặt, hắn ta cũng không cần phải nói chuyện vòng vo, trực tiếp hỏi.

Đôi mắt âm u lạnh lẽo của Âm Dạ Tuyệt nhìn Âm Dạ Lệ đang từ cầu thang đi xuống, “Giao Tiêm Ảnh ra đây!”

“Nguyệt Tiêm Ảnh? Ha ha. . . .” Âm Dạ Lệ ngửa đầu cười ha hả, “Tuyệt thiếu, thật biết nói đùa, người của mình bỏ đi sao lại đến đòi tôi, chẳng lẽ chỗ của tôi là nơi nhận vật bị mất của cậu sao?”

Ánh mắt lạnh nhạt tàn bạo chớp lóe, một ánh sáng sắc bén quét về phía hắn ta, “Ít giả vờ với tôi đi! Tôi đã tra được cô ấy ở chỗ này của anh!”

“Chắc chắc. . . .” Âm Dạ Lệ lắc đầu, “Nguyệt Tiêm Ảnh là người, hay là đồ vật? Cô ấy không có chân sao, chẳng lẽ cô ấy không thể tự mình đi sao?”

“Nói đi! Hôm nay anh có giao cô ấy ra hay không!” Lăng Phong Ngải tiến lên một bước, hắn ta mới không có kiên nhẫn cùng đánh thái cực với tên kia, hận không thể vén tay áo đơn đấu cùng Âm Dạ Lệ.

Âm Dạ Lệ nghiêng người, nói: “Căn bản là cô ấy không có ở đây, nếu không các người đi tìm đi.”

“Cầu còn không được!” Hạ Khiêm Dật vừa định xông lên trước, đã bị Âm Dạ Tuyệt gọi lại.

“Không cần đi.”

“Vì sao?” Hạ Khiêm Dật nghi ngờ không thôi.

Đôi mắt tối tăm lóe sáng, “Nếu Nguyệt Tiêm Ảnh ở đây, anh ta có thể rộng rãi cho chúng ta tùy tiện tìm như vậy sao?” Ánh mắt lạnh băng giống như mũi tên nhọn bắn về phía Âm Dạ Lệ, “Tôi biết anh hận tôi, nhưng mời anh phân biệt rõ ràng một chút, không nên để người vô tội liên lụy vào, Nguyệt Tiêm Ảnh không phải là công cụ trả thù của anh.”

Ném ra những lời này, hắn xoay người nói với bốn người phía sau: “Chúng ta đi thôi!”

“Sao? Chỉ cho phép cậu có ý với cô ấy, tôi thì không thể cảm thấy hứng thú với cô ấy sao? Cô ấy không phải là Mộ Trần Tuyết quyết một lòng với cậu, ai cũng có quyền đi vào lòng cô ấy.” Trong lòng Âm Dạ Lệ dấy lên ngọn lửa căm phẫn, nói lớn với bóng lưng của Âm Dạ Tuyệt: “Nguyệt Tiêm Ảnh đã mang thai con của tôi, lần này so với cậu thì tôi nhanh hơn một bước!”

Bước chân Âm Dạ Tuyệt ngừng lại, vẻ mặt khiếp sợ, xoay người hỏi: “Anh nói cái gì?”

Âm Dạ Lệ nhìn thấy Âm Dạ Tuyệt có phản ứng khiếp sợ như vậy thì cảm thấy rất thỏa mãn, “Nguyệt Tiêm Ảnh đã mang thai con của tôi, cậu không cần tìm cô ấy, bởi vì cậu. . . . Đã trở thành khách qua đường trong cuộc đời của cô ấy, đối với cô ấy mà nói đã không còn ý nghĩa!”

“Không thể? Chuyện đó là không thể!” Âm Dạ Tuyệt thì thảo tự nói, trái tim run rẩy không cách nào tự điều khiển.

“Cậu có thể đi hỏi bác sĩ Mã một chút, với ý đức của ông ấy, sẽ không gạt cậu.” Khóe miệng Ám Dạ Lệ thoáng hiện tươi cười tà mị, “Cho nên, mời cậu không nên đến quấy rầy cô ấy, không nên tìm cô ấy, bởi vì cô ấy đã có con của tôi, tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt! Cô ấy và cậu vĩnh viễn cũng không ở cùng nhau nữa.”

“Hoan nghênh đến chơi!” Kèm với cửa mở ra, là một chuỗi tiếng chuông trong trẻo vang lên.

Mùi thơm bánh mì ở bốn phía, mùi sữa thơm nồng đậm lập tức làm cho người ta muốn ăn.

tieuthutrieugia.net

Nghe chị thì thầm vs baby rằng dường như ko ai muốn nó đến vs thế giới này thực đau lòng quá

Chị đã đau nát lòng, đến cả đứa bé cũng bị ruồng bỏ ,

ngay từ trong thai đã ko ai muốn nó đến ngay cả cha ruột cũng từ chối 2 mẹ con một cách thực nhẫn tâm (tuy chỗ này có chút hiểu lầm nhưng mình đang nói dựa trên suy nghĩ của chị Ánh). Cho dù chị là một người mạnh mẽ nhưng thế này thì thực là hết sức chịu đựng rồi

Quay về gặp lại anh Tuyệt lại bị ảnh hưởng lời tàn nhẫn rồi lại thêm một lần đau

————- BỔ SUNG THÊM ————

Nghe chị thì thầm vs baby rằng dường như ko ai muốn nó đến vs thế giới này thực đau lòng quá

Chị đã đau nát lòng, đến cả đứa bé cũng bị ruồng bỏ ,

ngay từ trong thai đã ko ai muốn nó đến ngay cả cha ruột cũng từ chối 2 mẹ con một cách thực nhẫn tâm (tuy chỗ này có chút hiểu lầm nhưng mình đang nói dựa trên suy nghĩ của chị Ánh). Cho dù chị là một người mạnh mẽ nhưng thế này thì thực là hết sức chịu đựng rồi

Quay về gặp lại anh Tuyệt lại bị ảnh hưởng lời tàn nhẫn rồi lại thêm một lần đau

63. Chương 63: Tin Tức Kết Hôn.

Khóe miệng hiện lên tươi cười thanh nhã, vẻ mặt tuyệt mỹ tinh xảo kia thu hút ánh mắt người khác, không nhận được nhìn cô nhiều thêm hai cái.

“Chị tiểu Ảnh, hôm nay em muốn bốn cái bánh trứng hương thảo.” Một bé trai hồng hào đã chạy tới, giọng nói ngọt ngào gây thớ gọi lên chú ý của Nguyệt Tiềm Ảnh.

“Tiểu Bảo, hôm nay em lại muốn ăn bốn cái bánh trứng vị hương thảo, cẩn thận lớn lên sẽ béo lên a...!” Trên mặt trắng nõn của Nguyệt Tiềm Ảnh lộ ra tươi cười dịu dàng.

Tươi cười của cô còn ấm áp hơn ánh mặt trời, vô tình đã hòa hợp tiến vào lòng người.

Bé trai chu miệng, ánh mắt trong suốt nhìn Nguyệt Tiềm Ảnh, “Vây được rồi! Em nghe lời chị tiểu Ảnh, hôm nay chỉ ăn hai cái bánh trứng.”

“Thật ngoan!” Nguyệt Tiềm Ảnh xoa xoa đầu của cậu bé, đem hai cái bánh trứng vị hương thảo đưa vào trong tay nhỏ mũm mĩm của cậu bé.

Nhìn tiểu Bảo dần dần đi xa, khóe miệng của cô trở về cười nhạt, tay phủ lên cái bụng hơi nhô lên. Có phải cục cưng của cô cũng sẽ đáng yêu như vậy hay không?

Nghĩ đến đây, trên mặt cô hiện lên tươi cười dịu dàng hiền lành, giống như đức mẹ, toàn thân bao phủ ánh sáng thần kì thiêng liêng.

“Tiểu Ảnh, cô đang suy nghĩ cái gì mà nghĩ đến sừng sờ như vậy?” Đột nhiên một cô gái nhỏ mặc quần áo lao động đứng ở sau lưng cô, không đứng, không thể gọi cô ấy là cô gái nhỏ. Tuy Lăng Khả Ny mới chỉ có

hai mươi tuổi, nhưng cô ấy đã có một đứa con trai ba tuổi rồi. Đùng thấy tiểu quỷ kia còn nhỏ, thể nhưng lại rất tinh quái, động một tí liền giả làm người lớn nhỏ tuổi tới răn dạy hai người bọn họ.

Nguyệt Tiêm Ảnh cảm thấy mình thật may mắn, ba tháng trước lúc cô bỏ trốn từ tổng bộ Ứng bang, trên người không một xu không nói, trên người còn không có bất cứ giấy tờ gì, nếu không gặp mẹ con Khả Ny thì cô đã lang thang ngoài đường rồi. Lăng Khả Ny không chỉ giữ cô ở lại nhà bọn họ, lại còn dẫn tới tiệm bánh ngọt làm công. Sau khi cô ấy biết Nguyệt Tiêm Ảnh mang thai, không có hỏi nhiều, ngược lại đối với sinh hoạt thường ngày của cô càng quan tâm chu đáo hơn. Bởi vì cô ấy cũng là bà mẹ độc thân, càng biết rõ một người phụ nữ muốn tự nuôi dưỡng đứa con của mình phải gặp rất nhiều khó khăn. Có lẽ là số phận có phần giống nhau, làm cho bọn họ mới ở chung với nhau hơn ba tháng mà cũng rất quen thuộc rồi.

Nguyệt Tiêm Ảnh quay đầu cười nhạt với cô ấy một tiếng, “Tôi đang nghĩ nếu cục cưng trong bụng tôi là con gái, thì gả cho con trai bảo bối Hân Hân có được hay không?”

Mắt Lăng Khả Ny sáng lên, “Đề nghị hay! Sau này chúng ta thành thông gia rồi! Nếu không thì chúng ta diễn giống như trong phim truyền hình, tìm một miếng ngọc chia ra làm hai, để cho hai đứa nhỏ mỗi đứa đeo một nửa?”

Trán Nguyệt Tiêm Ảnh nổi lên một hàng hắc tuyến, “Việc này. thì không cần! Chẳng lẽ chúng ta còn phải viết ra giấy trắng mực đen, đề phòng một bên chơi xấu hay sao?”

“Linh Linh ——” trên cửa vang lên tiếng chuông.

“Có khách tới, tôi đi dọn dẹp bàn.”

Trên bàn đặt một cái ly giấy cùng hai hộp đựng bánh ngọt, còn có một tờ báo.

Lúc Nguyệt Tiêm Ảnh cầm tờ báo lên thoáng nhìn tiểu đề lớn trên mặt, tim liền khiếp sợ, tay run rẩy một chút, “Lạch cạch ——” Tờ báo rơi xuống trên mặt đất.

Chữ màu đen to rõ trên nền trắng như vậy làm cho ánh mắt Nguyệt Tiêm Ảnh đau đớn——tổ cực “Ám” đón việc vui, thanh mai trúc mã sẽ thành thân thích. Đề phụ chính là: Hôn lễ của Ám Dạ Tuyết và Mộ Trần Tuyết là vào ngày 15 trăng tròn.

Hắn phải kết hôn rồi. Hắn kết hôn với người được gọi là Mộ Trần Tuyết kia.

Nguyệt Tiêm Ảnh cảm thấy lòng mình đang co giật dữ dội, không thể tin mà liên tục lui về phía sau hai bước, vừa lúc chạm vào mặt sau trên bàn. Cô ngẩn ra, thân thể yếu ớt trượt xuống, ngã ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo.

Vốn tưởng rằng nước mắt đã khô cạn lại vô tình lăn trên má. Cô cho rằng sau khi lòng mình đã trải qua mấy lần lãnh trì, đã chết từ lâu, không có bất cứ sóng gợn gì, nhưng mà. Vì sao nhìn thấy tin tức hắn muốn kết hôn, trái tim của cô lại giống bị xé rách, đau nhức.

“Tiểu Ảnh, sao lại thế này?” Lăng Khả Ny nhìn thấy cô khác thường, lo lắng chạy tới dò hỏi, “Có phải quá mệt rồi hay không?”

Sắc mặt cô tái mét, giống như bị lấy ra hết từng giọt máu, máy mồm lắc đầu.

Lăng Khả Ny nhìn thấy cô mơ mơ hồ hồ như vậy, lo lắng không thôi, “Hôm nay cô không cần làm, trở về nghỉ ngơi một chút đi!”

Cô ấy không để ý Nguyệt Tiêm Ảnh có phản đối hay không, cởi tạp dề cùng khăn trùm đầu của cô xuống.

Nguyệt Tiêm Ảnh đi ra khỏi tiệm bánh ngọt, hai mắt đờ đẫn không có hồn đi trên đường, máy mồm mà bước đi.

Thời gian nhanh như vậy hắn liền muốn cưới người khác sao? Chỉ mới ba tháng hắn cũng đã quên cô rồi sao? Có lẽ, ở trong lòng hắn cô chỉ là một người khách qua đường có cũng được mà không có cũng không sao, thời gian ba tháng đủ để cho hắn quên cô sạch sẽ, ngay cả họ tên cũng quên.

Từng cơn gió mát mùa xuân bắt đầu thổi lên mái tóc dài mềm mại của cô, thân thể nhỏ gầy yếu ớt run rẩy một chút, rõ ràng đã là mùa xuân, vì sao cô vẫn cảm thấy lạnh như vậy chứ? Cô lúc này, giống như rơi vào giữa gió lạnh mùa đông.

Một giọt nước mắt sáng trong chậm rãi chảy dài xuống theo khóe mắt, Nguyệt Tiêm Ảnh đưa tay lau đi, “Sao mình lại khóc chứ? Không phải nói không được dễ dàng khóc.” Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại trắng bóng phủ lên cái bụng hơi nhô lên, “Cục cưng, có phải con biết ba của con muốn kết hôn với cô gái khác, cho nên con đau lòng rồi. Cục cưng, không cần đau lòng, ba không cần con, con còn có mẹ. Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng nhau.” Nói xong, giọng nói bắt đầu nghẹn ngào, hốc mắt chứa đầy nước mắt rồi cuộc cũng không chịu nổi sức nặng đau khổ, tuôn rơi lãnh dài xuống.

“Bốp!” Âm Dạ Tuyết ném quyển tạp chí thật dày lên trên mặt đất, đôi mắt thâm thúy ảm đạm, làm cho người ta không nhìn ra hẳn đang suy nghĩ cái gì.

“Sao hả? Mình phải người chuyên môn viết chuyên đề kết hôn không tốt sao?” Đinh Hạo Hiên nhàn nhạt lướt qua tạp chí trên bàn, “Lần này mình dùng bản gốc, tăng thêm cường độ, làm cho toàn bộ phương tiện nhiều góc độ đều đưa tin cậu kết hôn, bảo đảm cô ấy vừa thấy tin tức này sẽ xuất hiện trước mặt cậu.”

Đang lúc Đinh Hạo Hiên khen ngợi khoe khoang công lao to lớn của mình, nào ngờ Nhậm Mục Diệu lại phun ra hai chữ, “Bí ẩn!”

Câu này không phải như thùng nước lạnh tạt vào mặt Đinh Hạo Hiên sao, “Này! Tiểu tử Nhậm Mục Diệu cậu, không nên qua sông, nếu không cầu sẽ bị triệt phá. Cậu nói xem lần trước tiểu Du Du bỏ nhà trốn đi là ai bày mưu tính kế lừa cô ấy trở về hả?”

Nhậm Mục Diệu lắc đầu, “Tâm Du là Tâm Du, Nguyệt Tiêm Ảnh là Nguyệt Tiêm Ảnh, hai người không cùng một cấp bậc.”

“Ý của cậu chính là, tiểu Du Du đơn thuần dễ bị lừa sao?” Đinh Hạo Hiên tóm được cán chuối, vui mừng nhướn mày, “Mình phải đi nói với tiểu Du Du, cậu nói cô ấy cấp bậc thấp.”

64. Chương 64: Ai Tính Kế Ai.

“Đinh Hạo Hiên!” Nhậm Mục Diệu lạnh nhạt liếc anh một cái, giọng nói không vui mang theo cảnh cáo.

Âm Dạ Tuyết nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt cô khô héo đã mọc ra mầm mới, mấy con chim sẻ nhỏ đứng ở mặt trên, cất tiếng hót trong treo êm tai. Ngón giữa và ngón trỏ của hắn kẹp một miếng thuốc, tàn thuốc lơ lửng bay ra.

“Tuyệt, nếu cô ấy không quay về, cậu thật sự muốn kết hôn với Mộ Trần Tuyết sao?” Nhậm Mục Diệu nói ra lo lắng trong lòng mình.

Lông mày của Âm Dạ Tuyết hơi hơi cau chặt, dụi tắt tàn thuốc vào gạt tàn thủy tinh, “Cô ấy sẽ xuất hiện!” Âm Dạ Tuyết nói chắc chắn.

Một bước này của hắn là đánh cược, đánh cược Nguyệt Tiêm Ảnh vẫn còn có một chút để ý.

Ba tháng, hắn đã dùng tất cả sức lực của tổ chức “Ám”, vẫn không tìm thấy Nguyệt Tiêm Ảnh. Mà dựa vào nội gián ở Ứng bang báo cáo, Âm Dạ Lệ cũng nghĩ mọi cách tìm Nguyệt Tiêm Ảnh. Hắn không thể để cho Âm Dạ Lệ tìm ra cô, hiện tại hắn chỉ có thể sử dụng nước cờ nguy hiểm như vậy.

“Âm Dạ Tuyết, cậu thật sự muốn cưới cô ấy sao? Cậu có biết hay hôn nhân chính là phần mộ hay không! Cái giá cậu hi sinh thật sự là quá lớn.” Đinh Hạo Hiên làm ra bộ dáng người lão luyện, giống như là rất có kinh nghiệm.

“Dùng hôn nhân này làm xiềng xích trói cô ấy lại, đây là suy nghĩ của mình, mình sẽ không để cô ấy rời khỏi mình một lần nữa.” Âm Dạ Tuyết thoáng lộ ra tươi cười hờ hững. Sau đó tươi cười liền bị lo âu tách ra.

“Này!” Đinh Hạo Hiên đung đung Nhậm Mục Diệu, “Cậu là người từng trải, hay là khuyên nhủ cậu ấy một chút đi!”

Nhậm Mục Diệu thở dài một hơi, nhìn sang Đinh Hạo Hiên, “Sớm muộn gì cậu cũng sẽ lọt vào phần mộ hôn nhân!”

Đinh Hạo Hiên lắc đầu, “Ài —— bây giờ hai người các cậu đã bị tình yêu làm cho choáng váng đầu óc, chỉ có người cô đơn này là lý trí nhất thôi.”

“Thình thịch!” Nhậm Mục Diệu ở bên cạnh vỗ lên đầu anh một cái, “Minh rất lý trí!”

“Thình thịch!” Âm Dạ Tuyết đi tới gõ lên đầu của anh một cái, “Cậu mới là người choáng váng đầu óc.”

Đinh Hạo Hiên bị đau mà lau trán, “Hơi quá đáng, tốn công mệt nhọc giúp hai người các cậu tìm vợ còn không tính, còn phải chịu các cậu ngược đãi nữa!”

“Bởi vì cậu đáng đánh đòn!” Hai người nói ra.

“Tiểu Ảnh tỉnh tỉnh, phải dùng cơm tối.” Lăng Khả Ný nhẹ nhàng vuốt sau lưng của cô.

Thấy Nguyệt Tiêm Ảnh vẫn không có phản ứng, Lăng Khả Ný có chút lo lắng vì hành động khác thường hôm nay của cô.

“Dì tiểu Ảnh.” Một bé trai hồng hào bò lên giường.

Nguyệt Tiêm Ảnh nhanh chóng chùi hết nước mắt ở khóe mắt, xoay người, ôm lấy thân thể nhỏ nhắn mềm mại của bé trai, “Hân Hân, dì tiểu Ảnh ôm con, hôm nay ở trường có ngoan không?”

Lăng Khả Ný nhìn thấy trên mặt cô vẫn còn sót lại nước mắt, trên lông mi cũng thấm ướt lan ra hơi nước, thân thiết hỏi: “Tiểu Ảnh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Loại quan tâm của người thân này làm cho nước mắt Nguyệt Tiêm Ảnh lại phun trào ra, nước mắt nhỏ giọt tuôn xuống, “Anh ta. . . . Anh ta phải kết hôn. . . .” Trong giọng nói nghẹn ngào lộ ra đau buồn không tan.

Lăng Khả Ný ôm cô vào trong lòng, có lẽ là kích thích đến chuyện mà cô ấy đã từng trải, nước mắt bắt đầu lan ra, “Tiểu Ảnh không khóc không khóc, đàn ông đều là như thế, không tim không phổi, không có một ai là tốt. . . .”

“Mẹ, dì tiểu Ảnh đừng khóc. . . .” Bàn tay nhỏ béo mập của Hân Hân lau nước mắt trên mặt các cô, “Hân Hân có tim có phổi, sẽ trở thành người đàn ông tốt.”

Lời nói trẻ thơ của bé trai làm cho hai người lớn đang khóc nhè buồn cười.

Hân Hân lau nước mắt của Nguyệt Tiêm Ảnh, nhưng nước mắt lại nhanh chóng rơi xuống nữa, “Dì tiểu Ảnh, nói cho con biết là ai khi dễ dì, con sẽ giúp dì khi dễ lại người đó!”

“Hân Hân thật ngoan.” Nguyệt Tiêm Ảnh hôn một cái lên khuôn mặt mũm mĩm của cậu bé, có một cục cứng như vậy làm bạn thật tốt, may mắn là bây giờ hân đã để lại cho cô một đứa bé.

“Được rồi tiểu Ảnh, không được khóc nữa, đối với cục cứng sẽ không tốt...!” Lăng Khả Ný lau khô nước mắt, “Gần đây cô bị lạc miệng, tôi có mua một ít táo chua, sơn tra, quả mơ cho cô ăn. Cô xem gần đây cô rất gầy. . . . Cô phải cố gắng ăn nhiều một chút, ngộ nhỡ làm cho con dâu tương lai của tôi đói thì phải làm sao?”

Lăng Khả Ný chọc cười Nguyệt Tiêm Ảnh, nín khóc mỉm cười, khuôn mặt đầy nước mắt lộ ra tươi cười mang theo một phần đau buồn, hơi hột, mờ nhạt, thối cũng không tan được. . . .

“Tôi đi làm cơm tối, Hân Hân con cùng dì tiểu Ảnh và vợ tương lai xem ti vi đi!” Lăng Khả Ný giao nhiệm vụ nhỏ nhỏ cho Hân Hân.

“Dì tiểu Ảnh, chúng ta xem TV một lát, mẹ làm rất nhanh, một lát liền xong cơm tối.”

Ngón tay nhỏ dè xuống chốt mở TV, bên trong xuất hiện hình ảnh khuôn mặt tuần tú, lông mi sắc bén như mực, phía dưới là đôi mắt thâm tháy, sống mũi cao thẳng và cái cằm kiêu ngạo, kéo căng đường cong đến rất chặt chẽ, lông mày của hắn có một loại buồn phiền vô hình.

Là hắn, vừa mới vì hắn khóc lớn một trận, lúc này tim vẫn còn sót lại từng cơn đau, vì sao tim vừa mới bình phục thì hắn lại đẩy lên cơn sóng đó?

Người lãnh đạo tổ chức Âm, Âm Dạ Tuyết sẽ kết hôn vào ngày 15 tới, mặc dù còn cách lễ kết hôn ba ngày, nhưng chuẩn bị cho hôn lễ lại tiến hành rất gấp rút, mười vạn đóa hoa tường vi nhập khẩu từ Hà Lan đã được chuyển thẳng đến vào hôm nay để trang trí hội trường. Rất kỳ quái, hội trường hôn lễ không dùng hoa hồng hay hoa bách hợp trang trí mà dùng hoa tường vi, nghe nói là Âm Dạ Tuyết đặc biệt sắp xếp. Đối với hôn lễ thế kỷ này, phóng viên vẫn sẽ tiếp tục đưa tin chi tiết.”

Tường vi?

Hai chữ này rất hấp dẫn chú ý của Nguyệt Tiêm Ảnh , vì sao lại là tường vi?

Suy nghĩ của cô bắt đầu quay cuồng.

Nhà thờ trang trọng thiên liêng trang trí bằng những đóa hoa tường vi, bao bọc một cảm giác lãng mạn ấm áp.

Hoa tường vi đỏ chói trải thành một tấm thảm đỏ, ghép thành một mặt tường, cong thành chín cánh cửa. Đến ghế ngồi nhỏ cũng trang trí hoa tường vi.

Mùi thơm của hoa tường vi tung bay trong không khí, thản nhiên mờ nhạt, mỗi một lần hít thở đều khác nhau.

“Cậu nói. Cô ấy có xuất hiện hay không?” Âm Dạ Tuyết nhìn công nhân bận rộn dùng hoa tường vi trang trí nhà thờ, càng đến gần ngày, hắn cũng dâng lên chút lo lắng.

Hạ Khiêm Dật thở dài một hơi, tuy trong mắt là màu đỏ, nhưng hắn ta không cảm thấy vui mừng, “Tuyết thiếu, bây giờ anh đã đi một bước này , không phải là đánh cược sao. Đánh cược cô ấy vẫn còn sót lại tình cảm với anh.”

65. Chương 65: Gặp Nhau Không Bằng Không Gặp.

“Cô ấy nhất định sẽ đến” Đôi mắt tối tăm của Âm Dạ Tuyết sâu không lường được, giọng nói lạnh nhạt giống như một làn khói xanh, liền bị mùi hoa nồng đậm tách ra.

Trong hai tròng mắt là màu đỏ chói mắt của hoa tường vi, Âm Dạ Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn về phía chân trời, “Tiêm Ảnh, rốt cuộc là em ở đâu?”

Bầu trời xanh thẳm chiếu vào trong đôi mắt đen như mực của hắn, nhưng vẫn không làm tiêu tan u ám trong đáy mắt.

Trái tim vẫn bị Tuyết nhi chiếm giữ, giống như tro tàn, được lớp băng lạnh đông tụ tạo thành núi băng không thể phá vỡ. Nhưng không ngờ, cô mất tích lại làm cho Âm Dạ Tuyết trở thành như vậy.

Nóng ruột nóng gan, là hận hay là yêu. Bây giờ hắn cũng không rõ nữa rồi.

Âm Dạ Tuyết trải qua ba tháng mất hồn, dần dần phát hiện cô đã hòa nhập vào cuộc sống của hắn. Cuộc sống của hắn đã không thể tách rời khỏi cô được.

“Tuyết thiếu, đã sắp xếp người ở xung quanh nhà thờ rồi.” Lăng Phong Ngải thở hồng hộc chạy tới.

“Chúng ta qua đó xem đi!”

Vì sao lại đến đây?

Cả ngày Nguyệt Tiêm Ảnh vẫn không thể thở nổi, giống như có một viên đá nặng đè ở trong ngực. Tiêm bánh có Lăng Khả Ny, cho nên cô mới ra ngoài hít thở không khí, nhưng thật không biết trong lúc không ý thức đã đi tới chỗ này.

Nhà thờ phong cách Châu Âu giống như tòa thành trong truyện, đắm chìm trong ánh mặt trời, ánh sáng mềm mại trong suốt chiếu lên trên mặt tường màu trắng ngà.

Đây là nơi hân và Mộ Trần Tuyết kết hôn sao ?

Hàn rào sắt của nhà thờ được trang trí bằng đóa hoa tường vi lớn, màu sắc rực rỡ không ngừng dẫn dắt lòng mờ mịt của Nguyệt. Ánh mặt trời sáng rực chiếu lên trên mặt của cô, đôi má trắng nõn dường như là trong suốt. Ánh nắng ấm áp cũng không thể sưởi ấm lòng của cô.

Không nhận được, nước mắt nhỏ giọt rơi dọc xuống theo đôi má.

Hai mắt sương mù đắm nước mắt, làm cho tầm mắt của cô trở nên mơ hồ, nhưng lại không làm mơ hồ đau đớn trong trái tim của cô.

Hai chân của cô giống như bị cột chì, làm sao cũng không di chuyển bước chân được.

“Tuyệt thiếu, lần này phải người quay quanh 360 độ, cho dù là con ruồi cũng không thể chạy khỏi.” Lăng Phong Ngải thao thao bất tuyệt nói.

Hạ Khiêm Dật phiến chán đùng Lăng Phong Ngải một cái, lạnh lùng nói: “Nguyệt Tiêm Ảnh không phải ruồi!”

Con người đen của Âm Dạ Tuyết không khỏi híp lại, vẻ mặt bỗng thay đổi, “Tiêm. Tiêm Ảnh.” Giọng nói của Âm Dạ Tuyết không nhận được mà run rẩy lên.

Lăng Phong Ngải và Hạ Khiêm Dật nhìn theo ánh mắt của Âm Dạ Tuyết, nhìn về phía màn hình hàng thứ nhất ở giữa.

Váy dài ngắn gọn mộc mạc, mặc ở trên thân thể cô lộ rõ thanh nhã. Dường như, không khí đều thả chậm tốc độ lại cùng với cô. Gây chú ý nhất chính là da thịt trắng nõn như tơ, dưới ánh mặt trời, trắng đến như trong suốt. Gió mát nhẹ thổi, tóc đen mềm nhỏ của cô đón gió bay lượn, lướt nhẹ qua gò má trắng nõn của cô, nước mắt lặng lẽ nhỏ giọt chảy theo dòng trên mặt, mà lúc cô khép mi nhú mày, tự nhiên sẽ lộ ra trăm ngàn phong tình, lại một lần nữa siết chặt ánh mắt của hắn.

Cô bình thản như thế, bình thản đến mức giống như không hề tồn tại; cô vẫn xinh đẹp như vậy, đẹp đến giống như hư ảo.

Ba người đều đè nén hơi thở, rất sợ trong lúc lơ đãng, cô liền tan biến không thấy nữa.

“Là Tiêm Ảnh!” Âm Dạ Tuyết kích động không thôi, xoay người, chạy như bay ra ngoài ——

Đáy mắt không chịu được nước mắt đau thương mặn chát của cô, lẳng lặng chảy xuống. Muốn ngừng cũng không ngừng được.

“Tiêm ảnh ——” Âm Dạ Tuyết khê gọi một tiếng.

Cái giọng nói này ——

Trong lòng Nguyệt Tiêm Ảnh khiếp sợ, sắc mặt càng tái nhợt hơn. Sững sờ xoay người ——

Bốn mắt nhìn nhau, giữa đôi mắt trong suốt là ánh sáng rực rỡ, cảm giác ở giữa trời đất mênh mông, thế giới này chỉ còn lại hai người bọn họ.

Liếc thấy khuôn mặt trắng nõn, cùng ánh mắt giao nhau, đột nhiên trong đầu hắn không còn ý nghĩ gì, “Tiêm Ảnh.” Môi mỏng hé mở, hắn thì thảo nói, trong lòng có ngàn vạn lời nói, nhưng ngoài gọi tên của cô, muốn nói gì cũng thể nói ra.

Giống như ở trong mơ, hắn đã hò hét ngàn vạn lời nói.

Con người tối tăm của Âm Dạ Tuyết nhanh chóng quan sát cô một chút, mới ba tháng không thấy, cô có vẻ càng nhỏ gầy hơn, thân thể đơn bạc, dường như chỉ cần gió thổi qua cô liền bay đi.

Bụng hơi nhô lên, hiện ra rõ ràng như vậy.

Cô thật sự mang thai rồi.

Đôi mắt đen tối bỗng kéo căng, đáy mắt nhanh hiện lên kinh ngạc, đau lòng, phẫn nộ. Cuối cùng đan xen hỗn hợp lại, ngay cả Âm Dạ Tuyết cũng không biết tâm trạng lúc này của hắn là như thế nào.

“Không, không.” Nguyệt Tiêm Ảnh sững sờ nhìn hắn, giữa đôi mắt hiện ra kinh ngạc, sau đó là sợ sệt. Cô lùi từng bước về phía sau, “Tôi không muốn nhìn thấy anh, không muốn.”

Bỗng dưng, Nguyệt Tiêm Ảnh xoay người bỏ chạy.

“Tiêm Ảnh! Em đừng chạy!” Âm Dạ Tuyết lập tức đuổi theo.

Vì sao còn phải đến gặp hắn, vì sao nhìn thấy hắn, tim vẫn đập nhanh như vậy,

Nước mắt nghênh đón gió lạnh thổi tới, tay Nguyệt Tiêm Ảnh ôm chặt bụng, chạy như điên. Dù sao cô cũng đã có thai bốn tháng, động tác cũng không nhanh nhẹn bằng trước kia.

“Tiêm Ảnh, không được trốn!” Âm Dạ Tuyết đuổi theo nắm chặt cổ tay cô.

Nguyệt Tiêm Ảnh há miệng lớn thở phì phò, xoay người, đôi mắt trong suốt nhìn Âm Dạ Tuyết, “Tuyết thiếu, chúc mừng anh kết hôn, chúc phúc anh và tiểu thư Mộ Trần Tuyết, chung sống hòa hợp, mãi mãi bên nhau.”

Giọng nói cô lẳng lặng, giống như suối nhỏ chảy theo dòng, không có một chút gấp gáp.

Lời nói Nguyệt Tiêm Ảnh giống như gai đâm vào trong lòng Âm Dạ Tuyết, “Tiêm Ảnh, em nghe tôi giải thích, cái hôn lễ cũng không phải.”

Hôn lễ? Hai chữ này giống như dao nhọn đâm vào ngực Nguyệt Tiêm Ảnh, lập tức máu tươi đầm đìa. Cô ngắt lời hắn, “Thật có lỗi, tôi còn có việc.” Nguyệt Tiêm Ảnh vội vã muốn tránh ra.

“Tiêm Ảnh, đứa nhỏ của em.”

“Việc này không liên quan gì với anh! Rốt cuộc thì sau này chúng ta cũng không có bất cứ quan hệ gì rồi.” Nguyệt Tiêm Ảnh né tránh tay của hắn, chạy như điên ra ngoài.

66. Chương 66: Trái Tim Đã Quá Yếu Ốt.

Quay người lại chạy như điên băng qua đường cái, kết quả bị một chiếc xe bên trái, chạy nhanh lao tới.

“Tiêm Ảnh ——” Âm Dạ Tuyết hét lớn, không chút do dự, lập tức xông tới ——

“Két ——” Tiếng thắng gấp không chút lưu tình phá thủng chân trời, làm ây xanh bay tán loạn.

Gió lạnh rét bỗng vội vàng thổi mạnh, nó thổi lá non trên cây rơi xuống, cuốn cả nổi bụi cát dưới chân.

Trong lúc Nguyệt Tiêm Ảnh sắp bị xe đụng, cô cảm thấy hai chân mình giống như bị giữ chặt lại, không thể động đậy. Trong phút chốc xe vọt tới, cảm giác có một sức mạnh lớn mạnh xông tới phía cô.

Trước mặt bỗng tối sầm, không còn cảm giác gì nữa.

Âm Dạ Tuyết phóng tới ôm lấy Nguyệt Tiêm Ảnh liền xông ra ngoài.

“Tiêm Ảnh, Tiêm Ảnh. Em có sao không?” Âm Dạ Tuyết không nhìn trầy xước trên người mình, mà kiểm tra tình trạng vết thương của Nguyệt Tiêm Ảnh trước.

Hai mắt cô nhắm chặt, sắc mặt tái mét, rơi vào hôn mê.

“Cô ấy thế nào?” Lòng mày của Âm Dạ Tuyết cau chặt lộ ra một chút căng thẳng một chút lo lắng.

“Nguyệt Tiêm Ảnh chỉ là quá sợ hãi mới té xỉu. Tuyết thiếu, hay là tôi giúp anh bằng bó miệng vết thương trước.” Hạ Khiêm Dật lấy thuốc khử trùng cùng băng gạc ra.

Tầm mắt của Âm Dạ Tuyết vẫn luôn dừng trên người của Nguyệt Tiêm Ảnh, nhàn nhạt nói: “Chỉ một chút trầy da mà thôi, không có gì quan trọng.”

Đột nhiên, lông mi dài nhỏ rung rung một chút, chậm rãi mở hai mắt ra.

Sau hai giây dần dần tan biến cảm giác ngơ ngác mờ mịt, đôi mắt sáng ngời liền trừng lớn, “Sao tôi lại ở đây?”

Căn phòng quen thuộc, trong không khí vẫn còn lơ lửng hơi thở quen thuộc. Nhưng mà. Những thứ này đều là những thứ cô cố gắng quên đi .

Âm Dạ Tuyết thật không ngờ bây giờ Nguyệt Tiêm Ảnh lại bài xích hằn như vậy.

“Cục cưng!” Trí nhớ xẹt qua, thoáng chốc làm cho cô tỉnh táo lại. Tay che bụng, vẻ mặt căng thẳng.

“Yên tâm, cục cưng không có chuyện gì.” Hạ Khiêm Dật nhẹ giọng an ủi.

Nguyệt Tiêm Ảnh thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt căng thẳng đã thoải mái không ít, đôi mắt trong trẻo nhìn chằm chằm vào Âm Dạ Tuyết, “Cảm ơn.”Lời khách sáo lạnh nhạt không quen, coi hằn như một người xa lạ.

Xóc chân lên, “Đã quấy rầy, tôi phải đi.”

Một chân của cô còn chưa chấm đất, đã bị Âm Dạ Tuyết đè hai vai lại, ngăn cản cô xuống giường. Gầm thét nói với cô: “Vì sao? ! !”

Kiểm chế tích tụ dưới đáy lòng thật lâu sắp bùng nổ.

Hắn chán ghét cô lạnh lùng, hắn chán ghét cô lơ là, hắn càng không muốn thấy cô hồ hững.

“Vì sao cái gì?” Đôi mắt trong trẻo không có một chút sóng gợn, tựa hồ hồ nước trong lòng cô đã chết từ lâu, mưa to gió mạnh như thế nào cũng không bập bềnh chút gợn sóng.

“Em muốn chạy trốn tôi sao? Em không muốn gặp tôi sao?” Ánh mắt đen tối hung ác của Âm Dạ Tuyết từng bước ép sát.

“Đúng!” Giọng điệu kiên quyết, không một chút do dự và chậm chạp, Nguyệt Tiêm Ảnh khép mắt lại, nói , “Tôi chính là muốn tránh né anh, tôi cũng không muốn gặp anh, không muốn lại có bất cứ quan hệ gì với anh, đây chính là đáp án anh muốn sao? Tôi cho anh, anh vẫn còn cái gì nữa?”

Lông mày như mực nhíu chặt, chân mày có vẻ càng sắc bén hơn.

“Em. Hận tôi?” Giọng nói của hắn có chút run rẩy, dường như không hề dám trực tiếp hỏi vấn đề này, rất sợ sẽ cắt đứt dập tắt hết tất cả hi vọng của hắn.

Ánh mắt cô đầy sương mù, cắn cắn môi, chưa sót nói: “Tôi hận anh! Cho nên mời anh không nên quấy rối cuộc sống của tôi, chỉ mong kiếp này vĩnh viễn không gặp lại.”

“Chỉ mong kiếp này vĩnh viễn không gặp lại?” Âm Dạ Tuyết ngơ ngác lặp lại những lời này của cô, giống như là cô nói quá nhanh, trong lúc này vẫn còn chưa tiêu hóa hết. Đôi mắt tối tăm bỗng trừng lớn, bùng nổ phần nộ trong lòng, “Ha ha. Vĩnh viễn không gặp lại, nói cho em biết vĩnh viễn cũng không có khả năng! Đời này kiếp này tôi liền muốn trói buộc em ở bên cạnh tôi, em đừng mơ sẽ chạy trốn khỏi bên cạnh tôi, tuyệt đối không thể!”

Hắn xoay người, ra lệnh đuổi: “Các người đều đi xuống đi!”

“Ầm!” Âm Dạ Tuyết đuổi những người khác ngoài phòng, hắn cũng đi theo ra ngoài, giống như phát tiết, nặng nề quăng ngã cửa.

“Tuyệt. Tuyệt thiếu!” Lăng Phong Ngải chưa từng nhìn thấy Âm Dạ Tuyệt nổi giận như vậy, thật cẩn thận, nơm nớp lo sợ hỏi: “Hôn lễ ba ngày sau vẫn tổ chức đúng ngày sao?”

“Đương nhiên!” Đây là hôn lễ hấn vì cô chuẩn bị rất lâu, đương nhiên không có khả năng hủy bỏ.

“Nhưng mà. Nguyệt Tiêm Ảnh cô ấy.” Cô dâu và chú rể đều đã trở mặt, hôn lễ ba ngày sau sẽ không trình diễn một trò cười chứ? Lăng Phong Ngải lo lắng không thôi.

Đôi mắt sắc bén liếc mắt nhìn hấn ta, “Chuyện này cậu không cần quan tâm.”

“Này! Người đâu, nhanh thả tôi ra ngoài.” Mộ Trần Tuyết vừa dùng sức gõ cửa phòng, vừa cố gắng khàn khàn gầm rú, nhưng vẫn không ai để ý tới cô ta.

Âm Dạ Tuyệt điều tra ra cô ta tính kế Nguyệt Tiêm Ảnh, bắt cô ta từ Mi trở về, liền giam giữ ở vườn hoa tường vi.

“Tiểu Tuyết, không nên gõ cửa, chỉ cần con ngoan ngoãn không trèo cây, tiểu Tuyết hết giận, nó sẽ tới thả con ra a...!” Một phụ nữ trung niên xinh đẹp đứng ở ngoài cửa, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ thì thào nói.

“Bà cái kẻ điên, bà mau nghĩ cách đưa tôi ra ngoài.” Mộ Trần Tuyết đã rất tồi tệ vẫn hùng hùng hổ hổ.

“Tiểu Tuyết!” Lòng mày dài nhỏ hơi nhíu lại, “Tiểu Tuyết, sao con có thể không lễ phép như vậy chứ? Chẳng trách tiểu Tuyết phải nổi giận, con như vậy làm sao có thể làm vợ người ta chứ?”

“Phu nhân, sao người lại đến đây.” Một nữ giúp việc chạy tới, “Phu nhân, chúng ta trở về phòng, có được hay không?”

Con người trong như nước mùa thu nhìn thoáng qua cửa, “Tiểu Tuyết bị nhốt lâu như vậy, tôi sợ nó sẽ sinh bệnh, tôi nói chuyện phiếm với nó thôi!”

Nữ giúp việc đỡ bà qua, kiên nhẫn nói: “Phu nhân, người không cần lo lắng, Tuyệt thiếu để ý Mộ tiểu thư như thế, sao có thể để cho Mộ tiểu thư có việc chứ? Thiếu gia chỉ là muốn dạy dỗ cô ấy một chút mà thôi, phu nhân không cần lo lắng. Đã đến giờ ngủ trưa rồi, chúng ta đi ngủ a...”

“Này! Cô trở lại cho tôi, mau mở cửa này cho tôi!” Mộ Trần Tuyết tức giận đập cửa. Còn bị nhốt ở đây, đoán chừng cô ta cũng sắp nổi điên, không được, cô ta phải nghĩ mọi cách để ra ngoài mới đúng.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền tới một loạt tiếng bước chân.

Cửa sổ nhỏ bên dưới dần dần có khay đồ ăn đưa vào, “Mộ tiểu thư, đây là cơm trưa của cô.”

“Tiểu Linh, xin cô. Thả tôi ra ngoài hít thở không khí có được hay không?” Nữ giúp việc này đưa một ngày ba bữa cho cô ta, cho nên dần dần quen thuộc.

67. Chương 67: Máu Chảy Đầy Đất.

“Nhưng mà, Mộ tiểu thư. Tuyệt thiếu đã có căn dặn. Mộ tiểu thư, cô nên kiên nhẫn một chút, qua ba ngày nữa cô liền kết hôn với Tuyệt thiếu, như vậy cô chính là nữ chủ nhân của tổ chức ‘Ám’, vậy chẳng phải là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa sao?”

“Cái gì? Kết hôn?” Mộ Trần Tuyết nghe thấy thì trong đầu có chút mơ hồ.

“Ai nha! Tôi cũng đã lỡ miệng nói, bây giờ người ở bên ngoài đều điên cuồng thảo luận hôn lễ thế kỷ của cô và Tuyệt thiếu. Tuyệt thiếu không muốn cho cô biết, đoán chừng là muốn cho cô một ngạc nhiên vui mừng!”

Mắt Mộ Trần Tuyết tối sầm lại, dường như cảm thấy bên trong có cái gì không thích hợp. Cô ta chỉ cho Nguyệt Tiêm Ảnh một bài học nho nhỏ, hấn liền căng thẳng như vậy, còn nhốt cô ta ở đây, làm sao có thể muốn kết hôn với cô ta chứ?

“Cô nói qua ba ngày nữa tôi là nữ chủ nhân chỗ này, vậy cô để tôi đi ra ngoài, sẽ có lợi cho cô!”

“Nhưng mà. Tuyết thiếu.” Giọng nói của tiểu Linh dứt quãng do dự.

“Ầm” một tiếng, tiếng chén sứ vỡ nát.

Mộ Trần Tuyết thở gấp nói: “Nếu cô không để tôi ra khỏi đây, tôi liền tự sát ở đây, để lại di thư nói cho Tuyết biết là cô ngược đãi tôi, tôi xem cuộc sống của cô có còn nhân nhã như bây giờ nữa không.”

Tiểu Linh bắt đầu căng thẳng, “Mộ tiểu thư, cô không nên như vậy! Tôi không có chìa khóa, chìa khóa ở trong tay Tuyết thiếu, tôi lập tức mượn búa tới mở cửa ra.” Một loạt tiếng bước chân dồn dập dần dần biến mất.

Đôi mắt mờ ám xẹt qua ánh sáng gian xảo.

Bóng đêm dần dần buông xuống, ánh trăng mê mông giống như một lớp voan mỏng bao phủ trong không khí, nơi xa có một mảnh cây ngô đồng nổi lơ lửng dưới sương mù nhàn nhạt.

Thân thể Nguyệt Tiêm Ảnh mỏng manh đứng ở trước cửa sổ, gió đêm ngoài cửa sổ thổi bay sợi tóc của cô, từng sợi từng sợi bay lượn theo gió.

Rốt cuộc hẳn có ý gì, rõ ràng qua ba ngày nữa thì hẳn kết hôn, vì sao còn tới trêu chọc cô chứ? Giam lỏng cô ở trong này là có ý gì?

Hắn vẫn không buông tha cô được, có phải còn chưa hành hạ đủ hay không?

Trong lúc cô suy nghĩ sâu xa, thoáng hiện bóng dáng màu đen đi vào phòng.

“Nguyệt Tiêm Ảnh, đã lâu không gặp.”

Cô sững sốt một chút, xoay người, ánh mắt trống rỗng bắt đầu buộc chặt.

Mộ Trần Tuyết dùng dáng vẻ khinh thường nhìn cô, “Thật không ngờ cô có thể vô sỉ đến như vậy, tôi và Tuyết sắp kết hôn, cô vẫn còn mặt dày mày dạn ở lại bên cạnh anh ấy.”

Mộ Trần Tuyết biết Nguyệt Tiêm Ảnh chạy trốn bị Âm Dạ Tuyết tìm về, lập tức đã suy nghĩ đến kế hoạch của Âm Dạ Tuyết. Trên danh nghĩa dùng cô ta tuyên bố kết hôn, chỉ là vì để cho Nguyệt Tiêm Ảnh biết được, chui đầu vô lưới. Thật ra hôn lễ này, từ đầu đến cuối Âm Dạ Tuyết đều là vì cưới Nguyệt Tiêm Ảnh mà chuẩn bị.

Mộ Trần Tuyết rất tức giận, rõ ràng là cô và Âm Dạ Tuyết có hôn ước, dựa vào cái gì lại muốn kết hôn với người phụ nữ không rõ lai lịch này, rốt cuộc cô có chỗ nào tốt.

“Thật có lỗi, không phải tôi muốn ở lại, mà là anh ta không để tôi đi.” Giọng điệu của Nguyệt Tiêm Ảnh lạnh nhạt, nhẹ nhàng, không có một chút sóng gợn.

“Cô cho là Tuyết yêu cô mới giữ cô lại sao? Nói cho cô biết, anh ấy muốn để cho cô tận mắt thấy tôi và anh ấy kết hôn, mượn việc này kích thích cô, châm chọc cô.”

Tuy mặt hồ trong tim đã tĩnh lặng, nhưng lời nói này của cô ta vẫn làm cô đau nhói, Nguyệt Tiêm Ảnh lắc đầu, chậm rãi lui về phía sau, “Tôi không hề thương anh ta, anh ta kết hôn với ai cũng không liên quan đến tôi.” Cô nói lời trái lòng, một lần lại một lần tự mình nói bóng gió, để mình hết hy vọng.

Tay phủ lên trên bụng, nắm lấy kiên trì mà cực cứng cho cô, cô không thể yếu đuối, nhất định phải kiên cường.

“Cô. . . .” Mộ Trần Tuyết thoàng nhìn bụng của cô hơi nhô lên, ánh mắt càng độc ác hơn, từng bước tới gần, “Ha ha. Nói cho cô biết, anh ấy tuyệt đối sẽ không giữ lại đứa nhỏ trong bụng cô, cho cô nếm thử đau đớn mất đi đứa nhỏ, đây mới là thể nghiệm hứng thú để anh ấy tìm cô về, hô hô.”

Cô ta cười đến càn rỡ, cười đến điên cuồng. Khuôn mặt vì cười quá điên cuồng, bắt đầu lộ ra quái dị.

“Không, sẽ không” Nguyệt Tiêm Ảnh sợ hãi lui về sau hai bước, đôi mắt trong trẻo lóe ra nước mắt.

Sau khi Mộ Trần Tuyết rời khỏi, hơi sức toàn thân Nguyệt Tiêm Ảnh giống như bị cạo sạch, yếu đuối trượt xuống theo vách tường. Vòng tay ở đầu gối, cuộn mình run rẩy.

Ám Dạ Tuyết xử lý xong công việc, đẩy cửa phòng của mình ra. Vốn cho rằng sẽ giống như thường ngày, nghênh đón hắt là bóng tối, nhưng lúc này là một ngọn đèn sáng rực, trong không khí lơ lửng hương vị tươi mát thanh nhã của cô.

Chậm rãi nhẹ nhàng đi vào, cho rằng cô đang nằm ngủ trên giường, lại phát hiện trên giường trống tuếch, cô lại co rúm lại ở góc tường, phát run.

Ám Dạ Tuyết đi qua, vừa đụng vào sau lưng cô.

“Anh, anh muốn làm gì.” Nguyệt Tiêm Ảnh lập tức đề phòng, cô di chuyển qua bên cạnh hai bước.

“Tiêm Ảnh, em làm sao vậy?”

Cô có phản ứng này rõ ràng là đang sợ hãi, có phải vì tai nạn xe ban ngày mà sợ hãi quá hay không.

Ám Dạ Tuyết nghĩ đến ban ngày Hạ Khiêm Dật cho cô thuốc an thần. Hắn lấy mấy viên thuốc màu đen từ trong hộp thuốc ra, “Tiêm Ảnh, uống mấy viên thuốc này, em.”

Thuốc? Hắn thật sự sẽ đối xử với tay với cục cưng của cô.

“Không! Tôi không uống! Tôi không cho anh làm tổn thương cục cưng của tôi.” Đột nhiên Nguyệt Tiêm Ảnh đứng lên, đẩy hắn ra, chạy vội ra ngoài.

Ám Dạ Tuyết lập tức đuổi theo, “Tiêm Ảnh, em muốn đi đâu? Uống thuốc, nghỉ ngơi cho tốt.”

“Không. Tôi biết anh sẽ không cho phép đứa nhỏ này tồn tại.” Nguyệt Tiêm Ảnh để chân trần, vừa chạy vừa nói.

Bước chân quá vội vàng, giẫm lên khoảng không một cái ——

“A ——”

Một tiếng hét sợ hãi xẹt qua trời xanh yên tĩnh.

Thân thể của Nguyệt Tiêm Ảnh mềm nhũn giống như lá khô mùa thu, lảo lảo, chậm rãi rơi xuống.

Thân thể va chạm với sàn nhà phát ra tiếng động khó chịu.

Máu bắt đầu chảy theo dòng từ nửa người dưới của cô, máu đỏ tươi nồng đậm chảy đầy xung quanh cô.

Nguyệt Tiêm Ảnh cứ lảo lảo nằm giữa vũng máu như vậy.

“Tiêm Ảnh!” Ám Dạ Tuyết nhếch miệng, bị tình huống xảy ra đột ngột trước mắt làm cho sợ hãi.

Dường như tim của hắn cũng ngừng đập theo. Hắn không biết bước hai chân ra như thế nào, hắn cũng không biết làm thế nào mà đến gần bên người Nguyệt Tiêm Ảnh, ôm thân thể nhỏ nhắn mềm mại vào trong ngực.

“Tiêm Ảnh, tỉnh tỉnh.” Nhẹ giọng gọi.

Lông mi yếu ớt rung rung vài cái, mở ánh mắt sương mù ra, cánh môi trắng bệch run rẩy vài cái, khó khăn mà phun ra hai chữ: “Cục cưng.”.

68. Chương 68

“Tiêm Ảnh, cục cưng sẽ không sao. Em yên tâm, tôi sẽ không để cho cục cưng có chuyện.”
Ám Dạ Tuyết thì thảo nói thầm, hai tay dính đầy máu tươi gắt gao ôm lấy cô.

Nước mắt thê lương dần dần chảy xuống theo khóe mắt, “Ít giả mù sao mưa đi, đây không phải là kết quả mà anh muốn sao? Lần này anh được như ý rồi.” Đôi mắt dần dần khép lại, giọng nói yếu ớt như tơ nhện, bị gió thổi một cái, liền bay theo gió.

“Tiêm Ảnh ——” tiếng gọi hoảng sợ phá thủng chân trời mệnh mông lặng lẽ, giống như mở đầu cho lễ tế.

“Tích tắc, tích tắc, tích tắc.” Từ máy móc kiểm tra lạnh lẽo phát ra tiếng tim đập nhẹ nhàng mà ổn định.

Nước thuốc lỏng lánh từ bình truyền dịch chậm rãi chảy theo dòng, dịch truyền chảy vào tĩnh mạch màu xanh nhỏ, dịch truyền chảy theo máu rồi lan ra toàn thân.

Khuôn mặt trắng bệch giống như sứ trắng, không có một chút áu. Lông mi dài nhỏ rung động một chút, mí mắt hơi hơi rung rung.

“Tiêm Ảnh, em tỉnh?” Ám Dạ Tuyết căng thẳng cầm lấy tay cô.

Ánh mắt mờ mịt trống rỗng, lơ đãng nhìn chăm chăm lên trần nhà, toàn bộ đều không có tiêu điểm, môi khô khê nhếch, “Cục cưng.”

Giọng nói giống như muỗi kêu, giống như một làn khói nhẹ rải rác trong không khí.

“Tiêm Ảnh, không cần muốn cục cưng, có được hay không?”

Đột nhiên Nguyệt Tiêm Ảnh quay đầu, nắm chặt tay hắn, “Anh nói cái gì, cục cưng của tôi đâu?” Bàn tay mảnh khảnh của cô phủ lên trên bụng, bụng hơi nhô lên bây giờ đã bằng phẳng rồi.

“Cục cưng không còn. Cục cưng của tôi không còn, anh mau trả cục cưng lại cho tôi.”
Nguyệt Tiêm Ảnh gắt gao nắm chặt tay hắn, “Anh trả cục cưng lại cho tôi.”

Nguyệt Tiêm Ảnh điên cuồng mà kêu la , gào thét, kích động không thôi. Nước mắt đầy trong vành mắt cũng tuôn rơi xuống, giống như sợi dây hạt châu bị chặt đứt, suy sụp rơi xuống, im hơi lặng tiếng.

“Tiêm Ảnh, em bình tĩnh một chút, không nên như vậy.” Ám Dạ Tuyết ra sức ôm lấy Nguyệt Tiêm Ảnh.

Trước mặt Nguyệt Tiêm Ảnh bỗng tối sầm, đột nhiên ngất đi.

Ám Dạ Tuyết căng thẳng nhìn Nguyệt Tiêm Ảnh trong lòng, xoay người hỏi Hạ Khiêm Dật, “Cô ấy rất không dễ dàng tỉnh lại, sao lại ngất nữa?”

“Tâm trạng của cô ấy rất không ổn định, bây giờ. Cứ để cho cô ấy bình tĩnh một chút đi!” Ngay lúc Hạ Khiêm Dật nhìn thấy cả người Nguyệt Tiêm Ảnh dính đầy máu tươi, dường như tim của hắn ta cũng bị hung hăng xé rách, hơi lạnh liền lan lên từ lòng bàn chân.

Hắn ta không muốn nhìn Nguyệt Tiêm Ảnh tuyệt vọng như vậy, thê lương như vậy.

Trái tim của hắn ta cũng sẽ đau nhức.

Hạ Khiêm Dật không rõ vì sao Ám Dạ Tuyết lại đối với cô như vậy, rõ ràng trong lòng có cô, vì sao vẫn còn tàn nhẫn ép cô bỏ đi đứa bé trong bụng chứ?

Có lẽ, từ đầu đến cuối, trái tim của hắn vẫn không có độ ấm.

“Không phải là cậu có chút bất mãn với tôi chứ?” Ngọn đèn ồng ánh trên hành lang bệnh viện chiếu nghiêng vào khuôn mặt hắn, vòng quanh đường nét lạnh lùng.

Đôi mắt tối tăm của Hạ Khiêm Dật hiện lên chút lạnh lùng, “Tuyệt thiếu, vì sao anh phải đối với cô ấy như vậy, nếu lựa chọn muốn sống với cô ấy cả đời, vì sao lại không thể tiếp nhận đứa nhỏ trong bụng của cô ấy?”

“Cậu cảm thấy là tôi ép cô ấy bỏ đứa bé sao?” Sắc bén chân mày thâm thúy nhếch lên.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Hạ Khiêm Dật hỏi lại một câu.

Ám Dạ Tuyết cau mày, rống lớn nói: “Tôi chưa từng nghĩ phải ép Nguyệt Tiêm Ảnh bỏ đi đứa bé trong bụng, cho dù cục cưng này có thể là của Ám Dạ Lệ. Không biết vì sao, rõ ràng là tôi cho cô ấy uống thuốc an thần, cô ấy lại cho rằng tôi muốn làm hại đứa bé trong bụng của cô ấy.”

69. Chương 69: Cứ Như Vậy Mà Chấm Dứt.

“Vậy vì sao Nguyệt Tiêm Ảnh lại cho rằng anh muốn làm hại cục cưng của cô ấy?”

Đôi mắt tối tăm của Ám Dạ Tuyết nặng trĩu, dường như cũng thấy có chỗ gì đó cần xem xét, “Có phải có hiểu lầm gì hay không?”

“Trong một lúc, khẳng định là Nguyệt Tiêm Ảnh sẽ không cách nào tiếp nhận sự thật này, anh hãy an ủi cô ấy thật tốt.” Hạ Khiêm Dật lạnh lùng nói xong, xoay người liền rời khỏi.

Không khí lạnh lẽo lơ lửng trên hành lang, từng cơn từng cơn xuyên thẳng vào thân thể thể, mùa xuân cũng đã đến đây, vì sao vẫn còn lạnh như vậy chứ?

Ánh mặt trời chiếu vào, vẽ ra từng cái từng cái ô vuông ở trên mặt đất, đơn độc, vắng vẻ. Giống như là một nhà tù gắt gao vây khốn hắc ở trong đó.

Phòng bệnh rơi vào vắng lặng, không khí thông thả mà chảy theo dòng .

Sau một lúc lâu, Nguyệt Tiêm Ảnh lẳng lặng mở miệng nói: “Đứa nhỏ đã không còn, anh vẫn không thể thả tôi ra sao?”

Ám Dạ Tuyết ngồi ở bên giường, cảm cũng đã mọc một lớp râu ria, lộ ra vài phần hốc hác. Đầu cúi thấp, mấy sợi tóc che khuất nét mặt của hắn lúc này.

“Không thể!” Giọng nói trầm thấp vang lên, lời nói ngắn gọn thể hiện rõ dứt khoát của hắn.

Nguyệt Tiêm Ảnh mạnh mẽ quay đầu, nhìn về phía hắn, “Anh còn muốn làm tôi ra sao, rốt cuộc muốn hành hạ tôi tới khi nào mới đồng ý buông tha tôi?”

“Hành hạ? Chẳng lẽ đối với em, ở cùng với tôi chính là hành hạ?” Đôi mắt tối tăm nhìn gần cô.

“Đúng! Đối với tôi mỗi phút mỗi giây ở cùng với anh đều là một loại hành hạ, cũng là một loại đau đớn, đau đến mức tôi không thể hít thở bình thường.”

Đột nhiên Ám Dạ Tuyết đứng lên, đôi mắt sâu đen kéo căng, một ánh lửa phụt ra, “Em muốn thoát khỏi tôi, không có khả năng! Tôi muốn mỗi phút mỗi giây đều trói buộc em ở bên cạnh tôi, em vĩnh viễn đừng mong chạy khỏi!” Lời nói cay nghiệt còn sắc bén hơn mũi dao nhọn, xẹt qua ngực của cô, ngoài đau nhức, ngay cả một vết tích cũng không lưu lại.

“Đứa nhỏ là anh cho tôi, bây giờ anh muốn lấy lại, tôi không nên phản đối mới đúng.” Nguyệt Tiêm Ảnh lấy ra một cây súng lục màu bạc từ trên đầu giường ra ——ATZ-7310, đây là súng lục hắc cho cô, bây giờ cô đem cây súng này nhét vào tay của Ám Dạ Tuyết, đây là thứ duy nhất của hắn mà cô có được.

“Không bao giờ thiếu nợ nhau, vĩnh viễn không lưu luyến nhau!”

Cô xốc chân lên bước xuống giường, bước chân hư hao chậm rãi đi tới cửa.

“Không bao giờ thiếu nợ nhau, vĩnh viễn không lưu luyến nhau!” Ám Dạ Tuyết cẩn thận tiêu hóa những lời này.

Cô muốn vĩnh viễn phân rõ quan hệ với hắn? Tuyệt đối không!

Bàn tay của Âm Dạ Tuyết chợt lạnh, nhìn súng lục màu bạc trong tay, giơ lên, chĩa vào bóng dáng mềm mại nhỏ nhắn, “Không cho phép đi! Em bước thêm một bước nữa, tôi liền.”

Nguyệt Tiêm Ảnh chậm rãi xoay người, trong khoảnh khắc ánh mắt của cô rơi vào họng súng, trong đôi mắt trong veo liền nổi lên hơi nước. Trái tim hung hăng bị đâm một đao, máu tươi phun trào ra đầm đìa.

Cô đi lên phía trước, chống đỡ trên họng súng của hắn, “Nếu giết con của chúng ta, vì sao không giết tôi, giết tôi đi!” Cô áp sát từng bước, đôi mắt trong suốt lộ rõ ánh sáng thê lương.

“Giết em?” Giữa con người tà tứ của Âm Dạ Tuyết bắn ra tia sáng sắc bén, khinh thường nói: “Tôi sợ làm dơ tay của mình!”

Đôi mắt trong sáng của cô lập lòe dao động, lão đảo lui về phía sau vài bước, trên mặt hiện lên tươi cười hư ảo “Nếu như vậy, để tôi quyết định đi!” Cô đoạt lấy súng lục trong tay Âm Dạ Tuyết, nhắm ngay trái tim mình, “Nó từng giây từng phút đều vì anh mà đập, nhưng mà bây giờ, tôi không muốn để cho nó đập nữa.”

Khóe mắt lóe ra nước mắt, tuôn ra đều là đau đớn.

“Thình thịch ——”

70. Chương 70: Gặp Lại Mà Không Biết Nhau.

Năm năm sau.

—*—*—

Tóc dài xõa xuống tới eo, giống như mực nước nghiêng đổ xuống, mềm mại rực rỡ.

“Rào— rào—”

Từng giọt nước tinh mịn phun ra từ vòi sen, rơi trên khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của cô, uốn lượn xuống theo cái cổ gồm sứ trơn bóng, xẹt qua nơi đầy đặn cao ngất, bụng bằng phẳng, đường cong chân thon dài.

Thật sự là một báu vật gợi cảm khiến cho đàn ông điên cuồng, Dạ Tường Vi nhìn dáng người xinh đẹp của mình trong gương, khóe miệng thoáng hiện cười lạnh.

Đây chính là vũ khí để cô lấy mạng những kẻ háo sắc.

Thay bộ quần áo voan mỏng trong suốt, che những chỗ cần che, loại gợi cảm này có thể đạt hiệu quả tốt nhất đối với đàn ông háo sắc.

Màn đêm buông xuống.

Đèn rực rỡ mới lên, ánh sáng lung linh trang trí cho bầu trời đêm.

Tiếng động ầm ĩ của thành phố cũng không vì đêm tối mà yếu ớt, mà là dùng làm nơi ăn chơi trác táng sầm uất.

Thoáng hiện bóng dáng người đàn ông cao lớn đi vào câu lạc bộ “Hoàng Đình” , bình thường vào câu lạc bộ cần phải đưa thẻ hội viên ra, mà hắn cái gì cũng không cần, bởi vì câu lạc bộ này chính là do hắn quá rảnh rỗi mà cùng hợp tác với Nhậm Mục Diệu và Đinh Hạo Hiền mở ra.

Toàn thân Âm Dạ Tuyết mặc bộ âu phục tối màu, càng làm nổi bật hơi thở tàn bạo âm u từ trên người hắn, hắn giống như là đi tới từ bóng tối . Sợi tóc đen cứng ngắc rủ xuống ở trên trán, môi khêu gợi hơi hơi nhếch lên, đôi mắt tối tăm không nhìn ra chút cảm xúc. Trên trán của hắn có một vết sẹo khoảng 3 centimeter, làm cho khuôn mặt âm u của hắn càng bá khí hơn.

So với năm năm trước, lúc này, hơi thở phát ra từ trên người hắn càng làm người ta khiếp sợ, giống như là thiết lập ra một ranh giới, làm cho người ta không dám tới gần hắn một bước.

Bỗng dưng, tiếng nhạc hỗn tạp thay đổi thành một chuỗi nốt nhạc êm ái.

Tiếng vỗ tay sôi nổi vang lên, một cô gái mặc áo lụa đỏ mỏng manh xuất hiện trước mặt mọi người, cô đưa lưng về phía người xem, mái tóc dài đen ngang eo, che khuất phía sau lưng trần trụi của cô, vòng eo mảnh khảnh, hông tròn vênh lên, chân thon dài xinh đẹp, những thứ sáng chói này đã hấp dẫn tất cả ánh mắt đàn ông ở đây.

Âm nhạc vừa vang, cô bỗng xoay người, lụa mỏng màu đỏ tươi che khuất gương mặt cô. Lụa đã nhảy lên một cái, bắt lấy cái cột, bày ra động tác khiêu khích, chậm rãi xoay tròn rơi xuống, xinh đẹp giống như một đóa hoa tường vi nở rộ rực rỡ. Động tác nhẹ nhàng, cùng với nhảy, lượn vòng. Tóc dài tung bay giống như tơ lụa tùy ý bay lượn trong không khí.

Ám Dạ Tuyết uống một ngụm Whisky cay, quay đầu, vừa lúc chạm vào ánh mắt của cô gái múa cột, một đôi mắt sáng ngời, giống như giữa hồ nước yên tĩnh nổi lên một tầng sương trắng, làm cho người ta không nhìn ra.

Ám Dạ Tuyết cảm thấy toàn thân run lên, đột nhiên hắn đứng lên.

Thân thể nóng bỏng như ẩn như hiện dưới lụa mỏng, động tác của cô rất khiêu khích, không khí trong này đều thay đổi, mỗi người đàn ông xem đều đã dâng lên lửa nóng, dồn dập nuốt nước miếng. Đôi mắt quyến rũ của Dạ Tường Vi ném về phía Ám Dạ Tuyết, khóe miệng cong cười, ngón tay mảnh khảnh mảnh nhẹ nhàng kéo lụa——

“Soạt——” Lụa mỏng đỏ tươi bay xuống, lộ ra bắp đùi thon dài óng ánh của cô, cùng với động tác khiêu khích, như ẩn như hiện quần lót viền tơ màu đen dưới lụa mỏng.

Múa cột biến thành múa thoát y, đàn ông dưới đài càng sôi trào, ánh mắt của bọn họ giống như đói khát, giống như hận không thể đi lên kéo cô xuống, ôm ấp vuốt ve thân thể nhỏ nhắn mềm mại.

Ám Dạ Tuyết thờ ơ nhìn chằm chằm đôi mắt quen thuộc kia, mày kiếm đen đậm sắc bén nhíu chặt lại, giữa đôi mắt tối tăm dần dần tụ thành tàn bạo.

Cánh môi đỏ tươi nhẹ nhếch lên —— Cá đã sắp mắc câu rồi. Từ xưa đến nay đàn ông đều háo sắc, ai có thể qua được ải mỹ nhân của cô. Ài! Khoảng cách giữa hắn và âm phủ càng ngày càng gần rồi

Gần đây Ám Dạ Lệ bận nhiều việc ở nước ngoài, không để lại nhiệm vụ cho cô, làm hại cô rảnh rỗi đến bị khủng, cho nên chỉ có thể tự mình đi tìm một chút trò chơi, thật không ngờ danh tiếng của cô đã rất vang dội trong hắc đạo, mới ra ngoài, lại gặp một vụ mua bán lớn, giết người đứng đầu hắc đạo —— Ám Dạ Tuyết, đây đúng là có tính khiêu chiến, cô rất vui lòng thử một lần lòng thử một lần.

Ánh mắt của Dạ Tường Vi cố ý nhìn Ám Dạ Tuyết, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, đôi chiều trên cây cột, lộ ra quần lót màu đen, đương nhiên trên mặt là lụa mỏng tung bay, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp động lòng người.

Là cô, thật là cô!

Trong lòng Ám Dạ Tuyết khiếp sợ, lập tức đứng lên, trong nháy mắt liền xông lên sân khấu, hắn nắm chặt lấy cổ tay cô, kéo cô đi xuống.

“Này! Anh làm gì, vì sao lại kéo tôi! Tôi còn phải làm việc.” Dạ Tường Vi bắt mãn lớn tiếng hét với hắn.

Ám Dạ Tuyết im lặng không nói, khuôn mặt u ám hình như là điềm báo bão táp, ngồi xổm người xuống, chặn ngang khiêng cô lên trên vai.

“Anh là ai a, mau buông tôi xuống, tôi không phải là bao tải to a! Anh khiêng tôi làm cái gì?” Hai chân Dạ Tường Vi đạp loạn, bấu môi không ngừng kêu gào.

“Cầm miệng cho tôi!” Ám Dạ Tuyết tức giận đảo mắt qua nhìn ánh mắt xung quanh, “Em còn mở miệng, tôi liền khiêng em chạy một vòng ở đây.”

Dạ Tường Vi tiếp tục vùng vẫy, “Tôi không ngại a, đúng lúc khoe dáng người của tôi.”

Ám Dạ Tuyết nghe được lời nói lảng lơ của cô, đôi mắt lạnh lẽo liền ngưng lại, đi nhanh vào thang máy, nhanh chóng đến tầng cao nhất, căn phòng xa hoa mấy trăm mét vuông này, chính là nơi hần uống nhiều, mệt mỏi, không muốn trở về Nguyệt Minh Khâu thì ở lại đây nghỉ ngơi.

Ám Dạ Tuyết ném cô ở trên ghế sofa, “Nguyệt Tiêm Ảnh, em mất tích năm năm, hôm nay tôi phải tính toán hết với em!”

Dạ Tường Vi ngồi xuống, chu môi, ánh mắt trong veo nhìn về phía hần, “Anh quảng tôi ngã rất đau.” Cô đứng dậy, dần dần tới gần Ám Dạ Tuyết,, phun ra hơi thở cổ lan, “Đã không gặp lâu như vậy, không nên tính sổ, nên ôn lại chuyện cũ tốt đẹp, Tuyết, anh nhớ em không?”

Đôi mắt hung ác lạnh lẽo của Ám Dạ Tuyết kéo căng, cô là Tiêm Ảnh sao? Giọng điệu nói chuyện của cô không khỏi làm Ám Dạ Tuyết nghi ngờ.

Duỗi cánh tay ra, “Soạt——” Xé rách lụa mỏng quần quanh trên người cô xuống, lộ ra bả vai trơn bóng, nhưng một vết sẹo vòng tròn đã phá hủy phần xinh đẹp này.

Tay hần khẽ run lên, ôm cô vào trong lòng, “Tiêm Ảnh, thật là em, thật sự là em đã trở về bên cạnh anh rồi. Năm năm qua em đã đi đâu? Vì sao em không nói tiếng nào đã bỏ đi?”

Đôi mắt xinh đẹp của Dạ Tường Vi hiện lên một tia sáng sắc bén, cô nhanh chóng rút súng cò ở trên đùi ra, nhắm ngay trán của hần, “Ám Dạ Tuyết, thật không ngờ anh cũng có hôm nay? Giết anh, Dạ Tường Vi tôi sẽ trở thành sát thủ bậc nhất.”

Dạ Tường Vi? Ám Dạ Tuyết không hề xa lạ với cái tên này, nghe nói cô rất thần bí, không thuộc về bất cứ một bang phái nào, chỉ cần trả giá cao, giết được người có đủ tính khiêu chiến, cô sẽ tiếp nhận. Nhưng lại nghe nói cô có bản lĩnh bất bại, từ trước đến nay chưa bao giờ thất bại.

Ám Dạ Tuyết buông lỏng tay ra, lập tức khôi phục bình tĩnh, nhàn nhạt hỏi: “Là ai phái em tới?”

“Anh sẽ chết ngay lập tức, còn muốn biết sao?” Khóe miệng đỏ tươi của Dạ Tường Vi thoáng hiện ý cười lạnh nhạt quyến rũ.

“Vậy em phải có bản lĩnh!” Khóe miệng của Ám Dạ Tuyết thoáng hiện ý cười trào phúng, không phải cười nhạo cô, mà là chính mình. Tất cả mọi người trong hắc đạo đều biết cô gái kia là tử huyệt của hần, cho nên có rất nhiều nữ sát thủ giả thành cô đến đây làm cho lòng đề phòng của hần bị lơ là. Có thể nói, cô gái trước mắt này giả dạng rất giống, mỗi một cái nhăn mày một nụ cười, còn có vết sẹo này, hần thật sự tin là thật.

Trong lúc Dạ Tường Vi bóp cò súng, mũi chân Ám Dạ Tuyết chạm nhẹ xuống đất, xoay người bay lộn một cái, thân thủ nhanh nhẹn, phản ứng nhanh khiến cho hần thuận lợi tránh thoát viên đạn.

Dạ Tường Vi kinh ngạc trước thân thủ của hần, liên tục xoay người mấy cái, liên tục phát ra hơn mười phát súng. Làm cho cô giật mình chính là, không có một phát súng nào bắn trúng hần, Dạ Tường Vi cảm thấy mình có chút xem thường hần, bay lên muốn rời khỏi.

Thoáng hiện bóng đen ngăn ở trước mặt cô, túm chặt cô, “Ở đây là chỗ em muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?”

Dạ Tường Vi nghiêng người một cái, chân mang giày cao gót đá về phía của hần, “Vậy phải xem anh có bản lĩnh giữ tôi lại hay không!”

Ám Dạ Tuyết hơi hơi nghiêng người, lướt qua giày cao gót đang muốn đá trúng ngực hần, hần bắt được chân Dạ Tường Vi, “Mang giày cao như vậy, rất dễ bị trật chân.” Nói xong, cởi giày cao gót của cô ra.

“Ám Dạ Tuyết, anh.” Dạ Tường Vi vừa nghiêng răng nghiêng hết to tên hần, vừa liên tục xuất ra mấy chiêu, mỗi lần đều bị hần dễ dàng né tránh.

Trong lúc Dạ Tường Vi kiệt sức, Ám Dạ Tuyết ra chiêu dứt khoát, kéo qua một cái, giam cô vào trong ngực, “Nói! Là ai phái em tới !”

“Nếu nhiệm vụ của tôi thất bại, muốn chém giết muốn lóc thịt, muốn làm gì cũng được, tự nhiên!” Khuôn mặt xinh đẹp của Dạ Tường Vi quay đi, lộ ra chút khinh thường.

Chân mày sắc bén của Ám Dạ Tuyết nhếch lên, ngón tay lạnh băng chậm rãi xẹt qua gương mặt cô, “Báu vật xinh đẹp như vậy, giết, lóc thịt, rất đáng tiếc. Em đã không chịu mở miệng nói ai phải em tới, tôi có cách hành hạ em đến khi em phải mở miệng mới thôi.”

“Hừ!” Đôi mắt rực rỡ của Dạ Tường Vi mang theo vài phần khinh thường, “Nghe nói Ám Dạ Tuyết hung ác tuyệt tình, trái lại hôm nay tôi muốn mở mang kiến thức một chút.”

“Chết đến nơi vẫn còn mạnh miệng.” Trên người cô có hơi thở ngang ngược giống như đã từng quen biết, Đôi mắt đen như đêm tối của Ám Dạ Tuyết chiếm lấy khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng quyến rũ của cô, ngay ngắn cả người.

Dạ Tường Vi thừa cơ hội, vùng vẫy suy muốn tránh thoát trói buộc của hắn. Kết quả lại giúp cho Ám Dạ Tuyết xé nát lụa mỏng trên người mình, lụa mỏng giống như một làn khói lượn lờ rơi xuống.

Đôi mắt chim ưng của Ám Dạ Tuyết dừng lại trên ba chỗ vết sẹo của cô, vị trí chính xác như thế. Bên ngực trái là cái bớt đỏ tươi, giống như một đóa hoa tường vi bốc cháy, nếu vết sẹo có thể giả tạo, như vậy vết bớt không thể nào làm giả giống nhau như đúc của Nguyệt Tiêm Ảnh. Vừa nhìn, vết sẹo trùng lên vết bớt hoa tường vi, đóa hoa càng hiện lên rực rỡ yêu dã. Cái vết sẹo này, là một vết sủng, nhắm ngay trái tim của cô.

“Nhìn cái gì vậy! Tên háo sắc chết tiệt!” Dạ Tường Vi mắng một tiếng.

Ám Dạ Tuyết nâng mắt, trong mắt toát ra lửa giận, “Nguyệt Tiêm Ảnh! Em giỡn đủ chưa!”

“Ha ha.” Khóe miệng đỏ sẫm của Dạ Tường nhếch lên, thoáng hiện ý cười lạnh lùng xinh đẹp, “Anh sẽ không thật sự xem tôi là Nguyệt Tiêm Ảnh chứ! Tôi giả thành cô ấy vì để cho anh thả lỏng đề phòng, thuận lợi cho tôi ra tay.” Dù sao thất bại lần này, cô cũng không có cái gì để giấu diếm.

“Không phải em vẫn còn muốn giỡn chứ, vậy em nói xem những vết sẹo này là từ đâu có!”

“Vết sẹo?” Dạ Tường Vi nhàn nhạt lườm một cái, “Người trong giới hỗn tạp này, ai mà không bị thương. Tôi thật sự không phải là Nguyệt Tiêm Ảnh!”

Ám Dạ Tuyết khiêng cô lên, đi vào phòng ngủ, “Tốt ! Em muốn đùa giỡn, em muốn giả bộ như không biết tôi, tôi đây giúp em nhớ lại!” Nói xong, hắn ném Dạ Tường Vi lên trên giường rộng rãi.

“Anh làm gì a! Tôi cũng không phải bao cát gì đó.” Vừa cãi lại vừa đẩy, Dạ Tường Vi đoán có phải sức hấp dẫn của mình giảm đi, gần giống như bao cát rồi không.

Đang lúc Dạ Tường Vi cố sức chạy trốn, Ám Dạ Tuyết nghiêng người đè lên trên thân thể cô, phun ra hơi thở nóng bỏng, “Tiêm Ảnh, em đã không nhớ ra tôi, đương nhiên là tôi phải giúp em nhớ lại thật tốt, nhớ lại em đã làm sao rên rỉ, vận vẹo ở dưới người của tôi.”

Trong lúc Dạ Tường Vi bị trói buộc giữa hắn và cái giường, mùi xạ hương nam tính đập vào mặt cô, trên người hắn là nhàn nhạt mùi nước hoa và thuốc lá, liên tục bao phủ lên hơi thở của cô.

“Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, tôi không phải là Nguyệt Tiêm Ảnh gì đó, Tiêm Tiêm gì đó! Trước kia chỉ nghe nói qua danh tiếng của anh, chưa từng gặp qua anh, càng không nói tới là quen biết anh! Tôi đã nói rất rõ ràng rồi!” Cô quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Bây giờ đêm đã khuya, anh cũng phải nghỉ ngơi, lần sau chúng ta gặp a!”

Dạ Tường Vi đẩy đẩy hắn, hi vọng hắn có thể rời khỏi.

Nét mặt Ám Dạ Tuyết nặng nề, con ngươi đen lóe sáng tia lửa phẫn nộ, “Em đùa giỡn là phải trả giá rất lớn !” Lúc Dạ Tường Vi còn chưa phản ứng kịp, hắn đã cúi người, môi đã đoạt lấy đôi môi đỏ mềm mại của cô.

Ám Dạ Tuyết chống đỡ giam cầm cô, giam cô ở giữa hai cánh tay của hắn, cô không thể động đậy, tay chân cũng đã rã rời không còn sức. Răng môi cọ sát lại, hơi thở cổ lan của cô vây quanh hắn.

Dạ Tường Vi hoàn toàn trở tay không kịp, cô không nghĩ nhiệm vụ lần này bị thất bại, lại làm cho cô thất thân. Cô ra sức phản kháng, nhưng căn bản là cô không phải đối thủ của Âm Dạ Tuyết, trong mắt của hắc toàn bộ vùng vẫy cầu cô, chỉ trở thành náo loạn chơi đùa .

Hai tròng mắt hắc nhanh khép lại, cảm nhận hơi thở cổ lan của cô, môi cô mềm mại ngọt ngào. Tất cả, tất cả, đều là quen thuộc như thế, hắc sẽ không nhận sai , nếu khuôn mặt có thể giả tạo, vết sẹo cũng có thể giả tạo, nhưng cảm giác này tuyệt đối không thể giả được, giờ phút này hắc lại xác định, cô chính là Tiêm Tiêm của hắc.

Đầu lưỡi tỉ mỉ liếm mát từng tắc trên cánh môi của cô, để hơi thở quen thuộc của hắc, xâm nhập vào cái miệng đàn hương của cô. Bàn tay nóng bỏng dạo chơi trên da thịt lạnh băng của cô, cảm nhận da thịt bóng loáng mềm mịn của cô.

Dạ Tường Vi chưa từng bị đối xử như thế, vừa giận vừa then then đến đỏ mặt, muốn cố gắng hết sức thoát khỏi tên háo sắc này, nhưng lại bị trói buộc chặt chẽ, căn bản là không cách nào nhúc nhích. Cô cảm thấy oxy của mình trong không khí càng ngày càng mỏng, càng lúc càng mờ nhạt, hơi thở bắt đầu khó khăn. . . .

“Mới năm năm không gặp, ngay cả hôn như thế nào cũng quên sao?” Khóe miệng Âm Dạ Tuyết thoáng hiện ý cười, “Xem ra, tôi nên dạy dỗ lại em thật tốt rồi.” Vừa nói xong, bàn tay to của hắc vung lên, xé rách vải lụa còn lại ở trên người cô.

“Tên háo sắc chết tiệt, cút ngay!” Bây giờ Dạ Tường Vi chỉ có thể thể hiện ngoài miệng.

“Sao hả? Trước kia lúc chúng ta cùng vui vẻ, em chính là như lên cõi tiên như xuống địa ngục, bây giờ tôi làm cho trí nhớ của em tỉnh lại!” Thân thể quen thuộc, dễ dàng khơi lên dục vọng của Âm Dạ Tuyết.

“Cái gì mà trước kia, chúng ta căn bản là không có trước kia có được hay không! Thật sự là anh đã nhận sai người, tôi không phải.”

Bỗng dưng, bàn tay của Âm Dạ Tuyết đi tới cấm địa của cô, cởi bỏ quần lót viền tơ, tìm kiếm nơi thần bí nóng cháy.

“Ừm. Không cần.” Đôi má của Dạ Tường Vi ửng hồng, tiếng thở gấp không nhịn được mà bật ra miệng.

“Em còn nói không biết tôi, nhưng mà phía dưới của em đều đã ẩm ướt, nói rõ em vẫn mãi cảm đối với tôi như vậy.”

Dạ Tường Vi liều mạng lắc đầu, “Anh là ác ma, tôi mới không có bất cứ gì liên quan tới anh! Buông.”

Cô phủ nhận lại khơi lên phần nộ của Âm Dạ Tuyết, giữa đôi mắt tối tăm nhảy lên một đám lửa mờ mịt, hơi thở âm u tàn ác mang theo khát máu. Hắc nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người mình, động thân một cái, giống như trừng phạt cô, nóng bỏng của hắc vùi vào thân thể của cô.

“Đau.”

Âm Dạ Tuyết đang phần nộ, căn bản là không hề thương hương tiếc ngọc, cũng không lo lắng cô có thể tiếp nhận hay không, bắt đầu nhanh chóng lay động theo quy luật

71. Chương 71: Nhiệm Vụ Thất Bại Còn Thất Thân.

Năm năm tư trách thật sâu, ở trong lòng hắc giống như có gông xiềng nặng nề, hắc không thoát khỏi được nơi đó, một mối giữa nhà giam, luôn chịu đủ dày vò, đau đớn càng khiến cho trong lòng hắc nhớ rõ hơn, ba chữ Nguyệt Tiêm Ảnh kia như là in ấn vào ngực hắc, dấu vết khắc sâu vĩnh viễn không cách nào loại bỏ.

Lúc này, nhưng nhớ nồng đậm đã hóa thành dục vọng mãnh liệt , một lần lại một lần mãnh liệt tiến lên, dường như là đang trút hết tình yêu u sầu đã lâu.

Không khí trong phòng dần dần tăng lên, tiếng thở dốc nặng nề, tiếng rên rỉ mềm mại quyến rũ, cùng đan vào thành một khúc nhạc tuyệt vời.

.

Có lẽ hắn đã làm cô mệt rồi.

Ám Dạ Tuyết chống tay lên, nhìn đôi má ửng đỏ của cô. Toàn bộ có bao nhiêu chân thật, hắn không nỡ nhắm mắt lại, nhìn cô ngàn vạn lần cũng không đủ.

Rõ ràng hắn thấy viên đạn biến mất vào ngực cô, máu chảy ra điên cuồng. Cũng tận mắt thấy tim cô ngừng đập. Nhưng mà, vì sao cô lại xuất hiện trước mặt hắn, là ông trời thương hại hắn, đưa cô về bên người hắn sao?

Tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve bụng mềm mại rồi đến vết sẹo trên vai, đó là lần gặp mặt đầu tiên, cô vì cứu hắn mà vọt vào phòng, hắn bắn cô bị thương. Ngón tay chậm rãi dời xuống, đụng đến vết sẹo gồ ghề thứ hai, đó là hắn cứu bản thân kéo cô ra làm lá chắn. Mà vết sẹo thứ ba ở ngực, chính là cô bị tổn thương thấu tim, tự mình kết thúc.

Ba vết sẹo này, giống như một quyển sổ ghi lại nợ mà hắn đã thiếu cô.

Giữa đôi mắt mờ mịt tối tăm hiện lên ánh sáng sâu xa, “Tiêm Ảnh, bây giờ, anh nhất định sẽ nắm chặt em, sẽ không cho em trốn khỏi anh nữa.”

Sáng sớm, từng tia nắng mặt trời xuyên qua tầng mây thật dày, chiếu vào cửa sổ.

“Ừm.” Dạ Tường Vi lật người một cái, cảm thấy xương cốt toàn thân đều đang kêu gào, từng cơn đau nhức làm cô không cách nào ngủ được.

Chậm rãi mở to mắt, một nơi hoàn toàn xa lạ, hệ thống phong cách trang trí màu đen gọn gàng lộ ra cổ hơi thở trầm ổn, tuy nói là lần đầu tiên vào phòng này, nhưng luôn luôn có cảm giác quen thuộc không nói nên lời.

Dạ Tường Vi ngẩng nhìn bốn phía, thoáng sửng sốt vài giây, đây là đâu?

Cô bắt đầu nhớ lại, từng hình ảnh xảy ra tối hôm, giống như cuộn phim hiện lên trong đầu cô.

Bỗng dưng ngồi dậy, thân thể lạnh lạnh, chấn tởm trên người rơi xuống. Da thịt trắng trong trước ngực nhuộm loang lổ đầy từng vết ứ hồng .

Chết tiệt, ngày hôm qua nhiệm vụ thất bại không nói, lại còn thất thân.

Dạ Tường Vi tức giận, dùng chân bao mình lại, vọt tới cửa phòng, “Thình thịch” một tiếng, liền mở cửa phòng ra.

Ngoài cửa là hai đội đàn ông áo đen đứng thẳng, nghe thấy tiếng mở cửa, liền đề cao cảnh giác, tất cả những đôi mắt sắc bén như chim ưng đều bắn về phía người mặc quần áo không ngay ngắn Dạ Tường Vi.

Lúc này, toàn thân cô chỉ bọc một cái chăn, tóc đen xinh đẹp thanh tú choàng lên đầu vai trần trụi, dạ thịt trắng nõn còn sót lại dấu vết sau khi hoan ái, toàn thân lộ ra hấp dẫn quyến rũ, nhưng lập tức bị hai tròng mắt đầy lửa giận che đậy.

“Xem ra muốn ra ngoài cũng không phải là chuyện dễ rồi.” Dạ Tường Vi nhăn lông mày thì thào nói.

Nói xong, nhảy người đá xoáy một cái, đá ngã người đàn ông đứng đầu bên tay trái đang nhìn chằm chằm cô, tên đó té mạnh về hướng những người khác, liền đảo loạn .

Thừa lúc hỗn loạn, Dạ Tường Vi nắm chặt chân trên người, chạy như điên xuống lầu.

“Đuổi theo! Mau đuổi theo! Ngàn vạn lần không thể để cho cô ta chạy thoát.”

Phía sau liền có một đám áo đen đuổi theo.

Lúc Ấm Dạ Tuyết đi phòng khách, liền thấy được cảnh như thế — cô gái quần chân trắng chạy như điên ở phía trước, mà theo sát phía sau là một đám đàn ông áo đen.

Mây rậm iống như mực nhuộm nhần thành một nhúm, tiến lên nắm chặt cổ tay cô, tức giận quát: “Em đang làm cái gì? Vì sao chỉ quần có chân mà bỏ chạy, bộ dạng này của em. . . .” Đôi mắt sắc bén quét qua một vòng toàn thân cô, “Có xấu hổ hay không!”

“Còn không phải vì anh lấy hết quần áo của tôi, tôi không bọc chân, chẳng lẽ muốn tôi trần trụi đi ra !” Dạ Tường Vi hùng hồn rống lên lại với hắn. Cô tránh bàn tay hắn, “Tôi phải đi!”

Dạ Tường Vi mới đi qua một bước, lại bị Ấm Dạ Tuyết kéo lại, “Ở đâu cũng không cho em đi, chỉ cho phép em ở lại đây!”

“Anh làm gì, tôi cũng đã nói với anh tôi cũng không phải là Nguyệt Tiêm Ảnh.”

“Soạt ——” Ấm Dạ Tuyết kéo chân bao bọc trên người cô ra.

“A ——” Dạ Tường Vi hét ầm lên, phía sau cô chính là một đám đàn ông a.

Lúc chân chậm rãi rơi xuống, lộ ra da thịt trơn bóng mềm mịn, đường cong duyên dáng phía sau lưng. . . . Nhưng, liền bị Ấm Dạ Tuyết che ngang, ôm vào trong lòng, dùng áo khoác trên người hắn che lại cảnh xuân.

Dạ Tường Vi hoảng sợ đánh vào trong ngực hắn, “Này! Anh có đạo đức hay không, thật không ngờ bộ dáng nhìn được như vậy, nhưng là mặt người dạ thú, biến thái như thế.”

Giọng nói trầm thấp của Ấm Dạ Tuyết vang lên ở bên tai cô, “Các cậu đều lui xuống đi!”

Ấm Dạ Tuyết ra lệnh một tiếng, đám đàn ông áo đen tuần tú kia liền dồn dập lui xuống.

“Em đã nói đủ chưa!” Đối với Dạ Tường Vi đang thao thao bất tuyệt, Ấm Dạ Tuyết có chút không kiên nhẫn.

“Hừ! Miệng mọc ở trên mặt tôi, tôi thích nói như thế nào, liền nói như thế đó.” Dạ Tường Vi khép miệng lại.

Im lặng, mới ý thức động tác lúc này của hai người bọn họ mập mờ như vậy. Toàn thân Dạ Tường Vi trần như nhộng, gắt gao sờ sát hắn, chỉ có một lớp áo sơ mi mỏng ngăn cách, truyền tới nhiệt độ nóng bỏng trên người hắn. Giờ phút này, thật giống như da thịt thân cận tới qua.

Trong phút chốc đôi má của Dạ Tường Vi liền ửng hồng, quay đầu thấy chân ở bên chân không xa, muốn nhặt lên. Nhưng mà, vừa rời khỏi ôm ấp của hắn, mất áo khoác che giấu, liền hiện ra cảnh xuân. Ngộ ngờ đột nhiên có một người đi qua chỗ này, vậy chẳng phải là cô sẽ bị thiệt thòi rồi.

“Này! Anh phối hợp một chút!” Dạ Tường Vi vỗ vỗ trong ngực hắn.

“Phối hợp cái gì?” Ấm Dạ Tuyết lại thích gắt gao ôm cô lại như vậy, bởi vì như vậy, mới có tồn tại cảm giác. Nguyệt Tiêm Ảnh thật sự trở lại bên cạnh hắn, đây cũng không phải một mộng đẹp hư ảo.

“Chẳng lẽ chúng ta giữ tư thế ‘bánh kẹp nướng’ như thế này sao? Đứng ở đây làm tượng cho người ta thưởng thức sao!”

Khóe miệng Ấm Dạ Tuyết thoáng hiện ý cười nghiền ngẫm, “Anh cảm thấy thoải mái là được!”

“Tôi cảm thấy khó chịu!”

“Khó chịu? Tiêm Ảnh, em không thoải mái ở đâu?” Ấm Dạ Tuyết thân thiết hỏi.

“Ở cùng chỗ với anh, toàn thân tôi đều không thoải mái!”

72. Chương 72: Có Cảm Giác Giống Như Đã Từng Quen

Lời nói thẳng thắn của Dạ Tường Vi làm cho khuôn mặt Ấm Dạ Tuyết trắng xanh, nhưng cô không để ý tới sắc mặt của hắn, đẩy đẩy hắn, “Phối hợp một chút, tôi muốn ngồi xổm xuống nhặt chân, anh cũng ngồi

xổm xuống đi.”

“Vì sao?” Ấm Dạ Tuyết buồn bực quay đầu đi, thật ra có thể gần gũi cô trong khoảng cách gần, rất tốt.

“Tôi bảo anh làm gì thì anh làm thôi, sao lại nói nhiều như vậy!” Nghe giọng điệu của Dạ Tường Vi giống như giọng điệu vợ đang dạy bảo chồng.

Tuy ngoài mặt Ấm Dạ Tuyết làm bộ như rất không vui, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời, phối hợp với cô chậm rãi cúi người.

Dạ Tường Vi chậm rãi cúi người, lúc ngón tay đụng vào tấm chăn, đứng không vững, ngã nhào trên đất, mà chân lại đá đến chỗ Ấm Dạ Tuyết, hấn cũng ngã theo, đè lên thân thể cô.

Cửa phòng khách, đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân.

“Ai nha!” Vừa nghe tiếng liền biết là Lăng Phong Ngải, “Tuyết thiếu, anh ang làm cái gì? Bây giờ còn chưa tới năm mới, anh đã hành lễ lớn như vậy?”

Mặt Hạ Khiêm Dật đầy hắc tuyến, ra hiệu cho hấn ta một chút, “Bây giờ Tuyết thiếu đang có việc, hay là lát nữa chúng ta trở lại tìm anh ấy.”

Lăng Phong Ngải nhìn theo tầm mắt của hấn ta, chú ý tới có thừa ra hai chân trắng nõn, hét to một tiếng, “Tuyết thiếu! Cuối cùng anh cũng ăn mặn a! Anh vì Nguyệt Tiêm Ảnh ăn chay lâu như vậy, cũng nên ăn mặn, tôi biết rõ bây giờ anh đói khát, gấp rút, nhưng đây là phòng khách người đi người tới, có phải làm cái kia cái kia rất.hay không?”

Dạ Tường Vi lén lút thò đầu ra từ trong lòng của Ấm Dạ Tuyết, lông mày nhíu lại, “Anh thật sự nói quá nhiều...!”

Khi thấy Dạ Tường Vi, mắt của Hạ Khiêm Dật và Lăng Phong Ngải liền trừng lớn, hít vào một hơi lạnh.

“Nguyệt Tiêm Ảnh, là em thật sao?” Hạ Khiêm Dật nói chuyện rất cẩn thận.

Lăng Phong Ngải phản ứng khoa trương, môi run rẩy hỏi: “Nguyệt Tiêm Ảnh, bây giờ cô là người, hay là quý a?”

Nguyệt Tiêm Ảnh? Vì sao bọn họ đều cho rằng cô là Nguyệt Tiêm Ảnh chứ?

Dạ Tường Vi nghi ngờ.

“Các cậu nhìn cái gì vậy, xoay người!” Ấm Dạ Tuyết hờn giận nói.

Giờ phút này, vì không cho Dạ Tường Vi lộ ra ánh sáng, hấn chỉ có thể duy trì tư thế mập mờ ở trên người cô. Nhưng, vì không để tất cả sức nặng của mình đều đè lên người cô, hai tay chống đỡ, thực không dễ.

“Tuyết thiếu, anh muốn ở đây cái kia cái kia, không phải là vì để mọi người thuận tiện thưởng thức à? Thật không ngờ, sau khi ăn chay vài năm, đột nhiên Tuyết thiếu trở nên cởi mở như vậy.”

Ấm Dạ Tuyết không bình tĩnh hét lên với Lăng Phong Ngải đang thao thao bất tuyệt, “Cậu muốn tôi móc mắt của cậu xuống sao?”

“Thật nhỏ mọn, cũng không phải là nhìn của anh.” Tuy ngoài miệng Lăng Phong Ngải bất mãn nói thầm, nhưng vẫn sợ hãi mệnh lệnh của Ấm Dạ Tuyết, xoay người sang chỗ khác.

Ấm Dạ Tuyết đứng dậy, kéo chăn qua bao kín chặt chẽ thân thể của Dạ Tường Vi.

Sau khi Dạ Tường Vi bị Ấm Dạ Tuyết ôm trở về phòng, hấn liền rời khỏi. Bây giờ cô không có quần áo, chỉ có thể ngoan ngoãn ru rú trong ổ chăn.

Đang lúc cô vừa buồn chán vừa nghĩ làm sao để thoát thân, “Gõ, gõ.” Truyền đến tiếng đập cửa trong trẻo.

“Ai vậy? Vào đi.” Mặc kệ người tới là đàn ông, hay là phụ nữ, có thể giải buồn chính là người tốt.

Lăng Phong Ngải vừa thấy cô, kích động không thôi mà vọt lên, liền kéo lấy bàn tay của cô, “Nguyệt Tiêm Ảnh, cuối cùng cô là trở lại, cô có biết hay không. Lúc Tuyết thiếu cho rằng cô đã. Đã đi, lúc đó anh ấy đau lòng muốn chết, đau đến thấu tim a. Nguyệt Tiêm Ảnh, cô tin tôi, Tuyết thiếu là thật lòng với cô. Từ khi cô. cô rời khỏi, hắn đã giữ mình năm năm rồi.” Lăng Phong Ngải có cảm giác nói ra những lời này không được tự nhiên, sững sờ hỏi: “Nguyệt Tiêm Ảnh, sao cô lại không chết?” Lời này nghe ra càng thêm không được tự nhiên rồi.

Dạ Tường Vi rút tay mình về, dụng chần gắt gao quần thân thể mình, chỉ lộ ra một cái đầu, dù sao bên trong trần như nhộng, vẫn nên cẩn thận một chút tốt hơn.

“Nguyệt Tiêm Ảnh? Cô ấy là ai a? Bộ dáng rất giống tôi sao?”

“Sao lại thế này?” Lăng Phong Ngải kinh ngạc quay đầu nhìn nét mặt u ám của Hạ Khiêm Dật.

Lông mày của Hạ Khiêm Dật nhíu chặt, “Em có nhớ chuyện năm năm trước hay không?”

Dạ Tường Vi lắc đầu, “Anh hỏi cái này để làm gì? Năm năm trước đầu của tôi bị thương nặng, cho nên không nhớ được những chuyện trước đó.”

Vừa nghe cô nói như vậy, lông mày của Hạ Khiêm Dật từ từ giãn ra, “Có lẽ có một ngày em có thể tìm được trí nhớ năm năm trước.”

Trí nhớ của năm năm trước ? Dạ Tường Vi không hiểu tại sao khi mình nghĩ tới chuyện này thì ngực giống như bị đè nén, làm cho cô không thở nổi,

“Nếu khoảng ký ức đó làm tôi quá đau khổ , tôi đây cần gì phải tìm lại.”

Đôi mắt của Hạ Khiêm Dật tối sầm lại, thì thào nói: “Không sai, có lẽ như bây giờ sẽ tốt với em hơn.”

Ám Dạ Tuyết lẳng lặng đứng ngoài cửa nghe được lời của cô, tim khẽ run lên, dường như đau khổ năm năm trước của cô đều là do hắn tạo ra, bây giờ cô đã quên tất cả, đối với hắn mà nói, đây không phải là ông trời đã cho hắn một bắt đầu mới sao.

Ám Dạ Tuyết đi vào phòng ngủ, ném một cái túi lên trên giường, “Nhanh mặc vào đi, không nên chần chừ đi khắp nơi dọa người nữa !” Hắn lập tức xoay người, nói với hai người: “Đi theo tôi.”

Sau khi ba người đàn ông đều đã ra khỏi phòng, Dạ Tường Vi mới thả lỏng đề phòng, vươn tay lấy đồ trong túi ra. đồ lót viền tơ mờ gợi cảm, còn có một cái áo ngủ màu hồng quyến rũ.

“Ám Dạ Tuyết chết tiệt!” Dạ Tường Vi tức giận đến cắn răng, để cho cô mặc cái này có thể ra ngoài gặp người khác sao, cái này so với chần không phải đều giống nhau sao.

Ám Dạ Tuyết ngồi trước bàn làm việc, đôi mắt sắc bén, nét mặt nghiêm túc làm cho đường cong trên mặt hắn kéo căng. Im lặng giây lát, hắn bình tĩnh nói: “Cô ấy chính là Tiêm Ảnh!”

“Nhưng mà, Nguyệt Tiêm Ảnh của anh đã hoàn toàn quên anh.” Hạ Khiêm Dật bổ sung, hắn cũng tin chắc Dạ Tường Vi chính Nguyệt Tiêm Ảnh. Tuy ở chung với Nguyệt Tiêm Ảnh không bao lâu, nhưng cái cảm giác quen thuộc khi ở bên cô là như thế. Theo thời gian làm tan biến những ký ức, nhưng cảm giác lại vĩnh viễn không cách nào tiêu diệt.

Hạ Khiêm Dật tiếp tục nói: “Lúc đó, viên đạn xuyên thẳng tim của Nguyệt Tiêm Ảnh, tim của cô ấy cũng ngừng đập, nhưng chỉ cần lập tức làm phẫu thuật ghép tim, như thế cô ấy có thể sống lại. Về phần cô ấy mất trí nhớ, có thể là. do con người gây ra.”

73. Chương 73: Cầu Hôn.

“Do con người gây ra?” Ám Dạ Tuyết lập lại lời nói của hắn ta một lần nữa.

“Nguyên nhân gây ra mất trí nhớ bao gồm nhân tố bên ngoài và bên trong, nhân tố bên ngoài chính là bên ngoài chịu lực va chạm, não bộ bị tổn thương nặng làm mất trí nhớ. Mà nguyên nhân bên trong là vì một

người rất muốn quên một đoạn ký ức, thường nghĩ ở trong lòng thì một lúc nào đó cũng sẽ quên mất, nhưng mất một đoạn ký ức giống như Nguyệt Tiêm Ảnh vậy, chỉ có một khả năng chính là—— thôi miên”

Nét mặt của Âm Dạ Tuyết càng nặng nề hơn, nhũn chặt lông mày, “Là ai cứu Tiêm Ảnh, là ai làm cô ấy mất trí nhớ?”

Hắn vuốt cằm suy nghĩ sâu xa, trong đầu thoáng hiện lên một khuôn mặt, “Chính là anh ta sao?”

Vừa nghĩ đến đây, đột nhiên Âm Dạ Tuyết đứng lên, bước nhanh đi đến ra cửa, bây giờ hắn muốn đi làm rõ chuyện này.

Cửa truyền đến tiếng chuyển động tay cầm cửa, tuy rất nhỏ, nhưng trong không khí yên tĩnh như vậy, nghe rất rõ ràng.

“Rắc rắc ——” Trong phút chốc cửa mở ra, nghênh đón hắn là bộ đồ lót màu hồng vào trên mặt của hắn.

“Sao anh để cho tôi mặc loại quần áo này, làm sao tôi mặc được!” Dạ Tường Vi thở phì phì quát hắn.

Âm Dạ Tuyết đen mặt lấy bộ đồ lót trên mặt mình xuống, nhàn nhạt đưa mắt nhìn, “Sao lại không thể mặc, rõ ràng chính là số đo của em.”

“Anh. Sao anh biết số đo của tôi.”

“Tôi hôm qua, từ trên xuống dưới của em đều bị ta sờ khắp tôi sờ, em nói, em còn chỗ nào mà tôi không biết.”

Dạ Tường Vi nhanh chóng rút mặt vào chăn, “Dù sao tôi cũng không mặc, muốn mặc thì anh mặc đi.”

“Em không thích mặc, vậy thì không cần mặc.” Âm Dạ Tuyết bước từng bước tới gần cô, “Trần như nhộng càng thuận tiện làm việc.”

Trên mặt Dạ Tường Vi liền ửng lên hai má hồng, “Anh.” Giật lấy đồ lót trong tay hắn, chui vào ổ chăn, nhanh nhanh mặc áo ngủ rồi chui đi ra, “Tôi sẽ không để anh có lợi!”

Áo ngủ màu hồng dính sát trên thân thể trắng nõn của cô, buộc quanh dáng người lồi lõm của cô.

Âm Dạ Tuyết mang theo ý cười nhìn cô từ trên xuống dưới, “Tôi biết em mặc màu hồng là thích hợp nhất.”

Màu hồng càng làm nổi bật da thịt trắng nõn, ánh sáng hiện ra càng trong suốt óng ánh.

“Làm sao anh mới có thể thả tôi?” Dạ Tường Vi bĩu môi chu miệng, “Tuy nói là ta muốn ám sát anh, nhưng anh có chút tổn thương nào, mà tôi còn bị anh ăn đậu hủ không công, vậy chúng ta xem như xóa bỏ, không thiếu nợ nhau, xin anh thả tôi có được hay không?”

Âm Dạ Tuyết bò lên giường, chậm rãi tiến lên, tới gần cô, “Nếu tôi nói không thì sao?”

“Vậy rốt cuộc anh muốn thế nào a?”

“Đối với sát thủ ám sát tôi mà nói, em còn chưa đứt tay đứt chân, xem như là may mắn nhất” Âm Dạ Tuyết ngồi đối diện với cô, nhìn thẳng cô.

Dạ Tường Vi tức tối trợn mắt nhìn hắn, đưa hai tay ra, “Anh muốn chặt đứt hai tay hai chân của tôi, được thôi! Vậy anh làm đi!”

Ai ngờ, Âm Dạ Tuyết nắm hai tay cô, dùng sức kéo, kéo cô vào trong lòng mình, nâng tay cô lên, nụ hôn nóng bỏng rơi xuống mu bàn tay, “Đôi bàn tay xinh đẹp như vậy, nếu chặt đứt sẽ rất đáng tiếc!”

“Buông!” Dạ Tường Vi ra sức vùng vẫy .

“Không muốn bị chặt đứt hai tay cũng được, vậy làm vợ của anh có được hay không?” Năm năm trước, cuối cùng thì buổi hôn lễ kia vẫn không thể nào cử hành, hơn ngàn đóa hoa tường vi, cứ như vậy dần dần héo rũ suy tàn. Lần này, hắn không muốn buông tay cô ra nữa, nếu ông trời cho hắn một cơ hội nữa, vậy hắn phải quý trọng hơn.

Năm năm dài đằng đẵng hơn 1800 ngày, bây giờ, một phút Âm Dạ Tuyết cũng không thể chờ. Tuy cô đã không nhớ được hẳn, nhưng đối với Âm Dạ Tuyết mà nói không hẳn là một chuyện xấu, tuy quên từng chút từng chút kỷ niệm ở cùng hẳn, nhưng cô cũng quên mất những tổn thương không cách nào bù đắp mà hẳn đã gây ra cho cô.

“Làm vợ anh?” Dạ Tường Vi nhin cười, hỏi: “Đây là anh đang cầu hôn tôi sao?”

“Nếu em nghĩ vậy, thì chính là như vậy!” Giọng điệu của Âm Dạ Tuyết rất nghiêm túc.

“Phốc ——” Dạ Tường Vi thật sự là không nhịn được nữa, bật cười, “Thực xin lỗi a..., tôi biết lúc này không thể cười, nhưng tôi thật sự không nhịn được nữa. Tuyết thiếu, thật không ngờ anh vẫn còn có tính trẻ con, đùa tôi kiểu này.”

Âm Dạ Tuyết ngắt lời cô, “Em cảm thấy tôi đang nói đùa sao?”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Dạ Tường Vi ngừng cười, “Ai lại cầu hôn với sát thủ muốn giết anh ta chứ? Anh cho tôi là đứa ngốc sao, dễ dàng bị người ta đùa bỡn như vậy? Hơn nữa, tôi đã có vị hôn phu rồi.”

Đôi mắt tối tăm của Âm Dạ Tuyết liền ngưng lại, bắn ra hai tia sáng hung ác lạnh lẽo, “Em có vị hôn phu rồi.” Hẳn thì trào tự nói , một tia sáng xẹt qua con ngươi đen, “Có phải Âm Dạ Lệ hay không?” Hẳn thốt ra.

“Làm sao mà anh biết được?” Dạ Tường Vi có chút nghi ngờ, cô nhớ rõ Âm Dạ Lệ chưa từng công bố quan hệ của hai người bọn họ ra ngoài.

Âm Dạ Tuyết nắm chặt hai cánh tay của cô, giữa con ngươi xẹt qua tia sáng phần nộ , môi mỏng khê cong, “Nhớ kỹ! Đời này, em chính là của tôi!”

Cánh tay bị nắm chặt đến đỏ ửng, Dạ Tường Vi bị đau bắt đầu kêu la, “Đau quá. Anh buông ra.” Khóe mắt chứa nước mắt.

Nước mắt hiện ra ánh sáng giống như mũi nhọn của lưỡi dao sắc bén đâm vào tim Âm DạTuyết, hẳn bỗng sững sốt, buông lỏng Dạ Tường Vi ra, “Tiêm Ánh, có phải anh làm em đau rồi hay không?”

Dạ Tường Vi xoa cánh tay ứ hồng, gáo thét với hẳn: “Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, tôi không phải Nguyệt Tiêm Ánh mà anh nói, không phải, không phải, chính là không phải.” Cô bắt đầu kích động.

Có lẽ, ở trong lòng cô cũng bài xích cái tên này, bởi vì dưới cái tên đó tất cả đều là bi thương.

“Được, em không phải. Em chính là Dạ Tường Vi.” Bây giờ cô vui vẻ như vậy, đoạn trí nhớ này đối với cô mà nói chỉ là một bao quần áo nặng, mất đi, ngược lại có thể sống thoải mái dễ chịu hơn.

Nhìn thấy cô vui vẻ hạnh phúc, đây không phải là mong muốn của hẳn sao.

“Cái gì, không thấy tiểu Tuyết nữa?” Trong văn phòng truyền đến tiếng nổi giận của Âm Dạ Lệ, “Đã xảy ra bao lâu, không phải trước khi đi nước ngoài công tác tôi ngàn dặn dò vạn dặn dò nhất định phải coi chừng cô ấy thất chặt sao! Một đám vô dụng, các cậu đều không làm được chuyện gì !”

tieuthutrieugia.net

Chương mới khoảng cuối tuần mới có nhé mấy nàng....Ta đang sức cùng lực kiệt chiến đấu với mấy môn chuyên ngành...

Tuyệt sẽ hông post đều được vì từ đây đến đầu tháng 8 ta phải thi kết thúc nhiều môn và tới tháng 8 ta mới nghỉ hè...nên mong mấy nàng thông cảm nhé

P.S: Ta đang định hoàn bộ này đúng ngày sinh nhật diễn đàn mà tình hình này hông biết thế nào đây...: cry:

Nhớ hồi đó thi ĐH cũng đâu có đuối zậy đâu ta: hixhix: : hixhix:

74. Chương 74: Để Cho Anh Ôm Là Được.

Về mặt của đám người áo đen đều trắng bệch, run rẩy cúi đầu đứng thẳng, “Thuộc hạ lập tức đi tìm.”

“Lệ, cô ấy cũng không phải là đứa bé vài tuổi, mất tích vài ngày chỉ đi ra ngoài chơi mà thôi, có phải anh đã coi chừng cô ấy quá chặt rồi hay không?” Hạ Lan Xích bưng ly cà phê lên nhàn nhã nhấp một ngụm, thời gian năm năm làm giảm đi tuổi trẻ nồng cuồng của hắn ta, bây giờ hắn ta có vẻ trưởng thành vững vàng hơn.

Trên mặt nạ mây bạc hiện lên tia sáng sắc bén, “Ngộ nhỡ Tuyết nhi gặp cậu ta.”

“Anh nói Ám Dạ Tuyết?” Hạ Lan Xích cười khẽ một tiếng, “Cái này anh cứ yên tâm, năm năm rồi cô ấy cũng không có chút ấn tượng nào về chuyện trước kia, cho dù gặp Ám Dạ Tuyết, đối với cô ấy mà nói anh ta cũng chỉ là một người xa lạ mà thôi. Lệ, năm năm rồi, tôi cảm thấy anh có thể cưới cô ấy vào cửa rồi.”

Lửa giận của Ám Dạ Lệ dần dần tiêu tan, phát tay để cho đám thuộc hạ lui ra, “Đường như cho đến bây giờ tôi còn chưa nắm giữ được lòng của cô ấy.”

“Vậy thì có sao, chiếm lấy người của cô ấy trước thì trái tim cũng tự nhiên thuộc về anh.”

Đôi con ngươi tối tăm nặng trĩu, “Tôi muốn cô ấy cam tâm tình nguyện.”

Ám Dạ Lệ mạnh mẽ trên thương trường vừa gặp phải vấn đề tình cảm, lập tức sợ hãi rụt rè. Hắn cũng không phải là một người nhất gan, chỉ là quá yêu cô, yêu đến đề nén tình cảm của mình dung túng thả lỏng cô.

“Lệ, tôi thấy anh sắp biến thành con dâu chịu đựng mẹ chồng rồi.”

Ánh mắt sắc bén bắn về phía Hạ Lan Xích, Ám Dạ Lệ thở dài một hơi, “Nếu cô ấy muốn ra ngoài chơi, vậy thì bây giờ không cần tìm cô ấy. Đợi cô ấy chơi mệt mỏi, sẽ trở về.”

“Sao anh còn không đi?” Dạ Tường Vi hờn giận mà nhìn hắn.

Bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ dần dần bị bóng đêm ập xuống, trên trời treo một ánh trăng cong mảnh khảnh. Vài chòm ngôi sao thưa thớt rải trên bầu trời.

Ám Dạ Tuyết đối với lệnh đuổi khách của cô không những mắt diếc tai ngơ, ngược lại còn đặt mộng ngồi ở trên giường, “Vì sao anh phải đi? Đây là phòng ngủ của anh.”

“Anh tính ngủ ở đây?” Dạ Tường V cảnh giác lui lui về phía sau vài bước, “Anh. Anh, không phải còn muốn muốn.”

Khóe môi Ám Dạ Tuyết cong lên, “Anh không nghĩ là muốn nhưng em đã có yêu cầu, anh sẽ thỏa mãn em”

“Cái gì chứ, ai nói tôi muốn, rõ ràng chính là anh.” Khuôn mặt Dạ Tường Vi đỏ ửng xấu hổ nói.

Ám Dạ Tuyết thừa lúc cô thao thao bất tuyệt, trực tiếp vén chăn lên chui vào ổ chăn, khép mắt lại ngủ.

“Này! Anh ngủ giường, chẳng lẽ muốn để cho tôi ngủ sô pha, anh có thể thương hương tiếc ngọc một chút hay không.” Dạ Tường Vi buồn bực bĩu môi, đi lên phía trước vén hết chăn trên người hắn, kéo cánh tay hắn.

Ai ngờ, Ám Dạ Tuyết dùng sức kéo ngược lại một chút, cô không giữ được thăng bằng mà ngã xuống trên người hắn.

“Em không muốn ngủ sô pha vậy thì cùng anh ngủ trên giường đi.” Ám Dạ Tuyết siết chặt hai tay gắt gao ôm chặt cô.

“Anh buông! Ai muốn ngủ với anh chứ.” Dạ Tường Vi không ngừng vùng vẫy.

“Bảo bối, đừng nhúc nhích, em có biết làm như vậy sẽ làm cho anh muốn.”

Câu nói này làm cho Dạ Tường Vi hoảng sợ, lập tức cảm như hén ru rú ở trong lòng hấn không dám động đây, “Tôi không động thì đêm nay anh sẽ không đụng vào tôi sao?”

Ấm Dạ Tuyết kéo chăn lên trên thân hai người, “Để cho anh ôm là được. . . .” Hấn hít sâu một hơi, hơi thở năm năm trước vẫn không biến mất, mùi hương thoang thoảng đậm đặc khiến cho lòng của hấn liền yên tĩnh, “Để cho anh ôm, được không?”

Thái độ của hấn cùng lúc trước tuyệt đối là rất khác nhau, giống như đang khấn cầu cô, bỗng nhiên lộ ra dịu dàng làm trong lòng Dạ Tường Vi cảm thấy khiếp sợ, giống như mơ mộng lại mất đi ý thức phản kháng mà ngây ngốc gật gật đầu.

Ấm Dạ tuyết an tâm khép mắt lại, gắt gao ôm chặt cô, dường như làm như vậy có thể tiếp cận lòng cô thêm một chút, trong lúc đó hơi thở cùng mùi thơm hấn tràn quanh cơ thể cô, cơn buồn ngủ dần dần kéo tới.

Lưới sắc đen vững chắc đầy dây leo, phía trên nổi thêm lá cây xanh thắm và còn có đóa hoa tường vi đỏ tươi rậm rạp tranh nhau nở rộ sáng rực.

Ánh mặt trời thân nhiên chiếu xuống trên đóa hoa tường vi, rực rỡ lại càng thêm ướt át xinh tươi.

“Thật đẹp a!” Dạ Tường Vi mặc áo ngủ lụa mỏng đứng ở trước cửa sổ sát đất, ngắm nhìn vườn hoa tường vi nhỏ cách đó không xa, hình như nơi đó có một sức hấp dẫn mê hoặc lòng người đã thu hút ánh mắt của cô.

“Em thích hoa tường vi?” Ấm Dạ Tuyết im lặng đứng ở sau lưng cô choàng lên trên người cô một cái áo khoác.

Dạ Tường Vi vừa nghe thấy tiếng của hấn lập tức thu ý cười trên mặt lại, bực mình trợn mắt nhìn hấn. Rõ ràng cô rất chống cự hấn lại không hiểu sao tối hôm qua lại đồng ý để hấn ôm mình ngủ. Hơn nữa, cô lại ở trong lòng người xa lạ này ngủ đến say nồng như vậy. Từ trước đến nay, mỗi đêm đi ngủ cô đều bị ác mộng quẩn lầy, nhưng tối hôm qua cô lại thật sự ngủ đến chìm trong giấc mộng, dường như cái ôm ấp kia có thể làm cho cô có cảm giác an toàn, có thể làm cho cô yên tâm.

Ấm Dạ Tuyết đối với phản ứng lạnh lùng của cô thì không cho là đúng, nói: “Nhà thiết kế vừa mới đưa tới quần áo mùa xuân mới nhất mùa này, em có muốn đi xem hay không?”

Dạ Tường Vi ngoảnh mặt làm ngơ với câu hỏi của hấn, chỉ chỉ vườn hoa tường vi phía trước hỏi: “Đó là chỗ nào?”

Ấm Dạ Tuyết nhìn theo tầm mắt của cô, ánh mắt tối tăm dần dần trở nên nặng nề, “Đó là một nơi có chứa đựng trí nhớ rực rỡ tốt đẹp.”

“Trí nhớ cũng cần rực rỡ sao? Trí nhớ có tác dụng gì?” Dạ Tường Vi lẩm bẩm hỏi.

“Trí nhớ là một phần của sinh mạng, trí nhớ chính là dấu vết sinh mạng của em.”

Lông mày hơi nhíu lại, “Năm năm trước tôi mất trí nhớ, có nghĩa là tôi là một người không hoàn chỉnh hay không?” Cô bắt đầu nảy sinh cảm giác sợ hãi thật lớn, cảm thấy cuộc sống của mình bây giờ là kiến trúc hư vô mờ mịt trên tầng mây, ngộ nhỡ có một ngày tầng mây này tan ra, những áp lực gánh nặng sẽ xam nhập vào cuộc sống bây giờ của cô.

Bỗng dưng trên người Dạ Tường Vi lộ ra cô đơn cùng bất lực làm cho lòng của Ấm Dạ Tuyết siết chặt, hấn vòng ôm cô từ phía sau, “Nếu đã quên, thì quên đi. Có lẽ quên những cái cái không vui này, là một loại giải thoát cho bản thân cũng là cho người khác một cơ hội nữa, đây không phải là một chuyện tốt sao.”

75. Chương 75: Đây Xem Như Là Trừng Phạt Hấn Sao

Trong mắt Dạ Tường Vi thoáng hiện qua đau buồn, gạt bỏ đôi tay đang vòng trên eo cô, “Khi nào thì anh thả tôi?”

“Nếu anh nói cả đời này cũng sẽ không buông tha em nữa thì sao?”

“Tôi không đùa giỡn với anh, đã hai ngày rồi tôi không trở về nhà, bây giờ bạn trai của tôi nhất định là đã tức giận.” Chân mày Dạ Tường Vi nhíu lại lo lắng, cô biết rõ cho dù là như thế nào thì Âm Dạ Lệ cũng tha thứ cho hành vi tùy hứng của cô, nhưng cô không muốn làm một đứa bé không lớn biến thành gánh nặng của hắn.

Về mặt Âm Dạ Tuyết liền ngưng tụ, đôi mắt đen bóng liền ngưng tụ một tầng sương lạnh, “Em thích anh ta sao?”

“Anh ấy tốt với tôi như vậy đương nhiên là tôi thích anh ấy rồi! Cho nên xin anh thả tôi trở về, nếu anh ấy không tìm được tôi có thể sẽ tức giận đến giết người.”

Nghe được cô thẳng thắn thổ lộ, về mặt Âm Dạ Tuyết càng cứng lại hơn, nhếch môi mỏng, đường cong cằm cứng ngắc, nhíu chặt lông mày. Toàn bộ những thứ này đều chứng tỏ giờ phút này hắn đang đè nén phần nộ, “Không cho phép em thích anh ta, có nghe hay không, em chỉ có thể thích anh!”

Đây có tính là trừng phạt của cô hay không, vốn tưởng rằng hoàn toàn mất đi cô, kết quả lại xuất hiện trước mặt hắn giống như giấc mơ, cảm giác này thật giống như vừa bay lên thiên đàng, nhưng khi hắn mừng như điên và lúc hắn cho là có thể mãi mãi bên nhau thì lại nghe tin dữ rằng cô đã có người trong lòng, giống như hạnh phúc đã tới tay liền theo khe hở giữa ngón tay trốn mất, từ thiên đường rơi xuống địa ngục, phải, chính là cảm giác ở trong lòng hắn bây giờ.

Đối mặt với Âm Dạ Tuyết bá đạo cường quyền, Dạ Tường Vi chẳng thềm ngó tới, “Thích loại người như anh?” Cô ắc đầu, “Trừ khi mắt tôi bị mù.”

“Em.” Âm Dạ Tuyết tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, tránh làm ra chuyện tổn thương đến cô, hắn đè nén phần nộ, “Anh sẽ không thả em đi!” Nói xong, xoay người rời đi.

“Bốp ——” Ngay lúc Âm Dạ Tuyết mở cửa ra, người dựa sát vào cánh cửa mất đi trọng tâm ngã ở trên mặt đất.

“Mộ Trần Tuyết, cô ở trong này làm gì?” Lông mày của Âm Dạ Tuyết nhíu chặt, dùng vẻ mặt chán ghét nhìn cô ta.

Sáng sớm cô ta trở về Nguyệt Minh Khâu liền nghe người hầu nói Âm Dạ Tuyết một người phụ nữ có bộ dáng giống Nguyệt Tiềm Ảnh như đúc, ngực cô ta liền siết chặt. Tuy vài năm nay Âm Dạ Tuyết chưa từng cho cô ta về mặt vui vẻ, nhưng ở bên cạnh hắn căn bản cũng không có những phụ nữ khác, mà Dạ Mị luôn theo sát hắn cũng đã tìm được một nửa kia khi ra ngoài làm nhiệm vụ. Cho nên, cô ta vẫn cho là thân phận nữ chủ nhân nơi này sớm hay muộn cũng là của cô ta, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nguyệt Tiềm Ảnh không phải đã chết sao, vì sao còn có thể. Mộ Trần Tuyết khẩn trương không thôi, ghé vào cửa phòng dò xét thực giả.

“Em nghe người hầu nói Nguyệt Tiềm Ảnh trở lại, em liền đến.” Cô ta co rúm lại nói, lập tức đứng lên từ trên sàn nhà.

“Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, tôi không phải là Nguyệt Tiềm Ảnh gì đó!” Dạ Tường Vi cảm thấy phiền phức lại nhấn mạnh.

Mộ Trần Tuyết ngẩng đầu vừa lúc nhìn Dạ Tường Vi, liền hoảng sợ đến hai mắt đều trừng thẳng, giống như gặp quỷ, môi run rẩy, “Nguyệt. Nguyệt Tiềm Ảnh, cô.”

Có lẽ là làm việc trái với lương tâm, biểu hiện của Mộ Trần Tuyết rất khoa trương, lên tiếng hét rầm lên, “A ——” Cô ta ôm đầu liền xông ra ngoài.

Thấy thế, Dạ Tường Vi lạnh lùng nhìn thoáng qua Âm Dạ Tuyết, hỏi: “Bộ dáng của tôi đáng sợ như vậy sao?”

“A. Rất thích, rất sâu.” Tiếng thở dốc quỵên rũ liên tiếp truyền đến.

Trong không khí bắt đầu nổi lên một tầng hơi thở dâm mị pha trộn với tiếng thân thể va chạm.

Một người đàn ông trung niên bụng phệ nằm đè lên trên người Lãnh Mỹ Diễm, cái bụng tròn vo chống đỡ trên bụng dưới bằng phẳng của cô ta, trên giữa đỉnh đầu hiện ra sáng bóng.

Mặc dù như thế, Lãnh Mỹ Diễm vẫn phải đè nén cảm giác chán ghét này xuống, cố gắng vận vẹo thân thể uyển chuyển, nghênh đón mỗi một lần tiến lên của ông ta, tùy ý phát ra tiếng hét dâm dăng.

Bị Ám Dạ Lệ bán đi Thái rơi vào làm nô lệ thấp kém trên giường, đây quả thực chính là sống không bằng chết, nhiều lần tìm được đường sống trong chỗ chết. May mắn, vào một năm gặp được Cát Liên Quân chuộc thân. Ông ta vẫn bị Ám Dạ Tuyết chèn ép, ông ta không thể không vứt bỏ thị trường trong nước, chạy ra nước ngoài, tiếp tục dựa vào việc phục vụ tình dục mà kiếm tiền, mà cô ta đã quay chụp mấy bộ AV cho Cát Liên Quân, dựa vào cô lớn mật biểu diễn làm cho hắn kiếm được một khoản tiền lớn.

Hiện tại bọn họ lại lạng lẽ về nước, bởi vì đối với thù hận hai người đều không bỏ xuống được.

“A Tuyệt quá.” Lãnh Mỹ Diễm nằm trên giường, càng không ngừng vận vẹo thân thể, miệng không nhịn được bật ra tiếng rên rĩ nũng nịu.

Cát Liên Quân gầm nhẹ một tiếng, sau khi phóng thích tất cả chất lỏng nóng bỏng thì ngã vào trên người Lãnh Mỹ Diễm há mồm thở dốc, “Cô gái, bản lĩnh trên giường của cô thật lợi hại!” Giống như khen thưởng liền nắm lấy hai vú ngạo nghễ của cô ta.

“A ——” Cô ta bị đau sợ hãi kêu một tiếng, lập tức che dấu đau đớn, hờn dỗi nói: “Lão Cát, ngài thật hư hỏng!”

“Ha ha.” Cát Liên Quân cười lộ ra đầy răng vàng trong miệng, “Được rồi, bây giờ tôi phải đi điều tra xem người phụ nữ bên cạnh Ám Dạ Tuyết là ai, người đẹp, buổi tối tôi trở lại tìm cô!” Ông ta cúi đầu hôn cô ta một cái.

Cát Liên Quân mặc quần áo tử tế xong vừa đi, sắc mặt Lãnh Mỹ Diễm liền nặng nề, tươi cười trên mặt tiêu tan gần như không còn, “Phi, phi.” Khạc ra hai cái. Hầu hạ cái lão già kia làm cô ta rất ghê tởm, nếu không phải vì dựa vào thế lực của ông ta để báo thù, cô ta hận không thể bắt ông ta đi thiến.

“Soạt, soạt ——” rút mấy tấm giấy, lau dấu vết ông ta để ở lại trên người mình. Xoay người nằm ngủ, nhưng cô ta lặn qua lộn vẫn ngủ không yên.

Cô ta đứng dậy mở cửa phòng, hai tay ôm ngực, nói với hai người đàn ông áo đen đứng canh ở đối diện: “Các người tiến vào!”

Hai người này thấy toàn thân Lãnh Mỹ Diễm trần như nhộng, lập tức hiểu rõ ý của cô ta, trên mặt liền hiện lên ý cười dâm tà. Dù sao cũng không phải lần đầu tiên làm như vậy, lập tức ngựa quen đường cũ cởi hết quần áo trên người, hai người đàn ông đè cô ta dưới thân, đùa bỡn khởi động thân thể của cô ta.

Cát Liên Quân năm sáu chục tuổi căn bản là không cách nào thỏa mãn dục vọng của cô ta, mỗi lần ông ta xong việc, nhu cầu của cô ta mới vừa bắt đầu, mỗi lần đều làm cô ta phải tìm đàn ông phát tiết.

“A A” Lãnh Mỹ Diễm hưng phấn mà hét to lên tiếng, dường như đã đạt được thỏa mãn.

Nhưng tất cả trong đầu cô ta vẫn hiện lên Ám Dạ Lệ, cô ta hận hắn càng thêm khắc cốt ghi tâm. Lần này cô ta trở về không chỉ là muốn báo thù mà còn muốn tìm đứa em gái thất lạc.

Cát Liên Quân giúp cô ta chuộc thân cũng đã điều tra trước tư liệu của cô ta, lại giúp cô ta tìm được em gái thất lạc nhiều năm, cô ta thật không ngờ chính là, em gái cô ta lại được Ám Dạ Tuyết nhận nuôi, bây giờ chính là đại tiểu thư tổ chức “Ám” —— Mộ Trần Tuyết.

76. Chương 76: Trí Nhớ Hiện Ra.

Dạ Tường Vi đi đến đâu cũng bị cản trở, lần đầu tiên có cảm giác thất bại. Bởi vì Ám Dạ Lệ cương cường, để cho có thể đi lại trong Ứng bang nhưng mà hiện tại.

“Ám Dạ Tuyết thối tha, Ám Dạ Tuyết chết tiệt, tôi muốn đem anh chặt thành tám khúc, tôi muốn lột da rút gân của anh, uống máu của anh.” Trong tay cô cầm một cành liễu đánh xuống lùm cây thấp bé, cành lá đồn dập rơi xuống đất.

Hai vệ sĩ áo đen đứng sau lưng cô đưa mắt nhìn nhau một cái, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“Hô.” Phát tiết xong, cô thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy trong lòng vui vẻ dễ chịu hơn, “Này! Theo đuôi, bây giờ tôi muốn đi nhà vệ sinh, các người cũng cùng đi sao?” Cô hướng về hai vệ sĩ áo đen to lớn mạnh mẽ, lui ngược về phía sau.

Mộ Trần Tuyết điều khiển một chiếc xe thể thao đỏ như máu ra khỏi nhà xe, vừa lúc đối diện với Dạ Tường Vi đang đưa lưng về phía của cô ta, đôi mắt tối tăm hiện lên ánh sáng gian ác, khóe môi đỏ sẫm chậm rãi giờ lên, mày nhíu chặt, đập mạnh xuống chân ga.

“Soàn soạt ——” Xe lập tức tăng tốc độ, giống như mũi tên rời cung bay ra ngoài.

“Dạ tiểu thư, cẩn thận xe phía xe!” Lúc vệ sĩ phía sau phát hiện chiếc xe chạy trước mặt kia có chút khác thường, hai người bọn họ đã rời khỏi Dạ Tường Vi quá xa rồi.

Cô sững sờ nhìn về mặt hoảng hốt của vệ sĩ, đứng ở tại chỗ, thật cẩn thận xoay người, nghênh đón một chiếc xe đang chạy nhanh về phía cô, thật giống như một con cá mập mạnh mẽ, mà giờ phút này cô chỉ là một con mồi nhỏ yếu.

Cô giật mình, hai chân phát run, trái tim nhảy vọt lên cổ họng.

“Cẩn thận ——” Một giọng nói trầm thấp từ tính vang lên, lập tức thoáng hiện bóng đen nhào về phía Dạ Tường Vi.

Cô khép chặt hai mắt lại, cảm giác có một sức lực mạnh mẽ gắt gao vây quanh cô , toàn thân không có chỗ nào có cảm giác đau, nhưng một màn mạo hiểm vừa rồi vẫn còn để lại hoảng sợ, toàn thân run rẩy không thôi.

Mộ Trần Tuyết thật không ngờ Tuyết thiếu sẽ đột nhiên xuất hiện, mà còn không để ý đến an toàn của mình nhào về phía Dạ Tường Vi. Cô ta kích động mà không biết làm sao bây giờ, rất sợ hấn lập tức tới trách tội cô ta liền đập chân ga đi mất.

“Tuyết thiếu!” Hai vệ sĩ tiến lên xem xét tình trạng của hấn.

Bởi vì Ám Dạ Tuyết chỉ mặc áo sơ mi màu đen và sức chấn động khi nhào ra, làm cho hấn ôm Dạ Tường Vi trượt một khoảng cách trên mặt đất, áo sơ mi phía sau lưng ma sát trên đất đã bị thủng, mà phía sau lưng hấn đã máu thịt mơ hồ, từng giọt máu như hạt châu chảy ra theo lớp da bị cọ sát thủng, nháy mắt toàn bộ phía sau lưng hấn đều bị nhuộm đỏ rồi.

Ám Dạ Tuyết không để ý đến vết thương trên lưng mình, cúi đầu nhìn Dạ Tường Vi trong lòng, “Em có sao không?”

Đỉnh đầu đồn tới hơi thở ấm áp, cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn Ám Dạ Tuyết, trước mắt liền hiện lên mấy hình ảnh mơ hồ ——

“Đứa nhỏ của em.”

“Việc này không liên quan gì đến anh! Rốt cuộc thì sau này chúng ta cũng không có bất cứ quan hệ gì rồi.” Cô né tránh tay hấn, chạy như điên ra ngoài.

Quay người lại chạy như điên ra giữa đường cái, kết quả bị một chiếc xe màu bạc chạy bên đang lao nhanh đến làm cho bị thương.

“Tiêm Ảnh ——” Ám Dạ Tuyết thét chói tai, không một chút do dự, lập tức xông tới ——

“Kẹt ——” Tiếng thắng gấp không chút lưu tình phá thủng chân trời làm ây xanh bay tán loạn.

Gió rét lạnh bỗng vội vàng thổi mạnh, nó thổi lá non trên cây xuống, cuốn cả bụi cát dưới chân.

.

Mấy hình ảnh này nhanh chóng hiện lên trong đầu cô, lập tức truyền đến cơn đau đốn kịch liệt, dường như muốn xé nát đầu của cô.

“Đau đầu quá.” Cô gõ gõ đầu của mình, dường như cảm giác đau đốn này đang ngăn cản những hình ảnh kia tiếp tục chiếu ra.

“Dạ Tường Vi, em làm sao vậy?” Âm Dạ Tuyết lo lắng hỏi han.

Trước mắt cô liền là màu đen, ngã vào trong vòng tay của hắn, không còn cảm giác gì nữa.

Da thịt khỏe mạnh màu lúa mạch, nhưng giờ phút này lại bị máu nhuộm thành màu đỏ. Ở bên ngoài da vỡ nát lộn xộn, từng đường da thịt vểnh lên, máu đỏ tươi còn đang chảy theo dòng, mà vảy kết đã lộ ra màu nâu đỏ. Màu đỏ sâu cạn không đồng nhất tạo thành một bức tranh trừu tượng, nhưng màu sắc rõ ràng chói mắt như vậy làm cho xem người ta không khỏi hít vào một hơi lạnh.

“Tuyết thiếu, tôi phải dùng thuốc khử trùng miệng vết thương của anh, sẽ rất đau, anh kiên nhẫn một chút.” Tuy Hạ Khiêm Dật đã gặp rất nhiều loại miệng vết thương, nhưng nhìn thấy một vùng vết thương trên lưng Âm Dạ Tuyết, vẫn có chút tim đập nhanh, thật sự quá thâm hiểm.

Âm Dạ Tuyết quay đầu, không kiên nhẫn mà liếc nhìn hắn ta một cái, dường như còn đang chê hắn ta lè mề, lải nhải lắm điều.

Hạ Khiêm Dật hít một hơi lạnh, dùng bông băng chuyên dụng thấm ướt hỗn hợp dung dịch cồn Iod, nhẹ nhàng tiếp chạm vào miệng vết thương của hắn, Âm Dạ Tuyết cũng không nhịn được run nhẹ nhẹ một chút.

Hắn để tay siết chặt ở hai đầu gối, cắn răng chịu đựng đau nhức, kéo căng toàn thân đến cực kỳ cứng ngắc.

Dạ Tường Vi chậm rãi mở to mắt, phát hiện mình nằm ở trên giường, mà hiện tại đầu không có chút đau đốn nào. Cô ngồi được trong không khí dần dần có mùi cồn Iod, cô rất quen thuộc với mùi hương này, bởi vì năm năm trước trái tim cô không tốt mỗi ngày đều phải chuyển vào cơ thể.

Cô lén lút đi tới bên người Âm Dạ Tuyết, nhìn thấy thuốc khử trùng chạm vào da thịt hắn, ngay cả hừ một tiếng cũng không có, không hiểu sao đáy lòng cô dâng lên cảm giác đau lòng, “Nếu cảm thấy đau thì không nên nhịn, kêu ra được, dù sao chúng tôi cũng sẽ không cười anh.”

“Em thức dậy?” Âm Dạ Tuyết nghe được giọng nói của cô kích động không thôi, lập tức xoay người, “Em có cảm thấy không thoải mái chỗ nào hay không?” Hắn vội vàng dò hỏi.

Đối với ánh mắt thân thiết của hắn, ngược lại làm cho Dạ Tường Vi có chút xấu hổ, “Bây giờ tôi rất tốt a, không tốt chính là anh, nhìn phía sau lưng anh.” Thở dài lắc đầu, “Xem ra sẽ để lại sẹo rồi.”

“Ha ha.” Trên lưng đang thoa thuốc khử trùng mà hắn còn có thể cười, “Vết sẹo trên lưng, cũng không phải ở trên mặt.”

“Vậy vết sẹo trên trán anh là như thế nào?” Dạ Tường Vi kim lòng không đậu vươn bàn tay nhỏ nhắn mềm mại ra, vén sợi tóc nhỏ vụn trên trán hắn lên, lòng ngón tay vuốt ve cái vết sẹo ba centimeter kia.

Âm Dạ Tuyết đẩy tay cô ra, lập tức che giấu cái vết sẹo kia, “Cái này, em không cần biết rõ.”

Hạ Khiêm Dật nhin cười, dùng băng gạc một vòng lại một vòng quấn quanh vết thương của hắn, “Tuyết thiếu là vì để ghi nhớ một cô gái.” Đó là lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy Âm Dạ Tuyết suy sút như vậy, cũng là một lần duy nhất hắn đau lòng muốn chết như vậy.

Sau khi biết tin Nguyệt Tiềm Ảnh chết, Âm Dạ Tuyết liền ngã xuống không gượng dậy nổi, mỗi ngày đều ôm bình rượu sống qua ngày. Sau khi hai vị bạn tốt của hắn là Nhậm Mục Diệu và Đinh Hạo Hiên khuyên can, hắn quyết định bắt đầu đứng lên, nhưng vì để ỉnh vĩnh viễn ghi nhớ Nguyệt Tiềm Ảnh, rạch một đao ở trên trán mình, tuy biết như thế so ra còn kém ba tổn thương mà cô phải chịu, nhưng ít nhất loại đau đốn này có thể làm hắn giảm bớt một phần tự trách.

77. Chương 77: Bực Tức Khó Hiểu.

Một cô gái? Trong lòng Dạ Tường Vi dâng lên nỗi bực tức khó hiểu.

Cô gái theo lời của Hạ Khiêm Dật, chính là vị Nguyệt Tiêm Ảnh có bộ dáng giống cô sao?

Ám Dạ Tuyết đối với cô tốt như vậy, có thể dung túng thân phận sát thủ của cô để cô ở bên người, thậm chí có thể không để ý tới an nguy của tính mạng nhào tới cứu cô, đều là vì cô gái kia sao?

Có phải trong mắt hắn cô chỉ là vật thay thế của cô ấy hay không, hắn muốn bù đắp lại tiếc nuối.

Nghĩ như vậy, trong lòng Dạ Tường Vi bực tức không thôi, mấp máy miệng dũa sát vào Ám Dạ Tuyết nói: “Nói như thế nào thì anh cũng vì tôi mà bị thương, theo lý tôi phải thật cảm ơn anh, vì biểu lòng biết ơn tôi giúp anh băng bó!”

Đột nhiên cô biểu hiện ngoan ngoãn như vậy, ngược lại làm cho Ám Dạ Tuyết đề cao cảnh giác, hắn lắc đầu, “Không cần, Hạ Khiêm Dật băng bó là được.”

“Được a!” Hạ Khiêm Dật đứng lên, tùy tiện lấy có, “Đúng lúc bệnh viện có việc gấp, vết thương của Tuyết thiếu liền giao cho em băng bó.”

Trước khi đi Hạ Khiêm Dật còn chuyển cho Dạ Tường Vi một ánh mắt, giống như đang nói với cô —— Ám Dạ Tuyết ở trong tay của em, tùy em dày vò.

Tuy cô không nhớ được Hạ Khiêm Dật, nhưng Dạ Tường Vi cũng không có cảm giác xa lạ với hắn ta, cười khẽ làm một cái mặt quỷ với hắn ta.

“Hạ Khiêm Dật!” Ám Dạ Tuyết nhìn bóng dáng của hắn ta gọi to, tiểu tử này tuyệt đối là cố ý, hắn ta vẫn muốn thay Nguyệt Tiêm Ảnh trút giận, thật không ngờ hắn ta lại dùng cách này giúp cô.

Dạ Tường Vi vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Anh không cần gọi, cho dù anh la rách cổ họng cũng sẽ không có người đến.”

Lời nói xấu xa như vậy, nghe giống như là Dạ Tường Vi đang muốn vô lễ với Ám Dạ Tuyết vậy?

“Vết thương của anh không có gì đáng ngại, không cần băng bó nữa.” Ám Dạ Tuyết lo lắng cô có thể sẽ đối với hắn giống Triệu Mẫn đối với Trương Vô Kỵ hay không, rắc muối lên vết thương của hắn và càng ác độc hơn là vẩy một chút tiêu ốt lên trên mặt.

“Anh rất sợ tôi sao?” Dạ Tường Vi lộ ra tươi cười ngây thơ, “Yên tâm đi, tôi sẽ vô cùng nhẹ tay nhẹ chân.” Cô tăng thêm một chữ “nhẹ”.

Ám Dạ Tuyết vừa mới hiểu được chữ “nhẹ” của cô, cô liền dùng sức vỗ một cái vào phía sau lưng hắn, “Rất cường tráng nha!”

Hắn bị đau liền hít vào một hơi lạnh, “Em đang lựa chọn cửa chống trộm sao?”

Dạ Tường Vi quần một vòng băng gạc trên miệng vết thương của hắn, dùng sức nắm chặt, sau đó lại quần một vòng. Ám Dạ Tuyết cảm thấy đau đến hơi thở không bình thường, miệng hắn mở lớn thở phì phò, cắn môi mỏng không cho bản thân mình bật ra một tiếng đau đớn nào.

Thấy hắn không có phản ứng gì, Dạ Tường Vi cho rằng mình ra tay vẫn còn quá nhẹ lại tăng thêm sức, giống như đang mặc áo lót nhỏ cho phụ nhân thời trung cổ, cần đè ép thật căng thật căng thật căng.

Mặt Ám Dạ Tuyết tái mét, mồ hôi lạnh ứa ra, cánh môi trắng bệch bởi vì hắn cắn chặt mà đã tràn ra tơ máu.

Hừ! Lại dám coi cô như thể thân mà đùa bỡn.

Dạ Tường Vi hóa phần nộ thành sức mạnh, muốn làm cho hắn đau đến cầu xin tha thứ.

Cô dùng sức đè ép xuống, miệng vết thương dần dần rạn nứt, máu đỏ sẫm nhuộm đỏ băng gạc.

“Bùm ——” Đột nhiên Ám Dạ Tuyết ngã ở trên mặt đất.

Dạ Tường Vi hoảng sợ, cô chỉ muốn đùa xấu một chút, giải trừ mối hận trong lòng mình, cô thật sự không muốn làm cho hắn thành té xỉu.

Cô hoảng sợ vượt gương mặt hắn, “Này! Anh sao thế, tỉnh tỉnh a?”

“Mình đụng vào Ám Dạ Tuyết rồi sao?” Mộ Trần Tuyết không chịu nổi áp lực trong lòng, điên cuồng chạy xe nhanh trên đường. Mặc dù đã cách Nguyệt Minh Khâu rất xa rất xa, nhưng trái tim cô ta vẫn không thể bình ổn được.

Đột nhiên truyền đến một chuỗi tiếng chuông di động êm tai.

Mộ Trần Tuyết đạp phanh lại đậu xe ở ven đường, cầm lấy điện thoại lên nhìn trên màn hình là một dãy số xa lạ, không nghĩ nhiều liền tắt máy.

Lúc cô ta muốn khởi động xe lần nữa, tiếng chuông điện thoại lại vang lên, vẫn lại là dãy số kia.

Lần này cô ta bắt máy, không kiên nhẫn nói: “Ai vậy? Mặc kệ là ai và đã thông qua con đường gì lấy được số di động của bản tiểu thư, bây giờ tâm trạng của bản tiểu thư cực kỳ khó chịu, cho nên đừng tới phiền tôi!”

Đầu dây điện thoại bên kia truyền đến một tiếng cười như chuông bạc, “Tính tình của Mộ tiểu thư cũng thật không nhỏ, đáng tiếc, đáng tiếc. Cô không phải là Mộ Trần Tuyết thật.”

“Cô nói cái gì? Đừng ở đó nói năng bậy bạ!”

“Cô đã không tin, tôi đây cho cô chứng cứ.” Lãnh Mỹ Diễm cầm bình rượu đỏ trong tay, tao nhã khẽ nhấp một ngụm, “Như thế nào? Cô có dám không?” Dù sao cũng là em gái của mình, cho dù chưa tiếp xúc qua nhưng cô ta chắc chắn em gái của cô ta cũng có cá tính tranh giành háo thắng, bởi vì trong mạch máu của hai người đều đã chảy cùng một dòng máu bướng bình.

“Được!” Mộ Trần Tuyết không phải một lần nghe được có người nói mình là Mộ Trần Tuyết giả, vàng thật không sợ lửa, cô ta sợ cái gì, “Ngược lại tôi muốn nhìn xem cô có thể bày ra chứng cứ gì!”

“Tích tách.” Bên tai truyền đến tiếng giọt nước, hắn bỗng mở to mắt, vừa lúc nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Dạ Tường Vi, cô đang nhìn xuống hắn.

“Rốt cuộc anh cũng tỉnh rồi!” Trong đôi mắt trong sáng của cô chợt lóe lên vui mừng, lạnh nhạt nói: “Vốn nghĩ rằng anh rất lợi hại, ài! Thật không ngờ lại là miệng cọp gan thỏ, không phải là băng bó miệng vết thương một chút thôi sao mà lại ngắt đi, nói ra mà nói là quá xấu hổ rồi.”

Ám Dạ Tuyết không tìm cô tính sổ, cô còn chế giễu châm biếm hắn trước.

Lông mày anh tuấn hơi nhíu lên, “Em bỏ đá xuống giếng.”

“Vậy cũng cần phải có giếng để bỏ xuống.” Cô xoa nắn khăn mặt vài cái trong chậu rửa mặt, sau đó vắt khô, để sát vào người Ám Dạ Tuyết, “Anh cảm thấy tôi nói có đúng hay không?”

“Lấy oán trả ơn!” Ám Dạ Tuyết tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Bởi vì cứu cô mới bị thương, cô không những không cảm ơn, còn trêu cợt hắn, Nguyệt Tiêm Ảnh của hắn từ khi nào thì trở nên độc ác như vậy rồi?

“Vậy cũng phải xem cái ơn này của anh người ta có nhận hay không a?”

Bây giờ Dạ Tường Vi nói khéo như rót, Ám Dạ Tuyết tự nhận nói không lại cô.

“Này! Em muốn làm gì?” Hắn nắm chặt bàn tay nhỏ của Dạ Tường Vi đang dò xét thân dưới của hắn.

“Vậy anh cảm thấy tôi muốn làm gì?” Trên khuôn mặt xinh đẹp khéo léo hiện lên tươi cười rực rỡ, cô quơ quơ khăn lông ướt trong tay,

“Anh không cần hiểu sai , phía sau lưng của anh có vết thương không thể đựng nước rửa tắm, vốn cảm thấy anh đã cứu mạng tôi, tôi liền cố gắng giúp anh lau chùi thân thể một chút.”

“Không cần!” Thái độ của Âm Dạ Tuyết kiên quyết mà từ chối cô, hấn lo lắng cô lại làm ra điều quái dị gì để chinh hấn.

Nguyệt Tiêm Ảnh năm năm sau không giống với Nguyệt Tiêm Ảnh ngoan ngoãn nghe lời như năm năm trước, Âm Dạ Tuyết cảm thấy bản thân mình thích ngược, Nguyệt Tiêm Ảnh ngoan ngoãn như vậy lại không nắm chặt, bây giờ tạo ra một Nguyệt Tiêm Ảnh như cạp mẹ luôn làm khó dễ hấn.

78. Chương 78: Nhanh Mồm Nhanh Miệng.

“Anh không cần khách sáo, dù sao tôi chỉ nhấc tay một cái thôi!” Khi nói chuyện tay của Dạ Tường Vi đã chạm vào dây nịt của hấn.

Sắc mặt Âm Dạ Tuyết liền cứng đờ, toàn thân đều bắt đầu kéo căng, “Anh chỉ bị thương trên lưng còn tay không bị gì, anh có thể tự mình làm!” Âm Dạ Tuyết muốn đoạt lấy khăn lông ướt trên tay cô, nhưng đúng lúc Dạ Tường Vi thu lại.

Nở nụ cười mềm mại quyến rũ, mắt sáng long lanh rực rỡ, “Ân nhân! Ngài đã cứu tôi một mạng, tiểu nữ không cách nào báo đáp chỉ có thể lấy thân báo đáp ——” Tiếng nói mềm mại liền trầm xuống, “Chuyện đó là không thể, cho nên liền giúp ngài lau chùi thân thể để biểu hiện lòng biết ơn.”

Cái cô gái này thật sự là càng ngày càng nghịch ngợm, trên khuôn mặt tươi cười của cô lại thấy được lúm đồng tiền ngây thơ chân thật không nhiễm bụi của Tuyết nhi.

Trong lúc Âm Dạ Tuyết sững sờ, Dạ Tường Vi đã cởi dây nịt của hấn kéo quần tây của hấn xuống.

“Không cần, tự anh có thể.” Âm Dạ Tuyết bỗng cảm thấy hai chân lạnh lạnh, vội vàng ngồi dậy, có thể là động tác quá nhanh làm động tới miệng vết thương trên người liền hít một hơi lạnh.

“Ài! Anh không nên cậy mạnh, tôi cũng không phải là cạp mẹ, chẳng lẽ tôi sẽ ăn anh sao?” Dạ Tường Vi vừa trêu đùa hấn vừa để khăn lông ướt đề lên trên hai chân hấn.

“Ách.” Lông mày Âm Dạ Tuyết nhíu lại, “Cái khăn này sao lại lạnh như thế?”

Dạ Tường Vi ngồi xổm người xuống lại gần hai chân hấn, “Anh xem, lỗ chân lông trên chân anh thô to như thế, đương nhiên cần dùng nước lạnh làm cho làn da của anh se chặt lại một chút.” Kỳ thật, đơn giản là vì cô muốn chinh hấn nên tìm một cái cớ hợp lý.

Trán của Âm Dạ Tuyết giãn đầy hắc tuyến, “Anh là đàn ông, làn da tốt có quan trọng với anh sao?”

“Đó là đương nhiên!” Dạ Tường Vi tiếp tục dùng khăn lạnh lau chùi hai chân hấn, “Ngộ nhớ một ngày nào đó tổ chức ‘Ám ’ súp đồ, anh có thể trở thành diễn viên làm Ngưu Lang, có làn da tốt thì ít nhất có thể làm cho anh ở trên sân khấu có giá ột chút thôi!”

Cô thật đúng là suy nghĩ cho hấn!

Âm Dạ Tuyết không có tổ chức “Ám” thì hấn còn có một công ty Kim Khổng khổng lồ, làm sao lại tệ hại đến mức trở thành diễn viên làm Ngưu Lang?

“Cái này em cứ yên tâm, tuyệt đối không có một ngày như vậy.”

Em cứ yên tâm? Dạ Tường Vi suy nghĩ lời nói của hấn, suy nghĩ: hấn có trở thành diễn viên Ngưu Lang hay không thì có liên quan gì đến cô, vậy cô có cái gì không yên tâm .

Dạ Tường Vi chống nạnh nhìn xuống hấn, “Bây giờ cũng đã lau chùi xong rồi, ngoài cái này.” Ngón tay nhỏ nhắn mềm mại của cô chỉ quần lót của hấn.

“Cái này không cần!” Âm Dạ Tuyết lập tức kéo cái chăn bên cạnh che lại.

“Có cái gì mà xấu hổ a!” Dạ Tường Vi bĩu môi, “Cũng không phải là chưa xem qua.”

Ám Dạ Tuyết giương mắt nhìn cô, hỏi: “Chẳng lẽ em muốn xem?”

“Thường thức một chút cũng không sao!” Dạ Tường Vi chớp chớp hai mắt xinh đẹp ngây thơ.

Mới năm năm không gặp, cô không chỉ có trở nên nhanh nhẹn miệng mà da mặt cũng trở nên dày. Rất rõ ràng, so với năm năm trước cô hoạt bát không ít, mất đi trí nhớ nặng nề kia, cô có thể sống thoải mái tự tại như vậy, đây cũng không hẳn là một chuyện xấu.

Hắn vẫn chưa nhìn thấy Nguyệt Tiêm Ảnh tươi cười, vậy giờ mới phát hiện thì ra cô cười lộ lên lại xinh đẹp như thế, tươi cười của cô thật giống như pháo hoa nở rộ giữa bầu trời đêm, xinh đẹp như câu đoạt hồn phách người ta, nháy mắt liền đốt sáng trong lòng người khác và có thể cuốn hút mọi người.

“Tinh thần tìm tòi nghiên cứu cùng thái độ khoa học nghiêm túc cẩn thận, chỉ xem không làm là không được, tôi đi lấy thước đo.” Dạ Tường Vi mãn nguyện nhìn vẻ mặt ngượng ngùng của Ám Dạ Tuyết, cô lắc eo nhỏ mảnh mai đi ra khỏi phòng.

Phòng khách lớn ở bệnh viện người đến người đi, đa dạng loại người chưa có lúc nào là ngừng lại. Nhưng cô gái cao gầy đứng ở giữa, mặc váy liền áo hiệu Givenchy, tay cầm túi LV. Cô ta đeo mắt kính che khuất nửa gương mặt, đứng ở phòng khách lớn của bệnh viện nhìn khắp bốn phía.

Một cô gái mặc bộ quần áo đen bó sát người, lắc lắc dáng người xinh đẹp, uốn éo đi tới phía cô ta.

Mộ Trần Tuyết nhìn người đeo mắt kính nâu, vẻ mặt khinh thường liếc Lãnh Mỹ Diễm một cái, “Vì sao hẹn tôi đến bệnh viện? Có chuyện gì cũng nói nhanh đi, tôi bận rất nhiều việc.”

Lãnh Mỹ Diễm không chấp thái độ vênh mặt hất hàm sai khiến của cô ta, khoát tay lên trên bờ vai cô, “Hừ! Thật là có dáng vẻ của Mộ tiểu thư. . . .” Lời nói xoay chuyển, “Đáng tiếc em không phải, em không cảm thấy bộ dáng của chúng ta rất giống sao?”

Ánh mắt Lãnh Mỹ Diễm liền ngưng lại, chán ghét bàn tay vuốt ve đang khoát trên vai mình của Lãnh Mỹ Diễm, thật giống như bàn tay đó rất dơ bẩn. Khóe miệng đỏ sẫm gợi lên, cười khinh thường, “Có rất nhiều người muốn kết thân với tôi, cô còn phải xếp hàng từ từ!”

“Em đã không tin, chị đây cho em chứng cứ!” Lãnh Mỹ Diễm vỗ vỗ tay, tựa hồ vừa mới đụng phải thứ dơ bẩn gì đó.

“Lấy ra đi!” Mộ Trần Tuyết không liếc nhìn cô ta một cái, tay duỗi ra bên cạnh, cổ mà tạo ra dáng vẻ.

“Chứng cứ ngay trên người em, đi theo chị!” Lãnh Mỹ Diễm cũng chẳng muốn liếc nhìn cô ta một cái, trái lại tự đi về phía trước, bởi vì cô ta biết, nó nhất định sẽ cùng đi theo.

Tuy Ám Dạ Tuyết bị thương, một cánh tay lại còn truyền dịch nhưng công việc của hắn quá nhiều, cho dù nằm ở trên giường vẫn phải mở thiết bị nghe nhìn để họp.

Không thể trêu chọc hắn nên Dạ Tường Vi mất đi rất nhiều niềm vui, rảnh rỗi không có việc làm, cô tùy tiện đi dạo xung quanh Nguyệt Minh Khâu. Nơi này chính là tổng bộ tổ chức “Ám”, đối với bên ngoài luôn giữ thần bí, có thể đi lại ở đây cũng coi như là may mắn.

Về sâu đầu cành kêu to, mặt trời nóng thiêu cháy đất đai, trong không khí cũng bay ra một mùi khét. Từng tia nắng nồng đậm chiếu lên mặt đất, gió nhẹ thổi lên, trên mặt đất lay động phát ra một loại ánh sáng rực rỡ.

Vô tình cô đi đến một căn phòng nhỏ cũ nát có kiến trúc rất không hòa hợp, mặt tường đen kịt có thể nhìn ra căn phòng nhỏ này đã có một chút lâu rồi.

Dạ Tường Vi cũng không biết mình bị cái gì mê hoặc, chậm rãi tiến vào ——

Tia sáng tối tăm liền rơi xuống. Từng đợt gió lạnh u ám từ bên trong thổi tới, trong không khí xen lẫn mùi máu tươi thối rửa. Không hiểu sao, tim của Dạ Tường Vi tăng nhanh mãnh liệt, lòng hiếu kỳ thúc đẩy cô từng bước một đi xuống dưới.

Vượt qua một cái bậc thang cuối cùng, mượn chút ánh sáng ở cửa sổ nhỏ nhỏ trên mái nhà phóng vào mới nhìn rõ cái phòng nhỏ này.

Tuy trên đất phủ đầy tro bụi nhưng vẫn có thể nhìn thấy vết máu loang lổ, màu sắc đậm đậm nhạt nhạt, nhìn qua thì không phải là để lại cùng một lúc

tieuthutrieugia.net

Mấy nàng đầu hết rồi a, dạo này vắng vẻ quá a: cry:

Chuong 125: Quấy nhiễu nội tâm.

Giọt máu bắn tung tóe trên vách tường bụi đen, giống như tùy ý vẩy mực vẽ tranh, mặc sức tô vẽ không khí khủng bố u ám hơn.

Chính giữa căn phòng có một cây cột đá, phía dưới quấn vài vòng dây thừng. Dạ Tường Vi chậm rãi đi vào, đưa tay chạm vào một chút, soạt, thân thể chấn động, một loạt hình ảnh bay nhanh qua trong đầu.

.....

“Sao em có sợi roi này?” Giọng nói âm trầm mang theo giọng điệu sắc bén. Ánh mắt khát máu gắt gao nhìn cô giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

“Nói! Sợi roi bạc này là ai đưa cho em!” Khi nói chuyện, tay trái Âm Dạ Tuyết cầm roi vung lên đánh cô

.....

“A.” Dạ Tường Vi hét lên một tiếng, nghĩ lại mà sợ, ngồi chồm hổm xuống hai tay che mặt lại.

Thật lâu sau, phát hiện không có động tĩnh gì.

Hơi thở hỗn loạn của cô mới bình thường lại, hít sâu một hơi để tay xuống.

“Không lẽ mình đã từng đến chỗ này?” Dạ Tường Vi vuốt cằm, thì thào tự nói, “Mình sẽ không thật là Nguyệt Tiềm Ảnh giống như lời anh ta nói chứ?” Nếu không phải, trong tiềm thức xẹt qua những hình ảnh này thì giải thích thế nào chứ?

Dạ Tường Vi nhắm chặt hai mắt lắc đầu, “Không nên suy nghĩ, không nên suy nghĩ. Mình là Dạ Tường Vi, mình chỉ muốn làm Dạ Tường Vi. Mình là vợ chưa cưới của Âm Dạ Lệ, mình thích Âm Dạ Lệ, tuyệt đối không phải là Âm Dạ Tuyết.”

Rõ ràng không muốn nhắc tới hắn, vì sao trong lúc lơ đãng lại nhắc tới hắn chứ?

Lòng của cô đã bị quấy nhiễu, một mảnh hỗn loạn.

Dạ Tường Vi hồn bay phách lạc chậm rãi ra khỏi phòng, ánh sáng liên bao quanh người cô, ánh sáng chói mắt làm cho tầm mắt của cô mơ hồ.

“Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết!” Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng gọi dịu dàng của phụ nữ.

Trong văn phòng bệnh viện sáng sửa rơi vào im lặng, nước sát trùng nhàn nhạt trong không khí cũng giảm tốc độ lại.

Mộ Trần Tuyết bắt chéo cái chân, giày cao gót nhón vệt qua vệt lại, “Cô muốn rút máu của tôi, tôi để cho cô rút, cô muốn tôi chờ ở đây nhưng tôi đợi đến bây giờ cô vẫn không đưa ra được chứng cứ gì. Thật có lỗi, tôi không có thời gian tiếp tục lãng phí với cô!”

“Bốp!” Hai chân cô ta rơi xuống đất, giày cao gót cùng sàn nhà va chạm phát ra tiếng động giòn giã.

Khóe miệng Lãnh Mỹ Diễm giương lên, chứa ý cười quynh rũ, “Sao hả, em sợ rồi hả ?”

“Sợ cái gì?” Mộ Trần Tuyết khinh thường liếc cô ta một cái, “Nếu tôi sợ thì sẽ không ngoan ngoãn nghe lời cô nói rút nhiều máu như vậy, bây giờ đầu vẫn còn choáng váng .”

“Chờ một chút sẽ biết kết quả, đầu của em sẽ càng choáng váng .” Tùy ý tươi cười mang theo vài phần đắc ý.

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân tới gần.

Đẩy cửa ra, bác sĩ mặc áo trắng dài đưa ra một tờ xét nghiệm, “Căn cứ vào hai mẫu máu vừa này, trải qua đối chiếu phân tích DNA, hai người là chị em ruột có tỉ lệ là 99.8%.”

Về mặt Mộ Trần Tuyết cứng đờ, sắc mặt phút chốc liền trở nên trắng bệch, cánh môi đỏ sẫm phát run, “Đây, đây là có ý gì?” Giọng nói cô ta run rẩy không thôi, dường như tất cả hơi sức đều bị rút cạn, bước chân của cô ta lảo đảo lui về sau vài bước.

“Ha ha.” Lãnh Mỹ Diễm đã sớm dự đoán cô ta sẽ có phản ứng này, càng tươi cười rực rỡ hơn, “Ý này chính là chúng ta là hai chị em ruột. Thật ra em cũng không phải Mộ đại tiểu thư, mà chỉ là một cô nhi được Âm Dạ Tuyết nuôi dưỡng.”

Em gái thân thiết của cô ta là Mộ đại tiểu thư chỉ tay năm ngón, nhận được ngàn vạn cưng chiều, ỷ vào thế lực tổ chức “Âm” , vênh vào hung hăng khắp nơi, hận không thể trực tiếp dùng mũi nhìn người. Nhưng cô ta thật không ngờ, người chị này lại trở thành người hủy diệt hạnh phúc của em mình.

“Không có khả năng! Cô gạt người!” Mộ Trần Tuyết trợn mắt trừng cô ta, “Đây là âm mưu cô bố trí ra mà thôi, đây là tờ xét nghiệm gì, rõ ràng chính là giả !” Mộ Trần Tuyết giật lấy tờ xét nghiệm trong tay bác sĩ xé rách.

Bác sĩ nhăn mày lại, “Tiểu thư, đến nơi đây làm mỗi một giám định DNA đều phải y theo trình tự pháp luật sẽ không làm giả.”

“Xé đi, dù sao em xé rách cũng chỉ là một tờ giấy mà thôi, nhưng em không cách nào xóa đi sự thật chúng ta cùng chảy chung một dòng máu!” Lãnh Mỹ Diễm lấy một tấm ảnh chụp từ túi da ra, “Đây chính là bộ dáng lúc em năm tuổi, tên thật của em chính là Lãnh Mỹ Nhan.”

Tờ giấy bị xé ở trong đôi tay run rẩy của cô ta từ từ bay xuống, lộn xộn giống như bông tuyết . Mộ Trần Tuyết, không! Bây giờ nên gọi cô ta là Lãnh Mỹ Nhan. Cảm xúc của cô ta dần dần bình ổn lại, tầm mắt chuyển hướng sang tấm ảnh chụp cũ kỹ, mặt trên bối cảnh là cửa lớn cô nhi viện, hai cô bé nhỏ nhắn đứng đó đều buộc bím tóc cao cao, lúm đồng tiền như hoa, gần bỏ ôm nhau cùng một chỗ, tuy mặc quần áo cũ nấy, nhưng nụ cười của hai cô bé thì rất vui vẻ.

“Tấm hình này là chúng ta chụp vào năm em được nhận nuôi, bởi vì đây là lần đầu tiên chúng ta chụp ảnh cho nên kích động cả buổi tối cũng không đi ngủ. Khi chúng ta lấy ảnh chụp, nói nhất định phải giữ gìn thật tốt, cho dù lúc chị khó khăn nhất thì tấm hình này cũng không rời khỏi chị, bởi vì chị nói với chính mình sẽ có một ngày nào đó chị sẽ tìm thấy em.”

Lãnh Mỹ Nhan trợn tròn mắt, mà theo như lời Lãnh Mỹ Diễm thì những hình ảnh trước đây nhanh chóng xẹt qua đầu.

“Không, không.” Lãnh Mỹ Nhan lắc đầu, từng bước lui về phía sau, “Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng! Tôi là Mộ Trần Tuyết, là vợ chưa cưới của Âm Dạ Tuyết, mới không phải là Lãnh Mỹ Nhan gì. Không phải!”

Giữa đôi mắt sáng của cô ta lóe ra nước mắt, bước chân lảo đảo hoảng loạn chạy ra ngoài.

“Tiểu thư, sao cô không đuổi theo em gái của mình.” Bác sĩ nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Lãnh Mỹ Diễm, cảm thấy biểu hiện không giống người bình thường khi tìm được người thân.

Khóe miệng Lãnh Mỹ Diễm thoáng hiện tia cười lạnh, nhìn bóng lưng Lãnh Mỹ Nhan rời đi, “Trong lúc này nó không cách nào tiếp nhận sự thật tôi là chị của nó, tôi nên để cho nó có một chút thời gian để thích ứng!”

Dạ Tường Vi nhìn lại theo hướng phát ra tiếng nói, một phụ nữ trung niên xinh đẹp tao nhã, bà mặc chiếc váy liền áo bằng bông, tóc mềm mại được nâng lên cẩn thận, làm cho bà có dáng vẻ ung dung cao quý.

“Tiểu Tuyết!” Phụ nữ trung niên cười nhạt, lại kêu một tiếng.

Dạ Tường Vi nhìn chung quanh phát hiện xung quanh không có ai, chỉ có cô mà thôi. Cô chĩa chĩa chính mình, “Dì à, dì đang gọi cháu có phải không?”

79. Chương 79: Hai Cô Gái Tranh Cãi.

“Tiểu Tuyết, sao con lại gọi mẹ là ‘dì’, ngay cả mẹ cũng không nhận ra sao?” Lòng mảy của người phụ nữ xinh đẹp hơi căng chặt, đi tới nắm tay Dạ Tường Vi, “Tiểu Tuyết, sao lâu như vậy mà con không đến thăm mẹ, có phải là có Âm Dạ Tuyết rồi không cần mẹ nữa. Ài —— con gái lớn rồi không giữ lại được nữa, còn chưa gả cho Âm Dạ Tuyết lòng của con đã bắt đầu hướng về cậu ta rồi.”

Dạ Tường Vi xấu hổ cười cười, “Dì à, dì nhận lầm rồi, con thật sự không phải Tiểu Tuyết gì.”

“Tiểu Tuyết, con còn nói đùa như vậy mẹ sẽ nổi giận a...!” Gương mặt yếu ớt bắt đầu nghiêm túc, giả bộ đáng vẻ nổi giận.

“Mộ phu nhân, sao người lại tới chỗ này?” Một người hầu nhanh chóng chạy tới, “Mộ phu nhân, thời tiết hôm nay nóng như thế sao người lại tới đây, chúng ta về chỗ vườn hoa tường vi được không?”

Vì an toàn của Mộ phu nhân, Âm Dạ Tuyết hạ lệnh không cho phép bà ra khỏi vườn hoa tường vi, nếu như bị Tuyết thiếu biết thì cô ta sẽ bị đuổi ngay.

“Nếu tôi không đi tìm tiểu Tuyết thì đoán chừng đời này con bé sẽ quên người mẹ này, cô xem, bây giờ con bé không nhận ra tôi rồi.”

Nữ giúp việc nhảy mắt ra hiệu với Dạ Tường Vi, suy nghĩ trong đầu một chút. Dường như Dạ Tường Vi đã hiểu rõ, vì sao vị Mộ phu nhân này lại xem cô là con gái rồi.

Dạ Tường Vi cười dịu dàng, tiến lên cầm tay bà, “Mẹ, vừa nãy là tiểu Tuyết nói đùa với mẹ a, làm sao con có thể không nhớ rõ mẹ chứ? Lâu như vậy không nhìn thấy mẹ, con rất nhớ mẹ a...!” Dạ Tường Vi rúc vào bên người Mộ phu nhân làm nũng, cô khẽ hé mở miệng liền tự nhiên mà thốt ra những lời này. Nói xong, trong mắt chứa đầy sương mù, cô không biết vì sao trong lòng mình có một cổ chua xót bốc thẳng lên.

Có lẽ, cô cũng mong muốn có được sự ấm áp của mẹ.

“Đúng là tiểu Tuyết mà mẹ yêu thương nhất.” Mộ phu nhân thuận tay vén sợi tóc đang bay phía trước của cô ra sau tai.

Dạ Tường Vi kéo tay bà đi vào gian phòng cổ tích —— vườn hoa tường vi kia. Nói chuyện với cô rất lâu, dần dần bà mệt rã rời khép mắt lại ngủ thiếp ở trên ghế sofa.

“Dạ tiểu thư, hôm nay thật sự là rất cảm ơn cô.” Nữ giúp việc lấy ra một tấm chăn lông, nhẹ nhàng phủ lên người Mộ phu nhân.

“Không có gì, đưa cho tôi!” Dạ Tường Vi tiếp nhận tấm chăn lông trong tay nữ giúp việc, nhẹ nhàng phủ lên trên người Mộ phu nhân.

Sau đó, hai người mới rón ra rón rén đi ra phòng khách.

Đứng ở trước vườn hoa, nhìn phía trước là một loạt hoa tường vi nở rộ rực rỡ, nghênh đón gió mát thổi tới cùng mùi hoa nhàn nhạt lan tỏa.

“Mộ phu nhân, vì sao bà lại như vậy?”

“Mộ phu nhân là vì quá ỷ lại vào con gái, chỉ cần Mộ Trần Tuyết tiểu thư ở bên cạnh bà, phu nhân liền không phát bệnh. Gần đây, tiểu thư đã lâu chưa có tới thăm phu nhân, cho nên phu nhân mới ra ngoài tìm tiểu thư, ngộ nhờ tìm không thấy bà sẽ nóng nảy bệnh phát, thì tôi sẽ thê thảm. Nói như thế nào thì hôm nay cũng cảm ơn cô.”

Hai người vừa đi vừa nói.

diendan

Trời chiều nghiêng về phía tây.

Nửa bầu trời tô vẽ ánh sáng đỏ rực, màu đỏ nông nông sâu sâu chiếu xuống mặt đất rõ ràng, để ảnh đất to lớn này càng có vẻ khí thế to lớn hơn.

Vô tình đều đã đi lâu như vậy, không biết Ám Dạ Tuyết có cho rằng cô lén trốn đi, bây giờ giường cờ gõ trống đi tìm cô khắp nơi hay không?

Vừa nghĩ đến đây, Dạ Tường Vi bước nhanh hơn, nhanh chóng bước đi về hướng phòng chính.

“Ầm ——” tại chỗ rẽ, Dạ Tường Vi va chạm vào một cô gái đột nhiên xông ra, cô lao đảo lui về sau hai bước mới đứng vững.

Bởi vì Lãnh Mỹ Nhan chạy với tốc độ cực nhanh, đột nhiên bị va chạm nên đã khiến thân thể cô ta ngã ra sau, liền đặt mông ngã nhào trên đất, “A.” Ăn đau thét chói tai một tiếng.

“Cô có đau lắm không?” Dạ Tường Vi quan tâm cô ta có phải ngã đau hay không, tiến lên vươn tay muốn đỡ cô ta dậy, ai ngờ bị Lãnh Mỹ Nhan gạt tay ra.

Lãnh Mỹ Nhan khinh thường liếc mắt nhìn cô một cái, nhìn thấy khuôn mặt giống nhau như đúc với Nguyệt Tiềm Ảnh làm cho tâm trạng vốn rối nùi của cô ta trở nên càng rối hơn.

“Cô là người hầu chỗ nào, mắt để ở chỗ nào mà đi đường không nhìn hả?” Tiếng nói căm giận chói tai hướng về Dạ Tường Vi hét lớn.

Dạ Tường Vi nghe giọng nói không thân thiện của cô ta như vậy, cô cũng không cần tiếp tục khuôn mặt tươi cười đón chào, trả lời lại một cách mỉa mai, “Đầu tiên tôi không phải người hầu cô kêu tới kêu đi. Tiếp theo, mắt của tôi để ở chỗ nào, mắt cô bị mù sao mà không tự mình nhìn. Cuối cùng, ai nói đi đường phải nhìn, chẳng lẽ trên mặt đất có vàng để nhặt sao? Trái lại là cô, đi nhanh như vậy là vội đi đâu thai sao? Đụng vào người ta mà không xin lỗi, tôi cũng là người lớn rộng lượng không so đo với cô còn chưa tính. Cô còn ở đây chửi rửa như người đàn bà chanh chua, có xấu hổ hay không a?”

“Cô.” Lãnh Mỹ Nhan luôn là Mộ đại tiểu thư chỉ tay năm ngón, chưa từng chịu nhục mạ như vậy, tức giận không để ý đến mông đau đớn, phút chốc đứng lên, giương tay lên vung xuống theo hướng đôi má của Dạ Tường Vi ——

Kết quả bị cô bắt ngược lại, “Đã gặp qua nhiều người xấu, nhưng chưa gặp người nào xấu xa như cô, ở trong số đó cô được xem là cực phẩm rồi.” Dạ Tường Vi châm chọc cô ta, buông lỏng tay ra, “Mỗi người đều là được cha mẹ nuôi dưỡng, cũng không phải nơi trút giận của cô, cô muốn đánh thì có thể cho cô đánh!”

Cùng loại người không có tố chất này cũng không cái gì tốt để nói, Dạ Tường Vi nghiêng liếc cô ta một cái, đi qua bên người cô ta. Phía trước thoáng hiện bóng dáng giống như là Ám Dạ Tuyết đang đi về phía cô.

“Hừ!” Lãnh Mỹ Nhan hôm nay nhận được đủ đả kích lớn, mỗi lần thân phận thật sự của mình bị công bố, cô ta thật giống như ngồi trên mây bay rơi, lập tức từ trên thiên đàng rơi xuống địa ngục. Bây giờ còn phải chịu đựng người phụ nữ này bắt nạt làm cho lửa giận trong lòng cô ta càng cháy rực mạnh hơn nữa.

Thừa dịp Dạ Tường Vi đi đường tắt, lúc đi lên một cây cầu nhỏ cô ta liền xông tới, đưa tay đẩy cô xuống sông.

Đột nhiên có sức đẩy tới, Dạ Tường Vi còn chưa kịp phản ứng cô đã bị Lãnh Mỹ Nhan đẩy xuống nước.

“Phù phù ——” một tiếng, bọt nước văng khắp nơi.

Dạ Tường Vi bối rối không thôi, hai tay ra sức vùng vẫy, “Cứu, cứu cứu tôi ——”

“Ha ha, cứu cô? Làm sao có thể?” Hai tay Lãnh Mỹ Nhan ôm ngực, hưng phấn nhìn cô vùng vẫy ở trong nước, “Đây là kết quả chọc giận tôi! Đi một ngày đàng học một sàng khôn, nhớ rõ kiếp sau không nên gặp phải tôi!”

“Người phụ nữ thối tha!” Giọng nói nổi giận của Ám Dạ Tuyết vang lên, giương tay liền cho cô ta một bạt tay. Ám Dạ Tuyết vẫn có nguyên tắc không đánh phụ nữ, nhưng khi hấn tận mắt nhìn người phụ nữ mình yêu bị đẩy xuống nước, sao hấn có thể nhịn xuống phần nộ không đánh cô ta.

Lập tức, “Phù phù ——” một tiếng, Ám Dạ Tuyết cũng không cởi áo khoác âu phục ra, trực tiếp nhảy xuống sông.

Đi theo phía sau Ám Dạ Tuyết là Hạ Khiêm Dật và Lăng Phong Ngải cũng chạy tới, Lăng Phong Ngải hô to: “Tuyết thiếu, miệng vết thương của anh không thể đụng nước!”

80. Chương 80: Anh Có Biết, Anh Làm Như Vậy Sẽ Làm Cho Tôi Thích Anh Hay Không?

Mặt Hạ Khiêm Dật u ám, từ từ nói: “Anh ấy đã đụng nước rồi.”

Lãnh Mỹ Nhan bị đánh đến đầu nghiêng qua, trên mặt vẫn còn truyền đến cảm giác nóng rất đau nhức, khóe miệng bật ra máu tươi đỏ sẫm. Đây là lần đầu tiên Ám Dạ Tuyết nổi giận dữ như vậy, cũng là lần đầu tiên Ám Dạ Tuyết ra tay đánh cô ta. Đây đều là vì người phụ nữ kia! Trong mắt cô ta bắn ra tia sắc bén.

Ám Dạ Tuyết vừa rơi xuống nước, liền ra sức bơi qua chỗ Dạ Tường Vi. Không biết là do quần áo trôi buộc, hay là không đủ thể lực, hấn bắt đầu cảm thấy có chút mệt mỏi.

Bởi vì sợ hãi mà hai tay và hai chân của Dạ Tường Vi vung đá lung tung ở trong nước. Kết quả là lúc Ám Dạ Tuyết đến gần cô, bỗng dưng ăn một cước của cô.

“Anh ở đây, đừng sợ, đừng sợ,” Ám Dạ Tuyết an ủi cô lại tới gần cô, một tay vòng ôm eo nhỏ nhắn của cô, còn cánh tay kia gạt nước bơi vào bờ.

“Lên đây, lên đây!”

Lăng Phong Ngải và Hạ Khiêm Dật chạy xuống bên bờ, bước vào trong nước.

Đang lúc Hạ Khiêm Dật kéo Dạ Tường Vi vào bờ, dường như Ám Dạ Tuyết hao hết hơi sức toàn thân , thân thể mất trong tâm lại chìm vào trong nước.

“Tuyết thiếu!”

“Khụ! Khụ! Khụ ——” Tiếng ho sặc sụa cùng với nước trào ra từ miệng, Dạ Tường Vi tỉnh lại.

“Ám Dạ Tuyết, Ám Dạ Tuyết đâu?” Cô vừa tỉnh lại, trong đầu đều là hấn.

Hạ Khiêm Dật nghe được tiếng động của cô, ánh mắt nhìn từ cửa sổ chuyển qua, “Em tỉnh?” Trong giọng nói lộ ra vui sướng khó có thể che dấu , “Còn khó chịu không? Có muốn nghỉ ngơi một chút không?”

Biết rõ cô là người phụ nữ của Tuyết thiếu, nhưng Hạ Khiêm Dật vẫn không nhịn được mà động lòng. Hấn ta luôn luôn tự xưng là sức chịu đựng của mình rất tốt, nhưng mà đối mặt với cô, sức chịu đựng của hấn ta liền tê liệt báo hự. Nhiều lần tự nói với bản thân không thể động lòng với cô nhưng vẫn từng bước một lún vào, càng lún càng sâu.

Hấn ta chưa từng nghĩ tới muốn cưỡng ép chiếm lấy cô, bởi vì từ đầu hấn ta đã biết rõ, trong lòng cô đã sớm bị một người chiếm lấy rồi. Bây giờ, điều duy nhất mà hấn ta có thể làm là lặng lẽ ở bên cạnh bảo vệ cô, có thể nhìn cô hạnh phúc là tốt rồi.

Yêu, cũng không phải là giữ lấy.

“Ám Dạ Tuyết đâu?” Dạ Tường Vi xóc chấn lên, “Tôi muốn đi xem anh ấy.”

Trước khi mất trí nhớ, lòng của cô là hấn; sau khi mất trí nhớ, cũng thế.

Trong một hàm chứa không biết bao nhiêu hằng đẳng thức, có đại lượng biến thiên hiển nhiên, có đại lượng biến thiên nguyên nhân. Khi đại lượng biến thiên hiển nhiên thay đổi, thì đại lượng biến thiên nguyên nhân

cũng thay đổi theo, nhưng từ đầu đến cuối, cái hằng đẳng thức này vẫn đứng vững. Mặc kệ giữa bọn họ đã xảy ra cái gì, thay đổi cái gì, cảm tình của bọn họ trước sau vẫn giống nhau.

Chỉ cần một bên chưa dừng lại mà tiếp tục yêu, như thế một bên kia cũng sẽ không dừng bước lại.

Ngọn đèn yếu ớt trên đầu giường chiếu rọi lên sườn mặt trắng xanh của Âm Dạ Tuyết, chiếu xuống vài bóng đen trên khuôn mặt đường nét anh tuấn. Lòng mày của hắn nhíu chặt giống như bị buồn khổ gì đó quấy rầy, mí mắt hơi hơi rung động, xem ra hắn ngủ không được yên ổn.

Dạ Tường Vi lặng lẽ tới gần hắn, không nhịn được muốn vuốt lên lòng mày đang nhíu chặt của hắn, đầu ngón tay mới chạm vào trán của hắn liền hoảng sợ, “Nóng quá a, đoán chừng là 39°?”

“Trước đó đo chính là 39. 7°.”

“Vậy có gì khác nhau!” Cô xoay người, hạ giọng hỏi: “Anh ấy phát sốt, vì sao không truyền dịch cho anh ấy?”

Hạ Khiêm Dật nhàn nhạt thở dài, “Miệng vết thương đụng vào nước khó tránh khỏi sẽ nhiễm trùng, nhưng anh ấy không muốn truyền dịch.”

“Vì sao?”

“Cái này. Hay là em tự hỏi anh ấy lý do sẽ tốt hơn.” Từ trước đến giờ, mệnh lệnh của Tuyết thiếu không ai dám phản kháng, cũng không ai dám thắc mắc.

Cả bàn tay của Dạ Tường Vi đặt ở trên trán hắn, “Quá nóng, ngộ nhờ anh ấy tiếp tục nóng như vậy làm cháy hổng đầu óc, biến thành kẻ ngốc vĩnh viễn cũng không thể hỏi lý do anh ấy vì sao không muốn truyền dịch rồi.”

Hạ Khiêm Dật gật gật đầu, “Nói rất có lý.”

“Vậy bây giờ truyền cho anh ấy một chút thuốc hạ sốt đi!” Đôi mắt sáng trong của Dạ Tường Vi chuyển động, “Chờ anh ấy hạ sốt thì rút kim ra, ném tất cả đồ xuống anh ấy sẽ không biết. Một đại soái ca như vậy, bởi vì sốt cao biến thành kẻ ngốc sẽ rất đáng tiếc a.”

Hạ Khiêm Dật mỉm cười nói: “Tuyết thiếu sẽ không yếu ớt như thế.” Hắn ta xoay người đi chuẩn bị nước thuốc.

Dạ Tường Vi nhìn nước thuốc trong suốt chậm rãi chảy vào mạch máu của hắn, thở phào nhẹ nhõm. Quay đầu, nói với Hạ Khiêm Dật: “Bây giờ đã trễ rồi, anh nhanh đi nghỉ ngơi đi!”

“Em vừa mới tỉnh lại, nên nghỉ ngơi thật nhiều, nơi này có anh canh giữ là được rồi.”

“Cũng bởi vì tôi vừa mới tỉnh, bây giờ một chút buồn ngủ cũng không có.” Dạ Tường Vi cũng không muốn tiếp tục cùng hắn đưa đẩy, trực tiếp đứng lên, thôi thúc Hạ Khiêm Dật, “Nhanh đi nghỉ ngơi a! Anh liều chết quán lấy Âm Dạ Tuyết như vậy, có phải có ý gì với anh ấy hay không?”

Có ý với anh ấy? Chẳng lẽ Dạ Tường Vi cho rằng hắn là BL (đồng tính) sao. Không được, cái hiểu lầm này quá lớn.

Hạ Khiêm Dật vội vàng giải thích nói: “Em đừng hiểu lầm, anh chỉ là làm tròn trách nhiệm của thuộc hạ, anh thích chính là.”

“Được được, tôi biết giới tính của anh không có vấn đề! Nhanh đi nghỉ ngơi đi!” Dạ Tường Vi đẩy hắn ra cửa, “Ầm ——” một tiếng, đóng cửa lại.

Hạ Khiêm Dật lẳng lặng đối diện với cửa phòng màu nâu đỏ, yếu ớt mở miệng: “Anh thích chính là em.”

Đề nén tình cảm xuống, hắn ta chỉ dám nói với cô qua một cánh cửa ngăn cách. Nhưng mà, có thể như vậy hắn ta cũng thỏa mãn rồi.

Hắn ta liền lẳng lặng đứng im ở cửa phòng, hai chân giống như bị đóng dính ở nơi đó, không muốn rời đi.

Dạ Tường Vi đem chậu rửa mặt cùng khăn mặt tới, thường cách một khoảng thời gian liền đổi khăn lông ướt. Thấy giữa cổ của hắn toát ra quá nhiều mồ hôi, chắc hẳn trên người cũng ra rất nhiều mồ hôi, miệng vết thương trên lưng không thể đựng nước, đã bị nhiễm trùng, lạo bị mồ hôi trơn ướt, chẳng phải sẽ “nhiễm trùng” càng thêm “nhiễm trùng” sao?

Cô liền kiên nhẫn một lần lại một lần lau chùi thân thể hắn, dù sao không phải lần đầu tiên nhìn thấy, cũng không có cái gì rụt rè ngượng ngùng.

Trong lúc bận rộn cũng không nhận ra đã hơn nửa đêm.

Nước thuốc trong bình truyền dịch đã hết, cô rút kim ra giúp hắn. Lại thăm dò trán của hắn, phát hiện không nóng như lúc nãy nữa, hẳn là nước thuốc đã bắt đầu có tác dụng rồi.

“Ài ——” Dạ Tường Vi kéo căng hai mắt mệt mỏi, ngồi chồm hổm ở trên sàn, đặt hai khuỷu tay lên trên giường, chống cằm nhìn Ám Dạ Tuyết.

Từ từ nói: “Vì sao anh lại tốt với tôi như vậy chứ? Anh có thể không cần tốt với ta như vậy được không? Anh có biết, anh làm như vậy sẽ làm cho tôi thích anh hay không?”

81. Chương 81: Bày Tỏ Tình Cảm Chân Thật.

“Vậy em có thích anh một chút sao?” Giọng nói khàn khàn trầm thấp giống như đàn violon.

Giọng nói ngọt ngào này làm cho Dạ Tường Vi giật mình, cô giống như bị điện giật lập tức thu tay về, xem như là ý nghĩ trong lòng cô bị hắn nhìn lén đi, cô hốt hên nói: “Anh. . . . Không phải là anh ngủ sao! A...

anh rất xấu xa, lại làm bộ ngủ nghe tôi nói chuyện!”

Bên má cô ửng hồng lên, vuốt cằm nhìn sàn nhà, bộ dáng ngượng ngùng giống như cô vợ nhỏ.

Ám Dạ Tuyết mở mắt, nhìn về phía cô, “Anh cũng vừa mới tỉnh, mới nghe được một chút bày tỏ tình cảm chân thật của em mà thôi.”

“Cái gì mà bày tỏ tình cảm chân thật chứ? Ai bày tỏ với anh hả?” Dạ Tường Vi giả bộ như không xảy ra bất cứ chuyện gì, đưa tay thăm dò nhiệt độ trên trán hắn một cái, “Ừm! Vẫn còn nóng một chút, xem ra là nóng đến làm cho anh có chút đần độn mê rồi.”

Cánh môi trắng bệch của Ám Dạ Tuyết gợn lên, hiện lên ý cười, “Nhưng mà chính tai anh nghe em nói thích anh.”

“Đó là anh nghe lầm! A. . . .”

Trong lúc Dạ Tường Vi biện giải, Ám Dạ Tuyết vươn tay vòng lấy vòng eo của cô kéo vào trong lòng, gai tay gắt gao ôm chặt cô, ghét sát bên tai cô chậm rãi nói: “Bởi vì anh yêu em, cho nên sẽ tốt với em như vậy; bởi vì không cách nào ngừng yêu em, cho nên không cách nào không tốt với em. Em có biết hay không, anh làm như vậy chính là vì muốn em thích anh.”

Bàn tay nhỏ bé của Dạ Tường Vi đâm một cái vào trong ngực hắn, “Chết tiệt, anh đều đã nghe được!” Một chữ cũng không sai.

Ám Dạ Tuyết bắt lấy quả đấm của cô, “Đừng nhúc nhích! Hình như miệng vết thương ở trên lưng nứt ra rồi.”

“Thật?” Sức chú ý của Dạ Tường Vi lập tức bị dời đi, “Anh mau đứng dậy cho tôi xem, có phải rất đau hay không, có muốn băng bó lại lần nữa hay không?”

“Không có việc gì, không có việc gì! Chỉ cần em ngoan ngoãn để anh ôm, vết thương của anh liền không đau nữa.” Ám Dạ Tuyết càng xấu xa hơn, không biết là nên theo Ám Dạ Tuyết học phúc hắn hơn, hay là theo Đinh Hạo Hiền học giả dối hơn.

Dạ Tường Vi chu miệng, “Anh đùa giỡn tôi!” Đáy mắt trong suốt thoáng hiện qua tia sáng, trong giây lát, khuỷu tay nặng nề đánh vào lồng ngực Ám Dạ Tuyết, thông thả quay đầu, “Hừ! Đây là kết quả anh đùa giỡn tôi!”

“Khụ! Khụ! Khụ ——” Tay Ám Dạ Tuyết ôm chặt ngực, một trận ho điên cuồng, dường như muốn ho ra cả lực phủ ngũ tạng.

“Này! Anh có đau lắm không, có muốn uống nước thẩm nhuận cổ họng hay không?” Dạ Tường Vi lạnh lùng ném một câu với hần, sợ lần này hần cũng làm bộ làm tịch để đùa giỡn cô.

Ám Dạ Tuyết khép mắt điều chỉnh hơi thở một chút, nói: “Em ra tay nặng như vậy, là muốn mưu sát chồng sao?”

“Anh cũng không phải chồng của tôi, đương nhiên tôi phải ra tay nặng một chút.” Dạ Tường Vi bửu môi nói, cô đứng dậy, duỗi cái lưng mệt mỏi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bóng đêm dần dần xua tan mở ra bình minh sáng sớm. Giống như một viên than hoạt để vào giữa mực nước, từng chút màu đen đặc bị hút vào.

“Anh ngủ đủ rồi sao? Đứng lên đi, để cho tôi ngủ một chút, buồn ngủ quá a...!” Dạ Tường Vi ngoắc ngoắc tay với hần, một đêm cô không ngủ, trong mắt che kín tơ máu, dưới mí mắt hiện ra một vòng thâm quầng màu đen, tiêu tụy đến sắc mặt cũng nhợt nhạt như sáp rồi.

Ám Dạ Tuyết nhìn thấy cô vì chăm sóc mình mà một đêm không ngủ, trong lòng tỏa ra mật đường, nhưng nhìn thấy cô mệt như thế, lại có loại đau lòng không nói nên lời.

Hần vỗ vỗ gối đầu bên cạnh, “Mau tới đây đi.”

“Anh không xuống giường, làm sao tôi ngủ a?”

“Vì sao anh phải xuống giường, thì em sẽ không thể ngủ? Không phải trước kia chúng ta cũng cùng ngủ sao?”

Dạ Tường Vi kiên cường chống đỡ, nhưng cơn buồn ngủ đánh úp lại, mí mắt cô bắt đầu đánh nhau, chi chi ô ô nói: “Bởi vì cùng ngủ rất không an toàn.” Đầu cô không có sức gật gù hai lần, “Anh sẽ động tay động chân với tôi, chiếm tiện nghi của tôi.”

“Ài ——” Ám Dạ Tuyết thở dài một hơi, lắc đầu, thì ra cô xoắn xuýt chính là vấn đề này, “Em yên tâm đi, bây giờ anh bị thương, sẽ không làm thế với em.”

Dạ Tường Vi mơ hồ suy nghĩ, đến gần hần, “Đúng a...! Sao tôi lại không đến!” Vừa nói xong, liền cắm đầu ngã vào trong lòng Ám Dạ Tuyết, bắt đầu ngáy ò ó o.

“Vừa nghe thấy anh sẽ không làm thế với em, liền vội vàng nhảy vào trong ngực anh, em đang khảo nghiệm sức chịu đựng của anh sao?”

“Tuyết, anh không thể đối với em như vậy!” Lãnh Mỹ Nhan ở trong phòng ngủ của Ám Dạ Tuyết đây đưa gào khóc lớn lên, “Ngày hôm qua là tâm trạng của em không được tốt chứ thật sự em không cố ý, không phải em cố ý muốn đẩy cô ấy xuống sông.”

Cô ta khóc đến nước mắt tuôn trào, hai mắt sưng giống như hạch đào, nắm đấm tay trên gương mặt cô ta vẫn rất rõ ràng.

Ám Dạ Tuyết nhìn thấy Dạ Tường Vi ngủ bên cạnh hơi hơi nhú mi một chút, sắc mặt hần liền u ám nặng nề, lạnh lùng nói với bốn tên áo đen bên cạnh: “Kéo cô ta xuống!”

“Không cần! Van xin anh, Tuyết. Tuyết, anh không thể đối với em như vậy, em là Mộ Trần Tuyết, là người từ nhỏ có hôn ước với anh.” Lãnh Mỹ Nhan tiếp tục lớn tiếng ồn ào, hi vọng cái thân phận này có thể làm cho Ám Dạ Tuyết tiếp tục dung túng cô ta, buông tha cho cô ta lần này. Nhưng cô ta không biết lần này cô ta đã giẫm lên bãi mìn của Ám Dạ Tuyết, chuyện khác có lẽ còn có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng đối với chuyện của Nguyệt Tiêm Ảnh thì không có một đường sống để cứu vãn.

“Các người còn ngây ngốc ở đó làm gì, còn không mau kéo cô ta xuống!” Giọng nói hung ác lạnh lùng lộ ra từng chút ý lạnh.

Bốn tên áo đen lập tức tiến lên kéo cánh tay Lãnh Mỹ Nhan đi ra.

“Thật ồn ào a!” Dạ Tường Vi cảm thấy mình mới vừa ngủ, bên tai liền truyền đến tiếng ồn ào. Xoa xoa mắt nhập nhem, từ trong chăn chui ra, “Sáng sớm, ai lại không có đạo đức nổ pháo ở nơi công cộng vậy hả?”

Lãnh Mỹ Nhan thật không ngờ người phụ nữ này lại công khai nằm ở trên giường của Âm Dạ Tuyết như vậy, cô ta hung tợn trừng mắt liếc Dạ Tường Vi một cái. Bây giờ cô ta không có thời gian so đo với cô, giải quyết khó khăn trước mắt rồi nói. Đề nén phần nộ trong lòng, vẻ mặt đau buồn nói: “Tuyết, em không muốn đi Châu Phi, ở đó khắp nơi đều là người da đen.”

“Anh tính đưa cô ta đi Châu Phi?” Dạ Tường Vi quay đầu nhìn về phía Âm Dạ Tuyết, “Nhưng mà, dường như cô ta không hài lòng với sắp xếp của anh, nếu không như vậy đi, đưa cô ta đi Nam Cực, có thể cho cô ta học bước đi của chim cánh cụt. Bắc Cực cũng không tệ, làm con dâu của người Eskimo.”

Âm Dạ Tuyết tự nhiên vòng lấy eo nhỏ nhắn của Dạ Tường Vi, để cho cô dựa vào trong lòng mình, dường như nơi này chính là vị trí thuộc về cô. Hắn làm như có thật, suy nghĩ sâu xa một chút, gật gật đầu, “Cái ý kiến này không tệ!”

Sắc mặt Lãnh Mỹ Nhan càng trắng hơn, cô ta thật không ngờ người phụ nữ kia sẽ bỏ đá xuống giếng, “Tuyết, anh có thể không cần em, nhưng anh phải nghĩ đến mẹ em, nếu mẹ không thấy em sẽ phát bệnh, chẳng lẽ anh muốn để ẹ cùng em đi Châu Phi chịu khổ sao?”

82. Chương 82: Kết Hôn Nhanh Hơn.

Lông mày Âm Dạ Tuyết nhíu chặt, bắt đầu suy nghĩ.

Dạ Tường Vi kéo kéo ống tay áo của hắn, “Hay là không cần đưa cô ta đi Châu Phi! Sẽ ô nhiễm nói thuần khiết như thế.” Dạ Tường Vi mới không cam lòng giúp cô ta nói chuyện, nhưng nghĩ tới tình cờ gặp Mộ phu nhân, không hiểu sao trong lòng cô lại gọn sóng. Cô không muốn nhìn thấy bộ dáng không vui của Mộ phu nhân.

“Tốt lắm!” Âm Dạ Tuyết thờ ơ liếc cô ta một cái, “Nhốt cô ta vào vườn tường vi, không có lệnh của tôi không được thả cô ta ra!”

“Đã qua nhiều ngày như vậy, sao còn không có chút tin tức nào của tiểu Tuyết?” Trong văn phòng yên tĩnh, đột nhiên Âm Dạ Lệ nói ra một câu như vậy.

“Khụ, khụ ——” Hạ Lan Xích ho khan hai tiếng, gãi lỗ tai hỏi: “Trước đây tôi đã nghe ai nói cái gì mà: nếu cô ấy muốn đi ra ngoài chơi, vậy thì không cần tìm cô ấy. Cô ấy chơi mệt mỏi, sẽ trở về Tôi đã lớn tuổi, có chút không nhớ là ai nói.”

Hạ Lan Xích lại lấy câu nói của hắn chặn hắn, Âm Dạ Lệ đen mặt, tức giận trợn mắt nhìn hắn ta.

“Ài! Không biết là ai, bởi vì người nào đó không có ở bên cạnh, suốt ngày than thở. Trà không uống cơm không ngon, giống như là mắc bệnh tương tư.”

Âm Dạ Lệ tức giận đến nhảy dựng lên, đấm hắn ta một quyền, vẻ mặt vô cùng tức giận nói: “Nói ít làm nhiều!”

Hạ Lan Xích ăn đau mà xoa ngực, nếm qua một ít đau đớn liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Im lặng chốc lát, Âm Dạ Lệ mới lật chuyển một tờ văn kiện, “Cô ấy còn chưa chơi đã sao? Vì sao ngay cả điện thoại cũng không.”

Hạ Lan Xích thờ ơ liếc hắn một cái, nhấp một phen môi, vùi đầu tiếp tục nhìn chằm chằm Computer.

“Cậu nói rồi cuộc cô ấy đi đâu rồi? Đi làm cái gì hả ? Vì sao điện thoại lại ở trạng thái tắt máy?” Âm Dạ Lệ giống như đại bác hự liên tục phóng đạn, liên tiếp hỏi vấn đề.

Hạ Lan Xích quay đầu nhìn về phía hấn, chép chép miệng mình, lại lắc lắc tay.

“Cậu cảm sao?”

Hạ Lan Xích không kìm nén nổi nữa, “Vừa rồi không phải anh nói tôi nói ít làm nhiều sao!” Dạ Tường Vi không có ở bên cạnh Âm Dạ Lệ , cả người hấn đều có vẻ ngây ngô đại dột. Ngón tay của Hạ Lan Xích gõ nhanh trên bàn phím, ngón tay như bay lượn , “Anh tiếp tục như vậy sẽ càng bệnh nặng, không thuốc chữa được. Lúc trước tôi đã lén lắp ráp máy theo dõi trên điện thoại của cô ấy.”

“Vì sao cậu phải làm như vậy?”

“Trí nhớ của cô ấy chỉ tạm thời bị đóng lại thôi, ngộ nhờ đụng vào cái gì đó, phá tan bức tường vây trí nhớ, cô ấy chạy đi tìm Âm Dạ Tuyết, anh làm sao bây giờ? Phi, phi! Tôi quạ đen.” Hạ Lan Xích vừa nói vừa gõ bàn phím, đột nhiên tay cứng đờ, sắc mặt bắt đầu lạnh cứng ngắc.

“Tìm được rồi sao? Bây giờ cô ấy ở đâu?” Âm Dạ Lệ đến gần Hạ Lan Xích.

“Bị tôi nói trúng rồi.” Hấn ta kinh ngạc nói: “Theo biểu hiện trên bản đồ, cô ấy đang ở Nguyệt Minh Khâu.”

Sắc mặt Âm Dạ Lệ trầm xuống, mặt nạ lạnh lẽo ra vài tia sắc bén dữ tợn. Trong tròng mắt của hấn che đầy một tầng băng lạnh mỏng nhạt, giống như đẩy nó ra sẽ đáp lại một trận giá rét đóng băng.

“Không thể, tuyệt đối không thể! Tiểu Tuyết không thể khôi phục trí nhớ, hơn nữa, cho dù cô ấy khôi phục trí nhớ, Âm Dạ Tuyết tổn thương cô ấy sâu như thế, cô cũng không thể trở lại bên cạnh Âm Dạ Tuyết .” Nghĩ tới đây, Âm Dạ Lệ bình tĩnh lại, “Tìm xem xem, lúc tôi rời khỏi thì tiểu Tuyết đã từng có liên lạc với ai.”

“Được!” Hạ Lan Xích thu lại thái độ phóng túng không trói buộc lại, thao tác thành thạo thông qua kỹ thuật hacker xâm nhập hệ thống thư từ qua lại lấy thông tin người sử dụng của Dạ Tường Vi , “Trước khi anh đi một đêm, có một người liên lạc với cô ấy, ra giá giết Âm Dạ Tuyết.”

Âm Dạ Lệ suy nghĩ sâu xa một chút, “Có thể tra được thông tin người này không?”

Lời nói của hấn vừa nói ra, Hạ Lan Xích liền trả lời: “Lệ, người này anh tuyệt đối không thể tưởng tượng được! Lãnh Mỹ Diễm đã trở lại, chính là cô ta ra giá muốn Dạ Tường Vi giết Âm Dạ Tuyết .”

“Vì sao cô ta có thể rời khỏi Thái, cậu đi điều tra một chút, sau lưng cô ta có lực lượng nào?” Con người lạnh lẽo của Âm Dạ Lệ chớp động tia sáng u ám, “Xem ra chuyện kết hôn của hai người chúng tôi phải nhanh hơn rồi!”

Giờ phút này, hấn cảm thấy trong ngực có một tia đau đớn, lăm lăm như thế, thật giống như bị kim đâm, không thấy được miệng vết thương, cũng đã xâm nhập vào trái tim, nhỏ bé như thế, khắc sâu như thế. Thì ra, đây là thứ cảm giác không chạm tới yêu thương.

Lãnh Mỹ Nhan đi rồi, Dạ Tường Vi nằm xuống tiếp tục ngủ, mãi đến giữa trưa bởi vì đói bụng thâm thì kêu mới tỉnh lại, bằng không cô còn có thể tiếp tục nằm ngủ đến trời tối.

Lúc cô tỉnh lại, Âm Dạ Tuyết đã đi mất, trên người có vết thương còn ra ngoài, thực là không xem trọng vết thương của mình.

Đây là đang quan tâm hấn sao? Dạ Tường Vi lập tức lắc đầu, nhất định là cô điên rồi, trong đầu mới có thể nhớ hấn. Không được, cô phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, thời gian ở cùng hấn càng dài liền cảm thấy càng nguy hiểm. Dạ Tường Vi mình bị lạc đường, cô là vợ chưa cưới của Âm Dạ Lệ, cô không thể thích người khác.

Hai mắt Dạ Tường Vi trống rỗng, mờ mịt nhìn lên bầu trời, tâm trạng rời rạc.

Đột nhiên, trong vườn hoa truyền đến tiếng ồn ào, thu hút chú ý của Dạ Tường Vi.

“Mộ phu nhân, sao người lại ra ngoài rồi?”

Ánh mắt của người phụ nữ trung niên có chút chờ đợi, ngắm nhìn bốn phía, “Tiểu Tuyết đâu? Tôi muốn tìm Tiểu Tuyết, không phải là con bé nói mỗi ngày đều tới thăm ta sao, sao hôm nay con bé không đến chứ?”

“Mộ phu nhân, không phải là Mộ Trần Tuyết tiểu thư đang ở vườn tường vi sao, sao người lại ra đây tìm cô ấy chứ?” Nữ giúp việc kiên nhẫn nói.

Mộ phu nhân tiếp tục đi về phía trước đi, cố chấp nói: “Không phải, cô ấy mới không phải là tiểu Tuyết của tôi! Cô xem, tiểu Tuyết của tôi ở đó.”

“Mộ phu nhân, sao người có thể tới đây?” Dạ Tường Vi tiến lên đỡ lấy bà.

Trên gương mặt dịu dàng hiện lên một chút hờn giận, “Tiểu Tuyết, sao con lại không gọi mẹ là mẹ rồi.”

“Được! Mẹ, con đưa mẹ về phòng có được hay không?” Dạ Tường Vi cảm thấy gọi bà là mẹ càng ngày càng dễ gọi rồi.

Một tiếng gọi của cô liền làm tiêu tan tức giận của Mộ phu nhân, giữa đôi mắt dần dần tỏa ra ánh sáng nhu hòa yêu thương, “Mẹ đã lâu không có ra ngoài đi dạo, con có thể cùng mẹ đi dạo chứ?”

Dạ Tường Vi rất tự nhiên câu khuỷu tay của bà, dựa sát vào bà, “Mẹ, chúng ta đến cánh rừng nhỏ phía trước một chút đi!”

“Bây giờ, mỗi ngày mẹ đều mong chờ con có thể sớm ngày kết hôn với Ám Dạ Tuyết, sinh một cục cưng trắng trẻo mập mạp, sau đó lại sinh một bé gái ngoan ngoãn đáng yêu, Ừm. . . . Con gái thì tốt nhất lớn lên giống tiểu Tuyết nhà ta, dịu dàng lại thân thiết. . . .” Mộ phu nhân vừa đi vừa nói chuyện nhà.

83. Chương 83: Vì Sao Phải Trêu Chọc Tôi.

Ánh mặt trời ấm áp nồng đậm chiếu xuyên qua cành lá nhỏ vun rắc xuống mặt đất, lấp lánh nhấp nháy thật giống như tinh linh. Gió ấm nhẹ nhàng tung bay, thổi bay sợi tóc mềm mại.

Nữ giúp việc thông thả theo sát phía sau bọn họ, nhẹ giọng nói thầm, “Nhìn thế nào cũng giống hai mẹ con.”

Đột nhiên, Ám Dạ Tuyết từ bên kia đi tới, nhìn thấy Mộ phu nhân và Dạ Tường Vi thân thiết như vậy, trên mặt khó có thể che dấu kinh ngạc, “Bác gái, sao bác lại ra khỏi vườn tường vi rồi?”

“Ám Dạ Tuyết, con tới đúng lúc lắm, bác đang muốn hỏi con một chút, con cùng tiểu Tuyết nhà bác đều đã trưởng thành, con tính khi nào thì cưới tiểu Tuyết?”

Đêm Tường Vi nghe thế, nét mặt nặng nề, ngực khó chịu giống như bị cái gì chèn ép. Phát hiện ánh mắt của Ám Dạ Tuyết đang rơi vào trên thân thể cô, cô lập tức cúi đầu nhìn ngón chân của mình.

Ám Dạ Tuyết không vội trả lời mà vẫn giữ im lặng, đôi mắt thâm trầm nhìn Dạ Tường Vi ở bên cạnh Mộ phu nhân.

“Con nhìn xem, tiểu Tuyết đã xấu hổ rồi. Bác còn nói thêm nữa, con bé sẽ ghét bỏ bà cụ nói nhiều này a. . . .” Mộ phu nhân vỗ vỗ tay cô.

“Bác gái, cô ấy không phải tiểu Tuyết.” Đáy lòng Ám Dạ Tuyết hiện lên một chút nghi ngờ, vì sao Mộ phu nhân lại nhìn Dạ Tường Vi trở thành Mộ Trần Tuyết.

Nghe Ám Dạ Tuyết nói như vậy, vẻ mặt Mộ phu nhân liền nghiêm túc, hờn giận nói: “Không phải là cậu không muốn cưới tiểu Tuyết của tôi chứ, cho nên mới nói mê sảng!”

Dạ Tường Vi biết cảm xúc của Mộ phu nhân không thể bị kích thích, cho nên chuyển một ánh mắt cho Ám Dạ Tuyết. Cô tiến lên kéo tay Ám Dạ Tuyết, “Mẹ, mẹ yên tâm đi, anh ấy dám không cưới con, con liền. . . .” Cô vươn ra nắm tay nhỏ mịn lắc lư một cái, giải thích nói: “Bây giờ chúng con chưa kết hôn là vì Tuyết cho rằng con còn nhỏ, chưa đủ thành thực.”

“Mẹ liền biết con sẽ giúp cậu ta nói tốt mà!” Mộ phu nhân đôi kim đồng ngọc nữ trước mắt, mừng rỡ nheo mắt lại, “Tốt, bác thức thời một chút, chừa cho các con một chút không gian.” Nói qua, Mộ phu nhân xoay người hướng tới Tường Vi Tiểu Uyển phương hướng đi đến.

Thấy Mộ phu nhân đi xa, Dạ Tường Vi đẩy Ám Dạ Tuyết ra, còn lui về phía sau hai bước, lạnh lùng hỏi: “Vết thương của anh sao rồi?”

Một phút trước còn là người yêu nhỏ ngọt ngào, sao một phút sau liền giống như kẻ thù rồi.

Ám Dạ Tuyết nhăn mày lại, cảm thấy cô khác thường, đến gần hai bước, “Em làm sao vậy?”

Dạ Tường Vi lại lui về phía sau hai bước, vẫn luôn duy trì khoảng cách ba thước với hân, “Anh cũng đã có vị hôn thê, vì sao còn đến trêu chọc tôi?”

“Cái này cũng không phải như em tưởng tượng, chúng ta.” Thì ra cô tức giận là vì nguyên do này, Ám Dạ Tuyết cố gắng muốn giải thích, nhưng bị Dạ Tường Vi ngăn lại.

“Vậy anh biết tôi đã tưởng tượng ra như thế nào sao?” Dạ Tường Vi cắn môi một cái, dùng đau đớn xua tan chua xót trong lòng: “Tôi không muốn biết giữa các người có quan hệ gì, tôi cũng không có quyền biết, hơn nữa tôi cũng không cần thiết phải biết.”

Nói xong, Dạ Tường Vi xoay người chạy đi.

“Nguyệt. Dạ Tường Vi! Dạ Tường Vi, em mau ra đây cho tôi!” Tiếng hét của Ám Dạ Tuyết vang vọng bầu trời Nguyệt Minh Khâu.

Nguyệt Minh Khâu tối tăm, hôm nay lại sáng như ban ngày, ngọn đèn chói lọi chiếu sáng tất cả gò núi. Ám Dạ Tuyết điều động tất cả người cả tổ chức “Ám” tiến hành lục soát rừng cây to như vậy.

Hạ Khiêm Dật thở dài một tiếng, “Tuyết thiếu, cô ấy đã rời khỏi.”

“Không thể! Tất cả máy ghi hình đều của Nguyệt Minh Khâu đều không có chụp được hình ảnh cô ấy đi ra ngoài.” Ám Dạ Tuyết xoay người tiếp tục hét: “Dạ Tường Vi, em mau ra đây cho tôi!”

“Nếu cô ấy muốn đi, nơi này sao có thể giam được cô ấy? Không phải là anh chưa từng thấy bản lĩnh của Nguyệt Tiềm Ảnh, muốn từ đây ra ngoài không để lại chút dấu vết, đó là chuyện dễ dàng mà thôi.” Hạ Khiêm Dật bình tĩnh nói.

Đáy mắt u ám của Ám Dạ Tuyết đầy băng sương, toàn thân bao phủ một hơi thở ảm đạm.

Cô. Đã định trước là đóa hoa sớm nở tối tàn trong đời hân sao?

Giống như cô đã rời đi lâu như vậy, lâu đến tim hân cũng mất cảm giác đau đớn, vì sao còn xuất hiện trước mặt hân, cho hân hi vọng, trong giây lát đó, hân còn chưa kịp dùng sức bắt lấy, liền tiêu tan rồi.

Rốt cuộc là như thế nào, sau khi làm cho trái tim lạnh lẽo của hân tan ra, lại vội vàng đóng băng lại sao? Có biết hay không, làm như vậy sẽ làm cho trái tim yếu ớt của hân vỡ nát thành từng mảnh nhỏ.

“Tuyết thiếu, tôi vừa dọn dẹp phòng phát hiện.” Một nữ giúp việc cung kính thở hổn hển chuyển một tấm giấy cho hân.

Ám Dạ Tuyết mở ra, một hàng chữ sạch sẽ ngay ngắn ——

“Chúng ta gặp nhau không đúng lúc, như thế, chúng ta nên nói lời tạm biệt đúng lúc!”

Cô đã đi.

Tờ giấy mỏng nhẹ rơi xuống từ ngón tay hân, nhẹ nhàng bay lượn trong không trung, giống như lá vàng mất đi sức sống của mùa thu.

Tổng bộ Ứng bang, đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng rực rỡ nhưng không thể chiếu xuyên vào trong lòng Dạ Tường Vi, lòng của cô vẫn bị một tầng sương tối nồng đậm quanh quẩn.

Đi vào phòng khách, phát hiện Ám Dạ Lệ và Hạ Lan Xích đều ở đây, giống như đã sớm biết cô sẽ trở về nên ở đây nghênh đón cô.

“Đã trễ thế này sao hai người còn chưa ngủ?”

Ám Dạ Lệ hờn giận buồn bực liếc cô một cái, “Nhiều ngày không thấy như vậy, chơi rất vui vẻ sao?” Hắn cố gắng đè nén vui sướng khi nhìn thấy cô trở về.

“Lệ ca ca. . . .” Dạ Tường Vi làm nũng kêu to một tiếng, nhào vào trong lòng hắn, giống như ở bên ngoài chịu đủ ầm ức.

Sau khi Nguyệt Tiềm Ảnh mất đi trí nhớ, vẫn kêu Ám Dạ Lệ là “Lệ ca ca”, cảm thấy từ “ca ca” có chút là lạ, nhưng cô cố ý muốn gọi hắn như vậy.

“Khụ! Khụ!” Hạ Lan Xích quay đầu hướng khác, “Ài! Dạ Tường Vi, em cũng nên rụt rè một chút, không nhìn thấy vẫn còn có một người sống ở đây sao?”

Hai tay Dạ Tường Vi gắt gao ôm chặt Ám Dạ Lệ, chính là không buông tay, quay đầu, “Ai cho anh nhìn, anh không lo sẽ bị đau mắt hột sao!”

Hạ Lan Xích vì không muốn mình đau mắt hột, nâng đầu cao lên, nhìn về phía trần nhà, “Xem ra là có người chê tôi ở trong này vướng bận, tôi thức thối một chút, không nên làm bóng đèn. . . .” Nói xong, đi lên lầu.

“Tường Vi, làm sao vậy?” Ánh mắt Ám Dạ Lệ liền ngưng lại, hỏi: “Mấy ngày nay chơi không vui sao?”

“Lệ ca ca, chúng ta kết hôn đi?”

84. Chương 84: Đúng, Mình Sẽ Hạnh Phúc

Dạ Tường Vi thấy Ám Dạ Lệ không có phản ứng gì, lại hỏi thêm một lần, “Lệ ca ca, chúng ta kết hôn có được hay không?”

Lần đầu tiên, Ám Dạ Lệ còn tưởng rằng mình nghe lầm, kinh ngạc sững sờ. Lại nghe được cô nói như vậy, mới xác định là sự thật, “Tường Vi, vì sao đột nhiên muốn kết hôn?”

Dạ Tường Vi ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt sáng trong lóe ra ánh sáng lấp lánh, hỏi lại hắn, “Chẳng lẽ anh không muốn kết hôn với em sao?” Cô chu miệng lên, “Em đã chủ động cầu hôn anh cũng đủ uất ức rồi, anh còn giống như một cô gái xoay xoay vận vận không đồng ý.”

“Được! Anh đồng ý, anh đương nhiên sẽ đồng ý!” Tuy Ám Dạ Lệ không biết là vì sao Dạ Tường Vi có cách nghĩ này, nhưng hắn thật sự rất hưng phấn.

Phải biết rằng, giờ phút này hắn đã mong đợi năm năm rồi.

Ám Dạ Lệ vẫn chưa từng nghĩ sẽ ép buộc cô cái gì, nhưng là giờ phút này cô chủ động nói ra, Ám Dạ Lệ có chút mừng rỡ. Ôm lấy Dạ Tường Vi xoay vòng vòng, “Tường Vi! Anh sẽ làm cho em trở thành cô đây hạnh phúc nhất thế giới!”

Đêm Tường Vi khép mắt lại, thì thào nói: “Đúng! Mình sẽ hạnh phúc.”

Cô lúc này, chỉ là đang lừa mình dối người, dường như lòng của cô đã sớm bị Ám Dạ Tuyệt làm dao động bắt đầu gợn sóng rồi. Biết hắn đã có vị hôn thê, lại còn nói với cô những lời mờ ám không rõ ràng — Bởi vì anh yêu em, cho nên sẽ tốt với em như vậy; bởi vì không cách nào ngừng yêu em, cho nên không cách nào không tốt với em. Em có biết hay không, anh làm như vậy chính là vì muốn em thích anh.

Hắn hoàn toàn là một kẻ lừa đảo, đùa giỡn cô như một chú hề mà thôi, Dạ Tường Vi muốn đuổi theo ý nghĩ của mình, để hoàn toàn triệt để quên hắn đi.

Ra quyết định này, là cô hờn dối Ám Dạ Tuyệt hay là trong lòng có chút áy náy với Ám Dạ Lệ? Ngay cả chính cô cũng không biết, trong đầu hỗn loạn giống như hồ đánh, dính dính sền sệt, làm cho tất cả suy nghĩ của cô quán thành một đồng.

Chúng ta gặp nhau không đúng lúc , như thế, chúng ta nên nói lời tạm biệt đúng lúc!

Ám Dạ Tuyết đã nhìn hàng chữ này trên trang giấy trắng không dưới ngàn lần, hai tròng mắt thâm thúy của hần dày đặc sương mù, vẫn đang không chớp mắt mà nhìn tờ giấy này.

“Tuyệt thiếu!” Lăng Phong Ngải ở bên cạnh hần kêu to một tiếng, nhưng Ám Dạ Tuyết không có chút phản ứng nào, tiếp tục duy trì nguyên tư thế như vậy.

Lăng Phong Ngải bĩu môi, cúi người xuống để sát vào một chút rỗng lớn một tiếng, “Tuyệt thiếu ——”

Ám Dạ Tuyết mặt sắt đen sì chậm rãi xoay người, lãnh lẽo hung ác hỏi: “Kêu to như thế làm gì!”

“Anh nhìn tờ giấy của người đẹp, cơm không ăn trà không uống, bộ dáng vừa thấy đã thương, bộ dáng hốc hác ấy.”

“Cậu có thể nói chuyện bình thường một chút không?” Ám Dạ Tuyết lạnh lẽo hét một tiếng, “Có chuyện gì sao?”

Lăng Phong Ngải lại giống như bị đụng vào núi băng mà bị nội thương, che dấu tươi cười trên mặt, uất ức nói thầm một câu, “Không phải là tôi muốn đùa để anh vui vẻ một chút sao, bởi vì, khi anh nghe tin này nhất định anh sẽ giận dữ.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?” Ám Dạ Tuyết bưng ly rượu bên cạnh lên.

Về mặt Hạ Khiêm Dật buồn rầu tiến lên phía trước, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Ứng bang vừa mới công bố tin tức, Nguyệt Tiềm Ảnh. Không, Dạ Tường Vi sẽ kết hôn cùng Ám Dạ Lệ.”

“Bốp ——” Ly thủy tinh trong suốt đâm vào lòng bàn tay Ám Dạ Tuyết , thoáng chốc máu loãng đỏ sẫm tuôn ra.

Đột nhiên Ám Dạ Tuyết đứng lên, khó có thể tin hỏi: “Chuyện này này sao có thể?”

“Thiếp mời đã đưa tới, ở trong này!” Hạ Khiêm Dật đưa ra thiệp mời màu hồng được thiết kế tỉ mỉ, mặt trên tô vẽ nụ hoa lãng mạn, hai bản in đáng yêu là cô dâu và chú rể đang ôm nhau, cái bản in kia rất giống Nguyệt Tiềm Ảnh. Màu sắc sôi nổi ấm áp lại đau đớn giống như kim châm vào ánh mắt Ám Dạ Tuyết.

Đáy mắt thâm thúy dâng lên tầng tầng sóng lớn, làn sóng quay cuồng nhưng ẩn hiện trong bóng tối, làm cho người ta không cảm nhận ra. Hai quả đấm nắm chặt, xương ngón tay nổi lên, gân xanh nổi tung. Cố gắng đè nén kích thích trong lòng.

Ánh mắt tối tăm quét về phía tờ giấy trắng, hàng chữ xinh đẹp—— Chúng ta gặp nhau không đúng lúc , như thế, chúng ta nên nói lời tạm biệt đúng lúc!

Lúc cô là Nguyệt Tiềm Ảnh, bọn họ gặp nhau không đúng lúc, hay là lúc tạm biệt không đúng lúc!

Như thế nào, cũng làm tổn thương cô, càng tổn thương hần.

Lúc cô là Dạ Tường Vi, bọn họ gặp nhau không đúng lúc, bây giờ nói tạm biệt, là đúng sao?

Cô sẽ hạnh phúc sao? Ám Dạ Lệ sẽ cho cô hạnh phúc sao?

Trước kia, hần bá đạo cường ép mang đến cho cô rất nhiều đau khổ, lần này, hần muốn lặng lẽ chúc cô hạnh phúc. So với chuyện cho rằng cô qua đời thì không phải tốt hơn nhiều sao.

“Tuyệt thiếu!” Hạ Khiêm Dật thấy Ám Dạ Tuyết thất hồn lạc phách như vậy có chút lo lắng. Khi hần ta nghe tin này, hần ta cũng kinh ngạc không kém Tuyệt thiếu.

Ám Dạ Tuyết lại ngẩng đầu, đáy mắt tối tăm đã khôi phục bình tĩnh, càng cô đơn hơn. Lạnh nhạt nói: “Đi chuẩn bị một phần quà tặng đi!”

“Cái gì! Chuẩn bị quà tặng? Tuyệt thiếu, anh không tính cướp cô ấy về sao?” Lăng Phong Ngải chính là chỉ sợ thiên hạ không loạn.

“Cướp cái gì?” Đột nhiên thư phòng xuất hiện hai người bạn nhỏ đáng yêu.

Khả Khả, Nhạc Nhạc là đôi song sinh long phượng của Nhậm Mục Diêu, tuy chỉ mới có năm tuổi nhưng tính cách hai bé tinh quái, thường thường nghĩ ra một chút ý đồ xấu chảnh người, bây giờ trong lòng tất cả mọi người của tập đoàn “Nhậm thị” đều hoảng sợ, rất sợ tiểu ác ma này sẽ chinh đến trên đầu bọn họ.

Khả Khả mặc quần áo thể thao thoải mái, tất nhiên trên đầu sẽ đội mũ lưỡi trai, một tay kéo một cái vali màu lam, một cánh tay kia kéo một cái vali màu hồng, có thể thấy được cậu bé đã thành người lao động miễn phí của Nhạc Nhạc rồi rồi.

“Chú dao găm, chú vừa mới nói muốn đi cướp cái gì a?” Nhạc Nhạc ôm một con gấu bông hellokitty đáng yêu, tròn to đôi mắt tròn tròn đáng yêu hỏi.

Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán Lăng Phong Ngải rơi xuống, hẳn ta không phải là nghiên cứu các loại vũ khí, chỉ là đã từng tặng một cây dao găm thời triều Nguyên làm quà sinh nhật cho hai đứa, kết quả, Khả Khả Nhạc Nhạc liền kêu hẳn ta là “chú dao găm” rồi. Có phải nếu hẳn ta đưa lựu đạn, hẳn ta liền là “chú lựu đạn” rồi hả?

Ám Dạ Tuyết hỏi: “Khả Khả Nhạc Nhạc, sao các con lại tới đây hả?”

“Cha cùng mẹ đi hưởng tuần trăng mật, bọn họ muốn con cùng Khả Khả đi tìm cha nuôi nương tựa.” Nhạc Nhạc chu cái miệng nhỏ trắng nõn lên.

“Sao các con không đi tìm Đinh Hạo Hiền a?” Lăng Phong Ngải ngồi xổm xuống, ôm lấy Nhạc Nhạc đáng yêu.

Nhạc Nhạc chớp chớp đôi mắt trong sáng, dường như biết rõ còn cố hỏi, “Chú ấy không phải là Đinh công công sao?”

85. Chương 85: Thì Ra Số Phận Vẫn Gắn Chặt Bọn Họ Với Nhau.

Lăng Phong Ngải tức cười, biết tiểu ác ma này lại dùng xưng hô lợi hại như vậy, đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Đinh thị, một tay nắm giữ tất cả khu giải trí vui chơi quốc gia lại bị hai đứa bé này kêu thành “Đinh công công”, bây giờ hẳn ta cảm thấy có chút may mắn vì mình là “Chú dao găm”, mà không phải là “dao găm công công”.

“Đây là lần thứ mấy bọn họ đi hưởng tuần trăng mật rồi hả?” Ám Dạ Tuyết lấy một tờ khăn giấy lau máu trên tay.

“Ài!” Khả Khả giống như một tiểu đại nhân, lắc đầu thở dài, “Nói là phải bồi dưỡng tình cảm vợ chồng son của bọn họ tốt một chút! Chú dao găm, các chú vừa nói cướp cái gì a?”

Đại nhân thật là, không trả lời vấn đề của bọn hắn, còn liên tiếp hỏi lại vấn đề của bọn hắn.

Lăng Phong Ngải xoa xoa đầu Khả Khả, “Muốn giúp cha nuôi cháu cướp cô dâu!”

“Không được đụng lung tung!” Khả Khả gạt tay hẳn ta ra, “Đầu tóc của cháu đều bị chú làm cho rối tung rồi.”

“Cướp cô dâu, nhất định chơi rất vui a, hoan hô!” Nhạc Nhạc hoan hô nhảy nhót vỗ tay, “Khả Khả, chúng ta giúp cha nuôi cướp cô dâu, có được hay không?”

Khả Khả nâng cằm lên, giống như đang suy nghĩ kỹ càng, ra vẻ từng trải thông thả nói: “Đường như. . . . Đường như. . . . Rất thú vị!”

Lại thêm hai người chỉ sợ thiên hạ không loạn, Ám Dạ Tuyết còn chưa lên tiếng bọn họ đã bắt đầu nóng lòng muốn thử rồi.

Trong mắt tối tăm của Ám Dạ Tuyết là tầng sương mù dày đặc, dần dần ngưng kết thành băng lạnh không tan, cũng làm trái tim hắn đông cứng lại từng chút một, “Chúng ta nên chúc cô ấy hạnh phúc.”

Đột nhiên ngoài cửa truyền vào tiếng đập cửa, tiếp theo là một thuộc hạ đi vào, “Tuyết thiếu, Mộ phu nhân đang ẩm ỉ ở vườn tường vi, nói muốn tìm tiểu Tuyết.”

“Chẳng phải là Mộ Trần Tuyết đang bị giam ở vườn tường vi sao?”

“Nhưng dường như là Mộ phu nhân không biết tiểu thư, vẫn kêu la muốn ra ngoài tìm kiếm tiểu Tuyết.”

Nét mặt Âm Dạ Tuyết bắt đầu nặng nề, bỗng đứng đứng lên, nhanh chóng bước ra văn phòng.

Lúc này Hạ Khiêm Dật mang thùng thuốc tới, nhìn Âm Dạ Tuyết đi qua người hắt ta, hắt ta vội vàng nói: “Tuyết thiếu, vết thương trên tay anh”

Trong lòng bàn tay hắt nhuộm đầy máu tươi, tuy máu đã ngừng chảy, nhưng mảnh thủy tinh nhỏ vụn vẫn còn dính vào giữa da thịt.

“Mau đi gọi bác sĩ khoa tâm thần!” Bước chân của Âm Dạ Tuyết không chút ngừng lại, lo lắng bước nhanh về hướng vườn tường vi.

“Các người không được ngăn cản tôi, tôi muốn đi tìm tiểu Tuyết.”

“Mẹ, con ở đây, mẹ còn muốn tìm ai a?”

“Mộ phu nhân, Mộ Trần Tuyết tiểu thư ở ngay đây, thời tiết bên ngoài nóng bức như vậy, không nên đi ra ngoài có được hay không.”

.

Cách xa vườn tường vi đã nghe tiếng ồn ào truyền tới.

“Bác gái!” Âm Dạ Tuyết tiến lên đỡ Mộ phu nhân, “Không nên kích động như thế, ngồi xuống yên lặng một chút.”

“Âm Dạ Tuyết, con đã đến rồi, mau đưa bác đi tìm tiểu Tuyết có được hay không? Sao hôm nay con bé không đến gặp bác?” Mộ phu nhân túm chặt ống tay áo của Âm Dạ Tuyết, trên khuôn mặt dịu dàng lộ ra lo lắng.

“Bác gái, chẳng phải tiểu Tuyết đang ở đây sao?” Âm Dạ Tuyết kéo Lãnh Mỹ Nhan ở một bên qua.

Mộ phu nhân đẩy Lãnh Mỹ Nhan ra, “Căn bản cô ta không phải là tiểu Tuyết, các người đều đang gạt tôi! Rõ ràng ngày hôm qua Tiểu Tuyết đã cùng đi dạo bộ với tôi.”

Dạo bộ? Âm Dạ Tuyết liền hiểu ra, thì ra bà đã xem Nguyệt Tiêm Ảnh trở thành con gái rồi.

“Bác gái, ngày hôm qua đi dạo cùng bác là bạn của con, không phải tiểu Tuyết.”

Bọn họ luôn nói bà nhìn lầm, Mộ phu nhân có chút nóng nảy, “Con gái tôi sinh ra, chẳng lẽ tôi không biết sao? Các người nói cô ta là tiểu Tuyết, trước ngực Tiểu Tuyết có cái bớt hoa tường vi, cô ta có sao? Tiểu Tuyết là nhóm máu là RH âm tính, cô ta phải không?”

“Bác nói cái gì?” Âm Dạ Tuyết hoảng sợ giống như bị sét đánh, đôi mắt tối tăm liền sáng như tuyết, nhịp tim đột nhiên nhanh hơn, giống như muốn nhảy ra khỏi ngực, “Trước ngực Tuyết nhi có cái bớt hoa tường vi màu đỏ?”

“Ừm!” Mộ phu nhân gật gật đầu, quay đầu sang một bên, ánh mắt có chút rời rạc, miệng thì thào nói thầm, “Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết. Tôi muốn tiểu Tuyết của tôi!”

Âm Dạ Tuyết rất giống bị sét đánh, thoáng chốc sững sờ tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Nguyệt Tiêm Ảnh cũng là nhóm máu RH âm tính, cái này có thể trùng hợp. Nhưng là trước ngực cô chính là có cái bớt hoa tường vi, cái này cũng có thể trùng hợp được sao?

Nguyệt Tiêm Ảnh chính là Mộ Trần Tuyết mà hắt nhớ thương, tin tức này giống như quăng một quả bom vào giữa hồ trong lòng hắt, thoáng chốc bùng nổ làm cho hồn vía của hắt rời rạc.

Đây là số phận đang đùa giỡn bọn họ sao? Xa cách, gặp nhau. Giữa bọn họ vẫn vòng đi vòng lại giống như đang trên cột bọn họ, nhưng lại không để bọn họ để lộ ra tầng lụa mỏng. Nhưng. Cho dù xa cách số phận vẫn gắn chặt bọn họ với nhau.

Lần này, Âm Dạ Tuyệt không quan tâm sẽ gặp phải khó khăn gì, hắn đều phải đẩy sương mù ra, tìm kiếm Tuyệt nhi của hắn.

Trời vừa tờ mờ sáng, ngôi sao sáng vẫn còn treo trong không trung, lóe ra ánh sáng chói lọi.

Thoáng hiện hai bóng dáng nho nhỏ lén lút lù vào một cái phòng, một trái một phải, Khả Khả Nhạc Nhạc nhảy lên giường lớn.

Hai tiểu ác ma nhìn nhau cười, tâm ý tương thông, lập tức hiểu được. Nhạc Nhạc nắm cái mũi của Lăng Phong Ngải, mà Khả Khả lại bịt kín cái miệng của hắn ta.

“Ừm ——” Lăng Phong Ngải hít thở không được khuôn mặt liên tục mầu đỏ bừng, bỗng dưng mở mắt, thấy trước mắt là hai khuôn mặt phóng to đầy non nót đáng yêu, liền hoảng sợ ngay cả con người cũng trợn to.

Khả Khả Nhạc Nhạc sợ hắn ta ngạt thở bỏ mình, đồng thời buông lỏng tay ra.

“A ——” Một tiếng hét giết heo thảm thiết trời long đất lở vang tận mây xanh.

Một tay của Nhạc Nhạc lập tức bịt kín cái miệng của hắn ta, một ngón trỏ tay kia đặt ở bên miệng, “Hừ —— không được lớn tiếng như vậy, chú muốn đánh thức tất cả mọi người hay sao?”

“Im lặng một chút, có nghe hay không!” Khả Khả hắt cao súng lục trong tay.

Mồ hôi lạnh của Lăng Phong Ngải chảy ròng ròng liên gật gật đầu, sau khi Nhạc Nhạc buông tay ra, hắn cố gắng nhỏ giọng, thật cẩn thận hỏi: “Hai vị tiểu tổ tông, xin hỏi hơn nửa đêm các cháu muốn làm gì hả?”

“Bây giờ đã không phải nửa đêm, trời đã sắp sáng.” Khả Khả lấy thái độ nghiêm túc sửa đúng hắn ta.

Nhạc Nhạc hỏi thúc Lăng Phong Ngải, “Chú dao găm mau thức dậy, nếu cha nuôi không bày tỏ có hứng thú tham gia, như thế chúng ta đi cướp cô dâu có được hay không?”

Lăng Phong Ngải cười khổ nói: “Vì sao các cháu phải tới tìm chú?”

“Đây không phải là do chú đề nghị sao!” Nhạc Nhạc bĩu môi mềm mại nói.

86. Chương 86: Cướp Cô Dâu.

Bây giờ Lăng Phong Ngải rất hối hận, rất chán nản. Hắn ta nghĩ lại mà sợ, lắc đầu, “Nếu Tuyệt thiếu biết chú đưa hai đứa đi cướp cô dâu, nhất định sẽ lột sạch da của chú a.”

Khả Khả lấy ra một lọ chất lỏng trong cái túi nhỏ màu lam, quơ quơ, “Chú có tin không, nếu bây giờ chú không đồng ý, cháu sẽ làm cho lớp da của chú rơi xuống ngay lập tức!”

Lăng Phong Ngải xem thường uy hiếp của Khả Khả, nhẹ liếc mắt một cái, “Bên trong đó là thứ gì?”

“Acid sulfuric đậm đặc!” Khả Khả biết hắn ta sẽ không tin, cậu mở nắp bình ra, nhỏ một giọt xuống tấm chăn trắng tinh, vải trắng liền thủng một lỗ hổng, xung quanh là viền đen giống như bị thiêu đốt.

Lăng Phong Ngải hoảng sợ, liền tránh xa hai tiểu ác ma này, chui ra khỏi chăn mới phát hiện trên người mình không một mảnh vải.

“A ——” Nhạc Nhạc hét to một tiếng, dùng hai tay trắng mịn bịt kín mắt, “Chú dao găm thật xấu hổ, lại có thể không mặc quần áo.

Lăng Phong Ngải lập tức lấy tấm chăn bao quanh mình, “Có biết ngủ trần rất có lợi cơ thể hay không!”

“Vậy chú dao găm có muốn mặc quần lót ở ngoài hay không?”

“Vì sao?”

“Siêu nhân chính là mặc như vậy a!”

Một hồi hồi đáp, Lăng Phong Ngải nhanh chóng mặc quần áo tử tế, sau đó đưa hai cái tiểu ác ma rời khỏi Nguyệt Minh Khâu mà thần không biết quỷ không hay. Ba người chỉ sợ thiên hạ không loạn này liên kết, xem ra, hôn lễ của Âm Dạ Lệ và Dạ Tường Vi sẽ đặc biệt thú vị!

Tại phòng chứa đồ nhỏ ở nhà thờ, truyền đến một giọng nói mềm mỏng kéo dài ——

“Anh trai tuần tú, anh không nên tức giận a, chúng em chỉ là muốn giữ anh ở đây một chút thôi, anh liền uất ức ở đây một chút a!” Nhạc Nhạc ngồi chồm hổm, hai mắt sáng ngời nhìn chăm chăm cậu bé mặc bộ âu phục nhỏ rục rờ trước mắt, tuy hai tay cùng hai chân cậu bé đều bị trói buộc nhưng đáy mắt không hề lộ ra chút sợ hãi nào, con người đen nhìn Nhạc Nhạc bắn ra tia sáng sắc bén. Trên miệng cậu bé bị dán băng keo, đầu vẫn ngang bướng vung lên, không liếc mắt nhìn Nhạc Nhạc một cái.

Bên cạnh, Khả Khả dùng khăn tay nhỏ thật cẩn thận lau nước mắt cho bé gái trắng mịn đáng yêu giống như búp bê Hàn Quốc, “Đừng khóc, chờ một lát anh đưa em đi tìm mẹ, có được hay không?”

Cô bé khóc đến đôi má đỏ bừng, nước mắt sáng lấp lánh, hơi hơi gật gật đầu

“Em thật ngoan!” Khả Khả tiến lại gần, trực tiếp nâng khuôn mặt cô bé lên hôn một cái.

Lăng Phong Ngải không hổ là thuộc hạ được việc của Âm Dạ Tuyết, chỉ chốc lát liền đưa hai bé hoa đồng* đến đây.

*hoa đồng: là 2 đứa bé đi theo phía sau cô dâu chú rể a.

Nhưng xem tình hình này, hai anh em như vừa biết yêu này, dường như đã mất hứng thú đi “cướp cô dâu” rồi. Một đứa thì đang đùa giỡn cậu bé đẹp trai, một đứa thì đang ăn đậu hủ của bé gái.

Lăng Phong Ngải cảm thấy da đầu run lên, hẳn ta nghĩ mình nhất định là bị điên rồi, mới chịu đồng ý đi làm loạn với hai tiểu quỷ này. Hắn tức giận đến tăng huyết áp, đỏ trán, “Hai đứa nhanh một chút, nếu hai đứa tiếp tục nói chuyện yêu đương như vậy, chờ hai đứa thay quần áo thì hôn lễ đã kết thúc.”

“Đúng a...!” Nhạc Nhạc đứng lên, đôi mắt trong sáng xoay tròn, nhìn Khả Khả bên cạnh, “Anh, như này đi, anh giúp em cởi quần áo của cậu ấy, còn quần áo của anh trai tuần tú này để em giúp anh cởi.” Nói xong, hai anh em có bao nhiêu yêu thương lẫn nhau a.

Lăng Phong Ngải tức giận đến sắp phun máu, vào lúc này vẫn còn không quên ăn một chút đậu hủ non của bọn nó, hẳn ta thật sự phục anh em ác ma này.

Hoa bách hợp ướm át tươi đẹp và hoa hồng rục rờ làm cho khắp nơi nhà thờ giống như thiên đường mơ mộng. Lụa mỏng viền tơ bay lượn trong gió, thật giống như làn khói lúc ẩn lúc hiện, lượn lờ dâng lên.

Hình cưới của Âm Dạ Lệ cùng Dạ Tường Vi đặt ngay chỗ tiếp khách, hai người thân mật ôm nhau, trên mặt là nụ cười ngọt ngào. Âm Dạ Lệ nghiêng mặt, không nhìn thấy mặt nạ bạc, ngũ quan anh tuấn, mặc lễ phục màu trắng, thật giống như một vị hoàng tử đi ra từ cổ tích. Đôi mắt thăm thẳm chứa đầy ánh sáng hạnh phúc, vẻ mặt chân thành đứng bên cạnh Dạ Tường Vi.

Dạ Tường Vi mặc áo cưới trắng tinh, hoa văn phức tạp, trên làn váy bông tô vẽ một bông hoa. Một tay cô khoát lên khuỷu tay của Âm Dạ Lệ, cô hơi khép mắt, ở trong mắt dường như chứa vui sướng khi kết hôn, nhưng chân mày của cô hơi hơi dương lên, phủ lên một chút băn khoăn.

Tầm hình cưới này làm ắt của Âm Dạ Tuyết đau đớn, hắn lặng lẽ đứng ở nơi xa, nắm chặt thiệp mời trong tay. Một tia sáng nhỏ nhất chiếu trong mắt, tấn công bằng lạnh ở đáy mắt hắn, bằng sắc bén đâm vào trái tim hắn, đau đớn liền truyền đi khắp toàn thân. Mỗi một lần hít thở, có vẻ càng đậm sâu hơn.

Một góc vắng trong nhà thờ truyền đến giọng nói phẫn nộ, “Đây là cái gì, sao hai đứa lại để cho chú mặc như vậy!”

Lăng Phong Ngải mặc một bộ váy, đầu đội tóc giả, giả dạng như thế này đã đủ kinh động rồi, Nhạc Nhạc còn lấy son phấn tô vẽ loạn trên mặt và miệng của hắn ta, “Chú dao găm nên phối hợp tốt một chút. Chú

là nhân vật lớn ở tổ chức ‘Ám’, chắc chắn vừa xuất hiện sẽ có người nhận ra ngay, vậy thì làm sao chú trà trộn vào đám người kia để xem xét tình hình chứ? Vì cha nuôi có thể thuận lợi cướp cô dâu, chú dao găm uất ức một chút không được sao.”

“Chú có thể giả thành một ông bác, không cần phải hy sinh như vậy chứ?” Lăng Phong Ngải cười khổ không thể nói.

Khả Khả lấy ra một đôi tất bao bên ngoài chân hần ta, “Chú dao găm lợi hại như thế, đương nhiên phải khiêu chiến độ khó, đúng không?” Tiểu quỷ này, lại học được những lời tăng bốc người khác.

“Có được hay chưa a!” Lăng Phong Ngải bị hai tiểu quỷ dày vò quá mệt mỏi rồi.

Sao hai cái tiểu quỷ có thể vui vẻ và dốc lòng trang điểm cho người ta như thế, người thứ nhất có được vinh hạnh để hai đứa vẽ chính là Nhậm Mục Diệu, bây giờ vận xui đã phủ xuống trên người Lăng Phong Ngải.

“Rất, rất. Rất có cá tính a...!” Nhạc Nhạc “rất” một hồi lâu, mới tìm ra một từ thích hợp mà không thương tổn thương đến lòng tự trọng của hần ta để diễn tả.

Lăng Phong Ngải cầm cái gương nhỏ, vừa nhìn, “Quỷ a!”

Phấn lót trắng bệch, son môi đỏ tươi, mắt đen thui, còn có hai má hồng tròn tròn. Chính là trang điểm con rối nghệ thuật cổ đại ở Nhật Bản.

Khả Khả kéo ống tay áo của hần ta lôi ra ngoài, “Đi mau a! Không cần hét quỷ, bây giờ quỷ thấy chú cũng sẽ quay đầu bỏ chạy.” Đây là lời nói thật lòng của Khả Khả.

87. Chương 87: Có Thể Không Gã Cho Anh Ta Được Không.

“Thì ra các người ở đây à, cô dâu đã vào trong rồi, hoa đồng còn không qua nhanh.” Một nhân viên công tác đi tới thúc giục bọn họ.

Khả Khả và Nhạc Nhạc mỗi đứa kéo một bên cánh tay của Lăng Phong Ngải dắt ra ngoài.

Nhạc Nhạc chớp chớp đôi mắt trong như nước, thì thào nói thầm: “Điều tại mẹ của chúng cháu a, mắc cỡ ngại ngùng, nên chậm chạp.”

Người nhân viên công tác nhìn thấy khuôn mặt của Lăng Phong Ngải thì khiếp sợ hít vào một hơi, lui về phía sau hai bước, hần ta hít sâu một hơi, “Bộ dáng của mẹ các cháu thật sự rất. rất.” Thật sự là cô không tìm ra từ gì để miêu tả, nghi ngờ hỏi: “Đây không phải mẹ ruột của các cháu phải không, các cháu đáng yêu như vậy, mà chị ta.”

Nhạc Nhạc tiếc thương lắc đầu, “Đương nhiên là mẹ ruột của bọn cháu rồi, chỉ là bị đột biến gen di truyền thôi.”

“A...!” Nhân viên công tác còn rất phối hợp gật gật đầu

“Chú, chú hỏi nhiều như vậy, có phải có hứng thú với mẹ của cháu hay không a? Bây giờ mẹ cháu vẫn còn là độc thân a...!” Nhạc Nhạc dùng vẻ mặt hưng phấn mà nhìn hần ta.

Lăng Phong Ngải cảm thấy nếu tiếp tục như vậy thì sẽ nhanh chóng bị tiểu ác ma này ép đến điên, hần ta có phần hiểu được vì sao Nhậm Mục Diệu lại trăm phương nghìn kế đưa vợ ra ngoài hưởng tuần trăng mật rồi. Hần ta kéo tay Nhạc Nhạc, ý bảo cô bé có thể dừng lại đúng lúc.

Nhạc Nhạc mới không thèm nhìn đến ám hiệu của Lăng Phong Ngải, tiếp tục cố gắng hết sức kéo dây tơ hồng, “Chú, mẹ cháu rất hiền lành lương thiện, ra được phòng khách vào được phòng bếp.” Nhạc Nhạc ba hoa rối loạn khen ngợi Lăng Phong Ngải một hơi.

Trên mặt người nhân viên công tác kia đầy hắc tuyến, đối với cô bé nhiệt tình làm bà mai nhỏ như vậy, thật sự có chút luống cuống, xấu hổ nói: “Hôn lễ sắp bắt đầu, chúng ta đi nhanh đi!” Nhanh chóng chuyển đề tài, nếu không, đoán chừng bà mối nhỏ này sẽ kiên quyết nhét bà mẹ có bộ dáng đặc sắc này cho hần ta.

“A...! Vậy chờ một chút kết thúc hôn lễ chúng ta tiếp tục nói chuyện, khi đó sẽ có nhiều thời gian có thể cùng mẹ cháu bồi dưỡng tình cảm a.” Nhạc Nhạc cũng không quản người khác có đồng ý hay không, đã bắt đầu tự tiện quyết định rồi.

Tại trong phòng nghỉ của nhà thờ, một nhóm người trang điểm vây quanh cô dâu xinh đẹp như tiên nữ.

“Dạ tiểu thư, cô thật sự rất xinh đẹp!”

“Oa. Dạ tiểu thư, cô là cô dâu xinh đẹp nhất là tôi từng gặp.”

“Đoán chừng một lát chú rể sẽ nhìn đến trợn tròn mắt.”

.

Dạ Tường Vi nhìn chính mình trong gương, bộ váy tơ lụa mỏng trắng tuyết mềm mại dán sát trên người, càng lộ ra dáng người lồi lõm, cổ áo thấp ngực, có thể nhìn thấy một chút trắng nõn trước ngực, bả vai thiết kế gọn gàng, cánh tay nhỏ nhắn xinh đẹp không chút tì vết, làn váy thật dài tô vẽ thêm đóa hoa tường vi khéo léo, xinh đẹp sống động, lại không mất vẻ đoan trang chừng chạc.

Dưới lông mày cong cong là đôi mắt to tròn, sóng mũi thanh tú ngay thẳng, môi đỏ mọng mềm mại hơi hé mở, nhưng khuôn mặt đẹp đẽ lại không có một chút biểu cảm, đôi mắt đen sâu thẳm trong veo lại như ao động nước, không có một chút gợn sóng.

Cô khác với những cô dâu khác, không kích động, khẩn trương hoặc là hưng phấn. Cô lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, giống như đắm chìm vào trong thế giới của mình, bình tĩnh mà có phần không bình thường.

Đôi mắt thăm thẳm nháy một cái, trên mặt thoáng hiện tươi cười gượng gạo, nhàn nhạt đáp lại nói: “Cảm ơn!”

Đột nhiên, phòng nghỉ yên tĩnh, thợ trang điểm lần lượt đi ra ngoài.

“Làm sao vậy, suy nghĩ cái gì?” Âm Dạ Lệ đột nhiên ôm lấy Dạ Tường Vi từ phía sau, vùi đầu vào giữa cổ cô, hít sâu một hơi, “Hôm nay, thật sự là em rất đẹp!”

Dạ Tường Vi nâng khóe miệng, nở nụ cười giả, “Em rất tốt, chỉ là. Có chút khẩn trương.”

Toàn thân Âm Dạ Lệ mặc lễ phục màu trắng, cùng với âu phục màu đen thường ngày thì bây giờ hắt lại lộ ra một hơi thở tao nhã như ánh mặt trời, mặt nạ bạc trên mặt tỏa ra cũng không phải ánh sáng lạnh lẽo, mà là ánh sáng rạng rỡ lấp lánh. Giống như, hắt vừa thoát khỏi địa ngục đen tối.

Âm Dạ Lệ cứng chiều nhéo nhéo cái mũi cô một cái, “Dạ Tường Vi không sợ trời không sợ đất, lại sợ cái hôn lễ nho nhỏ này.”

“Anh cười nhạo em?” Dạ Tường Vi giả bộ không vui gặt tay hắt ra.

Âm Dạ Lệ buông cô ra, xoay người đi đến trước mặt Dạ Tường Vi, ngồi ở trước bàn trang điểm. Hai tròng mắt hắt tham luyến nhìn cô, khó có thể che dấu kích động trong đáy lòng, “Thật sự khó mà tin được, toàn bộ đều là thật sự, em thật sự sẽ gả cho anh rồi.”

Dạ Tường Vi bị hắt nhìn như vậy thì có chút xấu hổ, cô ngượng ngùng cúi đầu, “Đây là thật sự a!”

“Tường Vi!” Âm Dạ Lệ nâng mặt cô lên, “Tuy chúng ta lập tức sẽ kết hôn, nhưng anh vẫn đang cảm thấy em rất xa rất xa anh, rất xa.”

“Em.” Dạ Tường Vi có chút chột dạ không dám nhìn thẳng hắt, rất sợ bị hắt nhìn ra bóng dáng khác trong mắt cô.

Âm Dạ Lệ chậm rãi ôm sát cô, “Mặc kệ em rất xa anh, anh cũng sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em, vẫn.”

Dạ Tường Vi bỗng nhắm hai mắt lại, thân thể cứng ngắc giống như gạch, muốn phản kháng, nhưng ép buộc mình kiềm chế.

Hơi thở ẩm áp của hắn càng ngày càng gần, càng ngày càng nóng bỏng, khi môi hắn sắp phủ lên môi cô, ngoài cửa truyền đến giọng nói kịp thời “Lệ! Đã đến giờ rồi.”

Hạ Lan Xích nói xong, mới chú ý tới bọn họ đang ở làm gì, “Thực xin lỗi, hình như tôi tới không đúng lúc, các người tiếp tục tiếp tục đi, tôi nói cha sứ chậm lại một chút.”

“Không cần.” Ám Dạ Lệ lạnh lùng trừng mắt nhìn Hạ Lan Xích, quay đầu nhìn Dạ Tường Vi ánh mắt liền biến thành dịu dàng, nói: “Anh chờ em.” Sau đó đi ra ngoài.

Dạ Tường Vi chậm rãi mở mắt ra, trong đôi mắt trong suốt lóe ra ánh sáng nhạt.

“Dạ Tường Vi.” Giọng nói trầm thấp từ tính như tiếng đàn violon vọng lại.

Cái giọng nói này kích thích tiếng lòng của cô, Dạ Tường Vi thoáng chốc sửng sốt, bỗng dưng xoay người, đôi mắt thăm thẳm sáng lên. Cảm giác phản ứng của mình có phần quá mức, bĩu môi, giống như người xa lạ lạnh lùng hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Hai tròng mắt của Ám Dạ Tuyết hiện lên một chút sợ hãi, “Em có thể không gã cho anh ta được không.” Qua một lúc lâu sau, thấy Dạ Tường Vi không có chút biểu cảm gì, lại hỏi: “Em có thể không gã cho anh ta được không, có thể vì anh mà không gã cho anh ta được không?”

Coi như là cầu xin, Ám Dạ Tuyết đã buông bỏ tất cả tự tôn.

Tuyệt nhi, Tuyệt nhi của hắn ở ngay trước mắt. Không chỉ có buông bỏ tự tôn mà thôi, muốn mạng sống của hắn, hắn cũng sẵn lòng trả giá vì cô.

Dạ Tường Vi vuốt cằm, không dám nhìn hắn nữa, vẻ mặt đó đôi mắt như nước đó, giống như đang từng chút từng chút hút cô vào. Cô khẽ cắn môi, lắc đầu nói: “Thật xin lỗi!”

88. Chương 88: Em Là Của Anh.

Dạ Tường Vi ổn định cảm xúc lại một chút, nói: “Thật xin lỗi, tôi. Tôi không thể.”

“Em yêu anh ta?” Mắt Ám Dạ Tuyết tối sầm lại, khó khăn hỏi ra những lời này.

Khóe mắt cô mắt lóe lên, “Ừm.” Cô nhẹ nhàng gật gật đầu, “Chúng tôi sẽ hạnh phúc.”

Ám Dạ Tuyết cảm thấy trái tim mình như bị vũ khí sắc bén đâm một nhát, máu tươi liền chảy ròng ròng, đau đến toàn thân run lên, ngay cả mỗi một lần hít thở đều đau đớn.

“Dạ tiểu thư, bây giờ đến lượt cô vào rồi.” Nhân viên công tác đi đến, bên người là hai hoa đồng. Bé trai xuất sắc mặc bộ âu phục nhỏ, giữa cổ là một cái nơ con bướm màu đỏ. Bé gái mặc váy công chúa nhỏ màu trắng, trên váy là lụa mỏng xếp tầng dày đặc, giống như thiên sứ nhỏ đáng yêu.

Ám Dạ Tuyết xoay người, nhìn thấy Khả Khả và Nhạc Nhạc, lòng mày cau lại.

Nhạc Nhạc thấy nét mặt phẫn nộ của cha nuôi, rất sợ hắn mở miệng nói chuyện với cô bé và Khả Khả, nếu vậy thì tất cả kế hoạch đều đổ sông đổ biển hết. Nhạc Nhạc tiến lên kéo tay Dạ Tường Vi, “Chị gái xinh đẹp, chú mặt nạ tuần tú đang đợi chị a...!”

“Ừm!” Dạ Tường Vi hôn một cái lên gương mặt trắng nõn của Nhạc Nhạc, “Em thật đáng yêu a...!”

“Chị gái xinh đẹp, chẳng lẽ em không đẹp trai sao?” Khả Khả giống như đang tranh công, đi đến bên cạnh Dạ Tường Vi i, mặt để sát vào cô.

Nhạc Nhạc đẩy mặt cậu ra, “Tránh ra, có biết nam nữ thụ thụ bất thân hay không!”

Dạ Tường Vi bị này hai cái đứa bé này chọc cười rồi.

Khả Khả và Nhạc Nhạc kéo làn váy thật dài của cô đi ra phòng nghỉ, lúc Dạ Tường Vi đi qua Ám Dạ Tuyết, dừng bước, “Cảm ơn anh đã đến tham gia hôn lễ của tôi, tôi cần lời chúc phúc của anh.” Sau đó, không lưu luyến đi qua người hắn.

Nhạc Nhạc đưa làn váy dài cho Khả Khả, chạy ra ngoài, “Cha nuôi, không nên đau lòng a! Con cùng Khả Khả còn có chú dao găm sẽ giúp cha cướp cô dâu trở về.” Sau đó làm ra tư thế “OK”.

“Chú dao găm? Lăng Phong Ngải cũng tới?” Âm Dạ Tuyết có chút kinh ngạc.

Biết ngay ba người chỉ sợ thiên hạ không loạn này sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ.

“Dạ! Nhưng mà chú dao găm rất đào hoa a..., ở đây có một chú đẹp trai nhìn trúng chú ấy a.” Nhạc Nhạc không chỉ thích quấy rối chim uyên ương, còn thích tuyên dương trắng trợn, cho dù là chuyện hư ảo cũng có thể vận vẹo thành sự thật.

“Đẹp trai, chú đẹp trai, nam ?” Âm Dạ Tuyết khó có thể tin.

“Đúng a...! Thì ra chú dao găm thích nam a.” Nhạc Nhạc ngược đôi mắt trong suốt lên nhìn hần, cẩn thận nói: “Cha nuôi cũng phải cẩn thận, cha đẹp trai như thế, ngộ nhờ chú dao găm thích cha.”

Âm Dạ Tuyết cau mày, thở dài mà lắc đầu, bây giờ trong đầu đứa nhỏ này đang suy nghĩ cái gì chứ.

“Tóm lại một câu, cha nuôi không nên đối xử tốt với chú dao găm, không được để chú ấy thích cha!” Nhạc Nhạc vẫy vẫy tay với hần rồi chạy theo hướng Khả Khả.

Nhà thờ thiêng liêng được ánh mặt trời bao lấy, giống như tự tản ra ánh sáng thiêng liêng thuần khiết.

Bên trong truyền đến khúc nhạc kết hôn nghiêm trang êm ái, nhưng trong lòng Dạ Tường Vi vẫn rối loạn mãi, tiếng nhạc êm ái không lắng đọng lại chút nào trong lòng rối loạn của cô.

Cửa gỗ màu vàng điêu khắc hoa văn khéo léo chậm rãi đẩy ra ——

Âm Dạ Lệ đứng ở nơi làm lễ nhìn cô, trên mặt mỉm cười hạnh phúc, ngọt ngào, tan vào trong lòng.

Cô thật sự kết hôn, đây là hôn lễ của cô và Âm Dạ Lệ, tất cả những chuyện này cũng không phải đang nằm mơ.

“Dạ tiểu thư, mời cô đi vào.” Nhân viên công tác bên cạnh nhắc nhở Dạ Tường Vi đang bay bổng trên mây.

“A...!” Dạ Tường Vi xoay qua, hít sâu một hơi, kiên định bước ra bước đầu tiên.

Khả Khả và Nhạc Nhạc theo sát ở phía sau, túm lấy hàng loạt cánh hoa hồng đỏ ném lên trên không ——

Lòng của Dạ Tường Vi run rẩy dữ dội làm cho cô cảm thấy mỗi một bước đều giống như đang làm việc nguy hiểm, nhắm mắt theo đuôi, rất cẩn thận, rất sợ không cẩn thận một chút liền rơi xuống vực sâu.

Giữa khúc nhạc hôn lễ nghiêm túc êm ái lại truyền đến một tiếng động không hài hòa “Hắt xì, hắt xì.”

Những hàng khách quý bịt mũi lại bắt đầu hắt xì. Tiếng hắt xì liên tiếp, mãi không dứt, một tiếng lại tiếp một tiếng.

Khả Khả và Nhạc Nhạc cười trộm không thôi, tiếp tục ra sức ném cánh hoa hồng đỏ tươi lên trên không.

“Nhạc Nhạc, hình như lọ tiêu này có hiệu quả càng tốt hơn rồi.”

“Ừm, không! Ngoại trừ bỏ hạt tiêu em còn bỏ thêm bột ớt nữa. Đương nhiên hiệu quả tốt hơn a!” Nhạc Nhạc lấy thêm hoa hồng ném lên trên không, bọn người này liền hắt xì liên tục.

Hai đứa vốn là tới để quấy rối hôn lễ này, hôn lễ càng là không thể tiến hành bình thường thì càng vui vẻ.

Dạ Tường Vi đi tới trước mặt Âm Dạ Lệ .

“Tường Vi, cuối cùng bây giờ em cũng đến bên cạnh anh rồi.” Âm Dạ Lệ nắm tay cô, hai người đứng lại đối mặt với cha sứ.

Cha sứ đối với đôi trai tài gái sắc trước mắt trang trọng nói: “Âm Dạ Lệ tiên sinh, anh có đồng ý lấy Dạ Tường Vi tiểu thư làm vợ của anh hay không, từ hôm nay trở đi cùng có nhau, giúp đỡ ủng hộ nhau, cho

dù là tốt hay xấu, giàu có hay nghèo hèn, bệnh tật hay là khỏe mạnh đều yêu thương, quý trọng lẫn nhau, mãi đến chết mới có thể tách ra.”

“Tôi đồng ý!” Âm Dạ Lệ nhanh chóng nói, nhưng giọng điệu rất thận trọng, giống như cho cô một lời hứa hẹn suốt đời.

“Dạ Tường Vi tiểu thư, cô có đồng ý lấy Âm Dạ Lệ tiên sinh làm chồng của cô hay không, từ hôm nay trở đi cùng có nhau, giúp đỡ ủng hộ nhau, cho dù là tốt hay xấu, giàu có hay nghèo hèn, bệnh tật hay là khỏe mạnh đều yêu thương, quý trọng lẫn nhau, mãi đến chết mới có thể tách ra.”

Dạ Tường Vi cảm thấy hô hấp của mình đang bị đè nén, đôi mắt không nhìn được lung lay nhìn xung quanh, nhìn thoáng qua bóng dáng u ám.

Âm Dạ Lệ khấn trương nhìn cô, nhẹ giọng thúc giục cô, “Dạ Tường Vi, em mau trả lời a? Nói ra suy nghĩ chân thật của em là được.”

“Dạ Tường Vi tiểu thư, cô có đồng ý lấy Âm Dạ Lệ tiên sinh làm chồng của cô hay không, từ hôm nay trở đi cùng có nhau, giúp đỡ ủng hộ nhau, cho dù là tốt hay xấu, giàu có hay nghèo hèn, bệnh tật hay là khỏe mạnh đều yêu thương, quý trọng lẫn nhau, mãi đến chết mới có thể tách ra.” Cha sứ hỏi lại một lần.

“Tôi, tôi.” Dạ Tường Vi ngừng một chút.

Khách mời ở đây đều châu đầu ghé tai, xì xào bàn tán sôi nổi, dường như bọn họ cũng vội vàng giống như chú rết.

“Dạ Tường Vi, em là của anh, không được gả cho anh ta!” Toàn thân Âm Dạ Tuyệt mặc âu phục màu đen, đứng ở cửa vào nhà thờ, ánh mặt trời chiếu rọi trên người hắn, khuất bóng làm cho Dạ Tường Vi nhìn hắn có chút lờ mờ.

“Anh.” Dạ Tường Vi cho rằng cô đã nói rất rõ ràng, hắn nên hiểu rõ chứ “Tất cả đều quá muộn rồi.”

89. Chương 89: Yêu Em Đã Là Bản Năng Của Anh.

Ánh mắt sắc bén của Âm Dạ Lệ hơi nhướng lên, trên trán hiện đầy gân xanh, trong ánh mắt lạnh lẽo là băng lạnh, môi mỏng mở ra nói: “Bảo vệ, mời cậu ta ra ngoài, hôn lễ của chúng tôi vẫn tiếp tục tiến hành!”

Ánh mắt tối tăm của Âm Dạ Tuyệt chạm vào đôi mắt trong suốt của Dạ Tường Vi, đáy mắt dao động sóng gợn, giống như có một bức tường ngăn cách hai người, đi tới rất gần nhưng vĩnh viễn cũng chạm vào đối phương.

Sau một lát, vẫn không thấy bảo vệ.

Âm Dạ Lệ càng tức giận hơn, hét lớn: “Hạ Lan Xích kêu bảo vệ tới kéo cậu ta ra ngoài!”

“Chú mặt nạ, chú đang nói chú tóc đỏ kia sao? Chú ấy và những người đều đang ngủ ở bên ngoài rồi.” Nhạc Nhạc nháy nháy đôi mắt long lanh, làm ra bộ dáng ngây thơ.

Khả Khả ở bên cạnh cũng làm ra vẻ gật đầu để phối hợp, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết chuyện tốt này nhất định là do tiểu ác ma làm.

“Dạ Tường Vi, em có thể gả cho anh không?” Âm Dạ Tuyệt chân thành tha thiết nói, giữa đôi mắt tối tăm dao động sóng gợn, giờ phút này hắn giống như muốn cố gắng hết sức để bắt lấy cô, bắt lấy hạnh phúc, “Mặc kệ em là Mộ Trần Tuyết hay là Nguyệt Tiêm Ảnh, thậm chí là Dạ Tường Vi, em vẫn là em, chưa từng thay đổi, mà anh yêu em cũng chưa từng thay đổi. Tình cảm anh đối với em từ từ trải qua theo thời gian, bỗng nhiên phát hiện, không biết từ lúc nào, yêu em đã trở thành bản năng của anh.”

“Tôi không muốn nghe, tôi không muốn nghe!” Khóe mắt Dạ Tường Vi lóe ra nước mắt, cười thê lương, “Ha ha. Anh luôn miệng nói cái gì là yêu, thì ra cách bày tỏ tình yêu của anh chính là ép tôi bỏ con của chúng ta?”

Đôi mắt tối tăm của Âm Dạ Tuyệt bỗng dưng trợn lên, đáy mắt thoáng hiện bi thương, “Em nhớ ra rồi! Căn bản là em không có mắt trí nhớ?”

“Em thật sự đã nhớ ra rồi?” Lòng Âm Dạ Lệ hơi hơi phát run, hoảng sợ ngừng hô hấp.

Dạ Tường Vi nháy mắt một cái, cuối cùng hốc mắt không chịu được sức nặng cả nước mắt đau buồn, tuôn rơi xuống, “Lúc em té xuống nước đã nhớ lại toàn bộ.”

“Bao gồm em chính là Mộ Trần Tuyết?” Âm Dạ Tuyết không nhịn được hỏi, rất sợ cô phủ nhận, đột nhiên nhịp tim tăng nhanh.

Cô gật gật đầu, “Càng đau đến khắc cốt ghi tâm càng khó có thể quên.”

“Làm sao cậu biết cô ấy là Mộ Trần Tuyết? Cô ấy không phải!” Âm Dạ Lệ kiên quyết phủ nhận, hẳn ta vẫn bả vai Nguyệt Tiềm Ảnh, “Em đã nhớ lại toàn bộ, vậy vì sao em muốn kết hôn với anh, em muốn lợi dụng anh thăm dò trái tim của cậu ta sao?” Mặt nạ bạc trên mặt Âm Dạ Lệ tỏa ra lạnh lẽo giá rét, giống như băng lạnh làm đông cứng người bên ngoài.

“Không đúng không đúng.” Nguyệt Tiềm Ảnh lắc đầu, nước mắt rơi xuống, “Em chỉ muốn để anh hoàn toàn hết hy vọng đối với anh ta, từ nay về sau không còn liên quan.”

“Tuyệt nhi ——” Âm Dạ Tuyết chậm rãi hướng về nơi làm lễ, “Tuyệt nhi, anh là Tuyệt ca ca của em, anh vẫn luôn đợi em vì sao em lại tàn nhẫn với anh như vậy.”

Nguyệt Tiềm Ảnh cắn cắn môi, kiềm chế nước mắt kích động trào ra, một tiếng “Tuyệt ca ca” này, kích thích tất cả kỷ niệm ấm áp lúc nhỏ của cô, “Anh cũng đã thiêu hủy ra giấc mộng cuộc đời mình rồi, cho dù không có tôi, không phải là bên cạnh anh còn có một vị hôn thê ‘Mộ Trần Tuyết’ đó sao!”

“Chuyện này em nghe anh giải thích, vì bác gái nhớ nhung em đến sốt ruột, vì trấn an bác gái nên anh mới nhận nuôi một bé gái ở cô nhi viện, từ đầu đến cuối anh không hề yêu cô ta. Mà, cho dù biết em đã. . . . Anh cũng không bỏ xuống được, mỗi một năm vào ngày sinh nhật em, anh đều chuẩn bị quà sinh nhật cho em.” Âm Dạ Tuyết lấy ra một hộp gấm khéo léo từ trong túi, từ từ mở ra

“Anh nhớ rõ em đã nói thích đá quý ‘Giọt nước mắt thiên sứ’ màu lam, vào sinh nhật lần thứ hai mươi của em, anh đã đấu giá mua được, tìm nhà thiết kế trang sức thiết kế thành kẹp tóc.”

Một viên đá quý phát ra ánh sáng óng ánh rực rỡ, lấp lánh chói mắt. Nhưng ánh sáng này có vẻ quá trong trẻo mà lạnh lùng, căn bản là không cách nào sưởi ấm làm tan rã băng lạnh trong đáy lòng cô.

“Anh đừng nói nữa, tất cả đều không quan trọng nữa rồi. Anh cứ xem như tôi đã chết đi! Bởi vì, chúng ta cũng không trở về quá khứ được.” Nguyệt Tiềm Ảnh hít sâu một hơi, khuôn mặt xinh đẹp không còn bất cứ gợn sóng gì, xoay người nói với cha sứ: “Hôn lễ tiếp tục đi!”

Khả Khả và Nhạc Nhạc ủ rũ ngồi xỏm ở một góc.

“Khả Khả, anh nói xem lúc cha và mẹ chúng ta kết hôn có người đến cướp cô dâu hay không? Có phải chỉ dùng miệng mà không đánh nhau như bọn họ hay không?” Nhạc Nhạc chống bàn tay nhỏ nhắn lên cằm, vẻ mặt không hứng thú.

Khả Khả nghiêm túc suy nghĩ một chút, nghiêm túc cẩn thận nói: “Mẹ xinh đẹp như thế, người theo đuổi sẽ rất nhiều, nghe Đình công công nói cha nuôi Phương Đình thích mẹ, nghe cha nuôi Âm Dạ Tuyết nói Đình công công cũng thích mẹ.”

“Khả Khả, thì ra anh có rất nhiều thông tin a ——”

Khả Khả hất đầu lên, tự nhiên nói: “Đó là đương nhiên!”

“Em chỉ mới nói một nửa, câu sau chính là anh cũng có tiềm năng làm đội chó săn.”

Nét mặt Khả Khả trầm xuống, “Em không nói nửa câu sau sẽ ghen chết sao.”

“Ừm không!” Nhạc Nhạc dùng bộ dáng cực kỳ nghiêm trọng nói, “Sẽ bức rút rất khó chịu. Khả Khả, nếu hai người cũng xuất hiện trong hôn lễ của cha và mẹ để cướp cô dâu, sẽ là đại chiến ‘tam quốc’ nha, khẳng định sẽ rất sôi nổi. Nếu chúng ta tham gia sẽ càng tốt hơn nữa.” Không cần trực tiếp tham dự, chỉ là ở bên cạnh vỗ vỗ tay cũng rất vui vẻ.

“Đúng vậy!” Khả Khả cũng bắt đầu mất mát, “Em nói xem, tại sao mẹ không sinh chúng ta sớm một chút chứ?”

Đôi mắt trong sáng của Nhạc Nhạc xoay chuyển, hưng phấn mà hoan hô nhảy nhót, “Anh nói xem như thế này có được không, làm cho cha và mẹ ly hôn, sau đó lại kết hôn, đến lúc đó Đình công công và cha nuôi Phương Đình tới cướp cô dâu!”

Khả Khả vuốt cằm, gật gật đầu, “Tuy có một chút khó khăn, nhưng mà cũng không phải là không có khả năng nào, chúng ta có thể thử một chút!”

Bên kia hai đứa bé thảo luận rất hưng phấn, bên này ba người lại xoắn xuýt dây dưa mối quan hệ phức tạp.

Cha sứ hắng cổ họng, đây là hôn lễ rồi rầm nhất từ trước đến nay mà ông làm chủ, hỏi lần thứ ba: “Dạ Tường Vi tiểu thư, cô có đồng ý lấy Âm Dạ Lệ tiên sinh làm chồng của cô hay không, từ hôm nay trở đi cùng có nhau, giúp đỡ ủng hộ nhau, cho dù là tốt hay xấu, giàu có hay nghèo hèn, bệnh tật hay là khỏe mạnh đều yêu thương, quý trọng lẫn nhau, mãi đến chết mới có thể tách ra.”

“Không được!” Âm Dạ Tuyết kéo lấy cánh tay của cô, đôi mắt tối tăm nhìn chăm chăm cô, hấn đã từ bỏ tất cả tự tôn danh dự, cho dù bị cô chà đạp lặp đi lặp lại nhiều lần, hấn cũng không bao giờ bỏ cuộc.

Ánh mắt Âm Dạ Lệ lạnh lùng, lửa giận bốc cháy hừng hực, “Tôi đưa thiệp mời cho cậu, là muốn cậu đến nhìn tôi hạnh phúc, chứ không phải mời cậu tới quấy rối hôn lễ của tôi!”

90. Chương 90: Chú Rể Đáng Thương Nhất Trong Lịch Sử.

Trong lúc đầy mắt Nguyệt Tiềm dao động sóng gợn, nhìn hấn một cái thật sâu, xoay người nhìn về phía cha sứ, kiên định nói: “Tôi”

“Dùng dùng, dùng dùng. . . .” Tiếng pháo nổ bắt đầu vang dội. Phía dưới mỗi cái ghế đều có pháo, mùi khói thuốc súng nồng đậm liên tràn ngập khắp nhà thờ, khách mời hoảng sợ rối loạn. Khung cảnh trang nghiêm liên rơi vào hoảng loạn.

“Cướp cô dâu, cướp cô dâu ——” Giọng nói trong trẻo của hai đứa trẻ vang lên.

Nhạc Nhạc kéo Âm Dạ Tuyết, “Cha nuôi, ôm cô dâu đi mau! Bên ngoài có chú dao găm tiếp ứng!”

Âm Dạ Tuyết phản ứng kịp, đi tới bên cạnh Nguyệt Tiềm Ảnh, ngay lúc cô giật mình không biết làm sao đã bế cô lên, xông qua khói thuốc cuộn cuộn, giống như biến mất giữa màn sương mù dày đặc.

“Tiểu Tuyết!” Âm Dạ Lệ vừa muốn bước ra một bước, phát hiện hai chân bị dính chặt trên mặt đất, ra sức như thế nào cũng tránh không thoát.

“Chú mặt nạ, chúng cháu dùng chính là nhựa cao su cực mạnh, chú có vùng vẫy như thế nào cũng vô dụng.” Khả Khả ngồi ở trên sàn bắt đầu nâng cằm nhàn nhả nhìn hấn.

Nét mặt Âm Dạ Lệ trầm xuống, “Tôi không biết cởi giày sao?”

Nhạc Nhạc bĩu môi, chớp chớp đôi mắt trong sáng, “Cởi giày ở trước mặt người khác có phải rất không lễ phép hay không hả?”

Khả Khả cười xấu xa, “Đúng vậy...! Chúng cháu sẽ làm cho chú không thể nào thoát được.”

Cậu bé và Nhạc Nhạc lấy chai nhựa nho nhỏ, đổ nhựa cao su vào trong giày của hấn.

“Hai đứa tiểu quỷ. . . .” Âm Dạ Lệ tức giận, hai cái chân áp sát quá gần, làm cho nhựa cao su, giày vó còn có chân của hấn đều dính lại một chỗ.

“Khả Khả, nhựa cao su mở ra nhất định phải dùng hết, chúng ta đổ hết vào đi!” Nhạc Nhạc nhe răng trợn mắt nở một nụ cười thật to, “Chú mặt nạ, chân của chú thật lớn, cháu dùng nhiều nhựa cao su một chút a!” Nói xong, cô bé lại mở một lọ nữa.

Khách mời ở phía sau giống như chạy nạn, vội vàng chạy thoát ra ngoài hiện trường hỗn loạn, hoa tươi rải rác khắp nơi, bị giẫm đạp, bị hun khói, có vẻ cháy sém, dơ bẩn. . . . Hai tiểu quỷ thì đang quỳ gối trên mặt đất, hưng phấn dâng trào hành hạ Âm Dạ Lệ.

“Hai đứa. . . . Hai đứa là con nhà ai? Thật là vô pháp vô thiên, chú chính là xã hội đen, hai đứa cần thận. . . .”

“Nhạc Nhạc, chú ấy là xã hội đen sẽ có chút thực lực, hay là chúng ta thêm một chút?”

Nghe được đề nghị của Khả Khả, Nhạc Nhạc tích cực hưởng ứng, cô bé trở mình bò lên khỏi sàn nhà, đem một chiếc ghế còn cao hơn cô bé đặt ở phía sau người Âm Dạ Lệ.

“Chú, người của chú đều ở bên ngoài ngáy ồ ồ o, đoán chừng trong chốc lát sẽ không tỉnh lại, chú đứng như vậy sẽ mệt chết, ngồi xuống đi!” Nhạc Nhạc nở nụ cười ngây thơ với hắn.

Âm Dạ Lệ biết hai tiểu ác ma này ác độc, đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, “Tiểu quỷ! Nhanh thả chú ra, bằng không đợi một lát đừng trách chú không khách khí!”

“Hi hi. . . . Chú, cháu đáng yêu như vậy, cháu biết chú sẽ không không khách khí với cháu !” Nhạc Nhạc cười ngọt ngào.

Thừa dịp Nhạc Nhạc đang “liếc mắt đưa tình” với Âm Dạ Lệ, Khả Khả đã đi ra phía sau của hắn, vẽ loạn một lớp keo dán cực mạnh trên mặt ghế, sau đó là tay vịn, sau đó ra hiệu cho Nhạc Nhạc.

Khóe miệng Nhạc Nhạc giương lên, thoáng hiện nhanh qua xấu xa, “Chú rất đẹp trai...! Lớn lên cháu gả cho chú có được không. . . .” Nói xong, nhào vào trong lòng Âm Dạ Lệ, “Ôm ôm!”

Âm Dạ Lệ rất sợ cô bé lại ra cái chiêu kỳ quái gì, thân thể chớp động, nhưng hai chân bị dính chặt trên mặt đất nên mất đi thăng bằng, hắn liền ngã ra sau, đặt mông ngồi xuống ghế tựa hai tay rơi vào trên tay vịn.

Nhạc Nhạc không vui chu miệng lên, “Không ôm cháu thì thôi! Cô bé nhỏ xinh đẹp này cũng không thiếu ôm.”

“Ok!” Thành công, Khả Khả hoan hô nhảy nhót từ phía sau người Âm Dạ Lệ đến phía trước.

Nhạc Nhạc xoay đầu, “Vẫn là hi sinh sắc đẹp của cô bé nhỏ xinh đẹp một chút!”

Âm Dạ Lệ vùng vẫy một cái, phát hiện thân thể và hai tay không thể nhúc nhích , “Hai đứa tiểu quỷ này, hai đứa muốn làm gì!”

“Muốn giúp chú đổi hình tượng.” Nhạc Nhạc đung đung Khả Khả, “Cảm thấy anh tệ giác, thế nào hả?”

Khả Khả giống như hiểu được, gật gật đầu, “So với cái chị gì gì đó, dễ thực hành hơn!”

“Vậy thì làm như vậy đi!” Nhạc Nhạc dẫm lên trên ghế, bắt đầu lôi kéo tóc của hắn.

Cô dâu bị người ta cướp đi, còn ở đây chịu đựng hai tiểu ác ma ngược đãi, đời người nhiều chuyện đau thương, có bao nhiêu là khóc trong hôn lễ.

“Anh mau thả tôi ra, tôi muốn đi kết hôn! Anh có nghe hay không! Anh, tên khốn kiếp này. . . .” Nguyệt Tiềm Ảnh bị Âm Dạ Tuyệt khiêng trên đầu vai giống như bao tải, dọc đường vẫn kêu la, hai chân đá loạn.

Một cảnh này thật giống như trở về năm năm trước, và cảnh tượng gặp lại nhảy tại câu lạc bộ “Hoàng Đình”.

“Lần này cho dù là khốn kiếp, anh cũng đồng ý! Lần này, một khi bắt được em, anh sẽ không bao giờ buông tay!”

“Tuyệt thiếu, ở đây!” Giọng nói nam tính nhưng lại mặc váy hoa, trang điểm dày đậm, nói ra như thế nào cũng có chút quỷ dị.

Lăng Phong Ngải mở cửa xe, vẫy tay với Âm Dạ Tuyệt, ngênh đón hắn ta là ánh mắt nhìn quái vật.

“Cậu ăn no rãnh rồi, để làm mình ra bộ dáng quý quái này để ban ngày ban mặt ra ngoài dọa người sao?” Âm Dạ Tuyết nhét Nguyệt Tiêm Ảnh vào ghế sau, chính mình cũng ngồi xuống.

“Anh cho rằng tôi phát điên sao, làm người tốt thật không đáng, làm quỷ dọa người sao, còn không phải là bị tiểu ác ma nhà Nhậm Mục Diệu làm ra sao!” Lăng Phong cất oán giận một câu, ngồi vào chỗ tay lái, lập tức phát động motor.

“Khả Khả và Nhạc Nhạc đâu? Chúng ta có nên chờ bọn nó không?” Âm Dạ Tuyết nhìn “tác phẩm kinh điển” của hai đứa thì không nhịn được cười.

Lăng Phong Ngồi bầy ra gương mặt u ám, “Đôi tiểu ác ma này ngay cả lên trời xuống đất đều có thể, tại sao phải sợ hai đứa nó không về được Nguyệt Minh Khâu chứ?” Hắn ta hừ một tiếng, đạp chân ga, nghênh ngang mà đi!

Hình tượng của Lăng Phong Ngồi như vậy làm cho Nguyệt Tiêm Ảnh cười đến ngửa tới ngửa lui, trong lúc này cũng quên phản kháng, điều hòa hơi thở, nói: “Ha ha. Khuôn mặt này của anh rất tốt. Rất có ý sáng tạo!” Cô vỗ vỗ bả vai Âm Dạ Tuyết, “Lần sau anh cũng có thể thử xem!”

Thử? Nét mặt Âm Dạ Tuyết lập tức cứng ngắc, sức ảnh hưởng của đôi tiểu ác ma Khả Khả và Nhạc Nhạc này quá lớn, ngộ nhớ Nguyệt Tiêm Ảnh đơn thuần của hắn “gân mực thì đen” thì hắn liền thấm rồi. Xem ra, hắn cũng phải bắt chước học theo Nhậm Mục Diệu, trốn ra nước ngoài.

“Bóp bóp!”

Nhạc Nhạc vỗ vỗ tay, “Xong! Chú mặt nạ, đột nhiên cháu phát hiện chú rất có tiềm năng làm tê giác a...!”

91. Chương 91: Vì Em, Tạo Ra Kỳ Tích Cũng Không Sao

Gương mặt tái mét của Âm Dạ Lệ bị vẽ loạn thành bản thảo dơ dáy, sợi tóc mềm mại đen bóng được đôi tay khéo léo của Nhạc Nhạc tác động lên đã trở thành một bụi cỏ rơm, ở phía trên còn rải một chút cánh hoa, hình tượng chán nản càng hoàn chỉnh hơn, thêm ánh mắt chán chường mang theo chút tức giận nữa, quả thực chính là một “Anh tê giác”.

“Ai nha!” Nhạc Nhạc giống như bưng bình, “Khả Khả, anh trai nhỏ tuần tú của em và em gái nhỏ đáng yêu của anh vẫn còn bị nhốt ở kho chứa đồ a.”

“Đúng...!”

Hai đứa trẻ co chân chạy, biến mất nhanh như chớp.

“Này! Tiểu quỷ, hai đứa quay lại cho tôi, mau trở lại!” Tiếng gào hét của Âm Dạ Lệ giống như sấm sét xẹt qua chân trời, nhưng ngoại trừ mấy con chim nhỏ đáp lại hắn thì không còn bất cứ tiếng động gì.

Lần đầu tiên trong nửa đời người Âm Dạ Lệ phải nếm mùi vi thất bại, lại còn thua trong tay hai đứa nhỏ kia, đây chính là vết dơ lớn nhất cuộc đời hắn. Vùng vẫy một chút, vẫn không động đậy được chút nào, hắn vẫn vững vàng ngồi ở ghế tựa, “Shit! Tiểu quỷ chết tiệt, nếu có một ngày nào đó rơi vào tay của tôi, tôi nhất định khiến cho hai đứa.”

“Anh trai tuần tú, anh không nên nhìn em như vậy a, em biết mình rất đáng yêu.” Nhạc Nhạc chu cái miệng nhỏ trắng mịn lên, nhìn cậu bé trai đang tức giận trừng mắt với cô bé.

Nhạc Nhạc cười tít mắt quay đầu lại nhìn cậu bé một cái, “Em muốn cưỡi vây, anh vẫn còn nhìn sao? Nhìn thì anh phải chịu trách nhiệm a...!” Nói xong, Nhạc Nhạc làm bộ muốn cưỡi vây ra.

Cậu bé lạnh lùng kiêu ngạo khinh thường liếc cô bé một cái, tầm mắt chuyển sang bên kia.

Bên kia, truyền đến tiếng khóc nức nở.

“Đừng khóc! Không phải là anh đến thả em sao!” Khả Khả vừa cởi dây thừng vừa an ủi cô bé. Khả Khả không sợ trời không sợ đất chính là sợ cô bé nhỏ khóc, Nhạc Nhạc khóc lên, ngay cả Mạnh Khương Nữ cũng phải nhượng bộ ba phần, nhưng cô bé đáng yêu trước mắt này chỉ có hơn chứ không kém, tiếng khóc mềm mại lại làm cho lòng cậu bé rối loạn không yên.

Trên khuôn mặt trắng nõn là một lớp nước mắt, thật đáng yêu giống như là quả đào mật được nhỏ nước lên, Khả Khả không tìm được mà hôn lên một cái.

Đôi mắt sáng trong của cô bé liền tròn to, kinh ngạc mà quên cả khóc.

Biết được sự thật thực tế, muốn cô bé nhỏ không khóc, cách có hiệu quả nhất chính là hôn cô bé.

Khả Khả và Nhạc Nhạc thay quần áo xong, chạy ra nhà thờ, phát hiện hàng rào bên ngoài có một đám phóng viên giơ cao vũ khí lên, cho dù không có nhân viên công tác ngăn cản, nhưng phóng viên e ngại thể lực của Ứng bang, vẫn không dám xông vào. Thấy cảnh tượng như vậy, hai đứa bé rất ăn ý cười một cái

“Chi ——” Hai đứa đẩy hàng rào gỗ ra.

Một loạt tia sáng ánh đèn phóng tới hướng hai đứa. Hai đứa lại càng không ngừng thay đổi kiểu dáng ở trước màn ảnh, cho là đang trợ giúp chụp hình?

Nhạc Nhạc cười ngọt ngào, “Các chú các dì, chụp cháu xinh đẹp một chút!”

“Bạn nhỏ. . . .” Có một phóng viên cúi người, cầm micro đối diện hai đứa.

Nhạc Nhạc ngắt lời cô ta, “Cháu không phải là bạn nhỏ, gọi cháu là cô bé xinh đẹp là được rồi.”

Phóng viên vén miệng cười, “Tốt lắm, cô bé xinh đẹp, xin hỏi cháu có quan hệ gì với cô dâu và chú rể?”

Trong mắt Nhạc Nhạc hiện lên tia狡 hoạt, “Đột nhiên cháu không muốn nói cho dì biết! Hay là dì trực tiếp đến hỏi chú rể đi, chú ấy mời các dì vào nhà thờ, chú ấy đang ở trong đó chờ các dì phỏng vấn.”

Tiếng nói của Nhạc Nhạc vừa dứt, phóng viên giơ vũ khí chen lấn đi vào nhà thờ, chạy nhanh so với thi chạy tranh đoạt cúp đại hội Olympic cũng không khác mấy. Nếu không phải Khả Khả kéo Nhạc Nhạc ra, đoán chừng hiện giờ đã bị ép thành bánh mì loại lớn rồi.

Suy nghĩ một chút, ngày mai trên tờ báo lớn nhỏ sẽ đăng tạo hình “tê giác” của Âm Dạ Lệ sẽ rất chấn động, nghĩ rằng cả cuộc đời Âm Dạ Lệ cũng sẽ không thể quên được.

“Anh mau thả tôi về! Đừng xe! Có nghe hay không, tôi muốn trở về. . . .” Nguyệt Tiêm Ảnh vẫn không ngừng kêu la .

Lông mày lạnh lẽo của Âm Dạ Tuyệt liền cứng lại, môi mỏng khê mở: “Chẳng lẽ em không muốn trở về gặp bác gái sao, bây giờ bác ấy rất nhớ em.”

“Mẹ. . . .” Nguyệt Tiêm Ảnh bình tĩnh lại, đôi mắt lo âu rủ xuống, “Cám ơn anh đã chăm sóc mẹ tôi lâu như vậy.”

Âm Dạ Tuyệt nhíu mày, hai tay nắm chặt hai vai cô, “Tuyệt nhi, chẳng lẽ em nhất định phải nói chuyện bằng giọng điệu khách sáo với anh như vậy sao?” Giọng điệu khách sáo như vậy lại kéo ra khoảng cách giữa hai người, dường như luôn có một sức mạnh bài xích muốn tách bọn họ ra.

“Tuyệt nhi của anh đã cùng nổ mìn với chiếc xe năm đó rồi, cô ta đã chết, đã chết!” Trên khuôn mặt xinh đẹp khéo léo không có chút biểu cảm nào, giống như đang kể lại chuyện cũ của người khác.

Lạnh nhạt tĩnh mịch này của cô không phải chỉ ở mặt ngoài, mà đã từ từ thâm nhập sâu vào trong lòng cô rất lâu.

Đau thương đến chết lòng.

Lần đầu tiên trúng đạn, cô có thể hiểu là hẳn có lòng cảnh giác rất cao. Nhưng bị thương lần thứ hai thì sao? Hẳn kéo cô ra cản đạn thì hiểu là người đàn ông này có ý thức bảo vệ bản thân mãnh liệt sao?

Đôi mắt sáng trong chớp động vài giây bỗng dừng cứng lại, chậm rãi quay đầu thấy Âm Dạ Tuyết đang nằm cạnh cô, “A.” Quát to một tiếng, túm chăn, đá hất một cái thật mạnh.

Tiếp theo, “Oành——” một tiếng, Âm Dạ Tuyết té ngã trên đất, hất ăn đau than nhẹ một tiếng.

“Anh. Không phải tối qua anh ngủ trên sofa sao, sao lại chạy lên giường của tôi chứ?” Cô khăn trương nói.

Âm Dạ Tuyết xoa xoa ánh mắt sương mù, trong mắt còn mang theo nhập nhèm buồn ngủ, từng cơn lạnh lẽo từ sàn nhà truyền tới, “Rất lạnh!” Lập tức, nhảy lên giường chui vào chăn.

“Anh đi xuống a!” Nguyệt Tiêm Ảnh nhanh chóng nhìn khắp bốn phía, mặt tường màu trắng sáng sạch sẽ, đèn thủy tinh rực rỡ, thảm màu trắng ngà. Đây rõ ràng là một phòng cách khác một trời một vực với căn phòng đơn giản màu đen của hắn, “Đây là đâu?”

Cô cũng không quản Âm Dạ Tuyết nằm ở trên giường, giải quyết vấn đề này trước có vẻ quan trọng hơn.

“Sân trượt tuyết tiểu bang Melbourne nước Úc.” Âm Dạ Tuyết nhắm mắt, bộ dáng cực kỳ mệt mỏi.

“Úc?” Nguyệt Tiêm Ảnh kinh ngạc lặp lại lời nói của hắn, “Đây. Chuyện này sao có thể?” Giọng nói của cô hơi hơi phát run, nhanh chóng xốc chăn lên giẫm đôi chân trần lên trên thảm nhung mềm, chạy về phía cửa sổ sát đất ——

Ngoài cửa sổ là một mảnh trắng xóa, giống như toàn bộ thế giới đều được một màu trắng tinh bao quanh, dãy núi nhấp nhô giống như sóng gợn ồ ạt, đường cong mềm mại trôi chảy. Trên bầu trời là bông tuyết tung bay lất phất, một đóa nối tiếp một đóa.

Hắn làm được, thật sự làm được rồi.

Bông tuyết lượn vòng giống như lễ tể long trọng. Nguyệt Tiêm Ảnh khó có thể che dấu kích động trong đáy lòng, mở cửa sổ sát đất ra liền có một làn gió lạnh và bông tuyết rơi rít bay vào.

“Thật đẹp.” Nguyệt Tiêm Ảnh giống như đứa trẻ ham chơi, vươn tay để những bông tuyết rơi vào lòng bàn tay cô, một cảm giác mát lạnh từ lòng bàn tay truyền đến, bông tuyết dần dần hóa thành tuyết.

Âm Dạ Tuyết bị gió lạnh rì rào thổi tỉnh, nhìn về phía cửa sổ —— bóng hình xinh đẹp uyển chuyển, áo ngủ mỏng nhạt dính sát cơ thể, buộc quanh dáng người lung linh, sợi tóc rối loạn mang theo chút tùy tính choàng trên đầu vai chơi đùa theo gió, có vài bông tuyết làm đẹp ở giữa, sợi tóc giống như được tô vẽ thêm đóa hoa. Bàn chân trắng nõn đỏ lên, ngón chân thì ửng tím, thật giống như quả nho vừa hái xuống hiện ra óng ánh động lòng người.

“Em muốn xem tuyết, anh liền cho em một lễ tuyết long trọng.” Khi nói chuyện, Âm Dạ Tuyết chạy tới phía sau cô choàng lên đầu vai cô một cái áo lông, mở miếng giấy dán trong tay ra, tiếp tục nói cứng ngắc: “Cho dù em muốn sao trên trời anh cũng sẽ hái xuống cho em!”

Nguyệt Tiêm Ảnh cười gian xảo, hỏi: “Tôi đây cần mặt trời trên trời thì sao? Anh cũng sẽ hái xuống cho tôi sao?” Cô nhìn thấy vẻ mặt nghiêm chỉnh của Âm Dạ Tuyết, mỉm cười nói: “Tôi đùa với anh a! Nhưng mà ở đây thật sự đẹp quá, giống như thiên đường vậy.”

“Ài!” Âm Dạ Tuyết u oán than một tiếng, quả đấm nắm chặt, miếng giấy dán liền bị vò thành một cục tròn, “Cái gì chứ! Lăng Phong Ngải thật không đáng tin!”

Nguyệt Tiêm Ảnh mờ mịt, “Có quan hệ gì với Lăng Phong Ngải, ” Cô tay mắt lanh lẹ liền giật lấy mảnh giấy tròn trong tay hắn, “Đây là cái gì?”

“Em không nên xem!” Âm Dạ Tuyết muốn giật lại, nhưng cô liền tránh thoát.

Nguyệt Tiêm Ảnh vừa tránh trái tránh phải, vừa lớn tiếng chậm rãi đọc nội dung trên trang giấy, “Lão đại, phụ nữ đều thích nụ cười ngẫu nhiên, tôi truyền dạy cho anh kiến thức đồ ngọt tán gái cả đời tôi. Tình yêu, em là trái tim của anh, là lá gan của anh, là hai phần ba tính mạng của anh.” Nguyệt Tiêm Ảnh nhẹ nhàng nhảy lên trên bàn, phê bình một chút, “Câu này thật buồn nôn, vừa là tim vừa là gan, bán thịt heo sao? Còn có một câu này, em là gió, anh là cát, quấn quýt bên nhau khắp chân trời. nôn —— Âm Dạ Tuyết, ở Úc bây giờ là mùa đông đã rất lạnh, anh không cần đông lạnh tôi.”

Cả khuôn mặt Âm Dạ Tuyệt đỏ bừng lên, không biết là vì tức giận hay là vì xấu hổ.

“Ha ha ha ha ha.” Hạ Lan Xích nhếch đôi môi cố gắng đè nén ý cười, đưa một tờ báo lên trên tay Âm Dạ Lệ, “Ha ha ha a. Cái này, ha ha. Đây là báo của hôm nay.”

Âm Dạ Lệ tức giận liếc mắt nhìn hắn, đôi mắt tối tăm phụt ra hơi thở khát máu làm cho người ta sợ hãi, “Không cần phát ra tiếng động ghê tởm như vậy!” Hắn nhanh chóng nhìn lướt qua tiêu đề trang đầu trên báo.

Mặt trên là một tấm ảnh chụp đặc biệt bắt mắt, chú rể mặc lễ phục ngồi ngay ngắn ở trên ghế không động đậy, dưới sợi tóc rối loạn là đôi mắt âm u tức giận trừng mắt nhìn phóng viên, mà không cách nào ngăn cản.

. Đây là cơn ác mộng cả đời Âm Dạ Lệ.

93. Chương 93: Đạo Bước Trong Tuyệt.

Nét mặt Âm Dạ Lệ vốn trắng xanh chuyển sang màu đen, lại từ màu đen chuyển sang trắng bệch. Thật giống như một cái đèn neon đổi màu. Mặt nạ màu bạc bật ra tia sáng lạnh rét u ám, rất có điểm báo trước cơn bão, lạnh lùng liếc nhìn Hạ Lan Xích một cái, “Có phải cậu rất hâm mộ hay không? Nếu vậy tôi chính cho cậu một tạo hình như vậy để cậu rục rở một chút.”

Hạ Lan Xích đi theo Âm Dạ Lệ nhiều năm như vậy, đương nhiên biết khi nào thì hắn tức giận giả, khi nào thì là tức giận thật. Hơn nữa, Âm Dạ Lệ luôn luôn là người nói được thì làm được. Hạ Lan Xích lập tức thu lại cười đùa, “Lệ, đã tra được hai bạn nhỏ kia ở đâu rồi.”

“Hai đứa quỷ nhỏ!” Âm Dạ Lệ nghiêm trang sửa đúng hắn.

Xem ra hai đứa quỷ nhỏ này đã tạo ra một ám ảnh lớn ở trong lòng Âm Dạ Lệ rồi, “Ừm!” Hạ Lan Xích nghiêm túc nói, “Từ lúc hai đứa quỷ nhỏ này xuất hiện ở nhà thờ xong liền đi thẳng ra sân bay đến Ý tìm cậu rồi.”

“Cậu?”

“Ừm! Cậu của hai đứa quỷ nhỏ này có lai lịch lớn, là người đứng đầu Mafia Ý? Lạc Y.”

Hai tiểu ác ma thật sự là quá nhanh trí rồi, xông vào gây họa liền bỏ chạy đến Ý tìm chỗ dựa?

“Lệ, anh muốn đi Ý tìm hai đứa quỷ nhỏ ‘kẻ thù làm nhục’ này trước hay là đến Úc tìm Âm Dạ Tuyệt ‘kẻ thù cướp vợ’?” Kẻ thù của Âm Dạ Lệ đúng là quá nhiều.

“Âm Dạ Tuyệt và tiểu Tuyệt đi Úc rồi hả? Lập tức đặt hai vé máy bay đi Úc cho tôi!”

“Vì sao cần hai vé?” Hạ Lan Xích vừa mới bấm điện thoại, quay đầu hỏi.

“Cậu đứa nhỏ dưới một mét hai sao?” Âm Dạ Lệ hỏi ngược lại.

Hạ Lan Xích làm ra nét mặt khùng bố, “Vi. Vì sao tôi phải theo giúp anh báo thù.”

“Cậu dám không đi!” Giữa đôi mắt u ám thâm trầm của Âm Dạ Lệ bắn ra tia sáng lạnh lẽo, giống như đầu băng sắc nhọn bắn về phía hắn ta .

Hạ Lan Xích bĩu môi nhận lệnh, cười khổ một tiếng, “Sao tôi giống thái giám đại tổng quản đi theo phía sau anh vậy .”

“Cái ý kiến này không tệ!” Âm Dạ Lệ cười rét lạnh, “Nếu không thì thiên cậu đi.”

Gió lạnh thấu xương gào rít, trời và đất giống như được tuyết trắng chiếu sáng, tuyết mênh mông giống như một việc vấy cười xinh đẹp lộng lẫy thiêng liêng. Làm cho người ta không nhận được mà muốn tới gần.

Bông tuyết bay lượn, cảnh tượng rực rỡ thật giống như mùa xuân tháng ba, khi hoa anh đào rực rỡ vì cơn mưa nhỏ hoa anh đào liên tục bay. Nhiều bông tuyết như vậy, giống như tinh linh trắng tinh từ trên trời rơi xuống trần gian, đáng vẻ mềm mại chậm rãi ưu nhã hạ xuống, lộ ra hơi thở trong sáng hồn nhiên.

Nguyệt Tiêm Ảnh mặc quần áo dày thật cẩn thận giẫm đạp lên tuyết dày, chân rơi xuống liền nghe thấy tiếng vỗ ngoài khanh khách.

Ám Dạ Tuyết thấy cô đi khó khăn như vậy, vươn tay, “Trời lạnh mà tuyết còn rơi như thế, em xem không có người nào trong sân tuyết sao em lại tìm khổ hả?”

“Bốp!” Nguyệt Tiêm Ảnh gạt tay hất ra, “Bước chậm trong mưa rất lãng mạn, anh không biết đi dạo trong tuyết càng lãng mạn hơn sao?”

Ám Dạ Tuyết thâm trầm suy nghĩ sâu xa một chút, sau đó lắc đầu, “Cái này. Thật sự rất khó hiểu.” Hất cổ khăn quàng cổ của mình, vây quanh ở trong cổ cô, “Nhìn em xem.” Trong lời nói của Ám Dạ Tuyết tràn đầy đau lòng và trách cứ.

Hai gò má trên khuôn mặt trắng nõn của Nguyệt Tiêm Ảnh bị đông lạnh đến đỏ rùng rục, trên lông mi dính một lớp tuyết làm cho lông mi dày của cô càng có vẻ dài hơn. Từng mảnh từng mảnh bông tuyết nhẹ nhàng rơi trên tóc cô, còn có đầu vai. Ám Dạ Tuyết cẩn thận phủi bông tuyết trên người cô xuống.

“Không cần a!” Nguyệt Tiêm Ảnh đối với hành động chu đáo của hân ngược lại có chút xấu hổ, “Chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi!” Nói xong, cô tiếp tục khó khăn bước từng một bước về trước, lòng bàn chân có thể bị đóng băng, lòng bàn chân vừa trượt đã mất thăng bằng, trong lúc sắp té ngã Ám Dạ Tuyết liền đỡ cô.

“Anh thấy em còn chưa trượt tuyết thì em liền thiếu cánh tay gãy cái chân rồi.” Nguyệt Tiêm Ảnh ở trong lòng hân vùng vẫy một cái, cố gắng đứng lên. Cô giương đầu lên, “Tôi tự nguyện! Anh đi phía trước, tôi bảo đảm có thể đuổi theo anh!”

“Thật?” Mày rậm của Ám Dạ Tuyết nhú lại, lộ ra nét mặt nghi ngờ, giống như Nguyệt Tiêm Ảnh đang tính kế hân vậy.

“Ừm!” Nguyệt Tiêm Ảnh tròn to đôi mắt sáng trong cẩn thận gật đầu, tỏ ra chắc chắn.

Nhưng Ám Dạ Tuyết quay người lại, Nguyệt Tiêm Ảnh liền ngồi xổm người xuống, nắm một nắm tuyết vò thành quả cầu tuyết ném thẳng về phía hân.

“Bốp!” Vừa lúc rơi vào cái ót của hân, trong lúc quả cầu tuyết đánh trúng bông tuyết văng khắp nơi, cũng rơi vào trong cổ hân, một cảm giác lạnh lạnh kích thích lên da hân, nháy mắt hóa thành nước chậm rãi rơi xuống. Mà, cảm giác mát lạnh dần dần lan tràn.

“Ách!” Nguyệt Tiêm Ảnh nhìn thấy khuôn mặt hân không chút thay đổi, là biểu hiện tiêu biểu cho cơn bão sắp tới, cô liền thu lại tươi cười trên mặt, vĩnh viễn nói: “Tôi không cố ý.”

Thần kinh căng thẳng của Ám Dạ Tuyết bỗng dưng thả lỏng, mở ra tươi cười sáng lạn, “Vậy em liền tiếp chiêu đi!” Ngồi xổm xuống nhặt tuyết lên vò thành quả cầu tuyết ném qua cô.

“A.” Nguyệt Tiêm Ảnh ôm đầu, né tránh không kịp, vội vàng phản công.

Bông tuyết mờ mịt bay lượn khắp nơi giống như lông ngỗng mềm mại. Trên không, quả cầu tuyết bay qua bay lại khắp nơi ——

Rất nhanh, trên người Nguyệt Tiêm Ảnh và Ám Dạ Tuyết liền dính đầy bông tuyết trắng sáng.

Bọn họ thật giống như hai đứa trẻ chơi đùa trong đồng tuyết, truy đuổi tranh cãi ầm ĩ cùng với tiếng thở hồng hộc, miệng hà hơi ra hơi lạnh cuộn cuộn.

Nguyệt Tiêm Ảnh sức cùng lực kiệt ngã vào trên tuyết trắng, nhìn lên bông tuyết bay lượn xuống mặt, miệng lớn thở phì phò, “Được, tôi đầu hàng, tôi không chơi nữa.”

Ám Dạ Tuyết ngã xuống cạnh cô, góc độ nhìn bầu trời giống như cô, bông tuyết rơi xuống mặt hân, “Em vẫn chưa hết tính trẻ con.”

“Như nhau!”

Ám Dạ Tuyết xoay người một cái đê cô ở dưới người, nhìn cô.

“Anh. . . . Anh muốn làm gì?”

Ám Dạ Tuyết nhìn thấy trên mặt trắng mịn của cô dính mấy đóa bông tuyết, cúi đầu, ăn những bông tuyết này, “Tuyệt ngọt .”

“Thật ?” Nguyệt Tiêm Ảnh có chút không tin.

“Nếu không em nếm thử xem ——” vừa nói xong, hần bỗng cúi đầu, chiếm lấy đôi môi đỏ bị đông lạnh của cô. Dịu dàng mút vào, liếm láp, trong răng môi lộ ra mùi vị lạnh lạnh của bông tuyết, còn có tràn ngập ẩm áp ngọt ngào.

“Lãnh Mỹ Diễm! Vì sao chúng ta phải đến Úc?” Lãnh Mỹ Nhan đi ra sân bay, bày ra gương mặt lạnh nhạt, cô ta mặc quần áo gợi cảm xinh đẹp , trong gió biển đông lạnh đến run rẩy không nói, còn thu hút tất cả mọi người.

“Chị là chị của em!” Cho dù Lãnh Mỹ Diễm nhấn mạnh lần nữa nhưng Lãnh Mỹ Nhan vẫn không thừa nhận chuyện này.

94. Chương 94: Sóng Gió Bắt Đầu.

Hai mắt tô đậm đen của Lãnh Mỹ Nhan nhảy lên, “Chị đã là chị của tôi, vậy chị liền cởi áo lông ra cho tôi đi!”

Đôi mắt lẳng lơ của Lãnh Mỹ Diễm liếc cô ta một cái, vẻ mặt khinh thường, “Một chút kiến thức em cũng không có, chẳng lẽ không biết thời tiết bán cầu nam trái ngược với bán cầu bắc sao?”

“Chị cho rằng tôi ngu ngốc?” Lãnh Mỹ Nhan lạnh đến run cầm cập, xoa sát đôi tay đông cứng.

“Hình như cũng có người giống em!” Lãnh Mỹ Diễm nhìn về phía hai người đàn ông mặc quần áo mỏng manh.

Người đàn ông tóc đỏ như lửa lạnh đến xoa sát cánh tay vào nhau, dậm chân, “Chết tiệt, sao Úc lại lạnh như vậy a.”

Hai người bọn họ vội vã lao tới sân bay đi Úc bắt đôi cẩu nam nữ, vì tiết kiệm thời gian bọn họ chỉ lấy mấy tấm thẻ chưa mở gói liền đi.

Tuy Ám Dạ Lệ lạnh đến không được nhưng vẫn kiên cường chống đỡ, lạnh đến nét mặt tái mét giống như sắp đông thành băng, “Cậu không cần nói lạnh, được không!” Ám Dạ Lệ bày ra khuôn mặt chán nản, rằng nanh khê run một cái, “Cậu càng nói lạnh sẽ càng cảm thấy lạnh, nên tự mình tạo nóng đi.”

Hạ Lan Xích bắt đầu làm hà hơi xoa xoa, “A. Tôi nóng quá, nóng đến toàn thân phát run.”

“Anh ơi, sao anh ăn mặc ít như vậy a?” Một đứa bé trai đáng yêu đã chạy tới, kéo kéo quần Hạ Lan Xích hỏi.

“Bởi vì anh.” Hạ Lan Xích nuốt từng nước miếng , “Bởi vì anh rất nóng, rất rất nóng!” Hần ta còn nhấn mạnh thêm một lần.

Đứa bé trai kia quay người lại, hướng tới nơi xa hét lớn: “Mẹ mẹ, mẹ đoán đúng rồi nha, đúng thật là bị bệnh thần kinh!”

Giọng nói trong suốt to rõ vang lên, người đi đường xung quanh ném anh mắt kinh ngạc tới, sau đó nhanh chóng đi chuyển vài bước, dường như thật sự xem bọn họ là hai người bệnh thần kinh.

Ám Dạ Lệ bày ra khuôn mặt âm trầm, kéo Hạ Lan Xích nhanh chóng đi trước. Không phải là kiếp trước hần có thù với trẻ con chứ, liên tiếp làm cho hần mất mặt.

Ngoài phòng gió thổi se lạnh, trong phòng hơi ẩm vù vù.

Nguyệt Tiêm Ảnh trên giường, hai gò má ửng hồng, trán thấm ra một lớp mồ hôi mỏng làm sợi tóc dính sát. Lòng mày của cô bắt đầu cau lại, dường như có cái gì đó rất khó chịu. Cánh môi trắng xanh run nhẹ như muốn nói cái gì, nhưng là lại không mở miệng được.

Ám Dạ Tuyết để khăn lông ướt lên trán của cô, mày cau chặt, “Cái gì mà dạo bộ trong tuyết, mới ra ngoài một lát liền sốt cao rồi.” Trong giọng nói giận dữ của hấn mang theo mùi vị cứng chiều.

“Leng keng, leng keng. . . .” Đột nhiên cửa truyền đến tiếng chuông cửa.

Ám Dạ Tuyết cảm thấy kinh ngạc, bọn họ không có kêu phục vụ sao lúc này lại có người đến tìm hấn?

Đi tới cửa, mở cửa ——

“Sao lại là cô?” Ám Dạ Tuyết vừa thấy Lãnh Mỹ Nhan đứng ở cửa, khó có thể nén chán ghét trong đáy mắt, “Sao cô có thể tới Úc?”

Lãnh Mỹ Nhan không để ý nét mặt lạnh nhạt của Ám Dạ Tuyết, khuôn mặt luôn treo tươi cười tiêu chuẩn, “Mộ Trần Tuyết ở đây sao? Là mẹ, không, Mộ phu nhân, bà ấy sợ Mộ Trần Tuyết ở đây bị lạnh nên đặc biệt kêu tôi đem vài cái áo lông tới.”

Cô ta làm Mộ tiểu thư nhiều năm như vậy, mọi việc đều được người khác tăng bốc nhưng Nguyệt Tiêm Ảnh vừa xuất hiện, vô tình làm lộ bộ mặt thật của cô ta không nói, còn cướp người đàn ông của cô ta, thù này cô ta nhất định phải báo. Lúc trước, Ám Dạ Tuyết chặt đứt gân tay Lãnh Mỹ Diễm, cô ta vẫn canh cánh trong lòng, nếu không phải bọn họ có kẻ thù chung thì cô ta mới không để ý tới người gọi là chị kia.

Cô ta cầm mấy cái túi lớn trong tay đưa cho Ám Dạ Tuyết, thật ra mấy thứ này đều là tới Úc rồi mới mua, nếu không thì lấy có gì tiếp cận Ám Dạ Tuyết chứ?

“Thật ra không cần phiền toái như vậy, mau trở về ngay đi. Cô chuẩn bị trở về chưa? Tôi đặt vé máy bay cho cô!” Rất không dễ dàng thì tình cảm của hấn và Nguyệt Tiêm Ảnh mới có chút tiến triển, hấn không muốn để người ngoài tiến vào.

“Được. . . . Em ngồi trên máy bay đến đây trong thời gian dài, em muốn dạo chơi rồi trở về.” Lãnh Mỹ Nhan vừa thấy Ám Dạ Tuyết liền thu lại móng vuốt kiêu ngạo ngang ngược của mình, cố ý nói nhỏ nhẹ dịu dàng nhưng lại ra dáng vẻ làm người ta cảm thấy dịch vị acid đang trào ngược lên.

Ám Dạ Tuyết sờ cằm một chút, “Được, cứ như vậy đi, tôi lập tức đặt vé cho cô trở về Đại Khê chơi đi!”

Lãnh Mỹ Nhan thật không ngờ Ám Dạ Tuyết không muốn nhìn thấy cô ta như vậy, hai mắt liền nổi lên một tầng hơi nước, đôi mắt ngập nước tội nghiệp nhìn hấn, “Em vừa xuống máy bay thật sự mệt chết, chẳng lẽ anh không để cho em nghỉ ngơi một đêm sao?”

Ám Dạ Tuyết bị nàng phiền được sắp phát điên, xoa nhẹ một phen chua xót trướng mi tâm, “Như vậy đi, cô nghỉ ngơi một đêm, sáng ngày mai lập tức lên máy bay đi Đại Khê!” Lần này, thái độ của Ám Dạ Tuyết rất kiên quyết, giống như chỉ cần cô ta không đồng ý cũng sẽ mạnh mẽ đưa cô ta lên máy bay.

Không đợi Lãnh Mỹ Nhan trả lời gì, “Rầm!” Ám Dạ Tuyết gọn gàng dứt khoát đóng cửa lại, bởi vì câu trả lời của cô ta đối với quyết định của hấn cũng không có gì quan trọng.

Ánh mắt Lãnh Mỹ Nhan âm u, bóng dáng cô đơn đứng lặng ở cửa, dường như không muốn đi một bước, còn đang lưu luyến mùi hương còn sót lại của hấn.

Chẳng lẽ Ám Dạ Tuyết lại không thể liếc nhìn cô ta thêm một cái sao? Chẳng lẽ thật sự không thể bỏ thí một chút tình yêu thương hại hay sao? Bóng dáng này đã chiếm giữ lòng cô ta mười mấy năm, đã xâm nhập vào xương tủy, tràn ra mạch máu, kêu cô ta làm sao có thể lập tức xóa đi?

“Anh ta nói như thế nào?” Lãnh Mỹ Diễm đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh cô ta.

“Anh ấy muốn tôi rời khỏi. . . .” Lãnh Mỹ Nhan xoay người, đau buồn trên mặt lập tức biến mất, lại bày ra nét mặt cao ngạo ngang bướng, “Anh ấy muốn ngày mai tôi về Đại Khê!”

Ở một góc tường u ám.

Một cái đầu lén lút dò xét, ánh sáng của ngọn đèn chiếu lên trên mặt của hắn ta, sợi tóc đỏ tươi giống như một đốm lửa rất dễ bị trông thấy.

“Lệ, người đàn ông vừa mới xuất hiện kia chính là Âm Dạ Tuyệt. Còn cô gái kia vẫn đứng ở cửa không đi, xem ra Âm Dạ Tuyệt cũng thật phong lưu không ít!” Hạ Lan Xích báo cáo tình huống cho Âm Dạ Lệ ở phía sau.

“Lệ!” Hạ Lan Xích kinh ngạc hô một tiếng, “Lại xuất hiện hiện một cô gái, cô gái này rất quen thuộc. . . .”

Lúc này, Lãnh Mỹ Diễm ở bên cạnh Lãnh Mỹ Nhan chậm rãi nghiêng người.

“Cô ta lại là Lãnh Mỹ Diễm! Cô ta không phải đang ở Thái sao, sao có thể xuất hiện ở đây?”

Hai tay Âm Dạ Lệ ôm ngực, cầm kéo cắn, “Cậu đi điều tra một chút, cô ta được ai đưa ra, cô ta xuất hiện ở đây thì chắc chắn không có chuyện gì tốt!”

95. Chương 95: Rút Kiếm Giương Cung.

“Buồn cười! Chẳng lẽ em thật sự ngu ngốc nghe lời anh ta nói đi về Đại Khê để lại không gian cho hai người bọn họ, em cam lòng để người đàn ông của mình cho người phụ nữ kia? Em cũng cam lòng để bọn họ chàng chàng thiếp thiếp ở đây?”

Lãnh Mỹ Nhan bỗng giương đầu lên, đảo qua tia sắc bén, “Đương nhiên không thể!”

Lãnh Mỹ Nhan lộ ra tươi cười nham hiểm, quả nhiên là đại tiểu thư không hiểu chuyện đời, đơn giản như vậy liền trúng chiêu khích tướng, “Chỉ có một cái kế hoạch, có thể loại bỏ người phụ nữ kia hay không thì phải xem biểu hiện của em rồi. . . .” Cô khoắc một tay lên đầu vai cô ta, xoay người đi về phòng của các cô.

“Hai người phụ nữ này sao lại ở cùng một chỗ?” Hạ Lan Xích thì thào tự hỏi, dường như đã nhận ra có mùi âm mưu trong đó. Hắn ta quay đầu, hỏi: “Lệ, hai người phụ nữ kia đã đi rồi.”

Hạ Lan Xích cất bước đi lên, vươn tay vừa muốn đề chuông cửa, lại bị Âm Dạ Lệ ngăn lại. Hắn ta quay đầu, hỏi: “Đôi cậu nam nữ này ở ngay tại bên trong, vợ của anh ở cùng một phòng với người đàn ông khác, anh có thể nhìn sao? Hay là anh sợ Âm Dạ Tuyệt?”

“Tôi sợ Âm Dạ Tuyệt?” Chân mày sắc bén của Âm Dạ Lệ dương lên, “Làm sao có thể!”

Hạ Lan Xích chậm rãi nói: “Vậy anh tưởng tượng một chút, cô nam quả nữ, cùng ở một phòng, củi khô lửa bốc. . . .”

“Leng keng, leng keng. . . .” Lạnh rét trên mặt Âm Dạ Lệ biến thành một tầng sát khí, tay gắt gao đề lên chuông cửa giống như muốn xuyên thủng chuông cửa.

“Cô đủ chưa!” Giọng nói hung ác của Âm Dạ Tuyệt vang lên, trong lúc mở cửa liền sững sốt, nét mặt càng u ám nặng nề, “Sao các người lại ở đây?”

Âm Dạ Lệ nhìn thẳng vào hắn, hai đôi mắt sắc bén giao nhau trên không, thoáng chốc kích thích ra tia lửa điện, hai thân thể cao ngất như nhau, khuôn mặt tuấn tú giống như đao khắc. Ánh mắt biến thành kiếm nhọn chém giết trên không, ai cũng không muốn nhường nhịn.

“Cái này không quan trọng, tôi là chồng của tiểu Tuyết tôi có quyền biết cô ấy ở đâu?” Âm Dạ Lệ làm bộ muốn đi vào phòng nhưng Âm Dạ Tuyệt lập tức cản lại, che ở trước mặt hắn ta.

Cứ như vậy, khoảng cách hai người càng lúc càng gần, khói thuốc súng càng đặc hơn, lúc này ở ngoài mặt thì bình tĩnh nhưng sau lưng lại cất dấu thanh kiếm sắc bén máu tươi đầm đìa.

Hạ Lan Xích sợ chém giết từ ánh mắt của hai người, nếu ra tay quá nặng làm liên lụy đến hần ta vậy thì thâm rồi.

Hần ta chen vào giữa hai người, “Được rồi, được rồi, các người không nên nhìn như vậy sẽ làm cho người khác nghĩ xấu. Bình tĩnh hòa nhã một chút, ngàn vạn lần không nên có hành động thô bạo.”

Lúc này người dọn vệ sinh đẩy xe đi qua chỗ này, dùng vế mặt kính ngạc mà nhìn ba người này, hai con mắt mập mạp của người phụ nữ cũng sắp tròng rơi ra ngoài, quát to một tiếng, “Ồi, trời ạ! Tình tay ba!” Bà giống như là gặp quỷ, nhanh chân bỏ chạy, nhanh nhanh trốn đi.

Ám Dạ Tuyết, Ám Dạ Lệ và Hạ Lan Xích đưa mắt nhìn nhau giây phút, sau đó lập tức nhảy ra.

Không khí dần dần trở nên xấu hổ, mắt của ba người bọn họ đều nhìn đi nơi khác không dám đối diện.

“Ách. Hiểu lầm, vừa rồi chỉ là hiểu lầm.” Hạ Lan Xích mở miệng trước, đánh tan phần im lặng này.

Ánh mắt Ám Dạ Lệ bắn về phía phòng trong, “Các người muốn ở đây để người phụ nữ kia đưa người tới nhìn tình tay ba của chúng ta sao?” Nói xong, thừa dịp Ám Dạ Tuyết không chú liền đi vào phòng.

“Tiểu Tuyết!”

Ám Dạ Tuyết đuổi theo, “Này! Nói nhỏ thôi, cô ấy đang phát sốt!”

“Sao cô ấy lại phát sốt?” Ám Dạ Lệ nhìn Nguyệt Tiềm Ảnh trên giường đang chịu hành hạ, đau lòng không thôi.

“Ngày hôm qua dầm. tuyết.” Sau khi Ám Dạ Tuyết nói ra mới cảm thấy có chút khó chịu.

Hạ Lan Xích chế nhạo nói: “Hình như chỉ nghe nói qua dầm mưa, dầm tuyết? Cái cách nói có phần mới lạ.”

Ám Dạ Tuyết lạnh lùng trợn mắt nhìn hần ta, ý bảo hần ta có thể ngậm miệng, tức giận trên mặt còn rét lạnh hơn so với tuyết bên ngoài, “Bây giờ các người đã nhìn thấy Tuyết nhi, có thể ra ngoài rồi?” Rõ ràng là Ám Dạ Tuyết ra lệnh đuổi khách.

Ám Dạ Lệ nhú mi, xoay người, “Đường như người đi phải là cậu!” Chân mày sắc bén nhú lên, nặng nề mà cản ra từng chữ nói: “Tiểu Tuyết là vợ của tôi!”

“Nhưng mà hôn lễ của các người chưa hoàn thành, cho nên trên danh nghĩa Tuyết nhi cũng không phải là vợ của anh.” Khóe miệng của hần thoáng giương lên nụ cười cười đắc ý.

“Cậu. Đây còn không phải là do hai đứa quỷ nhỏ kia phá đám sao.” Ám Dạ lệ nói đến liền giận, hôn lễ kia chính ác mộng trong đời này của hần. Đoán chừng một khoảng thời gian dài sau này nói “Kết hôn” thì liền biến sắc.

Hạ Lan Xích đi đến phía sau Ám Dạ Lệ, một dạng tư thế giúp Ám Dạ Lệ cướp vợ, vén ống tay áo lên, “Được! Tôi hỏi anh, anh muốn đấu một mình hay là đấu hội đồng?”

Ám Dạ Tuyết không thèm liếc mắt nhìn hần ta một cái, “Chó lông đỏ, cút qua một bên đi!”

“Chó lông đỏ? Anh lại dám nói tôi là chó lông đỏ, anh nhìn thấy con chó nào màu đỏ hả?” Hạ Lan Xích tức giận đến phổi sắp nổ mạnh rồi.

Ám Dạ Tuyết bình tĩnh đánh trả, “Không phải trước mắt có một con sao?”

“Ám Dạ Tuyết, hôm nay anh chọc đến tôi, tôi muốn một đấu một với anh!”

“Đánh với cậu, tôi thắng không dùng sức!” Tuy Ám Dạ Tuyết không nói nhiều lắm, nhưng mỗi một câu đều đả kích người khác.

Hạ Lan Xích bị đả kích lớn, “Anh. Anh.”

Hắn ta nắm chặt hai đấm, lúc chuẩn bị xông lên lại bị Âm Dạ Lệ ở phía sau kéo một cái, “Đủ rồi ! Chúng ta tới là để tìm tiểu Tuyết, không phải là tới đánh nhau !” Âm Dạ Lệ biết Hạ Lan Xích đánh không lại Âm Dạ Tuyết, không để hắn ta đánh ạt mũi bầm dập, mở đường cho hắn ta một bậc thang đi xuống

Đột nhiên, Nguyệt Ảnh hé mở cánh môi khô khốc, nói: “Àm ỉ, thật sự quá âm ỉ. . . .”

Ba người liền ngẩn ran khép miệng lại cũng không dám mở miệng tiếp.

Âm Dạ Lệ ngồi vào bên giường, hai tròng mắt nhìn khuôn mặt bị bệnh của Nguyệt Tiêm Ảnh, đau lòng mà mơn trớn đôi má nóng giống như bị đốt cháy của cô, chuyển chân trên người cô lên chút.

Âm Dạ Tuyết lại không phản đối, hắn ngồi ở bên kia giường đổi một cái khăn lông ướt khác cho cô.

Hạ Lan Xích nhìn ba người này, u oán than một tiếng, nói thầm: “Tam giác tình yêu thật rắc rối. . . .”

Tiếng nói rất nhỏ này của hắn ta liền nhận phải ánh mắt sắc bén của hai anh em họ.

Trải qua một đêm hai người cẩn thận chăm sóc, cuối cùng Nguyệt Tiêm Ảnh cũng giảm sốt, đang yên ổn ngủ ngon. .

Ánh mắt Âm Dạ Lệ che kín tơ máu nhìn về phía Âm Dạ Tuyết, “Chúng ta cần nói chuyện một chút!”

96. Chương 96: Tính Kế

Âm Dạ Tuyết cũng gật gật đầu, “Chúng ta tâm sự một chút!” Hắn quay đầu vuốt cằm, trầm lặng nhìn liếc nhìn khuôn mặt ngủ say của Nguyệt Tiêm Ảnh một cái, đưa tay vén sợi tóc trên trán cô lên, đẩy mắt nhoe ra một mảnh u ám.

“Chúng ta ra ngoài nói đi!” Âm Dạ Lệ nghiêm túc, rất không vui.

“Ừm!” Âm Dạ Tuyết đi theo hắn ta đi ra ngoài.

Trong nháy mắt cửa phòng đóng lại, Nguyệt Tiêm Ảnh bỗng mở đôi mắt trong veo ra ngây ngốc nhìn trần nhà.

Vì sao lại tạo ra tình hình như thế này?

Ba người dây dưa, thì nhất định ba người sẽ đau buồn.

Cô mệt mỏi khép hai mắt lại, trên mặt trắng xanh lộ ra phiền muộn.

Âm nhạc êm dịu cùng với hương cà phê nồng đậm dần dần bay lơ lửng. Nhưng không khí trong tiệm cà phê rất lạnh, giống như ngưng kết lại vậy.

Âm Dạ Tuyết nhấp nhẹ một ngụm cà phê miền núi xanh, nét mặt ứ đọng, “Tuyết nhi, tôi sẽ không buông tay !” Giọng nói kiên quyết không chấp nhận chút phản đối hay kháng cự nào.

“Cậu không buông tay cũng được, buông tay cũng được. tiểu Tuyết chính là vợ của Âm Dạ Lệ tôi!” Về mặt khí thế, Âm Dạ Lệ không cho kém chút nào, mặt nạ màu bạc chợt hiện tia sáng lạnh băng sắc bén.

“Hôn lễ của hai người còn chưa hoàn thành, cho nên bây giờ Tuyết nhi vẫn không phải là vợ của anh, hơn nữa vĩnh viễn cũng sẽ không !” Đôi mắt tối tăm liền ngưng lại, sâu lắng mà nhìn về phía Âm Dạ Lệ, “Anh! Anh nên biết, tôi và Tuyết nhi đã có hôn ước, vì sao anh lại tới chia rẽ chúng tôi?”

Âm Dạ Lệ bỗng đứng lên, nổi giận mà quát: “Cái gì, chia rẽ các người? Không có ta, các người còn có thể ở cùng một chỗ sao?”

“Anh nên buông bỏ chuyện đó đi, chẳng lẽ anh không lợi dụng Tuyết nhi tới trả thù tôi sao? Bởi vì anh biết Tuyết nhi rất quan trọng đối với tôi.” Giọng nói của Âm Dạ Tuyết hòa hoãn âm u , chân mày sắc bén nhẹ

nhếch lên, đôi mắt thâm thúy bắn về phía mặt nạ màu bạc, đáy mắt phát ra ánh sáng nhạt, ẩn ẩn cảm giác áy náy.

Ám Dạ Lệ chú ý tới ánh mắt của hắn, lập tức mặt quay đầu, ngăn chặn ánh mắt nhìn chằm chằm hắn ta, “Trả thù icậu dễ dàng, tôi cần gì phải lợi dụng đến tiểu Tuyết!” Bây giờ làm sao hắn có thể lợi dụng Mộ Trần Tuyết.

“Vậy tại sao cô ấy lại mất trí nhớ?”

Ám Dạ Lệ cười lạnh một tiếng, mang theo vài phần trào phúng: “Đó là yêu cầu của cô ấy, dùng thuật thôi miên phong tỏa trí nhớ của cô ấy. Rốt cuộc là cậu đã tạo ra cho cô ấy bao nhiêu tổn thương, mới khiến cho cô ấy tuyệt vọng đến muốn xóa bỏ toàn bộ trí nhớ.”

Đối với Ám Dạ Lệ lên án, tầm mắt Ám Dạ Tuyết chậm rãi dời xuống, nhìn cà phê thơm nồng trong ly, “Ở tại thời gian sai lầm cho dù gặp đúng người, thì cũng định trước là bị kịch.”

Nguyệt Tiêm Ảnh ngủ một đêm, hoàn toàn không buồn ngủ.

“Cũng đã đi lâu rồi sao còn chưa trở về, có phải bọn họ đã đánh nhau rồi không?” Nguyệt Tiêm Ảnh càng nghĩ càng lo lắng, đứng ngồi không yên. Cô đứng lên, càng không ngừng đi tới đi lui, thì thào tự nói, “Ngộ nhờ bọn họ đánh nhau, Ám Dạ Tuyết bị thương, hay là Ám Dạ Lệ bị thương? Không đúng, bên cạnh Ám Dạ Lệ còn có Hạ Lan Xích đi theo, bản lĩnh của anh ta cũng không tệ, nếu đánh nhau chẳng phải là Ám Dạ Tuyết có phần chịu thiệt sao.”

Nếu bọn họ đánh nhau có người thiếu cánh tay có người gãy chân, vậy mình chính là đầu sỏ gây nên.

“Gõ, gõ.” Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa.

Có phải bọn họ đánh nhau xong quay trở lại?

Nguyệt Tiêm Ảnh vội vã chạy tới, mở cửa, đứng bên ngoài là một người dọn vệ sinh không quen biết.

“Có chuyện gì sao?” Nguyệt Tiêm Ảnh dùng một loạt tiếng Anh lưu loát hỏi người phụ nữ trung niên tóc vàng này.

“Có hai vị tiên sinh từ phòng này đi ra cố ý đi sâu vào núi ở khu sân trượt tuyết, tuyết rơi nhiều còn chưa dừng lại, rất có khả năng tuyết lở nguy hiểm, cô mau đi khuyên bọn họ đi.”

“Cái gì? Hai tên đầu đất này không muốn sống nữa sao !” Đôi mắt trong veo ngưng lại lo lắng, đáy lòng Nguyệt Tiêm Ảnh bối rối, nghĩ cũng không nghĩ nhiều, chạy như điên ra ngoài.

Cửa đối diện hành lang từ từ mở ra, Lãnh Mỹ Nhan và Lãnh Mỹ Diễm đi tới. Lãnh Mỹ Diễm nhàn nhạt nhìn bóng lưng Nguyệt Tiêm Ảnh vội vàng rời đi, cười mỉa mai, “Thật không ngờ người phụ nữ kia lại dễ dàng mắc mưu, ài —— đầu óc thật sự là đơn giản!”

“Tiểu thư, tôi đã làm theo căn dặn của cô.” Người dọn vệ sinh lộ ra nụ cười lấy lòng.

Lãnh Mỹ Nhan lấy một bao lớn ra, đưa ra, “Tốt, bây giờ bà có thể đi.”

Người dọn vệ sinh vừa đi, Lãnh Mỹ Nhan xoay người, khinh thường nhìn thoáng qua Lãnh Mỹ Diễm, “Chị nói xem, tiếp theo phải làm cái gì?”

“Đợi!” Khóe miệng đỏ thắm của Lãnh Mỹ Diễm nhếch lên độ cong tà tà, “Chờ cô ta đi vào rừng sâu, từ từ đông chết ở trong đó. Ám Dạ Tuyết không có Nguyệt Tiêm Ảnh, còn không phải là của em sao.”

“Ha ha.” Lãnh Mỹ Nhan cười toét miệng, “Người phụ nữ kia muốn giành với tôi, không có cửa đâu! Kết quả là Tuyết vẫn là của tôi!” Cô ta vung đầu, bày ra bộ dáng cao ngạo ngang tàn.

“Bây giờ em đi xem người phụ nữ kia có thật sự trúng kế hay không, nếu cô ta có nghi ngờ em có thể hành động theo hoàn cảnh!”

Lãnh Mỹ Nhan gật gật đầu, “Quả thực cái này rất cần thiết!” Lập tức, cô ta đạp giày cao gót đi hướng thang máy.

“Ài. . . .” Lãnh Mỹ Nhan phát ra tiếng than u oán, “Lại thêm một người phụ nữ có đầu óc đơn giản, chỉ muốn không chỉ là mệnh của Nguyệt Tiêm Ảnh, còn có Âm Dạ Tuyết mà em yêu thương!” Mượn tay Lãnh Mỹ Nhan tiêu diệt Nguyệt Tiêm Ảnh vị hôn thê của Âm Dạ Lệ, còn giết Âm Dạ Tuyết báo thù giúp Âm Dạ Lệ, nói vậy cứ như vậy, lấy, Âm Dạ Lệ nhất định sẽ tha thứ cô ta, để cho cô ta trở lại bên cạnh hắn. Cho dù Âm Dạ Lệ vô tình vô nghĩa với cô ta, nhưng từ đầu đến cuối lòng của cô ta chỉ rung động vì người đàn ông này, vì cố chấp trong tình yêu cô ta sẽ không chùn bước.

Thật giống như là bướm bướm bay vào lửa, cho dù biết kết quả là tự chịu diệt vong, nhưng cô ta vẫn không oán hận cũng không hối hận

Thừa dịp camera chậm rãi chuyển qua góc độ của cô ta, cô ta nhanh chóng quét thẻ phòng của Âm Dạ Tuyết. Cổ tay của cô ta từng bị thương nặng nên không còn nhanh nhẹn như trước nữa, không thể dùng sức chỉ có thể dùng trí, nhanh chóng xốc chân lên chui vào ổ chần.

“Cho dù ở đúng thời gian gặp sai người thì cũng định trước là bị kịch. . . .” Trong đôi mắt tối tăm của Âm Dạ Tuyết lóe ra ánh sáng nhạt, “Cho nên, mới có thể tạo ra mấy lần chia cách của tôi và Tuyết nhi, Bây giờ, cho dù như thế nào tôi cũng sẽ nắm thật chặt, đã hai mươi năm, nếu đây là một lần luân hồi, tôi không thể chịu đựng lại hai mươi năm nữa mới gặp lại cô ấy. . . .”

Đang lúc Âm Dạ Tuyết nói những lời này, Nguyệt Tiêm Ảnh vội vàng chạy ra khách sạn, bóng dáng nhỏ bé thoáng xẹt qua.

Âm Dạ Lệ ngồi lại chỗ ngồi, “Hai mươi năm trước, từ đầu đến cuối trong mắt tiểu Tuyết chỉ có cậu, ông nội Mộ còn lập hôn ước cho các người, người trong lòng lập tức trở thành em dâu của mình, cậu nói xem có bao nhiêu hoang đường. Tôi may mắn, năm năm trước tôi có thể nhìn thấy cô ấy, hơn nữa còn muốn cạnh tranh công bằng với cậu, nhưng tôi lại thất bại, không phải thua vì tôi không tranh giành lại cậu, mà là tiểu Tuyết bị cậu tổn thương liên tục mà tôi lại không thể bảo vệ cô ấy. Bây giờ. . . .” Âm Dạ Lệ tạm dừng một chút, “Tôi, sẽ, không, buông, tay!” Hắn ta gần từng chữ nói, giọng nói kiên quyết dứt khoát, không có một chút nhượng bộ nào.

“Hai mươi năm trước, Mộ Trần Tuyết là của tôi, năm năm trước Nguyệt Tiêm Ảnh là của tôi, bây giờ cô ấy lại càng là của tôi!” Đôi mắt trầm tĩnh của Âm Dạ Tuyết phụt ra ánh sáng sắc bén, thúc ép từng bước một, “Tuyết nhi nhất định sẽ là vợ của tôi!”

“Cậu có thể bảo vệ cô ấy sao?” Âm Dạ Lệ hỏi lại một câu.

“Ha ha. . . .” Đối diện nghi ngờ của hắn ta cánh môi Âm Dạ Tuyết gợn lên, phát ra tiếng cười nhẹ, “Chúng ta ở đây tranh cái người chết ta sống cũng không có ích gì! Chẳng lẽ không cần quan tâm tới cảm nhận của Tuyết nhi sao?”

“Tốt lắm!” Âm Dạ Lệ bỗng đứng lên, kéo lấy cánh tay hắn, “Bây giờ chúng ta đi hỏi rõ cảm nhận của tiểu Tuyết, để cho cô ấy quyết định!”

Hai người đi vào phòng cố ý bước chậm nhẹ lại, mỗi người đi tới hai bên giường.

“Để cho cô ấy ngủ một chút nữa đi!” Âm Dạ Tuyết nhàn nhạt liếc mắt nhìn Âm Dạ Lệ một cái.

Âm Dạ Lệ cúi người, cẩn thận kéo chăn của cô xuống, “Tiểu Tuyết, ở trong chăn ngọt ngào ngủ không tốt——”

“Soạt ——” trong nháy mắt xốc chăn lên, một ánh sáng màu bạc chói mắt xẹt qua, đánh tới Âm Dạ Lệ——

“Âm Dạ Lệ?” Lãnh Mỹ Diễm nhìn thấy Âm Dạ Lệ liên phòng mắt, phút chốc sững sờ lưỡi dao đã hướng tới Âm Dạ Lệ rồi.

Cô ta lập tức thu tay lại, Âm Dạ Lệ nhanh nhẹ né tránh, tránh được bộ phận quan trọng, lưỡi dao sắc bén xẹt qua cánh tay hắn ta, giọt máu đỏ tươi thoáng chốc liền phụt ra.

“Bình ——” Tay Lãnh Mỹ Diễm run rẩy, dao găm dính máu rơi xuống trên mặt đất. Lãnh Mỹ Diễm há hốc mồm, toàn thân run rẩy, tới gần Ám Dạ Lệ, “Thật. Thật xin lỗi, em, em không phải cố ý Em chỉ muốn giết Ám Dạ Tuyết giúp anh, em không nghĩ lại làm anh bị thương.”

Về mặt Ám Dạ Lệ dần dần trở nên trắng bệch, giận dữ lườm cô ta một cái, “Cút qua một bên đi!” Tay trái che miệng vết thương vùng lên không lưu tình rơi vào trên mặt của cô ta.

Cái bạt tay này Lãnh Mỹ Diễm né tránh không kịp, cô ta bị đánh rơi xuống sàn nhà lạnh như băng, giờ phút này, cô ta đau không phải mặt, là đau đốn từ ngực truyền đến. Cô ta lạnh không phải thân thể, mà là trái tim giống như bị đóng băng .

“Anh! Miệng vết thương của anh có nặng lắm không?” Ám Dạ Tuyết đem khăn lông trắng bó chặt miệng vết thương của hắn ta, phòng ngừa chảy máu quá nhiều. Quét mắt xung quanh một cái, “Tuyết nhi đâu?”

97. Chương 97: Băng Tuyết Ngập Trời.

“Tiểu Tuyết không có ở đây?” Lần này Ám Dạ Lệ cũng kinh ngạc, hắn ta không để ý đến miệng vết thương trên tay vẫn chảy máu dính vào áo Lãnh Mỹ Diễm, kéo cô ta lên, “Nói! Tiểu Tuyết đã đi đâu rồi?”

Ánh mắt nổi giận của Ám Dạ Lệ như băng nhọn, gân xanh tuôn ra trên trán, phần nộ hóa thành hơi thở khát máu.

Hắn ta vẫn rất để ý cô, dường như điểm này cũng không có bất cứ thay đổi gì theo thời gian, đáy lòng Lãnh Mỹ Diễm nổi lên đau thương nhần nhật. Cô ta cố gắng đè nén oán hận trong lòng, nháy mắt mấy cái giả bộ không biết cái gì mà hỏi: “Tiểu Tuyết? Là ai? Niềm vui mới của anh sao?”

“Cô ít làm bộ làm tịch đi! Hừ! Nếu chuyện này không liên quan gì đến cô thì làm sao cô có thể xuất hiện ở đây?” Đáy mắt Ám Dạ Lệ phụt ra tia sáng sắc bén, hai tay dùng sức đẩy cô ta xuống mặt đất, một chân dẫm lên trên bụng cô ta, hỏi: “Rốt cuộc cô có nói hay không!”

Đáy mắt lộ ra một tầng nước mắt, ánh mắt ngập nước nhìn về phía Ám Dạ Lệ, “Sao em có thể lừa gạt anh, lúc em vào căn phòng này đã không thấy ai rồi.”

Trên mặt Ám Dạ Tuyết liền lộ ra mấy chữ lo lắng, quơ lấy dao trái cây trên bàn trà, ngồi xổm người xuống, “Tôi cho cô một chút thời gian suy nghĩ, suy nghĩ cẩn thận xem Tuyết nhi ở chỗ nào——” khi nói chuyện, dao găm kề sát vào hai gò má cô ta chậm rãi hoạt động qua lại.

Nhiệt độ lạnh lẽo của dao trái cây lập tức xuyên thấu qua da thịt ta, thấm vào thân thể cô ta, cô ta sợ hãi gắt gao khép mắt lại, nhưng mí mắt vẫn không nhìn được run rẩy. Nếu bây giờ cô ta thừa nhận thì Ám Dạ Lệ sẽ hận cô ta tận xương, giữa bọn họ vĩnh viễn cũng không có thể nữa, cho nên lần này cô ta nhất định phải nhẫn nại.

Cắn răng một cái, cô ta mở mắt ra, “Tôi thật sự không biết tiểu Tuyết hay Tuyết nhi gì , Bây giờ ở Úc khắp nơi đều là tuyết. A. Không cần, không cần, van xin anh đừng hủy khuôn mặt của tôi” Bởi vì hai vai bị Ám Dạ Lệ gắt gao đè trên sàn làm cho cô ta không thể động đậy.

Lúc cô ta hét thất thanh, dao găm đã dần dần tràn vào da thịt non mềm của cô ta, mở ra một dấu vết thật sâu. Những giọt máu nhanh chóng chảy ra từ khe hở da thịt, tụ lại giống như dòng suối nhỏ, chậm rãi chảy theo dòng, thoáng chốc trong không khí cũng bốc lên mùi tanh của máu tươi.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Một người nữ dọn vệ sinh nghe được tiếng kêu sợ hãi, nhanh chóng vọt vào. Nhìn thấy cảnh tượng này, nghĩ hai người Ám Dạ Lệ và Ám Dạ Tuyết muốn giết người liền sợ hãi đến hai mắt trừng thẳng, trợn mắt há hốc mồm, không dám làm ra phản ứng gì.

“Cứu, cứu tôi.” Ánh mắt chờ đợi nhìn người nữ dọn vệ sinh kia.

Cô ta run bần bật, nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện, chậm rãi lui về phía sau hai bước, “Tiểu thư, tuy tôi vừa nhận tiền của cô để giúp cô lừa vị tiểu thư trong này đi ra ngoài, nhưng chuyện nguy hiểm như vậy tôi cũng không cứu được cô.”

Bỗng dưng, Âm Dạ Tuyết nhanh đứng lên, nhào tới kéo người nữ dọn vệ sinh một cái, dao găm dính máu tươi trong tay lung lay trước mặt bà ta, “Lặp lại lần nữa! Bà vừa mới nói gì đó? ! !”

Nữ người vệ sinh sợ hãi, hai chân như nhũn ra mà run cầm cập, “Tôi. . . . Tôi vừa mới nói, tôi nhận tiền của cô ấy lừa vị tiểu thư trong này đi ra ngoài ——”

Bà ta nói lại không sót một chữ nào lại một lần, Âm Dạ Tuyết ngắt lời nàng, “Bà lừa cô ấy thế nào!”

“Là cô kia dạy tôi nói, nói các người muốn vào sâu trong rừng ở sân trượt tuyết, núi sâu tuyết phủ rất nhiều bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm.”

“Tiểu Tuyết sẽ không đi vào núi sâu thật chứ?” Âm Dạ Lệ nhú chặt lông mày, Người phụ nữ này thật là quá độc ác !” Hắn ta không chút thương tiếc hung hăng đập cô ta một cái.

Ánh mắt của Âm Dạ Tuyết càng âm u hơn trước, giống như mây đen dày đặc báo trước cơn bão dữ sắp tới, “Có phải thật không? Núi sâu ở sân trượt tuyết rất nguy hiểm?”

“Ừm!” Người dọn vệ sinh gật gật đầu.

Âm Dạ Lệ đã chạy như điên ra ngoài trước: “Mau đi tìm cô ấy!”

Lúc chạy tới cửa Âm Dạ Tuyết đuổi theo giữ chặt cánh tay hắn ta, “Vết thương trên tay anh còn chưa băng bó, anh ở đây đi tôi đi tìm cô ấy là được.”

“Đây chỉ là chút vết thương ngoài da, cậu quá coi thường tôi rồi!” Âm Dạ Lệ gạt tay hắn xuống.

Vù —— vù ——

Gió lạnh gào rít, mưa phùn lạnh thấu xương.

Trời màu trắng, đất màu trắng, mù mờ mênh mông giống như đường nối tiếp giao nhau giữa chân trời, hình thành trời đất hỗn loạn mà lộn lắt. Trong trời đất bao la hùng vĩ như vậy, đột nhiên Nguyệt Tiêm Ảnh cảm thấy mình thật nhỏ bé giống như một hạt lúa trên biển xanh, thật sự là rất bé nhỏ.

Đi lâu như vậy nhưng khoảng cách với gò núi nhỏ phía trước vẫn còn rất xa.

Tối hôm qua cô sốt mãi nên thể lực còn chưa hồi phục, dần dần mệt mỏi. Cô há miệng lớn thở phì phò, thở ra từng mảnh từng mảnh khói trắng lượn lờ. Ở trong gió rét đông lạnh làm chóp mũi đỏ lên, hai gò má hồng lên giống như quả cà chua.

“Không! Mình phải nhanh một chút. . . .” Cô lại bước đi, sải bước thật dài tăng tốc theo bước chân, tốc độ cũng bắt đầu nhanh hơn. Giờ phút này, từng phút từng giây cô cũng không thể bỏ lỡ, cô phải nhanh chóng tìm ra hai người bọn họ. Gò núi phía trước thật sự là rất nguy hiểm.

Cô biết bất kể cô lựa chọn như thế nào cũng đều tổn thương một người, giờ phút này cô cũng không có dũng khí và quyết tâm đưa ra bất cứ lựa chọn gì. Do chính bọn họ quyết định có lẽ sẽ tốt hơn đối với cô, nhưng cô không muốn làm cho bọn họ đánh cược bằng mạng sống.

Âm Dạ Tuyết à Âm Dạ Lệ nhanh nhanh mượn ván trượt tuyết.

Âm Dạ Tuyết xem thường nhìn hắn ta một cái, “Anh có thể trượt tuyết?”

“Chỉ cần cậu có thể thì tại sao tôi không thể?” Âm Dạ Lệ hỏi lại hắn một câu, hai chân lập tức bay nhanh trượt ra ngoài.

“Chúng tăng tốc độ đi!” Nói xong, Âm Dạ Tuyết giống như một thanh kiếm trượt ra ngoài, giống như một ánh sáng hiện lên ngay trước mắt .

“Lệ, Lệ không nên đi, ở đó thật sự rất nguy hiểm ——” Lãnh Mỹ Diễm dùng tay che miệng vết thương, nhanh chóng như điên nhìn bóng lưng hai người bọn họ, nước mắt không kiềm được rơi xuống.

Vì sao Âm Dạ Lệ vì cô ta mà cả tính mạng cũng không cần, mà một cái liếc mắt hần cũng không muốn nhìn cô ta? Cô ta thật sự rất không cam lòng!

98. Chương 98: Trời Giá Lạnh, Đất Đóng Băng

Gió lạnh găm thét, từng cơn gió thổi vào mặt cô giống như từng con dao găm, cắt vào làn da của cô đến đau nhức. Tiến lên cơn gió lạnh thấu xương, mỗi một bước đều vượt qua rất khó khăn, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Bước chậm tiến vào núi sâu, một gốc cây trơ trụi cao vút trong mây, phía trên nhánh cây phủ kín một lớp tuyết, “Chít chít” cành cây không ngừng truyền đến tiếng động rạn nứt, tiếng vang thanh thúy này là tiếng động duy nhất trong trời đất.

Nguyệt Tiềm Ảnh cảm thấy bước chân càng ngày càng nặng nề, giống như khó mở bước chân ra, dần dần đi sâu vào vùng núi tuyết cũng càng ngày càng dày, đạp xuống một bước chân thì nửa cái chân liền biến mất vào trong tuyết. Hai chân giống như bị đóng băng hoàn toàn mất đi ý thức.

Cho dù bây giờ trời giá lạnh đất đóng băng, nhưng cô không cảm thấy chút rét lạnh nào, trong cơ thể một luồng hơi nóng đang bắt đầu cuộn cuộn, đầu có chút nặng nề, thân thể lay nhẹ.

Không được, phải nhanh một chút! Nhất định phải ngăn cản trận đấu của hai người bọn họ!

Nguyệt Tiềm Ảnh khẽ cắn môi, tỉnh táo suy nghĩ một chút, bước chân nhanh hơn tiếp tục đi.

“A ——” Cô không để ý dưới chân, lão đảo một cái liền té ngã trên đất.

Khắp nơi bốn phía đều là bông tuyết nhỏ vun, trên mặt lan tràn cảm xúc lạnh rét. Tuyết trắng óng ánh thật giống như bông tuyết mềm mại. Cô thật sự mệt mỏi quá, hình như mí mắt có vật nặng ngàn cân, từng đợt bóng tối tối quét tới, ý thức dần dần mờ hồ, chậm rãi khép mắt lại.

“Lệ, tôi tìm được dấu chân!” Giọng nói của Âm Dạ Tuyết mạnh mẽ xuyên thấu gió lạnh, truyền tới trong lỗ tai Âm Dạ Lệ.

Âm Dạ Lệ nhanh chóng trượt qua đi, ngồi xổm xuống xem dấu chân, “Dấu chân này rất giống kích cỡ của tiểu Tuyết.”

“Làm sao anh biết kích cỡ chân Tuyết nhỉ?” Âm Dạ Tuyết bực mình, trong giọng nói nghe ra có chút ghen tuông.

Âm Dạ Lệ bĩu môi, “Đã là lúc nào mà cậu còn so đo chuyện này với tôi?”

Bọn họ liền đi theo dấu chân phía trước, dấu chân dần dần kéo dài đến rừng cây, cây cối càng ngày càng dày, làm bọn họ trượt có chút khó khăn, bọn họ đành phải bỏ ván trượt ném cây bẫy tiếp tục đi.

Hai người giống như thi đua trăm mét, ai cũng không chịu nhường bộ.

Khi thấy trên đất tuyết thoáng hiện bóng dáng màu trắng, Âm Dạ Tuyết khó có thể đè nén kích động trong đáy lòng, chạy tới, nâng Nguyệt Tiềm Ảnh trên tuyết dậy, “Tuyết Nhi! Tỉnh tỉnh, mau tỉnh lại!”

Trên khuôn mặt trắng xanh Nguyệt Tiềm Ảnh ửng hồng hai má, hai tròng mắt khép chặt, trên lông mi dính hạt tuyết nhỏ vun giống như nhuộm màu sắc cho lông mi, đẹp đẽ giống như một búp bê gốm sứ, chỉ cần đụng nhẹ thì sẽ sẽ nghiền nát.

Âm Dạ Lệ ngồi xổm cạnh cô, đưa tay dò xét nhiệt độ trên trán cô, “Cô ấy lại sốt rồi.”

“Chúng ta nhanh rời khỏi đây đi!” Âm Dạ Tuyết ngồi chồm hổm xuống, “Đỡ cô ấy lên trên lưng tôi.”

“Tôi công cô ấy!” Đối với chuyện này Âm Dạ Lệ cũng không nhún nhường.

Ám Dạ Tuyết lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn ta, “Trên cánh tay anh có vết thương không nên cậy mạnh.” Hắn nhanh chóng cởi quần áo chuyên dụng trong trượt tuyết, ném cho Ám Dạ Lệ, “Choàng lên trên lưng của cô ấy!”

Lúc này, bầu trời lại bắt đầu có tuyết rơi, từng mảng lớn bông tuyết bay lả tả xuống, lẳng lặng, im hơi lặng tiếng. Cảnh tượng trắng lệt.

Ám Dạ Tuyết công Nguyệt Tiềm Ảnh, Ám Dạ Lệ theo sát phía sau, hắn ta không nhận được lấy tay trái che miệng vết thương tay phải, gắt gao che miệng vết thương máu đỏ liền chậm rãi chảy theo dòng từ khe hở cánh tay, nhỏ giọt trên tuyết rõ ràng giống như đóa hoa màu đỏ đang lẳng lặng nở rộ, suy yếu.

Vừa mới dùng quá nhiều sức trượt tuyết, dẫn đến miệng vết thương nứt ra rồi.

Bông tuyết khắp bầu trời, rơi vãi khắp nơi.

Một tầng chồng lên một tầng, dần dần bao trùm dấu chân ban đầu rồi. Một mảnh trắng xóa, không nhìn ra bất cứ dấu vết nào.

“Lệ, đã không thấy dấu chân rồi ? Vậy bây giờ nên đi như thế nào?” Bốn phía mù mờ mênh mông, cây lớn cao vút đứng lặng ở trong đất tuyết, căn bản là không nhận ra phương hướng.

Thân thể Ám Dạ Lệ lay nhẹ một chút dựa vào một thân cây thở dốc, “Bây giờ chỉ có thể dựa vào cảm giác mà đi thôi!”

“Được!” Ám Dạ Tuyết nhú chặt mày, tiếp tục đi trước.

“Tiểu thư, tuyết đã rơi, sao cô vẫn chưa về khách sạn?” Người phục vụ khách nhìn thấy Lãnh Mỹ Diễm lo lắng đứng ở trên tuyết.

Lãnh Mỹ Diễm quay đầu lại, trên mặt che kín vết máu, liền dọa người phục vụ nhảy dựng, “Tiểu thư, mặt của cô, sao mặt của cô lại như vậy?”

Lúc này Lãnh Mỹ Diễm mới nhớ tới miệng vết thương trên mặt mình, dùng tóc che lại, “Tôi không sao, ” Cô ta túm chặt cánh tay người phục vụ, “Có người vào núi sâu sân trượt tuyết, bây giờ tuyết rơi nhiều như vậy, mau nghĩ cách cứu bọn họ a.”

“Cô chắc chắn?” Người phục vụ cũng bắt đầu khẩn trương, “Sao cô không báo nguy sớm chút! Trời đã sắp tối, buổi tối tuyết sẽ không dừng lại, nhiệt độ sẽ xuống tới dưới âm hai mươi mấy độ, vậy thì bạn của cô thật sự nguy hiểm rồi. Tôi lập tức liên lạc với cảnh sát!” Người phục vụ vội vàng rời khỏi.

Lãnh Mỹ Diễm vẫn đứng ở trong tuyết, “Lệ.” Ngóng nhìn bầu trời mờ mịt, thấp giọng gọi một tiếng, “Em thật sự không muốn anh có chuyện em không muốn anh có chuyện,”

Gió tuyết càng lúc càng lớn, gió lạnh cuốn sạch bông tuyết, giống như từng thanh vũ khí lóe sáng lạnh lẽo xé tan từng người bọn họ.

Ánh mắt âm u của Ám Dạ Tuyết dừng lại phía trước, nhìn thấy một đôi dấu chân một cạn một sâu, Ám Dạ Tuyết biết lại về vị trí cũ rồi. Tầm mắt đảo qua, phát hiện xung quanh dấu chân có vết máu màu đỏ, tuy bị tuyết đọng vùi lấp, nhưng giữa một màu mờ mịt vẫn thấy màu sắc rõ ràng bắt mắt đó.

“Lệ, sao ở đây lại có vết máu!” Hắn quay đầu, phát hiện nét mặt Ám Dạ Lệ tái nhợt, cánh môi trắng bệch, thân thể hắn ta phát run, dựa vào thân cây, máu tươi chảy xuống từng giọt từng giọt lên trên đồng tuyết.

99. Chương 99: Tháo Gỡ Hiểu Lầm.

“Lệ, anh làm sao vậy?” Trong lòng Ám Dạ Tuyết căng thẳng, thả Nguyệt Tiềm Ảnh xuống để cho cô tựa vào thân cây. Lấy quần áo trượt tuyết thật dày choàng lên trên thân thể cô, phủ kín mỗi một góc mỗi yển

tâm.

Hắn tiến lên đỡ Âm Dạ Lệ ngồi xuống, “Sao miệng vết thương của anh lại biến thành như vậy?” Xé một miếng vải ở trên người xuống, quấn chặt một vòng trên vết thương của hắn ta, cố ý dùng sức kéo căng.

Đau đến Âm Dạ Lệ hít vào một hơi lạnh, “Cậu lại bỏ đá xuống giếng!”

“Ai bảo anh thể hiện, rõ ràng là bị thương không nhẹ còn tỏ ra mạnh mẽ cái gì, giả bộ yên lặng cái gì!” Âm Dạ Tuyệt giơ tay tới gần hắn ta, Âm Dạ Lệ cho rằng hắn muốn đột kích, giống như phản xạ có điều kiện nhanh chóng gạt tay hắn ra.

Âm Dạ Tuyệt cười nhạt một tiếng, tđáy mắt tối tăm một mảnh trong trẻo, “Hừ! Anh vẫn sợ tôi sao.” Hắn đưa tay phủi tuyết đọng trên người hắn ta.

Âm Dạ Lệ không bình tĩnh tự nhiên như hắn, đến đường cùng như thế này còn có thể chuyện trò vui vẻ, hai hàng lông mày nhíu chặt, một cỗ ưu tư dần dần tràn ngập tới, “Làm sao bây giờ? Căn bản là chúng ta không ra khỏi được rừng cây này!”

“Chờ!” Âm Dạ Tuyệt như có như không than một tiếng, vừa mở miệng cũng đồng thời bị gió lạnh thổi tan, “Bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ người đến cứu chúng ta thôi.”

“Ha ha.” Âm Dạ Lệ cho rằng hắn lạnh nhạt tự nhiên là bởi vì có cách, kết quả hắn không có cách nào mà còn bình tĩnh như vậy. Hắn ta chỉ có thể cười nhạt, “Thật không ngờ chúng ta sẽ cùng chết ở đây?”

Âm Dạ Tuyệt vỗ vỗ bờ vai của hắn ta, “Anh không cần nghĩ tiêu cực như thế, chúng ta nhất định có thể tìm được sự sống!” Giữa đôi mắt chứa ý cười nhàn nhạt, khuôn mặt sáng lạng , chỉ là bên trong che giấu lạnh lẽo vắng vẻ.

“Ừm.” Một tiếng rên rỉ mỏng manh bay tới.

“Tuyệt nhi!” Âm Dạ Tuyệt ôm cô vào trong lòng, “Tuyệt nhi, em sao rồi?”

Lông mi thon dài ướt át hơi run rẩy một chút, cô chậm rãi mở to mắt, ánh mắt mờ mịt nhìn bốn phía, “Chúng ta còn đang ở giữa đất tuyết sao?” Giọng nói yếu ớt, run rẩy, lượn lờ tung bay theo hơi lạnh.

“Ừm!” Âm Dạ Tuyệt gật gù đầu, đôi mắt tối đen như mực lóe lên ánh sáng, “Yên tâm! Anh nhất định sẽ dẫn em ra ngoài !”

Cô nhẹ nhàng nháy mắt mấy cái, “Em tin tưởng anh.”

Đột nhiên, tiếng ù ù càng ngày càng vang, phá vỡ vắng vẻ nơi đất tuyết.

“Là tiếng gì vậy? Là tuyết lở sao?” Về mặt Nguyệt Tiềm Ảnh bắt đầu khẩn trương, bỗng dưng muốn đứng lên, nhưng thân thể liền ngã vào trong lòng Âm Dạ Tuyệt giống như bông vải mềm.

Ánh mát sắc bén của Âm Dạ Lệ quét một vòng bốn phía, mặt nạ bạc lóe lên ánh sáng rực rỡ, “Không phải tuyết lở, là máy bay trực thăng!”

“Thật tốt quá!” Nguyệt Tiềm Ảnh ôm chặt Âm Dạ Tuyệt, đôi mắt chứa nước mắt trong veo lóe ra ý cười, “Chúng ta đều không có chuyện gì, chúng ta có thể đi ra ngoài.”

Nhưng mây đen trong đáy mắt Âm Dạ Tuyệt vẫn không tiêu tan.

Bọn họ nhìn máy bay trực thăng trong không trung quay về, lập tức phát tay, “Chúng tôi ở đây! Mau tới đây!”

Tiếng hét to rõ nhanh chóng bị gió tuyết cắn nuốt, bởi vì rừng cây cổ thụ cao trăm mét cao, máy bay trực thăng không cách nào tiếp sát mặt đất, cành cây xuyên thấu chỉ chít, căn bản là không nhìn thấy phía dưới.

Trơ mắt nhìn máy bay trực thăng dần dần bay xa, Nguyệt Tiềm Ảnh vẫn không buông tha, lớn tiếng kêu to: “Này! Không được bay đi a! Ở đây có người.”

“Vô ích .” Giọng nói của Âm Dạ Tuyệt cực kỳ nhạt nhẽo, “Ở trên máy bay không nhìn tới chúng ta.”

Vừa có ánh sáng hi vọng liền đẩy cô ngã vào khe núi sâu tối. Nguyệt Tiêm Ảnh giống như quả bóng cao xu bị xì hơi, trên mặt viết chữ tuyệt vọng, lập tức thay thế bởi hờ hững. Dù sao cũng không phải lần đầu tiên cô chết, lại đổi mặt, cô bình tĩnh hơn.

Ảnh mắt trong suốt nhìn hướng Âm Dạ Tuyết, “Có chút chuyện em đã chôn giấu trong lòng rất lâu, em không biết bây giờ không hỏi thì sau này còn có cơ hội hỏi không?”

Âm Dạ Tuyết ôm cô vào trong lòng, gắt gao kề sát bên nhau, “Hỏi đi, chỉ cần là em muốn biết anh đều nói cho em biết.”

“Ông nội và ba ba là anh giết sao? Là anh muốn đoạt bang ‘Mộ Diễm’ của ông nội mới làm như vậy sao?” Câu hỏi này vẫn luôn chôn sâu dưới đáy lòng Nguyệt Tiêm Ảnh, giống như một cây đao vẫn để ngang chỗ đó, luôn xoắn xuyết lòng của cô, nhưng cô sợ một khi rút nó ra thì cô và hân ngay cả trong ảo tưởng cũng không có.

Âm Dạ Tuyết nghe câu hỏi đó, mày hơi hơi nhúu lại, “Chẳng lẽ em vẫn luôn cho là anh làm sao?” Lập tức, một tiếng cười khở vang lên, tiếng cười mang theo chút thâm lương, “Thì ra em luôn nghĩ anh như vậy? Anh đây sẽ nói cho em biết sự thật! Thật ra toàn bộ đều là do ba em tạo ra, lúc ông ấy cưới mẹ của em thì đã có ý đồ không tốt, đã bỏ độc mạn tính vào trà của ông ngoại của em trong thời gian dài.”

“Chuyện này sao có thể? Không thể nào?” Nguyệt Tiêm Ảnh khó mà tin được ba ba mình luôn yêu thương kính trọng có thể tổn thương ông của cô. Cô lắc đầu, trong ánh mắt tràn ngập nghi ngờ.

“Tuyết nói toàn bộ đều là sự thật.” Giọng nói trầm thấp từ tính của Âm Dạ Lệ truyền đến, “Sau khi ba em giết Mộ bang chủ, vì để cho tình nhân sát thủ Mạc Ly của ông trở thành phu nhân chính thức, quyết định giết mẹ em. May mắn trong lúc ông động tay vào thắng xe, bị anh và Tuyết phát hiện, bọn anh liền tương kế tựu kế, đổi xe của ông và bác Mộ, cho nên lật xe rơi vách núi đen chỉ có một mình ba em.”

Sự thật này giống như đất bằng nổi sóng, Nguyệt Tiêm Ảnh hoang mang lo sợ, thì ra sống chung nhiều năm như vậy dì Mạc vẫn luôn nói dối cô, làm cho cô sống trong lo lắng oán hận cùng đau đớn tuyệt vọng.

“Sao em có thể hiểu lầm anh như vậy? Là ai nói cho em biết anh làm hại Mộ bang chủ?” Âm Dạ Tuyết cảm thấy trong này của điểm khả nghi.

“Là dì Mạc nói cho em biết, là bà ấy nuôi dưỡng em, dạy võ và roi cho em.”

Con người đen của Âm Dạ Tuyết bỗng căng thẳng, trong mắt bắn ra một đường sắc bén, “Nếu anh đoán không sai, dì Mạc trong miệng em chính là tình nhân của ba em, nữ sát thủ Mạc Ly, năm đó chính là do bà ta sắp xếp, dựng lên một măn nỏ xe tạo ra cái chết giả của em.”

“Tuyết! Người phụ nữ kia chính là hung thủ giết cha mẹ chúng ta!” Âm Dạ Lệ vừa nghe đến cái tên này, đôi mắt đen bóng liền dấy lên ngọn lửa khát máu, “Chẳng trách anh phái người điều tra đều không có kết quả, thì ra bà ta giấu họ tên, cố gắng ẩn núp trong bóng tối.”

Thì ra đây là sự thật ẩn giấu hai mươi năm.

Khúc ắc một đời trước, vì sao bọn họ phải gánh vác?

“Thật xin lỗi. Em.” Nguyệt Tiêm Ảnh không biết làm sao để nói lời xin lỗi của cô.

Âm Dạ Tuyết che miệng cô, “Giữa chúng ta không có ba chữ ‘thật xin lỗi’ kia, cũng không cần ba chữ kia. Chúng ta chỉ là gặp không đúng thời gian, nhưng gặp đúng người. Đã định trước phải trải qua sóng gió.”

100. Chương 100: Máu Nhuộm Rực Rỡ.

“Vậy bây giờ chúng ta gặp đúng lúc sao?” Đôi mắt trong suốt nhìn về phía hân, Nguyệt Tiêm Ảnh cảm giác đôi má càng ngày càng nóng, một hơi nóng cuộn cuộn từ trong ra ngoài. Cầm lấy bàn tay lớn của hân dán lên trên mặt, cảm giác mát lạnh rất thoải mái.

“Ừm!” Âm Dạ Tuyết gật gật đầu, trong phút chốc đôi mắt rũ xuống xẹt qua ánh sáng bé nhỏ. Nhẹ tay khẽ vuốt khuôn mặt đỏ bừng của cô, “Em phát sốt càng ngày càng cao, ngủ một chút trước đi! Lúc mở mắt ra thì chúng ta sẽ trở về.”

Âm Dạ Tuyết gắt gao ôm cô, hận không thể truyền hết tất cả nhiệt độ trên người mình cho cô. Cầm lấy tay cô đặt ở bên miệng nhẹ nhàng hà hơi, thì thào nói: “Sau khi về nước anh sẽ cho em một hôn lễ long trọng, mỗi một góc đều có hoa tường vi, để em trở thành cô dâu xinh đẹp nhất thế giới.”

Trong lúc hần kể rõ mong muốn đẹp đẽ, mí mắt của Nguyệt Tiêm Ảnh càng ngày càng nặng nề, lồng ngực làm cho cô có cảm giác yên tâm, dần dần khép mắt lại tiến vào giấc ngủ ngọt ngào.

Cho dù Âm Dạ Lệ ngồi bên cạnh bọn họ, nhưng cảm giác bọn họ đang hòa vào một bức tranh, mà hần ta, có vẻ hoàn toàn xạ lạ. Cuối cùng hần ta đã hiểu rõ, từ trước đến nay trong mắt Nguyệt Tiêm Ảnh chỉ có một mình Âm Dạ Tuyết, vừa rồi ánh mắt của cô vẫn luôn dừng trên người hần, căn bản là không nhìn kỹ đến Âm Dạ Lệ bên cạnh, cho dù là một giây ngắn ngủn cũng không có. Ngây ngốc chờ đợi, kết quả cũng không đổi được một cái quay đầu lại nhìn.

Có bao nhiêu thương, có bao nhiêu ảm đạm.

Cuối cùng hần ta cũng nhận ra một sự thật——

Thì ra, hần ta chưa từng đi vào lòng của cô.

Giấu đi mất mát và cô độc trong đáy mắt, thông suốt hỏi: “Tuyết, bây giờ chúng ta làm gì?”

Âm Dạ Tuyết quay đầu, nhìn về phía hần ta, “Vết sẹo trên mặt anh rõ ràng có thể xóa bỏ lớp ngoài, vì sao anh không đồng ý giải phẫu, thật sự hận em như thế sao?” Giữ lại vết sẹo này để ghi nhớ mối thù với hần.

Âm Dạ Lệ nhướn mày, “Cậu điều tra tôi?”

“Như nhau.” Âm Dạ Tuyết nhàn nhạt nói: “Anh, đã qua nhiều năm như vậy, sao anh vẫn không thể tha thứ cho em, vẫn còn không muốn giải thoát chính mình? Trận hỏa hoạn kia có thể thiêu cháy huyết thống và tình cảm anh em chúng ta sao?”

“Rõ ràng là chúng ta có thể dễ dàng thoát ra, vì sao cậu phải đẩy tôi? Là sợ tôi trở thành mối uy hiếp của cậu và tiểu Tuyết cho nên muốn hủy mặt cậu tôi?”

Âm Dạ Tuyết cười nhạt một tiếng, trên khuôn mặt tuấn tú thoải mái, “Cuối cùng anh cũng nói cách nghĩ thật của lòng mình, Tuyết nhi vẫn đều là của em, em không cần giả vờ đen tối gì đó.” Trong đầu xẹt qua từng hình ảnh lúc ấy, ngọn lửa lớn cháy hừng hực, ngọn lửa nhảy ra, nhiệt độ nóng rực hắt vào mặt.

Hần thì thào kể rõ: “Trận lửa này là do bác trai Mộ gây ra, có thể là ông ấy sợ hai chúng ta sẽ kế thừa bang ‘Mộ Diễm’, mà không phải ông ấy. Em đẩy anh ra là bởi vì lúc ấy đèn thủy tinh treo trên trần nhà rơi xuống, cho nên em đẩy anh ra, nhưng thật không ngờ anh lại đụng vào bức màn vải đang bốc cháy.”

Cảnh tượng đó, hần cũng không dám nhớ lại.

Tiếng ù ù của máy bay truyền đến, chôn vùi tiếng nói còn sót lại của hần. Hai người bọn họ chỉ có thể ngồi giữa đất tuyết, trơ mắt nhìn mây bay trực thăng xẹt qua đỉnh đầu họ ——

Thì ra đây mới là toàn bộ sự thật.

Hần ta lại vì chuyện này mà hận em trai mình nhiều năm như vậy, một lòng đi vào đen tối, bị lạc mất bản thân. Chính là vì một nguyên nhân buồn cười như vậy.

Âm Dạ Lệ kiêu căng đương nhiên sẽ không thừa nhận mình sai, quay đầu rầu rĩ hỏi: “Bây giờ chúng ta làm sao để ra ngoài?”

Âm Dạ Tuyết buông Nguyệt Tiêm Ảnh ở trong lòng ra, đứng lên, đi đến bên cạnh Âm Dạ Lệ. Không trực tiếp trả lời hần ta mà nói sang chuyện khác, “Chúng ta vẫn là anh em tốt sao?” Bàn tay của hần vươn đến trước mặt Âm Dạ Lệ.

Tay phải của Âm Dạ Lệ bị thương, dùng tay trái gạt đi bàn tay duỗi ra của hần, “Ít già mồm với tôi, chúng ta nên mau mau nghĩ cách ra ngoài đi!”

”Anh, anh phải chăm sóc Tuyết nhi thật tốt, cò khi cô ấy có chút gian xảo, có khi có chút tùy hứng, hi vọng anh có thể thương yêu cô ấy nhiều một chút, cưng chiều cô ấy nhiều một chút. Lúc Ám Dạ Tuyết nói lời này, đáy mắt phủ một lớp sương mù, che giấu cách nghĩ thật trong đáy mắt đen tối của hắn.

Ám Dạ Lệ buồn bực vì sao lúc này Ám Dạ Tuyết lại nhắc tới những chuyện này, cái gáy truyền đến đau đớn, ý thức dần dần mê muội, thoáng chốc liền mất hết ý thức, rơi vào trong bóng đêm, bên tai truyền đến giọng nói khàn khàn: “Anh nhất định phải thay em yêu thương cô ấy!”

Ám Dạ Tuyết đứng ở giữa tuyết trắng mênh mông, gió lạnh thổi bay tóc ngắn của hắn, lộ ra khuôn mặt tuấn tú hàm chứa lạnh lẽo, lại còn giống như chạm khắc, đường nét sâu sắc, đường cong thân thể cường tráng. Đôi mắt đen thâm thúy dần dần lắng đọng lại, rũ xuống.

Lấy con dao từ trong túi ra, không có nghĩ nhiều, nhanh chóng xẹt qua cổ tay, máu liền vẩy ra, từng giọt máu, giống như hạt châu san hô, rơi xuống trên tuyết, như đóa hoa tuyết đỏ, màu sắc tươi đẹp đỏ bừng làm cho người ta cảm thấy rất đẹp mắt!

Máu cuộn cuộn chảy ra dọc theo miệng vết thương. Hắn chē máu chảy theo dòng còn chưa đủ nhanh, rạch thêm vài lỗ hổng. Lưỡi dao xẹt qua cổ tay hắn, Ám Dạ Tuyết không nháy mắt một cái, dường như không phải cắt cổ tay của hắn, trên mặt không có một chút biểu cảm.

Dao găm rơi xuống từ trong tay hắn ——

Hắn chậm rãi đến gần Nguyệt Tiềm Ảnh, ngồi xuống ôm cô vào trong lòng, đầu tựa sát vào người cô, hít sâu một hơi, lưu luyến mùi hương nhàn nhạt trên người cô.

“Tuyết nhi, em phải nhớ kỹ, anh rất yêu em. Chưa từng ngừng yêu em. Không thể ở cùng với em không phải vì anh không yêu em. Mà vì anh muốn em sống thật tốt.”

Cánh môi của Ám Dạ Tuyết càng ngày càng trắng xanh, nhưng vẫn khê mở như cũ, bật ra giọng nói run nhè nhẹ, cho dù giọng nói càng ngày càng thấp. Đôi mắt hắn dần dần khép lại, cho dù còn một hơi thở cuối cùng, hắn cũng phải ngừng ở trên thân thể cô, ôm cô khắc sâu vào trong lòng.

“Em phải nhớ kỹ lời anh nói, anh sẽ ở cầu Nại Hạ chờ em, kiếp sau anh phải cưới em làm vợ!”

Máu loãng chảy ra giống như dòng thác lũ, cuộn cuộn mà ra, vô tận không ngừng.

Máu đỏ cùng với mạng sống của hắn đang dần dần chảy theo dòng, bay lượn rực rỡ giữa trời đầy tuyết, giống như lễ tế tình yêu nồng đậm sống chết .

Máu nhuộm rực rỡ.

Trời đất trống rỗng.

Thời gian tí tách lẳng lặng trôi qua, giống như thả nhẹ bước chân đi chậm lại.

Máu nóng cuộn cuộn từ cổ tay hắn uốn lượn chảy xuống theo dòng, nhuộm đỏ tuyết trắng. Từng chút từng chút lan tỏa ra, thật giống như đóa hoa tường vi nở rộ trong tuyết, màu sắc rực rỡ làm cho người ta chói mắt.

101. Chương 101: Nếu Như Anh Chết Em Cũng Sẽ Theo Anh.

“Tuyết nhi.”

Bốn phía tối đen, khắp nơi truyền đến hơi lạnh giá rét.

Nguyệt Tiềm Ảnh nghe được giọng nói của Ám Dạ Tuyết, trong lòng vốn sợ hãi lại tan biến, bắt đầu chạy nhanh, “Tuyết ca ca, anh ở đâu? Anh mau ra đây a, em không muốn chơi trò trốn tìm với anh!”

Trong bóng tối, sương khói bao phủ dần dần tung bay.

“Tuyệt nhi, em phải nhớ kỹ, anh rất yêu em. Chưa từng ngừng yêu em. Không thể ở cùng em không phải vì anh không yêu em. Mà vì anh muốn em sống thật tốt.”

“Không! Tuyệt ca ca, anh không được rời khỏi em.” Nguyệt Tiêm Ảnh cố gắng chạy theo hướng phát ra giọng nói, bước chân chạy như điên, nhưng cho dù cô có ra sức chạy như thế nào thì giọng nói kia cũng càng ngày càng xa.

Dưới chân đột nhiên bị vấp phải thứ gì đó, cô nặng nề té ngã trên đất.

“Tuyệt ca ca. Không được vứt bỏ Tuyệt nhi.” Nguyệt Tiêm Ảnh quỳ trên mặt đất, nghẹn ngào la hét, nước mắt giống như sợi dây thủy tinh đứt tuôn rơi xuống.

“Tuyệt nhi, phải nhớ kỹ lời anh nói, anh sẽ ở cầu Nại Hạ chờ em, kiếp sau anh phải cưới em làm vợ!”

“Tuyệt ca ca ——” Nguyệt Tiêm Ảnh bỗng mở to mắt, cảm thấy trên mặt lạnh lẽo, chạm vào mới biết được tất cả đều là nước mắt chua xót.

Ánh sáng chói mắt chiếu vào mắt cô, dần dần thích ứng ánh sáng, mới phát hiện đây là một căn phòng xa lạ, tường trắng, trần nhà trắng, còn có bức màn trắng. Toàn bộ đều là màu trắng, thật giống như ở trong đất tuyết.

Đất tuyết?

Đôi mắt trong suốt bỗng nhiên trợn to, “Vì sao mình lại ở đây? Đây là đâu?”

Lúc này, cô mới phát hiện Âm Dạ Lệ ngồi bên cạnh giường bệnh, tay phải của hắn bị treo ở ngực, cảm tình mịn hiện ra một tầng râu ria, đáy mắt lộ ra màu đỏ tươi bi thương, “Đây là bệnh viện.”

Nguyệt Tiêm Ảnh nhanh chóng nhìn mỗi một góc xung quanh, “Sao chỉ có anh ở đây? Tuyệt ca ca đâu?”

Môi mỏng của Âm Dạ Lệ đóng đóng mở mở, bộ dáng do dự càng làm Nguyệt Tiêm Ảnh bối rối hơn, thúc giục nói: “Anh nói mau a! Rốt cuộc Tuyệt đang ở đâu?”

“Tiểu Tuyết, em có biết chúng ta làm sao thoát ra không?” Giọng nói Âm Dạ Lệ trầm thấp, trong không khí lạnh lẽo tản ra nhàn nhạt đau buồn, vị thuốc đông y hỗn loạn, mùi vị chua xót dần dần lan tỏa “Là Âm Dạ Tuyệt dùng máu của cậu ta nhuộm đỏ đất tuyết, người ở trên máy bay mới phát hiện chúng ta.”

“Máu?” Nguyệt Tiêm Ảnh thì thào tự nói, nước mắt tràn mi, lo sợ kích động nói: “Tuyệt ở đâu? Bây giờ anh ấy ở đâu? Anh mau nói a!”

“Cậu ấy mất máu quá nhiều, hơn nửa còn là máu RH âm tính, đã qua mười mấy giờ nhưng vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, trong lúc cứu.”

Nguyệt Tiêm Ảnh nhanh nhanh nhổ kim trên cổ tay, nhảy xuống giường, hai chân trần dẫm nát mặt đất lạnh lẽo.

“Tiểu Tuyết!” Âm Dạ Lệ tiến lên ngăn cản cô, một tay bế cô trở về trên giường, “Bây giờ em vẫn còn sốt cao.”

Nguyệt Tiêm Ảnh vén ống tay áo mình lên, “Dùng máu của em đi, em cũng là máu RH âm tính, cần bao nhiêu cũng không sao, mau đưa máu của em cho anh ấy——” Quả đấm nhỏ nhắn mềm mại đánh vào trên người hắn.

Âm Dạ Lệ để cô phát tiết, “Đã điều động kho máu ở bệnh viện khác, em yên tâm, cậu ấy nhất định không có việc gì.”

“Anh ấy đang ở đây? Em muốn ở cùng anh ấy!”

Không khí lẳng lặng chảy xuôi, tràn ngập mùi thuốc khử trùng nồng đậm.

“Tích—— Tích —— Tích——” Nhịp tim của hắn không thay đổi.

Cho dù khuôn mặt hần trắng xanh, nhưng vẻ mặt kiêu căng cũng không có thay đổi chút nào, trán đầy đặn, phía dưới là mày rậm giống như mực nhuộm, chân mày mang theo thanh kiếm sắc bén, mũi vênh cao, lúc này hần được chụp bình dưỡng khí, hô hấp rất chậm chạp. Cánh môi khô cằn trắng bệch, mang theo góc cạnh rõ ràng.

“Tuyệt.” Nguyệt Tiêm Ảnh thật cẩn thận khẽ gọi một tiếng, bàn tay run rẩy xoa gương mặt hần, nước mắt lại không nhìn được tuôn ra, nước mắt trong suốt lóe ra ánh sáng bi thương, “Tuyệt, anh thật sự rất ích kỉ. Sao anh có thể buông tay như thế. Vậy là có ý gì?”

Khi nói chuyện, nước mắt tuôn rơi xuống, nhỏ giọt lên mu bàn tay dày rộng của hần, trên cổ tay hần quần lớp băng gạc thật dày.

“Em hận anh! Anh tỉnh dậy đi. . . . Anh tỉnh lại nói nguyên nhân đi. . . .”

Nguyệt Tiêm Ảnh không tin Ám Dạ Tuyệt trở thành người thực vật, rõ ràng hần ở ngay đây, chỉ là quá mệt mỏi nên ngủ say mà thôi, hần nhất định sẽ tỉnh lại!

“Tuyệt, nếu kiếp này không cách nào ở cùng anh, em cũng không muốn để một mình anh chờ đợi ở cầu Nai Hà, em nhất định sẽ theo anh. . . . Anh có nghe hay không, nếu như anh chết em cũng sẽ theo anh, xin anh mau mau tỉnh lại đi! Em biết nhất định anh sẽ nghe được em nói.”

Nước mắt đau buồn dần dần chảy ra, trong không khí cũng có hương vị mặn chát nhàn nhạt.

Ám Dạ Lệ lẳng lặng đứng ở cửa, hần ta giống như một người ngoài cuộc, căn bản là không cách nào tiến vào thế giới của bọn họ. Hần ta biết trận đấu này, hần ta đã thua, thua triệt để, thật lòng tin phục, không còn sức lực để trở mình.

Hần ta lặng lẽ rời khỏi, để lại không gian cho bọn họ.

Giống như muốn rời khỏi thế giới của bọn họ, mỗi một bước của hần vô cùng kiên định.

Bóng dáng lẳng lẽ, nhìn qua một mảnh ánh sáng cô đơn.

Ánh sáng sáng ngời xuyên thấu qua phòng bệnh, nhàn nhạt chiếu vào.

Nguyệt Tiêm Ảnh cảm giác có bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, “Ủm. Không được ấm ỉ!” Cô thấp giọng nỉ non một tiếng.

Một giây sau, cô bỗng nhảy dựng lên, hét to lên: “Tuyệt, anh tỉnh rồi?”

Ám Dạ Tuyệt suy yếu gật gật đầu, ánh mắt có chút tan rã mệt mỏi, “Nếu còn không tỉnh, anh sợ em sẽ tự tử.” Giọng nói của hần nhàn nhạt khàn khàn, lộ ra tiếng thở dốc mỏng manh.

“Anh tỉnh rồi, cuối cùng anh cũng tỉnh!” Nguyệt Tiêm Ảnh kích động rơi nước mắt, nước mắt tản ra từ khóe mắt, “Anh xấu lắm, còn trêu chọc em! Làm em khóc không ngừng, đều tại anh a!” Nắm đấm nhỏ nhẹ nhàng rơi vào trên người hần.

102. Chương 102: Đại Kết Cục

Ám Dạ Tuyệt bắt lấy quả đấm của cô, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn xuống mu bàn tay của cô, suy yếu cười nhẹ, “Lần sau không dám nữa.”

“A... anh còn muốn lần sau!” Nguyệt Tiêm Ảnh giận dỗi bĩu môi, cúi người cắn vào mu bàn tay của hần.

“Đau!” Lúc hàm răng của Nguyệt Tiêm Ảnh còn chưa cắn xuống hần đã khoa trương kêu to lên.

Nguyệt Tiêm Ảnh buông lỏng miệng ra, để lại một dấu răng sâu trên mu bàn tay của hần, “Bốp!” Cô đánh một cái lên mu bàn tay hần, neho mắt khẽ cười một tiếng, “Đau không?” Lập tức nghiêm mặt, trợn mắt trừng hần

“Không dạy dỗ anh một chút thì anh sẽ không nhớ kỹ! Vì sao anh phải làm như vậy, là muốn để cho bọn em biết máu của anh tương đối nhiều sao, hay là muốn để cho bọn em ca tụng anh có đức tính tốt vì người quên mình.”

Thì ra cô tức giận vì chuyện này, tuy nghe giọng nói oán trách của cô nhưng trong lòng Ám Dạ Tuyết lại cuộn cuộn dâng lên ngọt ngào.

Ám Dạ Tuyết thấy cô thì thầm nói không dứt, cánh tay cản lại, ôm cô vào trong lòng, hôn lên đôi môi mịn màng của cô, mềm nhẹ mà liếm láp, mút vào. Động tác mềm nhẹ, rất sợ làm cô đau, nhưng đã lâu rồi không có cảm giác này, làm cho Ám Dạ Tuyết rơi vào sâu trong đó.

“Gõ! Gõ ——” Cửa truyền đến tiếng đập cửa nặng nề.

“Ừm.” Nguyệt Tiêm Ảnh khó chịu khẽ nói một tiếng, cô đẩy Ám Dạ Tuyết ra, ngang ngược hô to một tiếng, “Ầm ỉ cái gì mà ầm ỉ, không biết bây giờ tôi rất bận rộn sao?”

Nguyệt Tiêm Ảnh cắn cắn môi, xoay người đang muốn tiếp tục, Ám Dạ Tuyết kéo cô, nhẹ giọng nói thầm vài câu ở bên tai cô. Sau đó, ý cười trên miệng Nguyệt Tiêm Ảnh càng ngày càng sáng lạn, liên tục gật đầu.

Ám Dạ Lệ lại gõ cửa một lần nữa, “Gõ! Gõ ——” Rõ ràng vừa nãy nghe thấy tiếng động ở bên trong, nhưng vì sao hần ta chờ một lát vẫn không ai mở cửa.

“Rắc rắc!” Hần ta dè xuống cầm cửa xuống, tiến vào ——

Hai tròng mắt bỗng dừng trợn to, “Tuyệt, Tuyệt đã tỉnh rồi hả ?”

Ám Dạ Tuyết không có lường trước hần ta sẽ chủ động đi tới, lập tức khép mắt lại dựa vào trên người Nguyệt Tiêm Ảnh.

Cô lập tức nhập vai, kéo giọng la lớn: “Hu hu. Tuyệt của em thật đáng thương a, anh mau mau tỉnh lại a. Em không muốn phải nhìn bộ dáng sống dở chết dở của anh a, hu hu.”

Cái này, sao nghe ra cứ là lạ , hình như là đang khóc tang. về mặt Ám Dạ Tuyết trầm xuống, khóe miệng không nhịn được co rút một chút.

“Tiểu Tuyết, Tuyệt làm sao vậy, ngừng thở sao?” Nghe được tiếng khóc đau buồn tuyệt vọng như vậy ai cũng sẽ nghĩ như vậy.

Nguyệt Tiêm Ảnh giấu đi cảm xúc, lạnh lùng nói với hần một câu, “Anh mới ngừng thở đấy!”

“Nhưng mà em.”

“Em đau lòng, khóc một chút không được sao?” Cô còn giả bộ lau nước mắt ở khóe mắt , sau đó bỏ Ám Dạ Tuyết xuống.

Ám Dạ Lệ nhìn qua dấu răng hồng hồng trên mu bàn tay hần, “Cái này. Sao lại thế này?”

Đôi mắt trong trẻo hiện lên ánh sáng ranh mãnh, Nguyệt Tiêm Ảnh chu mỏ thì thào nói: “Vừa rồi em nằm mơ thấy móng heo kho tàu, nướng đến bóng loáng rục rở, nước sốt đậm đặc, món ăn rất ngon a, sau đó em mới cắn một cái. Kết quả là thành như thế a!”

Ám Dạ Tuyết hơi hơi nhú mày, lại dám so sánh tay của hần thành móng heo.

Nguyệt Tiêm Ảnh thừa dịp lúc Ám Dạ Lệ kinh ngạc, thừa thắng xông lên, “Lệ, em thấy trong một lúc anh ấy sẽ không tỉnh lại, bây giờ tổ chức ‘Ám’ không ai lãnh đạo nhất định sẽ rối loạn một nui, dù sao anh cũng thành thạo công việc trong hắc bang, thế này đi, anh nhanh trở về quản lý tổ chức ‘Ám’ đi!”

“Chuyện này em có thể yên tâm, đám người cậu ấy nuôi không phải là thùng cơm, tạm thời tổ chức ‘Ám’ sẽ không sụp đổ.”

Nguyệt Tiêm Ảnh khoa trương nói: “Anh còn nhớ Cát Liên Quân không? Ông ta vẫn luôn như hổ rình mồi với tổ chức ‘Ám’, bây giờ Tuyệt ngã xuống, ông ta giấu tài lâu như vậy nhất định sẽ làm ra vài chuyện.”

“Cái này.”

Thấy Âm Dạ Lệ có chút do dự, Nguyệt Tiêm Ảnh tiếp tục, “Tổ chức ‘Âm’ chính là tâm huyết của Tuyết, chẳng lẽ anh muốn trơ mắt nhìn nó rơi vào trong tay người khác, nếu muốn giao cho người khác quản lý, cũng chỉ có thể giao cho anh thôi! Ở đây có một phần hợp đồng, anh mau ký đi, như vậy anh tiếp nhận tổ chức ‘Âm’ cũng không ai dám phản đối.”

Nguyệt Tiêm Ảnh lấy ra một sấp tài liệu, thật ra tài liệu này là Âm Dạ Tuyết đã chuẩn bị, chỉ là lúc trước khúc mắc của bọn họ còn chưa cởi bỏ, chậm chạp không có lấy ra.

Âm Dạ Lệ tiếp nhận sấp tài liệu thật dày, đang chuẩn bị đọc kỹ, Nguyệt Tiêm Ảnh vội vàng chuyển bút máy qua, “Không nên nhìn a, mau ký đi!”

“Vì sao tài liệu dày như vậy?”

“Anh cũng nói, đám thuộc hạ của Tuyết cũng không phải thùng cơm, sao bọn họ có thể dễ dàng nghe lời anh nói chứ?” Nguyệt Tiêm Ảnh lấy lời nói của hắn ta tặng lại cho hắn ta.

Âm Dạ Lệ có thể nghi ngờ bất cứ kẻ nào, nhưng tuyết đối sẽ không nảy sinh nghi ngờ đối với Nguyệt Tiêm Ảnh, tiếp nhận bút máy nhanh chóng ký tên lên tài liệu.

“Hô hô.” Âm Dạ Tuyết không nhịn được cười ra tiếng, ngồi dậy, “Chúc mừng chúc mừng! Lệ, từ giờ trở đi tổ chức ‘Âm’ chính là của anh.”

Âm Dạ Lệ còn không kịp kinh ngạc vì sao hắn đột nhiên tỉnh lại, lại bị lời nói của Âm Dạ Tuyết làm chấn động, “Cậu. Cậu có ý gì? Phần tài liệu này là.”

“Đúng!” Âm Dạ Tuyết gật gật đầu, “Em đã muốn giao tổ chức ‘Âm’ cho anh từ lâu, trong tay em còn có một tập đoàn Kim Khổng, mấy năm nay em luôn vội vàng trở mình.”

“Tiểu Tuyết, em lại giúp cậu ta tính kế anh?” Âm Dạ Lệ tuyết đối không ngờ Nguyệt Tiêm Ảnh cũng quay mũi về phía hắn.

Nguyệt Tiêm Ảnh cười đùa nói: “Không phải anh luôn muốn có tổ chức ‘Âm’ sao, không cần bày ra bộ dáng bị em gạt.”

Âm Dạ Lệ tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Hai người.”

“Hai người bọn em là vì anh, người nhiều tài sẽ vất vả, Tuyết nhi em nói đúng hay không?” Âm Dạ Tuyết cười sáng lạn với Nguyệt Tiêm Ảnh.

“Ừ!” Nguyệt Tiêm Ảnh ăn ý liên tục gật đầu.

Mùa xuân, gió nhẹ dịu dàng hất vào mặt, từng cơn gió hòa hợp với mùi hương thanh cao của cánh hoa tường vi.

Nguyệt Tiêm Ảnh nhìn xung quanh bốn phía, một bóng người cũng không có, “Cũng đã tới giờ hẹn, Tuyết lại dám thả bỏ câu ình, thật là quá kỳ quái, trở về phải để cho anh ấy quỳ trên đĩa, không đúng là quỳ trên dao.”

Hẹn hò liền hẹn hò đi, còn để cho người ta trang điểm cô thành long trọng như thế này, mặc lễ phục dạ hội màu tím, chính là kiểu váy áo cưới rậm rạp rồi bù, áo ngực thiết kế tô vẽ thêm đóa hoa tường vi nho nhỏ, làm nổi bật cái bốt hoa tường vi trước ngực cô.

Thoáng hiện vào đôi mắt cô là muôn vàn đóa hoa đủ màu sắc —— là hoa tường vi.

Từng đóa hoa tường vi lớn cùng dây leo xanh biếc tạo nên phong thái tao nhã lịch sự, Cổng vòm quần đầy hoa tường vi hấp dẫn sự chú ý của cô, cô chậm rãi đến gần. Hoa tường vi quần thành hành lang dài, mùi hương tràn ngập một đường, cô bước chậm vào đó giống như đi vào truyện cổ tích, toàn bộ đều xinh đẹp đến không chân thực.

Đi đến hành lang dài tràn ngập hương hoa——

Ánh mắt lập tức mở to, trời xanh, hồ nước, hoa tươi, khí cầu, còn có tất cả bạn bè thân thiết.

Một giấc mộng hôn lễ rực rỡ tươi đẹp.

“Cho mời cô dâu phía dưới đi vào——”

Người cô yêu đang đứng ở trước bàn làm lễ nhìn cô, đôi mắt sâu đen hiện lên ánh sáng thắm thiết, lưu chuyển ngàn vạn lời nói.

Vào thời gian sai lệch, gặp được đúng người, nhất định sẽ xa cách.

Vào đúng thời gian, gặp sai người, nhất định sẽ không có kết quả.

Nhưng mà, cũng chưa kết thúc.

Bánh xe vận mệnh vẫn tiếp tục xoay tròn.

Một khi đúng thời gian, gặp được đúng người rồi, như thế, đời này kiếp này chính là không thể tách rời nhau.

Tin tưởng có tình yêu, cho dù bỏ lỡ, cũng sẽ có một ngày bánh xe thời gian sẽ thay đổi toàn bộ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-dot-tinh-yeu-tan-cong-tong-giam-doc-tuyet-tinh>